

Giới thiệu Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều

Truyện hay Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều của tác giả Thiên Bản Anh Cảnh Nghiệm xoay quanh nhân vật nữ chính ngôn tình sủng - một người thích đọc sách, uyên bác, nhưng không đủ sâu sắc. Rất có tiềm năng, nhưng bản tính trơ lì chậm tiến. Một nửa truyện hay này là hư cấu, vậy nên nữ chính không phải là nhân vật có thật trong lịch sử, chỉ là tưởng tượng. Từ Từ vẫn là Từ Từ kia, sẽ không chuyển sủng một nữ nhân. Nữ chính vẫn là nữ chính, yêu nhất bản thân, sẽ không để một nam nhân phạm tình tục ái che lấp khoảng trời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lại Thấy Xuyên Không

Người nào đó xuất thân là một sách, gần đây lại mê mẩn Khang Hi đại đế, vậy nên những truyện xuyên không liên quan cũng đọc qua không ít. Vào một buổi tối mất ngủ, lúc nàng đang hăng say đọc tiểu thuyết trên mạng thì một cảm giác mệt mỏi bất ngờ ập đến, nàng nằm úp sấp trước máy tính rồi ngủ thiếp đi.

Lúc ý thức của nàng thanh tỉnh trở lại thì chỉ cảm thấy đầu rất nặng, rất muốn ngủ tiếp, thế nhưng lại có một tiếng khóc phiền não nào đó nhất định không chịu ngừng. “Câm miệng! Người còn chưa chết đâu!” Quả nhiên, tiếng ồn lập tức biến mất, tốt quá, người nào đó lần thứ hai tiến vào mộng đẹp.

Sau khi thanh tỉnh mở mắt ra, nàng lập tức bị dọa sợ hết hồn. Trước mặt nàng là giường gỗ khắc hoa tinh xảo cổ điển, treo hai lớp rèm thanh lệ tuyệt trần, lớp bên trong còn là lụa mỏng. Tầm mắt nàng di chuyển xuống dưới, nhìn thấy trên người mình đang mặc áo ngủ hoa lệ bằng gấm, đắp chăn thêu tay tinh tế, ít nhất là đời này nàng vẫn chưa thấy qua.

Đúng lúc này có đôi tay nào đó vén rèm giường lên, một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn tràn đầy vui mừng ngó vào: “Tiểu thư, người tỉnh rồi?” Là một cô bé khoảng tám mười bốn tuổi, hai mắt đỏ bừng, nước mắt còn chưa khô. Cô bé có tóc mái ngang lông mày, buộc hai búi tóc kiểu nhà hoàn, áo trong dài màu cam đỏ, tay áo rộng thùng thình, áo khoác bên ngoài cùng màu dài đến lưng, quần cũng cùng màu dài đến mắt cá chân, đây đúng là hình mẫu của một nhà hoàn triều Thanh điển hình trong những bộ phim hay chiếu trên tivi*.

Nhất định là ta đang nằm mơ, ngủ một giấc sẽ hết – người nào đó sau khi tiến hành tự thôi miên bản thân liền nhắm mắt lại. Có lẽ vì đã ngủ quá lâu, nàng làm thế nào cũng không ngủ lại được nữa, đành phải mở mắt ra, cô bé kia vẫn còn ở đây!

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Có phải lại đau đầu hay không, để Tiểu Thúy đi mời đại phu nhé?” Về mặt lo lắng.

Đúng rồi, cô bé kia không nói thì thôi, nói xong mới thấy trán thật đau. Nằm mơ thì sao có thể thấy đau? Mộng có thể thật đến thế này ư? Như một trò đùa vậy! Nàng từ trong chăn vươn tay ra, bàn tay này không phải của nàng! Công việc của nàng là soạn thảo phần mềm máy tính, vậy nên nàng luôn cắt móng tay thật ngắn để đánh máy cho tiện, nhất định không thể chăm sóc xinh đẹp đến thế được. Vừa nhìn vào đôi tay này là biết ngay không phải tay của người lao động. Móng tay kia được cắt sửa vô cùng tỉ mỉ, làn da kia được chăm sóc vô cùng cẩn thận. Sau khi chịu một trận đá kích, nàng lấy tay sờ sờ lên trán: ở đó có một lớp băng thật dày.

“Ta là ai? Người là ai, đầu của ta bị làm sao vậy?” Nàng hít một hơi thật sâu, chỗ quần băng gác lại đau nhói.

“Tiểu thư!” Khóe mắt cô bé kia đỏ lên, nước mắt lại có nguy cơ trào ra như vỡ òa.

“Dừng lại, sau khi nói xong thì đến nơi nào ta không nghe được mà khóc!” Lớn giọng một chút đầu lại hơi đau.

“Tiểu thư họ Đông, là Nhị tiểu thư đã xuất giá, tên là Đông Thực Lan, Đông gia thuộc Hán Kỳ”.

Đông? Hán Kỳ? Hình như ông ngoại của Khang Hi cũng họ Đông, chẳng lẽ có quan hệ gì với ông ta?

“Nô tỳ tên là Tiểu Thúy, hầu hạ tiểu thư từ nhỏ, sau khi tiểu thư thành cách cách trong phủ Tứ bối lạc, Tiểu Thúy cũng theo cùng”.

Tứ bối lạc? Cách cách? Nàng giơ tay ra hiệu cho Tiểu Thúy ngừng một lát, đầu óc của nàng loạn thành một đống: “Tứ bối lạc này là Tứ bối lạc nhà ai? Tên là gì? Cách cách này là cách cách nào?” Lúc đầu nàng cho rằng cách cách là chỉ con gái của Thân vương, nhưng sau khi đọc tiểu thuyết xuyên không mới biết được thiếp thất cũng được gọi là cách cách. Có điều, nàng nhớ mang máng rằng Ung Chính rất thích các bé gái, luôn đem con gái của huynh đệ về nuôi*. Những người khác hình như không có sở thích như vậy. Tuy rằng niềm hy vọng nhỏ bé, nhưng tốt hơn hết hãy cứ xác nhận lại để bản thân có thể chết tâm.

* Đọc đến gần cuối truyện mọi người sẽ hiểu tại sao lại có vụ này =))

“Tiểu thư, Tứ bối lạc là con thứ tư của Hoàng đế Khang Hi nước Đại Thanh chúng ta, tiểu thư mới được cưới vào cửa hồi đầu năm”.

“Ung Chính?” Lê nào nàng lại may mắn như vậy, xuyên không đúng vào nhà Ung Chính? Trước kia nàng mua rất nhiều vé số nhưng còn chưa trúng

thường lần nào đấy.

“Ung Chính nào ạ?” Tiểu Thúy hơi khó hiểu.

“Chính là Ái Tân Giác La Dân Chân!”

“Tiểu thư, không thể gọi thẳng tọc danh của bối lạc gia!” Tiểu Thúy cẩn thận nhìn ra ngoài phòng.

Thấy vậy, cơ mặt nữ nhân vừa mới xuyên không liền giật giật: “Thế đầu của ta là làm sao?” Không nói còn không cảm thấy, vừa nhắc đến thì đầu lại đau.

“Tiểu thư, người thật sự không nhớ rõ?” Tiểu thúy cẩn thận hỏi lại.

Người nào đó trợn mắt lên: “Nếu ta nhớ được thì vừa rồi hỏi người nhiều như vậy làm gì?” Nàng thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Tiểu Thúy, lập tức bồi thêm một câu: “Đừng nói dối, đừng lừa gạt, nên nhớ rằng chúng ta đang là châu chấu trên cùng một sợi thừng, ta mà xảy ra chuyện gì thì người đứng mũi chịu sào là người”.

Một tiếng bốp nhào về phía trước vang lên, Tiểu Thúy quỵ xuống: “Vâng, tiểu thư, Tiểu Thúy đã hiểu. Chuyện là từ ngày đầu tiên tiểu thư vào cửa, hơn nửa năm nay bối lạc gia đều chưa ghé qua một lần nào. Trong phủ cũng không còn người đề ý chúng ta, hai hôm trước, người đi thỉnh an phúc tấn thì gặp phải Lý trắc phúc tấn, nàng ấy đã nói mấy lời khó nghe, sau khi trở về tiểu thư liền tự giam mình trong phòng khóc mãi, rồi sau đó... rồi sau đó...” Nha đầu này nhiều nước mắt thật, lại bắt đầu tràn ra.

Nhìn Tiểu Thúy, người nào đó cũng muốn khóc. Nàng, bạn học Trình Mỹ Hào, mặc dù có cái tên hơi quê nhưng cuộc sống trôi qua thật sự vô cùng hoàn mỹ. Một trạch nữ* thế kỉ hai mươi mốt, trải qua hai mươi năm gian khổ học tập và đi du học, cuối cùng trở thành một nhân viên kĩ thuật máy tính nho nhỏ ở một trường trung học, thực hiện mục tiêu từ nhỏ của mình: chỉ cần có phòng đủ ở, cơm đủ ăn và tiền đủ dùng. Bây giờ đã có phòng (tiền cha mẹ thanh toán một nửa**), công việc đơn giản (trường học ấy hả, không tính những ngày nghỉ nhà nước quy định còn có nghỉ đông và nghỉ hè), sau một năm thì tiền tiết kiệm còn đủ để đi du lịch một chuyến, bình thường trừ ngủ, ăn cơm, đi làm thì chính là ôm lấy máy vi tính. Bây giờ máy vi tính không có, thử hỏi nàng phải sống kiểu gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Phúc Tấn Xuất Hiện

Đêm đó, bạn học Trình Mỹ Hào nằm trên chiếc giường gỗ được chạm trổ tinh tế, nhưng mà một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Từ chỗ Tiểu Thúy, nàng biết được chuyện này đã khiến phúc tấn đề ý, nhưng mà phúc tấn không biết chi tiết, chỉ nghĩ đơn giản là trên đường trở về nàng không cẩn thận bị đập đầu, như vậy, trong hai hôm nay phúc tấn rất có thể sẽ tới thăm.

Phúc tấn của Dân Chân là ai nhỉ? Hình như tên là Ô* gì gì đó, nàng có con trai tên là Hoàng Huy, đáng tiếc chết quá sớm, nếu không chắc hẳn ngôi vị Hoàng đế kia sẽ là của hắn. Dường như Dân Chân rất cưng chiều đứa con trai này, tình cảm vợ chồng của bọn họ cũng không tồi, bên ngoài có thể coi là một đôi vợ chồng kiều mẫu. Ngoài ra còn có Nữ Hồ Lộc Thị, cái tên này dễ nhớ hơn bởi vì nàng chính là mẹ của Càn Long, còn có một Thân vương đệ đệ khá thân thiết với Càn Long nữa. Hon hết, mẫu thân của hai người trong tiểu thuyết chưa thấy cãi nhau bao giờ, không biết có phải thật không. Trên sách viết rằng muội muội của Niên Canh Nghiêu (tâm phúc của Ung Chính một thời gian dài trước khi ông bước lên ngai vàng) đẹp tựa thiên tiên, rất được Dân Chân yêu thương, chỉ có điều bạn học Trình Mỹ Hào không cảm thấy Dân Chân là loại người dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, tuy ai cũng có lòng yêu cái đẹp, nhưng chuyện này không thể không liên quan đến việc thiết lập giao tình với Niên Canh Nghiêu, so với việc tin rằng Dân Chân có tình cảm sâu sắc với muội muội của Niên Canh Nghiêu, nàng chẳng tha tin rằng tình cảm của Dân Chân và phúc tấn thật hơn một chút, trong sáng hơn một chút. Còn Lý trắc phúc tấn thích huênh hoang kia nữa, có vẻ nàng ta cũng rất được sủng ái, thế nhưng không thể bằng muội muội của Niên Canh Nghiêu được, chỉ cần nhìn vào cuộc đời hai đứa con của họ là có thể biết được điều này. Những chuyện khác nàng không mấy ấn tượng. Lại nói đến vị Đông cách cách này, nghe cách Tiểu Thúy kể về Đông gia, có thể thấy đây là một cuộc hôn nhân chính trị để mượn sức Hán kỳ, thế nhưng Đông cách cách này cũng quá thảm. Dân Chân dù muốn mượn sức Hán kỳ, nhưng lại ra vẻ khinh thường không quan tâm đến nàng.

* Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị (1679-1731), sau là Hiếu Kính Hiến Hoàng hậu.

Thôi quên đi, bây giờ nàng vẫn nên suy nghĩ cho bản thân mình thì hơn, có thể chắc chắn rằng ông trời không thích cuộc sống heo của người nào đó trôi qua quá mức tốt đẹp, vậy nên mới phải cho nàng xuyên không! Bây giờ oán trời trách đất cũng vô dụng, thậm chí nàng còn phải cảm tạ ông trời vì đã không đưa nàng đến vùng quê hoang dã, hay mấy nơi như cung đình nội viện, mà cho nàng thành tiểu chủ, được người hầu hạ, chứ không phải đi hầu hạ người ta, bằng không nàng nhất định sẽ bị đánh cho tàn phế, phải xuyên không thêm lần nữa. Người nào đó được gọi là người thế kỉ mới, thế kỉ hai mươi mốt, chưa từng được huấn luyện cách hầu hạ người khác, không biết đun bếp (ở nhà dùng bếp ga, khí thiên nhiên hoặc điện, nấu nướng ngoài trời thì dùng bình ga du lịch), chưa trải qua một khóa huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã nào, kể cả ngũ cốc cũng chỉ phân biệt được hai ba loại, chân tay chắc chắn không chăm chỉ. Người nào đó cũng được coi là người xuất thân từ gia đình trí thức, di truyền tính thích đọc sách, sau khi công nghệ phát triển, nhanh chóng biến thành ôm máy vi tính. Khụ... có câu “trong trăm người, người vô dụng nhất là thư sinh”. Vì vậy, nàng phải cảm tạ ông trời đã không gửi nàng tới nhầm nơi, chỉ đổi địa điểm cho nàng làm sâu gạo, không bắt nàng phải bốn ba vì cuộc sống, hay ngày nào cũng phải lo lắng bảo vệ tính

mạng.

Mĩ Hào trở mình, chỉ tiếc đây là triều Thanh, mặc dù quy củ của phụ nữ không nhiều vô số kể như triều Tống, nhưng cũng không thể tùy tiện nói lung tung, bằng không nhất định sẽ roi đầu, nàng không tự chủ được sờ sờ cổ của mình, ông trời đã đủ bận rộn rồi, nàng không nên tạo thêm phiền toái cho ngài, hơn nữa lần sau đầu thai ai biết có thể tốt số như thế này được nữa không. Nghĩ tới đây, Trình Mĩ Hào không nằm tiếp được nữa, từ từ ngồi dậy. Tiểu Thúy ngủ ở gian phòng nhỏ cách vách nghe thấy động tĩnh liền tỉnh dậy cầm đèn sang xem xét.

“Tiểu thư?”

“Ngồi đi”.

“Nô tỳ không dám”.

“Cứ ngồi đi, để đèn xuống bên cạnh, ta còn có chút chuyện muốn nói”.

“Dạ”.

“Tiểu Thúy, những chuyện trước kia ta đã không nhớ rõ. Chuyện này nhất định không được để cho người khác biết, bằng không thì coi chừng cái đầu của ngươi”.

Tiểu Thúy lại quỳ sụp xuống: “Tiểu thư tha mạng!”

“Đứng dậy rồi ngồi lại đi, không phải ta vẫn đang nói sao?”

“Dạ”. Tiểu Thúy hoang mang mất bình tĩnh.

“Vi vậy, trong vòng hai ngày này, ngươi phải đem những kiêng kỵ và quy củ trong phủ nói hết với ta, chờ sau khi ta hồi phục thì dạy ta lễ nghi, không sợ chuyện lớn, chỉ sợ chuyện bất ngờ, không được để lộ sơ hở, ngươi phải giúp ta, cố gắng đứng bên cạnh nhắc nhở ta”.

“Nô tỳ hiểu”.

“Chúng ta đi một bước tính một bước, hiện tại ở chỗ này còn có thể chắn gió chắn mưa, còn có thể được ăn cơm no, không phải chịu ức hiếp, cứ như vậy đã. Ngươi có oán ức hay khó khăn gì thì nói với ta đầu tiên, để ta xem có thể giúp ngươi hay không. Ta đây làm chủ từ không có tài cán gì, chỉ có thể bảo đảm rằng nếu ta có một miếng cơm thì cũng sẽ không thiếu phần của ngươi”.

“Đa tạ tiểu thư. Nô tỳ từ nhỏ đã theo tiểu thư, bất luận tiểu thư biến thành thế nào thì vẫn là tiểu thư của nô tỳ, vậy nên tiểu thư dù muốn đi đâu cũng xin cho nô tỳ theo cùng”.

Xem ra đây là một cô bé thông minh, hi vọng nô tính của nàng thật sự mạnh mẽ, bằng không, người bên cạnh không tin tưởng được ai, ngay cả ngủ cũng không thể yên giấc.

Quả nhiên, chưa tới hai ngày phúc tấn đã tự mình tới cửa để thăm hỏi, đồng thời mang theo một chút thuốc bổ.

“Vết thương trên trán Lan muội muội chắc không còn gì đáng ngại nữa nhỉ?”

“Tạ ơn phúc tấn đã quan tâm”.

Sau đó, nàng nghiêm mặt, quay đầu về phía Tiểu Thúy khiển trách: “Những kẻ nô tài như các ngươi hầu hạ kiểu gì vậy?!”

Tiểu Thúy lại quỳ sụp xuống, liền tiếp dập đầu: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Trình Mĩ Hào, không, bây giờ là Đông Thục Lan (nhất định phải quen với cái tên này, nếu không rất dễ dàng lộ tẩy) nghe âm thanh này cũng cảm thấy đau, cuống quýt cầu tình: “Phúc tấn, là tại chính muội không cẩn thận, chuyện không liên quan đến Tiểu Thúy, là thật đấy ạ, lần sau nhất định muội sẽ cẩn thận hơn”.

“Đứng lên đi, nếu còn lần sau, cẩn thận ta lột da của ngươi!”

“Tạ ơn phúc tấn đã không phạt”. Lại thêm một cái dập đầu nặng nề.

Tiểu Thúy vừa đứng dậy, Đông Thục Lan liền đưa mắt nhìn qua, quả nhiên trán nàng ấy đã đỏ tấy cả lên.

“Lan muội muội, chuyện không cẩn thận dập đầu lần này ta chưa báo lại với bố ỷ gia, muội cũng biết gia ở trên triều có nhiều công việc bận rộn, hơn nữa gia cũng không... mong muốn có loại chuyện như thế này phát sinh, chúng ta cho dù không thể chia sẻ bận rộn nhưng cũng không nên gây thêm phiền toái, muội nói có phải hay không?”

“Phúc tấn nói rất phải, Thục Lan sợ ý, sau này nhất định sẽ cẩn thận”.

“Vậy ta không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa”.

“Cung tiễn phúc tấn, Tiểu Thúy...”

“Không phiền, Tiểu Thúy ngại nên ở lại hầu hạ cho cẩn thận”.

“Dạ”.

Thục Lan nhìn Tiểu Thúy ra hiệu, Tiểu Thúy liền đứng ở cửa len lén trông ra bên ngoài, chỉ một lát sau nàng đã quay người lại: “Tiểu thư, phúc tấn đã đi ra vườn rồi”.

Thục Lan thở phào nhẹ nhõm, ngoắc tay bảo Tiểu Thúy đi tới bên giường (đại phu còn chưa cho nàng xuống giường, mà Tiểu Thúy lại sợ để lại di chứng, vậy nên nàng cũng nghiêm túc chấp hành). “May quá, trán không bị trầy da. Ngươi cũng thật là, đập đầu mạnh như vậy làm gì, không biết đau à? Đi nhìn xem phúc tấn có đem thứ đồ dưỡng da nào tốt đến không, lấy bôi một chút đi”.

“Chỗ đó không sao nữa rồi, tiểu thư không cần lo lắng, hai ngày nữa sẽ tự khỏi”.

“Có chỗ không ổn, ta ngày nào cũng phải nhìn vào gương, đi”.

“Vâng, đa tạ tiểu thư”.

Phúc tấn thứ nhất đã tới, người thứ hai họ Lý chắc hẳn cũng sẽ tới để chế giễu một phen, hi vọng nàng ta không ngu xuẩn đến mức để Dận Chân phát hiện ra chuyện mình làm, như vậy chẳng khác nào tự bẽ mặt đập vào chân mình. Không biết có ai phụ trách quản lý các phúc tấn không, nàng mà thu phục được người đó thì còn gì bằng. Phải biết rằng, điều kiện tiên quyết để sống đời sâu gao chính là hoàn cảnh yên bình!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Con Gián Tái Sinh

Thục Lan phái Tiểu Thúy ra khỏi viện hỏi thăm tình hình, quả nhiên phúc tấn rất có uy, chuyện Đông Thục Lan tự sát một chút phong thanh cũng không có, dĩ nhiên là mọi người vẫn ngầm hiểu với nhau. Cuối cùng đại phu cũng cho phép nàng xuống giường, con gián đã tái sinh*!

* Thục Lan nói vậy vì gián là loài côn trùng sống rất dai, mà Thục Lan thì tự tử “không chết”.

Được Tiểu Thúy phụng bồi, Đông Thục Lan bắt đầu tiến hành thăm trụ sở mới của mình. Đây là một tiểu viện độc lập, tất cả có hai gian nhà đơn giản, trong phòng ngủ có vài đồ dùng thiết yếu, đa số chúng đều được bày biện dựa theo phong tục của dân tộc Hán, thế nhưng bất ngờ là ở vị trí gần cửa sổ lại có một cái giường đất* mà người phương Bắc dùng để sưởi ấm vào mùa đông. Thấy ánh mắt nghi ngờ của tiểu thư, Tiểu Thúy vội vàng giải thích: “Gian phòng này vốn không hề có giường gỗ, là vì nghe nói tiểu thư quen ngủ giường gỗ cho nên bồi lặt gia mới đặc biệt cho người dựa theo cái giường trước kia của tiểu thư để làm một cái y hệt. Nghe nói khi đó các phu nhân trong phủ đều vô cùng hâm mộ”. Thấy tiểu thư mình không có phản ứng gì, nghĩ đến tình cảnh hiện tại, nàng lại không nói gì nữa.

(*) Còn gọi là noãn các hay giường lò, có thể đốt củi phía dưới để làm ấm giường:

“Tại sao lại giữ lại cái giường đất này?” Thấy Tiểu Thúy không tiếp tục nữa, nghi hoặc của Thục Lan mới chỉ được giải đáp một nửa.

“Bởi vì... mùa đông trời rất lạnh, tiểu thư thích ngồi ở trên giường đất vẽ tranh, thêm thừa cho nên nó được để lại. Tiểu thư...”

Thục Lan phát tay một cái: “Ta chỉ hỏi qua một chút thôi, muốn giữ lại thì cứ giữ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chúng ta ra ngoài xem đi”.

“Dạ”.

Bên cạnh còn có một gian phòng nhỏ chưa đến sáu thước vuông, chắc tối hôm qua Tiểu Thúy ngủ tại nơi đó.

Phòng ngoài chính là phòng khách, cũng không lớn lắm, ở giữa có một cái bàn tròn, trên đó bày một bộ trà cụ, hai chiếc ghế tựa sòng đôi được đặt dựa vào tường, lợp lót bên trên đương nhiên là gấm vóc tinh xảo, trên tường treo mấy bức tranh sơn thủy cùng Mẫu đơn phú quý. Không có gì đặc biệt, xem ra trong ti vi cũng không làm quá. Bước ra cửa, trời đã gần thu, hai hạ nhân đang quét lá rụng trong khoảng sân không lớn, họ vừa nhìn thấy Thục Lan liền vội vàng thi lễ, Thục Lan sợ nói sai cái gì nên quyết định học dáng vẻ của những nữ chủ trong ti vi, ngẩng đầu “ừ” một tiếng, sau đó đi một vòng dạo quanh sân trước khi trốn về phòng.

“Tiểu Thúy”.

“Vâng thưa tiểu thư”.

“Mấy hôm nay người không cần làm gì hết, giúp ta thực hiện một khoá huấn luyện tăng cường”.

“Huấn luyện tăng cường là gì ạ?”

“Chính là dạy ta cần phải thi lễ với người nào, vung khăn ra sao, có dịp cùng người khác ăn cơm thì phải chú ý những gì. Những cái này rất quan trọng, liên quan đến mạng sống của chúng ta”.

“Tiểu Thúy đã hiểu”.

Vì thế trong vòng vài ngày, chủ tớ hai người đóng cửa phòng học tập lễ nghi căn bản. Ban đầu, bạn học chăm chỉ còn muốn làm sổ ghi chép, nhưng mà đồng bút lông này quả thật không chịu nghe lời, tuy hồi nhỏ nàng đã từng học qua nhưng hồi ấy viết bằng chữ đại Khải, kiểu một tờ giấy A4 viết một chữ, nàng đã thử viết qua tiểu Khải, nhưng vì thành phẩm quá thô kém không nỡ nhìn, ngay cả chính nàng còn không chịu được nên đành bỏ cuộc. Nhưng bây giờ... viết đại Khải? Vậy thì không còn là sổ ghi chép nữa rồi, với lại như vậy sẽ rất lãng phí giấy. Hãy cứ đợi lần sau rồi bàn. Không có sổ ghi chép, ai bảo Tiểu Thúy không biết chữ, vậy nên nàng chỉ còn biết học bằng cách nhớ, nhân tiện ngăn chặn nạn dò Tiểu Thúy đến lúc cần thiết nhất định phải đứng ở bên cạnh nàng.

Sau mấy ngày huấn luyện tăng cường thì đến thời điểm kiểm nghiệm, khảo nghiệm thứ nhất chính là sáng sớm mỗi ngày đến thỉnh an phúc tấn. Mấy ngày sau khảo nghiệm thành công, nàng không lộ ra chút sơ hở nào, nhưng mà thỉnh thoảng ở chỗ phúc tấn nàng lại đụng phải mấy kẻ thích cười trên nỗi đau khổ của người khác, trong mắt trong miệng toàn giễu cợt, biểu hiện rõ ràng đến mức ngay cả một người kiếp trước có dây thần kinh cảm giác siêu thô như Thục Lan cũng nghe ra được. Thục Lan lại thêm thông cảm với vị đích phúc tấn này, cuộc sống như vậy... thật quá gian nan, nếu là nàng thì chắc chắn sẽ không biết phải làm thế nào. Nàng vội vã cáo từ trở về phòng.

Vừa về nàng đã ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn tròn trong phòng khách, trước tiên tự cho mình một hơi ba chén trà, không thể trách nàng được, cái chén quá nhỏ còn không đủ thấm miệng.

“Tiểu Thúy!”

“Vâng, tiểu thư”.

“Ta nhớ chính miệng mình đã từng nói, bất kể chuyện gì cũng không được lừa gạt, đặc biệt là chuyện về bản thân ta”.

“...Vâng”

“Vậy... tại sao hôm nay vài lời các nàng nói ta lại nghe không hiểu? Người phải biết rõ chuyện này có bao nhiêu nguy hiểm chứ. Hay là người thật sự hi vọng ta gặp chuyện không may?” Loại cảm giác này rất không ổn.

Lại một tiếng “bụp” vang lên, nước Hoàng Hà bắt đầu tràn đê: “Nô tỳ đáng chết!”

“Người không nên chết, ta cũng không nên chết, ta hy vọng hai người chúng ta có thể sống thật khoẻ mạnh, có câu chết từ từ không bằng bất chấp sống. Nói đi, còn những gì ta cần biết mà vẫn chưa biết không?”

“Thật ra thì... người ban đầu được gả tới vốn không phải là tiểu thư, mà là con vợ cả – Tam tiểu thư Mặc Lan. Thế nhưng không hiểu tại sao Mặc Lan tiểu thư lại được gả cho Thái tử, hơn nữa thoắt cái đã được phong làm trắc phúc tấn”.

“Cho nên, ta thể thân gả vào đây”.

“Cũng tại người ngoài nói mấy lời không hay khiến cho bối lạc gia mất mặt... nên...”

“Nên ngài ấy mới có ý định vứt ta ở chỗ này tự sinh tự diệt, làm đồ trang trí? Có thể làm đồ trang trí cũng là nói quá lên rồi”. Hai mắt nàng đột nhiên sáng lên, một phát túm lấy hai vai Tiểu Thúy để chứng thực.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy kinh hoàng, tiểu thư quá đau lòng nên thần kinh không bình thường rồi sao? “Tiểu thư, người đừng đau khổ, bối lạc gia có lẽ... có lẽ...”

Có được đáp án mong muốn, Thục Lan bắt cần phát tay một cái: “Ngài ấy không đến cũng tốt, chỉ cần bảo đảm lương tháng...” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Thúy, Thục Lan vội vàng đổi giọng: “Ta nói là tiền hàng tháng, tiền theo lệ thường”. Xem ra bước kế tiếp là phải đổi kiểu nói chuyện của bản thân, mấy câu nói hiện đại không thể thốt ra, hơn nữa bệnh khi hưng phấn liền nói lung tung cũng nhất định phải sửa, đây không phải là thời đại ngôn luận tự do. “Ý ta là, nếu ngài ấy tới thì chúng ta sẽ phải chịu quá nhiều quy củ, nhiều lời nhiều sai, làm nhiều sai nhiều, cho nên ngài ấy không đến là tốt nhất”.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà. Tiểu Thúy, chắc người cũng cảm thấy ta không phải là tiểu thư cũ của người”.

“Tiểu thư...”

Nàng gơ tay lên chặn lại: “Hãy nghe ta nói hết. Có thể rất nhiều lời người nghe không hiểu, cái này không sao, ta chỉ muốn người hiểu rõ một điều, con người khi còn sống có vui hay không không quan trọng, trăm năm sau mọi người đều giống nhau, trở thành một đồng xương trắng, ai cũng trốn không thoát, đã vậy sao không để cho mình sống vui vẻ lên? Chỗ dùng được duy nhất của bồi lạc gia chính là cho chúng ta chỗ ở, cho chúng ta ăn no, cho chúng ta tiền tiêu, bảo vệ chúng ta an toàn, ta không có yêu cầu gì khác với ngài ấy. Mà chúng ta đây, không nên gây chuyện, đảm bảo tốt những thứ chúng ta có, cứ như cuộc sống yên ổn trước kia của chúng ta là tốt rồi. Người thử nghĩ xem, rùi như chúng ta sợ ý chọc giận bồi lạc gia, ngài ấy không cần giết chúng ta, chỉ cần đuổi chúng ta ra khỏi phủ rồi vứt cho vài bộ y phục rách rưới thì chúng ta đã đủ đi đời nhà ma rồi, đúng không? Nếu đem ra so sánh thì đãi ngộ nơi này đã là quá tốt. Nhìn lên mình không bằng ai nhưng nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình. Người nói xem có đúng hay không?”

Tiểu Thúy do dự gật đầu một cái: “Tiểu thư nói rất đúng, nô tỳ hiểu”.

Thục Lan lại không ngừng cố gắng: “Nghĩ sâu hơn đi, rùi như chúng ta bị đuổi ra khỏi cửa, về sau sẽ nương nhờ ai, sẽ có kết cục ra sao?”

“Nô tỳ đã hiểu!” Lần này giọng nói rõ ràng và vang dội hơn rất nhiều.

Nàng hài lòng gật đầu: rất tốt, tẩy não thành công! Vì thế cuộc sống trạch nữ của người nào đó ở cổ đại chính thức bắt đầu, hiện tại ngay cả đi làm cũng chẳng cần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhổ Lông Vặt Đi

Mỗi sáng sớm chuyện đầu tiên cần làm chính là đi thỉnh an phúc tấn, sau đó thời gian cả ngày còn lại sẽ là của nàng.

Thục Lan xoay xoay cổ, chỉ nghe thấy khớp xương động răng rắc, có thể thấy chủ nhân của thân thể này vừa là một siêu trạch lại vừa không chịu hoạt động thể thao. Chuyện này không thể chấp nhận được! Thân là một trạch nữ ưu tú, thân thể chính là tiền vốn. Mà việc xương cổ kêu đã nói lên nữ chủ này thường xuyên cúi đầu, phần xương này bị mài mòn nghiêm trọng, rất dễ tạo thành chứng dây xương, vấn đề này Thục Lan hiểu rất rõ ràng bởi vì đó là bệnh nghề nghiệp thường thấy nhất của nhân viên máy tính chuyên nghiệp. Mà rùi như bị chứng này thật, người không may nhất lại là nàng, có thể khẳng định rằng với trình độ chữa bệnh của thời đại này, nàng cứ nên chấp nhận vận đen khi nó đến thì hơn.

Nhưng mà nàng không biết võ công, cho dù biết cũng không thể luyện, thân thể của nguyên chủ sẽ không chịu đựng được. Đã vậy thì... chúng ta phải ba vòng, trái ba vòng, cái cổ xoay xoay, cái mông lắc lắc, mọi người cùng nhau vận động nào. Bạn học Thục Lan bắt đầu tập thể dục nhịp điệu ngay trong phòng ngủ của mình. Đây là nơi an toàn nhất. Người chỗ này đều thích tùy tiện đi loạn khắp nơi, viện của nàng ban ngày lại không đóng cửa, hơn nữa không có ai quản được miệng lưỡi của những hạ nhân kia, họ mà nhìn thấy nàng tập thể dục nhịp điệu thì còn tưởng nàng bị điên không biết chừng.

Không có mấy vi tính! Đó là một vấn đề nghiêm trọng, được rồi được rồi, nàng sẽ hạ thấp yêu cầu cuộc sống một bậc, chỉ cần có sách đọc là được. Nhưng mà, nói đến sách, lần trước nàng đã thị sát qua gian phòng này một lần, chỉ có độc một quyển Nữ giới, theo như những gì Tiểu Thúy nói, quyển sách này là do ngạch nương của nàng bỏ vào rương của hồi môn khi xuất giá. Thư phòng thì nàng không thể lui tới thường xuyên, nếu không rất có thể sẽ gặp được Hoàng đế đại nhân tương lai, cho dù lúc trước đã xử lý rất tốt, nhưng tin đồn trong phủ khó mà lắng lại, ai cũng biết những oán phụ nổi giận ăn no rồi việc nhảm chán kia đều dựa vào cái này mà sống. Chẳng lẽ lại xuất phủ đến thư cục mua sách? Thứ nhất, trong tiêu thuyết xuyên không hình như đã đề cập tới chuyện sách ở thư cục đều siêu đắt, dù nàng tiết kiệm tiền tiêu vặt của mình đến mức nào cũng không đủ để mua ba quyển; thứ hai, căn cứ vào định luật xuyên không, nữ chính luôn luôn xui xẻo, ra đường chẳng những gặp phiền toái mà khẳng định còn có thể gặp được hoàng tử (định luật này thật giống như dầu cao Vạn Kim*, có thể dùng với tất cả các bộ truyện xuyên không), hơn nữa, đối với một trạch nữ mà nói, đi dạo phố là một công việc tiêu hao thể lực hạng nhất, có thể bỏ được thì nên bỏ.

* Kiểu dầu đa năng, bị gì cũng bôi được, như mình bôi dầu gió ấy.

Bạn học Thục Lan sau khi tổng kết những điều trên liền rút ra một kết luận: trước hết cứ đọc Nữ giới cái đã, dù sao bản thân nàng cũng tò mò vì chưa đọc qua bao giờ. Mỗi nữ luôn luôn cực kì hứng thú với các loại sách mới mẻ, mặc dù nói ba phần nhiệt tình có hơi khoa trương, nhưng mà nghiền ngẫm trong một hai tuần lễ thì không sao.

Nàng sau khi mở sách ra thì thấy đây là bản viết thẳng, phồn thể, cái này không thành vấn đề, trước kia nàng ở nước ngoài, phần lớn sách là do Hồng Kông, Đài Loan in, những sách này đều in thẳng, chữ phồn thể. Nàng đọc lần thứ nhất, gật đầu, may mà kiến thức cổ văn của nàng còn chưa trả lại cho thầy giáo ngữ văn trung học, cần bản đọc cũng hiểu hết, nàng lại đọc thêm một lần, quá dễ hiểu! Người nào đó bị thôi thúc muốn bình luận một phen.

Nhưng lại xuất hiện một vấn đề siêu cấp nghiêm trọng: bút, làm sao bây giờ? Bút lông: Thục Lan nhìn thoáng qua, ai rảnh thì sang bên đó dùng đi; bút chì: vẽ tranh cũng không tệ nhưng để viết chữ thì rất tốn, hơn nữa làm một cái bút chì cũng không dễ dàng gì, đây không phải là kế hoạch lâu dài, nhưng mà cứ bảo người ta làm một cái cũng tốt. Ngay sau đó, nàng liền bảo Tiểu Thúy len lén gọi hạ nhân đem than củi làm thành hình dáng giống với que chì mà người hiện đại dùng để phác họa, thế nhưng tay thường xuyên phải cầm, sờ, ngón tay sẽ đen, quá phiền phức. Nàng lại đảo mắt xem xét xung quanh rồi để cho Tiểu Thúy khéo tay làm thêm một lớp vỏ bọc ngoài que chì, như vậy vừa đẹp mắt lại không bẩn tay. Nàng đúng là quá thông minh, nhiệt liệt hoan hô bản thân một lần, nhưng vấn đề bút dùng lâu dài vẫn còn chưa giải quyết được, làm sao bây giờ?

Thục Lan tìm kiếm khắp các góc ngách trong phòng. Thấy đồ trang sức bằng lông vũ, tâm tư Thục Lan khẽ động: đứng vậy, bút lông chim! Nàng nhớ lại khi còn bé, bởi vì xem trong ti vi thấy người nước ngoài dùng bút lông chim rất hoa lệ, nàng liền nhỏ lông trên cánh gà cánh vịt nhà mình để làm thí nghiệm, chỉ tiếc lại không thành công, về sau bản thân nàng không còn kiên nhẫn, đơn giản chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm mua một cái bút bi gắn lông chim tự an ủi chính mình. Căn cứ vào kinh nghiệm thất bại lần trước, có thể thấy làm bút bằng lông vịt tốt hơn lông gà, được rồi, bảo Tiểu Thủy chạy đến phòng bếp lén nhỏ mấy cái lông cánh vịt thôi, thí nghiệm lần này có ý nghĩa sâu xa nên không thể bỏ dở giữa chừng được, hơn nữa chỉ được thành công, không được thất bại. Song lần này nàng sẽ không phải tự thân vận động, có nha hoàn để sai sử đúng là một chuyện hạnh phúc, nàng chỉ cần dùng lời nói là xong, ngắm lại trước kia có một số việc nàng không thể không tự làm, tỷ như nấu mì ăn liền: phải tự mình đun nước, bây giờ thì khác rồi, ngày ngày đều có người com bung nước rót đến tận bàn, người nào đó vốn đã lười nay còn lười hơn.

Không ngờ, ngay buổi sáng sau khi Tiểu Thủy đến phòng bếp nhỏ lông vịt thì phúc tấn đã hỏi chuyện, đúng là việc gì cũng nhúng tay vào, chỉ nhỏ đi vài cái lông vịt mà đã ngạc nhiên như vậy, đủ thấy các nữ nhân trong phủ có bao nhiêu buồn chán.

Thục Lan vội vàng mang theo nụ cười cúi đầu: “Muội muốn thử vẽ một loại tranh kiểu mới, cần dùng đồ trang trí, không ngờ lại kinh động đến phúc tấn”.

“Loại tranh kiểu mới?” Phúc tấn hứng thú: “Thành phẩm trông thế nào? Có đẹp hay không?”

Đương nhiên nàng không thể nói “đẹp” nếu không muốn rước thêm phiền phức, miệng nàng giật giật, vẫn chưa học được cách kiểm soát hướng đi của mạch máu để nó chảy đến các bộ phận nhất định khi cần thiết: “Phối vào thật sự không đẹp”.

“À”. Phúc tấn có phần thất vọng. Hai người tán gẫu thêm một hồi, chủ yếu là phúc tấn nói một mình, sau đó Thục Lan cáo từ lui ra ngoài, nàng còn phải về tiếp tục hành hạ Tiểu Thủy. Thí nghiệm còn chưa thành công, Tiểu Thủy vẫn cần cố gắng.

Sau khi nhỏ sạch lông đi thì còn thừa lại một cái ống, nàng cho nhét bông vào trong đó rồi chen thêm vào cái lông vịt nghiêng nghiêng để trang trí (vốn lông vịt xuyên vào phải thẳng đứng, nhưng mà cố gắng một chút liền choáng váng, không thể làm gì khác ngoài bỏ qua, dù sao cũng chỉ là vật trang trí), đầu ngòi vẫn còn quá thô, chữ viết ra không đẹp, dùng phần đuôi của kim may quần áo cũng được lắm, nếu như dùng đầu nhọn thì chữ còn chưa kịp viết thì giấy đã bị rách hỏng rồi. Mực mài ra từ nghiền quá đặc, phải pha loãng. Sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, cái bút máy tự chế đầu tiên đã ra đời, bạn học Thục Lan cảm động suýt chút nữa thì khóc rống chảy nước mắt. Năng lực làm việc của Tiểu Thủy thật đáng gờm, đúng là nhất được vật quý, nàng nhất định không được tiến hành giáo dục tư tưởng của nhân loại thế kỉ mới cho Tiểu Thủy, bằng không người khóc sẽ là nàng. Có điều bản thân nàng cũng rất mạnh dạn thôi, không hổ danh trước kia thích lập trình thiết kế, hai người hợp tác, viễn cảnh quá huy hoàng!

Thấy tiểu thư vui vẻ ra mặt, Tiểu Thủy cũng vui vẻ theo, thật sự so với trước kia thì tiểu thư đã vui tươi hơn rất nhiều. Hơn nữa cái lông vịt này lại còn có thể viết được chữ, đúng là vô cùng thần kì, quan trọng hơn đây lại là đồ nàng làm ra, thật... thật là không thể tưởng tượng được. Tiểu thư thật thông minh! Tiểu Thủy bắt đầu nhiệt tình với mấy loại thí nghiệm kì kì quái quái này, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ mười lăm tuổi mà thôi.

Tự tin tăng gấp bội, tâm tư Đồng Thục Lan rục rịch, vấn đề tối quan trọng đã được giải quyết, những vật dụng khác cũng không thành vấn đề, ví dụ như thước thẳng, có thể dùng thước mềm đo quần áo để đổi thành thước centimet. Về phần bút nhớ thì càng thêm đơn giản, pha loãng những màu vẽ tranh kia, trực tiếp dùng bút lông kẻ một đường là xong. Xem ra bút lông cũng có nhiều đất dụng võ, không hề lãng phí.

Cứ như vậy, những đồ dùng văn phòng hiện đại đầu tiên đã được trang bị gần như đầy đủ hết, đương nhiên mấy thứ này bình thường đều phải cất trong ngăn tủ quần áo, chỉ khi nào cần dùng mới lấy ra. Ai bảo nơi này vẫn còn có người không cần thông báo đã có thể trực tiếp xông vào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nữ Giới Tân Giải

Với nguồn cung ứng sách eo hẹp, tốc độ ăn sách giống như thời gian thuê sách luyện tập trước kia khẳng định không thích hợp. Bây giờ mỗi quyển sách nhất định phải từng câu từng chữ, nhai kỹ nuốt chậm, cẩn thận nghiền cứu, cân nhắc nhiều lần, tiện nữa thì viết xuống cảm tưởng hoặc các lý giải của bản thân. Còn nhớ trước kia nàng có thể dùng thời gian một tháng đem nguyên văn sách *Mặt mã Da Vinci* gõ lại vào máy tính.

Đáng tiếc thật, trước kia đọc sách thì chọn chọn lựa lựa, bây giờ lại phải lúi về thời kì năm đầu trung học — Bốn dấu chấm câu bên trong một tác phẩm của Lỗ Tấn: thầy giáo yêu cầu viết cảm tưởng từ năm trăm chữ trở lên; một câu gì mà “Đình xa tọa ái phong vân lâm(*)” lại là một bài văn năm trăm chữ trở lên nữa. Đây phải chăng là báo ứng cho việc trước kia bạn học Thục Lan thích đọc sách, nhưng lại ăn tươi nuốt sống không quý trọng?

(*) Đây là câu thứ ba trong bài *Son hành* của Đỗ Mục:

Lên đình non thu chéch nẻo ngoài,

Giữa vùng mây trắng thoáng nhà ai.

Dừng xe, chiều ngắm rừng phong thắm,

Lá đỏ hơn hoa giữa tháng hai.

(Trung Như dịch)

Để mở rộng thư nguyên (nguồn sách*), bắt đầu dĩ, Đông Thục Lan lại phải tìm tới đích phúc tấn.

(*) những mở ngoặc kiểu này là lời của tác giả nhé, những chỗ mình chú thích đều có màu khác

“Muội muốn tới thư phòng?”

“Vâng, chẳng qua là muốn mượn vài cuốn sách thôi. Nhưng mà phúc tấn cũng biết gia không thích nhìn thấy Thục Lan, kể cả bồi lực gia không có ở đây thì Thục Lan cũng sợ điều tiếng, vậy nên Thục Lan muốn mời phúc tấn đi cùng, đương nhiên là thời điểm thư phòng không có ai”.

“Chuyện này...mặc dù cũng chẳng có gì ghê gớm, vói lại xem nhiều sách biết nhiều kiến thức cũng là chuyện tốt, nhưng mà ta cũng phải nói một tiếng với bồi lực gia”.

“Đó là tất nhiên”. Nàng có chút nhụt chí, xem ra hi vọng thật xa vời, nghe ngữ khí này thật giống với mấy câu chiếu lệ của người hiện đại.

Vậy cũng chỉ còn một đường cuối cùng: mạo hiểm tính mạng, nữ phần nam trang lén lút xuất phủ, đi tới thư cục. Theo những tiểu thuyết xuyên không trước đây nàng từng đọc, nữ chính chỉ cần ra đường thì sẽ có chuyện phát sinh, trăm phần trăm trúng mục tiêu. Sau đó thì phiên toái liên tiếp, cuối cùng bước tới cái gọi là tương lai tươi sáng, theo Thục Lan thì đây phải gọi là bước tới nguy hiểm mới đúng, bộ bộ kinh tâm, trải qua phong sinh thủy khởi, không được thái bình.

Sau khi Thục Lan nghĩ đến cái lý do hùng hồn để ở lì trong phòng này, nàng liền ngoan ngoãn trở về đọc bản Nữ giới tự tay sao chép, nói không chừng còn có thể ôn cũ hiểu mới.

“Kẻ hèn ngu muội, tư chất không thông minh, được tiên quân (người cha đã mất) nuông chiều, nhờ cậy vào sự dạy dỗ của mẫu sư. Năm mười bốn tuổi, về làm con dâu họ Tào, đến nay đã hơn bốn mươi năm. Thấp thỏm lo lắng, luôn sợ bị khiển trách, khiến cho cha mẹ xấu hổ, làm liên lụy đến nhà chồng và nhà mẹ đẻ. Sớm tối cần cù, chăm không kể khổ, hiện tại đã già mới không cần như vậy nữa. Ta trời sinh có phần ngu dốt, dạy dỗ con trai qua loa, luôn sợ con trai Tào Cốc sau khi lên làm quan sẽ cô phụ triều đình. Thánh ân chồng chất, lại ban cho kim tử (ban ấn vàng dây thao tím, ý là thăng quan tiến chức), đây thực sự là điều kẻ hèn này không dám mơ ước. Nam tử có thể tự mình mưu toan, ta cũng không phải lo lắng cho bọn họ. Vậy nhưng ta lại lo cho những nữ tử sắp xuất giá, nếu không dạy các người phụ lễ (phép tắc của phụ nữ), các người sẽ mất mặt ở nhà chồng, làm xấu hổ dòng tộc cha anh. Ta giờ đau ốm liên miên, e rằng sẽ sớm rời nhân thế, nhưng cứ nghĩ đến chuyện nữ tử Tào gia không biết phụ lễ, lòng lại phiền lo. Bởi vậy ta viết xuống bảy chương ‘Nữ giới’, những mong mỗi người đều chép lại một bản, nếu nghiêm túc tuân theo, có thể giúp chính mình không phạm phải sai lầm. Chỉ có vậy, hãy cố gắng làm theo!”

Khiêm cung là một. Người xưa sau khi sinh hạ con gái ba ngày sẽ cho đứa trẻ ngủ ở dưới giường, lấy mảnh ngói làm đồ chơi, cũng đem việc sinh nữ trai cáo tông miếu (trong lúc báo lên tông miếu phải ăn chay). Ngủ ở dưới giường chứng tỏ nữ tử phải cúi mình nhu nhược, thái độ với người khác luôn phải nhún nhường. Chơi mảnh ngói chứng tỏ nữ tử phải tự tay lao động, không ngại cực khổ. Trai cáo tổ tông chứng tỏ nữ tử phải chuẩn bị rượu thịt giúp phu quân cúng lễ. Ba điều này chính là gốc rễ làm người của phụ nữ, đã nói trong lễ giáo kinh điển xưa nay. Khiêm nhường cung kính, nghĩ đến người rồi mới đến mình, làm việc thiện không khoe khoang, làm việc ác không chối bỏ, nhẫn nhục chịu đựng, luôn luôn e sợ, đây là đạo khiêm cung. Ngủ muộn dậy sớm, làm việc ngày đêm không ngại khổ, tự thân xử lý việc nhà, không màng khó dễ, làm đến nơi đến chốn, chu toàn không đại khái, đây là đạo chấp cần (cần nắn lo liệu, quản lý). Dáng vẻ đoan chính, hầu hạ phu quân, tùy mị ít lời, tự tôn tự trọng, không nói cười tùy tiện, chuẩn bị rượu thịt dâng lên tổ tông, đây là đạo kẻ tục thờ cúng. Làm tốt ba điều trên, danh tiếng tốt đẹp sẽ đồn xa, ô danh trên người cũng không còn. Không làm đúng ba điều này thì có đầu mũi đức để người đời tán tụng, làm sao tránh khỏi ô nhục cho được!”

(Lời phê bình: thức khuya dậy sớm là trái với đạo dưỡng sinh, trẻ con một ngày giấc ngủ đầy đủ là năm canh giờ; người bình thường là bốn canh giờ; người già thì từ hai đến ba canh giờ. Thân thể là gốc rễ của con người, nếu người yếu ớt sinh nhiều bệnh tật thì còn nói gì đến việc khác.)

“Vợ chồng là hai. Đạo vợ chồng là âm dương phối hợp, dùng lòng thành lay động thần linh, là nghĩa lớn của trời đất, cũng là lẽ phải của đời người. Vì thế mà lời mở của ‘Lễ ký’ đã nêu lên khác biệt giữa nam và nữ, bài thơ đầu trong ‘Kinh thi’ cũng là ‘Quan thư*’. Vậy mới nói không thể không coi trọng đạo vợ chồng. Chồng không tài đức thì không thể quản vợ; vợ không hiền thực thì không thể kính trọng chồng. Chồng không quản vợ là vứt bỏ uy nghiêm, vợ không kính trọng chồng là đánh mất đạo nghĩa. Hai thứ này đều không bỏ được. Quan sát quân tử bây giờ, vợ không thể không quản thúc, uy nghiêm bản thân không thể không chinh đốn, giáo dục con cháu bằng sách cổ, kinh điển, truyện ký. Nữ tử không tự nhiên mà biết đạo phu chủ (chồng làm chủ) hay phụ lễ. Chỉ dạy nam không dạy nữ, chẳng phải là che giấu bất minh sao? Trong ‘Lễ ký’ có viết, nam tử tám tuổi được dạy đọc sách, mười lăm tuổi được dạy nuôi chí lớn. Đã như vậy, sao không dùng cách đó để dạy nữ tử?”

(*)

Quan quan thư cưu,

Tại Hà chi châu...

Yêu điệu thục nữ,

Quần từ hảo cầu...

(Lời phê bình: ở phương tây, đàn ông không sinh con, đây là chuyện tất nhiên, song phụ nữ cũng có thể tái giá, ba phu bốn hầu, có thể thấy rằng trụ cột gia đình không phân biệt nam nữ, chỉ phân chia mạnh yếu.)

“Kính thận (kính trọng + thận trọng) là ba. Tính chất âm dương không giống nhau, nam nữ cũng có khác biệt. Dương cương âm nhu là thiên đạo, nam mạnh nữ yếu là nhân tính, nam quý ở mạnh, nữ đẹp ở yếu. Tục ngữ có câu: ‘Đẻ con trai như sói vẫn sợ nhu nhược, đẻ con gái như chuột vẫn lo giống cọp’. Nguyên tắc tu thân là ‘kính’, nguyên tắc tránh mạnh là ‘thuận’. Vậy mới nói đạo kính thuận là lẽ nghĩa lớn nhất của đàn bà. Không đòi hỏi nhiều ở phu quân có thể kéo dài ‘kính’, bao dung thấu hiểu phu quân có thể tăng thêm ‘thuận’. Muốn lâu dài, phải biết đủ; muốn thoải mái, phải biết kính. Vợ chồng nếu tốt sẽ ở bên nhau cả đời. Gắn gũi vui đùa sẽ sinh ra ý khinh nhờn. Đã không có kính thuận, lời nói sẽ ngạo mạn. Lời nói mà ngạo mạn, cử chỉ cũng quá phận. Cử chỉ quá phận, ắt sẽ nảy sinh ý coi thường trượng phu. Đây cũng tại đàn bà không biết an phận. Sự tình có khúc cong khúc thẳng, lời nói có chỗ đúng chỗ sai. Người có lý không thể không tranh luận, người vô lý không thể không phân bác. Tranh luận xong, sẽ sinh ra tức giận. Đây cũng tại đàn bà vô lễ. Không biết tiết chế sĩ nhục trượng phu, tất sẽ rước lấy mắng mỏ khiển trách; tranh luận không ngừng, tức giận không ngớt, nhất định sẽ bị đòn roi. Vợ chồng hòa vì nghĩa, hợp vì ân, phải dùng đến quát mắng thì còn gì là nghĩa? Phải cần đến đòn roi thì còn gì là ân? Ân nghĩa không còn, vợ chồng cũng chia lìa”.

(Lời phê bình: lo con gái giống cọp là ý gì? Có thơ nói về tam tông tứ đức của nam nhân làm chứng: ‘thê tử ra khỏi nhà phải đi theo, thê tử ra lệnh phải làm theo, thê tử nói sai phải mù quáng mà theo’, tứ đức nói đến chính là ‘thê tử trang điểm phải đợi được, thê tử tiêu tiền phải chi được, thê tử không vui phải nhịn được, sinh nhật thê tử phải nhớ được’.)

“Phụ hạnh (đức hạnh của phụ nữ) là bốn. Nữ tử có tứ hạnh, một là phụ đức, hai là phụ ngôn, ba là phụ dung, bốn là phụ công. Về phụ đức, không cần tài giỏi quá mức; về phụ ngôn, không cần ăn khôn nói khéo; về phụ dung, không cần nhan sắc mỹ lệ; về phụ công, không cần khéo léo hơn người. Thù mị an tĩnh, thủ tiết đủ đầy, có lòng xấu hổ, hành xử hợp lễ, đây là phụ đức. Chọn lấy lời hay, không dùng lời ác, đến khi nói xong không tổn thương người, đây là phụ ngôn. Giặt giũ quần áo, phục sức sạch sẽ, những lúc tắm rửa người không cầu bẩn, đây là phụ dung. Chuyên tâm dệt cửi, không cười không đùa, chuẩn bị tốt cơm nước rượu thịt chiêu đãi khách khứa, đây là phụ công. Bốn điều này là phẩm chất cao quý của nữ nhân, thiếu một cũng không được. Để làm tốt những điều này không khó, quan trọng là phải thật lòng cố gắng. Người xưa có câu: ‘Người cách ta xa không? Ta muốn người, người liền tự tới’. Chỉ có như vậy”.

(Lời phê bình: nếu phụ nữ nào cũng thế này thì sao hồng lâu (kỹ viện) lại hưng thịnh? Thật vô vị.)

“Chuyên tâm là năm. Trong ‘Lễ ký’ viết, chồng có thể tái giá, nhưng một vợ không thể có hai chồng, người xưa nói chồng là trời. Trời muốn trốn cũng không thoát, chồng muốn rời cũng không thể. Người không có đạo đức sẽ bị trời phạt; vợ không có lễ nghĩa sẽ bị chồng coi nhẹ. Cũng vì vậy, trong ‘Nữ hiền’ có viết: ‘Hài lòng với trượng phu thì suốt đời mỹ mãn, không vừa ý trượng phu thì mất đi hạnh phúc cả đời.’ Nói như vậy tức là làm vợ phải có được tấm lòng của chồng. Nhưng khi có được rồi cũng không được nịnh nọt, quỵ rũ, tùy tiện gần gũi; chỉ cần chuyên nhất một lòng, giữ về đoan chính. Tuân thủ lễ nghĩa, cử chỉ đoan khiết, không nghe lời khiếm nhã, không nhìn điều bất chính, ra ngoài không điếm dứa lảng lơ, ở nhà không nhếch nhác bẩn thỉu, không cùng bè bạn tụ họp vui chơi, không đứng trong nhà tò mò chuyện bên ngoài, đây chính là chuyên tâm đứng đắn. Nếu cư xử tùy tiện thì tâm chí sẽ bất định, ở nhà nào loạn không ra sao, ra đường lại yếu điệu ra vẻ, nói không ra nói, nhìn không ra nhìn, như vậy không thể chuyên tâm đoan chính được”.

(Lời phê bình: có “trốn” hay không phải nhìn vào tâm, nếu có tâm thì ở lại; nếu vô tâm thì đi hay ở có khác gì nhau?)

“Cúi mình là sáu. Trên viết ‘Hài lòng với trượng phu thì suốt đời mỹ mãn, không vừa ý trượng phu thì mất đi hạnh phúc cả đời’, nói vậy là muốn người vợ phải chuyên tâm bên chí để có được tấm lòng của trượng phu. Thế nhưng cũng không được làm mất lòng cha mẹ chồng. Vợ chồng dù có on sâu nghĩa nặng, nhưng nếu không được lòng cha mẹ, bị chán ghét quấy phá, thì on nghĩa phu thê rồi cũng đánh mất. Muốn cha mẹ chồng vui vẻ, tốt nhất là phải cúi mình. Mẹ chồng bảo làm việc đúng đương nhiên phải nghe; mẹ chồng bảo làm việc không đúng thì dù biết cũng phải thuận theo. Không được cãi cộ thị phi với mẹ chồng. Đây là cúi mình. ‘Nữ hiền’ viết: ‘Nếu cứ thuận theo như bóng với hình, như âm với vang, thì lo gì không được tán thưởng!’”

(Lời chú giải: nếu như không có chuyện sai trái thì sao được gọi là người! Không quy củ thì không thành vuông tròn, nước loạn, nhà huỷ. Trưởng bối nói phải theo, nhưng không thể theo một cách mù quáng.)

“Em chồng là bảy. Đàn bà có thể được chồng yêu thương là do cha mẹ thích, có thể được cha mẹ thích là nhờ em chồng khen ngợi. Vậy mới nói, mình thiện hay ác, được khen ngợi hay chịu chê bai đều tùy thuộc vào em chồng, nhất định không được làm mất lòng. Đã biết không thể mất lòng em chồng, mà vẫn không chung sống hòa thuận được thì không còn gì để bao biện! Người không phải bậc thánh hiền nên rất khó để không phạm sai lầm! Nhưng Nhan Tử (tự Tử Uyên, là một học trò rất đặc ý của Không Tử) quý vì biết sửa đổi, một lỗi không phạm hai lần, hướng chi là đàn bà! Dù nữ tử có tài đức sáng suốt, thông minh trí tuệ thì cũng không tránh khỏi mắc sai lầm! Do vậy, nếu thân thiết với người trong nhà, làm sai sẽ được che đậy; nếu gia đình chia rẽ không đoàn kết, việc sai trái sẽ nhanh chóng truyền xa. Đây là điều tất yếu. Trong ‘Kinh Dịch’ có viết: ‘Hai người đồng lòng có sức mạnh bẻ gãy kim loại. Hai người chung tiếng nói thì mùi thơm tựa hoa lan’. Ta muốn nói đến đạo lý này. Em chồng tôn kính vì khác họ, ân thì nhẹ mà nghĩa thì nặng. Nếu là người yêu điệu hiền thực, khiêm tốn nhún nhường, tất sẽ biết cách làm dày thêm cái nghĩa với chồng, cái ân với cha mẹ, giữ mối quan hệ tốt đẹp với em chồng, để họ vui vẻ giúp mình; làm cho đức hạnh bản thân ngày càng lộ rõ, khuyết điểm sơ suất được che giấu kỹ càng, cũng vì thế mà được cha mẹ tán dương, trượng phu ca ngợi, danh tiếng tốt đẹp lưu truyền khắp xóm giềng, đức độ sáng soi làm rạng danh phụ mẫu. Nhưng người ngu dốt sẽ tự cao vì được làm chị, ngạo mạn vì được chồng yêu thương. Đã có ý kiêu ngạo thì không thể sống chung hòa thuận! Không có ân nghĩa, sao có thanh danh tốt đẹp! Về xinh đẹp lương thiện sẽ dần mất đi, sai lầm sẽ dần lộ rõ, khiến cho cha mẹ tức, trượng phu giận, tiếng xấu sẽ lan truyền trong ngoài, nhận lấy xấu hổ nhục nhã, làm mất mặt phụ mẫu, làm trượng phu thêm phiền. Đây là gốc rễ của vinh nhục, căn cơ của thanh danh điều tiếng. Nhất định phải chú ý! Nếu muốn được lòng em chồng thì phải khiêm nhường nhu thuận. Khiêm là gốc rễ của đức hạnh, thuận là chuẩn mực ứng xử của đàn bà. Làm tốt hai điều này là có thể sống hòa thuận với em chồng. ‘Kinh Thi’ viết: ‘Đối với người không có tâm oán ghét, không có tâm đố kỵ’. Chỉ có vậy”.

(Tổng kết: Thế gian trăm dạng, nam nữ khác nhau, coi chồng là trời cũng tốt, nhưng luôn phải lấy vui vẻ làm đầu, chứ không phải giống như Nữ giới này.

Trong bao người vì sao danh nữ truyền lưu thiên cổ đều không phải là tiêu chuẩn trong Nữ giới? Có thể thấy được những lời này của Ban Chiêu là từng trải, nhưng chỉ để tham khảo chứ không phải rập khuôn.)

*

Vẫn còn muốn thêm một câu: nếu Hiếu Trang (bà nội của Khang Hi) tuân thủ nữ giới thì Đại Thanh đã mất rồi. Có điều Thục Lan đồng học vẫn rất sợ chết, không bàn chính trị. Nhờ đầu sách này bị điều tra ra, lúc ấy chỉ còn nước roi đầu, hơn nữa còn không phải chỉ là một cái đầu. Bây giờ nhìn vào nó, hoàn toàn không vấn đề, không có từ ngữ phản động nào.

Thục Lan đọc đi đọc lại ba lần, thật sự không còn gì để sửa chữa nữa mới cho Tiểu Thúy dùng sợi dây đóng thành sách, nắn về bìa xinh đẹp rồi dùng bút chì viết lên hai chữ Nữ giới thật to, phía dưới còn thêm hai chữ tân giải nhỏ như nòng nọc. Một cuốn Nữ giới tân giải đã ra đời như vậy.

Thời gian không có sách thật là gian nan, người nào đó ngồi không tới một phút đồng hồ, cả người liền không thoải mái, cảm giác thời gian thật là dài đằng đẵng. Làm gì bây giờ? Trước kia có trò chơi một người nào có thể giết thời gian? Nghĩ nửa ngày, nàng liền cầm lấy thước thẳng về lên giấy. Sau đó sai Tiểu Thúy gọi đến một hạ nhân tay chân linh hoạt, giảng giải cho hắn một chút, thật ra thì rất đơn giản, chính là cura mấy khối gỗ nhỏ không bằng nhau. Dưới sự giám sát của Tiểu Thúy, công việc có hiệu suất rất cao, mấy khối gỗ rất nhanh đã được làm xong, thế nhưng vẫn còn phải làm thêm một cái hộp nhỏ nữa, mấy khối gỗ sẽ được đặt chính tề bên trong. Như vậy thì chẳng những khó đánh rơi mà mang theo cũng dễ. Tiểu Thúy cũng rất tò mò, biết tiêu thư nhất định lại nghĩ ra một trò chơi hay ho nào đó. Sau khi thấy thành phẩm, Thục Lan liền cong mắt cười, đây là hoa dung đạo(*) đó, là trò chơi tư duy của hiện đại, đã rất lâu rồi nàng chưa chơi lại, chắc hẳn có thể tiêu hao chút thì giờ. Thấy đôi mắt Tiểu Thúy trông mong ngấm ngấm mấy khối gỗ, mắt Đông Thục Lan liền hiện lên ý xấu, một câu giải thích nàng cũng không nói, chỉ từ từ trang trí món đồ chơi mới rồi viết tên. Chờ sau khi toàn bộ đại công cáo thành mới nói cho Tiểu Thúy, phải đem khối gỗ to nhất ở phía trên dời xuống cửa bên dưới thì mới thắng.

(*) “Hoa dung đạo” là một trò chơi tư duy của Trung Quốc, nó được các nghệ nhân dân gian sáng tạo căn cứ theo câu chuyện “Tam quốc diễn nghĩa”.

Đồ chơi này như sau: trong một khung hình chữ nhật (tương đương với bàn cờ của đồ chơi) có đặt 10 quân cờ to nhỏ khác nhau, như hình vẽ thể hiện. Trên bề mặt quân cờ đều có tên, trong đó Tào Tháo là 1 quân cờ lớn nhất, 5 quân cờ kích cỡ trung bình lần lượt là thuộc hạ của Lưu Bị tức “ngũ hổ tướng” là : Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Mã Siêu và Hoàng Trung, thêm nữa là 4 quân cờ nhỏ là những lính quen.

Sự sắp đặt của các quân cờ được thể hiện như trong hình vẽ, Tào Tháo bị vây tầng tầng lớp lớp, nhưng trong bàn cờ vẫn còn khe hở giữa hai ô nhỏ được coi như là lối thoát của Hoa dung đạo, vì vậy Tào Tháo vẫn còn một tia sống sót, ông ta có thể tận dụng cơ hội nhỏ bé này và có cơ hội là sẽ trốn ra. Vấn đề là làm thế nào để cho Tào Tháo nhanh chóng thoát ra ngoài được?

Trò chơi này xem ra rất đơn giản nhưng thực tế lại không phải như vậy. Đối với những người mới biết chơi trò này thì chỉ cần để Tào Tháo thoát được ra ngoài là coi như đã thắng rồi, có thể không cần suy nghĩ là đi mất bao nhiêu nước. Nhưng với những người đã chơi thành thạo thì cần phải nghiên cứu xem làm thế nào để số bước đi là ít nhất mà lại cho Tào Tháo thoát ra. Điều thú vị là Tào Tháo sở dĩ có thể thoát được ra ngoài hoàn toàn là do nguyên nhân Quan Vũ có ý nhường đường, bởi vì chỉ cần Quan Vũ đứng ngang bất động ở chính giữa thì bất kể Tào Tháo có muốn bay cũng không thể bay được. Trò chơi này vì thế có tên là “Hoa dung đạo” cũng chính là xuất phát từ nguyên nhân này.

“Sao có thể làm vậy được?” Tiểu Thúy vô cùng kinh ngạc.

“Sao lại không được?!” Người nào đó tiến hành chiến đấu hăng hái, kiên quyết không để tiểu nha hoàn nhà mình coi thường.

Tiểu Thúy đứng ở một bên, đầu tiên là hăng hái bưng bưng, sau đó cổ lại có chút nhúc nhích, sau nữa thì lặng lẽ không tiếng động đi ra ngoài làm việc. Sau khi chiến đấu hăng hái hai ngày trời, cuối cùng thì Tào Tháo không còn hành hạ khổ Lan nữa, thoát khỏi hoa dung đạo đúng là không dễ chút nào. Vì vậy, món đồ chơi này trên thực tế đã bị từ bỏ, lấy danh nghĩa cho mượn rơi vào tay Tiểu Thúy. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là Tiểu Thúy chỉ có thể chơi ở trong phòng của mình.

Không thể ngờ phúc tấn lại giữ chữ tín cho người đến báo nàng đến thư phòng gấp mặt. Đông Thục Lan kích động thiếu chút nữa nhào lên người phúc tấn, thân thiết hôn nàng ấy một cái. Sách à sách ời, ta cuối cùng cũng có thể đến thăm các người rồi! Đầu tiên là lướt nhanh một lần tên sách, thì từ ca phú các loại: bỏ qua, ai bảo nàng học khoa học tự nhiên đâu, đối với mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt kia đều không quá thích thú, những sách về phong tục nước ngoài, các nơi du kí, thiên văn địa lý được đem xuống một chồng lớn. Nhưng nhìn thấy mặt phúc tấn có phản xám ngắt, Thục Lan rất tự giác, chọn chọn nhặt nhặt lại một lần, rung rung nhin đau đem phần lớn sách trả lại chỗ cũ.

Cho dù thế nào thì cuộc sống có sách đọc cuối cùng đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Núi Băng Cổ Đại

Cuộc sống của Đông Thục Lan bây giờ trôi qua dễ chịu như thế này: chép sách, viết cảm thụ, một môi thì cho người đến làm vật lý trị liệu, phải biết rằng

ở thời đại này muốn làm đôi kính mắt thì siêu, siêu, siêu xa xỉ, tiếp đó thì com tời mở miệng, y phục tới đưa tay, ngủ đúng giờ (đọc sách dưới ánh đèn buổi tối không tốt cho mắt), rồi giường đúng giờ (thỉnh an phúc tấn). Đến khi đói, vị Đông cách cách này cũng tuyệt nhiên chỉ động khẩu không động thủ, trong tiểu viện của nàng còn có một phòng bếp nhỏ, vậy nên nếu muốn có thể làm vài thứ điểm tâm gì đó. Thấy Tiểu Thúy bên người có năng lực như vậy, mỗ Lan tư tâm tràn lan, quyết chí tiến hành tẩy não nha đầu này, phải làm cho trong thâm tâm nàng xác định rằng: so với lập gia đình thì đi theo chủ tử thiện lương vẫn hơn.

Không biết hôm nay là ngày gì mà đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị lại thông báo cho mọi người đến nhà chính ăn cơm. Mỗ Lan – người qua ngày nào quên ngày ấy, nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Thúy.

“Hôm qua là sinh nhật của Tử bối lạc gia, Thánh thượng sẽ sớm giúp Tử bối lạc gia tổ chức ăn mừng trong cung, hiện tại phúc tấn giúp bối lạc gia chúc mừng trong phủ”.

“Sinh nhật? Vậy quả lễ tang chưa?”

“Hôm qua đã đưa đi”.

“Nhanh nhen đó”. Kể từ khi có bút lông chim, mỗ Lan liền dạy Tiểu Thúy ghi chép sổ sách. Tiếp đó thì thuận theo tự nhiên, bỏ mặc quản lý thu chi. Đương nhiên đây là kết quả sau một khoảng thời gian tiếp xúc, nàng chỉ quyết định sau khi nhận thấy Tiểu Thúy tương đối trung thành, hay có thể gọi là nô tính mạnh mẽ. “Vậy người nghĩ xem buổi tối ta nên mặc cái gì, không thể quá bình thường, những phu nhân kia khẳng định sẽ trang điểm xinh đẹp, nếu như ta mặc bình thường ngược lại sẽ gây chú ý”.

“Tiểu Thúy hiểu”. Qua một khoảng thời gian thế này Tiểu Thúy cũng quen dần, nàng biết tiểu thư đã thực sự hết hi vọng, không còn trông mong Tử bối lạc gia nữa. Thật ra thì như vậy cũng tốt, nếu bản về xinh đẹp, tiểu thư dù thế nào cũng không sánh được với những phu nhân khác, bản về mảnh khảnh, nàng thấy sau khi tiểu thư bị đập đầu thì chỉ một lòng đọc sách, đối với những chuyện khác không có bộ dạng đề tâm, nói chung là quên đi thì hơn.

Tiểu Thúy giúp Đông Thục Lan thay một thân kỳ phục (trang phục truyền thống của người Mãn) màu đỏ thắm có vẽ hình đoá hoa mẫu đơn lớn, con mắt thắm mỹ thích sắc màu ấm của bạn học Thục Lan nhìn qua thì thấy không tệ, đủ không khí vui mừng, đủ quê (là chỉ hình vẽ hoa mẫu đơn đủ quê), rất tốt! Nàng trang điểm vừa phải, sau khi soi gương cũng thấy bản thân có vài phần tư sắc. Mỗ Lan chẳng để ý mấy phần tư sắc này chút nào, chỉ cần Niên thị cũng có mặt thì nó sẽ chẳng là gì.

Nàng dựa theo sắp xếp chức vị, ngồi vào chỗ ngồi được chỉ định trên bàn ăn, cùng một đám nữ nhân chờ “ông xã dùng chung” an tọa. Nhưng mà trong lúc đợi, đã có mấy người thấp giọng người trào phúng ta một câu, ta đâm người một cú, khi ngoài cửa vừa thông báo bối lạc gia đến, đại sảnh lập tức yên tĩnh lại, chỉ thấy một người toàn thân là phục sức bối lạc, tầm hai sáu hai bảy tuổi đang đứng ở cửa phòng, tất cả mọi người đều đứng lên. Bộ dạng của hắn có điểm giống với Tezuka (Tezuka Kunimitsu đẹp trai lạnh lùng trong Hoàng tử tennis), trước kia lúc nàng đọc truyện xuyên không thì đều so sánh Tử Tử với băng sơn đại nhân (Tezuka), hai người này đều là loại nhân vật điều hoà nhiệt độ, cũng vì vậy mà mỗ Lan đã sớm mộ danh Tử Tử, chỉ tiếc không có duyên gặp mặt, lần này rốt cuộc nguyện vọng được thực hiện, đây cũng là lần đầu tiên người nào đó cảm tạ lão thiên gia đã cho cho mình xuyên không đến đây. Người kia khuôn mặt cân đối, mày kiếm anh tuấn, sống mũi thẳng tắp, nhìn dáng người hắn là rắn chắc hơn băng sơn đại nhân, nhưng mà điều này không kì lạ, dù sao Tezuka vẫn còn trẻ, còn thời gian để trưởng thành, mà Tử Tử đã quá tuổi rồi. Chỗ không hài lòng nhất của mỗ Lan ở băng sơn đại nhân chính là quá gầy, khi nhìn anh ấy mặc quần soóc, hai cái chân gầy guộc giống như bộ dạng của dân châu Phi chạy nạn, thật tiếc cho những người trong hoạt hình kia, sao họ vẫn đi được nhỉ? Nói không chừng Tezuka kia chính là đàn ông trưởng thành, vậy nên mới không nhìn thấy băng sơn vui vẻ bao giờ.

Tiểu Thúy đứng phía sau nhận ra tiểu thư giống như có chút thất thần, vội vươn tay lên lên kéo áo tiểu thư. Thục Lan hoàn hồn, vụng trộm nghiêng đầu, tặng Tiểu Thúy một cái nhìn cảm kích.

“Ngồi đi”. Dận Chân tới ngồi bên cạnh Ô Lạt Na Lạp Thị.

“Chúc bối lạc gia phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn”. Lý thị nâng chén, những người khác cũng vội vàng giờ chén rượu lên trước mặt mình.

Dận Chân gật đầu với Lý thị một cái, sau đó lắc lắc chén rượu coi như đáp tạ, ngửa đầu hào sảng uống không còn giọt nào. Thục Lan thì chỉ chạm chén một chút, vô cùng ý tứ, cũng không hề uống, nàng từ trước đã không thích uống rượu, trừ rượu nho đó ra thì gần như không động vào loại rượu nào khác, mặc dù trên thực tế tư lượng của nàng không quá tệ.

“Ăn đi”. Dận Chân giờ nữa. Quả nhiên, Tử Tử là người không thích nói nhiều.

Thục Lan rất hiền thực “không nhìn điều bất chính, không nghe lời khiếm nhã”, chỉ gắp mấy món ăn trước mặt mình, may mà trước đó nàng đã ăn một chút điểm tâm khi ở tiểu viện, mấy truyện xuyên không đúng là không thể coi thường. Thấy những người khác đều bắt đầu từ từ thu tay lại, Thục Lan cũng dừng nữa. Sau khi cho người dâng trà súc miệng, Dận Chân liền cùng mọi người ngồi hàn huyên trong chốc lát, trên thực tế đa số đều là phúc tấn nói một mình. Dận Chân chỉ gắp đầu hoặc nói “Mời nàng chi điểm”. Có thể thấy được Tử Tử vô cùng tín nhiệm vị chương án phu nhân* này.

* giữ ấn tín, nắm chính quyền, nghĩa là đích phúc tấn quản lý mọi việc trong phủ.

Vừa mới chuẩn bị giải tán thì thông báo lại tới cửa, Thái tử gia cùng mấy vị bối lạc gia khác đã đến để chúc thọ Tử bối lạc. Hiển nhiên Dận Chân cũng có chút bất ngờ, vội vàng đứng lên ra ngoài nghênh đón. Giải tán tạm hoãn, một đoàn lớn nữ nhân liền đi theo ra ngoài để nghênh đón Thái tử cùng các bối lạc. Thái tử còn đặc biệt mời gán hát đến để chúc thọ lão Tử, cả phủ lập tức náo nhiệt hẳn lên. Người nào đó luôn luôn bảo đảm giấc ngủ đầy đủ, đồng hồ sinh học cũng rất chính xác, len lén trốn trong đám người đè nén một tiếng ngáp. Đúng là một đám thích hành hạ người! Không biết còn phải âm ỉ tới khi nào nữa. Chỗ tốt duy nhất là nàng được gắp mặt mấy vị bối lạc gia nổi danh, Thập Tử nhỏ nhất, mỗi bối lạc đều có điểm đặc sắc, không hổ là kết quả của tuần nam nữ, thuyết ưu sinh* này cũng rất có đạo lý. Chỉ có điều, thường thức thì thường thức, từ trước tới nay lòng yêu thích cái đẹp ai cũng

có, người nào đó cũng không bị mê hoặc, coi như là những thứ không thuộc về mình thì có nhiều bao nhiêu cũng như nhau. Ai bảo người thời đại mới nào đó sớm đã được duy mỹ soái ca trong anime và manga hun đúc mười mấy năm trời, sức miễn dịch cùng năng lực giám định và thưởng thức hết sức cao. Phải biết rằng trong thế giới đam mê không dạng soái ca nào là không có, nhà Khang Hi này còn chưa là gì đâu!

* Khoa học ứng dụng hoặc là phong trào sinh học – xã hội ủng hộ việc sử dụng các phương thức nhằm cải thiện cấu tạo gen của dân số (wiki).

Quả nhiên, tất cả những người lưu lại đều cùng nhau nói chuyện qua lại, không hề xem diện.

“Đúng rồi, lão Tứ này, tháng sau là đây tháng tiểu a ca, đệ và Tứ đệ muội cùng nhau đến đi, mọi người cùng nhau vui vẻ một phen”.

“Vâng thưa Thái tử, chúc mừng Thái tử”.

“Đây không phải là chuyện triều chính, huynh đệ chúng ta không cần phải xa lạ như vậy”.

“Lẽ không thể bỏ”.

Thái tử bắt đầu dĩ cười lắc đầu: “Quên đi. Đúng rồi, đệ có một Đông cách cách có phải hay không? Nàng là tỷ tỷ của trác phúc tấn, cũng bảo nàng cùng tôi đi, lúc đến Mặc Lan đã đặc biệt nói với ta rằng hai tỷ muội các nàng đã từ lâu chưa gặp mặt, muốn nhân cơ hội này để đoàn tụ”.

“Dạ”.

Tức khắc, ánh sáng từ bốn phía liên phóng tới, không ít ánh mắt chăm chăm cùng giễu cợt quét về phía Đông Thục Lan. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng lo lắng từ xa nhìn lại. Nhưng mà từ trên mặt Dận Chân lại không nhìn ra cái gì, không hổ là núi băng cô đại.

“Lão Tứ, cho các nàng giải tán đi, huynh đệ chúng ta từ từ uống, không say không về”.

“Tất cả tùy Thái tử làm chủ”.

Thái tử là người tốt! Vừa giải tán, người nào đó ở trên đường trở về đã ngập cả ngày, vừa tới phòng liền ngồi phịch ở trên giường, tìm Chu Công chơi cờ thò. Những chuyện khác hay trời đất bao la gì cũng chờ nàng tỉnh ngủ rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tiểu Thúy Bị Thương

Thời gian thấm thoát trôi, tiệc mừng đây tháng tiểu a ca của Thái tử rất nhanh đã tới. Đông Thục Lan một thân kỳ phục hoa lan sáng màu đi theo phía sau phúc tấn, ra đến cửa trước chỉ đổi được một ánh mắt lạnh nhạt của Tứ bối lạc gia.

Phúc tấn thì ngược lại, vỗ vỗ vào tay nàng an ủi: “Không cần hồi hộp, muội đi theo ta là được, không nên nói lung tung”.

“Dạ”. Thật ra thì sáng sớm Thục Lan đã quyết định rồi, dưới tình huống đối ngoại phức tạp nhiều biến hoá này, nàng chỉ có thể tự giác duy trì và ủng hộ quyền uy của trung ương (phủ Tứ bối lạc gia), quán chặt lấy hạt nhân của trung ương Đảng là đồng chí Ô Lạt Na Lạp Thị, giữ vững tính phục tùng cao độ và tính nhất trí thì mới có thể bảo vệ an toàn của bản thân một cách toàn diện nhất.

Quả nhiên, mới tới đông cung của Thái tử đã thấy bên trong náo nhiệt khác thường, sau khi nghe được thông báo những người bên trong chợt trở nên yên tĩnh, sau đó lại bàn luận xôn xao. Dận Nhưng (Thái tử) đích thân ra đón, Dận Chân vội vàng thi lễ, Thục Lan và phúc tấn cùng vung khăn.

“Nhị tỷ”. Phía sau Thái tử bỗng xuất hiện một vị mỹ nhân đoan trang, lông mày kia, mũi kia, miệng kia, thật sự là người cũng như tên, Mặc Lan*, hoa lan hiếm có, cùng tiểu muội Niên gia trong phủ Tứ gia có điểm giống nhau.

(*) Hoa lan màu đen:

“Trác phúc tấn cát tường”. Lại là một cái hành lễ nhún gối.

“Nhị tỷ, đều là người trong nhà, tại sao phải xa lạ như vậy”.

“Lẽ không thể bỏ”.

Dận Nhưng ở bên cạnh cười: “Ồ, nhìn xem, không hổ là người của Tứ đệ, ngay cả nói chuyện cũng giống nhau như đúc”.

“Xin Thái tử tha tội, Thục Lan thất lễ”.

Dận Nhung phát tay một cái: “Mặc Lan nàng mang hai người Tứ đệ muội vào đi thôi”. Tiếp đó quay đầu lại nói với Dận Chân: “Đệ tôi vừa đúng lúc, Thập Ngũ, Thập Lục xế chiều đã tới rồi, làm Đông cung này ảm ỉ muốn sụp luôn, bọn chúng sợ đệ nhất, đệ đã đến thì nhất định chúng sẽ quy củ”.

“Thái tử quá khen rồi”.

Đi vào gian trong đều là nữ quyền, phúc tấn và trắc phúc tấn của các phủ. Ô Lạt Na Lạp Thị đều rất thân quen với những người này nên tươi cười chào hỏi các nàng. Đông Thục Lan cũng đi theo thi lễ với từng người một. Có điều ánh mắt các phu nhân kia nhìn về phía Đông Thục Lan lại có chút kì quái, sau đó ai cũng không nhìn được liếc mắt sang nhìn nữ chính tối hôm nay rồi cười cười như hiểu hết tất cả.

“Tỷ tỷ còn đang trách muội sao?” Đông Mặc Lan ban đầu muốn kín đáo chuyện trò cùng tỷ tỷ, nhưng mà Đông Thục Lan không muốn cách Ô Lạt Na Lạp Thị quá xa, nghe Tiểu Thúy nói tỷ muội hai nàng khi còn ở Đông gia không thân thiết, ai biết được lời mời đột ngột này có cạm bẫy gì. Bất đắc dĩ, hai người không thể làm gì khác hơn là ngồi ở nơi cách các nữ quyền không xa, các phu nhân ở một bên vừa trò chuyện vừa đuổi dài cái tai, muốn nghe một chút chuyện bất quái.

“Trắc phúc tấn đang nói gì vậy? Thục Lan bây giờ ở trong phủ Tứ bối lạc gia rất yên ổn. Tứ bối lạc gia cùng phúc tấn đối đãi với Thục Lan rất tốt. Huống chi hôn ước này vốn là lệnh của cha mẹ, nô tỳ nào có lý do gì để oán trách phúc tấn”.

“Vậy... tỷ tỷ là đang trách a mã cùng ngạch nương?”

“Thục Lan không hiểu rõ ý tứ của trắc phúc tấn. Thục Lan ở phủ Tứ bối lạc tốt lắm, cảm kích a mã còn không kịp, tại sao còn muốn trách người?”

“Nhưng mà, ban đầu...” Đông Mặc Lan nhẹ lắc mảnh khăn trong tay. “Muội vẫn phải nói tiếng xin lỗi, cũng bởi vì muội, tỷ mới rơi vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, bị nói khó nghe như vậy. Tỷ tỷ tuy rằng vẫn cường điệu sống trong phủ Tứ bối lạc gia rất tốt, nhưng mà muội biết đây không phải là thật, tỷ còn không chịu gọi tên của muội, cho dù chỉ là một tiếng Tam muội. Mặc Lan biết tỷ tỷ không muốn tha thứ cho muội”. Mặc Lan lộ ra bộ dạng chực khóc, đến nàng nhìn còn thấy thương xót.

Đông Thục Lan không có cách nào để đối phó với những người như thế này, nàng không nói câu nào, để cho người kia khóc đủ, bản thân thì đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía phúc tấn nhà mình. Phúc tấn các nhà vốn đang xem trò vui đến đoạn đặc sắc, phát hiện ánh mắt cầu cứu của Thục Lan thì rồi rít dòi tầm mắt ra chỗ khác, giả bộ tán gẫu, uống trà.

Đang trong lúc lúng túng này, một cung nữ vội vã đi đến, ghé vào bên tai Thái tử phi nói mấy câu.

“Có chuyện này sao?” Chén trà trong tay Qua Nhĩ Giai thị được đặt lại trên bàn.

“Tứ đệ muội, trong các hạ nhân đi cùng muội có một nha hoàn tên là Tiểu Thúy hay không?”

“Thưa Thái tử phi, Tiểu Thúy là nha hoàn bên người của Đông cách cách, có chuyện gì xảy ra sao?” Ô Lạt Na Lạp Thị lập tức trở nên khẩn trương.

“Vừa rồi Lý Giai Thị nói trong phòng nàng mất đồ, sau lại tra ra được ở trên người Tiểu Thúy”.

“Sao có thể như vậy được chứ?”

“Đúng vậy, ta cũng đang cảm thấy lạ đây. Không bằng chúng ta cùng đi nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì”.

“Tất cả tùy Thái tử phi làm chủ”.

Một đám người rầm rập kéo đến nơi sự việc phát sinh. Trên đường, Ô Lạt Na Lạp Thị thấp giọng hỏi Đông Thục Lan: “Tiểu Thúy đi đâu vậy?”

“Thưa phúc tấn, Tiểu Thúy nói là gặp được một đồng hương khi còn bé chơi với nhau, lâu rồi chưa gặp lại, cho nên Thục Lan liền tự ý cho nàng đi ôn chuyện cũ. Thục Lan cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra, xin phúc tấn thứ tội”.

“Trong cung không giống như những nơi khác, sao lại có thể đi lung tung được”.

“Phúc tấn dạy bảo rất đúng”.

“Cũng là ta sơ suất. Thôi, trước cứ đi xem xét tình hình một chút rồi nói sau”.

“Dạ”.

Vừa đi tới viện của trắc phúc tấn Lý Giai Thị, mọi người liền thoáng trông thấy một cô bé cung nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi ngã về một bên, khuôn mặt đã không nhìn ra hình dạng gì, nhìn trang phục thì chắc hẳn là Tiểu Thúy vừa được nhắc tới.

“Dừng tay!” Qua Nhĩ Giai thị bày ra dáng dấp của Thái tử phi.

“Tham kiến Thái tử phi, tham kiến các vị phúc tấn”.

“Lý Giai Thị tham kiến Thái tử phi”.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Không mau thả người, còn ra thể thống gì nữa!”

“Thưa Thái tử phi, người này không thể thả”. Nói xong Lý Giai Thị liền khiêu khích liếc qua Đông Mặc Lan một cái. “Muội phải hỏi bẩm với Thái tử, hạ nhân này tay chân không sạch sẽ, bị bắt tại trận còn bướng bỉnh cự cãi. Nghe nói trước kia nàng chính là nô tài Đông gia, thật đúng là chủ nào tớ nấy!”

Tiểu Thúy liếc mắt một cái liền thấy Đông Thục Lan, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống. Thục Lan mặc kệ những chuyện khác, vội vã đi tới, khẽ chạm vào khuôn mặt cơ hồ đã nhận không ra của Tiểu Thúy: “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ không hề trộm...”

“Ta biết, ta dĩ nhiên biết người không làm”.

“Hừ, chính ta bắt được tang chứng ngay tại trận, tìm được số bạc kia trên người nha đầu chết tiết này, còn có một vài đồ trang sức đeo tay của ta nữa”.

Đông Mặc Lan đưa mắt ra hiệu về phía ma ma đứng bên cạnh, ma ma đi tới người cung nữ còn lại nhìn một chút, sau đó trả lời: “Đã chết”.

“Tiểu thư!” Nước mắt Tiểu Thúy không kiềm được. Đông Thục Lan nhẹ nhàng ôm Tiểu Thúy vào lòng, để mặt nàng khẽ tựa lên vai mình.

Nhưng chuyện này cũng không thể vô căn cứ như vậy, Ô Lạt Na Lạp Thị đi tới bên cạnh chủ tớ Thục Lan: “Thục Lan...”

“Thục Lan hiểu”.

“Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?” Thái tử cùng các a ca nghe thấy phong thanh nên chạy đến.

“Thái tử gia...” Lý Giai Thị che khăn, khóc lóc ứa vào lòng Dận Nhưng. “Nô tỳ trong phòng ít đồ, sau lại phát hiện hạ nhân Bình Nhi tay chân không sạch sẽ, hơn nữa nó còn đang định đưa bọc đồ cho nha đầu chết tiết tên Tiểu Thúy kia đem ra khỏi cung, đây chính là tử tội. Nhưng mà... nhưng mà... Thái tử phi một lòng muốn thiếp thả người, Thái tử gia, ngài cần phải làm chủ cho thiếp!”

“Thái tử gia, chuyện còn chưa rõ ràng mà trách phạt tẩn đã đánh chết người, chết vô đối chứng, nói như thế nào mà chẳng được. May mà Thái tử phi tới kịp thời mới bảo vệ được mạng của Tiểu Thúy. Tiểu Thúy là người trong phủ Tứ bối lạc gia, bất kể nguyên nhân là gì đi nữa thì không thông báo một tiếng đã dùng hình phạt riêng là rất không hay, hơn nữa Tiểu Thúy lại luôn miệng nói mình không hề trộm, chuyện này tất có ẩn tình khác, xin Thái tử minh giám, không nên vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà làm thương tổn tình nghĩa huynh đệ”. Đông Mặc Lan quỳ gối, cúi đầu thi lễ, vẻ mặt kiên cường chính trực.

“Người đương nhiên nói giúp cho tiểu tiện nhân kia, chẳng phải nó vốn là nô tỳ nhà các người sao?!”

“Đủ rồi!” Dận Nhưng nhíu mày, vẻ mặt không vui. Hắn đi tới bên cạnh chủ tớ Thục Lan: “Nàng ta có thể nói không?”

Tiểu Thúy quay đầu lại, nhìn thấy Thái tử, vội giẫy giụa muốn thi lễ.

“Miễn. Nói đi”.

“Bình Nhi... Bình Nhi là bạn khi còn bé của nô tỳ, chúng nô tỳ rất thân. Hôm nay, hôm nay gặp gỡ, tiểu thư chấp thuận để cho nô tỳ cùng Bình Nhi ôn chuyện cũ, cho nên... cho nên chúng nô tỳ đã vào gian phòng của nàng. Bình Nhi nói ngách nương bị bệnh, rất lo lắng, nhưng mà nàng không thể tùy tiện xuất cung, muốn để nô tỳ đi xem xét giúp nàng một chút. Số bạc này là Bình Nhi đưa cho nô tỳ”.

“Gạt người!”

“Câm miệng. Người nói tiếp!”

“Vâng. Đúng lúc Bình Nhi đưa bạc cho nô tỳ thì ma ma liền mang theo một đám người xông vào, sau đó nói trong phòng trách phạt tẩn mất đồ, một mực khẳng định là chúng nô tỳ trộm. Bởi vì chúng nô tỳ không chịu nhận, cho nên... khụ... khụ... cho nên...”

“Được rồi, được rồi. Từ từ thôi”. Thục Lan khẽ vuốt lưng Tiểu Thúy.

“Thái tử gia, nha đầu kia toàn nói bậy, ngài không thể tin được. Tiện nô như vậy có thứ tự. Tiện nô như vậy cái dạng dạng gì gì mà không dám nói đâu”. Lý Giai Thị lại xông lên trước.

Thái tử khoát tay ngăn không cho Lý Giai Thị nói tiếp, “Tứ đệ, đệ xem làm thế nào bây giờ? Hiện tại bên nào cũng cho là mình đúng, hơn nữa Bình Nhi đã chết, chết vô đối chứng”.

“Tất cả tùy Thái tử làm chủ”.

“Tiểu thư, nô tỳ...”

“Câm miệng”. Nhận ra nha đầu kia có ý tứ muốn lấy cái chết để chứng minh, Thục Lan hít sâu mấy hơi, bình ổn lại cơn giận của mình. “Hỏi bẩm Thái tử,

Tiểu Thúy là nha hoàn bên người của thiếp thân”.

“Thái tử, nàng ta là tỷ tỷ của Đông trác phúc tấn”. Lý Giai Thị vẻ mặt đắc ý.

“Bởi vì phúc tấn có cách trị gia, nô tỳ cùng các tỷ muội đều chung sống hoà hợp, loại chuyện như ngày hôm nay trong phủ Tứ bối lạc thật đúng là chưa phát sinh bao giờ, càng chưa nói tới việc liên lụy huynh đệ, Thái tử hỏi Tứ bối lạc gia phải làm thế nào thì đúng là làm khó cho ngài ấy”.

Đoàn người đều sùng sốt, mấy người trong đó sắc mặt cũng thay đổi.

“Thiếp thân chỉ muốn đề Thái tử gia biết Tiểu Thúy không đơn thuần là nha hoàn bên người, trong tay nàng có đồ trang sức của thiếp thân cùng tiền tháng, thiếp thân từ trước tới nay đều không đề ý những chuyện này, vậy nên nếu rồi Tiểu Thúy, thiếp thân cũng không biết phải làm thế nào. Hơn nữa, hôm nay là đầy tháng tiểu a ca, ngày vui thấy máu vốn là điềm rất xấu, coi như là tích phúc cho tiểu a ca, bất luận thế nào cũng xin Thái tử khai ân”. Nhẹ nhàng buông Tiểu Thúy ra, Đông Thục Lan dập đầu, nói một câu: “Xin Thái tử gia khai ân”.

“Xin Thái tử gia khai ân”. Đông Mặc Lan cũng quỳ xuống.

“Được rồi, chuyện này chấm dứt ở đây”. Thái tử gia vung tay áo, giọng nói vô cùng mát mẻ. “Thật có lỗi, ngày hôm nay vui đến đây thôi, hôm nào khác lại mời mọi người đến uống rượu. Xem ra vết thương của nha đầu này phải chữa trị nhanh một chút”.

“Tạ ơn Thái tử không xử tội”. Thục Lan lại dập đầu, lao đảo đứng lên, nàng muốn ôm Tiểu Thúy thì có vẻ hơi quá sức.

“Lỗ Thái”. Dận Chân nhìn thoáng qua chủ tớ Thục Lan. Lỗ Thái liền tiến lên đỡ lấy Tiểu Thúy rồi xoay người rời đi.

“Đa tạ bối lạc gia”. Đông Thục Lan vội vàng thi lễ, sau đó chăm chú đuổi theo, ném hết những người khác ra sau đầu.

Dận Chân cùng phúc tấn cũng cáo từ huynh đệ các nhà.

Dận Đường (Cửu a ca) nheo mắt: “Bát ca, đệ còn đang thắc mắc tại sao tỷ muội Đông gia lại xui xẻo như vậy, xem ra chuyện này cũng không đơn giản”.

“Cái gì không đơn giản? Người sáng suốt đều nhìn ra được nhà Thái tử đấu tranh nội bộ, liên lụy đến tiểu nha đầu nhà Tứ a ca”. Dận Nga (Thập a ca) nhìn hai ca ca không hiểu gì.

“Thập ca, không phải Đông cách cách của Tứ ca vừa mắng cả nhà Thái tử từ trên xuống dưới đấy chứ?!” Thập Tứ a ca vẻ mặt khâm phục.

“Chúng ta cũng giải tán thôi”. Dận Tự (Bát a ca) lên tiếng.

“Đừng mà, đệ còn chưa uống đủ đâu, để cho các nàng đi về trước, chúng ta đổi chỗ khác tiếp tục có được không?”

“Đến chỗ ta?” Dận Đường mở miệng mời.

“Được, đệ đi”. Thập Tứ theo vào.

Có vẻ như vở hài kịch này cứ như vậy hạ màn, chỉ có điều người nào cũng cảm thấy ấn tượng về vị cách cách thể thân này không khớp với những gì mà họ vẫn tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Câu Chuyện Tiếp Sau

Lại một hồi thỉnh đại phu, đối đáp với những người nghe kể chuyện đến xem náo nhiệt, giảng co suốt một đêm. Trời vừa sáng, Đông Thục Lan lâu nay chưa từng thức qua đêm nên đầu có chút nặng. Phúc tấn đã phái người tới tiền viện thông báo rằng mấy hôm nay nàng không cần đến thỉnh an, đồng thời đưa tới không ít thuốc bổ. Đông trác phúc tấn của phủ Thái tử cũng tặng khá nhiều vật phẩm an ủi.

Chưa đầy hai ngày thì có tin tức truyền đến, nghe nói trác phúc tấn Lý Giai Thị kia đã bị cầm chân một tháng và trừng phạt công khai. Tiểu Thúy đối với cái chết của Bình Nhi vẫn canh cánh không quên. Sự nhả đầu nguồn này lại để tâm vào chuyện vụn vặt, bất đắc dĩ, hai ngày nay Đông Thục Lan liền bùng đĩa trái cây ngồi ở trong phòng Tiểu Thúy, “khuyên bảo” cô bé.

“Được rồi, đừng đeo bộ mặt mướp đắng nữa, bị đánh thành đầu heo rồi lại còn mang khuôn mặt đau khổ, như vậy càng không thể gặp người”.

“Tiểu thư, Bình Nhi trước kia ở rất gần nhà nô tỳ. Chúng nô tỳ thường xuyên chơi đùa với nhau. Ngạch nương của Bình Nhi chỉ có một cô con gái là

nàng nên địa vị trong nhà không cao, mẹ con các nàng luôn bị ức hiếp. Vì thế từ nhỏ Bình Nhi liền thế phải gánh lại công bằng cho gạch nung”.

“Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nữa, dù sao người cũng đã chết. Người chết nơi nơi, người thử ngẫm lại mình xem có thấy may mắn hay không, có phúc khí lắm mới được đi theo chủ tử như ta, thế nên càng phải quý trọng bản thân hơn nữa”. Đây chính là chủ nghĩa cơ hội.

“Nô tỳ hiểu”.

“Không chỉ hiểu mà còn phải nhớ kỹ, chết từ tế không bằng bất chấp sống, người chết trà lạnh, cái gì để trông cậy cũng không còn, người có vấn đề gì thì cứ đi tìm bản tiểu thư, bằng đầu óc của tiểu thư ta thì không có vấn đề gì không thể giải quyết”. Triệt để trưng ra bộ dạng “kẻ tin tưởng ta thì trường sinh bất tử”.

“Nô tỳ biết tiểu thư thông minh gấp trăm lần nô tỳ”.

“Hồi bẩm cách cách, phúc tấn sai người tới truyền lời, nói là Đông trác phúc tấn phủ Thái tử tới chơi, thỉnh cách cách tới tiền viện”. Một nô tài đứng ngoài cửa hô lên.

Thục Lan đặt quả lê đã cắn một nửa xuống, lau lau miệng, bày ra dáng vẻ chủ tử rồi vén màn ra khỏi cửa phòng Tiểu Thúy: “Người báo lại với phúc tấn là hôm kia ta bị hoảng sợ, thân mình còn chưa nhanh nhẹn. Chờ hôm nào thân thể tốt lên sẽ tới phủ Thái tử bồi tội với trác phúc tấn”.

“Dạ”.

Thấy tiểu thư lại tiếp tục gặm lê đi dạo vào nhà, Tiểu Thúy vô cùng khó hiểu: “Tiểu thư, tại sao người không đi gặp trác phúc tấn? Bất kể thế nào lần này trác phúc tấn cũng coi như là giúp tiểu thư, cứu Tiểu Thúy một mạng”.

“Tiểu Thúy à! Người đúng là quá lương thiện! May mà nha đầu đôi mắt thành thực như người đi theo tiểu thư ta, bằng không ngay cả sắp chết còn nói cảm ơn với hung thủ. Người thật là...” Đông Thục Lan lắc đầu, bày ra bộ dạng không thuốc nào cứu được: “Người thử nghĩ xem tại sao vào đúng lúc Bình Nhi đưa bạc cho người thì ngoài cửa có người xông vào? Tại sao trong cái bao gì kia lại có đồ trang sức đeo tay của Lý Giai Thị? Cái này rõ ràng là gài tang vật hãm hại, đặt sẵn thông lọng để người ta tự chui đầu vào. Người cũng phải suy nghĩ một chuyện: người cuối cùng được lợi là ai? Đông Mặc Lan! Tiểu ngu ngốc! Chính người đã nói thời điểm ở Đông phủ hai chúng ta không thân thiết, nàng là đích tiểu thư, ta là thứ xuất. Nàng đột nhiên lấy lòng có thể không khiến cho người ta thấy nghi ngờ sao? May mà bản tiểu thư ta thông minh, kiên quyết không cùng nàng nói chuyện lên lút, không để nàng ta có cơ hội lợi dụng”.

“Tiểu thư có phải làm rồi hay không? Tam tiểu thư trước kia không như vậy...”

“Người xấu trên mặt sẽ không viết hai chữ người xấu. Hơn nữa còn có một đồng lớn lý do để thuyết phục người khác, làm chuyện xấu là bất đắc dĩ như vậy đấy”. Thấy ánh mắt hoài nghi của Tiểu Thúy, Thục Lan liền nêu ví dụ chứng minh: “Đường triều Võ Tắc Thiên còn bóp chết con gái đẻ của chính mình rồi mưu hại Vương Hoàng hậu đương thời. Loại chuyện này nghe nhiều nhìn nhiều. Nhà chúng ta thái bình cũng nhờ phúc phận của Tứ bối lạc cùng phúc tấn, mà chủ tử ta đây, không ôm chí lớn, chỉ muốn chuẩn bị ở chỗ này ăn rồi chờ chết, cho nên chúng ta không đi chọc bọ họ, cũng hi vọng bọn họ không cần tới chọc chúng ta”. Đề tài lại chuyển: “Không tán dóc nữa, đại phu quy định thời gian nghỉ ngơi của người đã đến”.

“Tiểu thư, nô tỳ còn chưa buồn ngủ”.

“Không buồn ngủ cũng phải ngủ, bản tiểu thư sẽ nghiêm khắc chấp hành dặn dò của đại phu, luôn luôn giám sát người, để người bình phục với tốc độ nhanh nhất. Người không biết mấy ngày qua ta mệt thế nào đâu, chuyện gì cũng phải tới hỏi ta”. Cuối cùng... giấu đầu cũng lộ đuôi.

“Nhưng chính tiểu thư cũng không nghe lời của đại phu, không uống thuốc an thần ông ấy kê”. Tiểu Thúy yếu ớt nói.

“Sao lại không?”

“Thái Cách sắp xếp tiểu viện cũng phải oán trách rằng tiểu thư luôn lấy thuốc an thần tưới hoa, mấy bông hoa kia sắp bị tiểu thư giết chết rồi”.

“Có chuyện đó sao?”

“Có”.

“À, có thể là do thang thuốc nồng độ quá cao, lần sau ta sẽ nhớ trước lúc tưới hoa phải pha loãng, pha loãng”. Thấy ánh mắt bất mãn mãnh liệt của Tiểu Thúy, người nào đó cãi chày cãi cối: “Thuốc an thần này ngấm vào đất, được rễ cây hấp thụ, sau đó lại truyền đến các nơi, rồi khi chúng nở hoa, kết quả thì bên trong những trái cây kia sẽ có thành phần thuốc an thần, ta đây ăn trái cây thì cũng như uống thuốc. Không nói nữa, người mau ngủ đi”. Đông cách cách từ trong phòng của nha hoàn mình chạy trời chết.

Nàng vén rèm, vừa mới bước vào cửa phòng mình đã thấy hai pho tượng thần giữ cửa đang vây xung quanh bàn tròn uống trà.

Trên mặt Thục Lan cứng đờ, lấy khăn ra vung: “Tứ bối lạc gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường”.

Dận Tường cười đáp lễ: “Đông cách cách đây à, nghe nói cách cách hoảng sợ ngã bệnh, tiểu đệ đặc biệt tới thăm”.

“Thiếp thân không dám nhận, Thập Tam gia có lòng”.

Một vị khác thì đang mở đèn pha, lia nhanh từ trên xuống dưới, thấy vậy Thực Lan cả người đều không thoải mái, một lúc lâu sau người đó mới mở miệng: “Vừa rồi còn nghe nói người bệnh nằm trên giường, thế nào nhanh như vậy đã khỏe rồi?”

“Sao có thể được. Chỉ cần nghĩ tới chuyện ngày hôm đó tìm thiếp thân liền đập nhanh, mồ hôi lạnh tủa ra, hai ngày nay buổi tối đều ngủ không ngon. Thiếp thân vừa rồi chẳng qua là lo lắng cho Tiểu Thúy nên mới đi thăm nàng, rồi cùng nàng hàn huyên một lát”.

“Lá gan người ngày hôm đó không phải rất lớn sao, thế nào bây giờ lại bị hù dọa thành như vậy?”

“Bối lạc gia, ngài nói cái gì đó, thiếp thân vẫn luôn nhát gan. Chỉ là chó bị ép cũng nhảy tường, người bị ép cũng sẽ có một chút điên rồ như vậy đấy”.

“À...” Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu khiến cho tim Thực Lan đập gia tốc.

“Đồng cách cách, lần này chúng ta tới để nói tiếng xin lỗi thay Thái tử”. Thập Tam tốt bụng giải vây.

“Thiếp thân không dám nhận”.

“Trong ngày đầy tháng tiểu a ca lại có một người chết một người bị thương, còn liên lụy đến nha hoàn của cách cách, giống như cách cách đã nói, thật sự là diêm xấu. Vậy nên Thái tử đã có trừng phạt thích hợp với Lý trắc phúc tấn, thỉnh cách cách đừng ghi nhớ chuyện này trong lòng làm gì”.

“Thiếp thân không dám, thiếp thân đa tạ sự ưu ái của Thái tử”.

“Vậy người nghỉ ngơi đi”. Dận Chân đứng dậy.

“Cung tiễn Tứ bối lạc, cung tiễn Thập Tam a ca”. Đưa mắt nhìn thấy bọn họ ra khỏi cổng viện của mình, Đông Thực Lan mới thở hắt ra một hơi lớn rồi ngồi phịch xuống ghế, hồi lâu không nhúc nhích.

Ở một nơi khác, Dận Tường vừa đi vừa trò chuyện: “Người sáng suốt vừa nhìn vào màn kịch này liền hiểu rõ người thắng là Đông gia, hình như hai tỷ muội cùng liên thủ, một người là vì Thái tử, một người là muốn cho Tứ ca chú ý, đúng là một mũi tên trúng hai đích. Hơn nữa sau khi sự việc xảy ra, một tặng lễ, tỏ ra thân cận, một cự tuyệt không gặp, phải sạch quan hệ, lời vừa rồi còn nói được một giọt nước không lọt. Thật sự không thể xem thường bất cứ nữ nhân nào của Đông gia này”.

“Hừ!”

“Có điều nếu không nhờ màn kịch này thì đúng là không thể biết tài ẩn nói của Đông cách cách kia lại tốt như vậy! Không tính hạ một Lý Giai Thị, còn tiện đường làm tổn hại đến Thái tử phi. Huynh biết Hoàng a mã nói gì không?”

“Hoàng a mã cũng biết?” Dận Chân nhíu mày.

“Náo loạn lớn như vậy, lại là trong cung, Hoàng a mã sao có thể không biết?!”

“Vậy Hoàng a mã nói như thế nào?”

“Người nói Đồng cách cách này gan dạ sáng suốt, không tệ”.

Dận Chân vượt qua Dận Tường rồi liếc mắt một cái, “Nơi này là phủ Tứ bối lạc, nếu như nàng ta muốn giờ thủ đoạn thì ta sẽ cho nàng ta biết cái gì gọi là gan dạ sáng suốt chân chính”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hoa Cúc Xui Xẻo

Những ngày cuối năm qua đi, trong phủ Tứ gia cũng có không khí lễ mừng năm mới. Khi phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị đích thân tặng lễ vật cho các viện thì Đông Thực Lan cũng có một phần, coi như là tỏ lòng biết ơn. Sau khi sự việc ở phủ Thái tử phát sinh, Đức Phi nương nương từng đặc biệt gọi Ô Lạt Na Lạp Thị vào cung, khen ngợi nàng có cách trị gia, đồng thời bóng gió dặn nàng phải chú ý đến Đồng cách cách. Thế nhưng trong khoảng thời gian này Đông Thực Lan vẫn luôn trước sau như một ở trong viện của mình, vừa đọc sách vừa chăm sóc cho Tiểu Thúy, ngay cả Đông trắc phúc tấn phủ Thái tử tới nàng cũng tránh không gặp, không gây chuyện sinh sự, nhìn qua có vẻ Đồng cách cách này không định gây chuyện, rất biết điều.

Những phúc tấn, cách cách của các viện khác đã đổ kị ngay từ đầu. Họ ghen ghét vì danh tiếng Đồng cách cách bỗng dưng nổi như cồn, thế nhưng sau khi thấy Tứ gia căn bản không để ý đến nàng thì họ biến thành giễu cợt, châm biếm nàng uống phí tâm cơ, chẳng những không được gì vào tay mà còn đắc tội với Thái tử phi. Dĩ nhiên những lời này không truyền đến tai Đông Thực Lan, cho dù trong lúc vô tình lỡ tai quét qua hai câu thì nàng cũng nghe

không hiểu. Có người thường xuyên bị hở mạch ở một chỗ nào đó trong hệ thần kinh (tiếp thu kém), hoặc đoạn mạch (hiểu sai ý), loại tình huống này thường thường sẽ khiến cho đối phương tức giận đến nổi nổi trận lôi đình, mà khổ chủ lại hoàn toàn không rõ đối phương đang tức giận cái gì, giết người trong vô hình, là vũ khí lợi hại hạng nhất. Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Do Tiểu Thúy đang dần dần khoẻ lại, Đông cách cách lại khôi phục cuộc sống “heo” trước kia. Đối với năm mới ở cổ đại, Đông Thục Lan vẫn còn rất tò mò, dù sao ở hiện đại nhiều phong tục tập quán đã biến mất. Thấy Tiểu Thúy ôm một bình hoa cúc vào nhà, khoé miệng mỗ Lan liền giật giật.

“Tiểu Thúy, hoa cúc này... là ai đưa?”

“Thưa tiểu thư, hoa cúc này gắn với chữ ‘cát’, để cầu nói năng trôi chảy, Thái Cách phải vất vả lắm mới tranh được về. Tiểu thư không thích sao?”

“Tranh?” Khoé miệng lần nữa co rút: “Tiểu Thúy này, người bảo Thái Cách cứ tranh cây quất (là kim kết, có chữ ‘kim’ nghĩa là vàng) trước đã, có bao nhiêu tranh bắt nhiêu, sau khi trở về tiểu thư ta sẽ nói cho người biết tại sao”.

“Đạ”. Tiểu Thúy lại ôm bình hoa xoay người đi ra khỏi cửa phòng.

Chỉ một lát sau Thái Cách đã dẫn người ôm tới ba chậu quất nhỏ, những chậu to đều đã bị đoạt hết. Trong dịp đầu năm mới quất cũng là loại hàng hoá hạn chế.

“Nô tài đáng chết, không biết Đông cách cách không thích hoa cúc, xin cách cách trách phạt”.

“Không sao, người cũng là có ý tốt, gần sang năm mới cầu may mắn, đứng lên đi”.

“Tạ cách cách đã không trách tội. Xin cách cách ra lệnh, ba chậu quất này để ở chỗ nào?”

“Hai chậu để ở cửa, một chậu để trong phòng”.

“Đạ”.

Thái Cách quay người nhưng không lập tức lui đi mà nhìn về phía Tiểu Thúy, muốn nói lại thôi.

“Tiểu thư”.

“Có chuyện gì?”

“Thái Cách muốn hỏi tiểu thư trồng mấy cây thủy tiên này như thế nào? Thủy tiên nhà khác khi lớn đều vừa cao vừa thẳng, chỉ có của tiểu thư thì cả hoa cả lá đều cong lại, còn buộc một một dải gấm đỏ, rất đáng yêu”.

Thục Lan bĩu môi, tay nghề này chính là bị bóc lột mà luyện ra được. Nhớ nhiều năm trước đó, nàng là người nhỏ nhất nhà, mỗi lần đến thời điểm cuối tháng mười, đầu tháng mười một thì cha nàng sẽ ném cho bảy, tám cây thủy tiên, bắt nàng tạo hình, sau đó lại đưa cho ông bà nội ngoại, cô di chú bác trong nhà, hoàn toàn là bóc lột sức lao động trẻ em phi pháp. Lần trước đột nhiên nàng nhớ lại một chút cảm giác bị bóc lột ấy cho nên mới bảo Tiểu Thúy đi lấy mấy cây thủy tiên về: “Hiện tại đã quá mùa, nếu người còn tìm được hoa thủy tiên thì ta sẽ dạy người cách làm”.

“Tạ ơn cách cách”. Thái Cách mừng rỡ.

Thấy bọn họ lui ra, Đông Thục Lan lấy tay sờ lên vô số quả quất tròn trịa, thật sự rất đáng yêu.

“Trước giờ chưa từng nghe nói tiểu thư người không thích hoa cúc”.

“Cúc không chỉ gắn với ‘cát’ mà còn dùng để tế, tế cái gì? Đương nhiên là người chết”.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy lấy hai tay che miệng.

“Có những nơi hoa cúc đặc biệt dùng để bái tế người chết, người ta nói đầu năm mới để hoa cúc trong phòng là rất xui”.

“Nô tỳ đáng chết!”

“Đứng lên đi, vì thế ta mới nói là ta không thích, nếu trực tiếp nói thật với Thái Cách thì ông ta không định lấy cái chết để tạ tội mới lạ đấy! Giống như cây quất này, là ‘kim’, cho dù là bái tế thì cũng là bái vàng, là thần tài!”

“Vậy để nô tỳ bảo Thái Cách đem hết số hoa cúc trong viện ra ngoài!”

“Trong viện của chúng ta còn hoa cúc sao?”

“Vâng, tiểu thư thích hoa gì? Để nô tỳ bảo Thái Cách đi tìm”.

“Ừm... ta đây không thực sự... Đúng rồi, có loại cây đuổi muỗi nào hay không?”

“Đuổi muỗi?” Tiểu Thúy mờ mịt, không hiểu tiểu thư đang nói cái gì.

“Chính là... loại cây này có thể toả ra một thứ mùi mà côn trùng nhỏ không thích, không muốn lại gần, đến mùa hè mấy con muỗi rất đáng ghét”.

“Nô tỳ hiểu ý của tiểu thư rồi”.

“Ta không rõ tên của loại cây này lắm, lát nữa ta xem lại sách, người cũng bảo Thái Cách nhìn một chút xem, nếu quả thật hữu dụng thì trồng nhiều một chút ở xung quanh phòng”.

“Vâng, Tiểu Thúy nhớ kỹ”.

“Về chuyện hoa cúc thì cứ nói ta không thích là được rồi, đừng nhiều lời làm gì, nếu không một câu nói lại uống mạng bao nhiêu người, gần sang năm mới, đừng tạo nghiệp chướng cho bản thân”.

“Tiểu Thúy hiểu”.

“Còn nữa, bảo với bọn họ là năm mới sắp tới, nên lo liệu cho gia đình mình đi thôi, ai có liên sớm trở về, không có gánh nặng gia đình thì tối nay cùng ta ăn cơm. Coi như chủ tử ta đây cảm ơn mọi người một năm qua đã vất vả cực nhọc”.

“Tiểu Thúy thay mặt mọi người đa tạ tiểu thư”.

Buổi tối trước khi ăn Đông Thục Lan liền đóng cửa cài khoá, phải biết rằng trong những truyện xuyên không mặc dù các a ca cùng phúc tấn sẽ chúc mừng năm mới ở trong cung, nhưng có thể sau khi ăn xong cơm tất niên, mấy binh đoàn này sẽ đi tản bộ khắp nơi, lại còn luôn gặp được nữ chính. Mặc dù khoá cửa chưa chắc đã giúp được gì nhưng thà có còn hơn không, dù sao cũng có thể trì hoãn.

Chỉ không ngờ đến tối, những người có gánh nặng gia đình cũng không ở nhà mà mang cả nhà cả miệng tới cùng ăn cơm. Chuyện này làm cho bữa cơm tất niên của Đông Thục Lan vốn có chút quanh quẩn cái đã náo nhiệt hẳn lên.

“Năm mới đến chúc cho những người trong viện này ai nấy đều bình an vô sự. Vô tai vô nạn, cạn chén!”

“Cạn chén!”

Ăn một lúc bỗng có chút nhàm chán, mắt Đông Thục Lan bắt đầu đảo quanh: “Thái Cách, hôm nay người đưa nhâm hoa, người nói bản cách cách phải phạt người như thế nào?”

Một hồi im lặng, bầu không khí rộn rã hoàn toàn biến mất. Thái Cách đứng lên, quỳ một gối xuống: “Xin cách cách trách phạt”.

“Vậy... phạt hát được không?”

“Cái này... cái này... Thái Cách không biết”. Mặt Thái Cách có chút hồng.

Có điều bầu không khí đã thoải mái trở lại.

“Tiểu Thái Cách, người từng nghe a mã hát chưa?” Thục Lan cười hì hì hỏi đứa bé trai mà Thái Cách đưa tới.

Lắc đầu.

“Thế muốn nghe a mã người hát hay không?”

Đứa trẻ nhìn a mã nhà mình một lát rồi trịnh trọng gật đầu rất đáng yêu: “Muốn”.

“Cái này, cách cách tha cho Thái Cách có được không? Cha thật sự không biết ca hát đâu”. Con dâu nhà Thái Cách cầu tình thay cha chồng.

“À, có một chuyện này không biết có thật hay không. Ta nghe nói nam nhân dân tộc Mãn khi theo đuổi nữ nhân đều hát tình ca. Hay là ta làm rồi?”

Bầu không khí thoáng cái đã nóng lên, không ít người bắt đầu ồn ào.

“Thái Cách, xem thế cốt người thế này, người đã từng ở chiến trường đúng không?”

“Dạ”.

“Vậy... ngay cả quân ca cũng không biết hát?”

“Cách cách muốn nghe quân ca sao?” Thái Cách lúc này mới thật sự kinh ngạc.

“Hát đi, cho những nữ tử trốn trong khuê phòng chúng ta cảm nhận được khí phách hào hùng của nam tử”.

“Vâng thưa cách cách”.

Ngay sau đó, một thanh âm có phần khàn khàn hát lên khúc quân ca hào hùng, trong tiếng pháo trúc giao thừa, có chút đột ngột mà phiêu đảng ở một góc bầu trời trong phủ Tứ bối lạc. Nhìn cảnh tượng như vậy, nghe khúc hát như vậy, tâm tư Đông Thục Lan không kìm được bay tới kiếp trước, nàng thích nhất Hàn Lỗi, hẳn hát một vài bài ca hào hùng như Bách chiến anh hùng, Thiên cổ anh hùng lãng đảo sa vân vân, giọng hát Hàn Lỗi so với Thái Cách hùng hậu hơn, âm vực cũng rộng hơn, nhưng vì sao mà trước mắt nàng lại có chút mơ hồ...

“Tiểu thư, tiểu thư sao người lại khóc?” Giọng nói lo sợ của Tiểu Thúy từ nơi xa truyền đến.

Thục Lan lấy tay sờ mặt, đúng là có hơi ướt, nàng hít hít mũi, dốc sức vỗ tay: “Hát thật hay, Thái Cách người hát làm ta cũng phải khóc vậy mà dám nói mình không biết ca hát. Phải chịu phạt, phạt người hát thêm bài nữa”.

“Sao lại như vậy, tiểu thư...” Tiểu Thúy giúp đỡ giải vây.

“Tiểu thư, thật sự tha cho nô tài đi”.

“Vậy thì phạt người ba chén rượu”.

“Nô tài nhận phạt”.

Tiếng cười đùa lại bắt đầu.

Ở ngoài cửa viện có người theo âm thanh mà đến, vẫn đứng ở ngoài cửa, lắng lắng nghe quân ca. Mãi cho đến khi tiếng hát biến mất, tiếng cười đùa lại bắt đầu, thân hình người nọ vẫn không động.

“Lỗ Thái”.

“Vàng thừa gia”.

“Có biết ai vừa hát không?”

“Là a mã của thuộc hạ. Người bây giờ ở trong viện Đông cách cách làm thợ trồng hoa”.

“Thái Cách? Sao người không cho ông ấy hưởng phúc an nhàn?”

“A mã quá nhân rồi, người nói thể trạng mình vẫn còn khoẻ mạnh, nếu không làm cái gì ngược lại sẽ dễ dàng ngã bệnh, vậy nên a mã đã thỉnh phúc tấn cho một công việc nhẹ nhàn”.

Dận Chân không nói gì nữa, xoay người rời đi. Lỗ Thái biết tính tình của gia nên vội vàng đi theo, cũng không nói nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Mở Rộng Nguồn Sách

Tết được hai ba ngày thì có điều bất ngờ xảy ra, Khoa Đại mang theo phu nhân cùng như phu nhân (vợ lẽ) tới phủ Tứ bối lạc chúc tết, nhân tiện thăm con gái Đông Giai Thị Thục Lan.

Khi đi tới tiền viện, Dận Chân và phúc tấn đều đã ở ghế trên tiếp khách. Đông Thục Lan cùng Tiểu Thúy lần lượt thi lễ với từng người một. Nàng nhìn sang Khoa Đại, thân thể rất trắng kiện, mặc dù hơi mập nhưng nhìn qua có vẻ là xuất thân võ tướng. Nghe Tiểu Thúy kể rằng ngạch nương của nguyên chủ thân thể này vốn không phải là như phu nhân mà là một thiếp thất nho nhỏ, chỉ vì sợ khi nàng thay thế gả vào phủ Tứ gia thì xuất thân ngạch nương không đủ cao quý nên bà mới được thăng lên. Nghe nói cái tên Khoa Đại này có chút sợ vợ, ban đầu ông ta không đồng ý việc thoái hôn, nhưng sau khi chính thất động tay động chân, ông ta liền đổi ý, còn việc phu nhân kia làm gì thì Tiểu Thúy cũng không rõ ràng.

“Bái kiến a mã”.

“Được rồi, được rồi”. Đông đại nhân cười.

“Bái kiến phu nhân”.

“Ừ...” Trầm Giai thị rất ý tứ.

“Ngạch nương”.

“Ngoan, mau tới đây để ngạch nương nhìn xem con ở trong phủ Tứ gia có tốt không?”

“Vô lễ, Lý thị nguoi thật không có quy củ, ở trước mặt Tứ bối lạc gia và phúc tấn sao có thể hỏi chuyện này? Người khác mà nghe được còn tưởng rằng Thục Lan ở nơi này chịu ngược đãi”. Trầm Giai thị trừng mắt.

“Không việc gì”. Ô Lạt Nạ Lạp Thị vội vàng cười cười.

Dận Chân thì làm như không nghe thấy, nâng chung trà lên từ từ thổi rồi nhấp một ngụm.

Đồng Thục Lan kéo người ngạch nương đang có ý định quỳ xuống tạ tội: “Ngạch nương nhìn xem, con không phải rất tốt sao? Bối lạc gia cùng phúc tấn đều đối xử với con tốt lắm, người hãy yên tâm, nên thả lỏng tinh thần”.

Lúc này Dận Chân mới đặt chén trà xuống, nói: “Khoa Đại đại nhân lần này sẽ ở kinh thành bao lâu?”

Khoa Đại vội vàng đứng dậy ôm quyền: “Thưa Tứ bối lạc, là ba ngày. Hoàng ân to lớn cho thần ba ngày nghỉ để có thể vào kinh thăm tiểu a ca mới sinh”.

“Vậy không biết bây giờ đại nhân có nhàn rồi hay không, chúng ta vào thư phòng hàn huyên một lát, ta muốn hỏi đại nhân vài câu về tình hình của sông Tiền Đường”.

“Bối lạc gia khách khí rồi, mời bối lạc gia”.

Một lát sau Ô Lạt Nạ Lạp Thị cũng rất phối hợp đem Trầm Giai thị kéo đi để hai mẹ con Thục Lan có thể nói chuyện thân mật một chút. Thật ra thì Đồng Thục Lan chẳng có gì để nói với vị ngạch nương này, vừa nhìn đã thấy vị phu nhân này không còn thuốc chữa nữa rồi, bà ấy coi chồng là trời, bị chính thất chèn ép mà nhu nhược đến mức một chút phản kháng cũng không có, đến cả nguyện vọng muốn Đồng Thục Lan nhúng tay giúp đỡ cũng không, nhìn vào chỉ khiến cho người ta cảm thấy nhục chí. Bà ấy lập đi lập lại mấy câu khuyên bảo Thục Lan không nên chọc giận gia cùng phúc tấn, khiến cho mẫu Lan có xúc động muốn tìm Trầm Giai thị kia phát hỏa. Nhưng mà hậu quả gây lộn thì chỉ có vị phu nhân trước mắt này bị xui xẻo, thôi quên đi, vẫn nhịn một chút thì hơn. Thật hi vọng bọn họ nhanh lên một chút, nàng phải lập tức cho người chuẩn bị buổi rồi dùng lá bưởi tắm giải xui mới được, thật là, năm cũ còn chưa qua mà đã xuất hiện mấy ngôi sao chó đẻ này! Nàng còn mong đợi năm mới thái bình yên ổn mà.

Vào lúc người nào đó đã gần như tan nát, chuẩn bị thất lễ chạy trốn chết thì Dận Chân cùng Khoa Đại rốt cuộc xuất hiện, được cứu rồi! Dận Chân có chút ngoài ý muốn khi có người nhìn mình với bộ dạng giống như nhìn chúa tể, hẳn cho người báo với phúc tấn là một nhà Khoa Đại chuẩn bị rồi đi. Chờ tiền xong người cuối cùng, Đồng Thục Lan tạ ơn bối lạc gia cùng phúc tấn rồi vội vã trở về viện của mình, Dận Chân thoáng nhìn qua Lô Thái bên cạnh. Lô Thái hỏi báo: “Đồng cách cách trở về liên sai người chuẩn bị lá bưởi... để tắm”. Trong lời nói của Lô Thái hàm chứa ý cười.

“Tắm lá bưởi?” Giọng nói Tứ a ca có chút ngập ngừng.

“Nhiều nơi có phong tục tắm lá bưởi để giải xui”.

Bút trong tay Dận Chân hơi cứng lại, “Đã biết”. Hắn tiếp tục xem tấu chương.

Gội đầu tắm rửa xong, Đồng Thục Lan liền nằm tổ trên giường đất phía trước cửa sổ, vừa phơi nắng vừa chơi ngũ tử liên châu (cờ ca rô, dùng quân cờ đen trắng) một mình, đây cũng vì kỳ nghệ của Tiểu Thúy quá thối, nàng lại không dám đụng vào sách vì sợ làm giấy bị ướt, hiện tại sách rất quý giá. Còn Tiểu Thúy thì vẫn ở gian ngoài phấn đấu vì công cuộc bỏ trốn của Tào Tháo (chơi hoa dung đạo).

“Nguoi đang chơi cái gì ở đây vậy?” Giọng nói của một cậu bé đột nhiên vọng vào từ gian ngoài.

Sau đó là tiếng kinh hô của Tiểu Thúy: “Thập Lục a ca cát tường. Nô tỳ đáng chết, không có...”

“Được rồi, ta hỏi nguoi đang chơi cái gì?”

Mấy người trông sân chạy đi đâu? Để cho người ta cứ bất thành linh chạy vào như thế này, thật nguy hiểm! Dận Lộc thấy Đồng cách cách từ trong phòng đi ra thì cung kính thi lễ.

“Cách cách cát tường”.

“Thập Lục a ca cát tường”.

“Nguoi tên là gì?” Hắn lại quay đầu hỏi Tiểu Thúy đang quỳ ở một bên.

“Nô tỳ là Tiểu Thúy”.

“Nguoi chính là Tiểu Thúy mà Đồng cách cách liều chết để cứu lần trước!”

Liều chết? Tin đồn này khoa trương đến vậy sao? Đồng Thục Lan hơi đen mặt, cũng không biết bây giờ đã lưu truyền mấy phiên bản rồi? Thật muốn nghe xem thế nào.

“Người nói cho ta biết cái này chơi như thế nào trước đã”. Lực chú ý của Dận Lộc vẫn đặt ở trên tay Tiểu Thúy, với tiểu hài tử thì chơi vẫn quan trọng hơn.

“Thập Lục a ca đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa chưa?” Đông Thục Lan tiếp lời, cầm lấy hoa dung đạo từ tay Tiểu Thúy, rất dễ dàng có được sự chú ý của Dận Lộc.

“Đương nhiên”.

“Trong đó có một chương về Tào Tháo thoát khỏi Hoa Dung Đạo”. Thấy Dận Lộc gật đầu, Thục Lan nói tiếp: “Tên đồ chơi này cũng là hoa dung đạo, người chuyển động các miếng trong khối vuông này, đưa Tào Tháo từ trong ra ngoài là thắng. Đương nhiên đây không phải chỗ mấu chốt của trò chơi, quan trọng là làm thế nào để đưa Tào Tháo thoát ra trong ít bước nhất. Nghe nói đương thời có người chỉ dùng sáu mươi ba bước, Thục Lan ngu dốt, đi một trăm mười hai bước, Thập Lục a ca có muốn thử một chút không?”

“Được!” Dận Lộc ngay lập tức giật lấy, khó dần nổi sốt ruột bắt đầu chơi.

Tiểu Thúy vội vàng đi pha trà cho tiểu a ca rồi ở bên cạnh hầu hạ, Thục Lan thì thoáng cái đã trở vào buồng trong.

Sau một lúc thì ma ma tìm đến, khiến cho Dận Lộc muốn ngừng mà không được kia phải bỏ hoa dung đạo trong tay ra, đôi mắt tha thiết nhìn về phía Đông Thục Lan.

“Đông cách cách, có thể cho ta mượn hoa dung đạo mang về chơi không?”

“Đưa cho người cũng được, nhưng mà phải có đồ vật để đổi”.

“Thứ gì?”

“Một bộ Bản thảo cương mục*. Không khó đâu, bên trong thư cục đều có bán, một tay giao sách, một tay giao vật. Hoa dung đạo này chỉ có duy nhất một bộ thôi”.

* Một từ điển bách khoa của Trung Quốc về được vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

“Được, người chờ ta”. Dận Lộc vội vã chạy ra ngoài viện, sau đó trực tiếp đem bộ Bản thảo cương mục trong phòng Dận Chân mang đến! Phải nói hần thông minh hay không sợ chết đây? Để đảm bảo bản thân có thể sở hữu cuốn sách này lâu dài và không có bất kì phiền toái nào, nguồn gốc của sách phải được xác định.

“Từ bối lạc gia đồng ý để người đem sách đưa cho người khác?”

“Ta nói với Từ ca ta không cần li xì năm nay, đổi lại là quyển sách này, huynh ấy đồng ý rồi”. Đôi mắt Dận Lộc tha thiết nhìn chăm chăm vào hoa dung đạo trong tay Thục Lan.

“Vậy gia biết người cần cuốn sách này làm gì không?”

“Từ ca không hỏi”.

Được, chỉ cần Từ gia đồng ý là tốt rồi, Đông Thục Lan tuân thủ giao kèo đưa hoa dung đạo cho Dận Lộc. Vật tới tay nhưng Dận Lộc không vội chơi mà hết nhìn đông đến nhìn tây, xem xem còn đồ chơi nào hay ho nữa không. Sau đó, sách trong thư phòng Từ gia mất đi một quyển, mà Dận Lộc lại có thêm một chậu thủy tiên càng cua để đem về cung.

(*)

Xem ra đây cũng là một con đường tiêu thụ sách, những người khác thích nghĩ gì thì nghĩ, thích đoán gì thì đoán, nghĩ không ra đoán không đúng thì sẽ không manh động. Có điều tặng đồ không phải là kế hoạch lâu dài, lừa gạt tiểu hài tử để bọn chúng tiếp tục tiến cống mới là thực tế. Vì sách, tâm tư mỗ Lan bắt đầu chuyển lên bài poker.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cuộc Sống Tốt Đẹp

Nghe nói Thập Lục a ca mê muội mất cả lý chí, đi học chơi trò chơi rồi bị phạt chép sách. Nghe nói hoa dung đạo Thập Lục a ca mang từ ngoài cung về rất thịnh hành giữa chúng a ca, trở thành hàng hoá bị tranh giành, tiếp đó thì thái phó tức giận, kết quả rất nghiêm trọng, hoa dung đạo bị kiểm tra và tịch thu tại chỗ, nộp lên Khang Hi, tiếp đó nữa, cũng theo một nguồn tin lẻ đường thuật lại, Khang Hi để sai người làm một bộ bằng bạch ngọc y hệt, phía trên không chỉ có tên mà còn có vẽ những bộ mặt trong kinh kịch tương ứng, bên ngoài bạch ngọc kia cũng được mài dũa chạm khắc tinh tế, hết sức hoa lệ, nghe vậy nước miếng của mỗ Lan chảy ròng ròng, quá xa xỉ, thật là quá xa xỉ! Ngẫm lại cái nàng làm chỉ là mấy khối gỗ thô ráp, dài gỗ dán, còn dùng bút chì viết tên lên, thật sự là không thể đem ra so sánh mà! Có điều Đông Thục Lan lại thay đổi suy nghĩ, dùng mấy khối gỗ vụn này đổi lại một bộ Bản thảo cương mục vẫn còn lãi chán. Về phần Tào Tháo trong tay Khang Hi có thể thoát khỏi Hoa Dung Đạo hay không, mỗ Lan thấy không đáng lo, vấn đề là ông ta dùng mấy bước, nếu như ít hơn ba mươi sáu bước vậy nhất định sẽ được tung hô không ngớt, nói không chừng còn được ghi vào sử sách, trước đó hẳn là phải rất bí mật. Bất kể như thế nào, bởi vì hiệu ứng người nổi tiếng, cả kinh thành cũng bắt đầu thịnh hành chơi hoa dung đạo.

Thật ra chuyện là như thế này: sau khi Dận Lộc đem hoa dung đạo về cung, đầu tiên là chơi một mình, sau lại không nhịn được khoe khoang ở trên lớp học, cho nên người người tranh nhau chơi. Cái hoa dung đạo thô ráp này phải chống lại sự hành hạ như thế, cuối cùng bị tan vỡ ở giữa một vòng người tranh ta đoạt, cũng vì vậy tình hình trở nên nghiêm trọng không cách nào cứu vãn được, Dận Lộc lại nhớ Đông cách cách của Tứ a ca đã nói rằng cái hoa dung đạo này nàng chỉ có một, nói cách khác, dù hẳn có nhiều sách hơn nữa cũng vô dụng! Lẽ vật năm mới của hẳn cứ như vậy biến mất? Hẳn không cam tâm! Chiến tranh bùng nổ, thái phó tức giận, toàn bộ người gây hoạ bị phạt chép sách, tiểu Thập Lục bị Khang Hi gọi vào thư phòng một mình. Thập Ngũ cùng Dận Lộc chơi đùa thân thiết thì đứng ngoài thư phòng gấp đến độ xoay vòng vòng, không có biện pháp nào.

Trong thư phòng, Khang Hi ngồi trên kháng phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngẩng, Dận Lộc cúi đầu phạt đứng, một câu cũng không dám nói. Một hồi lâu, Khang Hi buông bút lông trên tay ra, nhìn thoáng qua khối gỗ tan nát: “Cái này chính là hoa dung đạo?”

Dận Lộc nâng mắt ngó một cái rồi cung kính trả lời: “Dạ”.

“Ban đầu hình thù thế nào?”

Dận Lộc tiến lên, sắp xếp lại mấy khối gỗ có chữ viết, về phần vỏ ngoài thì đã không còn, vừa nhìn khuôn mặt của Khang Hi, Dận Lộc lập tức cúi đầu lui xuống:

“Hoàng a mã, Dận Lộc biết sai rồi”.

“Vậy ai đưa cho con?”

“Là Đông cách cách trong phủ Tứ a ca”.

“Đông cách cách nhà Lão Tứ?”

“Chính là cách cách lần trước đã cứu tiểu nha đầu trong phủ Thái tử”. Lý Đức Toàn ở bên cạnh nhẹ nhàng thêm một câu.

“Chính là nàng ấy”.

“Thập Lục rất thân với nàng ấy à?”

Dận Lộc lắc đầu: “Không dám lừa gạt Hoàng a mã, nhi thần chỉ gặp qua nàng ấy hai lần, một lần vào ngày đầy tháng tiểu a ca ở phủ Thái tử, còn lần thứ hai chính là khi đến quý phủ Tứ a ca chúc Tết”.

“Vậy hoa dung đạo là hạ lễ đầu năm Đông cách cách tặng con?”

“Không phải vậy, là nhi thần nói với Tứ a ca không cần tiền lì xì năm nay nhưng đổi lại bộ Bản thảo cương mục, tiếp đó lại cầm Bản thảo cương mục này đổi lấy hoa dung đạo”.

“Bản thảo cương mục? Nàng ấy muốn cái đó làm gì?”

“Dận Lộc không biết”.

“Nghe nói con cũng cảm về một chậu thủy tiên rất đặc biệt, cũng là của nàng ấy sao?”

“Vâng, cũng do Dận Lộc lấy sách đổi được”.

“Sách gì?”

“Lịch sử cổ đại của Martino Martini”.

“...Xem ra Đông cách cách này rất thích đọc sách”.

“Hoàng thượng nói rất phải”. Lý Đức Toàn tiếp lời.

“Dận Lộc, ngày mai ngươi nộp một bài cảm nghĩ về Tào Tháo, lui xuống đi”.

“Tạ ơn Hoàng a mã đã không trách tội”. Sau khi lui khỏi thư phòng, Dận Lộc thở phào nhẹ nhõm. Dận Vũ bước lên phía trước: “Sao rồi, Hoàng a mã phạt đệ cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ cần ngày mai nộp bài cảm nghĩ về Tào Tháo”.

“Đệ đúng là quá xúc động, hoa dung đạo này chỉ cần đi xin thêm một lần nữa không phải là ổn rồi sao”.

“Nàng ấy cũng chỉ có một bộ, đã cho đệ rồi”.

“Không có thì thôi, nói không chừng nàng ấy còn có những đồ vật mới mẻ khác ấy chứ”.

“Phải rồi, Thập Ngũ ca nhắc mới nhớ, biết đâu chỗ của Đông cách cách đó còn cái gì hay ho khác nữa”. Cũ không đi, mới sẽ không đến, vừa nghĩ đến chuyện không chừng còn có đồ vật mới mẻ nào khác, Dận Lộc ngay cả ngồi cũng không yên: “Đi, chúng ta đến phủ Tứ ca”.

“Đợi một chút, đệ trước an phận hai ngày, vừa mới bị Hoàng a mã phạt đã đến phủ Tứ ca khẳng định sẽ bị Tứ ca khiển trách, chờ lời đồn qua đi cái đã”.

“À”.

Trong lúc Dận Lộc ở trong cung chịu đựng ngày qua ngày, Đông Thục Lan cũng không hề nhàn rỗi, đề thư nguyên của nàng cung ứng không ngừng, trò chơi hữu hiệu nhất chính là bài, kiểu chơi đa dạng, không sợ chán. Nhưng mà loại giấy đề làm bài cũng tương đối phiền toái, giấy bình thường không thể làm bài vì đều quá mềm không thể cầm được. Làm sao bây giờ? Người nào đó lần đầu tiên biết cái gì gọi là đến lúc cần dùng tới sách mới hận tri thức mình còn thiếu, ban đầu nàng nghĩ dùng lá cây vì nghe nói bài poker nguyên thủy xuất phát từ ‘Trò chơi lá cây’ của Trung Quốc, nhưng mà nàng lại nghĩ lá cây giòn như vậy, bài còn chưa kịp chia hai lần thì mặt lá đã nát bấy rồi sao? Không được, nàng đi ra gian ngoài hít thở không khí một chút, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bức vẽ Mẫu Đơn phú quý mà trước kia bản thân vẫn luôn làm như không thấy, nàng tiến lên sờ sờ, rất dày, hẳn là dùng được, quyết định dùng giấy bồi để làm bài poker.

Đang lúc Thục Lan chuẩn bị dùng thủ đoạn độc ác để phá hỏng ‘bức tranh’ thì Tiểu Thúy kịp thời tiến lên ngăn cản: “Tiểu Thư, người lại muốn làm cái gì?”

“Ta muốn dùng tranh giấy bồi”.

“Vậy cũng không cần phá hỏng bức tranh này mà, đề nô tỳ phái người đến cửa hiệu tranh mua là được”.

“Đúng nha, nhìn ta xem cũng ngờ ngẩn rồi. Ngươi lập tức phái người đi mua, bản tiểu thư muốn bài”.

“Dạ”.

“Chờ một chút, nói cho bọn họ biết, phải dày hai tầng, một tầng thì quá mềm”.

“Dạ”.

Thế là, khi Đông cách cách động khẩu, Tiểu Thúy động thủ, dưới sự hợp tác chặt chẽ của hai người, bộ bài hiện đại đầu tiên rốt cuộc đã ra đời! Mặc dù Thục Lan vẫn chưa hài lòng lắm với độ dai của giấy nhưng vẫn phải chấp nhận, dù sao người chơi cũng không phải là nàng. Bây giờ mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông là Dận Lộc kia, hơn nữa có thể đoán được người tới không chỉ có mình hắn, bài này nhiều người chơi mới vui, nhiều người, sách tiến công nàng nhận được cũng nhiều hơn, đây mới là quan trọng nhất.

Quả nhiên, sau khoảng thời gian ngắn hơn so với dự tính của Đông Thục Lan, Dận Lộc đã mang theo Thập Ngũ a ca tới bái phỏng.

“Đông cách cách”.

“Thập Ngũ a ca cát tường, Thập Lục a ca cát tường”.

“Cách cách không cần cát tường nữa, lần trước hoa dung đạo bị bọn họ làm hỏng, ngươi có còn trò chơi mới nào không?”

“Có chứ, quy định cũ”.

“Muốn sách đúng không, được rồi, ngươi nói đi”.

“Đừng mạnh miệng như vậy, Vĩnh Lạc đại điển ngươi có thể lấy được mấy phần?”

“Tại sao ngươi lại muốn loại sách này?”

“Ngươi quản ta làm gì, chỉ cần chuẩn bị một phần là được rồi, còn có một quy định mới nữa, ngươi muốn dẫn người đến chơi cũng được nhưng điều kiện của bọn họ cũng như vậy”.

Dận Lộc quay đầu nhìn về phía Thập Ngũ a ca, hắn nặng nề gật đầu một cái: “Được”.

Đông Thục Lan lấy ra bài poker tự chế: “Ở đây chỉ có một bộ, không thể cho ngươi, vậy nên các ngươi chỉ có thể chơi ở đây. Hôm nay là lần đầu tiên

nên miễn phí, lần sau phải đem sách ta cần đến, nếu không thì không được chơi”.

“Biết rồi, dạy nhanh lên một chút, thời gian xuất cung của chúng ta cũng không thể quá dài”.

Trước dạy cái đơn giản – trò hai mươi tư điểm, có thể rèn luyện khả năng tính nhẩm của bọn họ. Dạy xong thì để cho hai đứa trẻ bên ngoài phòng võ bàn (hai mươi tư điểm lấy võ bàn để giành quyền trả lời), Tiểu Thúy ở một bên hầu hạ, thật ra cũng không cần nàng nữa, hai a ca cũng mang đến một đồng lớn ma ma, thị vệ rồi. Đồng Thực Lan nghĩ đến cảm giác tốt đẹp sau này được ngủ gục ở trên một đồng sách, thật là quá sung sướng, nàng vừa dẹt mộng đẹp vừa lác lác vào gian trong xem sách của mình, thả lỏng không quan tâm. Lại còn có âm thanh đập bàn càng ngày càng vang ở ngoài phòng phối nhạc, cuộc sống thật là tốt đẹp biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thu Hút Thần Sách

Kết quả của lần đầu tiên quá mức hưng phấn chính là lòng bàn tay phải sưng đỏ của hai vị a ca sau khi hồi cung, nghe nói sau đó những người cùng xuất cung hầu hạ cũng phải chịu phạt. Nghe xong tin đồn này mỗ Lan chẳng mấy bận tâm, có cái gì đâu, cứ coi như là luyện Thiết Sa chương đi, mà nàng cũng lấy bản gỗ làm cho bọn họ luyện Thiết Sa chương đấy chứ, quá xa xỉ mà! Dù hai vị a ca không thể thường xuyên xuất cung chơi nhưng đối với Đồng Thực Lan thì được thế này đã là rất tốt rồi, làm người cần phải biết đủ. Thế nhưng, đối với hai vị a ca vô cùng nhiệt tình với các món đồ chơi mới mà thỉnh thoảng mới được sờ vào bài poker thì điều này còn xa mới được coi là đủ. Sau khi bàn bạc, tiểu Thập Lục quyết tâm phải có một bộ bài poker cho bằng được, làm sao bây giờ? Thập Ngũ nghĩ ra kế tìm Cửu ca, huynh ấy có tiền, có đồ vật kì lạ nào mà chưa từng thấy, nói không chừng chỗ của huynh ấy lại có.

“Bài là cái gì?” Dận Nga lần này lại tới phủ Cửu ca hẳn để lừa lấy chút rượu uống, nghe xong thì rất nhanh miệng hỏi lại.

“Dùng giấy làm thành bài thôi”. Dận Lộc bắt đầu hoài nghi trí thông minh của Thập ca.

“Ý của Thập đệ rất đúng, đệ phải nói rõ hình dạng của bài là thế nào, bằng không ca ca làm sao tìm giúp được cái đệ cần”. Dận Đường giải vây giúp lão Thập, thật là mất thể diện quá đi, bị Thập Lục đệ bảy tuổi nhà mình xem thường.

“Thì chúng lớn bằng bàn tay, hình chữ nhật, bốn góc tròn, tổng cộng có năm mươi tư cây, gồm bốn loại hoa văn, đánh số từ một đến mười, mười một đến mười ba có thêm ngôi sao bởi vì trong trò chơi này mười một đến mười ba không đại diện cho mười một, mười hai cùng mười ba”. Càng nói về sau thì chính Dận Lộc cũng cảm thấy mình nhiều lời.

Dận Nga nghe xong lại càng mờ mịt, khoát tay chặn lại: “Được rồi, càng nghe càng hồ đồ, ca chưa nhìn qua, đệ mang các ca ca đi một chuyến, nếu Cửu ca đã từng nhìn thấy thì sẽ chuẩn bị một bộ giúp đệ, còn nếu chưa thì hẳn cũng có thể sai người làm cho đệ một bộ tương tự”.

Ánh mắt Dận Lộc tha thiết nhìn về phía Dận Đường, sự sùng bái của hắn dành cho Đồng cách cách nhà Tứ a ca lại cao thêm một bậc: nàng ấy có món đồ chơi đến Cửu ca cũng không biết!

“Chuẩn bị ngựa”.

“Đợi một chút, đừng quên sách”. Thập Ngũ kéo Thập Lục đang hưng phấn chuẩn bị ra ngoài lại.

“Sách gì?”

“Đồng cách cách quy định rằng đến chỗ nàng không thể chơi không, mỗi người đều phải nộp một quyển sách, sách gì cũng được, chỉ cần là sách nàng ấy không có hay thì từ ca phú các loại”.

“Đồng cách cách?” Dận Đường có thâm ý khác nhìn về phía Dận Tự – người vẫn luôn ngồi một bên không mở miệng. “Nàng ấy muốn những cuốn sách kia làm gì?”

Thập Ngũ lác đầu: “Không biết, chắc là để đọc, mỗi lần chúng đệ chơi bên ngoài đều thấy nàng ấy hưng phấn ôm sách mới đi vào phòng trong”. Phòng trong bọn họ không vào được, thúc tẩu có khác biệt, về lễ cũng không hợp.

“Đồng cách cách này thật thú vị. Người đâu, đến thư phòng tùy tiện cầm năm cuốn sách đến đây”.

“Đợi một chút”. Dận Lộc lấy một tờ giấy từ trong vạt áo ra: “Những tên đã có ở trên này thì đừng lấy”. Hắn đã chép hết lại tên sách trong tàng thư mà Đồng Thực Lan đang sở hữu chỉ vì sợ mình cầm trùng thì sẽ không được chơi.

“Đi thôi”. Dận Tự ra quyết định.

Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị có chút bất ngờ với việc ba vị a ca luôn không thân cận là Bát, Cửu, Thập đồng thời đến thăm, phải đến khi nhìn thấy Thập Ngũ, Thập Lục a ca từ trên xe ngựa nhảy xuống thì nàng mới sáng tỏ phần nào, hai vị a ca này bây giờ chỉ cần xuất cung liền chui vào trong phủ Tứ bối lạc, xem ra là đến tìm Đông cách cách.

“Tứ tẩu cát tường”.

“Các vị a ca cát tường. Từ gia còn chưa từ trong cung trở về, mọi người...”

“Tứ tẩu, chúng ta đến để tìm Đông cách cách chơi”.

Thấy bộ dạng ngồi một khắc cũng không yên của Dận Lộc, Ô Lạt Na Lạp Thị cũng không giữ lại lâu. Dận Lộc dọc đường phi nước kiệu, đến cửa viện liền hô to: “Đông cách cách, ta tới rồi!”

Trước cửa phòng một bóng người chợt xuất hiện, Tiểu Thúy đi ra: “Thập Lục a ca cát tường, Thập Ngũ a ca cát tường”. Sau khi nhìn thấy mặt ba pho tượng vĩ đại thì nàng vội vàng lớn giọng: “Bát bối lạc cát tường, Cửu a ca cát tường, Thập a ca cát tường, Thập Ngũ a ca cát tường, Thập Lục a ca cát tường”.

Một tiếng này đem cả chủ viện cũng gọi ra: “Bát bối lạc cát tường, Cửu a ca cát tường, Thập a ca cát tường, Thập Ngũ a ca cát tường, Thập Lục a ca cát tường”.

“Đông cách cách cát tường”.

“Thiếp thân không dám. Tiểu Thúy dâng trà”.

“Cách cách, sách ở đây”. Tiểu Thập Lục nhanh nhẹn đẩy chồng sách lên trước, “Bài đâu?”

Nàng lấy bộ bài ra rồi để lên trên bàn, Dận Nga đưa tay qua mò nắm một hồi, sau đó lật ra xem, tấm tắc ngạc nhiên, Dận Lộc tay ngắn không cướp được, ánh mắt lên án hướng về phía Dận Tự: “Bát ca...” Thập ca bắt nạt người ta!

Thục Lan ở bên cạnh khẽ nâng khoé miệng, đem ý cười nuốt vào trong bụng. Không hiểu sao khi vừa nghe hai chữ “Bát ca” thì trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh một con chim nhỏ bị bôi đen như quạ*.

* Bát ca điều là chim sáo đen.

“Cách cách thông tuệ, không biết bài này trừ trừ hai mươi tư điểm mà Thập Lục cùng Thập Ngũ nói thì còn cách chơi nào khác không?”

“Cũng có nhiều, một người có cách chơi của một người; hai người có cách chơi của hai người, bài này càng nhiều người chơi thì càng hưng phấn”. Nàng cũng biết tiểu Thập Lục mang những a ca này tới không phải là chuyện gì tốt mà. “Tiếc rằng bài này chỉ có một bộ, nhiều người thì không đủ nhóm, nói thật thì chính nô tỳ cũng không biết có bao nhiêu cách chơi”. Thấy tiểu Thập Lục tròn to cả hai mắt, Đông Thục Lan bĩu môi, ban đầu đã không nghĩ chỉ dùng 24 điểm để có thể giữ chân bọn hắn, lòng hăng hái với cái mới của tiểu hải tử tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nàng chọn bài poker cũng bởi vì nó có thể biến hoá nhiều dạng, có thể giữ cảm giác mới mẻ lâu dài. “Nếu như Cửu a ca muốn làm thì xin làm nhiều một chút rồi để cho nô tỳ hai bộ”.

“Được rồi đừng dài dòng nữa, chơi như thế nào nói nhanh lên”. Dận Nga cũng hứng thú.

“Tiểu Thập Lục trước hết dạy Thập a ca chơi 24 điểm, người, Thập Ngũ, ba người có thể cùng nhau chơi, chọn ra hai người thắng, người tính không ra thì đứng một bên, hai người kia tiếp tục chơi để xem ai thua. Thập a ca trước hết cứ bắt đầu học từ cái đơn giản thì hơn”. Hừ, mới có một quyển sách đã muốn học thêm nhiều cách chơi bài khác, làm sao có thể, giao thêm nhiều học phí (sách) rồi nói sau.

Ngay sau đó Dận Lộc liền ra oai dạy Thập a ca cách chơi 24 điểm, Dận Tự cùng Dận Đường ở một bên uống trà, xem. Không bao lâu, lão Bát, lão Cửu liền đứng lên nhìn những cuốn sách mà Đông Thục Lan đặt trên cái giá ở trong phòng, không còn cách nào khác, cấu trúc phòng này ngoại trừ hai gian thì cũng không có chỗ nào để sách, chỉ có thể lấy phòng khách làm thư phòng.

“Hứng thú của Đông cách cách thật rộng rãi uyên bác”. Nhìn sách trên kệ, thiên văn địa lý, phong tục nhân văn, rất linh tinh, mặc dù hiện tại sách trên giá không có nhiều nhưng mà nhìn vào cách thu thập sách của nàng, cái giá sách này nhất định sẽ rất nhanh phải làm mới.

“Chẳng qua là hứng thú cá nhân, biết một chút kiến thức cũng sẽ không nhàm chán”.

“Thời gian không còn sớm, còn phải đưa bọn họ hồi cung. Cách cách, bây giờ chúng ta không quấy rầy nữa”.

“Cung tiễn các vị a ca”.

“Đông cách cách, bộ bài này tiểu đệ cầm đi làm bản mẫu có được hay không?” Dận Đường quơ quơ bộ bài đã được sắp xếp tốt trên tay.

“Đương nhiên, đương nhiên, chỉ cần khi trở lại nhiều hơn hai bộ bài mới là được”. Về mặt xu nịnh.

Sau khi tiễn những ôn thần này đi, không, thật ra chỉ có hai người lão Bát cùng lão Cửu, những người khác đều là sách thần (thần đưa sách), Đông Thục Lan ngắm giá sách của mình, xem ra bận rộn cũng đáng, nếu mà Thập Ngũ cùng Thập Lục không lớn lên thì thật tốt, nàng sẽ luôn luôn có sách để đọc!

Chương 13: Định Luật Xui Xẻo

Lời tác giả: bài poker từ đâu tới? Phát minh ra “Trò chơi lá cây” chính là nhà thiên văn học nổi tiếng thời Đường Trương Toại (một hoà thượng đức hạnh), bởi vì quân bài chỉ làm bằng lá cây như vậy nên được gọi là “Trò chơi lá cây” (gọi là “Bài lá cây”, lớn bằng hai ngón tay, dài 8cm, rộng 2.5cm, dùng tơ lụa và giấy bồi thành, hoa văn là dùng mộc khắc tạo thành).

Đối với hành vi thu thập sách của người nào đó, vốn Dân Chân cũng từng hỏi thăm tình hình từ chỗ phúc tấn, Ô Lạt Na Lạp Thị ngược lại cảm thấy cũng không có vấn đề gì, trong phủ Tứ gia bây giờ ngay cả a ca cũng không có, rất quanh quẽ, Thập Ngũ, Thập Lục a ca chạy tới nhiều cũng náo nhiệt hơn một chút, cho nên cũng giúp Đông Thục Lan nói không ít lời tán dương. Sau đó, Ô Lạt Na Lạp Thị cũng dùng giọng nhắc nhở bảo Đông Thục Lan không nên quá náo động, khiến cho bối lạc gia phiền lòng, mọi người không được sống yên ổn. Dĩ nhiên Đông cách cách tuyệt đối khiêm tốn tiếp thu, có điều nếu phúc tấn thích tiểu a ca tới trong phủ chơi thì tự nhiên kế hoạch của nàng không cần sửa lại.

Về phương diện khác, bởi vì việc học tập của Thập Ngũ và Thập Lục chưa hề thụt lùi, hơn nữa khả năng tính nhẩm cũng nhớ số tiến bộ đến mức kinh ngạc, long tâm thánh thượng mừng rỡ, những người khác tự nhiên cũng vui vẻ cho qua. Nhưng mà phúc tấn cũng cách cách ở các phủ khác cũng đang bàn luận nhao nhao, cho rằng vị Đông cách cách phủ Tứ gia này so với đem tâm tư dùng ở trên người Thập Ngũ, Thập Lục thì không bằng cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào để có được tâm của bối lạc gia, tự mình sinh một a ca mới phải.

Trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, cách cách và các thị thiếp ở những viện khác trong phủ Tứ gia lại bắt đầu một lòng chăm chọc khiêu khích. Đối với chuyện này, Tiểu Thúy cảm thấy oan ức thay cho tiểu thư, tiểu thư nhà nàng chẳng qua là thích đọc sách một chút, yêu thích là thật không giả, vậy mà những người khác lại nói về tiểu thư như một người tâm cơ thâm trầm, không biết xấu hổ lắm vậy. Vì vậy trong thời gian bất quá với Đông Thục Lan, Tiểu Thúy liền dốc hết mọi sự, đông gia nói cái này, tây gia nói cái kia, càng nói Tiểu Thúy càng tức giận. Để tránh không cho tiểu nha đầu trung thành nhà mình bị tức hồng người (nếu cô bé tức đến ngã bệnh, người xui xẻo nhất là mình), Đông Thục Lan bắt đầu nói năng vớ vẩn. Kết quả của chuyện này rất không ổn, cho nên tự nàng đã chứng minh thêm một định luật xui xẻo nữa của nữ xuyên không — com không thể ăn lung tung, nói không thể nói lung tung, kể cả ở địa bàn của mình cũng vậy.

Vào ngày mùa xuân trời trong nắng ấm này, Khang Hi gia bỗng dung tâm huyết dâng trào, chuẩn bị cải trang xuất cung một chuyến, lại còn gọi Thập Tam, Thập Tứ đến bảo rằng muốn đến phủ lão Tứ ngồi một chút, lão nhân gia kiên quyết không thừa nhận mình sinh ra tò mò đối với Đông cách cách trong lời tiểu Thập Lục, muốn đi nhìn một cái.

Khi Khang Hi gia ra lệnh không cho phép kinh động Đông cách cách, khi tâm tình Dân Chân thấp thòm bất an, khi Thập Tam Thập Tứ đang hớn hở xem trò vui, đoàn người tiến quân thần tốc đến phủ Tứ bối lạc, viện Đông cách cách.

Bước vào gian ngoài, chứng kiến phòng khách đã hoàn toàn thay đổi, Khang Hi gia nhíu mày, liếc nhìn Tứ a ca, đang định tới bên giá sách nhìn một chút xem có những loại sách gì thì tiếng nói chuyện phớt ở gian trong truyền ra, nỗ Lan đang lúc “khuyên răn” Tiểu Thúy. Cái này gọi là ý trời, trốn cũng trốn không thoát.

“Được rồi, Tiểu Thúy đừng tức giận phòng cả mặt nữa...cười một cái xem nào”.

“Tiểu thư! Bọn họ nói người bụng dạ khó lường, có ý dùng chơi bài để trói chân Thập Ngũ và Thập Lục a ca, muốn được Tứ gia chú ý, hơn nữa còn muốn để cho người trong cung lưu tâm”.

Thập Tam cùng Thập Tứ ở gian ngoài gật đầu, một chút cũng không sai. Khang Hi gia bắt đầu hứng thú, ngồi xuống bên cạnh bàn tròn, ra hiệu cho lão Tứ, Thập Tam, Thập Tứ cũng ngồi xuống, lại dùng ngón tay điểm điểm vào chén trà được úp ngược ở giữa mặt bàn. Lý Đức Toàn cơ trí lập tức pha trà, không tạo ra một chút tiếng động khiến cho người bên trong phát hiện. Thập Tứ nhanh chóng ngồi xuống chỗ dựa gần cửa gian trong nhất, Dân Chân hơi đen mặt, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

“Nếu như đương kim thánh thượng có thể để cho ta tùy ý đọc sách trong tàng thư các thì ta cũng sẽ không ngại được người chú ý, mặc dù đây đúng là nằm mơ”.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy có chút nhụt chí: “Người nghe thế cũng không tức giận sao? Một chút xúi cũng không?”

“Tiểu Thúy, tại sao ta lại cảm thấy ta không tức giận thì người rất thất vọng nhỉ? Người hi vọng ta tức giận sao?” Giọng rất vô tội hỏi.

“Người bình thường nào nghe xong cũng sẽ tức giận thôi!”

“Nhưng mà tiểu thư ta không nghĩ ra lý do nào để tức giận đó chứ”.

“Bọn họ hiểu nhầm người như vậy, còn nói năng linh tinh, toàn là những lời khó nghe”.

“Mỗi người nhìn sự vật ở một phương diện khác nhau, không thể nói ai đúng ai sai, người không thể đòi hỏi tất cả mọi người đều đồng ý với quan điểm của người, cũng giống như là không thể khiến tất cả mọi người đều thích người. Phải biết rằng chúng ta đối với yêu cầu sống khác nhau, không cùng chỉ hướng không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được, có hiểu hay không?”

Lắc đầu.

“Người thử nghĩ xem, cả đời này người sống vì cái gì chứ? Người bình thường ăn no mặc ấm, có một nơi che gió che mưa; khá hơn một chút thì ăn sung mặc sướng, ở nhà lớn, có người hầu hạ. Vậy đến cuối cùng thì sao? Sau trăm tuổi, chẳng phải tiểu thư ta cũng giống người, đều thành một đồng xương trắng? Sinh không mang theo gì, chết cũng không thể mang gì theo, dù vật bồi táng của ta nhiều hơn người một chút thì cũng chỉ lợi cho mấy kẻ trộm mộ mà thôi”.

“Tiểu thư, ai lại nói như vậy”. Tiểu Thúy cuối cùng cũng bị chọc cười.

“Vốn là thế. Người thử nghĩ đi, người làm ruộng phải đến ruộng cày cấy mới có lương thực, người buôn bán thì phải bốn ba khắp nơi quanh năm mới có thể nuôi cả nhà sống qua ngày, kể cả là các bồi lạc gia cũng phải làm quan trong triều, vì một chút bổng lộc mà phải bận rộn cả ngày từ sáng sớm đến tối muộn. Bây giờ nhìn lại tiểu thư ta xem, có cái gì không tốt, quần áo tới đưa tay, cơm tới mở miệng, nhàn rỗi thì đọc một ít sách, có bao nhiêu tiêu dao tự tại, tại sao phải đại độ dùng hết kế sách này đến kế sách khác, đánh nhau sứt đầu mẻ trán để tranh giành công việc thể lực kia? Chẳng những tìm không thấy một điểm tốt nào, còn thỉnh thoảng nguy hiểm đến tính mạng”.

“Công việc thể lực? Tiểu thư phải làm công việc cực nhọc nào ư?”

“Tứ bồi lạc gia ít nhất cũng chùng trăm cân*, khẳng định nặng hơn chúng ta”.

* đơn vị đo khối lượng cổ, 1 cân = 500g

“Đúng vậy, thì sao ạ?”

“Người thử nghĩ xem, sức nặng chùng trăm cân này đè lên người người, còn muốn cùng người làm vận động, đây không phải là công việc thể lực sao? Đây chính là công việc thể lực siêu nặng!”

Thập Tứ ở gian ngoài dùng cả hai tay để che miệng mình lại, suýt chút nữa thì cười đến mức ngã lăn trên mặt đất.

Thập Tam phát hiện gân xanh trên trán Tứ ca đang thỉnh thoảng đập loạn.

“Còn phải nhớ kết quả sau này của công việc thể lực là cái gì nữa, liều mạng nha, sinh con chính là công việc liều mạng, thể mà mọi người còn tranh giành với nhau”.

“Nhưng... nuôi con để dưỡng già nữa”.

“Người đúng là thật thà mà. Người thử nghĩ xem, tại sao những câu chuyện về đạo hiếu lại được ngợi ca rộng rãi như vậy, tại sao truyền đến truyền đi cũng chỉ có mấy chuyện xưa đó? Bởi vì chúng quá ít ỏi, Tiểu Thúy của ta, nếu mà người người coi trọng đạo hiếu thì những chuyện xưa kia sẽ không được người người kể, bởi vì chúng không hiếm lạ. Ta còn nghe một số lão nhân nói qua, khoản nợ của nữ nhân là con cái, bất kể sinh con trai hay sinh con gái đều là đến để đòi nợ, đòi khoản nợ kiếp trước người còn thiếu”.

“Đâu có đáng sợ như tiểu thư nói, Thập Ngũ và Thập Lục a ca đều rất dễ thương”.

“Đúng rồi, người khác sinh, người khác nuôi, chúng ta chơi cùng, chờ đến khi bọn họ trưởng thành, không còn thú vị, cũng có chính kiến, những thứ phải học rất nhiều, sẽ không tới nơi này của chúng ta nữa, chúng ta cũng có thể dùng những thứ đồ tương tự để chơi với các a ca khác, người xem tương lai tốt đẹp biết bao”.

Khang Hi nghe được thì hai hàng lông mày nâng rất cao, nhìn thoáng qua đứa con trai thứ tư của mình.

“...Tiểu thư, người có được tính là không làm mà hưởng không?”

“Ta cũng không cướp nhĩ tử nhà ai”.

“Nô tỳ đúng là thế nào cũng không nói lại tiểu thư. Nghe đại nha hoàn Thúy Châu bên cạnh phúc tấn nói, phúc tấn cũng hy vọng tiểu thư có thể mượn cơ hội này để làm cho bồi lạc gia chú ý, xem ra ấn tượng của phúc tấn đối với tiểu thư vẫn rất tốt”.

“Người chắc không?”

“Ờ?”

“Người dám chắc chuyện này không phải vì phúc tấn ghét bỏ kỹ thuật của Tứ bồi lạc gia quá kém, vậy nên luôn đá ngài ấy vào lòng nữ nhân khác để ngài ấy rèn luyện nhiều hơn?”

Dận Chân nghe thấy tiếng dây thần kinh tên là lý trí trong đầu mình đứt “phụt” một cái; Dận Trinh cũng “huych” một tiếng, nhin không được ngã lăn trên

mặt đất, mở miệng cười điên cuồng. Thập Tam coi như vẫn giữ lại chút thể diện cho Tứ ca, không cười thành tiếng, có điều hai bả vai run rẩy cũng thật lợi hại, cả người cơ hồ đều muốn chúi xuống gầm bàn.

Nghe thấy tiếng cười, hai kẻ ở phòng trong vội lao ra, vừa nhìn thấy có người, hai chân liền nhún xuống theo thói quen: “Hoàng thượng cát tường, Tứ bối lạc cát tường, Thập Tam a ca cát tường, Thập Tứ a ca cát tường”.

“Được lắm, được lắm”. Khang Hi cười đến mức không ngừng được, khoát khoát tay, “Sắc trời không còn sớm, trẫm cũng nên hồi cung”. Khang Hi không đợi hai người đứng lên, tự mình đứng dậy rồi đi.

“Cung tiễn Hoàng thượng”.

Duỗi dài cổ, thấy tất cả mọi người đã ra khỏi cổng viện, Tiểu Thúy sắp khóc: “Tiểu thư, làm sao bây giờ? Tứ bối lạc gia giận đen cả mặt rồi”.

“Còn có thể làm sao? Không biết hẳn có đánh lão bà hay không?”

“Nô tỳ chưa nghe nói, có điều, có điều trong phủ cũng không ai dám nói Tứ gia như vậy! Cho nên nô tỳ cũng không biết”.

“Thừa dịp Tứ gia còn chưa trở lại, trước ăn no, chết là không có khả năng rồi, chịu phạt thì trốn cũng không thoát đâu. Cho nên ăn no mới có sức lực mà chịu phạt”.

“Nô tỳ đi chuẩn bị ngay”. Tiểu Thúy nghe tiểu thư nói rất có đạo lý, bắt đầu chạy về phía phòng bếp nhỏ trong viện.

“Không cần chuẩn bị, có cái gì ăn cái đó, không có thời gian đâu”.

“Dạ”.

Cùng lúc đó, Dận Chân đang tiễn Khang Hi trên đường xuất phủ, Khang Hi gia cười nói: “Lão Tứ à, đúng là phí của trời”.

“Xin Hoàng a mã giáng tội”.

“Đồng cách cách của người chơi nhi tử của trẫm, phải chăng trẫm cũng nên bắt nàng ấy sinh mấy hoàng tôn để trẫm vui đùa cho công bằng?”

Thập Tam, Thập Tứ quay đầu, tiếp tục bật cười.

“Hoàng a mã nói rất đúng”.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, Thập Ngũ, Thập Lục đúng là tiến bộ không ít, Đồng cách cách coi như cũng có công dạy, liền thăng làm thứ phúc tấn”.

“Nhi thần tuân chỉ”.

“Trẫm mệt mỏi, hồi cung thôi, lão Tứ cũng không cần tiễn nữa”.

“Nhi thần cung tiễn Hoàng a mã”.

Đợi đến khi không nhìn thấy hoàng liễn của thánh thượng nữa, Dận Chân mới hít sâu một hơi, vung tay áo, nhanh chóng đi về phía viện của Đông Thục Lan.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đã Phải Trải Nghiệm

Thấy Tứ gia từ đằng xa đang tiến vào sân, người trong viện gấp gấp thông báo vào trong. Đông Thục Lan bảo Tiểu Thúy thu dọn đồ ăn, sau đó kiểm tra khắp nơi một lượt, đồ nên cất thì cất kỹ, đồ nên giấu cũng giấu tốt. Tiểu Thúy đứng ở cửa, cao giọng chào: “Tứ bối lạc gia cát tường”.

Thấy một cái chân của Dận Chân đã vượt qua cánh cửa, Đông Thục Lan đang cúi đầu vội vàng từ trên ghế ở gian ngoài đứng phắt lên, vung khăn: “Bối lạc gia cát tường”.

“Lui ra, đóng cửa”.

Tiểu Thúy lo lắng nhìn tiểu thư một cái, rồi nhẹ nhàng đóng cửa gian ngoài lại. Trong phòng, Dận Chân bắt đầu im lặng gây áp lực, căn phòng an tĩnh đến

đáng sợ. Chỉ tiếc, người nào đó thần kinh quá thô, hơn nữa bởi vì cúi đầu trong thời gian dài, đầu chưa được cung cấp máu đầy đủ, có dấu hiệu bắt đầu buồn ngủ. Đột nhiên ngoài cửa truyền tới một giọng nói: “Bối lạc gia, thời điểm ăn tối đã đến, ngài...”

“Miễn”.

“Việc này không tốt đâu”. Tinh thần mỗ Lan rung lên, ngẩng đầu tiếp lời rất tự nhiên, “Người là sắt, cơm là thép, bỏ bữa không ăn sẽ đói bụng, bối lạc gia, ngài nếu cứ thường xuyên không ăn cơm đúng hạn như vậy sẽ rất hại thân thể...” thấy Dận Chân hí hai mắt lại, Thục Lan rất thức thời ngậm miệng, dù sao bản thân cũng vừa ăn xong, không sợ.

Xem ra là gan Đông cách cách này rất lớn, đối mặt với áp lực của hấn lại không có động tĩnh gì, Dận Chân tiến lên phía trước, dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Đông Thục Lan, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, nhưng mà cái gì cũng không nhìn ra. Dận Chân có một tia thất bại cùng nghi hoặc, trong mắt nữ nhân này không có thứ dục vọng khi nhìn thấy hấn của những nữ nhân khác, không có dục vọng đòi hỏi, ở sâu trong mắt có một chút ngạc nhiên cùng hưng phấn không che dấu được. Hưng phấn? Thì ra là như vậy, giấu cợt trong mắt Dận Chân chợt loé rồi biến mất, cúi đầu, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang mở kia, một phen ôm lấy Đông Thục Lan đi vào gian trong.

Hai người ngã xuống giường, Dận Chân cũng không buông miệng ra, ngược lại càng hôn sâu hơn. Mỗ Lan, kiếp trước cũng là một người hơn hai mươi, cũng đã từng trải qua yêu đương, chỉ là không có cảm giác, chưa đạt đến cái quan trọng. Dận Chân hôn cũng giống như những nụ hôn trước đây, không có cảm giác nào, không có thú vị, đầu lưỡi bên trong quấy rối đến quấy rối đi, có chút nhàm chán. Thấy nữ nhân phía dưới hai mắt quá mức trấn tĩnh, Dận Chân thân là nam nhân chiến ý bị thổi bùng, từ sâu trong cổ họng hấn truyền ra tiếng rên nhẹ, một tay cố định đầu của người dưới thân, không để cho nàng tránh lui, dùng lưỡi thường thức nàng, hôn nàng, câu dẫn nàng, một tay khác thì cách y phục dùng sức vuốt ve hai bên tròn mềm mại của nàng. Thật đáng tiếc, phí công, điểm mẫn cảm của mỗ Lan cũng không phải ở hai nơi ấy, cho nên, lý trí người nào đó không chỉ rất thanh tỉnh, hơn nữa còn bắt đầu có chút nhàm chán, nhàm chán đến độ thần trí có phần bay bổng.

Có nên nói cho hấn biết điểm mẫn cảm của nàng ở nửa thân dưới, bảo hấn không cần lãng phí thời gian ở nửa thân trên nữa mà rời xuống dưới luôn không?! Cái này có thể đã kích lòng tự ái của nam nhân không nhỉ? Ài, rất có thể, hay là quên đi, tùy ý hấn thôi, dù sao thì bản thân nàng cũng có nhiều thời gian bỏ ỉch để ngủ hơn.

Hiển nhiên Dận Chân cũng cảm thấy, khi hấn hôn đến tĩnh mạch nơi xương quai xanh của nàng, thì cảm thấy máu người dưới thân vẫn chảy với tốc độ bình thường, lại lần nữa nhìn vào đôi mắt của nàng, vẫn là sáng trong như trước, không có lấy một tia dục vọng. Không lãng phí thêm một chút thời gian nào nữa, Dận Chân quyết định ngừng công việc vô tác dụng của bản thân lại, đứng dậy cởi hết lớp quần áo vướng víu ngăn trở bên ngoài. Quả nhiên, cùng lúc đó, Đông Thục Lan cũng nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài, kéo chăn qua, “Trời hôm nay thật là lạnh”. Vứt cái chăn sang một bên, hấn từ từ cúi xuống, đem nàng bao trùm chặt chẽ.

Oa, đáng người tử a ca quả nhiên không tồi, tất cả là do hấn ta đã tập võ, da thịt toàn thân từ trên xuống dưới lúc này cũng căng lên, chắc khỏe vô cùng! Thật ra trước kia, mỗ Lan cũng không phải là hủ nữ cấp độ cao, nhưng những thứ như tiểu thuyết người lớn, anime, manga, AV người thật, BL,... tất cả đều đã xem qua cả rồi, hơn nữa bản thân nàng cũng tìm tòi về mười tám kiểu hậu tiến bên trong hưng phấn nhất, đây cũng chính là một nguyên nhân quan trọng để nàng bước vào thế giới đam mê. Mặc dù không có trải qua súng thật đạn thật, nhưng ở nơi này, trong cái hôn cùng với cái vuốt ve, người nào đó chợt phát hiện ra khẩu vị của mình tương đối nặng, nếu mà vị Tử a ca này chứ “ôn nhu” như vậy, thật sự sẽ không khơi dậy hưng phấn của nàng được. Chỉ là không biết thân thể này có chịu được hay không, lần đầu mạo hiểm cũng không phải là tốt.

Rất hiển nhiên, mỗ nữ nhân không ý thức được bản thân đã động chạm đến lòng tự ái của bối lạc gia. Động tác của hấn chợt có chút mạnh bạo, trên mặt hiện lên một tia giận dữ, một tay hấn đưa ra, bắt lấy hai cổ tay nàng, gờ cao lên quá đỉnh đầu, đôi chân dài rắn chắc tách hai đùi đang khép lại của nàng ra, một tay kia thì tiến quân thần tốc, thăm dò vào chỗ giữa hai chân của nàng. Ngón giữa thon dài đâm vào nơi nóng ướt trong cơ thể của nàng, ngón cái một lần lại một lần xoa nắn viên tiểu hạch mẫn cảm. Quả nhiên, đây quả là những điểm mẫn cảm nhất của nàng, môi của hấn bắt đầu cảm thấy mạch máu ở cổ của nàng đang đập gia tốc. Lại thêm một ngón tay nữa, da thịt ở bên trong trở nên cứng ngắc, như đang cố gắng khước từ dị vật xâm lấn.

“Thả lỏng đi, nếu không chút nữa sẽ đau hơn đấy”.

Biết hấn nói đúng sự thật, Đông Thục Lan hít sâu hai ngụm khí lớn, tận lực buông lỏng da thịt bản thân, thật sự muốn làm đến cùng rồi, không còn là lý luận suông nữa!

Theo ngón tay đang không ngừng tăng tốc trong cơ thể mình, hai mắt nàng cuối cùng cũng dần dần bị dục vọng che lấp, toàn thân bắt đầu nóng lên. Cảm nhận được bàn tay đã thấm ướt, rút ngón tay ra, Dận Chân đem hai chân nàng mở ra với góc độ lớn nhất “Nhìn ta!” Một tay hấn chế trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình, một tay kia cố định eo nhỏ của nàng, không cho nàng cơ hội di chuyển hay tránh né hấn, chậm rãi đem mình đẩy vào trong u huyệt của nàng, sau đó nhanh chóng chạy nước rút, đem mình toàn bộ vùi thật sâu trong nàng, lại dùng môi ngăn lại tiếng kinh hô của nàng, cảm nhận từng mạch máu của nàng đang đập cuồng loạn. Ngừng lại một chút, tựa như chỉ vài giây làm Dận Chân cảm thấy huyết mạch phía dưới mình như ngưng trệ lại, rồi cuộc hấn buông lỏng mình, bắt đầu ở bên trong nơi ướt át của nàng chạy nước rút, lúc thì đưa ra lúc lại đâm mạnh vào...

Cảm giác được toàn thân đang nóng lên, trái tim đập mạnh và nhanh dị thường, ý thức của Đông Thục Lan bắt đầu mất dần đi, trước khi rơi vào giấc ngủ mê man, suy nghĩ cuối cùng ở trong đầu mỗ Lan chính là: “Quả nhiên cái công việc thể lực này mệt chết người đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 15: Trêu Chọc Thập Lục

Ngày hôm sau, khi Đông Thục Lan mở mắt thì bên cạnh đã không có người, “Tiểu Thúy”.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi”.

“Tiểu Thúy ơi, ta đói bụng!”

“Đây là bữa tối nô tỳ chuẩn bị cho tiểu thư”.

“Bữa tối? Ta đã ngủ thời gian dài như vậy sao?”

“Vâng thưa tiểu thư, buổi sáng sau khi bồi lặc gia đi, phúc tấn phái người đưa tới không ít thuốc bổ, muốn người nghỉ ngơi thật tốt”.

“Viện đã đóng cửa cài khoá chưa?”

“Vẫn chưa, chỉ sợ vạn nhất bồi lặc gia...”

“Còn tới? Thử nhìn thất lưng của ta đi... Trời ơi, tên nam nhân này có hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc không vậy?!”

“Tiểu thư, hay là thi nô tỳ bảo bọn họ chuẩn bị nước nóng để cho người ngâm mình, có lẽ sẽ khá hơn một chút”.

“Tốt, trước đem đến ít thức ăn, còn nữa, lập tức cho người đóng cửa cài khoá, mọi người có thể về nghỉ ngơi”.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, đi, đem đồ ăn đến”. Nói xong, mỗ Lan tiếp tục giả vờ nằm ngay đơ trên giường, xem ra bản thân nàng nói một chút cũng không sai, cái “hoạt động” này đúng là khiến cho người ta mệt mỏi mà, nhìn xem nàng ngủ cả một ngày, toàn thân trên dưới còn giống như là bị xe chệt qua. Trên sách nói cái gì mà khiến cho người ta cảm giác hưng phấn đến mức tới cùng vẫn vẫn tất cả đều không có, chỉ có một kết luận, kỹ thuật của Tứ gia quá kém, những nữ nhân kia làm một đêm, ngày hôm sau còn dung quang toả sáng, thân thanh khí sáng tám phần đều là giả bộ hết! Người nào đó phi báng trắng trơn ở trong lòng. Tứ bồi lặc đang ở trong cung giúp vạn tuế gia xử lý tấu chương liên tiếp hất xì mấy cái liền.

“Lão Tứ, sao vậy, tối hôm qua cảm lạnh sao?” Dận Chi cùng phê duyệt tấu chương trong phòng ngẩng đầu hỏi.

“Không có việc gì, đa tạ Tam ca quan tâm”.

“Nghe nói hôm qua Hoàng a mã đến phủ của đệ”.

“À, chẳng qua là đến ngồi một chút”. Dận Chân giật giật miệng, hồi tưởng lại trước đó: lão Thập Tam thấy hắn là bộ dạng muốn cười nhưng không cười, Thập Tứ lại càng thẳng thắn, mới gặp liền hỏi Đông cách cách kia có còn sống hay không? Đông Thục Lan này, làm hắn mất hết thể diện trước mặt các đệ đệ!

Cảm giác được lão Tứ phát ra luồng khí u ám, Dận Chi có chút kỳ quái, lẽ nào hôm qua Hoàng a mã đã khiến trách lão Tứ? Nhưng hắn đâu thấy chút phong thanh nào, chỉ nghe nói Đông cách cách có công dạy dỗ Thập Lục, ban thường thăng làm thứ phúc tấn, nói như vậy thì phải là chuyện vui, không lẽ còn có ẩn tình khác? Chốc nữa hỏi Thập Tứ một chút, Thập Tam cùng lão Tứ giao tình rất mật thiết, không chắc sẽ nói ra.

Ở một nơi khác, Đông Thục Lan sau khi ăn xong, tắm rửa xong liền tiếp tục ngủ, mãi đến sáng sớm ngày tiếp theo mới có chút tinh thần, tiếp đó nàng bảo Tiểu Thúy giúp bản thân thay một bộ trang phục màu khôi, trên mặt thoa nhiều thêm chút phấn, cả người nhìn qua có chút tiêu tụy, cuối cùng mới đến thỉnh an phúc tấn. Theo như Thục Lan nghĩ, tuy rằng làm thế này thanh danh của Tứ bồi lặc gia có thể bị đen đi một ít, nhưng nếu thấy nàng cũng đã bị Tứ bồi lặc chinh cho thắm như vậy, chắc hẳn lòng những oán phụ kia cũng có thể bình ổn đôi chút, hơn nữa đây cũng là sự thật, nàng dù sao cũng đã ngủ suốt một ngày đầy thôi!

Quả nhiên, vừa nhìn thấy Đông Thục Lan, giọng điệu chúc mừng của những phu nhân kia vô cùng chua, nhưng mà khi nhìn lại sắc mặt của nàng thì lại có chút hả hê, ngược lại phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị năm lần bảy lượt muốn Thục Lan nghỉ ngơi cho thật tốt.

Vừa về tới viện mình, Đông Thục Lan liền thăm dò Tiểu Thúy, cái chức thứ phúc tấn này thực chất có chỗ tốt chỗ xấu nào, ví dụ như tiền tiêu vật hàng tháng có tăng hay không? Có phải tham gia những bữa tiệc xã giao không thiết yếu hay không?

Vừa mới quá trưa, Thập Lục a ca đã quang quác quang quác chạy vào viện: “Cách cách, Đông cách cách!”

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện động trời gì sao?” Đòi lông mày của Đông Thục Lan nhú lại.

“Nghe nói ngày hôm qua người bị bệnh, vốn hôm qua ta đã muốn tới thăm người nhưng mà Tứ a ca không cho phép”. Về mặt Dận Lộc lo lắng, “Cách cách, người không sao chứ? Ta có mang thuốc bổ tới nha!”

“Bị bệnh? À, đúng, đúng là bị bệnh, vẫn là tiểu Thập Lục biết quan tâm, tới đây hôn một cái nào. Thập Lục cứ yên tâm, nhìn xem ta bây giờ khoẻ rồi”.

“Cách cách bị bệnh gì vậy?”

“Cái... cái này, chẳng qua là hôm trước làm nhiều việc nặng, mệt quá ấy mà...”

“Việc nào chứ? Để cho hạ nhân đi làm không phải tốt rồi sao?”

“Công việc thể lực”. Nàng ho khan một tiếng, cố gắng nhin cười, tiểu Thập Lục thật là dễ thương, trêu chọc thích.

“Công việc thể lực?” Mắt Dận Lộc càng mở lớn: “Công việc thể lực nào mà phải đích thân cách cách người làm mới được? Chẳng lẽ gia đình trong phủ Tứ ca không đủ dùng? Sao có thể!”

Vừa nghĩ tới cảnh băng sơn Tứ Tứ làm công việc thể lực này với gia đình, Đông Thục Lan liền ôm bụng kích động cười điên cuồng, nàng ôm cổ Dận Lộc: “Tiểu Thập Lục, người đứng là tri kỷ, Tứ tẩu của người thật cảm động vô cùng!”

“Đông... Đông cách cách người đừng khóc mà, mấy tên ác nô kia bắt nạt người sao? Người nói cho ta biết ai bắt nạt người, ta sẽ giúp người dạy dỗ kẻ đó!” Dận Lộc luống cuống tay chân lau nước mắt trên mặt Thục Lan, sự thật là cười đến điên rồi nên mới bật ra nước mắt.

Bụng đau quá, người nào đó thật sự là nhin không nổi, một tay ôm bụng, một tay bịt mắt, cười. Dận Lộc tưởng rằng Đông Thục Lan nghe vậy lại càng thương tâm, hân cũng nóng ruột, nhưng nghĩ lại, Tứ ca luôn nổi tiếng là nghiêm cẩn, trong phủ khẳng định không thể xảy ra những chuyện như ác nô lần chủ, vậy nên chỉ có thể là... “Đông cách cách, có phải... có phải tại Tứ ca phạt người làm công việc thể lực cho nên người mới thương tâm hay không?”

Đông Thục Lan gật đầu, ho khan mấy tiếng mới nhin được tiếng cười xuống bụng.

“Vậy tại sao Tứ ca lại phải phạt người? Người đã làm sai chuyện gì sao?”

Nàng lắc đầu, lại còn lắc kiêu cây ngay không sợ chết đứng: “Tiểu Thập Lục, người cũng biết ta đó, ta cửa chính không ra, cửa sau không bước, chỉ ở trong phòng đọc một chút sách, cùng lắm là đi lại với người cùng Thập Ngũ a ca, ta đâu có làm gì chứ”.

“Người không làm cái gì thì sao huynh ấy lại phải phạt người?”

Nàng lắc đầu, “Ta cũng không biết”. Giả bộ cực kỳ vô tội.

“Vậy chính là Tứ ca không đúng. Nhưng mà huynh ấy đâu giống loại người không phân biệt được đúng sai”. Nhin lại bộ mặt hoa lệ trong mưa đáng thương của Đông Thục Lan, Dận Lộc rất có khí khái nam tử vỗ vỗ vào tay Tứ tẩu: “Không sợ, ta đi hỏi Tứ ca giúp người, nếu quả thật chính là Tứ ca sai, ta sẽ bắt huynh ấy đến nhận lỗi với người”.

“Đợi đã...” Không đợi Đông cách cách, a không phải, đã thăng chức, thứ phúc tấn, không đợi Đông thứ phúc tấn tiếp lời, Dận Lộc đã nhanh chóng dùng dùng lao ra khỏi cửa, chạy về phía thư phòng, muốn đi chất vấn Tứ ca.

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy thờ dãi, “Làm sao bây giờ? Trêu đùa quá trớn Tứ bối lạc lại tức giận cho mà xem”.

“Ta có nói sai cái gì sao?”

“Người nói dối Thập Lục a ca”.

“Có sao? Là tự hân hiểu nhầm, không thể trách ta được, ôi ta muốn đi xem tình hình thực tế quá, xem xem Tứ bối lạc trả lời chất vấn của tiểu Thập Lục thế nào, nhất định sắc mặt của ngài ấy sẽ rất thú vị”. Hình như được nhìn thấy núi băng biến đổi sắc mặt cũng là mục tiêu mà Tiểu Hùng một lòng theo đuổi*, các nàng ở chỗ này lại được nhìn một ngọn núi băng khác biến sắc, cảm thấy thật tự hào.

* “Núi băng” là nói đến Tezuka, “Tiểu Hùng” là Fuji Shusuke

“Tiểu thư! Người cũng quên trên người đang đau nhức rồi!”

“À ờ... Tiểu Thúy này, bây giờ đóng cửa cài khóa cửa viện có hơi sớm không? Nếu không thì đi đóng luôn đi”.

“Tiểu thư, đây là phủ đệ của Tứ-bối-lạc-gia! Người là thứ phúc tấn của Tứ-bối-lạc-gia! Người cho là đóng cửa cài khóa sẽ hữu dụng sao?”

“Vậy... ăn cơm sớm một chút đi”. Nhận rõ thực tế, chỉ có thể dừng cảm đối mặt.

Một nơi khác, Dận Chân cùng Dận Tường đang ở trong thư phòng thương thảo công chuyện, sau khi nghe thông báo thì cho Dận Lộc tiến vào thư phòng.

“Thập Lục đã đi thăm Đông Giai Thị của đệ rồi à?” Dận Tường hỏi.

“Hừ, đệ đang muốn hỏi Tứ ca đây, Đông cách cách có phải đã làm sai chuyện gì hay không, sao huynh phải trừng phạt nàng ấy?”

Hai mắt Dận Chân hơi hơi nheo lại: “Ta từng phạt nàng khi nào?”

“Huynh phạt nàng ấy làm công việc thể lực còn gì!”

Dận Tường phun ra cả một ngụm trà, ho khan không ngừng.

“Đồng cách cách cũng vì làm việc quá mệt mới ngã bệnh”.

“Nàng kể với đệ như vậy?”

“Đúng, nàng còn khóc rất thương tâm. Tứ ca, cho dù Đồng cách cách có làm gì sai thì huynh cũng không nên bắt nàng ấy làm việc nặng, dù sao nàng ấy cũng là một nữ nhân, rất yếu đuối”. Về mặt Dận Lộc nghiêm túc. Trong lòng Dận Lộc vẫn chưa tin Tứ ca lại vô duyên vô cớ phạt nhầm người, hẳn cho rằng nhất định Đồng Giai Thị đã làm sai chuyện gì mới phải chịu phạt, chẳng qua hẳn cảm thấy bất một cô gái yếu đuối như nàng làm việc nặng đến lâm bệnh thì hình phạt có vẻ đã hơi quá nặng nề.

Cảm giác được nhiệt độ thư phòng chợt giảm xuống, Dận Tường một phen ôm lấy Thập Lục a ca, quay đầu lại nói với Dận Chân: “Tứ ca, sắc trời không còn sớm, đệ đưa Thập Lục hồi cung trước, chuyện chúng ta đang thương lượng ngày mai lại tiếp tục”. Nói xong, hẳn vội vàng lao ra khỏi thư phòng, trời ơi, buồn cười chết mất, hẳn phải đến chỗ nào Tứ ca không nghe thấy rồi cười to một hồi mới được.

Đồng, Giai, Thị, Thục Lan, thật can đảm! Dận Chân một phen bẻ gãy bút lông sỏ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bị Ghét Bỏ

Sự việc qua một ngày, Dận Chân lại một lần nữa bước vào gian phòng khách có thể được xưng là thư các kia. Cùng một chỗ, cùng một nữ nhân, cúi đầu đứng ở nơi đó, vung khăn với hẳn, thình an.

“Tất cả các người lui hết ra”.

“Dạ”.

Tiểu Thúy lần thứ hai lo lắng liếc nhìn tiểu thư, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Đồng Giai Thị Thục Lan, xem ra, ta thật sự đã xem thường người”. Giọng nói Dận Chân bình thường.

“Thiếp thân không rõ ý tứ của Tứ gia”.

“Không rõ?” Dường như có một chút châm biếm.

“Thiếp thân ngu xuẩn, xin bồi lộc gia chỉ rõ”.

“Ngu xuẩn? Không, người không ngu xuẩn, chỉ là quá tham lam thôi”.

“Vậy thôi sao? Nếu như bồi lộc gia đang ám chỉ sách, thiếp thân thừa nhận mình tham lam. Về phần những cái khác, thiếp thân không có yêu cầu”.

“Không có?”

“Không có. Nếu như bồi lộc gia có bất kỳ nghi vấn nào thì hãy nói ra, thiếp thân có thể giải thích. Nhưng nếu trong lòng bồi lộc gia đã có nhận định mà không tin lời giải thích của thiếp thân, thiếp thân cũng không còn cách nào. Có điều, thiếp thân nghe nói Tứ bồi lộc gia luôn luôn lấy nghiêm cẩn tự hạn chế, nổi danh thường phạt phân minh...”

“Mồm miệng rất sắc bén”.

“Tạ ơn bồi lộc gia khen ngợi, vậy tội danh mà bồi lộc gia tự đặt cho nô tỳ lúc trước cũng nên khiến cho nô tỳ tâm phục khẩu phục có phải hay không?”

“Hoàng a mã hiểu học, ái tài, sách tốt của người, việc thu sách của người không phải rõ ràng rất hợp ý? Muốn được chú ý sao?”

“Thiếp thân không nghĩ xa như vậy. Nếu không phải đọc sách khó khăn, thiếp thân cũng sẽ không nảy ra hạ sách này, thiếp thân không thể tùy ý ra vào thư phòng bồi lộc gia để tìm sách, bằng không sẽ bị trách mắng; còn nữa, thiếp thân không thể tùy ý xuất phủ đến thư cục, hưởng chi tiền tháng của thiếp

thân cũng không đủ để thiếp thân mua sách mình muốn đọc”.

“Vậy dùng trò chơi lôi kéo Thập Lục a ca cũng là vì đọc sách? Không có lý do khác? Đệ ấy bây giờ đối xử thật tốt với người. Hôm nay còn đặc biệt chạy tới thư phòng chỉ trích ta đã phạt người quá nặng”.

“Thập Lục a ca hiểu lầm, hơn nữa thiếp thân cũng không biết nên giải thích loại chuyện này với một đứa trẻ như thế nào. Nếu bởi vì chuyện này, thiếp thân nguyện ý thay Thập Lục a ca bồi tội với Tứ bối lạc, hần tuổi còn nhỏ, cái gì cũng chưa hiểu, ngài không nên vì chuyện này mà so đo với đệ đệ của mình”.

“Không, dĩ nhiên là không, đệ ấy nói rất đúng, ta không nên làm người mệt đến sinh bệnh. Vậy nên, ta sẽ nghe theo lời khuyên của đệ ấy, để người nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt”.

“Nếu như có thể khôi phục cuộc sống yên bình có sách để đọc, thiếp thân cũng sẽ cực kỳ vui vẻ”.

“Vậy thì người đến cảnh uyển ngoài thành dưỡng bệnh cho tốt đi!” Dận Chân vung tay áo, bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Chờ Dận Chân vừa đi khỏi, Tiểu Thúy liền xông ào vào phòng: “Tiểu thư, làm sao vậy, bối lạc gia nói cái gì?”

“Tiểu Thúy, người cầu ta đi. Đau, đau, đây không phải là nằm mơ!”

“Tiểu thư làm sao vậy? Người đừng dọa Tiểu Thúy!”

“Tứ bối lạc cho chúng ta đến ở cảnh uyển bên ngoài thành, tốt quá rồi! Không cần ngày ngày thỉnh an phúc tấn, hơn nữa trong núi không có hổ, khí xung vương, chúng ta không cần cẩn thận từng li từng tí nữa, không cần đem bút và đồ dùng giấu đông giấu tây nữa, thật... thật sự là quá tốt, Tiểu Thúy, đi mang thêm đồ ăn vào đây, vừa rồi tiểu thư ta ăn vội quá, bây giờ lại hơi đói bụng rồi”.

“Vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị”. Sau khi Tiểu Thúy chuẩn bị xong một ít thức ăn liền không nhận được hỏi: “Tiểu thư, tại sao bối lạc gia đột nhiên lại nghĩ đến việc cho người đến cảnh uyển ở?”

“Muốn nghe nói dối hay nói thật?”

“Tiểu thư...”

“Đó là bởi vì tiểu thư ta bình thường đối nhân xử thế quá thành công. Được rồi, đừng tò vò hoài nghi nữa, tiểu thư ta đối xử với người không tốt ư?”

“Tiểu thư đối xử với nô tỳ tốt nhất, có điều, tiểu thư lạc đề rồi”.

“Nói đơn giản, chuyện cũng vì bối lạc gia còn đang chìm trong tranh đấu trên triều đình, nên không thể thấu hiểu việc thích đọc sách đơn thuần của chúng ta, một mực cho rằng chúng ta làm như vậy là dụng tâm kín đáo, có ý đồ, chỉ là ngài ấy tạm thời nhìn không ra, đoán không được mà thôi. Để phòng ngừa rắc rối có thể phát sinh, để Thập Lục đệ đệ ngây thơ dễ thương của ngài ấy không bị lợi dụng, ngài ấy chỉ có thể chọn biện pháp cách ly kiểu này”.

“Nói như vậy chẳng phải oan cho tiểu thư rồi?”

“Thân trong vòng thị phi, nghĩ nhiều một chút cũng tốt, xét theo cách nghĩ của bối lạc gia, ngài ấy làm như vậy không sai. Chúng ta có thể rời xa vòng thị phi, ít nhất người không cần nghe mấy thứ lời ra tiếng vào kia nữa, không cần lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt ta”.

“Tiểu thư...”

“Được rồi, người dọn dẹp qua rồi bảo bọn họ cài khóa, cho mọi người đi ngủ sớm một chút, ngày mai thu dọn thật cẩn thận, đừng kéo theo mọi thứ nhưng đồ nào mang đi được thì cứ mang, cầu ông trời phù hộ chúng ta có thể ở chỗ kia lâu dài”.

“Ồ trong phủ Tứ bối lạc chúng ta cũng chỉ có mình tiểu thư nghĩ như vậy. Tiểu thư yên tâm, nô tỳ cái gì cũng có thể quên nhưng nhất định sẽ mang mấy cuốn sách bảo bối của tiểu thư đi”.

“Tiểu Thúy này, nếu về sau người lập gia đình thì tiểu thư ta phải làm sao bây giờ?”

“Tiểu thư yên tâm, Tiểu Thúy không lấy chồng, Tiểu Thúy cả đời này đều hầu hạ tiểu thư, chẳng phải tiểu thư đã nói bất kể là đến nơi nào, chỉ cần tiểu thư có một phần thì nhất định Tiểu Thúy sẽ có một miếng? Chẳng lẽ tiểu thư định ăn quỵ?”

“Đương nhiên là không, tiểu thư ta cầu còn không được ấy chứ. Mau đi ngủ đi, dù sao cũng đừng để mệt nhọc”.

“Dạ”.

Ngày hôm sau trời vừa sáng tỉnh mơ Đông Thục Lan đã rời giường, bỏ đi chăn chường của hai ngày trước, cả người tỉnh thần phấn chấn, thần thanh khí爽, giấc ngủ ngày hôm qua thật sự quá thư thái! Nhưng tất nhiên vào lúc đi thỉnh an phúc tấn nàng vẫn phải giả vờ giả vịt. Cũng vì vậy trong phủ lại lưu truyền thêm một tin đồn mới, chính là: Đông thứ phúc tấn hầu hạ bối lạc gia nhưng bị ghét bỏ, bị bối lạc gia cách chức đến biệt uyển. Phúc tấn hiền lành cũng nghe được tin tức, lúng túng an ủi Thục Lan vài câu.

“Qua ít ngày, chờ bồi lặc gia hết giận, ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với gia, để muội có thể trở về nhanh nhất có thể”.

“Phúc tấn có lòng”. Hi vọng con giận của bồi lặc gia vĩnh viễn không tiêu, mặc dù chuyện này là không có khả năng. “Có điều, phúc tấn không cần vội nói tốt thay Thực Lan đâu, nếu Tứ bồi lặc đã không thích nhìn thấy Thực Lan, thì Thực Lan ở đâu chẳng giống nhau. Thế nên Thực Lan cho rằng không cần thiết vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm Tứ bồi lặc mất hứng”.

“Muội biết điều như vậy mới khiến ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, rõ ràng hai ngày trước còn thăng vị cho muội, sao chớp mắt đã đưa muội đến cảnh uyên ố?”

“Duyên phận là thứ rất khó nói, chắc tại Thực Lan không hợp ý bồi lặc gia”.

Phúc tấn an ủi vỗ vỗ tay Đông Thực Lan, cũng không giữ nàng ở lại lâu. Vừa về tới viện của mình, Thực Lan tiểu thư liền bắt tay vào công tác chỉ huy, đặc biệt chú ý tới mấy bộ sách, yêu cầu phân loại, đóng gói cẩn thận; mấy cây bút tự chế càng phải bọc kĩ càng để đeo bên người. Cuối cùng cũng sắp xếp xong, vì ngày đêm mong mỏi, muốn đẩy nhanh tốc độ, Đông Thực Lan liền thu thập mọi thứ trong thời gian ngắn nhất, lúc lên xe ngựa lại càng không dám quay đầu lại, chỉ sợ Tứ bồi lặc nhất thời tâm huyết dâng trào mà đổi ý, hay là người trong cung nghe được tin tức, rồi tiểu Thập Lục lại đến làm loạn, ... nói chung là chuyện gì cũng có thể phát sinh. Trước đây nàng còn có thể không tin tà, cho rằng vận khí của mình không tệ, không đụng phải định luật xui xẻo của nữ xuyên không, bây giờ thì không tin cũng không được, vậy nên có thể trốn thì cứ trốn, có thể chạy bao lâu thì chạy bấy lâu. Đông thư phúc tấn một lòng A Q muốn chạy về phía khoảng trời tự do.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Marco Polo

Mùa hè đang đến gần, khí trời cũng dần nóng bức, Đông Thực Lan đã chán ăn những thứ đồ ngọt mềm mềm kia, bắt đầu nhớ những trái cây ướp lạnh và kem. Trái cây ướp lạnh thủ công cũng dễ làm, cứ đổ thêm nước ép hoa quả hoặc là thêm vài miếng trái cây là được. Nhưng còn kem, nàng nhớ trước kia có một khoảng thời gian thực phẩm dinh dưỡng rất thịnh hành, chính nàng còn nổi hứng chạy vào đại học đăng ký hai khóa thực phẩm học tự chọn, trong đó có nhắc đến trình tự để làm ra kem, chỉ có điều đây không phải là chuyên môn của nàng, mà lại là ngành hoạt động cơ khí, sản xuất hàng loạt. Cho nên từ đó hứng thú của bạn học Đông Thực Lan giảm đi, kết thúc học kỳ, phải gánh vác cả hai môn khóa, ý niệm muốn đổi nghề làm chuyên gia dinh dưỡng ngăn ngừ trong đầu cũng hóa thành bọt nước. Nghĩ lại nào, nghĩ lại nào, lịch sử của kem, nghe đồn là đến từ nước ngoài, nhưng mà, hình như còn nhớ được trong một cuốn là *Marco Polo du ký* có ghi lại, ông ta từng ăn qua kem trong cung đình triều Nguyên, chẳng qua khi đó không gọi là kem, tên là sữa đặc ướp đá hay sữa ướp đá gì đó. Nhìn qua hình dạng sản phẩm sữa đặc Ý thì thấy cái tên sữa đặc ướp đá có khả năng cao hơn một chút.

Có điều, cuốn *Marco Polo du ký* này hiện giờ đã có bản dịch chưa? Đông Thực Lan bắt đầu cân nhắc vấn đề nghiêm túc này. Marco Polo là người Ý, cuốn du ký ông viết nhất định cũng là tiếng Ý, tuy rằng khi nàng chuẩn bị đi du lịch Nam Mỹ đã từng dốc lòng học tiếng Tây Ban Nha (nhiều người Ý dùng tiếng Tây Ban Nha) suốt một năm trời, song đã bao lâu chưa dùng đến rồi? Ngay cả nàng còn không nhớ rõ, đã trả lại bao nhiêu cho thầy giáo rồi cũng không biết nữa. Nhưng đây là *Marco Polo du ký* đây! Một cuốn du ký nổi tiếng thế giới, nàng không xem sao được! Nghĩ đến đây, con một sách bắt đầu đứng ngồi không yên. Không được, phải chạy ra ngoài hỏi thăm một chút, xem trên thị trường có bán bản dịch của quyển sách này hay không, nếu thật sự không có, vậy thì cũng chỉ còn cách đi tìm mấy người Ý, dùng cách nào đó để có được một quyển nguyên bản, dù có phải gặm từng chữ một thì cũng phải hiểu rõ quyển sách này mới thôi! Dù sao thì hiện tại ăn mặc không cần lo, có rất nhiều thời gian. Chỉ tiếc là không có từ điển hỗ trợ dịch tiếng Trung – Ý.

Tiểu Thúy cho người đến các thư cục nghe ngóng, quả nhiên không hề có quyển sách *Marco Polo du ký* này, rơi vào đường cùng, Đông Thực Lan chỉ biết phất người hỏi thăm chỗ ở của vài vị thầy tu người Ý trong kinh thành, chuẩn bị đích thân đi bái phỏng.

Sau khi nghiên cứu thảo luận kĩ càng về các yếu tố an toàn khi ra ngoài với Tiểu Thúy, hai người quyết định Đông Thực Lan sẽ giả trang thành một công tử ca đáng vẻ thư sinh, Tiểu Thúy làm thư đồng, cũng mang theo hai gia đình hộ vệ để đề phòng trường hợp có chuyện xảy ra.

Đi tới một gian giáo đường kích thước vừa phải, một vị linh mục tầm trên dưới bốn mươi tuổi rất nhiệt tình đi ra tận ngoài đón.

“Hoan nghênh các vị đã đến”. Một câu tiếng Trung không tệ, xem ra người này đã ở Trung Quốc được một thời gian.

Tiểu Thúy đối với người nước ngoài tóc vàng mắt xanh vẫn còn chút sợ hãi cùng tò mò, cô bé nhẹ nhàng tiến đến gần tiểu thư nhà mình, len lén đưa tay lôi kéo góc áo của tiểu thư.

“Lần này ta tới là muốn nhờ cha giúp một việc”. Đông Thực Lan rất thẳng thắn, nàng cũng không định tiếp thụ tư tưởng giáo dục của Thiên Chúa giáo hay Cơ Đốc giáo.

“Công tử mời nói, nếu như ta có thể làm được, nhất định cố hết sức”.

“Chẳng hay cha đã từng nghe qua tên Marco Polo bao giờ chưa?”

“Công tử cũng biết Marco Polo? Không lừa công tử, ta cùng với Marco Polo đến từ cùng một quốc gia”.

“Vậy thì tốt quá, ta rất muốn có vinh dự được đọc qua tác phẩm mà Marco Polo viết sau khi đi du lịch năm đó, chỉ tiếc, hỏi khắp cả kinh thành lại phát hiện bản dịch còn chưa xuất hiện. Vì thế lần này phải mạo muội hỏi thăm, theo những gì cha biết thì bản dịch tiếng Anh có thể bán ở Châu Âu hay không?”

“Công tử hiểu ngôn ngữ của đại đế quốc Anh sao?” Vị linh mục ngoại quốc giật mình.

“So với tiếng Tây Ban Nha thì tốt hơn rất nhiều. Nếu có thể nhận được bản dịch tiếng Anh, bản công tử sẽ vô cùng cảm kích”.

“Vậy... có thể sẽ cần một chút thời gian”.

“Đại khái là cần bao lâu?”

“Ba tháng”.

“Được, vậy thì ba tháng. Đến lúc đó, ta sẽ cho người đến lấy sách. Tiểu Thụ”.

Tiểu Thụ vội vàng lấy túi tiền từ trong ngực ra. Thục Lan lấy mười lượng bạc, đưa cho vị linh mục trước mặt. Chỉ thấy ánh mắt ông ta biến đổi, giống như bị làm nhục, “Công tử, đây là ý gì?”

“Cha không nên hiểu lầm, cha nhờ người mua sách cũng cần trả tiền, chỉ là ta không biết từng ấy bạc có đủ hay không, nếu còn chưa đủ, lần sau khi đến lấy sách cha cũng không cần khách sáo, còn nếu hơn, coi như là quyền cho Thượng đế, làm việc thiện cũng tốt. Cha có thể giúp chuyện này, ta đã rất cảm kích rồi, ta đây sẽ không quấy rầy cha nữa”.

“Chờ một chút, công tử hiểu được ngôn ngữ của đại đế quốc Anh, đây nhất định là ý định của Thượng đế cho ta có cơ hội gặp được công tử, nếu được thỉnh công tử lưu lại danh tính”.

“Ta họ Đông, cha chứ gọi ta là Đông công tử, tục danh của cha là?”

“Antonio Kader, tên tiếng Trung của ta là Tập Đức Áo”.

“Tập Đức Áo linh mục, chúng ta sau này còn gặp lại”.

“Vậy một tháng sau công tử có thể cho người tới hỏi thăm, có thể sẽ có chút tin tức”.

“Vô cùng cảm kích”.

Tiểu Thụ còn chưa ra khỏi giáo đường đã ngoảnh đầu nhìn qua vai: “Tiểu thư, tóc của người đó màu vàng còn mắt thì xanh biếc!”

“Thì làm sao? Người ta cũng được cha mẹ sinh ra, được cha mẹ nuôi dưỡng, cũng sẽ trải qua sinh lão bệnh tử giống chúng ta”.

“Tiểu thư không cảm thấy người đó rất đáng sợ sao?”

“Đáng sợ? Có cái gì mà đáng sợ, ta chỉ cảm thấy quá chậm, một quyển sách từ Châu Âu đưa đến Trung Quốc mà cần tận ba tháng! Trước kia, từ Nam Cực gửi đồ đến Bắc Cực chậm nhất cũng chỉ ba tuần mà thôi”.

“Tiểu thư, người đang nói cái gì vậy? Cái gì mà Nam Cực Bắc Cực?”

“Không có gì, chỉ là để hình dung sách này tới quá chậm”.

“Ồ, nhưng mà tiểu thư, từ trước đến giờ nô tỳ cũng không biết tiểu thư hiểu tiếng nước ngoài đấy!”

“Chuyện người không biết vẫn còn rất nhiều. Có điều chuyện này không quan trọng, người chỉ cần nhớ kỹ là tiểu thư rất thông minh, có vấn đề gì trước tiên cứ hỏi tiểu thư là được”.

“Nô tỳ đã sớm biết điều này”.

“Chỉ tiếc chúng ta không có lộc ăn, qua ba tháng thì đã vào thu, chỉ nghe qua ôm bép lò ăn dưa hấu chứ chưa nghe nói ôm bép lò ăn kem bao giờ”.

“Tiểu thư muốn làm đồ ăn sao?”

“Sao có thể, muốn làm cũng là người làm”.

“Tiểu thư nói phải. Lần này tiểu thư muốn ăn cái gì, nô tỳ đi làm”. Trong giọng nói của Tiểu Thụ có ý cười.

“Không có sách, bản tiểu thư cũng không biết làm thứ đó như thế nào, càng không có biện pháp nói cho người, chờ đi, chờ ba tháng là tốt rồi”.

“Hóa ra quyển sách lúc này tiểu thư muốn mua là sách dạy nấu ăn”. Tiểu Thúy chợt hiểu ra.

“Sách dạy nấu ăn? Đồng chí già Marco trên trời có linh nghe được câu này chắc cũng phải khóc”. Đông Thục Lan lẩm bẩm tự nói. “Đó không phải là sách dạy nấu ăn, là sách du ký, ghi lại những gì mắt thấy tai nghe của một người nước ngoài tên là Marco Polo ba trăm năm trước sau khi đến Trung Quốc, Triều Tiên, Nhật Bản. Trong đó có giới thiệu phong thổ, phong tục tập quán cùng văn hóa ẩm thực của các nơi. Nghe nói có một đồ ăn ngọt mùa hè, vị rất ngon, lúc đó Marco Polo ăn được trong hoàng cung Trung Hoa, trong sách có giới thiệu phương pháp làm, vì thế nên tiểu thư ta mới thèm, muốn Tiểu Thúy làm cho ta ăn”.

“Đồ ăn ngọt này tên là gì vậy? Biết đâu có người biết làm, nô tỳ có thể hỏi thăm thử xem, nếu được thì tiểu thư không cần chờ tận ba tháng”.

“Không rõ lắm, chỉ biết chữ đầu tiên là ướp lạnh, hình như gọi là kem, sữa đặc ướp lạnh hay gì đó”.

Bởi vậy Tiểu Thúy cũng không có cách nào, chỉ đành chờ sách tới, sau khi tiểu thư đọc qua sẽ hướng dẫn lại cho nàng làm.

Nói lại, Đông Thục Lan đối với kỳ ngộ của nữ chính khi đi dạo phố vẫn còn sợ hãi trong lòng, không dám dừng lại hay đi dạo ở những nơi khác nữa, trực tiếp trở về cảnh uyển, lần đầu tiên ra khỏi cửa này coi như về nhà an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cung Thân Vương Gia

Một tháng sau, Đông Thục Lan phái người đến nhà thờ hỏi thăm tin tức, không ngờ rằng hạ nhân kia còn mang cả sách về, còn thuật lại lời nói của linh mục Tạt Đức Áo: một giáo hữu buôn bán chuẩn bị mang theo cuốn Marco Polo du ký lên thuyền để đọc giải sầu, ông ta liền mua thẳng từ trong tay người nọ.

Nếu như vị linh mục này mà đứng trước mặt, nói không chừng Đông Thục Lan đang vui mừng đến phát điên đây sẽ nhào tới hôn ông ta hai cái mắt. Thấy tiểu thư phản kích như thế, Tiểu Thúy vô cùng tò mò lật trước hai trang, “Tiểu thư, đây chính là tiếng nước ngoài sao?”

“Đúng vậy!” Đã bao lâu không nhìn thấy, có phần mới lạ rồi.

“Thế cách dạy làm món đồ ăn ngọt kia ở chỗ nào vậy tiểu thư? Tiểu thư phiên dịch trước rồi nói lại để nô tỳ học làm đi”. Tiểu Thúy cũng bị lấy sự hưng phấn của Thục Lan, đồ ngọt của người nước ngoài đấy, không biết khi làm xong sẽ có những hương vị gì.

“Được rồi, trước tiên người cứ làm việc của người đi, để ta tìm xem, chờ ta viết xong sẽ đưa cách làm cho người”.

“Dạ”.

Đông Thục Lan bắt đầu hành động quét sách (xem lướt siêu nhanh) lần đầu tiên kể từ khi xuyên không tới nay. Tìm được rồi! Thật quá tốt! Có kem ăn, còn là kem làm tay! Chảy nước miếng, chảy nước miếng. Nàng lập tức viết phương pháp làm lên giấy, giao cho Tiểu Thúy, để cho cô bé thí nghiệm, cũng cương quyết tự đề cử bản thân làm chuột bạch, trước khi ăn thử, nàng nhanh chóng bắt tay vào thu dọn gian phòng, giấu hết bút lông chim các loại đi để phòng chuyện xấu xảy ra. Căn cứ vào định luật xuyên không, vào lúc mà nữ chính đang làm món gì đó ăn ngon, nhất định sẽ có một binh đoàn người quen xuất hiện để đoạt ăn, đúng là không biết mũi họ sinh ra thế nào. Thật sự chưa từng nghe hay thấy trên sách loại lỗ mũi chỉ có chó mới thính bằng như vậy! Để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, thu dọn đồ lại vẫn là tương đối an toàn.

Quả nhiên, đúng lúc “chuột bạch” đang khoan khoái ăn thử thành phẩm và cho ý kiến ở phòng ngoài, thì người giữ cửa ngênh tiếp một đoàn người đi vào, dẫn đầu chính là một vị trung niên có khí chất nho nhã, thế nhưng, đây không phải là binh đoàn người quen mà lại là người Thục Lan không nhận ra!

“Vương gia, vị này là Đông thứ phúc tấn của Tứ bối lạc chúng ta”.

“Bái kiến Vương gia”. Đông Thục Lan vung khăn, nói thăm trong lòng, không biết đây là Vương gia nhà ai.

“Miễn, người không cần giữ lễ tiết làm gì, chúng ta chẳng qua chỉ nghỉ chân nơi này một lát để đổi ngựa, ngồi một chút rồi lại phải vào thành”.

“Vâng. Thịnh Vương gia cùng phúc tấn và các vị vào nhà ngồi, nắng ngoài trời không tốt”.

“Được, người cũng vào ngồi cùng một lát đi”.

“Đa tạ ngài ban ngồi”. Sao nàng cứ có cảm giác hần mới là chủ nhân nơi này thế nhỉ, có điều cẩn thận sẽ giữ được thuyền đến vạn năm*.

* Có thể hiểu là sự cân trọng đem lại kết quả tốt.

“Ngươi là người nhà Ngạc Luân Đại?”

“Không ạ, thiếp thân là thứ nữ của Khoa Đại, Đông Giai Thị Thục Lan”.

“Ồ, a mã ngươi khỏe không? Ta cũng đã lâu chưa gặp ông ấy”.

“A mã mạnh khỏe, đa tạ ngài đã quan tâm”.

“Lần sau gặp ông ấy thì hãy nói Thường Ninh chuyển lời hỏi thăm”.

“Dạ. Tiểu nữ xin thay mặt a mã khấu tạ Vương gia”. Thục Lan đang ngồi nửa mông trên ghế nhanh chóng đứng lên, vung khăn thi lễ.

Thường Ninh? Quen tai quá! Ôi, chẳng phải đây chính là Ái Tân Giác La Thường Ninh trong tiểu thuyết Cổ Linh, đệ đệ của Khang Hi đấy ư?! Hắn là thân vương nào nhỉ? Không nhớ được nhiều. Ở trong tiểu thuyết, vị Vương gia này rất thông minh, yêu cầu tự lo liệu hôn sự, không chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt mà còn là cao thủ võ lâm! Lại một lòng với vợ, đúng rồi, vợ của hắn hình như cũng là con thứ ba của Đông gia, một cô gái đáng thương khiếm tốn, nhưng đây chỉ là tiểu thuyết thôi, chẳng biết có phải thật hay không? Trong lịch sử, vị Vương gia này hình như rất đoản mệnh, cũng không sống quá năm mươi, ừm... nhớ không nhầm thì là ba năm thì chết, là ba năm? Năm 1703, không phải là năm nay sao?! Không đúng! Nhìn hắn rất có sức sống mà? Ồ... hình như còn là mùa hè, mẹ ơi, bây giờ đã gần hè, mau nghĩ mà xem, ngày nào đó, nếu hắn mà chết ở chỗ này, vậy mọi người gánh sao nổi? Cho dù không chết ở đây, vạn nhất chết không minh bạch, một khi tra tới chỗ này vậy thì tất cả đều không sống được! Tiền ôn thần, đúng, phải ngay bây giờ, ngay bây giờ, phải đưa mấy ôn thần này đi một khắc cũng không thể trì hoãn, bằng không sẽ phiền toái to!

Nghĩ đến đây, Đông Thục Lan lại có phần đứng ngồi không yên, ngay cả mặt cũng bắt đầu có chút cứng ngắc. Rất hiển nhiên, Cung Thân Vương đã nhận ra nữ tử trước mặt đột nhiên thay đổi thái độ, có chút kỳ quái: “Sao vậy? Ngươi có chuyện gì phải đi làm gấp à? Tùy ý đi”.

“Cũng không có chuyện gì khẩn cấp, Vương gia và phúc tấn là khách quý, phải trọng đãi là tất nhiên”.

Nhất thời không khí trở nên tẻ ngắt, hai bên đối diện nhưng đều không nói gì. Ái Tân Giác La Thường Ninh chậm rì rì phẩm trà, đồng thời đánh giá phòng khách nhỏ, phúc tấn cùng mấy ma ma đang chăm sóc các tiểu a ca, tiểu cách cách. Đông Thục Lan thì cả người căng thẳng, không biết nếu bây giờ nàng nói muốn đi xem xét tình hình đối nưạ thì có trắng trợn quá không, có rõ ý đuổi người quá không? Trời ơi, đây chính là đạo lý ‘phúc họa gắn liền’ sao?! Tại sao người đến không phải là đám người quen chứ? Bây giờ nàng chẳng thà bị mấy người kia đến giành ăn, còn hơn là phải tiếp vị khiến người ta phải thấp thỏm lo sợ này, trái tim bị treo lên như vậy thì chịu đựng kiểu gì!

Cuối cùng, hạ nhân cũng đi vào bẩm báo thớt ngựa đã đổi xong xuôi, có thể lên đường. Đông Thục Lan chỉ cảm thấy cả người đã cứng ngắc lại. Từ từ đứng lên, cung tiễn bọn họ ra cửa, nhìn bọn họ ra đến vườn, mãi cho đến lúc không nhìn thấy bóng dáng tùy tùng, cả người Đông thứ phúc tấn mới mềm nhũn, ngồi phịch xuống mặt đất, khiến cho Tiểu Thúy sợ hãi đến mức kêu lên: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Thần kinh căng thẳng đến đỉnh điểm thoáng chốc buông lỏng, Đông Thục Lan chỉ cảm giác bản thân rất mệt mỏi, vô lực phát tay một cái: “Đỡ ta đứng lên, mệt mỏi quá, ta muốn vào trong ngủ một chút, đợi lát nữa đến giờ ăn, nếu ta vẫn chưa tỉnh thì cứ miễn. Bây giờ ta một chút khẩu vị cũng không có”.

“Vậy tiểu thư có muốn Tiểu Thúy hâm chút cháo không?”

“Không cần, nói không chừng ngủ một lát là ổn”.

“Tiểu thư, rốt cuộc là sao vậy? Vị Vương gia này đáng sợ thế sao?”

“Đúng rồi, ngươi ra cửa hỏi một chút, vị vừa rồi là Vương gia nào?”

“Ồ? Tiểu thư không biết? Thế mà còn bị hù dọa thành thế này?” Chuyện này khiến Tiểu Thúy cảm thấy rất lạ lùng.

Thục Lan thờ dãi một hơi, “Ta sợ mình đoán sai, nếu không phải là vị mà ta nghĩ trong đầu, đây mới là vận may”.

“Nô tỳ lập tức đi hỏi”.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thúy vào trong phòng, “Tiểu thư, là Cung Thân Vương”. Sau đó, nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của tiểu thư, “Tiểu thư, có cái gì không ổn sao?”

“Cung Thân Vương, đệ đệ của đương kim Thánh thượng, Ái Tân Giác La Thường Ninh?”

“Tiểu thư, không thể gọi thẳng tọc danh của Vương gia!”

“Biết rồi, ta muốn ngủ”. Thấy Tiểu Thúy vẫn chưa chịu di chuyển, nàng hỏi “Làm sao vậy?”

“Nô tỳ chỉ không rõ tiểu thư đang sợ hãi cái gì? Vị Cung Thân Vương này dường như không có quan hệ gì với chúng ta. Hơn nữa trước kia tiểu thư chưa từng gặp Vương gia, Vương gia nhìn qua cũng rất ôn hòa”. Tiểu Thúy nghĩ thế nào cũng không thông.

“Biết nhiều quá đối với người không có chỗ tốt, hơn nữa là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, cứ chờ xem sao. Chắc hẳn chúng ta sẽ không có việc gì, chỉ là ta đột nhiên nghĩ tới một số chuyện khác của ngài ấy thôi, đừng lo lắng”.

“Nhưng tiểu thư...”

“Người không cần phải lo lắng cho ta, ta ngủ một giấc sẽ không sao. Người lui xuống trước đi”.

“Dạ”.

Thục Lan nằm ở trên giường dốc sức nhớ lại Thường Ninh này rốt cuộc là chết vào ngày nào? Hơn nữa về nguyên nhân cái chết của hắn hình như trên mạng cũng không nhắc tới. Sở dĩ biết đến hắn hoàn toàn là nhờ quyển sách kia của Cô Linh, thế nên mới nghĩ đến chuyện lên mạng tra thêm tư liệu về hắn. Ngâm lại, những người như Tiểu Thúy thật hạnh phúc, không biết không sợ, nằng thì... đừng nói là bữa tối, ngay cả điểm tâm cũng không dám cho người mang ra chiều đãi, chỉ sợ vị Vương gia này ăn xong lại xảy ra chuyện gì. Nếu có sự vụ gì không may thật, chôn cùng chính là người trong toàn viện đó! Rốt cuộc hắn chết ngày nào? Mang theo vấn đề này, Đồng Thục Lan đi tìm Chu Công.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: A Ca Đến Thăm

Một ngày nào đó hai tháng sau, đột nhiên ngoài viện có người vội vã tiến vào thông báo, nói rằng Tứ bối lạc cùng Thập Tam a ca mang theo Thập Ngũ, Thập Lục a ca đến cảnh uyển, muốn mọi người chuẩn bị nhanh một chút. Tinh thần Đồng Thục Lan bởi vì thời tiết quá nóng, còn có phần buồn ngủ, cũng không có tâm tình gì để đọc sách rồi cuộc phấn chấn lên, niềm vui quả nhiên đã tới.

“Tứ bối lạc cát tường, Thập Tam a ca cát tường, Thập Ngũ a ca cát tường, Thập Lục a ca cát tường”. Đồng Thục Lan mang theo một đám hạ nhân nghênh đón ở cửa lớn. Bốn người kia đều cười ngửa mặt đến.

“Ừ”. Dận Chân xuống ngựa, nhìn nàng một cái, thẳng một đường đi về phía Tĩnh Huy các nơi mình ở.

Thập Tam vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, hô lên: “Chào Đông thứ phúc tấn”. Sau đó vội vã bắt kịp nhịp chân của Tứ a ca.

Tiểu Thập Lục mấy tháng không gặp cũng trầm ổn hơn nhiều, không còn riu ra riu rít như trước, học bộ dạng của Thập Tam a ca, lớn giọng: “Chào Đông thứ phúc tấn”.

Thục Lan có chút do dự, bây giờ phải đi theo, hay là mọi người có thể giải tán, việc ai người nấy lo? Suy nghĩ một chút, quên đi, vẫn cứ đuổi theo thôi, nhìn xem có chuyện gì.

Vào sảnh Tĩnh Huy các, Dận Chân vẫn không để ý đến nàng, chỉ cho người dâng trà, bản thân chậm rãi uống, nghỉ ngơi chốc lát.

“Nghe nói thứ phúc tấn đồ bệnh, ta vốn định đến quý phủ của Tứ ca thăm, không ngờ thứ phúc tấn lại đến cảnh uyển ở”.

“Thập Tam a ca khách khí rồi”.

Để nhận thấy, có Tứ a ca nghiêm túc ở đây, Thập Ngũ và Thập Lục đều hết sức kiềm chế. Mắt nhìn khắp nơi, nhưng đều không dám mở miệng.

“Sao ngày hôm nay mọi người lại rảnh rỗi vậy? Ta còn tưởng rằng mọi người đang cùng Thánh thượng đi đâu đó nghỉ hè chứ”. Mặc dù nếu đem ra so sánh, mức độ thích xuống Giang Nam chơi của lão Khang còn kém cháu trai Càn Long của mình, nhưng ông ta cũng đến đó rất nhiều, tại sao mấy người này lại không đi theo? Đồng Thục Lan có chút nghi ngờ.

“Vốn là vậy, nhưng mà tháng trước Ngũ hoàng thúc bắt chợt ra đi, Hoàng a mã cũng không có tâm tình”. Dận Vũ giúp đỡ giải thích nghi hoặc.

Tiểu Thúy thấp giọng kinh hô, dù sau đó nhanh chóng lấy tay che, nhưng cũng đã chạm, ánh mắt của mọi người trong sảnh đều tập trung trên người của nàng. “Nô tỳ đáng chết!” Tiểu Thúy cuống quýt quý xuống.

“Nói”.

“Hồi bẩm gia, Tiểu Thúy chẳng qua là quá kinh sợ. Bởi vì tháng trước trước nữa, Cung Thân Vương còn mang theo phúc tấn cùng a ca đi ngang qua cảnh uyển, ghé vào nghỉ chân, nhìn thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, không thể ngờ mới chưa đầy một tháng, ngài lại mất đột ngột như vậy, đúng là thể sự vô thường”. Đồng Thục Lan điểm tỉnh khẽ khom lưng, trả lời thay Tiểu Thúy. “Mạn phép hồi... ngài ấy vì sao mà...” Ánh mắt dè dặt nhìn về phía Dận Tường.

“Ngũ hoàng thúc chinh chiến quanh năm, thương hoạn quần thân, lần này vì vết thương cũ tái phát quá dữ dội, không kịp chữa trị, người cũng bởi vậy mà ra đi”.

“À”. Tò mò xong, nàng đã có thể yên tâm.

Vì vậy, đại sảnh rơi vào trầm lặng, đôi bên không nói gì. Dận Chân vừa chậm rãi uống trà, vừa ngầm quan sát Đông Thục Lan, không biết đang suy nghĩ cái gì, Dận Tường ngồi ở một chỗ khác không hề chịu ảnh hưởng mấy may, từ từ uống trà rất nhàn nhã, ngược lại tiểu Thập Lục có phần chịu không nổi bầu không khí ngạt thở trong phòng, con mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tứ ca cùng Thập Tam ca. Chờ đến khi xong một chén trà nhỏ, Dận Chân rốt cuộc mở lời, nói rằng bản thân vẫn còn một số việc muốn trao đổi cùng Thập Tam, cho Đông Thục Lan mang theo hai tiểu a ca ra ngoài chơi đùa.

Rất hiển nhiên, định lực của tiểu Thập Lục còn chưa cao, vừa mới đi ra khỏi phòng không bao xa liền bắt đầu nói to: “Thứ phúc tấn, lần này ngươi bị bệnh nghiêm trọng đến như vậy sao? Nghe nói ngươi tới nơi này dưỡng bệnh, hù chết ta”.

“Thập Lục a ca có lòng”.

Thập Ngũ lớn hơn hai tuổi so với Thập Lục, xem ra cũng thành thực không ít, hẳn cho rằng nhất định là vị Đông thứ phúc tấn này đã làm sai chuyện gì, mới có thể bị Tứ ca cách chức đến nơi này, Đông Giai Thị tất nhiên không thích nói đến vấn đề này, vì thế, Dận Vũ nhanh chóng đánh lạc hướng: “Thời tiết nóng quá, thứ phúc tấn có đồ gì tiêu nóng giải khát không?”

“Có chứ, đậu xanh, bách hợp, còn có chút tổ yến, hai người đến vườn của ta, ta sai Tiểu Thúy nấu cho ăn”. Vừa nói, vừa dùng ngón tay làm điệu bộ bên miệng mình. Mang hai vị a ca trở lại Lan Trúc tiểu tạ nơi nàng ở.

“Lại là mấy thứ đó, đều ăn đến phát ngáy rồi”. Dận Lộc bĩu môi khẽ lẩm bẩm.

“Được rồi, cứ đến chỗ ta đi, sẽ không làm cho ngươi thất vọng đâu”. Đến Lan Trúc tiểu tạ, Đông Thục Lan cũng không nói chuyện cung kính cẩn thận như trước nữa.

Trước tiên cứ cho hai vị tiểu chủ ăn thử kem dưa hấu đã, hiệu quả không tệ, cho mỗi người thêm nửa bát kem, mấy người này lại càng ham mê.

“Thứ phúc tấn, đây là cái gì? Sữa băng?” Dận Vũ ăn hai miếng liền hết sạch kem trong bát của mình. Dận Lộc thì đang lè lưỡi liếm bát, “Ta muốn nữa”.

Ngay cả Đông Thục Lan đối với kem còn không có sức chống cự, huống hồ là trẻ con.

Trước trả lời câu hỏi của Dận Vũ: “Đúng vậy, tên chính là sữa băng, ta đọc được công thức trong một quyển sách nên cho Tiểu Thúy làm thử, vừa mới làm thành công, nói không chừng lần sau tới còn được ăn vị dâu hay các vị trái cây khác nữa”.

“Thứ phúc tấn, chỉ có từng này sao mà đủ!” Dận Lộc dùng đôi mắt to ngập nước nhìn Đông Thục Lan, thật sự, thật sự rất đáng thương.

“Không được, ăn một bát kem to, lại còn cho thêm như vậy là đủ rồi, còn ăn nữa không chừng ban đêm lại tiêu chảy. Ta có mười cái đầu cũng không đủ để Tứ ca của ngươi chém. Lần sau đi, hoặc là ngày mai ngươi tới cũng được”. Đông Thục Lan làm ra vẻ không quan tâm.

Dận Lộc cong cái miệng nhỏ lên: “Ngày mai? Thứ phúc tấn rõ ràng biết là không thể được”.

“Ta đây cũng không còn cách nào. Dù sao hôm nay cũng không có thêm”.

Hết hy vọng, con cún nhỏ cúi đầu xuống.

“Vậy thứ phúc tấn, không bằng ngươi viết lại cách làm cho chúng ta, chúng ta có thể cho người trong cung làm”. Dận Vũ vì miệng mình cũng phải tham

“Ta đây không phải là người cao thượng. Ít nhất vì chơi, vì ăn, các ngươi còn có thể nhớ đến thứ phúc tấn ta một chút, đợi đến lúc trong cung các ngươi có chơi, có ăn, không phải sẽ ném ta ra sau đầu sao?”

“Đương nhiên là không”. Tiểu Thập Lục nhanh chóng nói, mặc dù một trong những mục đích đến thăm nàng cũng là để biết ở chỗ Đông Giai Thị này còn có đồ chơi mới mẻ nào nữa.

Da mặt gật gật, liền tỏ rõ là không tin: “Được rồi, chuyện này không quan trọng, chúng ta ấy, coi như là đôi bên cùng có lợi, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ ta đây, mang sách đến cho ta, ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, sẽ chuẩn bị đồ chơi hay, đồ ăn ngon, nếu mà bài tập ở trường có gì đó không hiểu, thái phó nói gì đó không hiểu, cũng có thể hỏi qua ta, thứ phúc tấn ta dù sao cũng đã đọc nhiều sách đến vậy, nói không chừng có thể nảy ra chút phương pháp, giúp được cái gì đó đấy chứ”.

“Thứ phúc tấn nói phải”. Dận Vũ gật đầu, nhưng mà Đông Thục Lan nhìn ra được, cậu ta cũng không để tâm đến mấy lời cuối cùng.

Ba người lại hàn huyên trong chốc lát, chủ yếu đều là tiểu Thập Lục nói, kể lại một ít tiểu bát quái trong cung. Nhìn lại sắc trời cũng không còn sớm, Dận Chân cho Thập Tam đưa hai đệ đệ hồi cung, Dận Lộc vẫn còn một lòng nhớ nhưng sữa băng vừa rồi. Làm đồ uống ướp lạnh, cậu nhìn qua cũng biết, cho người mài khối băng thành vụn, lại đổ thêm nước trái cây, nhưng mà sữa băng này, hình như không đơn giản chỉ là cho sữa tươi vào hầm băng, hay là trước cứ về cho người làm thử xem sao?

“Thứ phúc tấn, lần sau ta mang sách, ngươi cũng phải gọi Tiểu Thúy làm sữa băng cho ta ăn”.

Vừa nghe đến có sách, Đông Thục Lan liền bày ra bộ mặt “vạn sự đều có thể thương lượng”: “Tuyệt đối không thành vấn đề, Thập Lục a ca yên tâm, thượng lộ bình an”. Quay người lại, Dận Chân đã đứng ở phía sau.

“Xem ra người ở chỗ này rất thư thái”.

“Tứ gia quá khen. Tứ gia cho thiếp thân đến cảnh uyển không phải là để tình dưỡng thân thể sao, nếu mà thể cốt thiếp thân yếu đi, không phải là phụ tâm ý ban đầu của ngài ư? Thiếp thân bây giờ hân không nên vương bận Tứ gia xử lý công vụ, thiếp thân cáo lui”. Vung khăn, Đông Thục Lan phúc tấn vội vã trở về viện của mình, chỉ sợ hân bất bản thân phục thị, cho dù không phải phục thị, chỉ cần đứng chung trong một không gian thôi cũng đủ căng thẳng thần kinh, tập trung tinh thần cao độ, sợ nói cái gì sai, bị bắt lỗi, giải thích cũng phiền phức.

“Lỗ Thái”. Dận Chân hướng về phía phương hướng Đông Thục Lan rồi đi ra hiệu một chút. Lỗ Thái liền ôm quyền, bóng người biến mất.

Trở lại Lan Trúc tiểu tạ của mình, Đông Thục Lan vội vàng sai Tiểu Thúy truyền bữa tối, ăn sớm ngủ sớm thân thể tốt. Khi đang ăn, Tiểu Thúy không nhịn được mở miệng cảm thán: “Tiểu thư, thì ra là người biết xem tướng”.

“Hà?”

“Hèn chi lần trước khi Cung Thân Vương đến, người bị dọa sợ đến mức ngã phịch xuống nền đất. Nhất định người đã nhìn ra ngài ấy...”

Lý do Tiểu Thúy nghĩ ra cũng không tệ, lần sau có thể mượn dùng. “Đúng vậy, ta có học một chút từ trong sách, may mắn là ngay cả điểm tâm ta cũng không cho người chuẩn bị, bằng không lấy phải thứ gì đó khiến cho vết thương cũ của Vương gia tái phát, đến lúc đó không chỉ liên lụy đến Tứ bối lạc gia, mà cả người trong viện đều có thể bị chết không minh bạch, có oan mà không có chỗ báo”.

Mặt Tiểu Thúy cũng một trận trắng bệch, nghĩ đến mà sợ. Trên mái hiên, Lỗ Thái lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, không để cho người trong phòng phát hiện ra. Dận Chân nghe Lỗ Thái hồi báo, trên mặt không có thay đổi nào, chỉ nói một câu “Biết rồi”, rồi lại tiếp tục nghiên cứu tâu chương sáng mai phải thượng tấu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lấy Ăn Đổi Vật

Ngày hôm sau, Đông Thục Lan bởi vì hiện tại sáng sớm mỗi ngày không cần phải đến thỉnh an phúc tấn nên thường ngủ nướng, hôm nay bỗng tỉnh sớm, ăn điểm tâm, tập thể dục, sau khi đọc sách một chút, mới đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hơn nữa còn là một chuyện rất nghiêm trọng.

“Tiểu Thúy”.

“Chuyện gì vậy tiểu thư?”

“Ta hỏi người, phúc tấn không ở đây, nhưng mà bây giờ lại có bối lạc gia, sáng sớm chúng ta có phải đi thỉnh an hay không?”

“Chuyện này... Tiểu Thúy cũng không biết. Có điều, tiểu thư, bây giờ người mới lo lắng chuyện này có phải muộn quá rồi hay không? Bối lạc gia đã đi rồi”.

“Đi? Đi đâu vậy?”

“Vào triều sớm ạ. Trời còn chưa sáng bối lạc gia đã đi rồi, đường từ nơi này vào thành cũng đâu phải ngắn”.

“Vậy có trở lại không?” Chuyện này tương đối quan trọng, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Bối lạc gia không nhắc đến, nô tỳ cũng không biết”.

“À, vậy chút nữa người đi làm sữa băng đi, tiểu thư ta muốn ăn vị dâu tây”.

“Vâng... tiểu thư”. Có điều Tiểu Thúy cũng không vội vàng rời đi, lại còn rất bất quái tiến đến gần: “Tiểu thư, người nói xem buổi tối gia có thể đến không?”

“Ai biết, ngài ấy không đến mới tốt. Ngài ấy vừa đến, thần kinh của toàn bộ người trong điền trang liền khẩn trương cao độ, đã thế còn nặn mãi không ra được một khuôn mặt tươi cười, cứ như chúng ta thiếu nợ tám trăm lượng bạc không bằng. Có điều, chắc là người phải làm nhiều sữa băng một chút, cất vào trong hầm băng. Tiểu Thập Lục rất thông minh, sau khi hỏi cung nhất định sẽ cho người đi làm, làm không thành, hân lại không được ra ngoài, nói

không chừng còn cho người mang sách đến đổi, đem vào trong cung”.

Vừa nói xong, ngoài cổng đã báo, nói rằng Thập Ngũ a ca phái người đem sách đến. Tiểu Thúy đứng là bái phục tiểu thư nhà mình sát đất, Đông Thục Lan thì lại có một loại cảm giác giống như Đường Minh Hoàng vì Dương Quý Phi thích ăn vải mà phái người đi ngàn dặm đem vải về, lạnh quá! Thật là muốn chạy đi nơi khác! Nàng cho người mang sách vào, nhìn qua hân, gấp rồi, là tiểu thái giám bên người tiểu Thập Ngũ, tên là Tiểu Lộ Tử, sau đó nàng lại cho Tiểu Thúy đi làm thêm một chút kem.

“Ngày hôm qua làm còn lại không nhiều lắm, ta cho Tiểu Thúy làm lượt mới, người trước tiên cứ chờ một lát. Nếu lần sau a ca muốn ăn, cứ cho người gửi thư trước, ta sẽ bảo Tiểu Thúy chuẩn bị sớm, làm món này cũng không phải đơn giản, không thể ngay tức khắc mà xong được. Nếu làm quá nhanh, ăn vào sẽ thành cứng”.

“Vâng, nô tài sẽ truyền lại lời của phúc tấn cho tiểu a ca”.

“Tiểu Thập Lục ngày hôm qua trở về không cho người làm thử sao?”

“Thứ phúc tấn cũng hiểu rõ tính tình của tiểu a ca, không dám lừa gạt phúc tấn, hôm qua vừa hồi cung, Thập Lục a ca liền lôi kéo Thập Ngũ a ca của chúng nô tài, cho người đem bánh kem bỏ vào trong hầm băng, sau đó chờ nó đông lại. Nhưng vị này lại là vị của kem với nước, nhân nhạt, không mềm thuận vị sữa như của thứ phúc tấn làm. Vì vậy mà Thập Lục a ca còn mất hứng một hồi”.

Đông Thục Lan liếc liếc mắt, đó là đương nhiên, nếu làm dễ dàng như đồ ướp lạnh, ta còn phải giấu làm gì! “Được rồi, Tiểu Lộ Tử, thân nương Thập Ngũ, Thập Lục a ca thích ăn trái cây nào?”

“Hồi thứ phúc tấn, là dâu tây”.

“À. Vậy ngày mai, làm phiền người trở lại một chuyến, ta cho Tiểu Thúy làm chút sữa băng vị dâu tây, đưa người mang đi, tiểu Thập Ngũ, Thập Lục dù sao cũng không quen được mình ăn bao nhiêu. Người cũng để ý một chút, không cho bọn chúng ăn một lúc quá nhiều, lạnh bụng sẽ không tốt, mọi người cũng ăn không ngon”.

“Thứ phúc tấn có lòng, nô tài nhất nhất nhớ kỹ”.

“Còn nữa, hai phần này, mỗi người một phần, mỗi người một quyển sách, nếu như muốn làm nhiều hơn thì phải đưa nhiều sách”.

“Chuyện đó trong lòng Thập Ngũ a ca hiểu rõ”.

“Ta chỉ sợ tiểu Thập Lục lại ra vẻ nghĩa khí, có đồ tốt phải chia sẻ với huynh đệ, hai a ca chắc hẳn cũng thân thiết với mấy người học cùng, cứ người một miếng ta một miếng thì chẳng mấy sẽ hết”.

“Phúc tấn nói phải”.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiểu Thập Lục nhất thời không nhìn được, dựa trên nguyên tắc có đồ phải chia sẻ cho mọi người, vài người chia nhau, thoáng cái đã hết, không nói đến các cách cách trong cung, nữ hài tử đối với thứ gọi là kem này lại càng vừa yêu vừa hận. Thoáng cái, Thập Lục a ca trở thành cục cưng trong cung. Như vậy, rắc rối cũng tới, nhiều người, số lượng kem phải tăng, yêu cầu của Đông thứ phúc tấn đối với sách cũng nâng cao, Thập Ngũ, Thập Lục không thể liên tục lấy nhiều sách ra để đổi như trước, mà bọn họ càng không thể vì việc này mà tìm đến Tứ ca.

Vậy nên, bắt đầu từ Thập Ngũ phái người gửi thư đến cho Đông Thục Lan, hỏi xem có thể đổi sách thành bạc hay không. Đông Thục Lan cũng rất thẳng thắn hỏi âm cho hân, nếu như bên ngoài đồn đại Tứ bối lạc ngay cả vợ của mình cũng không nuôi nổi, vợ còn phải xuất đầu lộ diện, bán đồ ăn nuôi cả nhà sống qua ngày, e rằng đời này bọn họ cũng đừng hòng được ăn sữa băng nữa.

Thấy thư trả lời, hai vị a ca trầm mặc một hồi, trải qua bàn bạc nghiêm túc, quyết định cứ y theo phương pháp của Đông thứ phúc tấn, muốn ăn cũng được thôi, cầm sách đến đổi, nhưng mà không thể trùng nhau, những quyển có tên trên danh sách không được cầm đến để đổi lại! Nhất thời xôn xao ồn ào. Lão Khang cũng không ngăn cản, màn kịch này càng diễn càng vui lên. Đông thứ phúc tấn trong phủ Tứ a ca mặc dù đang đi vắng, nhưng vì chuyện lấy ăn đổi sách mà tên tuổi được lan truyền đến tận trong phủ các đại bối lạc.

Ban đầu Dận Chân cũng muốn dập tắt chuyện này, nhưng lại bị Khang Hi đoán được nên ngăn cản.

“Dận Chân con cũng biết tội?” Khang Hi nhàn rỗi ngồi trên kháng ở thư phòng.

“Thỉnh Hoàng a mã giáng tội. Nhi thần không nên mang theo Thập Ngũ, Thập Lục đi thăm Đông Giai Thị, để cho nàng thừa cơ lợi dụng”. Dận Chân quỳ một gối xuống đất.

“Lão Tứ à, con làm việc trầm luân luôn yên tâm, bởi vì con xử lý mọi chuyện thận trọng, tỉ mỉ. Nhưng mà lần này, con có chút sơ suất rồi”.

“Hoàng a mã dạy bảo phải”.

“Đứng lên đi. Tiểu Toàn Tử”.

Lý Đức Toàn bước lên phía trước, đáp lời: “Hoàng thượng”.

“Đi, cầm hai bát sữa băng tới, cho bồi lặc gia nếm thử”.

“Dạ”.

“Tạ ơn Hoàng a mã ban cho”.

Dận Chân ăn hai ba miếng thì hết sữa băng trong bát, mềm mềm, ngọt ngọt, với hân mà nói thì ăn ngon hay không cũng không quan trọng, chỉ xem nó như một loại đồ ngọt thông thường. Đợi Khang Hi từ từ ăn hết bát còn lại, Lý Đức Toàn vội vàng dâng khăn ăn lên, lau miệng hộ Hoàng thượng.

“Lão Tứ, con còn nhớ rõ lần trước trầm đến phủ, trước khi đi đã nói gì chứ?”

“Hoàng a mã nói nhi thần tuyệt không dám quên”.

“Vậy hân là còn nhớ rõ trầm từng nói, con đang bỏ phí của trời?”

Dận Chân hai gối chạm đất: “Nhi thần đáng chết”.

“Đứng lên đi. Lo lắng của con trầm cũng không phải chưa từng nghĩ đến”.

“Tạ ơn Hoàng a mã không giáng tội”.

“Khi Thập Ngũ, Thập Lục mang thứ sữa băng này vào cung, trầm đã từng phái người điều tra, thế nhưng lại không có ai biết làm, vì thế, trầm cho người đi cảnh uyển một chuyến”. Nói xong, Khang Hi chỉ chỉ cái bàn, Lý Đức Toàn lập tức cầm lấy tờ giấy trên mặt bàn, đưa cho Dận Chân. “Lão Tứ, con nói cho trầm, con nhìn thấy cái gì?”

“Bút viết này không phải là bút lông thông thường”.

“Vậy là bút gì?”

“Hình như là bút lông chim của phương Tây”.

“Cho nên, trầm đã cho tìm vài thầy tu đến, trái lại bọn họ vừa nhìn thấy liền nhận ra. Nói sữa băng này là được một thương nhân người Ý tên là Marco Polo, ba trăm năm trước truyền từ Trung Quốc vào châu Âu”.

“Vậy mới nói, Đông Giai Thị nhất định là đã có được phối phương từ một nơi nào đó”.

“Con nhìn kỹ lần nữa xem”.

“Có chữ sai...” (có mấy chữ giản thể thiếu tay ít chân. Mặc dù Đông Thục Lan vừa chép sách vừa học viết chữ phồn thể, nhưng thỉnh thoảng lại lén lười biếng một chút).

“Vậy cho thấy điều gì?”

“Phối phương này có thể không phải là được chép lại. Nhưng Hoàng a mã, cũng có thể do người phát minh ra sữa băng trước kia học thức không tốt, cho nên mới viết chữ sai. Mà theo nhi thần được biết, trước khi Đông Giai Thị xuất giá không được nhận sự giáo dục cao, cũng chỉ biết vài chữ. Cho nên, nhi thần mới có thể cho rằng nàng...”

“Mới có thể cho rằng nàng thu sách chỉ là nguy trang”.

Dận Chân cúi đầu.

Khang Hi xuống kháng, đi tới bên người Dận Chân, dùng tay phải vỗ vỗ vai trái của hân: “Dận Chân, một nữ tử chỉ biết vài chữ không thể nói ra được những lời như thế. Con nên ngắm lại cẩn thận. Trầm tới phủ con nhìn vị Đông Giai Thị này chỉ là chủ ý nhất thời. Nếu như bảo những lời lúc đó chẳng qua là nàng tùy tiện nói, vậy thì con thật sự đang lãng phí của trời; nhưng nếu đúng như sự nghi ngờ của con, tất cả là nguy trang, vậy bên cạnh nàng nhất định có người chỉ điểm, con không tìm hiểu người kia là ai, mà lại mặc kệ như vậy, trừ phi trong lòng con đã nắm chắc”.

“Hoàng a mã giáo huấn phải, là nhi thần sơ sót”.

“Vậy con lui ra đi. Về chuyện sữa băng đổi sách, tạm thời con cố gắng đừng nhúng tay, trầm muốn xem hai đứa Thập Ngũ, Thập Lục sẽ làm gì để giải quyết tốt hậu quả. Hôn nữa, thứ đồ ăn này chờ khi trời chuyển lạnh liền không dùng nữa”.

“Dạ”.

Quả nhiên, khi thu dần lạnh, số lượng dùng sữa băng cũng chậm rãi giảm đi, có điều Đông Thục Lan đã chiếm được không ít sách, có thể đọc thoải mái một thời gian. Đương nhiên, có được có mất, không bao lâu sau cuộc nói chuyện của Khang Hi và Dận Chân, Dận Chân liền nói với Đông Thục Lan, cho nàng thời gian ba ngày chuẩn bị trở lại sống ở phủ Tứ bồi lặc, sẽ cho nàng một viện lớn hơn trước để có chỗ mà cất sách. Song Tứ bồi lặc cũng cảnh cáo nàng, ba ngày sau nếu còn không thu dọn tốt, toàn bộ những thứ chưa được thu dọn sẽ phải để lại, không cho nàng thời gian trì hoãn. Cho nên, ba ngày này, Đông Thục Lan đúng là vội vàng đến tối tăm mặt mũi, chỉ sợ bỏ sót một quyển sách nào đó thì khổ.

Đồng thứ phúc tấn cuối cùng lại phải quay trở về với cuộc sống giấu đông giấu tây, phòng này phòng nọ, mỗi sáng tỉnh mơ phải đi thỉnh an phúc tấn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thư Phòng Mới

Đồng Thục Lan trở về phủ, hơn nữa Dận Chân còn đòi cho nàng một khu viện lớn hơn chỉ để cất vài cuốn sách, đây đều là những chuyện khiến cho toàn phủ từ trên xuống dưới phải bàn luận xôn xao, chẳng lẽ vị Đồng thứ phúc tấn này lại nhân cơ hội có được sủng ái? Song, vì việc nàng bị đuổi ra khỏi phủ, cách chức đến biệt viện vùng ngoại thành lần trước, một số người cũng chẳng xem trọng việc Đồng Thục Lan lại mượn tiếng hai vị tiểu a ca để trở về phủ.

Đối với việc có thêm một căn phòng để cất sách, Thục Lan tiểu thư rất cao hứng, bằng không cái phòng khách lúc đầu kia giờ cũng phải trở thành thư viện, không thành cái dạng gì, với mình nàng thì không sao, cho dù cả phòng đầy sách cũng được, chỉ cần có một song cửa sổ lớn, có thể kê một cái bàn lớn, tiếp đó có một chỗ trống đủ để cho nàng ngủ nghỉ, đi lại. Đây là yêu cầu về chỗ ở của mô thư trủng, nhưng mà, việc này có thể là điều bất kính với khách đến thăm, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tứ bối lạc đối lại viện cho nàng – hẳn sợ mất thể diện. Đồng Thục Lan vừa đi thăm thú viện mới, vừa suy đoán.

Đáng lẽ khi Đồng Thục Lan được thăng lên làm thứ phúc tấn, đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị đã phải cho thêm hai nha hoàn cùng hai nô tài vào trong viện của nàng nếu chiếu theo quy định, chẳng ngờ chưa đợi nàng mở miệng, Đồng thứ phúc tấn mới nhận chức này đã bị cách chức đến biệt viện, chuyện này cũng phải tri hoãn lại. Lần này Đồng Thục Lan dọn về phủ, lại đổi sang viện lớn nên được dịp đề cập chuyện lần trước với nàng. Thục Lan đối với loại chuyện này hoàn toàn không hiểu rõ, chỉ biết hỏi Tiểu Thúy, viện như vậy có cần phải tăng thêm nhân thủ hay không, mặc dù Thục Lan tiểu thư của chúng ta dự định làm người nhân hạ, nhưng không dự định để cho người trong viện của mình làm người nhân hạ, người nhân rồi sẽ nghĩ quá nhiều, nói quá nhiều, sau đó sẽ mắc lỗi. Mà nàng, nàng sẽ tìm một chuyện vĩ đại để làm. Đó là đọc sách.

“Tiểu Thúy này, người làm của chúng ta đủ với viện mới này không?”

“Mặc dù đây là viện lớn nhưng hẳn cũng ứng phó được. Sao vậy, tiểu thư không muốn có thêm nha hoàn hầu hạ ư?”

“Nhiều người nhiều thị phi. Nhìn chỗ phúc tấn cực khổ thế nào là biết”.

“Nhưng đây là quy củ, người ngoài nếu như không biết sẽ nói xấu, cũng có thể mang đến phiền toái cho phúc tấn”.

“Vậy cũng được, phúc tấn đối đãi chúng ta cũng không tệ lắm. Để cho ta nghĩ một lát”.

Cuối cùng, Đồng Thục Lan để lại hai nô tài, hỗ trợ xử lý sân, đảm nhận việc nặng, về phần hai nha hoàn, nàng thỉnh cầu phúc tấn đổi thành một ân điển khác, chính là nhổ toàn bộ các loại cây ở viện ban đầu của nàng đến trồng ở trong viện mới. Mặc dù có chút kỳ quái, Ô Lạt Na Lạp Thị cũng không hỏi thêm gì, cho rằng trong viện đều là các loại hoa và cây cảnh trân quý nàng thích, nên cũng đồng ý luôn. Thật ra, Đồng Thục Lan chỉ trồng vài cây thất lý hương, huân y thảo* bốn mùa đều xanh tốt... và những loại cây này đều dùng để đuổi muỗi. Nàng nhớ rằng trong bộ phim truyền hình Khang Hi đại đế, vì Khang Hi gia chữa khỏi được bệnh sốt rét nên vị thuốc nước ngoài canh ki na mới có được một phen danh tiếng. Dù sao ở thời đại của nàng bệnh sốt rét đã sớm trở thành danh từ trong lịch sử. Căn cứ vào nguyên tắc phòng bệnh từ chữa bệnh, xung quanh có thêm một chút những thứ thực vật thiên nhiên tinh khiết này cũng khá tốt. Hơn nữa để gieo trồng thất lý hương rất phiền toái, nếu không Đồng Thục Lan đã chẳng yêu cầu nhổ lên trồng lại.

Dưới cửa sổ lớn ở thư phòng kê một cái bàn lớn, như vậy sẽ hứng được nhiều ánh sáng, tiếp theo là bày biện giá sách to khủng bố, việc này yêu cầu cao hơn, Đồng Thục Lan chỉ sợ nếu chen chúc ở một chỗ không thông gió, những cuốn sách bảo bối kia sẽ bị ẩm, mốc meo, nàng liền dùng trọn thời gian ba ngày để sắp những cuốn sách lên trên giá, phân biệt chủng loại, đánh số. Sau khi Đồng Thục Lan xử lý xong tất cả, nhìn các bộ sách được sắp xếp thành hàng trên giá, nàng thật sự cảm thấy rất tự hào, lần này đúng là dùng súng bắn chim đôi pháo (làm ăn có lời), không cần phải chép sách nữa! Trực tiếp viết cảm tưởng hoặc bình luận vào trong sách, hoặc có thể cho Tiểu Thúy đem sách đi đóng lại, làm thế nào cũng được. Về phần hai gian phòng còn lại là phòng khách cùng phòng ngủ, Đồng tiểu thư cũng không có yêu cầu gì, rất dễ tính, trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Thúy muốn làm gì thì làm, miễn là sau này để sắp xếp thu dọn là được, dù sao người dọn phòng cũng không phải nàng.

Mấy ngày sau khi Đồng Thục Lan thu thập phòng xong, chủ nhân cả nhà lại đặc biệt bước vào Hình Thần viện này khảo sát một phen. Đặc biệt là thư phòng, hẳn đứng ở một chỗ nhìn trong khoảng thời gian không ngắn. Thế nhưng Dận Chân cũng không xê dịch những quyển sách kia, chỉ quét mắt qua tên sách và số hiệu trên giá. Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt hẳn nhìn về phía Đồng Thục Lan cũng trở nên có chút ý vị sâu xa, có điều bạn học tiểu Đồng từ xưa tới nay đều không học được kĩ năng nhìn mặt đoán ý, chỉ cảm thấy toàn thân bị nhìn chằm chằm đến mức không thoải mái, hy vọng vị đại gia này rời đi thật nhanh, đừng có cản trở công việc của nàng.

“Nàng không thích thi từ ca phú?”

Đồng Thục Lan chớp mắt hai cái, nhất thời không kịp phản ứng: “A, ngài đang nói chuyện với thiếp. Thì... chẳng qua thiếp thân cảm thấy nó không dùng vào việc gì, chỉ là chút ít phong hoa tuyết nguyệt, không ồm mà rên thôi. Hơn nữa, mấy thứ thi từ kia phải dưới điều kiện, hoàn cảnh nhất định mới có

cảm xúc, thiếp thân lại chưa hề trải qua, đương nhiên cũng khó lòng hiểu được, đọc không thú vị bằng mấy thứ phong thổ nhân tình (đặc sắc từng vùng) này”.

“Tiêu đề này không phải viết bằng bút lông”.

“Thật không phải, chữ viết bằng bút lông của thiếp thân quá kém, không dám bêu xấu”.

“Nàng hãy thành thật”.

Hỏi chấm? Thành thật biểu lộ trên mặt của nàng đầy thôi. Chuyện này nói dối làm gì chứ? Một chút tác dụng cũng không có. Khi không thì bảo nói dối, ở thời khắc nẫu chốt nói dối lại có người tin tưởng. Đây là một đạo lý rất đơn giản mà, loại người tâm tư đặc biệt nhiều như Tứ bối lạc đây, sao có thể không hiểu? Chẳng lẽ nàng đánh giá hân quá cao? Tuyệt đối không thể nào! Chắc là câu nói của hân có một hàm nghĩa khác, có điều, mấy lời nói có hàm nghĩa cao thâm như thế thì mỗ heo lười luôn xin miễn cho kẻ bất tài. Nói trắng ra chính là nghe không hiểu.

Rất hiển nhiên, Dận Chân gia không hề có ý định giải thích nghi hoặc giúp tiểu lão bà chút nào, hân lại lượn một vòng quanh phòng ngủ, sau đó trực tiếp rời đi. Không bao lâu sau, một hạ nhân đưa tới một cái hộp, nói rằng bối lạc gia ban cho. Đông Thục Lan vừa mở ra liền nhìn thấy một bộ bút lông chim mà người nước ngoài dùng, còn có mực nước. Nàng trừng mắt nhìn, lại chớp chớp, đây không phải là ảo giác, thật sự là bút lông chim. Người nào đó rất cẩn thận lấy bút cùng mực nước ra, để lên trên bàn sách lớn, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc lông vũ mềm mại kia, hoàn toàn phớt lờ tên hạ nhân đang đứng chờ hồi đáp. May mà Tiểu Thúy có mặt, cô bé trực tiếp đưa phần thưởng, sai người đi tiễn, sau đó tiến lên tò mò hỏi: “Tiểu thư, đây là bút lông chim chính thống ạ?”

“Ừ, cái ta cho người làm là sản phẩm nguyên sơ kém chất lượng, chấp vớ để dùng thôi”.

“Cũng không biết bối lạc gia có được từ chỗ nào?”

“Chắc hân là từ những vị linh mực nước ngoài kia, chỗ mấy người truyền giáo chắc phải có rồi”.

“Ồ, vậy sao lần trước tiểu thư đi mua sách tiếng nước ngoài, lại không hỏi vị linh mực tóc vàng kia xem ông ta có loại bút lông chim này hay không?”

Đúng đó! Nàng đen mặt, sao nàng không nghĩ tới việc mua từ những người nước ngoài chứ! Đông Thục Lan không tin những thầy tu kia sẽ viết chữ bằng bút lông. Chẳng lẽ vì gần đây đọc sách quá nhiều nên biến thành ngốc rồi? Mỗ thư trừng lắc lắc đầu, kiên quyết muốn rũ bỏ cái tên tiếng Nhật vừa vượt qua trăm năm để hiện ra trong đầu nàng: “miệng Takemoto Muzi” (kẻ ngu ngốc). Đây là cái gọi là trí giả ngàn lo, tất có một mất. Mỗ Lan trước khi ngủ vẫn còn lừa mình dối người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phát Tán Nhiệt Thừa

Ngày hôm sau, Đông Thục Lan mới đến chỗ phúc tấn thỉnh an, ngồi không được bao lâu, mấy vị nữ nhân tràn ngập vị chua đã tới. Nghe bọn họ nói xong, nàng mới biết nguyên nhân là tại vì hôm qua nàng được Tứ bối lạc gia ban cho bút lông chim, nói sâu hơn, trọng điểm không nằm ở “bút lông chim”, mà nằm ở “Tứ bối lạc gia ban cho”.

Có điều thái độ phúc tấn lại khác ngày thường, nghiêm khắc giáo huấn mấy người kia một trận, khiến cho Đông Thục Lan nghi hoặc khó hiểu, đây vốn không phải là việc gì ghê gớm, trở lại phủ bối lạc, bị người khác nói vài câu đã là chuyện trong dự liệu. Mà loại chuyện này chắc hẳn phúc tấn đã chứng kiến nhiều, chiếu theo lệ cũ, nàng hẳn sẽ thoải mái nói một hai câu, đôi bên giảng hòa liền cho qua, ngày hôm nay lại bị làm sao thế? Chẳng lẽ là đi đâu chịu tức giận? Cũng có khả năng.

Nghĩ tới đây, thỉnh an xong, Thục Lan tiểu thư cũng rất quyết đoán, vừa trở về đã cho người đóng cửa cài khóa, đóng cửa đọc sách, chỉ sợ những oán nữ kia tìm tới cửa kể việc nhà, sự khác nhau giữa nàng và bọn họ còn rộng hơn cả sông Yarlung Tsangpo*, sâu hơn cả rãnh đại dương Mariana** đấy! Về chuyện bất quá kia, trước buổi trưa nhất định Tiểu Thúy sẽ nghe ngóng rõ ràng... quả nhiên.

* Con sông Tây Tạng cao nhất thế giới.

** Rãnh đại dương sâu nhất từng được biết đến.

“Thưa tiểu thư, nghe nói hôm qua phúc tấn bị Đức phi nương nương đặc biệt gọi tiến cung, chính là liên quan đến chuyện trong phủ chưa có sở xuất (chưa có a ca). Tứ bối lạc gia đã đến tuổi này rồi, thế mà trong phủ ngay cả một tiểu a ca cũng không có, đúng là không còn gì để nói. Hình như Huệ phi trong cung ở sau lưng cười nhạo Đức phi nương nương, suy cho cùng Thập Tứ a ca còn nhỏ, muốn có sở xuất ít nhất phải đợi một hai năm nữa. Đức Phi nương nương cũng không dễ chịu, chắc hẳn đã nặng lời với phúc tấn. Vì thế tính tình phúc tấn hôm nay mới không tốt”.

“Vậy người cũng phải tránh đầu sóng ngọn gió, không có chuyện thì cứ ở trong viện, đừng ra ngoài khua môi múa mép”.

“Nô tỳ hiểu”. Tiểu Thúy đột nhiên kẻ sát vào Đông Thục Lan: “Tiểu thư, người nói gia có thể hay không...”

“Ở trong phòng nói nhỏ một chút thì không sao, để bên ngoài người ta nghe thấy được, tiểu thư ta cũng không cách nào cứu được người”.

“Nô tỳ đương nhiên sẽ không ra bên ngoài nói lung tung. Có điều khoảng thời gian hai năm nay của phúc tấn đúng là càng ngày càng khó khăn, tin bịa đặt đồn nhảm quả thực càng ngày càng nhiều”.

“Thứ phúc tấn”. Ngoài phòng đột nhiên có người gọi.

“Làm sao? Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ như vậy?” Tiểu Thúy vội vàng ra khỏi thư phòng.

“Hồi bẩm thứ phúc tấn, vừa rồi bồi lạc gia phái người hồi phủ, bảo thứ phúc tấn cùng phúc tấn buổi tối đi tham gia tiệc mừng sinh nhật Tam a ca Hoàng Thịnh của Tam bồi lạc”.

“Ta? Tại sao lại là ta?” Đông Thục Lan vẻ mặt không hiểu bước ra ngoài.

“Nô tài không biết”.

“Biết rồi, đi đi”.

“Vâng”.

“Tiểu Thúy, người nói xem bồi lạc gia làm vậy là có ý gì?”

“Có thể ngài muốn tiểu thư giúp đỡ phúc tấn một chút, nói thế nào thì muội muội tiểu thư cũng là trắc phúc tấn của Thái tử, người khác chung quy sẽ phải nể mặt”.

“Thôi đi, thời điểm bồi lạc gia đem ta ném đến biệt viện, tại sao không nghĩ đến ta có một muội muội là trắc phúc tấn của Thái tử?”

“Chuyện đó nô tỳ không biết. Có điều lần này tiểu thư yên tâm, nô tỳ một bước cũng không rời tiểu thư”.

“Thật là, Tứ bồi lạc gia nhiều lão bà như vậy, tìm trắc phúc tấn nào chẳng được, chỉ bằng Niên phúc tấn biết bao xinh đẹp cũng có thể vượt xa đoàn bát quái khuê phòng kia rồi, nữ nhân không phải thích so đo nhất sao? Tìm ta thì có ích gì?”

“A, nô tỳ đã hiểu. Những phúc tấn, a ca kia khi tụ hội thích nhất là đối câu đối, nói thơ văn, có lẽ là nghe nói tiểu thư thích đọc sách, cho nên...” Nhìn thấy tiểu thư nhà mình sắc mặt càng đối càng khó xem, giọng nói Tiểu Thúy cũng càng ngày càng nhẹ.

“Ý của người là Tứ bồi lạc gia đang chinh ta?”

“Làm sao lại thế? Nô tỳ không rõ”.

“Bồi lạc gia hôm qua đến đây, nhìn qua tàng thư của ta, ngài ấy biết rõ ta không thích thi từ ca phú, muốn ta đi đối câu đối không phải xấu mặt sao?”

“Nhưng tiểu thư lộ cái xấu, mặt mũi bồi lạc gia cũng đâu về vang gì?”

“Vậy cũng đúng. A, quên đi, không nghĩ nữa, Tiểu Thúy, người giúp ta chuẩn bị quần áo buổi tối mặc. Chúng ta đi một bước tính một bước”.

“Dạ thưa tiểu thư”.

Đêm đó, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị mang theo Đông Thục Lan đến phủ Tam bồi lạc, buổi tiệc lần này cũng không long trọng như buổi tiệc đầy tháng tiểu a ca ở phủ Thái tử lần trước, chẳng qua là các huynh đệ trong phủ tìm một cái cớ để tụ họp. Mà kiếp trước ấn tượng của Đông Thục Lan với Tam bồi lạc chính là hần cũng là người hiểu biết khoa học, không có hứng thú với chính trị, hình như cũng không thuộc về đảng phái nào, quan hệ với tất cả huynh đệ đều không tệ.

Còn chưa tiến vào nhà trong, một giọng nói thanh thúy đã vang lên ở sau lưng.

“Tứ tẩu, đây chính là Đông Giai Thị cách cách dựa vào lừa ăn lừa chơi, dựa hơi Thập Ngũ, Thập Lục a ca mà bò lên vị trí thứ phúc tấn đấy à? Nhìn cũng đâu có gì đặc sắc”. Một nữ tử tướng mạo xinh đẹp đứng ở sau lưng các nàng. Đẹp mà không tầm thường, nhìn đáng điệu, cũng có thể là xuất thân cao quý, có một cổ ngạo khí của tiểu thư khuê các.

“Ồ, Bát đệ muội, đâu phải như muội nói, thực ra Đông Giai Thị rất an phận”. Ô Lạt Na Lạp Thị lại quay đầu nói với Đông Thục Lan: “Đây là Bát phúc tấn, còn không mau bái kiến”.

“Bát phúc tấn cát tường”. Đây là lão bà của Bát ca? Mấy cuốn sách kiếp trước đều miêu tả nàng thành khuôn mẫu nhân vật Vương Hi Phượng*, nhìn đáng điệu này, những người viết sách kia xem ra đều có cơ sở, không vô căn cứ thái quá. Lần trước chỉ quan tâm ứng phó với đóa hoa lan hắc tâm nhà nàng, cũng không để tâm chú ý những người khác.

* Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, có một dung nhan lộng lẫy quý phái nhưng lại là một người phụ nữ cay nghiệt nhiều tâm cơ.

“Tứ tẩu, tính tình tẩu quá tốt rồi. Như vậy là không xong đâu, những con hồ ly tinh này bây giờ thủ đoạn nào mà chẳng giờ ra được, ngay cả huynh đệ thân thiết cũng đã dùng tới. Không trông coi nghiêm khắc một chút không được, sẽ để đầu cười cổ tẩu đó”. Bát phúc tấn Quách Lạc La Thị còn không thèm nhìn thẳng vào Đông Thục Lan một cái.

“Nghe muội nói kia, nào có nghiêm trọng như vậy”.

“Thôi, cứ coi như muội nhiều chuyện đi”. Quách Lạc La Thị phất phất khăn trong tay, mang theo nha hoàn vào phòng trước.

Đông Thục Lan dường như đã bắt đầu hiểu được nguyên nhân vì sao chủ tử nhà nàng lại bảo nàng tham gia buổi tiệc cùng phúc tấn, rất có thể là để làm bia đỡ đạn thay phúc tấn, phân tán sự chú ý của mọi người về vấn đề con nối dõi của Tứ gia. Cái chủ đề lấy kem bôi sớ vẫn còn lượn lờ hơi nóng tại tất cả các phủ, xem ra Tứ bối lạc còn muốn nó phát tán nhiệt thừa, trình độ tận dụng đồ cũ đúng là quá kinh khủng! Hèn chi đột nhiên lại tặng một bộ bút lông chim, hóa ra là quà hồi lộ! Đông Thục Lan lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ đến khả năng đó. Quả nhiên thiên hạ không có chuyện ăn cơm miễn phí! Không biết bây giờ nàng chạy đến trước mặt Tứ bối lạc, đem bộ bút lông chim kia trả lại cho hắn, sau đó hồi phủ có được không? Mỗ Lan sau khi suy nghĩ viên vông, lắc lắc mặt, cúi thấp đầu, đi theo phía sau phúc tấn nhà mình vào phòng.

Quả nhiên, sau khi vào nhà, ngoại trừ Bát phúc tấn, ánh mắt không ít nữ quyến đều nhìn Đông Thục Lan khinh bỉ, có thể thấy được đích phúc tấn của Tứ bối lạc bình thường đối nhân xử thế rất thành công, rất được lòng nữ quyến các phủ. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, không ngờ người từ phủ Thái tử tới lần này lại là trắc phúc tấn Lý Giai Thị. Đông Thục Lan lần nữa hồi tiếc tại sao mình không hỏi rõ ràng rồi mới nhận bộ bút đó, đúng là quá sơ sót, thật sự ân hận quá đi! Không biết nếu nàng cứ giả câm vờ điếc cả buổi tiệc thì có thể vượt qua hay không?

Sắc trời dần tối, công bố khoảng thời gian gian nan của Đông Thục Lan bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vấn Đề Con Nối Dối

Trong nhà kê ba chiếc bàn, một bàn ở phòng trong là đích phúc tấn các phủ, hai bàn phòng ngoài là trắc phúc tấn cùng thứ phúc tấn, nha hoàn ma ma thì đứng đầy bốn phía. Bởi vì lần này Thái tử phi không tới, Lý Giai Thị liền đại diện cho Thái tử phi ngồi vào bàn của đích phúc tấn, chuyện này ít nhiều khiến cho Đông Thục Lan thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất có thể để cho bản thân thư thái ăn một chút gì đó, chứ không phải ăn cũng nuốt không trôi, tạo thành rối loạn tiêu hóa.

Rượu quá ba tuần, ăn quá ngũ vị, Đông Thục Lan vẫn duy trì cảnh giới tối cao ăn không nói ngủ không nói, chuyên tâm đối phó với mấy đĩa thức ăn trước mặt. Cho dù có người tới chào hỏi, lấy lòng, thăm dò thực hư, Đông thứ phúc tấn cũng chỉ nói mấy từ đơn giản như “ừm”, “đúng”, “xin chào”,... qua loa cho xong. Thế nên chẳng bao lâu, những vị phu nhân kia đã cảm thấy mất hết tinh thần, tùm năm tùm ba thành từng nhóm, bắt đầu tán gẫu bát quái của các phủ.

Song, có người cứ nhất định không chịu để Đông Thục Lan tiêu dao như vậy được. Lý trắc phúc tấn của phủ Thái tử cố ý cao giọng, để cho người ngoài phòng cả dăm cũng có thể nghe thấy được tiếng nói: “Nghe nói trong phủ Tứ bối lạc xuất hiện một tài nữ đọc đủ loại thi thư, ngày hôm nay chẳng hay có thể giúp tỷ muội chúng ta được mở mang đầu óc không?”

Lập tức, không ít đôi mắt chế giễu đều quét về phía Đông Thục Lan. Chỉ tiếc, người nào đó không hề tỉnh ngộ, căn bản ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ nhìn chăm chăm vào món ăn trước mặt, nghĩ xem đôi đũa trong tay tiếp theo sẽ gắp món nào. Tiểu Thúy thấy thế, vội vươn tay kéo vạt áo tiêu thư. Đông Thục Lan ngẩng đầu, dùng ánh mắt đề hỏi, Tiểu Thúy để nàng nhìn vào phòng trong. Thục Lan vừa quay đầu lại, liền phát hiện cả bàn người ở phòng trong đang nhìn nàng chăm chăm, đặc biệt là vị Lý Giai Thị kia, tựa hồ giận đến mức trên đầu cũng muốn bốc khói xanh. Ánh mắt vô tội lần nữa quét về phía đích phúc tấn nhà nàng, xảy ra chuyện gì sao?

“Tứ phúc tấn, người trong phủ Tứ bối lạc cũng kèn kệu thật đấy, một thứ phúc tấn nhỏ nhỏ lại dám không để phúc tấn các nhà ở đây vào trong mắt, cũng không cho người ta chút mặt mũi nào”.

“Thục Lan, còn không nhận lỗi với mọi người”.

Đông Thục Lan vội vàng đứng lên, khẽ cúi người: “Thục Lan đáng chết, Thục Lan không biết trắc phúc tấn đang tán dương Thục Lan. Thục Lan ở trong phủ Tứ bối lạc chỉ là một thứ phúc tấn nhỏ nhỏ, không dám được trắc phúc tấn khen nhảm. Nếu bàn về văn tài, không cần nói Thục Lan cũng biết bản thân kém cỏi so với phúc tấn nhà mình, cho dù không kể phúc tấn, Niên trắc phúc tấn trong phủ năm đó cũng nổi danh bác học đa tài. Thục Lan tính là cái gì, không gánh nổi chữ ‘tài nữ’ trắc phúc tấn gọi”.

“Hừ, đúng là ăn nói lanh lợi, miệng lưỡi rất giáo hoạt”. Bát phúc tấn hòa theo khiến cho Lý Giai Thị càng thêm dương dương đắc ý, khí thế dâng cao.

“Được rồi, chúng ta còn chơi phạt rượu nữa không vậy?” Thất phúc tấn có phần không kiên nhẫn.

“Chơi, sao lại không chơi. Đông Giai Thị, người cũng chơi cùng đi”. Lý Giai Thị về mặt chế giễu.

“Thục Lan không hiểu những thứ này, sẽ chuốc thêm phiền cho phúc tấn, Thục Lan sẽ ở đây nỗ lực ủng hộ phúc tấn nhà mình”.

“Ồi, đúng là kèn kiệu mà”. Sắc mặt Quách Lạc La Thị bắt đầu khó coi.

“Không phải, không phải, nàng ấy thật sự không hiểu những thứ này, để cho nàng tới sẽ quét hết hứng thú tỷ muội chúng ta mất”. Ô Lạt Na Lạp Thị vội vàng hòa giải, có lẽ lúc trước Dận Chân đã nhắc qua với phúc tấn.

Những lời ấy như chứng thực tiết mục Đông Thục Lan dùng sách nguy trang, muốn làm cho Tứ a ca chú ý, nàng thu được càng nhiều ánh mắt khinh bỉ. Tiểu Thúy về mặt không phục, miệng giật giật, nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở lại. Tình thế không bằng người, trước khi ra khỏi cửa, tiểu thư đã đặc biệt dạy bảo, không cho phép nàng mở miệng, muốn nàng giả câm vô điệu. Bảo rằng các nàng nói cái gì thì cứ vào tai trái, ra tai phải, cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào, nhưng ngược lại, vạn nhất âm ỉ, chịu thiệt chính là bản thân, vì loại chuyện còn con thể này mà phải chịu phạt, không đáng. Tiểu thư còn nói, ngay cả Hàn Tín năm đó còn phải chịu nhục chui háng, chúng ta dù sao cũng không dự định làm Hàn Tín, hơn nữa Tứ bối lạc sẽ không để cho chúng ta chịu quá nhiều oan ức, bởi vì tiểu thư mất thể diện, trên mặt Tứ bối lạc cũng chẳng vẻ vang. Mặc dù nàng không biết Hàn Tín kia là ai, có điều lời của tiểu thư khẳng định không sai được! Kể từ khi được Đông Thục Lan cứu một mạng, còn thêm chuyện Cung Thân Vương, Tiểu Thúy đối với lời nói của tiểu thư cung kính tôn thờ, tin chắc không nghi.

Thế nhưng, mọi người chưa chơi được lâu, Hoàng Thịnh, tiểu thọ tinh (người có sinh nhật) của ngày hôm nay, đã bị ma ma bế trở lại trước phòng, hai mắt còn rung rung nước, Tam phúc tấn vừa thấy, mặt cũng thay đổi, vội vàng ôm lấy nhi tử đã qua năm tuổi, nhẹ giọng dỗ dành. Phòng trong, phòng ngoài thoáng cái yên tĩnh lại, mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trước đó không phải vẫn còn rất tốt sao? Bối lạc gia sai người bế tiểu a ca đến nhà trước cho a ca các nhà nhìn một cái, tại sao bây giờ lại nhìn đến đó cả mất thế này?”

“Nô tỳ đáng chết. Nô tỳ đã không chiếu cố tốt cho tiểu a ca”.

“Trước đừng nhận đáng chết, nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Ngạc Thị giao nhi tử cho nữ hầu đứng bên cạnh, trước tiên cho người ôm tiểu a ca về phòng, sau đó về mặt nghiêm nghị nhìn chằm chằm mấy ma ma quỳ đầy đất.

“Vừa nãy khi tiểu a ca được ôm đến nhà ngoài, chủ tử các phủ còn thật cao hứng, tặng không ít đồ. Không ngờ, lúc đó Thập a ca lại nhắc tới vấn đề con nối dõi của Tứ bối lạc gia”.

Ánh mắt không ít người đều hướng về phía Tứ phúc tấn.

“Chuyện này cũng không có gì, Thập a ca là một người thẳng tính, điểm này mọi người đều rõ ràng”.

“Dạ. Sau Cữu a ca lại nói đây đưa đến chuyện trong cung của Huệ phi nương nương và Đức phi nương nương. Thập Tứ a ca liền không ngồi yên, xảy ra tranh chấp với Đại bối lạc, dọa tiểu a ca phát khóc. Hiện giờ chủ tử các nhà còn đang khuyên giải”.

Chuyện này thật là... sắc mặt phúc tấn mấy nhà đều khó coi. Vốn là một chuyện thật vui vẻ, lại ồn ào thành như vậy. Tam phúc tấn thân là nữ chủ nhân, dĩ nhiên không thể nào thấy chuyện mà không để ý tới; Tứ phúc tấn là căn nguyên chuyện tình, cũng không thể mặc kệ; những phúc tấn khác dĩ nhiên càng không thể bỏ qua chuyện náo nhiệt này. Cho nên, quân đoàn nương tử trùng trùng điệp điệp liền hướng tới viện trước.

Chỉ thấy mấy hạ nhân ở nhà trước đều trốn ra ngoài, ngồi gần cửa sổ chính là Đại bối lạc Dận Đề, Thái tử ngồi bên cạnh hần khuyên giải; ở một góc khác sát tường chính là Thập Tứ a ca, Tam bối lạc cùng Thập Tam a ca đang thấp giọng khuyên bảo, Tứ bối lạc đứng ở bên cạnh, không mở miệng, ngồi quanh chiếc bàn tròn ở chính giữa là a ca của mấy nhà khác, xem ra bọn họ không muốn lẫn vào vũng nước đục này.

Quách Lạc La Thị vừa vào nhà, đầu tiên liền chen qua lão Thập, bản thân ngồi xuống bên cạnh phu quân. Những phúc tấn khác cũng rí rít đi về phía chủ tử nhà mình. Dận Chân nhìn thấy các nàng thì khẽ cau mày: “Tại sao các nàng cũng tới?”

“Âm ỉ khiến cho tiểu thọ tinh hôm nay cũng phát khóc, có thể không làm cho người ta đến nhìn xem sao?”

“Yên tâm, không có chuyện gì”. Dận Chân nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Ô Lạt Na Lạp Thị, cầm chặt tay nàng trong tay mình. Sau đó, ánh mắt của hần nhân tiện quét qua Đông Thục Lan cùng theo tới, hai mắt Dận Chân khẽ nhắm lại, nữ nhân này dường như chẳng mấy may quan tâm đến chuyện vừa xảy ra trong phòng, hai mắt nàng nhìn chăm chú vào chén trà đặt trên bàn tròn, trông có phần ngán ngạo. Phát hiện ánh mắt bối lạc gia nhìn về phía tiểu thư nhà mình, Tiểu Thúy lại vội vàng nhanh trí khẽ kéo vạt áo dưới cửa tiểu thư. Thục Lan thu lại ánh mắt lưu luyến không rời, căng lại da mặt, cho bối lạc gia nhà mình một nụ cười ngốc nghếch, sau đó, cúi đầu, nhàm chán, khi nào thì được trở về ngủ đây? Bây giờ cũng đã qua thời gian ngủ bình thường của nàng, buồn ngủ quá.

“Đồng thứ phúc tấn, người xem chuyện này phải làm thế nào bây giờ?” Bát bối lạc dùng ngón giữa xoa nhẹ miệng chén trà, cười nham hiểm.

“Ồ? Hỏi ta? Bát bối lạc gia, ngài lại nói đùa rồi”. Nhìn thấy ánh mắt của mọi người trong nhà đều tập trung vào người mình, Đông Thục Lan mạnh mẽ xốc lại tinh thần.

“Nguyên nhân vụ tranh chấp này liên quan đến Tứ ca, mà bây giờ Tứ ca cùng Tứ tẩu đều không biết làm sao, vậy cũng chỉ có thể hỏi người còn lại trong phủ Tứ ca là người thôi”. Cửu a ca cũng tới tham gia náo nhiệt.

“Nếu đã nói việc này liên quan đến Tứ bối lạc gia, vậy ngài không phải nên hỏi Tứ bối lạc sao, Thục Lan đâu có tư cách thay Tứ bối lạc trả lời”.

“Cũng không thể nói như vậy, chuyện liên quan đến vấn đề con nôi dôi của Tứ ca, người đương nhiên là có tư cách nói”. Cửu a ca từng bước áp sát.

“Con nôi dôi của Tứ bối lạc thì làm sao?” Đông Thục Lan vẻ mặt nghi hoặc. Câu này khiến cho Cửu a ca đen cả mặt, nữ nhân này thật sự rất thông minh? Hay là giả bộ ngu xuẩn? “Thánh thượng coi trọng Tứ gia, muốn gia gánh vác nhiều trách nhiệm, đó là một vinh quang, trái lại thời gian ở nhà sẽ thiếu, con nôi dôi ít cũng là việc bình thường mà thôi”.

“Không phải ít mà là không có”. Lý trắc phúc tấn chen ngang.

“Sang năm phúc tấn của chúng ta sẽ sinh Đại a ca cho bối lạc gia, tại sao trắc phúc tấn lại nói không có?”

Ô Lạt Na Lạp Thị cảm thấy tay bị Tứ gia siết đến phát đau. Nàng ngẩng đầu liền phát hiện hai mắt Dận Chân sáng như tuyết, vẻ mặt kinh hi nhìn chăm chăm vào nàng. Hơn nữa người khắp gian phòng cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

“Tứ đệ muội, đây là đại hỷ sự đó, tại sao muội không nói sớm, mới vừa rồi còn uống rượu nữa, việc này thật sự không tốt đâu. Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Nhanh, người đâu, mau chuẩn bị trà nóng, đi mời thái y nữa”.

“Tam tẩu, không phải, Thục Lan nói vậy đây”. Ô Lạt Na Lạp Thị cúi đầu xuống, có phần bối rối, không dám nhìn ánh mắt thất vọng của Tứ bối lạc.

“Đông Giai Thị Thục Lan, người có biết tội không?” Lý Giai Thị đáng vẻ bề vệ thoáng cái tăng vọt lên.

“Thục Lan nói phúc tấn sang năm sẽ sinh hạ Đại a ca cho gia, từ đầu năm đến cuối năm đều xem như sang năm, kể cả đầu năm sau có thai, thì cũng không thể coi là Thục Lan nói sai được, không phải sao?”

“Người!”

“Im miệng”. Thái tử nhũ mào, hẳn cũng không muốn làm lớn chuyện.

Dận Tự cười: “Đồng thứ phúc tấn, chỉ bằng chúng ta đánh cược đi? Nếu sang năm mới Tứ tẩu giúp Tứ ca sinh hạ Đại a ca, vậy thời điểm đây tháng Đại bối lạc sẽ tặng phần hậu lễ, toàn bộ để bồi tội, ý Đại bối lạc như thế nào?”

“Được”. Dận Đề rất dứt khoát.

“Nếu Tứ tẩu sang năm còn chưa giúp Tứ ca sinh hạ Đại a ca, vậy Thập Tứ đệ sẽ xin lỗi Đại bối lạc chuyện ngày hôm nay”.

“Hừ”. Dận Trình không nói gì, vẻ mặt không vui.

“Được. Nếu như thua, ta sẽ thay Thập Tứ đệ bồi tội với Đại bối lạc”. Đúng là khiến cho tất cả mọi người phải ghen hòng nhìn trân trối, Dận Chân đáp ứng rất dứt khoát, hẳn nắm chặt tay phúc tấn, không buông ra.

Sự tình phát triển đến mức có phần khiến cho Đông Thục Lan sờ không tới đầu mối, việc thắng thua này liên quan gì đến nàng?

Dận Đường thấy vẻ mặt mờ mịt của Đông Giai Thị, một ý tưởng chợt hiện lên: “Đánh cược thì cũng phải có tiền cược, Đồng thứ phúc tấn, người có thể lấy cái gì ra để đặt cược đây?”

Tinh thần rung lên, “Nghe Thập Lục a ca nói, Cửu a ca làm ăn rất rộng, không biết có thể chuẩn bị một khẩu hỏa súng ngắn cho Thục Lan chơi đùa được không?” Người nào đó không hề có cái cảm giác gọi là sự xấu hổ của kẻ xuyên không làm vậy, ngược lại còn cảm thấy, loại tài nguyên tốt thế này không được sử dụng thì thật có lỗi với việc ông trời cho nàng xuyên không.

Thấy Đông Thục Lan ăn nói nhẹ nhàng, vẻ mặt như trong lòng đã có dự tính, dường như không hề lo lắng mình sẽ thất bại, ánh mắt tò mò của mọi người đều chuyển hướng sang Dận Chân. Chỉ tiếc, kinh hi của hắn đã biến mất hẳn, lại khôi phục thần sắc nghiêm nghị bình thường, không nhìn ra trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu như ta lấy hỏa súng làm tiền đặt cược, người có thể lấy cái gì?”

“Cửu a ca hẳn cũng biết cách làm món kem kia xuất hiện từ ba trăm năm trước, trong một cuốn sách tên là Marco Polo du ký, Thục Lan lấy bản dịch của nó làm tiền đặt cược, ngài thấy thế nào?”

“Bản dịch?”

“Từ phi Cửu a ca thông thạo tiếng Latin, nghe nói Marco Polo đến từ Ý. Hơn nữa, nếu như Hoàng Thượng nhận được bản dịch, hẳn sẽ rất hài lòng”.

“Được”.

“Giấy trắng mực đen, viết giấy làm tin, các vị a ca làm chứng”.

Lúc này ngoại trừ Tứ bối lạc, tất cả mọi người trong phòng đều có chút nhìn không thấu vị Đông thứ phúc tấn này, nàng dựa vào đầu mà dám tự tin với một chuyện không chắc chắn như vậy? Sau khi viết lên giấy làm bằng chứng xong, Đông Thục Lan cẩn thận từng li từng tí thu hồi giấy tờ, cười híp cả mắt, nhiều thêm một món đồ phòng thân rồi.

Đêm đó Ô Lạt Na Lạp Thị trong lòng nặng trĩu, rất không yên, không rõ vì sao Tứ gia lại để Đông Thục Lan tùy ý làm loạn như vậy, nếu đến sang năm còn không có a ca, đánh cược thua là chuyện nhỏ, Tứ bối lạc bị người chê cười mới là chuyện lớn, Tứ gia sẽ mất hết mặt mũi. Nhìn thấy đôi mày phúc tấn nhíu chặt lại, Dận Chân không mở miệng an ủi không được: “Yên tâm, Thục Lan biết xem tướng”.

“Xem tướng?” Ô Lạt Na Lạp Thị mở to hai mắt, “Ý Tứ gia là, Thục Lan nhìn ra được sang năm...” Nàng lấy hai tay che ngực, vẻ mặt khó tin.

“Ừ”.

“Nhưng thiếp cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói nàng có bản lĩnh này”. Phúc tấn vẫn còn một chút thấp thỏm không yên.

“Hình như không có người nào biết, nàng cũng đừng truyền ra ngoài”.

“Dạ”.

“Một tháng trước khi Ngũ hoàng thúc mất, từng đi qua cảnh uyển, Đông Thục Lan liếc mắt liền nhìn ra được tử kỳ của người. Ngủ đi, hôm nay đã đủ một rồi, nàng cũng phải chăm sóc thân thể cho thật tốt”.

“Dạ”. Ô Lạt Na Lạp Thị hai mắt rung rung.

Bên kia, ở trong Hình Thần viện phủ Tứ bối lạc, đối thoại của chủ tớ hai người một lần nữa rơi vào tai kẻ đang leo xà nhà.

“Tiểu thư, người thật sự nhìn ra trong phủ năm tới sẽ có thêm tiểu a ca?”

“Làm sao, người sợ thua hả?”

“Nhưng mà, còn bản dịch của Marco Polo?”

“Chúng ta không phải có một bộ sao? Cùng lắm thì dùng mười lượng bạc mua lại một bộ là được”.

Trần Tiểu Thúy hắc tuyến: “Bản dịch mà Cửu a ca nói đến dù không phải tiếng Mãn, cũng phải là tiếng Hán a!”

“Giấy trắng mực đen, hán lại không ghi rõ ràng, ta cho hán bộ bằng tiếng Anh này, cũng không tính là vi phạm”.

“Nhưng mà, nhưng mà, Cửu a ca biết tiếng Anh sao?”

“Cái này thì liên quan gì tới chúng ta? Hán không hiểu có thể tìm những thầy tu kia phiên dịch mà, hán muốn trực tiếp đem sách hiến cho Hoàng Thượng, đó cũng là chuyện của hán. Càng ít chuyện đề ta phải bận tâm, mười lượng bạc đổi một khẩu hỏa súng của hán, lãi thật. Cuối cùng cũng không uổng công chúng ta đi làm lá chắn một chuyến”.

“Nhưng mà tiểu thư cần hỏa súng làm cái gì?”

“Phòng thân. Chúng ta không biết võ công, có một khẩu súng phòng ngừa vạn nhất cũng tốt”.

“Tiểu thư biết dùng?”

“Tiểu thư ta thông minh như vậy, đợi đến lúc có súng thì cảm một chút là biết”. Không phải chỉ là súng ngắn thôi sao, thời điểm học quân sự có học qua bắn bia, cái khẩu súng nguyên thủy kia chắc hán cũng không khó dùng, cùng lắm là giật mạnh với tiếng to mà thôi, “Ngủ đi, ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói sau”.

“Vâng thưa tiểu thư”.

Tiểu Thúy vội vã dọn dẹp qua loa, thổi tắt nến, bóng người trên nóc nhà cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trận Đấu Thứ Nhất

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Đông Thục Lan đi thỉnh an phúc tấn, ánh mắt Ô Lạt Na Lạp Thị nhìn nàng rất khác so với trước kia, không thân thiết giống như dĩ vãng. Thái độ không bình thường này có phần dọa sợ mỗ Đông, nàng khi không lại tốt bụng quá đáng, làm người tốt chuyện tốt gì rồi đây? Hôm qua xảy ra chuyện, phúc tấn cũng đâu có thái độ thế này, chắc nàng phải sớm học xem sắc mặt người khác cho tốt thôi. Dựa theo lý luận bình thường, mấy năm nay phúc tấn vẫn chưa có sở xuất, đã phải chịu áp lực rất lớn, ngày hôm qua lại càng bất đắc dĩ, dồn nàng đến bước cuối cùng, phải chăng vì chịu áp lực quá lớn, đầu óc nàng ấy đã trở nên không bình thường rồi? Nghĩ tới đây, Đông gia tiểu tỷ chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, phải rời đi nhanh, trở về hang ổ nhỏ của nàng đọc sách thì an toàn hơn.

Ở một nơi khác, sau khi hạ triều, Dận Tự mời lão Cửu, lão Thập đến phủ của mình uống rượu. Mặc dù hôm qua bọn họ đã đẩy Đông gia nhị tiểu thư phủ Tứ bối lạc tới trước mặt mọi người, thế nhưng không hiểu sao bọn họ lại càng nhìn không thấu nàng.

“Ngày hôm qua lúc Tứ tẩu nói mình không mang thai, không giống như đang giả vờ, hơn nữa Tứ tẩu cũng chẳng có lý do gì để nói dối. Đông Thục Lan kia dựa vào cái gì mà tự tin như vậy?”

“Cái chính là, nếu như một năm sau Tứ tẩu vẫn chưa sinh tiểu a ca, vậy không phải càng mất mặt hơn nữa sao?” Dận Nga quơ chén rượu, vẻ mặt khó hiểu.

“Không cần chờ một năm, năm tháng sau, nếu như Tứ tẩu vẫn chưa mang thai, Đông Thục Lan kia liền thua. Không chỉ vậy, ví như Tứ tẩu sinh ra cách cách, hay những phúc tấn khác mang thai trước Tứ tẩu, sinh ra a ca, người thắng cũng là chúng ta, với tình trạng con nối dõi của Tứ ca bây giờ, bọn họ cũng không dám mạo hiểm vì một cuộc đánh cược nhỏ nhoi. Xét thế nào thì phần thắng của chúng ta vẫn lớn hơn, Bát ca nghĩ thế nào?”

“Còn có chút cổ quái, về chuyện bản dịch Marco Polo du ký. Kể từ khi Hoàng a mã phát hiện cách làm món kem kia đến từ ba trăm năm trước, được một người nước ngoài tên là Marco Polo viết vào sách, lão nhân gia đã từng phái người ra ngoài tìm kiếm, nhưng mà trong ranh giới Đại Thanh căn bản không tồn tại bản dịch tiếng Mãn hoặc tiếng Hán. Vậy thì bản dịch trong miệng Đông Thục Lan từ đâu mà có? Là do ai phiên dịch?”

“Có khi nào Đông thứ phúc tấn kia lừa gạt Cửu ca không?” Lão Thập nghĩ tới một khả năng.

“Giấy trắng mực đen, còn có bao nhiêu a ca trong phòng làm chứng, nàng có lá gan lớn như vậy sao?”

“Vậy thì có ích lợi gì? Năm tháng sau, nếu như Tứ tẩu không mang thai, trò cười này còn lớn hơn nữa, Tứ ca lại càng mất mặt, nói tiếp, nếu mà Đông Thục Lan kia ăn quyết thì ca phải làm thế nào đây? Tụ tập cùng một chỗ, ánh mắt mọi người cũng chú ý Tứ ca, hơn nữa nữ nhân mà, có bao nhiêu người nói thật chứ”. Dận Nga vẻ mặt cười nhạo.

Nghe xong lời Thập đệ nói, Dận Tự cùng Dận Đường nhìn nhau một cái, khoe miệng Dận Đường kéo lên một nụ cười tà tếu: “Chúng ta có cần nói chút tin tức cho Hoàng a mã biết không? Lão nhân gia hẳn là đối với bản dịch này...”

Dận Tự khẽ uống một ngụm rượu: “Nghe bảo hôm nay Tam ca vừa hạ triều liền vội vã cùng Tứ ca hồi phủ, nghe nói huynh ấy một lòng muốn gặp vị Nhị tiểu thư Đông gia kia”.

“Huynh đang nói...”

“Trong số chúng ta Tam ca là người nổi danh thích đọc sách. Chúng ta cứ chờ xem kết quả thế nào rồi hãy nói”.

Sự việc đúng như Bát bối lạc dự đoán, kể từ sau tối hôm qua, Tam bối lạc nghe nói Đông Thục Lan có bản dịch Marco Polo du ký thì cả người cứ rạo rực đến mức cả đêm ngủ không ngon giấc. Khi lâm triều sớm thì đứng ngay ngoài triều đường chờ Tứ đệ đến để chào hỏi, ý định sau khi hạ triều hai người sẽ đi cùng nhau, hẳn muốn đến quý phủ của Tứ đệ mượn đọc bản dịch kia. Dận Chân làm gì mà không biết, hần gật đầu đáp ứng. Trở về phủ Tứ bối lạc, Dận Chân cũng không đưa Tam ca đi Hình Thần viện, mà cho người gọi Đông Thục Lan vào thư phòng của mình.

“Tam bối lạc cát tường, Tứ gia cát tường”.

“Miễn, miễn”. Dận Chi khẽ đỡ nàng lên, sau đó gấp gấp khó nhịn mở miệng hỏi thăm: “Thứ phúc tấn, hôm qua nghe nói ngươi có bản dịch cuốn Marco Polo du ký, ta muốn mượn đọc một chút, có được hay không?”

“Tam bối lạc gia, ngài khách khí quá, nói thật đây chẳng qua là để đánh cược thôi, nô tỳ cũng không có bản dịch tiếng Mãn hay tiếng Hán”.

“Không có?!” Dận Chi giật mình không thôi, chưa từng thấy nữ nhân to gan như vậy, ăn không nói có, lại còn khẳng khái muốn chúng a ca các nhà làm chứng, giấy trắng mực đen đánh cược với Cửu đệ. Hần khẽ nhếch miệng, nhìn sang Tứ đệ, đệ đệ hẳn đã cười cái dạng nữ nhân nào vào cửa vậy? Đáng tiếc, Dận Chân rất tự giác nhìn lên mấy quyển sách trên bàn, ngay cả chân mày cũng không nhúc nhích chút nào, giống như hẳn căn bản đã sớm biết chuyện này, không cảm thấy lạ lùng.

“Chỉ cần đánh cược thắng thì Thục Lan có bản dịch hay không cũng chẳng còn quan trọng, không phải sao?”

“Nhưng...” Nhưng mà, người sáng suốt đều nhìn ra được, lần đánh cược này phần thắng của Cửu đệ lớn hơn! Nàng lấy đâu ra tự tin? “Ngộ nhờ người thua thì sao? Phải biết rằng, nếu không may Tứ đệ muội sinh ra cách cách, hoặc những đệ muội khác sinh tiểu a ca sớm hơn, người cũng coi là thua, thậm chí chỉ cần Tứ đệ muội sau năm tháng mới có thai, người thua liền chính là người, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó... mới cho người đem bản dịch đưa ra vẫn chưa muộn, dù sao cũng còn năm tháng cơ mà”.

Dận Chi lại quay đầu nhìn Tứ đệ: vẫn không có phản ứng. Hẳn không khỏi cảm thán định lực của Tứ đệ thật không phải là mạnh bình thường.

Nhận được tin tức kia, Dận Đường trực tiếp thượng tấu Thánh thượng, hi vọng Hoàng a mã bảo quản tiền đánh cược, sợ đến lúc đó có người ăn quyết. Khang Hi để dĩ nhiên thật cao hứng truyền khẩu dụ, hạn song phượng trong một tháng đem tiền đánh cược – một khẩu hỏa súng ngắn cùng một bộ bản dịch Marco Polo du ký – nộp vào cung bảo quản. Cứu a ca rất sòng phẳng ba ngày sau liền nộp một khẩu hỏa súng, Đông Thục Lan thì cứ trì tri hoãn hoãn, kéo dài đến tận ngày cuối cùng, khiến cho công công trong cung phải đích thân đến quý phủ đòi hỏi, mới dâng lên bản dịch Marco Polo du ký tiếng Anh. Mấy vị a ca cùng đi để chế giễu đều trừng lớn hai mắt. Dận Đường đoạt lấy sách lật qua lật lại, “Đây không phải là tiếng Hán”.

Đông Thục Lan lấy tờ giấy đánh cược lần trước từ trong ngực ra giờ giờ: “Trên tờ giấy đánh cược chỉ nói ‘bản dịch’, cũng không xác định phải là bản dịch tiếng Hán. Toàn bộ thế giới tổng cộng có 5651 thứ tiếng, thiếp thân chỉ cần không đưa cho ngài bản tiếng Ý là được. Bộ này là dịch ra tiếng Anh”. Sau đó, nàng lại nhỏ giọng nói thầm: “Không đưa cho người một bộ tiếng dân bản xứ vùng Amazon đã là quá khách khí rồi”.

“Không biết Đông thứ phúc tấn có được bộ sách này từ chỗ nào?” Dận Tự rất khách khí hỏi. Dĩ nhiên, trừ Tiểu Thúy, tất cả mọi người đều không nghĩ rằng Đông Thục Lan biết tiếng nước ngoài, bọn họ cho rằng nhất định là nàng nghe nói từ đâu đó, sau khi tìm được bộ sách này liền cho người phiên dịch cách làm kem bên trong.

“Mua được từ chỗ các linh mục. Bát bối lạc cũng có hứng thú?”

“Nói vậy chắc cũng tốn không ít bạc của người nhĩ?!” Dận Đường cắn răng.

“Tạm tạm, không dùng đến mười lượng bạc, Thục Lan bình thường ăn mặc tiết kiệm, không hao phí gì nhiều, chút tiền đó thiếp thân vẫn gánh vác được”.

“Hừ”. Dận Đường phát tay áo sải bước rời đi.

Trận đánh cược mở đầu lần này, Dận Đường đấu với Đông Thục Lan, chấm dứt bằng thắng lợi toàn diện của Đông thứ phúc tấn, tất cả mọi người liền tập trung sự chú ý đến trận thứ hai, cũng chính là phần mấu chốt, con trai trưởng của Tứ bối lạc Đại a ca ra đòi. Mà kết quả này, sẽ công bố trong vòng năm tháng, Ô Lạt Na Lạp Thị trong năm tháng có thể mang thai hay không? Trận đánh cược này, tất cả mọi người từ Khang Hi để cho tới chúng hạ nhân, đều mở to mắt theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phúc Tấn Mang Thai

Bởi vì trận đánh cược này ảnh hưởng sâu rộng, một vài công vụ trên triều đường vốn phải cần Tứ Tứ đích thân ra khỏi thành xử lý, đều được Khang Hi để phân cho lão Tam hoặc lão Bát đi làm, kể cả thay mặt duyệt tấu chương buổi tối cũng không để Dận Chân ở lại trong cung quá muộn, ít nhất trong năm tháng, Tứ bối lạc có thể mỗi ngày về nhà ăn cơm tối đúng giờ.

Đối với tình hình này, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị là người cao hứng nhất. Bởi vậy trong phủ Tứ bối lạc lại có thêm một trận bàn tán đầy vị chua mối: vị Đông thứ phúc tấn này rất biết nịnh nọt, kiểu nịnh nọt này không phải là tự thân làm cho Tứ bối lạc vui vẻ, mà là dùng chút chiêu trò với phúc tấn, hiện tại bất luận thế nào, trong năm tháng này phúc tấn chuyên sủng là chuyện tất nhiên, các phòng khác đều khuê phòng tịch mịch cả! Đức Phi nương nương trong cung cho người đưa tới một đồng thuốc bổ, cũng biểu lộ thái độ của bà.

Ba tháng trôi qua, không có động tĩnh gì. Thời gian càng trôi, phần thắng càng nghiêng về phía Cửu a ca, không ít người đã bán tín bán nghi ngay từ đầu liền chuyển sang chế giễu. Thập Tam thỉnh thoảng nhìn sang Tứ ca nhà mình với ánh mắt lo lắng, mặc dù nhìn ngoài mặt cũng không được gì, hẳn muốn an ủi Tứ ca, nhưng vừa mở miệng lại không biết nói gì cho phải. Tiễn Thập Tam a ca, Lỗ Thái nhìn gia mặt không chút thay đổi đang phê duyệt công văn trước bàn, do dự không thôi. Trong lòng hẳn cũng thấp thỏm không yên, tuy đã nghe được cuộc đối thoại của chủ tớ các nàng, nhưng chuyện Đông thứ phúc tấn biết xem tướng cũng chỉ có sự việc của Cung Thân Vương làm bằng chứng, trước đó căn bản không có bất kì dấu vết nào. Hơn nữa gia cũng đã phái hần đi Đông phủ, đến nơi ở của nhị tiểu thư trước khi xuất giá ngắm dò la, căn bản không có người nào biết. Bằng không vị Đông nhị tiểu thư này kể cả là con vợ lẽ, cũng không thể bị coi như thể thân gả vào phủ Tứ bối lạc, bị gia phoi nặng một chỗ lâu như vậy. Còn nữa, hiện tại tiền đánh cược cũng đã đưa ra, nói cách khác thứ phúc tấn không sợ thua, người thua không ngại đầu lên được chính là gia, việc này giờ không chỉ là vấn đề về mặt mũi nữa, trong lòng gia chắc hẳn đang rất hi vọng có con nối dõi. Thánh thượng chắc cũng biết tâm tư gia, vì vậy giao hết các việc phải ra khỏi kinh thành cho các bối lạc khác đi làm.

“Gia”. Lỗ Thái cẩn thận quan sát phản ứng của Tứ gia.

“Nói đi”. Dận Chân cũng không ngại đầu nhìn thị vệ của mình một cái.

“Hôm nay gia có muốn đến chỗ Đông thứ phúc tấn dùng bữa hay không?”

Bút lông trong tay Dận Chân dừng một chút, “Đi truyền lời, ta hôm nay dùng bữa tại Hình Thần viện”.

“Dạ”.

Đây hình như là lần đầu tiên Tứ bối lạc cùng Đông Thục Lan một mình dùng cơm.

Thấy Đông Thục Lan chưa ăn được mấy miếng đã buông đũa xuống, Dận Chân nhàn nhạt mở miệng: “Nàng ăn không nhiều lắm”.

“Thiếp thân đã dùng qua bữa tối rồi”.

Hai hàng lông mày của Dận Chân hơi nâng lên, việc này không đúng với quy củ.

“Thiếp thân đi ngủ rất sớm, cho nên cũng truyền lệnh ăn sớm hơn. Ngủ sớm dậy sớm, đúng với đạo dưỡng sinh, thân thể là tiền vốn. Hiện tại thiếp thân bồi gia ăn một chút, là quy củ, Thục Lan cũng không định làm trái quy củ”. Đông Thục Lan biết rõ tính cách của Dận Chân, ở điểm này Tứ gia tuyệt đối là một người rất nghiêm túc tuân thủ quy tắc, ghét nhất là người không tuân theo quy củ.

“Nếu như hai tháng sau phúc tấn còn chưa mang thai, ta có một điền trang ở dưới chân núi Ly Sơn, nàng đi rồi cũng đừng nghĩ trở lại”. Dận Chân buông đũa, chậm rãi mở lời. Hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Đông Thục Lan, xem nàng có phản ứng gì.

“Chi phí ăn mặc như cũ?” Điểm ấy rất trọng yếu!

“Rắc” một tiếng, Tứ bối lạc bóp nát tách trà trong tay, khiến cho Đông Thục Lan giật mình hoảng sợ, vội vàng ngậm chặt miệng mình. Hiện trên người vị này phát ra âm khí quá nặng, đứng đưng vào là tốt nhất.

Sau khi Dận Chân bị làm cho tức giận rồi đi, Tiểu Thúy vừa thu dọn vừa than thở: “Tiểu thư, người tội gì... khi không chọc giận bối lạc gia”.

“Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng thôi. Nếu như chi phí ăn mặc như cũ, có thể đổi thành khi phúc tấn mang thai, chúng ta liền đến cái điền trang dưới chân núi Ly Sơn kia không bao giờ trở về được không”.

“Tiểu thư... Người biết rõ đây là chuyện không bao giờ xảy ra!”

“Cơ hội khó có được mà, cơ hội như vậy không biết bao giờ mới gặp được nữa”.

Đối với việc này, Tiểu Thúy đã rất quen thuộc rồi, mặc kệ tiểu thư đang ngồi ủ rũ bên cạnh bàn, nàng đi làm chuyện của mình.

Tối gần cuối năm, tuy rằng ván đánh cược này vẫn còn nóng hổi, nhưng bầu không khí năm mới cũng phần nào phân tán bớt lực chú ý của mọi người. Giao thừa, chiếu theo lệ cũ, Tứ bối lạc mang theo phúc tấn tiến cung ăn bữa cơm đoàn viên, không ngờ chưa tới nửa đêm đã có người hầu chạy về phủ, nói rằng phúc tấn đang nôn ọe trong cung, làm mọi người đều sợ tới mức sửng sốt. Hóa ra nguyên nhân là vì phúc tấn năm tháng nay đều kiêng rượu, nhưng mà sắp hết năm, vội vàng nên cũng không chú ý đến thân thể mình. Đêm nay Hoàng Thượng ban thưởng rượu, đương nhiên phải uống, vừa uống một ngụm, thân thể liền khó chịu, làm cho tất cả mọi người nhớ lại thời gian đánh cược hình như cũng không bị như vậy, Khang Hi lập tức truyền thái y tiến cung chẩn trị, vừa xem mạch, đúng thật là hỷ mạch đã được gần hai mươi ngày! Thánh tâm mừng rỡ, cho Tứ phúc tấn nghỉ ngơi ngay tại trong phủ của Đức phi, lệnh cho ba thái y đi theo giúp an thai, chớ an toàn, bình minh mới trở lại phủ Tứ bối lạc, còn đặc cách cho Dận Chân có thể qua đêm ở trong cung.

Nghe được tin tức, tất cả mọi người trong phủ Tứ bối lạc đều sửa đổi thái độ với Đông Thục Lan, có nha hoàn ma ma đã bắt đầu ngầm khuyên bảo chủ nhân mình: phải lo lót quan hệ với vị Đông thứ phúc tấn này đi, người ta đúng là thiết khấu trực đoạn*, trong phủ Tứ gia nhiều năm như vậy đều không có sở xuất, vị thứ phúc tấn này vừa nói phúc tấn sẽ sinh Đại a ca liền trở thành sự thật! Bất luận sinh ra là a ca hay cách cách, đối với Tứ bối lạc không có tiểu hài tử mà nói đều là báu vật cả.

* thành ngữ dùng để nói về những lời tiên tri chính xác.

Bây giờ phần trăm đang là năm mươi năm mươi, vấn đề là nhìn xem sẽ sinh ra trai hay gái thôi. Ngày hôm sau, Tứ phúc tấn từ trong cung trở về phủ, từ kiệu nhỏ ban đầu đổi thành xe kéo rộng rãi thoải mái, còn mang về một đồng lớn hạ lễ cùng thuốc bổ người trong cung tặng. Dận Chân cũng thay đổi về mặt ngẫu lúc bình thường, cưỡi ngựa bên cạnh xe, thỉnh thoảng chú ý tình huống bên trong.

“Vận may của Đông thứ phúc tấn này kinh khủng thật!” Dận Nga cảm thán.

“Vận may?” Dận Đường vốn không tin, ký ức của hắn về về mặt như đã định liệu trước của Đông Thục Lan đêm đó vẫn còn mới mẻ.

“Không phải sao? Chẳng lẽ Cửu a ca còn cho rằng Tứ ca sẽ vì mặt mũi mà để mình bị cấm sùng?” Dận Nga về mặt không tin, “Đừng đùa, đây là đích phúc tấn đấy! Nếu nói Đông Giai Thị kia giả vờ mang thai thì còn tin được, chứ Tứ tẩu thì... ta kiên quyết không tin”. Thập Tứ a ca cũng nói xen vào.

Thập a ca gật đầu đồng ý, Tứ tẩu không gian trá giống Đông Giai Thị kia, đến Cửu ca còn bị thua một vỏ nhỏ, tuy rằng kết quả cuối cùng của trận đánh cược này còn chưa biết, nhưng phần thắng vẫn đang cân bằng. Nếu đến cuối cùng, thật sự như lời Đông Giai Thị kia, Tứ tẩu sinh a ca, vậy những nữ nhân hằng mong mầu bằng tử quý (mẹ có địa vị nhờ con) chẳng phải sẽ phát điên?

Hiển nhiên Dận Tự nhìn ra Thập đệ đang nghĩ gì, lắc đầu cười: “Những nữ nhân kia chỉ sợ hiện tại đã rục rịch rồi. Tứ ca mấy năm nay đều không có con

nói dối, bất luận lần này Tử tẩu sinh là a ca hay cách cách, đều đủ cho họ đồ mắt ghen tị”.

Đối diện với những nữ nhân như sói như hổ này, không biết vị thứ phúc tấn kia sẽ ứng phó như thế nào? Dận Đường rất ác ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tiểu Thư Ngồi Sân Khấu

Vừa về phủ, chuyện đầu tiên phúc tấn làm chính là cho người gọi Đồng Thục Lan vào phòng mình. Nàng cầm lấy tay của Đồng Thục Lan, hai mắt ửng đỏ: “Muội muội, ta thật không biết nên nói gì cho phải”.

“Phúc tấn, đừng kích động, ngàn vạn đừng kích động, chuyện này không tốt cho tiểu a ca. Phúc tấn xem, bây giờ người phải thật vui vẻ, thường xuyên tươi cười rạng rỡ, đứa bé sinh ra mới đáng yêu. Huống chi, đứa bé này cũng do phúc tấn cùng bồi lặc gia cố gắng có được, đâu liên quan gì tới Thục Lan”.

“Nhưng cũng nhờ cát ngôn của muội cả”. Ô Lạt Na Lạp Thị cười đầy thâm ý, có điều Đồng Thục Lan nhìn lại chẳng hiểu gì.

“Đâu có”.

“Phúc tấn, Lý trắc phúc tấn đến thăm người, người gặp hay không gặp?” Thúy Châu vào phòng bẩm báo.

“Cứ nói ta mệt mỏi, ngủ rồi”.

“Dạ”.

Đồng Thục Lan vội vàng đứng lên: “Nếu phúc tấn mệt mỏi thì Thục Lan xin cáo từ”.

“Không sao, cứ ngồi lại”.

“Không được, phúc tấn vừa mới có thai, thai nhi còn chưa ổn định, nhất thiết không thể dễ mệt. Tuy rằng gần sang năm mới, khách đến thăm nhiều, có điều đang là thời kỳ đặc biệt, chậm trễ một chút người ta cũng thông cảm được, dù sao không chỉ có Tử bồi lặc mà còn bao nhiêu người khác đều đang mong chờ tiểu a ca này, phúc tấn cứ nghỉ ngơi trước đi”.

“Vậy được rồi, muội về đi, khi nào tỷ muội chúng ta lại hàn huyên. Thúy Châu thay ta tiễn thứ phúc tấn”.

“Dạ”.

Mới rời khỏi cửa viện phúc tấn ở không bao lâu, đã nghe thấy phía sau có người gọi: “Muội muội, Đồng muội muội đừng bước”.

Đồng Thục Lan vừa quay người đã thấy Lý trắc phúc tấn – người ban đầu đến để bá kiến phúc tấn, nàng ta rõ ràng không đi, liền chặn người ngoài cửa. Đồng Thục Lan nhanh chóng đeo lên khuôn mặt tươi cười: “Trắc phúc tấn cát tường”.

“Ôi, đều là người trong nhà, muội muội sao còn khách khí như vậy, nếu không chê, chúng ta gọi nhau tỷ muội có được không?”

Nghe loại giọng Tô Châu này, nàng ta nói xong Thục Lan cũng phát lạnh, trước nàng có nghe bình đàn* Tô Châu, giọng nói như thì thầm của họ rất êm tai, không hiểu sao lời phát ra từ trong miệng vị Lý trắc phúc tấn này lại là lút cú như má mì trong kỹ viện như vậy! Nàng ta đi một bước lại lắc một cái, cái kiểu vung khăn trên tay lại càng giống. May mắn là nàng ta còn biết trang điểm, không đến mức biến thành báng pha màu, đôi lông mày tinh tế kẻ nhẹ nhàng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, làm cho những đặc điểm của mỹ nữ Giang Nam được bộc lộ hết ra ngoài. Có lẽ là tại trước kia nàng xem phim cổ trang quá nhiều, vì nàng thấy má mì trong kỹ viện buổi tối mở cửa làm ăn đều có bộ dạng như thế này.

* Một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn.

“Thục Lan không dám”. Đồng Thục Lan khẽ khom lưng.

Về không vui trên mặt Lý thị chợt lóe rồi biến mất, “Vây cũng phải, Thục Lan bây giờ là người tâm phúc trước mặt phúc tấn, xem phúc tấn vừa hỏi phủ, không gặp những người khác, người đầu tiên muốn gặp lại là muội. Lần này miệng vàng lời ngọc của muội đã giúp cho phúc tấn có thai, không chỉ trở thành quý nhân của phúc tấn, xem ra không lâu nữa cũng sẽ trở thành quý nhân của gia”.

“Trắc phúc tấn, đây toàn là chuyện không có thật. Lúc ấy Thục Lan mở miệng đánh cược cũng vì bất đắc dĩ, mấy tháng nay, Thục Lan không ngủ yên ổn được mấy ngày, trái tim cứ như bị treo lên. Cuối cùng thì ông trời cũng có mắt, vận may của Thục Lan không tệ, thật sự chỉ là nói bừa thôi, bây giờ vẫn

chưa biết phúc tấn sẽ sinh a ca hay cách cách, trái tim còn chưa trở về đúng chỗ, chỉ có thể thả lỏng một nửa. Nếu mà đánh cược thắng, tất cả đều vui vẻ, nếu thua, bồi lạc gia cũng đã nói, sẽ không cho ta tiếp tục ở lại phủ Tứ bồi lạc nữa”. Muốn đóng kịch thì cùng nhau đóng kịch, thật thật giả giả, xem ai lừa được ai. Có điều phải động não thật mệt muốn chết, so sánh với đọc hết một quyển sách còn mệt hơn.

“Làm sao vậy? Vì sao ta lại không có chút tin tức nào?” Chuyện này dĩ nhiên Lý thị đã sớm nghe nói, phải rời đến son trang dưới chân núi, hơn nữa còn không cho nàng trở về phủ.

“Cho nên trái tim này của Thục Lan làm sao mà yên ổn cho được, mấy tháng nay đều không có tinh thần, phải đi về nằm một lát, thất lễ”. Vừa nói vừa giả bộ đưa tay day day huyết thái dương, Tiểu Thúy bước lên phía trước nhẹ nhàng đỡ lấy tay của tiểu thư nhà mình. Hình như trong tí vi đều giả bộ suy yếu như vậy, không biết nàng học theo có giống không?

“VẬY MUỘI MUỘI ĐI THÔNG THẢ”. Nhìn Đông Thục Lan đang từ từ đi xa, Lý thị thu hồi khuôn mặt tươi cười. Đông Thục Lan này thật không đơn giản, lúc thì Thập Ngũ, Thập Lục a ca, lúc thì phúc tấn, thủ đoạn đùa bỡn này đúng là không tầm thường. Bản thân trước kia đúng là xem thường nàng.

Đông Thục Lan vừa bước vào viện của mình liền quay đầu lại nhìn một chút, phía sau không có ai, nàng rời khỏi cánh tay nâng đỡ của Tiểu Thúy, cúi thắt lưng một cái, phân phó đóng cửa cài khóa, nói tiểu thư không có tinh thần, đang nghỉ ngơi, không tiếp khách. Nhưng mà biện pháp này cũng chỉ dùng được một lần mà thôi, đã gần sang năm mới, không thể cứ đóng cửa không gặp ai, hơn nữa có thể đoán được, cửa cổng phủ Tứ bồi lạc sang năm sau có thể sẽ phải thay mới rồi.

Lại nói đến Cửu a ca hẹp hòi, vẫn còn canh cánh trong lòng vụ bản dịch tiếng Anh kia, hay là nói canh cánh trong lòng vì sự sợ ý khinh địch của bản thân, xem thường Đông Giai Thị này rồi thua một vố. Phải biết rằng sau khi Tứ phúc tấn mang thai, việc sinh ra a ca hay cách cách đã không còn quan trọng. Hơn nữa hẳn cũng nghe ngóng, lần này Đông Thục Lan kia thật sự không làm gì cả, đúng là thuần túy nhờ vào vận may, đoán bừa. Nếu người nghiêm cẩn giống như Tứ ca lại dám để cho người đàn bà to gan kia công khai đánh cược chuyện lớn đến thế với chúng a ca, thì chắc hẳn ở trong mắt Tứ ca, Đông Giai Thị này quyết không đơn giản. Đáng tiếc, tài liệu trong tay hẳn thật sự quá ít! Cho nên, Dận Đường lại đổ thêm dầu vào lửa, nói bóng gió với các nữ nhân bên cạnh rằng: lần này phúc tấn mang thai hoàn toàn là nhờ một tay Đông Giai Thị phía sau thúc đẩy, nói không chừng trong tay nàng có mấy thứ bí phương gì đó. Phải biết rằng thịnh cực tất suy, không thể lo lắng chu toàn cho cả đám nữ nhân này được, sung ái một người tất nhiên sẽ mất lòng những người khác. Những nữ nhân trong cung trong phủ có chút ít thủ đoạn gì hẳn đều biết rõ. Nếu như Tứ ca ra tay giữ gìn, thì e rằng trong phủ sẽ trở nên náo nhiệt, biết đâu nhờ vậy hẳn lại có được vài tin tức quan trọng nào đó.

Vì thế, không giống với năm trước, Hình Thần viện của Đông Thục Lan đông như trẩy hội, người đến chơi hết tốp này đến tốp khác. Một đến mức mỗ Lan hai má không còn cảm giác, đầu nặng trĩu. Thiệp mời thì gửi trả tất cả, cáo ốm gần sang năm mới, Thục Lan lại muốn Tiểu Thúy giúp nàng trang điểm màu khó, giả vờ chán chường, sau đó gặp khách, ba ngày lại đóng cửa nghỉ ngơi một lần. Sao nàng cứ cảm thấy mình như tiểu thư ngồi trên sân khấu, bán nghệ không bán thân thế này! Về phần nhà trước, nghe nói cũng phải tiếp khách không ngừng, nhưng Tứ bồi lạc lấy lý do phúc tấn không chịu nổi một mồi, đem tuyệt đại bộ phận nhiệm vụ tiếp khách giao cho mấy vị trắc phúc tấn, đương nhiên, từ sau khi phúc tấn hồi phủ thì thói quen ngủ sớm của Thục Lan cũng phải thay đổi. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy được an ủi phần nào chính là: những vị khách đến thăm hiển nhiên đều đã nghe nói nàng là phúc tấn yêu sách nổi tiếng khắp kinh thành, không hẹn mà cùng tặng sách làm quà mừng năm mới. Đương nhiên về chuyện đáp lễ, Đông Thục Lan đều giao cho Tiểu Thúy, túi tiền của mình đều ở chỗ nàng, nàng không trông nom thì ai?

Không biết công tác tiểu thư ngồi sân khấu kiểu này còn phải làm bao lâu? Đông Thục Lan mỗi ngày đều mệt mỏi như một con cún giữ nhà, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khủng Hoảng Tài Chính

Qua hai ngày đầu năm mới, người đến phủ Tứ bồi lạc cầu kiến Đông thứ phúc tấn không thấy giảm bớt, hơn nữa sách đưa đến càng ngày càng hợp tâm ý Thục Lan, điều này rốt cuộc cũng làm cho mỗ Lan trì độn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cho nên, nàng đóng cửa từ chối tiếp khách một ngày, để cho Tiểu Thúy ra ngoài tìm hiểu một phen.

Tiểu Thúy đi một vòng trở lại, dở khóc dở cười: “Thì ra bên ngoài đang truyền nhau là trong tay tiểu thư người có bí phương trị bệnh vô sinh. Những người tới mấy ngày qua cũng là để thăm dò thực hư. Nhưng khi thấy tiểu thư không có động tĩnh gì, lại còn kín miệng, bọn họ cho rằng đã không đưa đồ hợp ý tiểu thư, cho nên mới càng ngày càng chu đáo”. Tiểu Thúy cũng biết thừa, kín miệng cái gì chứ, căn bản là tiểu thư còn chẳng hiểu bọn họ nói cái gì, có ả ý gì.

“Bí phương chữa vô sinh?” Đông Thục Lan đen mặt, bọn họ đúng là can đảm thật, lại dám suy đoán Hoàng đế tương lai là một nam nhân không thể “gieo trồng”? Có điều cũng phải thôi, nếu như không có người thừa kế, Tứ a ca này còn mong đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nào chứ, làm việc cho người khác chắc? Nhưng mà nhất định phải giải quyết tình hình trước mắt, cứ coi như phúc tấn sinh con cho Tứ bồi lạc, thì chuyện cũng đâu liên quan gì đến nàng? Coi như là vì một khẩu hỏa súng, nàng cũng đã đóng góp một bộ *Marco Polo du ký*, hơn nữa lại tiến cung rồi, có vẻ được hay không còn là vấn đề. Năm nay cũng qua, nếu đã tìm hiểu được mục đích của người đến chơi là bí phương vô sinh, vậy thì ai là người phụ trách, tìm người đó mà hỏi đi, để cho nàng một không gian yên bình. Nghĩ tới đây, Thục Lan lau lau bàn tay bị bẩn vì ăn cơm “Tiểu Thúy, phao tin ra ngoài cho ta, cứ nói bí phương vô

sinh này ở trong tay Tứ bối lạc gia. Để cho bọn họ ngắm lại, nếu như trong tay ta có cái bí phương gì đó kia, tại sao không tự mình thử, mang thai là được, Tứ bối lạc còn phải lo không có con nối dõi sao?”

Tiểu Thúy mấy ngày vừa qua cũng mệt muốn chết, nàng chưa bao giờ phải tiếp nhiều khách đến như vậy. Vừa nghe thấy lý do từ chối của tiểu thư, Tiểu Thúy lại nghĩ đến bộ dạng cả ngày mặt lạnh của Tứ bối lạc, mặt liền đầy ý cười: “Chẳng biết mấy người đó có dám nói chuyện này với Tứ gia không nữa”.

“Bọn họ có dám hay không thì cũng chẳng liên quan đến chúng ta. Có điều, người phao tin phải cẩn thận một chút, bị bắt được thì cũng phiền toái không nhỏ đâu. Tứ gia ghét nhất là những kẻ không tuân thủ phép tắc”.

“Nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận”.

Quả nhiên, mấy ngày sau cao kiến công hiệu, khách đến phủ tìm hiểu không thấy ít, nhưng người đặc biệt yêu cầu gặp Đông thứ phúc tấn giảm đi rất nhiều. Cuối cùng vở hài kịch này cũng hạ màn, bây giờ chỉ cần đợi mười tháng nữa để đem khẩu hỏa sủng kia về. Không đợi Thục Lan thỏa mãn mở sách ra đọc, chuẩn bị bắt đầu một ngày mới yên bình, Tiểu Thúy sau khi thu dọn phòng liền mang thái độ khác thường đứng ở bên cạnh bàn đọc sách, không ra ngoài làm chuyện của mình. Vừa thấy thế, Thục Lan liền biết nhất định là có chuyện gì đó mà Tiểu Thúy không giải quyết được, “Nói đi, chuyện gì không giải quyết được, không cần phải áp a áp úng như vậy”.

“Tiểu thư, trải qua vụ ồn ào này, lại còn đáp lễ từng người một, hình như người không còn bạc nữa rồi...”

“Không còn bạc?” Miệng Thục Lan nhếch nhếch, nàng có đi ra ngoài tiêu tiền tháng sao? Nhớ được có một lần duy nhất đi mua bộ *Marco Polo du ký* kia, hình như nàng còn khoe khoang với Cửu a ca, chuyện đó dường như mới xảy ra thôi mà, sao lại chơi đến mức khủng hoảng tài chính rồi?

Tiểu Thúy vừa nhìn thấy tiểu thư như vậy, không khỏi thở dài: “Tiểu thư, thật ra thì tiền thường ngày mà tiểu thư tiêu cũng không nhiều, là tại dịp lễ tết năm mới, mặc dù y phục mới đều dùng vải vóc còn thừa để may, nhưng mà, tiền người cho người khác vay cũng không ít đâu, trong viện này, già trẻ lớn bé, ít nhiều gì cũng hỏi vay tiền của người. Những người khác trong viện nghe nói người dễ nói chuyện, cũng ngấm kéo đến. Cũng tại tiểu thư mềm lòng, sau khi xác nhận họ cần tiền thật, thì cần vay bao nhiêu cứ vay bấy nhiêu, chẳng những không tính tiền lãi, còn chờ đến khi phát tiền hàng tháng để xem xét cho thêm”.

Thục Lan bĩu môi: “Cũng đâu phải ai ta cũng cho, chẳng phải ta còn phải người đi điều tra, nếu bọn họ thật sự cần kíp mới cho còn gì?”

“Vâng, nhưng tiền hàng tháng của người cũng chỉ có từng ấy, đi thì nhanh mà về thì chậm, trước kia không thấy gì, nhưng sau lần đáp lễ này, thoáng cái đã tiêu một khoản lớn, liền rõ ràng là giặt gấu vá vai”.

“Ồ, người cũng biết dùng cái thành ngữ giặt gấu vá vai này để nói cơ đấy, không tòi, không tòi”.

“Tiểu thư...”

“Được rồi, không đùa nữa. Đồ trang sức của ta có thứ bình thường không dùng đúng không? Cứ đem đi cầm đi”.

“Tiểu thư! Những thứ đó đều là trắc phúc tấn – ngạch nương của người cho khi người mới vào phủ mà!”

“Vậy thì sao? Không ăn được mà cũng chẳng đeo được, hưởng chi đó cũng chỉ là vật chết, người là vật sống, chỉ cần người còn sống thì mấy thứ này không phải có đi sẽ có về sao?! Cứ luẩn quẩn trong lòng như vậy làm gì?”

“... Nô tỳ hiểu”.

Thấy Tiểu Thúy có chút không tình nguyện, Thục Lan cười một tiếng: “Ta chỉ không muốn rước thêm phiền toái thôi. Đem đồ trang sức đi cầm là dứt khoát nhất, nếu không ta tìm Cửu a ca, cùng hắn bán mấy thứ đồ vật ly kỳ cổ quái, cũng đủ cho chi phí ăn uống của chúng ta nửa đời sau, nhưng mà, phiền toái cũng đi theo. Lần này tiểu thư ta chỉ ra mặt một chút mà đã dính phải bao nhiêu chuyện đấy thôi. Đúng rồi, nhân tiện nhắc ta, trong hai ngày này phải sắp xếp lại sách các nàng tặng, nếu có quyển không đọc, người cũng giúp ta đem ra thư cục hỏi xem có gửi bán được không, ta đây cũng không phải là bãi rác, sách gì cũng thử”.

“Tại sao tiểu thư lại tìm Cửu a ca? Chẳng phải ngài ấy với tiểu thư không hợp ý nhau sao?”

“Kiếm được tiền thì có ai không muốn? Ta chọn Cửu a ca chẳng qua là vì hắn biết làm ăn buôn bán”.

“Nhưng Tứ gia cũng làm ăn mà, bằng không chỉ nhờ vào chút bổng lộc làm quan thì sao có thể nuôi cả một phủ đầy người như thế này được. Nếu như người cùng buôn bán với Cửu a ca, bên ngoài lại nói khó nghe cho mà xem...”

“Nếu như Tứ bối lạc cũng biết làm ăn thì đương nhiên ta sẽ suy nghĩ cho người nhà trước tiên, có điều, không nói trước cái này, người bây giờ cứ đem bán mấy món trang sức đi, mấy chuyện buôn bán này sau rồi nói. Có thể không đi bộ thì sẽ không đi bộ. Bằng không, khi có người coi người như bảo bối thì cũng có người coi người là cái gai trong mắt”.

“Vâng, bây giờ nô tỳ đi rửa sạch mấy thứ đồ trang sức, chút nữa sẽ đưa người xem qua”.

“Đi đi”.

Không ngờ, hai ngày sau, Dận Chân lại đặt chân vào Hình Thần viện.

“Bối lạc gia cát tường”.

“Lỗ Thái”. Dận Chân vung vạt áo, ngồi xuống ghế ở phòng khách.

Lỗ Thái mở bao vải nhỏ đang cầm trên tay ra, bày lên mặt bàn tròn gỗ lim lớn trong phòng khách.

“Hả? Máy thứ đồ trang sức này...”

“Nàng nhìn cẩn thận chút, xem có phải của nàng hay không”.

“Này, Tiểu Thúy, người nhìn xem có phải là nữ trang của ta không?”

“Dạ”. Tiểu Thúy dè dặt đi lên trước, một chút cũng không dám nhìn mặt của Tứ bối lạc, “Là trang sức của tiểu thư, nhưng mà không phải máy thứ đồ trang sức này đâu...”

“Tiền tháng cho thiếu sao?”

“Hồi bẩm bối lạc gia, dĩ nhiên tiền tháng cho không ít, có điều ngài cũng biết, đoạn thời gian trước có chút ‘đặc biệt’, vậy nên tiền bạc mới hao hụt”.
Đồng thứ phúc tấn về mặt không đổi.

“... Ta vốn vẫn chưa nghĩ ra nên thưởng cho nàng những thứ gì, máy thứ đồ trang sức này nàng cứ lưu lại đi, coi như...”

Đồng Thục Lan há miệng, nhưng không nói ra lời, chỉ oán trách thầm trong bụng, ta cũng không cần người chuộc đồ, có chút tiền đó đã đòi đền bù cho vạt và cực nhọc của ta đoạn thời gian vừa rồi, đúng là quả coi thường sức lao động của bản tiểu thư mà!

“Thế nào? Không hài lòng?”

“Ừm... ờ... Máy món đồ trang sức này thiếp thân có thể không lấy mà đổi thành ân điển khác được không?” Bộ dạng tức giận lần trước của Dận Chân, Thục Lan vẫn còn nhớ rõ, cho nên lần này hỏi đặc biệt cẩn thận, thỉnh thoảng đưa mắt chăm chú quan sát biểu cảm đông cứng của Tứ a ca.

“Nói”.

“Lần trước bối lạc gia nói chuyện dời đến thôn trang dưới chân núi... Không biết lời gia nói còn tính nữa hay không?”

Động tác bung chén uống trà của Dận Chân dừng lại, sau đó đặt chén trà xuống, đứng dậy, đi tới trước mặt Đồng Thục Lan, khẽ cúi người, đem mặt tiến tới trước mặt Thục Lan.

Đồng Thục Lan buộc lòng phải ngửa ra sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai khuôn mặt.

“Vốn ta còn định cho nàng thêm một ân điển, chính là sau này nàng có thể tùy ý mượn sách trong thư phòng trước chỗ ở của ta, nàng nếu đã không cần, vậy cứ coi như ta chưa nói gì. Nàng tạm thời cũng đừng nghĩ đến việc dời đến thôn trang dưới núi”. Nói xong, vung tay áo, Dận Chân thẳng bước ra khỏi phòng, Lỗ Thái phát hiện khóe miệng của gia hoi nhếch lên khó mà thấy được, mặc dù đã là trời đông giá rét, nhưng nhiệt độ xung quanh lại dễ chịu hợp lòng người, xem ra tâm tình của bối lạc gia thật là tốt.

Đợi đến lúc Đồng Thục Lan ý thức được ý tứ trong lời nói của Tứ bối lạc, Dận Chân đã ra khỏi viện. Cho nên, mỗi một sách trắng đêm khó ngủ, một lòng suy tư xem ngày hôm sau nên nói thế nào mới có thể làm cho gia nhà mình hồi tâm chuyển ý, cho nàng vào thư phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cá Không Mắc Câu

Sáng sớm hôm sau, mặt Đồng Thục Lan như gấu trúc, khiến cho Tiểu Thúy bị dọa sợ không nhẹ, phải biết rằng kể từ khi tiểu thư bị đập đầu, trừ cái đêm bối lạc gia nán lại thì tiểu thư nhà nàng ngày ngày đều ăn ngon, ngủ ngon, tiểu thư đã nói thân thể là tiền vốn, sẽ đi cùng mình hết đời, nhất định phải bảo vệ thật tốt, khỏe mạnh là quan trọng nhất. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nghiêm trọng đến mức nào mà lại làm cho tiểu thư mất ngủ?

“Tiểu thư? Hôm qua trời lạnh quá, người ngủ không ngon sao?”

“Không phải”. Đồng Thục Lan vỗ vỗ mặt, hé miệng: “Ngày hôm qua Tứ bối lạc nói gì người cũng nghe thấy rồi, người nói xem ta có nên tranh thủ đi...”

“Tiểu thư muốn đi tranh giành vật gì vậy?”

“Hôm qua người không nghe thấy bồi lạc gia nói ban đầu ngài ấy định cho ta một ân điển?”

“Có chứ ạ, chẳng phải bồi lạc gia đã chuộc lại tất cả đồ trang sức cho tiểu thư rồi sao?”

Thục Lan nhắm mắt lại: “Không phải chuyện này, là chuyện ta có thể tùy ý ra vào thư phòng của ngài ấy để mượn sách đọc”.

“Nhưng cái này có gì khác đâu? Chẳng phải tiểu thư đã có thể mượn sách trong thư phòng của bồi lạc gia từ trước sao? Chỉ là thêm phúc tấn đi cùng thôi, hơn nữa, có phúc tấn đi cùng tiểu thư, mấy người ở những viện khác cũng bớt nói xấu, bằng không, vạn nhất trong thư phòng thiếu mất cái gì, tiểu thư cũng không nói rõ được đâu”.

“Đúng thật, may có người nhắc ta. Theo như lời người nói thì ân điển này của bồi lạc gia cũng chẳng có chút lực hấp dẫn nào. Mặc dù bây giờ tình hình phúc tấn có chút đặc biệt, thỉnh thoảng đi đến thư phòng cùng ta là không có khả năng, nhưng rồi nàng cũng sẽ dẽ con thôi. Hơn nữa bây giờ sách trong thư phòng đã đủ cho ta đọc, cũng có thể đến thư cục để mua sách...” Sau khi nghĩ sâu tính kỹ, Thục Lan tiểu thư quyết định không đi khom lưng uốn gối, nỏ nhan mỹ chúa nữa, chỉ vì cái ân điển chẳng ra ân điển ấy thì không đáng, nhưng mà còn một vấn đề phải hỏi cho rõ. Cứ như thế, mấy lời Tiểu Thúy nói đã vô tình làm hỏng kỳ vọng của Dận Chân. Con cá suýt mắc câu cuối cùng lại chuồn mất.

Khi Tứ bồi lạc mang theo Thập Tam đệ trở về phủ của mình, mới ngồi xuống ghế trong thư phòng thì người gác cửa đã thông báo, nói là Đông thứ phúc tấn có việc cầu kiến. Dận Chân cho đây là chuyện sớm muộn, nhất định là vì chuyện tự do ra vào mượn sách đọc trong thư phòng ngày hôm qua. Vậy nên, Dận Chân đưa mắt nhìn về phía tiểu đệ nhà mình, hy vọng hắn có thể tránh về. Chỉ tiếc, Dận Tường làm bộ như không nhìn thấy, ngồi ngay xuống cái ghế khắc hoa bên cạnh như tuyên bố bản thân rất muốn xem kịch, đầu thì nghĩ: Đông Tứ tẩu này quả thực rất có tính giải trí, chưa bao giờ khiến hắn phải thất vọng. Dận Tường nghĩ như vậy, càng cười khoái trá hơn.

“Tứ gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường”.

“Chào Đông thứ phúc tấn”. Dận Tường hơi nâng mông khỏi ghế, khom lưng.

“Sao vậy?”

“Hôm qua vội vàng, đã quên hỏi bồi lạc gia một việc”.

“Ừ”.

“Thiếp thân muốn hỏi Tứ gia... về bộ *Marco Polo du ký* kia...”

Dận Chân có chút bất ngờ, nhủ mầy, ý bảo nàng nói tiếp.

“Bồi lạc gia xem, sau khi màn đánh cược này kết thúc, có phải nô tỳ sẽ cầm lại bộ sách kia không?”

Dận Chân sững sốt, Dận Tường cũng khẽ nhếch miệng, bọn họ cũng không ngờ rằng Đông Thục Lan lại hỏi vấn đề này. “Làm càn! Nàng coi Hoàng a mã là ai?”

“Không, không, Tứ gia hiểu lầm”. Đông Thục Lan quỳ xuống đất, hai tay khua lung tung, “Ý của thiếp thân là, nếu như Thánh thượng thích, sách này đưa cho ngài cũng không sao, Thục Lan sẽ tới chỗ các vị linh mục mua lại một bộ. Bởi vì chuẩn bị một bộ cũng không dễ dàng, chẳng những phí tiền còn tốn thời gian. Nếu như Hoàng thượng thích, vậy thì bây giờ thiếp thân cũng có thể đi đặt trước, tiết kiệm được chút thời gian. Nếu như Hoàng thượng không thích, đến lúc đó có thể đem sách trả lại cho Thục Lan, đương nhiên vậy là tốt nhất. Cho nên, Thục Lan mới cả gan...”

“Đông thứ phúc tấn tự tin thật đấy! Thứ phúc tấn khẳng định lần đánh cược này mình sẽ thắng sao?” Dận Tường cảm thán.

“Thập Tam a ca, chẳng lẽ ngài không hy vọng phủ Tứ bồi lạc có thêm tiểu a ca?” Trả Thập Tam một đòn.

“Đương nhiên ta hy vọng như vậy, song bây giờ phần thắng cũng chỉ là năm mươi năm mươi”.

“Chỉ e lúc trước Thập Tam gia một nửa lòng tin cũng không có. Nhưng bây giờ sự thật bày trước mắt, vận khí của thiếp thân rất tốt, muốn ngăn cũng không được”.

Dận Tường cười hắc hắc, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tứ ca nhà mình, nữ nhân này mồm miệng quá lợi hại, đệ không xong rồi, Tứ ca cứu mạng.

“Được rồi. Nàng đi mua một bộ đi”.

“Nhưng mà... nếu Hoàng thượng trả lại sách cho thiếp thân, Thục Lan có hai bộ sách cũng vô dụng”.

“Có vẻ Tam ca rất hứng thú với bộ sách này, đến lúc đó đưa một bộ sách cho huynh ấy là được”.

“Tạ bồi lạc gia, vậy thì bồi lạc gia hãy nói một tiếng với phòng thu chi, thiếp thân phái Tiểu Thúy đem mười lượng bạc đi mua sách”.

“Chờ chút đã thứ phức tạp, như vậy thì không ổn. Người có tiền thàng, tiền người mua sách đương nhiên là của mình, sao lại hỏi xin Tứ ca? Bộ trong cung cũng là tiền riêng của người mà”.

“Đúng vậy”. Đông Thục Lan gật đầu bảo phải, “Cho nên mười lượng bạc này chính là tiền bồi lộc gia mua sách cho thiếp thân. Dù xét trên phương diện phụ tử từ hiếu hay huynh đệ thân thiết, cũng nên dùng danh nghĩa của gia để tặng sách, về phần thiếp thân, tặng cho nương nương trong cung hay phúc tấn các phủ còn được, chứ tặng cho Thánh thượng hay các a ca thì không ổn lắm. Mà nói bồi lộc gia lấy đồ của thiếp thân tặng người khác thì càng khó nghe, Thập Tam a ca, ngài nói xem có đúng hay không?”

Nghe vậy, Dận Tường cũng gật đầu đồng ý.

“Nàng chỉ hỏi có vậy? Không còn chuyện gì khác?” Dận Chân mở miệng.

“Vâng, cũng chỉ là chút chuyện vặt vãnh này thôi, Thục Lan cáo lui, không quấy rầy hai vị làm việc”. Đông Thục Lan vung khăn, lui ra khỏi thư phòng.

Chờ Đông Thục Lan đi xa, thư phòng bỗng chốc yên lặng. Dận Tường liếc Tứ ca, có chút suy tư: “Tứ ca nói xem tại sao Đông Giai Thị nhất định muốn bộ sách kia? Chẳng lẽ trong cuốn sách này có cái gì? Và lại đó là bản dịch tiếng Anh, nàng ấy biết cả tiếng nước ngoài ư?” Dận Tường suy nghĩ một chút liền cảm thấy nhất định không có khả năng, lắc đầu, “Hay là bên người Đông Giai Thị có người hiểu tiếng nước ngoài? Ban đầu đệ cho rằng nàng chuẩn bị bộ sách này vì nó có công thức làm kem, nhưng bây giờ nghĩ lại, bộ sách này ắt có gì đó cổ quái”.

“Ừ”. Dận Chân nghe xong lời của Thập Tam, trong lòng cũng khẽ động, xem ra cần điều tra một chút về chuyện tiếng nước ngoài này, nếu như bên cạnh Đông Thục Lan có người tài, thì nhất định phải lôi ra sử dụng.

“Hay là đệ đệ quay lại hỏi xem Tam ca có biết chút gì về bộ sách này không?”

“... Cũng được. Có điều, nếu như Đại Thanh không có bản dịch tiếng Hán thì chắc Tam ca cũng không biết bao nhiêu, đi hỏi các vị linh mục kia sẽ tốt hơn”.

“Tứ ca nói phải”.

Nhưng mà lần này hai người đều nghĩ sai rồi, sở dĩ Đông Thục Lan muốn sách là do nàng còn chưa đọc xong! Tất cả đều là tiếng Anh, hơn nữa có tổng cộng bốn cuốn, mặc dù Thục Lan đòi trước có chạy sang nước ngoài mấy lần, mặt đất mấy lớp vàng, nhưng dù sao nàng cũng là người Trung quốc, hơn nữa còn tính toán sau khi về nước sẽ sống cuộc đời của heo, thêm vào đó sau khi xuyên không lại không có điều kiện, tiếng Anh cũng quên khá, vì thế tốc độ đọc quyển du ký này sẽ chậm hơn rất nhiều so với những quyển khác, đã vậy còn lúc đọc sách này lúc đọc sách khác, suốt ngày nhìn chăm chăm vào quyển sách cũng khiến cho mắt bị mỏi. Cho nên, bộ *Marco Polo du ký* kia bạn học Thục Lan mới chỉ đọc được hai cuốn, một nửa còn lại còn chưa xem qua đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: A Ca Ra Đòi

Chờ sau khi bạn học Đông Thục Lan đi mua sách về, Dận Chân đã phái người âm thầm điều tra, nhưng lại phát hiện ra cuộc sống của vị thứ phức tạp này vô cùng đơn điệu, trừ đọc sách vẫn là đọc sách, còn chẳng qua lại với phúc tấn và cách cách của các viện khác chứ đừng nói là chơi thân với ai. Quan hệ bên ngoài phủ thì càng không có. Nha hoàn Tiểu Thủy bên người nàng, theo điều tra thì đã đi theo Đông Giai Thị từ trước khi bước chân vào phủ bồi lộc, ban đầu không biết chữ, nhưng sau này khi Đông Thục Lan đọc sách thì từ từ dạy bảo nên nàng ta mới nhận biết được vài chữ. Vị linh mục bán sách cho Đông Thục Lan thì khẳng định rằng mình chưa bao giờ phiên dịch bất kỳ một nội dung hay chương tiết nào cho nàng. Điều tra lâm vào cục diện bế tắc khi căn bản không ai ngờ rằng Đông Thục Lan lại biết tiếng nước ngoài.

Hơn nửa năm thoát cái đã trôi qua, càng gần kỳ sinh, con mắt chú ý từ khắp nơi càng nóng hừng hực. Có lẽ là do vụ đánh cược công khai của Cửu a ca cùng cơ sở những vụ đánh cược ngầm nho nhỏ nên khi Ô Lạt Na Lạp Thị lâm bồn, không khí náo nhiệt rầm rộ còn hơn cả khi Đại a ca của Thái tử ra đòi. Mặc dù Dận Chân không vui khi náo động quá như vậy, nhưng sự chờ đợi Đại a ca ra đòi đã khiến hân dung tưng cho vụ việc phát triển quá mức này.

Khang Hi còn thận trọng phải cả Lý thái y ở lại trong phủ Tứ bồi lộc, chú ý từng giờ từng khắc. Đến nửa đêm khi phúc tấn bắt đầu đau bụng sinh, đèn khắp các viện lập tức sáng rõ, chủ tử các nhà cũng vọt đến cửa viện của Ô Lạt Na Lạp Thị để thám thính tin tức. Dận Chân sau khi đi đi lại lại ngoài cửa mấy vòng cũng không thể yên lòng, bèn sai người đi mời Tam phúc tấn có kinh nghiệm đến. Quân gia thấy thế, còn đi mời thêm cả Thập Tam a ca, thăm nghĩ hiểm khi Tứ gia tâm trạng bất ổn, có lẽ Thập Tam a ca ở bên cạnh sẽ tốt hơn một chút. Không lâu sau, Tam bồi lộc cùng phúc tấn và Thập Tam a ca đều cười ngửa đến. Dận Chi thấy Tứ đệ cũng có lúc bất an thì lắc đầu, bảo Đồng Ngạc Thị trực tiếp vào phòng xem xét tình huống, sau đó lệnh cho tổng quản kê một cái bàn tròn trong sân, pha trà rồi đỡ Dận Chân về phía ghế ngồi, “Lão Tứ, đã bao lâu Tam ca ta chưa nhìn thấy bộ dạng thất thần này của đệ rồi?”

Dận Chân đỏ mặt không trả lời, vung vạt áo ngồi xuống nhấp ngụm trà để ổn định lại tinh thần. Dận Chi vỗ vỗ vào vai Tứ đệ: “Sinh con đầu lòng đều như vậy cả, lần đầu ta còn thảm hơn cả đệ ấy chứ, khi nào sinh đứa thứ hai sẽ khá hơn”.

Thập Tam nhìn một lượt ngoài viện: “Tứ ca này, Đông Giai Thị kia cũng bình tĩnh thật đấy, cái bóng cũng chẳng thấy đâu, đến Ngũ trắc phúc tấn còn dắt theo cả một đoàn người. Dù sao thì nàng ta cũng nên đến đây xem mới phải, coi như là vì khẩu hòa súng của Cửu ca”.

Đang nói dở thì đại nha hoàn Thúy Châu của Ô Lạt Na Lạp Thị đã vội vã chạy ra: “Gia, phúc tấn muốn gặp Đông thứ phúc tấn!”

“Bây giờ sao?”

“Bây giờ ạ”.

“Đứng ngay ra đó làm gì, còn không mau đi gọi người đến đây!” Dận Chân quát to về phía tổng quản đứng bên cạnh.

Dận Chi vội vàng ngăn cản: “Lão Tứ, ta nghĩ đệ nên đi một chuyến thì hơn, đệ có võ công, thời gian đi sẽ nhanh hơn, hơn nữa nếu có xách người đến cũng không quá thất lễ. Tình huống bây giờ có chút đặc biệt, cũng không phải giữ lễ nghi quá làm gì”.

“Vâng”. Dận Chân không do dự, thân ảnh chợt lóe, đứng là đã sử dụng khinh công để chạy về phía Hình Thần viện.

Thập Tam không tin nổi vào mắt mình: “Tam ca, đệ chưa thấy Tứ ca như vậy bao giờ đâu! Huynh ấy lúc nào cũng trầm ổn điềm tĩnh”.

“Đệ nói xem Đông Giai Thị kia bị lão Tứ xách đến đây thì sẽ có phản ứng gì?”

“Tam ca, huynh là đang trả thù hay thấy nàng ấy thanh nhân thì không chịu được vậy?”

“Thanh nhân? Đệ chắc rằng nàng ta không cho người đến hỏi thăm tin tức, mà lại yên vị trong phòng?”

Dận Tường cảm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm: “Nếu là lúc trước, đệ sẽ không tin. Nhưng bây giờ...” Hắn lắc đầu, “Nàng ấy cũng đã đi mua một bản dịch Marco Polo du ký mới rồi”.

“Ồ, có chuyện này sao?”

“Vâng, lúc đó nàng ấy rất tự tin, còn nói chờ cho vụ đánh cược này kết thúc, nếu Hoàng a mã thích thì cứ giữ lại, không thích thì sẽ tặng cho Tam ca, vậy nên phải dùng danh nghĩa Tứ ca, không thể dùng danh nghĩa của nàng vì không hợp lễ nghi, vì thế nên tiền mua bộ thứ hai này cũng lấy của Tứ ca”.

“Nàng ta thật đúng là...”

“Cho nên đệ đoán bây giờ chắc vị thứ phúc tấn kia còn đang ngủ”.

Hai người đang nói chuyện thì Dận Chân cũng xách người tới thật, Dận Tường nhìn bộ dạng mất buồn ngủ mông lung, đầu tóc tán loạn, quần áo lại xộc xệch là có thể khẳng định nữ nhân này vừa bị Tứ ca lôi từ trong chăn ra! Thấy bộ dạng kia của nàng, Dận Chân tức giận tăng vọt, Thập Tam vội vàng chạy lại dập lửa, đưa lên hai chén trà, một cho Tứ ca, áp chế hỏa khí, một cho Đông Thục Lan, thanh tĩnh đầu óc.

“Cám ơn”. Thục Lan há mồm ngáp một cái thật to. “Sao lại gọi ta tới vậy? Ta không phải đại phu cũng chẳng là bà đỡ, có thể giúp cái gì?”

“Nếu Tứ tẩu đã cho gọi người thì nhất định là người hữu dụng”.

“Ồ, rót thêm một chén nữa đi, cám ơn”. Nói xong, Đông đại tiểu thư còn chưa tỉnh táo rất tự nhiên đưa lại chén trà cho Thập Tam.

Thấy Tứ ca lại muốn phát hỏa, Dận Tường gấp gấp liếc mắt ra hiệu cho Tam ca, sau đó cảm lấy ấm trà trên bàn, rót đầy chén cho Thục Lan: “Thứ phúc tấn, hay là người nhanh nhanh vào xem qua chút đi, cần gì thì cứ bảo nha hoàn một tiếng là được, dù sao chúng ta cũng chờ ở ngoài này”.

“Ừ, biết rồi, nếu vậy thì cho người đem một ấm trà thơm vào đi, ta muốn uống ở trong”.

“Không thành vấn đề. Tổng quản, đi chuẩn bị trà”.

Đông Thục Lan đi vào phòng, chốc chốc lại ngáp một cái. Vừa mở cửa đã thấy bên trong đầy màn, cả một đợt khí nóng ập vào mặt, điều này càng khiến cho Thục Lan thêm buồn ngủ. Đông Ngạc Thị vừa nhìn thấy dáng vẻ nàng uể oải không phấn chấn như vậy thì không nhịn được tức giận, “Còn không mau đi vào, nếu để đệ muội bị lạnh người gánh được tội không?!”

“Dạ”. Sau khi xuyên không, nàng đều ngủ đúng giờ, không ngờ nay chưa đến nửa đêm đã bị lay dậy, hơn nữa còn phải ở cái nơi ngột ngạt này chẳng biết đến bao giờ, đầu Thục Lan càng ngày càng đau. Tam phúc tấn bảo nàng ra ngồi bên đầu giường, Thục Lan đến gần, thấy Ô Lạt Na Lạp Thị đầu đầy mồ hôi, hình như sắc mặt còn tái nhợt (bởi vì ánh nến phản chiếu nên nhìn không rõ ràng lắm).

Thấy Đông Thục Lan, trên mặt Ô Lạt Na Lạp Thị tràn đầy vẻ tươi cười, “Muội đã đến rồi”.

“Vâng, phúc tấn cảm thấy thế nào? Thục Lan ở đây phụng bồi người”.

“Muội nói xem đứa bé này... đứa bé này...”

“Phúc tấn yên tâm, Thục Lan bảo đảm mẫu tử bình an. Nếu vẫn không yên lòng, phúc tấn cứ nắm tay của ta đến khi nào tiểu a ca sinh ra mới thôi, người thấy được không?” Đồng thứ phúc tấn suy thì vỗ ngực bảo đảm, đáp lại câu “kẻ tin ta thì trường sinh bất tử”.

“Được, được”. Vành mắt Ô Lạt Na Lạp Thị đã ươn ướt.

Nhìn thấy Đồng Thục Lan đến thời khắc này mà còn trấn định như vậy, Tam phúc tấn đã có phần hiểu tại sao Tứ đệ muội lại kiên trì muốn gặp người này, đồng thời cái nhìn của Tam phúc tấn về Thục Lan cũng thay đổi.

Thục Lan cẩn thận chú ý đưa tay trái ra, tay phải còn dùng để viết chữ ăn com, qua tối nay khẳng định tay trái của nàng không thể không bị thương, nghe nói nữ nhân sinh con sẽ đau đớn vô cùng. Ban đầu Đồng Thục Lan còn có thể chống đỡ hơi hơi nhăn mày, nhưng càng về sau, nàng cũng không nhận được đỡ đỡ hơi lạnh, móng tay của Ô Lạt Na Lạp Thị đã cào rách da, đâm vào tận thịt.

May mà thời gian đứa bé hành hạ bụng mẹ nó không lâu lắm, không thì Thục Lan cũng sợ tay mình tàn phế mất! Khi viên thịt kia ra khỏi bụng mẹ, nghe thấy tiếng trẻ con khóc oe oe, Ô Lạt Na Lạp Thị liền buông tay ra, bắt đầu ngủ mê man. Sự chú ý của tất cả mọi người lập tức dồn vào vị tiểu a ca nhất định sẽ được nhận hàng ngàn hàng vạn sủng ái này. Phòng trong phòng ngoài thoáng cái trở nên vui sướng, náo nhiệt vô cùng. Đồng Thục Lan cứ như vậy bị lạnh nhạt, cũng chẳng có ai đến hỏi thăm vết thương trên tay nàng. Nàng cũng không thích mấy loại náo nhiệt thế này nên lặng lẽ trở về viện của mình.

Tiểu Thúy đang lo lắng đi đi lại lại ngoài cửa, vừa nhìn thấy tiểu thư trở về liền vội vàng ra nghênh đón: “Tiểu thư khỏe không? Chắc là mệt chết lên được rồi, để nô tỳ đi chuẩn bị chút cháo gà, người ăn xong thì đi nghỉ một lát”.

Thục Lan nước mắt lưng tròng, nâng lên tay trái bị thương khiến nàng buồn thiu, rất hữu hiệu ngăn lại mấy lời của Tiểu Thúy: “Tìm đại phu giúp ta băng bó một chút, ta còn đói bụng, có cái gì thì ăn cái đó, còn nữa, đi đun ít nước nóng, ta muốn tắm, khi nào đi ngủ ta không muốn có thêm người nào quấy rầy giấc ngủ của ta nữa! Nếu không bản tiểu thư sẽ chém người thật đấy!”

“Tiểu Thúy lập tức đi làm, tiểu thư cứ lên giường nghỉ một lát trước đi, nô tỳ sẽ bung đồ ăn vào phòng”.

Ăn xong, tắm xong, Đồng Thục Lan ngủ thật say, khi nàng tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Nghe Tiểu Thúy nói, Tứ bối lạc mới hùng hăng đã tiến cung, Hoàng thượng cũng ban thưởng tên, Hoàng Huy, quả nhiên, lịch sử không thay đổi, nếu như vậy thì a ca kia chỉ sống được tám năm, thời kỳ trong sáng nhất, thời kỳ khiến người ta yêu thương nhất. Hình như Tứ bối lạc rất thương yêu người con trai này, nếu thằng bé còn sống thì nhất định ngôi vị hoàng đế sẽ là của nó, con trai thứ ba của Tứ Tứ – Hoàng Thời cũng không cần phải chịu kết cục bi thảm như vậy*. Cảm thán lịch sử một phen, đồng thời cảm thán những nữ nhân cứ muốn liều mạng sinh con kia, đau như vậy sao còn muốn chứ? Là để trói chặt tâm của nam nhân sao? Thật đáng buồn.

* Để tránh các con lại tranh giành ngôi báu giống mình, Dận Chân đã ép con trai thứ ba Hoàng Thời (vì trước theo phe Dận Tự) tự sát, đưa Hoàng Lịch lên ngôi.

Mỗi một sách giờ cái tay bánh trưng của mình lên nhìn, gật đầu, lúc ấy nàng đúng là sáng suốt, nếu như đây là tay phải thì chắc phải làm thương binh vài ngày, quần áo tối đưa tay, com tối mở miệng, đọc sách cần người lật, viết chữ cần người cầm bút. Vấn đề là mấy thứ trước Tiểu Thúy còn làm được, thứ cuối thì bảo ai đến làm bây giờ? Lẽ nào gọi tòa núi bằng Tứ Tứ đến? Ý nghĩ kỳ lạ, tìm vui trong khổ, sau khi tưởng tượng cảnh núi bằng Tứ Tứ làm kẻ sao chép một hồi, bạn học Thục Lan liền có thêm chút tinh thần, đi vào thư phòng, đọc sách thôi, một chút ý muốn đến viện chính tham gia náo nhiệt cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vặt Tận Kỳ Dụng

* Dùng hết công dụng của một vật.

Không nói đến Thục Lan đang dưỡng thương trong phòng, Tam phúc tấn Đồng Ngạc Thị ngày nào cũng ghé qua xem có thể giúp được gì không, nhưng mà mấy lần đến đều chẳng thấy bóng dáng Đồng Giai Thị đâu, không khỏi cảm thấy có chút kì quái. Nàng cũng có mặt ở đó nên biết rõ ràng về vết thương trên tay trái của Đồng Giai Thị. Lúc ấy, Đồng Thục Lan không hề làm ầm lên để tranh thủ cảm tình của Tứ ca, thậm chí còn lặng lẽ không tiếng động rời đi, chuyện này vốn đã không hợp tình hợp lý rồi, ấy vậy mà mấy hôm nay, nàng ta cũng không đem cái tay bị bọc thành bánh trưng đứng rêu rao trước nhà chính, điều này càng làm cho Tam phúc tấn thêm phần khó hiểu. Thân là phúc tấn của Tam bối lạc, thủ đoạn tranh sủng mà nữ nhân các phủ dùng nàng đã thấy qua không ít. Lẽ nào Đồng Thục Lan này đang lấy lùi làm tiến? Nhưng mà bước lùi này của nàng ta hình như hơi xa rồi.

Dận Chỉ thấy đôi mày thanh tú của phúc tấn nhà mình nhíu lại, liền nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Ngạc Thị vội mỉm cười: “Không có gì, không có gì. Thiếp chỉ đang nghĩ đến Đồng Giai Thị của Tứ bối lạc thôi”.

“Ồ?” Hai hàng lông mày của Dận Chi khẽ chau lại: “Nàng ta làm sao?”

“Không đơn giản. Có khi bụng dạ còn thâm sâu hơn cô em trong phủ Thái tử không biết chừng”.

“Là sao?”

“Khi Tứ đệ muội sinh tiểu a ca thì tay trái Đông Giai Thị bị thương. Là người khác chẳng phải sẽ tranh thủ cảm tình của Tứ bối lạc cùng sự yêu mến của phúc tấn?”

“Nàng ta không làm vậy à?” Dận Chi rút cuộc cũng có chút hứng thú.

“Tam gia có nhìn thấy nàng ta không? Vừa rồi thiếp thân đi hỏi Thúy Châu mới biết hai ngày nay Đông thứ phúc tấn kia đều không xuất hiện”.

“Nói không chừng chỉ do nàng ta không thích ồn ào quá mức thôi, nàng đó, đừng cho là nữ nhân nào cũng chỉ biết tranh giành tình nhân”.

“Tam gia tốt của thiếp, chẳng cho rằng ai cũng chỉ thích chúi đầu vào chồng sách như chàng à? Nữ nhân gả cho người, dĩ nhiên phải tranh giành thật nhiều sủng ái, có con nối dõi, tới lúc già mới có người để nương tựa. Cũng vì lẽ đó mà thiếp mới nghĩ mãi không hiểu tại sao Đông Giai Thị lại đề tuột mất một cơ hội tốt như vậy”.

Đang nói chuyện thì có người đến báo Hoàng thượng sai người đem tiền cược cùng phần thưởng đến, muốn Đông thứ phúc tấn tiếp chỉ. Mọi người tự động phóng ra ngoài cửa như ong vỡ tổ, dĩ nhiên cũng có hạ nhân nhanh chóng chạy đến Hình Thần viện báo cho thứ phúc tấn ra ngoài tiếp chỉ.

Sau khi luống cuống tay chân một hồi, Đông Thục Lan mang theo Tiểu Thúy vội vã chạy đến nhà chính của phủ Tứ bối lạc. Người tuyên chỉ là Thái tử Dận Nhưng, Bát, Cửu, Thập a ca đi theo cùng, nội dung thánh chỉ là: vụ đánh cược của Cửu a ca Dận Đường và thứ phúc tấn Đông Giai Thị phủ Tứ bối lạc đã có kết quả, dựa theo điều lệ, Khang Hi đưa khẩu hỏa súng đang để trong cung cho Đông Giai Thị, về phần bản dịch bộ Marco Polo du ký kia của Đông Giai Thị, lão Khang rất có hứng thú, vậy nên tạm thời không trả, lão mượn đọc, khi nào đọc xong sẽ trả lại sau. Ngoài ra Khang Hi gia còn ban thưởng mười nghìn vàng cùng một viên ngọc như ý.

Tuyên chỉ xong, Dận Nhưng liền tươi cười chúc phúc Tứ đệ. Đông Thục Lan sau khi khấu đầu tạ ơn cũng nhìn về phía Tứ bối lạc, ý bảo: chuyện về bộ sách ngài nói đi.

Dận Chân khấu đầu tạ hoàng ân rồi chấp tay hướng về phía Thái tử: “Thái tử, về chuyện bản dịch kia, xin Thái tử thưa với Hoàng a mã, nếu Hoàng a mã thích, sách này sẽ dâng lên cho người, coi như là một chút hiếu tâm của nhi thần. Nhi thần biết Hoàng a mã nhất định sẽ bảo quân tử không tranh đồ tốt của kẻ khác, cho nên nhi thần đã mua thêm một bộ nữa cho Đông Giai Thị, xin Hoàng a mã yên tâm”.

“Đúng rồi, bộ sách Hoàng thượng đang cầm có hai cuốn nô tỳ đã mở ra xem, vậy nên khi Tứ bối lạc mua cho bộ khác, nô tỳ cũng đặc biệt giữ mới hai cuốn, nay chắc phải phen Tứ bối lạc vào cung, đổi mới lấy cũ vậy”. Đông Thục Lan đứng bên cạnh vội nói thêm vào. Sao có thể để Hoàng thượng dùng đồ cũ được, trừ phi đó là đồ cổ hoặc không được sản xuất nữa!

Cửu a ca Dận Đường ở bên cạnh nghe xong lời ấy, sắc mặt liền có chút khó nhìn. Hắn phát hiện trong mắt Bát ca thoáng hiện ý cười, xem ra cũng có chung suy nghĩ với mình. Đông Giai Thị này đúng là gian trá quá đáng! Nghe hai người nói vậy mới biết, hóa ra khi đánh cược Đông Giai Thị đã dùng một bản dịch được mua từ trước để đổi lấy một khẩu hỏa súng của hắn, thế mà nàng ta còn tiếc, sau khi Tứ tẩu mang thai còn nghĩ cách thu lại tiền đánh cược! Dù Tứ tẩu có sinh cách cách, người dâng sách lên Hoàng a mã cũng chỉ đổi từ Tứ ca sang nàng ta mà thôi, một chút tổn thất cũng chẳng có! Đúng là quá đáng! Tứ ca sao lại đồng ý mua sách cho nàng ta? Hay là tại Tứ tẩu mang thai, Tứ ca vui mừng quá nên mới... không ngờ cũng có lúc Tứ ca vô lý như vậy.

Thấy lão Cửu sắc mặt không vui, Dận Chi cho rằng hắn thua cược đâm ra mất hứng, không khỏi buồn cười: “Lão Cửu à, cũng chỉ là một khẩu hỏa súng còn con, để so đo làm gì?”

“Tam ca nghĩ đệ là loại người như vậy à? Chỉ là một khẩu hỏa súng, Cửu đệ có mất cũng chẳng sao, chỉ là... thôi quên đi, không nói đến nữa!”

“Chỉ là hắn bị một nữ nhân dắt mũi một phen, có chút mất mặt thôi”. Dận Nga cười ha ha.

Lúc này, Thúy Châu đến bẩm báo tiểu a ca đã tỉnh, hỏi gia có muốn đến nhìn hay không. Mọi người lại vội đến viện của phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị như ong vỡ tổ

Đêm đó, Tiểu Thúy cất ki mười nghìn vàng, rồi hỏi Thục Lan nên để ngọc như ý ở đâu cho phù hợp. Thục Lan ngay từ đầu đã muốn giao cả vàng cả ngọc cho Tứ Tứ cầm hết, thả vào kho tiền của hắn luôn. Nên nhớ đây chính là đồ Hoàng thượng ban thưởng, chỉ có thể đem lên bàn thờ cúng bái, hoặc ném vào kho tiền chiếm diện tích chứ căn bản không thể đổi thành tiền tiêu. Cho dù có người dùng cảm ngấm bán của cải lấy tiền đi nữa, muốn điều tra ra cũng rất dễ dàng, vì trên món đồ nào chẳng có con dấu của phủ Nội vụ, vừa nhìn là biết được đem từ trong cung ra. Nhưng rồi nàng lại nghĩ về vấn đề chính, kim khố của mấy phủ này, dù có chứa một nhành mai, một đoá hoa, thậm chí có trống trơn, thì cũng là nơi đạo chính ưa ghé thăm nhất! Vấn đề không phải là thiếu người trông coi, mà là cao thủ chân chính khẳng định đã được điều đi làm nhiệm vụ quan trọng hơn hết rồi, sẽ không lạc lối đến làm chức trông viện. Chỉ bằng ứng dụng quy luật “nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”?! Với lại, mấy tên đạo chính khi bước qua cửa chắn chắn phải giẫm lên thứ gì đó gây tiếng động chứ.

Nghĩ tới đây, Đông Thục Lan liền bắt đầu quan sát xung quanh phòng khách, sau đó, ngẩn ngơ nhìn thẳng vào cửa thư phòng.

Tiểu Thúy hơi khó hiểu: “Tiểu thư, chẳng lẽ người muốn để ngọc như ý trong thư phòng?”

“Ừ, cất lên cái kệ đầu tiên từ cửa vào”.

“Vi sao ạ?”

“Để vật tận kỳ dụng chứ sao”.

“Hả? Nó tỳ không hiểu”.

“Ý nghĩa của ngọc như ý chính là cầu may mắn, mãn nguyện, thứ quan trọng nhất với tiểu thư ta bây giờ chính là cái thư phòng này, dĩ nhiên là phải cất ngọc như ý trong đó rồi, để sách cũng được dính thêm chút phúc khí, với lại, đây cũng là vật Hoàng thượng ban thưởng, thế nên còn dính thêm được quý khí của Hoàng thượng”.

“Lý do chỉ có vậy thôi ạ?” Tiểu Thúy có chút khó tin.

Thật là, Thục Lan vừa cảm thấy bất đắc dĩ, vừa cảm thấy tự hào, Tiểu Thúy được nàng huấn luyện nên trưởng thành hơn rất nhiều, mấy lời đường đường chính chính thế kia cũng không lừa được. “Tất nhiên là không, nhưng mà đúng là nó có năng lực bảo vệ thư phòng thật”.

“Hả?”

“Người nghĩ xem, nếu chẳng may có người đến thư phòng làm loạn, ta lấy ngọc như ý này ra đỡ thì kết quả sẽ thế nào?”

“Đương nhiên là ngọc như ý vỡ rồi!”

“Làm tổn hại thánh vật vua ban, phải chịu tội gì?”

“Từ tội”.

“Kể cả Thái tử cũng không được yên ổn chứ chưa nói đến những người khác, người nói xem có phải không?”

“Tiểu thư... người thông minh quá!” Không lo cất giấu cẩn thận ngọc như ý vua ban mà lại lấy ra làm thần giữ cửa thư phòng, cái này cũng chỉ tiểu thư mới nghĩ ra nổi! Đúng là vật tận kỳ dụng thật, Tiểu Thúy đen mặt, không phản bác được, nếu Hoàng thượng mà nghe được chuyện này, không biết sẽ có cảm nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tu Hú Chiếm Tổ Chim Khách

Tiệc đầy tháng của Hoàng Huy không phong phú phô trương như người ngoài mong đợi. Đây không chỉ vì Tứ bối lạc là người không thích bày vẽ, mà quan trọng hơn là vì bắt đầu từ tháng tư, vùng sông Hoàng Hà có lũ lụt, hàng loạt nạn dân từ Sơn Đông và Hà Nam đổ dồn về kinh thành. Khang Hi để lệnh cho đại thần bất kỳ chiều theo địa phận được giao để nấu cháo cứu tế ở ba vùng ngoại thành, phái Đông Quốc Duy, Minh Châu Đằng giám sát. Hán đại thần, phủ nội vụ cũng tổ chức cứu tế ở ba vùng trên. Tiếp đó, Khang Hi để sai các bộ ty gửi dân đói Sơn Đông về quê nhà, dân đói Hà Nam thì do Lý Quang Địa tìm cách đưa trở về. Chỉ tiếc, tốp này vừa đi tốp khác đã đến, giá gạo lên cao, trị an trong kinh thành cũng lâm vào báo động, lòng người hoang mang. Vì những chuyện đó mà Dân Chân phải loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, thế nên trong thời gian này, tiệc đầy tháng của Hoàng Huy cũng không tiện phô trương.

Một ngày nọ, Khang Hi và mấy vị đại thần cuối cùng cũng chọn lựa xong một loạt chính sách cho những vùng chịu thiên tai, nghe xong những báo cáo dài dằng dặc, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ ban bố chúng trên triều đường. Khang Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi, giữ Tứ Tứ lại, rồi cho tất cả lui hết.

“Lão Tứ này, Hoàng Huy có khỏe không?”

“Nhờ hồng phúc của Hoàng a mã, hết thầy đều an khang”.

“Ừ, vậy là tốt rồi”. Ngay sau đó, lão Khang lại nhớ đến một nữ nhân to gan lớn mật, dám dùng Hoàng Huy để đánh cược – Đông Giai Thị Thục Lan phủ Tứ a ca. “Bây giờ sắc trời còn sớm, con nói xem Đông Giai Thị của con đang làm gì? Chắc chưa đi ngủ đâu nhỉ?”

“Ồ...” Dân Chân chột sững người, không biết đáp sao.

“Trẫm nhớ Đông Giai Thị kia từng nói: quần áo tới đưa tay, cơm tới mở miệng, nhân rồi thì đọc sách, tiêu dao tự tại, đôi khi trẫm thật hâm mộ, còn có

chút ghen tỵ. Cái gì cũng không cần quản, cái gì cũng chẳng cần lo”.

“Hoàng a mã!”

Khang Hi phát tay một cái: “Không có gì, trăm hiểu, thân là Hoàng đế Đại Thanh, trách nhiệm của trăm là giúp cho con dân Đại Thanh được an cư lạc nghiệp. Trăm nghĩ như vậy, cũng chỉ muốn nói trăm mệt mỏi mà thôi”.

“Kính xin Hoàng a mã nên vì Đại Thanh mà bảo trọng thân thể”.

“Hôm nay con cũng trở về sớm đi, mấy ngày nay con mệt mỏi đủ rồi”.

“Dạ”.

Sau khi Dận Chân xuất cung hồi phủ, việc đầu tiên hắn làm là đến chỗ Ô Lạt Na Lạp Thị thăm tiểu a ca, chuyện này đã thành thói quen hơn một tháng nay.

Phúc tấn vừa thấy Tứ bối lạc tới liền vội vàng ra nghênh đón: “Gia hôm nay về sớm”.

“Hoàng Huy thể nào? Có ngoan không?”

“Ng ngoan, không khóc cũng không quấy. Ngũ đệ muội bảo rằng thật giống tính cách của gia”.

“Cho ta nhìn xem nào”.

“Nhỏ giọng chút, đứa bé vừa uống sữa, ngủ chưa bao lâu”.

Dận Chân tiến vào buồng trong, nhìn con trai trong chốc lát liền đi ra, “Cho người dọn cơm, ăn xong ta sẽ đến thư phòng, nhiệm vụ Hoàng a mã giao cho còn một vài chi tiết cần xem xét, ngày mai lâm triều có lẽ sẽ nhắc tới”.

“Vâng. Thủy Châu, lập tức truyền cơm. Tứ gia cũng nên chú ý thân thể của mình, nghỉ ngơi sớm mới phải”.

“Ừ, biết rồi”.

Dận Chân ra khỏi viện của phúc tấn, vốn định đi sang thư phòng của mình, nhưng đột nhiên nhớ đến những lời mà Khang Hi nói hôm nay, chân lại chuyển hướng đi về phía Hình Thần viện.

Bây giờ lại đứng vào thời điểm tám chuyện sau ăn trước ngủ với Tiểu Thủy của bạn học Đông Thục Lan. Nghe Tiểu Thủy kể lại tin tức thu được từ những hạ nhân mua đồ một cách sinh động như thật, Thục Lan liền dặn dò Tiểu Thủy mấy ngày nay đừng nên ra ngoài, muốn mua gì thì để đàn ông trong viện đi mua, cũng nhắc bọn họ không nên ra ngoài một mình, tốt nhất là đi đôi ba người để phòng bắt trộm.

“Tiểu thư, thân thích của Tiểu Trữ Tử từ vùng sông Hoàng Hà lên, muốn nương nhờ hần, nhưng mà trong phủ có quy định không thu nhận người ngoài, hần muốn xin tiểu thư thưa chuyện với phúc tấn, dàn xếp cho hần một chút”.

“Dàn xếp kiểu gì? Thu một nhà, mười nhà sẽ tới”.

“Sẽ không đâu ạ, Tiểu Trữ Tử đã cam đoan với nô tỳ rồi”.

“Tiểu Thủy, làm gì cũng phải lượng sức mình. Ta biết người hay đồng cảm với người khác, lòng dạ mềm yếu. Nhưng mà, cho dù ta muốn nhận, cũng không dám nhận. Hoàng thượng mới ban chiếu đưa những nạn nhân kia trở về quê quán, lúc này có mấy người lại tự nguyện đứng vào đầu sóng ngọn gió? Hơn nữa người cũng biết bối lạc gia là người nhất nhất tuân theo quy củ nguyên tắc. Người đi hỏi Tiểu Trữ Tử, xem hần tình nguyện ở lại phủ bối lạc hay trở về nguyên quán cùng người thân?”

“Nhưng tiểu thư rất thông minh mà, nhất định sẽ có cách”.

Đúng lúc này, Tứ Tứ bước vào phòng khách, chỉ còn cách phòng ngủ một bức màn. Lần này hần không cho người thông báo, có lẽ trong tiềm thức, hần không muốn nhìn thấy dáng vẻ cung kính của Đông Thục Lan khi đối diện mình. Hần đang hi vọng cái gì? Chắc hần đang mong chờ nàng có thể chậm rãi nói chuyện với hần, không mang cổ kị, như lúc nàng nói chuyện với Tiểu Thủy vậy.

“Ta có cách, thậm chí còn giải quyết được vấn đề số lượng nạn dân quá lớn, Hoàng thượng cũng không cần cưỡng chế đưa bọn họ về nguyên quán, họ sẽ tự động rời đi. Nhưng mà ta nói ra thì có lợi ích gì? Ta thì tính là gì?”

“Đã vậy... tiểu thư có thể nói cho bối lạc gia”.

“Nói thì dễ, làm mới khó, con bé ngọc ả. Đại Đường có Dịch Nhân Kiệt, Đại Tống có Bao Long Đồ*, Đại Thanh chúng ta có ai?” Hình như Lưu Thống Huân – cha của Lưu gù trong phim Thiên hạ lương thương, phải đến khi Tứ Tứ lên ngôi mới ra làm quan, giờ này còn chưa biết đang ở phương trời nào!

* Dịch Nhân Kiệt từng giữ chức tể tướng thời kỳ Võ Tắc Thiên trị vì, là người làm quan có tiếng liêm minh.

Bao Long Đồ là Bao Công.

Lưu Thống Huân đỗ tiến sĩ thời Ung Chính, làm quan tới nội các đại học sĩ, quân cơ đại thần, thượng thư Hình bộ; Công bộ; Lại bộ thời Càn Long, tham gia biên tập Tứ khố toàn thư.

“Nô tỳ không rõ”.

Thế nhưng Dân Chân ở bên ngoài thoáng cái đã hiểu: nàng ấy đang ám chỉ tham quan ô lại.

“Ta đọc được trong sách rằng: những năm Đường triều Võ Tắc Thiên từng phát sinh một vụ án về việc quản lý sông ngòi. Hình như hàng năm triều đình đều phát xuống mấy vạn lượng bạc để tu bổ các công trình thủy lợi ven sông, nhưng vì sao Trường Giang và Hoàng Hà năm nào cũng vỡ đê? Có cầu trời gây họa có thể tránh, người gây họa tránh không được. Trong vụ án đó, hàng năm triều đình đưa xuống mười lăm vạn lượng bạc, người đoán xem một công trình thủy lợi nhận được bao nhiêu?”

“Tiểu Thụy không biết”. Tiểu Thụy lắc đầu.

“Còn chưa nổi mười vạn tiền”.

“Sao lại như vậy được? Bọn họ đã làm gì?”

“Sao lại không được? Đó là do quan lại tìm hết kẻ này đến kẻ khác để bóc lột, cái gì mà thuế đi làm, thuế đầu người, còn có phí chuẩn bị, phí chăm sóc, phí chào hỏi, phí hòa giải, hình như còn một khoản rất hay ho gọi là tiền đường liêm* nữa”.

* Tiền dùng để cấp thêm ngoài lương bổng cho quan lại để nuôi dưỡng lòng liêm khiết (Việt Nam mình trước cũng có loại này).

“Tiền... tiền đường liêm?” Tiểu Thụy há hốc mồm.

“Chú ý hình tượng, chú ý hình tượng!”

“Tiểu thư nói quá khoa trương rồi”.

“Khoa trương? Hừ, người cho rằng tiểu thư ta không làm quan mà lại tự nghĩ ra được những khoản thuế siêu việt lạ thường đến vậy à? Người đề cao tiểu thư ta quá”.

“Phải chăng tiểu thư đang nghi ngờ do quan lại địa phương bòn rút trái pháp luật nên kinh thành giờ mới nhiều nạn dân lưu lạc?”

“Điều này còn ‘nghi ngờ’ gì nữa? Có điều mấy lời này cũng chỉ nói trong phòng thôi”.

“Cái này tất nhiên Tiểu Thụy hiểu”.

“Người thử nghĩ xem, nếu như tiền Hoàng thượng dùng để bảo vệ đề điều đi đến đúng chỗ, thì nhờ một công trình trị thủy, bao nhiêu người sẽ có cơm ăn, có việc làm, sao lại dễ dàng rời lên kinh thành. Nếu bây giờ Hoàng thượng có thể phái một người mang bạc đi tu bổ đê thực sự, ta bảo đảm dân chạy nạn ở kinh thành sẽ ít hẳn, bọn họ sẽ tự nguyện đi cùng vị đại nhân kia, căn bản không cần bắt buộc. Nếu không phải đã hết đường sống thì mấy ai lại chịu xa xứ? Tiểu Thụy, người nói nói xem có đúng không?”

“À...”

“Vậy nên, nếu cứ trị phần ngọn mà không trị tận gốc, thì triều đình có dốc thêm nhiều bạc nữa cũng không để làm gì. Phía nam lụt, thì phía bắc hạn; phía đông mà lụt, phía tây lại hạn. Quốc khố hết dùng để tu đông lại sửa tây, vậy lấy đâu ra tiền? Lúc đó thuế má tăng, toàn bộ đồng tiền này lại chạy vào túi tiền của bậc làm quan. Đây chính là vòng tuần hoàn ác tính”.

“Vậy chẳng phải Hoàng thượng rất đáng thương à?”

“Đương kim Hoàng thượng đương nhiên thông minh bỏ xa chúng ta, người nghĩ ngài không biết? Chỉ là ngài không làm gì mà thôi. Được rồi, điểm đến là dừng, đương kim Thánh thượng không phải là đối tượng mà chúng ta có thể nghị luận. Người đem những điều khó xử vừa rồi nói hết cho Tiểu Trụ Tử, người chúng ta không thể nhận, bảo hắn tự mình xoay sở. Nói cho hắn biết, nếu có thể giúp được thì chúng ta chắc chắn sẽ nghĩ cách, chỉ là bây giờ thực sự bất lực”.

“Nô tỳ biết rồi thưa tiểu thư”.

Nghe những lời ấy, Dân Chân chìm vào suy tư, sau đó hắn vội vã đứng lên, chạy về thư phòng của mình, đối với tấu chương ngày mai, hắn có một ý tưởng mới. Vừa viết, Tứ Tử vừa giao việc cho Lỗ Thái: “Cho người thu thập những đồ dùng cần thiết, báo cho Hình Thần uyển, sau này ta muốn đến đó làm việc”.

“Dạ”.

Chương 32: Tắc Đất Tắt Tranh

Tứ gia tạm thời muốn làm việc tại thư phòng của Hình Thần uyển, chuyện này đã đem đến một vụ oanh động nho nhỏ trong phủ Tứ bối lạc vào sáng ngày hôm sau, sau khi Tứ Tứ vào triều. Đây chứng tỏ điều gì? Đông Giai Thị đã được sủng ái theo đúng nghĩa rồi? Ô Lạt Na Lạp Thị rất vui mừng, từ đầu nàng đã thấy Đông Giai Thị này thật biết điều khéo léo, vừa rồi còn phát hiện nàng ấy am hiểu xem tướng, nói thế nào thì năm tháng trước bản thân được chuyên sủng cũng nhờ nàng ấy cả. Chẳng qua từ ngày đầu gia đã có thành kiến với nàng ấy, bản thân không tiện nói gì, bây giờ thì tốt rồi, sau cơn mưa trời lại sáng.

Đông Thục Lan thì đầu óc mịt mờ, không biết chuyện gì đang diễn ra, “Phúc tấn, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy? Mới sáng sớm ngày hôm nay tổng quản đã phái người tới bảo nô tỳ dọn dẹp lại thư phòng vì bối lạc gia muốn dùng. Là tại thư phòng của bối lạc gia có vấn đề gì tạm thời không dùng được ạ?”

Nghe xong lời của Thục Lan, Ô Lạt Na Lạp Thị bắt đầu hiện lên một chút nghi ngờ: “Sao vậy? Tối hôm qua Tứ gia chưa đề cập qua với muội ư?”

“Tối hôm qua? Thục Lan còn không trông thấy bối lạc gia mà!”

“Không trông thấy? Sao có thể thế được, nghe hạ nhân nói tối muộn hôm qua sau khi ăn tối ở chỗ ta, bối lạc gia liền đến thẳng viện của muội mà”.

“Nhưng mà... nhưng mà... tối hôm qua nô tỳ đâu có trông thấy gia!” Đông tiểu thư nhìn sang nha hoàn nhà mình tìm kiếm ánh mắt ủng hộ.

Cuối cùng, đại nha hoàn Thúy Châu của phúc tấn chứng thực lại, nàng hạ giọng nói thầm bên tai Ô Lạt Na Lạp Thị: “Tối qua bối lạc gia ngủ lại ở Lan Đình các”.

“Lan Đình các?” Ánh mắt tò mò của Thục Lan liếc về phía nha hoàn của mình.

“Niên trắc phúc tấn”. Tiểu Thúy làm dấu bằng mồm không gây tiếng động.

“À ờ”. Đông thứ phúc tấn làm vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ không gây tiếng động. Sau đó, bốn người trong phòng đều lâm vào buồn bực, bối lạc gia có ý gì đây?

“Hay là hạ nhân chuyển lời nhầm lẫn?” Đông Thục Lan nghĩ ra một khả năng.

“Không thể. Đối với loại chuyện này, chúng đâu có gan”. Một lời làm cho khí thế phúc tấn bộc lộ rõ ràng.

“Ồ”. Khả năng duy nhất bị loại bỏ.

Ô Lạt Na Lạp Thị nghĩ ngợi một lát, “Muội cứ về trước đi, đợi chút nữa tổng quản đem vài thứ gia cần dùng tới, muội cũng đi xem sao, thuận tiện hỏi thăm một vài thói quen hàng ngày của gia để tránh không phạm vào kiêng kỵ”.

“Khẩn tuân phúc tấn dạy bảo, Thục Lan cáo từ”.

Không bao lâu sau khi chủ tớ hai người trở lại Hình Thần uyển, Đại tổng quản trong phủ liền mang theo mấy người tới. Đông thứ phúc tấn khiếp trước đã từng lần xa ngoài xã hội nên biết phải đối đãi vô cùng khách khí với kiểu nhân vật nắm thực quyền này, “Tổng quản vất vả rồi”.

“Thứ phúc tấn khách khí, đều là phận sự của nô tài cả, sao có thể nói là cực khổ được”.

“Ừm... Ta có thể hỏi tổng quản một chuyện được không?” Đông Thục Lan vờ tỏ ra tò mò.

“Xin thứ phúc tấn cứ hỏi, chỉ cần nô tài có thể nói thì sẽ nói hết”.

“Đương nhiên rồi. Ta chỉ muốn biết, tại sao bối lạc gia lại đột nhiên phải đến, à, muốn đến thư phòng của Hình Thần uyển này làm việc? Quá đột ngột, một dấu hiệu báo trước cũng không có”.

“Thứ phúc tấn nói rất phải, đến nô tài còn giật mình nữa là. Sáng sớm ngày hôm nay, bối lạc gia vào triều sớm, lệnh cho nô tài thu dọn một số đồ đạc hay dùng rồi đem để sang thư phòng của thứ phúc tấn. Theo nô tài, hay là chờ tối nay sau khi bối lạc gia trở về phủ, thứ phúc tấn đích thân hỏi ngài xem sao?”

“Nhưng mà... nhưng mà... rất có thể đợi đến lúc hẩn về phủ ta đã ngủ mất rồi, lúc hẩn vào triều thì ta còn chưa dậy, hỏi lúc nào bây giờ?” Bọn học Đông lâm bậm tụt nói, chìm trong khổ não.

Tổng quản đại nhân rất thông minh, coi như mình chẳng nghe chẳng thấy cái gì, phân phó người đem đồ của bối lạc gia vào thư phòng. Mấy người này

không hổ là người bên cạnh bối lạc gia, làm việc năng suất vô cùng, năng suất đến mức bạn học Thực Lan phải nghiêng răng phát đau! Chỉ thấy bọn họ dọn dẹp siêu tốc từ quyển sách còn để mở trên bàn đến đồ dùng cá nhân của Thực Lan, thay thế bằng đồ dùng của bối lạc gia, đồng thời lau kỹ càng từng góc ngách của cái bàn vốn không dính một hạt bụi.

“Thứ phúc tấn, người xem, đồ dùng của người để chỗ nào thì thích hợp?” Mặt tổng quản tỏ vẻ tươi cười.

“Trước cứ để lên cái bàn tròn ở phòng ngoài đi, chút nữa ta sẽ tự sắp xếp”. Khó chịu quá, cảm giác cứ như bị tổng khỏi nhà của chính mình vậy... thật – không – thoải – mái!

“Vâng vâng”, tổng quản khẽ gật đầu, lập tức cho hạ nhân đem bút lông, nghiên mực và những thứ khác để lên cái bàn tròn gỗ lim ngoài phòng khách. “Thứ phúc tấn còn việc gì muốn phân phó không?”

“Chỉ thế này thôi? Không còn gì nữa sao?” Đồng Thực Lan nhìn vào bên trong thư phòng của mình, chỗ vốn là bàn đọc sách đã được bày văn phòng tứ bảo một cách rất chỉnh tề, góc phía đầu bàn có một giá bút treo hàng loạt bút lông, bên cạnh là một cái kê bút nhỏ nhỏ hình dây nải, bên phải chỗ đặt bút lông là một nghiên mực Đoan Khê, chắc vậy, Thực Lan nghĩ với thân phận Tứ hoàng tử, đồ dùng nào của hắn cũng sẽ là loại xịn nhất, tiếp nữa chắc là mực đóng dấu. Bên trái đồng bút là một chiếc đèn chụp mực, trên chụp đèn chẳng có hoa bướm hay hình vẽ phú quý nào. Bên tay trái để một xấp giấy Tuyên Thành mỏng, bên tay phải là một cái chặn giấy dài dài.

“Vâng, những thứ khác bối lạc gia bảo cứ để lại trong thư phòng của ngài”.

“Vậy sao không đem cái bàn hàng ngày gia vẫn dùng sang đây luôn? Gia có dùng quen cái bàn đọc sách này được không?”

“Ồ... chuyện này... bối lạc gia cũng không nhắc tới”. Tổng quản đáp lại cẩn thận hơn trước, chắc lão đã nhận ra vị thứ phúc tấn trước mặt đang không vui về cho lắm. Nhưng mà lão lại chẳng hiểu tại sao, nếu những phúc tấn và cách cách trong viện khác mà biết bối lạc gia muốn dùng thư phòng mình, chắc sẽ vui mừng phát điên. Thế mà, vị thứ phúc tấn trước mặt đây, về không thoải mái trên mặt đã muốn ngăn cũng không ngăn nổi rồi. Nha hoàn bên người nàng thì ngó chừng đồ đạc để trên bàn tròn, cong môi.

“Bàn đọc sách của ta bối lạc gia đã dùng mất rồi. Trong phủ chắc cũng còn mấy cái bàn đọc sách lớn nhỏ gì chứ? Có thể tìm một cái đem đến cho ta được không?”

“Dĩ nhiên là được ạ. Nô tài sẽ cho người mang một cái đến ngay lập tức. Thứ phúc tấn còn gì dặn dò không?”

“Không có gì nữa, ông cứ lui đi”.

“Dạ”.

“Tiểu thư! Làm thế nào bây giờ? Người sẽ đọc sách viết chữ ở đâu? Ngồi ngoài phòng khách thì còn ra thể thống gì?! Đứng là nghĩ mãi cũng chẳng hiểu bối lạc gia đang nghĩ cái gì”.

“Kia là thư phòng của ta! Sao ta lại không thể dùng?”

“Nhưng mà... bàn đọc sách cũng đã bị chiếm...”

“Chẳng phải ta đã nhờ tổng quản đem một cái khác đến sao?”

“Nhưng mà để chỗ nào ạ?”

“Bàn đọc sách thì để ở thư phòng chứ đâu”.

“Thư phòng? Còn chỗ để ư? Ở giữa còn một khoảng trống, bây giờ lại kê một cái bàn, biết đi lối nào cho được ạ?” Tiểu Thúy thăm dò đánh giá bố cục thư phòng.

“Chờ người đem bàn tới, người cứ đứng nhìn là được”. Thực Lan đã có dự tính sẵn, quyết tâm bảo vệ quyền lợi của mình.

Không bao lâu sau, quả nhiên có hai hạ nhân khiêng một cái bàn tới, hỏi phải để chỗ nào. Thực Lan trước bảo họ đặt bừa vào chỗ trống ở phòng khách, sau đó bảo Tiểu Thúy trực tiếp ban thưởng, đuổi người, tiện thể nhắc bọn họ gửi lời cảm tạ đến tổng quản đại nhân. Tiếp đó, nàng gọi hai nô tài trong viện mình đến.

Về mặt Tiểu Thúy hưng phấn: “Tiểu thư, kế tiếp sẽ làm gì?”

“Vào thư phòng trước đã”. Thực Lan bảo hai nô tài kê đọc cái bàn đọc sách, để ở bên tay phải cửa sổ, dựa vào tường, sau đó đem cái bàn đọc sách kia cũng kê đọc cạnh cửa sổ*. “Như thế này là được rồi. Tiểu Thúy, đem đồ đạc của ta vào sắp xếp cho gọn”.

* Thực Lan kê cạnh ngăn cửa bàn dựa vào tường (kê đọc), khi ngồi thì cửa sổ ở bên trái. Bàn của Tứ Tứ cũng kê đọc, nhìn sang phải là thấy cửa sổ, hai bàn đối diện nhau. Kiểu kê này thì Thực Lan khi viết sẽ không bị khuất bóng, còn Tứ Tứ lại bị.

“Vâng thưa tiểu thư”. Tiếng trả lời vừa to vừa rõ. Sau khi sắp xếp xong bút lông chim cùng một loạt những đồ dùng viết lách khác, Tiểu Thúy nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, tại sao người lại không chọn đầu bên kia?”

“Đồ ngốc, tiểu thư ta dùng tay phải viết chữ, ngòi đầu kia sẽ bị khuất bóng. Bối lạc gia dù sao cũng có đèn, sẽ không lo bị khuất bóng”.

“Tiểu thư nói có lý”.

Hai cái bàn đọc sách hình chữ nhật kê sát nhau dưới bệ cửa, ở giữa treo một hàng bút lông làm ranh giới, một bên là văn phòng tứ bảo của Trung Quốc vô cùng truyền thống, bên kia lại là một mớ hỗn độn Trung – Tây kết hợp.

Đêm đó, khi Thục Lan cùng Đại tổng quản của phủ bối lạc phụng bồi Tứ gia đi thăm thư phòng mới của hắn, nhìn thấy cách kê của hai cái bàn đọc sách, Đại tổng quản liền muốn té xỉu, mồ hôi lạnh túa ra. Đông Thục Lan thì nom vẫn bình thản, bộ dạng không có gì kỳ quái, dù sao nàng cũng không động gì đến đồ đạc trên bàn hắn, chúng được bày biện sắp xếp thế nào đều do mấy nô tài bên người hắn làm, muốn trách cũng không đến lượt nàng. Dận Chân lại chỉ nhủu mày một cái, cũng không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Vấn Đề Thủy Lợi (P1)

Từ đầu năm Khang Hi đã phái thị vệ dò xét đầu nguồn sông Hoàng Hà để có thể xử lý vấn đề từ gốc rễ. Khang Hi cũng đồng ý với đề nghị mà Dận Chân đưa ra trong tấu chương, đó là trích một khoản cho nạn dân tu sửa đê, dọn dẹp lại đường sông. Nhưng vấn đề đặt ra là phải làm thế nào? Ông muốn phụng án cụ thể, tiền trong quốc khố cũng không còn dư dả, hơn nữa, tuy hàng năm các bộ đều nhận được một khoản tiền nhất định để dùng vào khai thông đường sông, bảo vệ đê điều, thế nhưng hai bờ sông Trường Giang và Hoàng Hà vẫn thường xuyên vỡ đê, ngập lụt. Vì vậy lão Khang dẹp tấu chương của Tứ bối lạc sang một bên, yêu cầu trong vòng ba ngày hắn phải đưa ra phụng án cụ thể, hữu hiệu về vấn đề trị thủy trên sông Hoàng Hà. Có câu thời gian không đợi người nào, bây giờ cũng đã gần cuối năm, sang xuân mùa mưa đến, con sông Hoàng Hà này lại trực tràn đê đấy! Hơn nữa càng về sau thời tiết sẽ càng nóng, nếu một trận ôn dịch mà tới thì không biết phải giải quyết như thế nào!

Ba ngày, thời gian chỉ có ba ngày, Dận Tường lo lắng thay cho Tứ ca, hắn lệnh cho bộ Hộ ngay lập tức sắp xếp lại những tấu chương báo cáo về tình hình ngập lụt vùng sông Hoàng Hà mấy năm qua rồi đưa đến phủ Tứ bối lạc, bản thân hắn cũng tìm tới một đồng lõa những tư liệu về địa hình địa thế của sông Hoàng Hà rồi chạy vội đến phủ Tứ ca để giúp đỡ phần nào.

Nhưng khi hắn bước chân vào thư phòng của Tứ ca liền cảm thấy có chút... là lạ, hình như có gì đó khác thường, nhưng không nói rõ được nguyên nhân. Vấn đề là do Dận Chân đã rời hết văn phòng tứ bảo mà mình thường dùng đến thư phòng ở Hình Thần uyển, nhưng lại yêu cầu tổng quản làm một bộ mới giống y hệt để lại vào thư phòng cũ của mình. Tứ ca dùng thư phòng này của hắn để tiếp khách, bàn công chuyện, nếu không có chuyện cần kíp, hắn cũng không muốn quá nhiều người biết được tài năng của Đông Thục Lan. Cho dù hậu viện có đồn thổi thì người bình thường khi nghe thấy cũng chỉ cho rằng Đông Giai Thị đang được sủng ái, để thuận tiện nên Tứ bối lạc mới đem những vật dụng làm việc thường ngày sang thư phòng của nàng, dù sao sự cần cù của Dận Chân cũng nổi danh trong chúng ta ca, hơn nữa đây cũng là điều mà Khang Hi đoán. Nếu không phải Thập Tam a ca rất thân thiết với Tứ bối lạc, đã nhiều lần ra vào thư phòng này thì chắc cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

“Tứ ca, những tư liệu về sông Hoàng Hà có thể lấy đệ đều đã lấy, Tam ca còn gợi ý mấy bộ sách về trị thủy, đệ cũng đem đến đây rồi. Huynh ấy cũng bảo cần gì cứ nói một tiếng là được. Tứ ca, mấy năm nay bạc dùng để tu sửa đê điều ven sông Hoàng Hà được phát hết xấp này đến xấp khác nhưng đều không thu được hiệu quả, nay Hoàng a mã lại muốn huynh đưa người một phương án hữu hiệu trong vòng ba ngày, đây không phải là làm khó huynh sao?!”

“Thay vì khua môi múa mép chẳng thà đệ giúp ta đọc tấu chương mấy năm gần đây, xác định nguyên nhân mấy huyện bị thiên tai nghiêm trọng là gì”.

“Nhưng mà nhiều như thế này, cho dù ba ngày ba đêm không ngủ cũng chưa chắc đã đọc xong, chưa nói đến bàn bạc phụng án. Huynh có muốn gọi thêm mấy người cùng đọc không?”

Hai hàng lông mày của Dận Chân cau lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Người đâu, đem tất cả những thứ này đến Hình Thần uyển”. Nói xong hắn cất bước ra khỏi thư phòng của mình, Thập Tam a ca theo sát phía sau.

“Tứ ca, ban đầu khi nghe nói huynh rời chỗ làm việc đến Hình Thần uyển đệ còn không tin, huynh... đâu phải là người công tư không phân minh như vậy”.

“Thập Tam, có một số việc ghi trong mắt, nhớ trong lòng là đủ rồi”.

Không cần nói cũng biết ngụ ý là muốn hắn không nên nhiều lời nữa! Dận Tường giật mình, đây là lần đầu tiên Tứ ca vì một người phụ nữ mà nặng lời với hắn.

Lần này, Đông Thục Lan canh ở phòng khách để thỉnh an hai vị a ca, trong lòng thì than thở, hai ngày nay nàng đã đi xem xét tình hình ở đây và những viện khác, được cái thư phòng này do được Tứ ca dùng nên quy định luật lệ cũng thẳng lên “cấp bậc bối lạc gia”, cửa thư phòng có hai người gác,

“người bình thường” không được tự ý ra vào, đương nhiên Đông Thục Lan không thuộc hàng ngũ những “người bình thường” này, nhờ nguyện vọng cháy bỏng của Thục Lan mà Tiểu Thúy cũng được đặc cách. Chỉ có điều, như thế này thì bảo nàng phải tĩnh tâm đọc sách kiểu gì đây?! Chỉ mong thói quen làm việc và nghỉ ngơi của bồi lạc gia không thay đổi, chằm chằm la cà đến những viện khác, bằng không cuộc sống của nàng cũng chẳng thể yên bình nổi, mấy bà vợ quá mức nhảm chán kia không biết sẽ náo loạn thành cái dạng gì!

“Tứ gia cát tường! Thập Tam a ca cát tường!” Một giọng nói mừng rỡ bỗng vang lên, chỉ thấy Lý trắc phúc tấn người uốn éo như con rắn nước tiến lên thì lễ với hai vị a ca.

“Ừ. Ta và Thập Tam còn có chuyện cần thương lượng, nàng lui trước đi”. Dận Chân cũng chẳng liếc nàng ta một cái, vẫn bước về phía thư phòng.

“Dạ”. Lý thị có chút không cam lòng xoắn xoắn chiếc khăn trong tay, lui đi.

Đi tới cửa thư phòng, Thập Tam vừa nhìn vào trong liền không nhìn được phì cười, thư phòng như thế này đúng là chưa nhìn thấy bao giờ, cách kê bàn đọc sách thật là...sáng tạo! Hơn nữa, thay vì gọi là thư phòng thì nên đổi thành tàng thư các mới đúng. Trước hai cái bàn đọc sách được kê song song là một cái rỗ lớn, ở cạnh bàn bên trái còn có một tờ giấy bay bay:

**

Ghi chú khi mượn sách đọc:

- Sách trong phòng được mượn đọc miễn phí.
- Nếu đọc trong phòng thì không cần để lại lên giá sách, sau khi đọc hết xin hãy để luôn xuống cái rỗ bên dưới, sẽ có người xử lý.
- Nếu muốn đem ra khỏi phòng thì xin hãy liên lạc với chủ nhà hoặc để lại tờ giấy trên bàn có ghi chú rõ: tên họ người mượn sách, tên bộ sách cùng ngày mượn.

Cảm ơn hợp tác

Đông Giai Thị Thục Lan

Ngày mùng bốn tháng mười một năm Khang Hi thứ mười ba

**

Đọc xong cái Ghi chú khi mượn sách đọc này, Thập Tam lại được một trận cười: “Không hổ là người của Tứ ca, cái gì cũng cần quy củ”.

Câu trả lời của Tứ a ca là sai người đem một cái bàn kê ở chỗ trống chính giữa phòng, sau đó mới cho người đem đồng tấu chường cùng sổ sách chất đầy lên.

Thập Tam sờ sờ mũi, ngoan ngoãn lấy quyển tấu chường ở trên cùng, bắt đầu lật xem. Dận Chân lại không đọc ngay những quyển sách về trị thủy mà Tam ca đề đạt, hẳn thấy Thục Lan phía đối diện cũng không cầm quyển sách nào lên đọc, mà bày một bàn cờ, tự chơi với mình.

“Ngươi...không đọc sách sao?”

“Buổi tối thiếp thân không đọc sách, ánh sáng quá ít, không tốt cho mắt”.

“Ngươi đang chơi gì vậy?” Nhìn một hồi, Dận Chân có phần mơ hồ, đây không giống cờ vây.

“Đây là Ngũ Tử Liên Châu, rất đơn giản, bồi lạc gia có muốn học không?” Đông Thục Lan ngẩng đầu, nhìn về phía Tứ gia, ý tứ trong mắt là: ngài không vội sao? Cùng lúc ấy, cả hai người bọn họ đều nhận được ánh mắt ai oán của Thập Tam a ca.

Tứ gia cuối cùng cũng quyết định không vòng vèo nữa mà đi thẳng vào vấn đề, đúng là hẳn không còn nhiều thời gian: “Ngươi có biết chút gì về trị thủy không?”

“Trị thủy? Thiếp thân chỉ biết chút kiến thức cơ bản mà ai cũng biết thôi. Bởi vì có thể khẳng định, thứ nhất, thiếp thân không phải là con cháu của Đại Vũ, thứ hai, thiếp thân không có bất kỳ quan hệ họ hàng nào với Lý Băng hai nghìn năm trước, cho nên không thừa kế được chút tài hoa nào, thiếp thân cũng không tìm tòi nghiên cứu về vấn đề này”.

(*) Đại Vũ: Bốn nghìn năm trước, lưu vực sông Hoàng Hà thường xuyên xảy ra lũ lụt, Đại Vũ có công trị nước nên có uy tín rất cao trong nhân dân. Thủ lĩnh bộ tộc Hoa Hạ lúc đó là Thuần đã nhường ngôi cho Đại Vũ. Các mẫu chuyện về Đại Vũ trị thủy được lưu truyền muôn đời.

Lý Băng (không rõ năm sinh năm mất) là một chuyên gia trứ danh về xây dựng công trình thủy lợi thời Chiến quốc.

“Những kiến thức cơ bản nào? Nói một chút xem”.

Thập Tam cũng tạm thời buông tấu chường trong tay xuống, lắng nghe đầy hăng hái.

“Dựa theo lý luận trị thủy của Đại Vũ thì khai thông, phân thêm dòng tốt hơn là bao vây ngăn chặn”.

“Điểm này Hoàng a mã cũng đã nghĩ tới, ngài cũng đã phái người đi thăm dò đầu nguồn sông Hoàng Hà để xem có thể khơi thêm dòng hay không”. Dận Tường cướp lời.

“Cũng có thể xây đập chứa nước ở những nơi khác nhau”.

“Đập chứa nước?”

“Nó cũng gần giống máng nước(*), vào mùa mưa, khi đập chứa đầy nước, người ta sẽ mở cửa đập cho nước chảy ra, cứ dần dần như vậy, khi đến hạ lưu thì nước sẽ ít đi. Sau đó, vào mùa khô, nước còn trong đập có thể đem dẫn đi tưới tiêu những vùng trồng trọt xung quanh.

(*) Chặn ngang sông giúp nước chảy thông thả.

“Chính xác thì đập nước này được xây dựng như thế nào?” Dận Chân lấy tay trái với một tờ giấy Tuyên Thành, trực ghi chép, thư đồng bên cạnh vội vàng mài mực, chỉ có điều, bây giờ một đầu bàn đọc sách đã bị kê dựa vào tường, muốn mài mực cũng là cả một vấn đề.

“Thiếp thân vừa mới nói rồi, thiếp thân là người nhà họ Đông chứ không phải họ Lý, không có chút xíu họ hàng nào với Lý Băng. Thiếp thân cũng từng đọc cuốn sách Thực trung Đô Giang Yển(*), chỉ tiếc là có quá nhiều khái niệm khó hiểu, hơn nữa thiếp thân cũng không có nguyện vọng vĩ đại là tham gia trị thủy, vậy nên cũng không tìm hiểu sâu vấn đề này, nếu như lúc ấy biết sẽ có một ngày Tứ gia cần dùng đến, thiếp thân đã nghiên cứu thật tường tận rồi”. Về mặt của bạn học Thực Lan chân thành tha thiết vô cùng.

(*) Đô Giang Yển là một công trình hạ tầng thủy lợi được Lý Băng xây dựng vào năm 256 TCN trong thời Chiến Quốc.

Dận Tường có chút chán nản, thế nhưng Dận Chân lại nhắc bút thoăn thoắt viết lại một số điều quan trọng và những vấn đề đặt ra, trong đầu nghĩ ngày mai sẽ đi hỏi những chuyên gia thủy lợi khác.

Lúc này, Tiểu Thúy bỗng rào bước đi vào, thì thầm bên tai Thực Lan: “Tiểu thư, đến giờ dùng bữa tối rồi”.

Trời lớn, đất lớn, ăn com lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vấn Đề Thủy Lợi (P2)

Mặc dù Tiểu Thúy đã nói rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai Dận Chân, hấn đặt bút xuống, lộ ra chút khó chịu: “Mấy giờ rồi?”

Tiểu Thúy quỳ sụp xuống, “Nô tỳ đáng chết, làm phiền việc nghị sự của bôỉ lạc gia, bây giờ vừa qua giờ Dậu(*)”.

(*) 5 – 7 giờ chiều.

“Vừa qua giờ Dậu? Còn rất sớm mà”. Dận Tường tiếp lời.

“Thưa Thập Tam a ca, bởi vì Thực Lan đi ngủ sớm nên ăn cũng sớm. Hai vị muốn cùng ăn với thiếp thân hay chút nữa mới truyền com?”

Dận Chân nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Truyền luôn bây giờ đi”.

“Dạ”.

Mấy người ra khỏi thư phòng để đến phòng khách ngồi. Khi ăn com, cả phòng tuân thủ lễ nghi “ăn không nói” vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ có âm thanh vào vào ra ra của các nha hoàn.

Sau ăn một chén trà, tiêu dao tựa thần tiên. Uống trà xong là thời gian nghỉ ngơi, Thập Tam bắt đầu có hứng thú nói chuyện phiếm với Thực Lan: “Thứ phúc tấn ngày nào cũng ăn com vào giờ này sao?”

“Đúng vậy, ăn com đúng giờ, ngủ đúng giờ, bảo đảm một giấc ngủ ngon, đây là những điều cơ bản nhất của đạo dưỡng sinh. Có người nói, thân thể là của riêng mình và sẽ đi cùng mình đến hết đời, có bao nhiêu tiền đi nữa cũng không thể mua được. Cho nên, đừng cho rằng mình trẻ tuổi mà tùy ý buông thả”.

“Đồng thứ phúc tấn, cách nói chuyện của ngài thật không đúng tuổi”.

“Vợ có thể bỏ, bạn bè có thể tuyệt giao, nhưng nếu cơ thể bị phá hủy thì người cũng không còn. Thôi quên đi, gia không thích thì cứ coi như thiếp thân chưa nói gì”.

“Sao mà như vậy được, Thập Tam hiểu rõ lòng tốt của thứ phúc tấn mà”.

Nhìn miếng xương đầu cá trên bàn đang được dọn dẹp, Thục Lan đột nhiên nhớ đến một đoạn tin tức mà kiếp trước mình từng đọc được – cua nước ngọt lớn làm hỏng đê điều ở sông Seine, bởi vì người nước ngoài không ăn cua nên số lượng cua trong sông càng ngày càng tăng, biến thành có hại cho đê điều.

“Miếng xương đầu cá đó có vấn đề gì sao?” Thập Tam để ý thấy Đông Thục Lan nhìn chăm chú vào miếng xương mà ngăn người nên có chút tò mò.

“À, thiếp thân vừa mới nghĩ ra một việc bản thân có thể làm để đóng góp chút công sức bé nhỏ không đáng kể cho việc bảo vệ đê điều của Đại Thanh ta”.

“Ồ, nói ra xem nào”. Dận Chân cũng đặt chén trà trong tay xuống.

“Ăn thật nhiều cua!” Thấy mắt của Tứ bối lạc hơi nheo lại, không biết có phải là dấu hiệu tức giận hay không, có điều, bạn học Đông Thục Lan cũng không muốn mạo hiểm nên lập tức tăng nhanh tốc độ nói chuyện của mình, “Bởi vì cua thích đào bùn đất ở đê điều ven sông để xây tổ nên khiến cho đê có nguy cơ bị sạt lở. Vì thế mà dọn dẹp cua ven sông cũng là một việc vô cùng quan trọng trong quá trình tu sửa đê”. Không dám nhìn thẳng vào mắt Tứ gia, Đông Thục Lan hơi vờn người về phía trước, đề thấp giọng: “Thập Tam a ca, khi nào dọn dẹp đến hồ Dương Trùng(*) thì nhớ báo cho Thục Lan một tiếng nha. Vì giang sơn Đại Thanh tươi đẹp, phận gái như ta cũng sẽ cống hiến hết sức mình, tiêu diệt hết lũ cua!”

(*) Hồ Dương Trùng là một hồ nước ngọt cách thành phố Tô Châu 3 km về phía Đông Bắc, tỉnh Giang Tô. Hồ này là nơi nổi xuất xứ nổi tiếng của loại cua nước ngọt lớn Trung Quốc được xem như một thứ đồ cao lương mỹ vị.

Dận Tường liếc sang Tứ ca một cái, nhin cười, không đáp lại.

Cười đùa đủ rồi, thời gian nghỉ ngơi kết thúc. Đông Thục Lan rất tự nhiên dẫn Tiểu Thúy đi về phía phòng ngủ.

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Hồi bẩm Tứ gia, thiếp thân trở về phòng, hàn huyên cùng Tiểu Thúy một lúc rồi sẽ đi ngủ”.

Dận Chân nhướn mày, “Không phải ngươi muốn ăn cua nước ngọt lớn ở hồ Dương Trùng ư? Sao còn không ở lại hỗ trợ?”

“Nhưng... nhưng mà... những gì Thục Lan biết đều đã nói ra hết, còn những thứ khác về trị thủy thiếp thân thật sự không biết gì cả. Thiếp thân còn có thể hỗ trợ cái gì?” Thục Lan đồng học chớp chớp hai mắt, cua nước ngọt lớn thật mê người nhưng cũng cần có lộc ăn, có thể nói ở phương diện trị thủy, năng một chữ cũng không biết.

“Vậy thì giúp Thập Tam gia sắp xếp lại tài liệu”. Tứ gia đây cứ không để cho nàng được thanh nhàn đấy, nghe xem nữ nhân kia vừa mở miệng nói cái gì? Ăn xong rồi liền chuẩn bị đi ngủ! Hiện tại mới mấy giờ? Bây giờ Dận Chân mới thực sự thấu hiểu những lời Hoàng a mã nói mấy hôm trước, rằng người rất ghen tị với Đông Thục Lan, lúc này trong lòng hẳn cũng dâng lên một chút khó chịu, hẳn thì đang sút đầu mẻ trán ở đây, nữ nhân này còn công khai tuyên bố muốn chuẩn đi ngủ!

“Giúp trong bao lâu?” Đông Thục Lan thấy Tứ bối lạc đang từ từ quay đầu nhìn lại, rất thức thời đổi giọng ngay lập tức: “Giúp thì giúp”. rồi lê bước vào thư phòng. Uống công vừa này nàng giảng đạo dưỡng sinh, đang nhiên mất toi một đồng nước miếng!

Vừa vào thư phòng, Dận Chân liền an vị ở chỗ ngồi của mình, lật mấy cuốn sách Tam ca giới thiệu ra đọc, hẳn cảm thấy rất hứng thú với đập chứa nước mà Đông Thục Lan vừa nhắc đến, muốn đọc xem có thể tham khảo được gì không.

Dận Tường có phần ngại ngùng: “Nếu không phải quá cần kíp thì Tứ ca đã không bắt phúc tấn hỗ trợ rồi”.

Nhìn mấy chồng tư liệu chất cao, Đông Thục Lan thật sự có chút thương cảm cho Thập Tam vì phải phò tá một Tứ ca chuyên cần như thế kia, hình như vị Hiền Vương này chỉ sống được đến năm bốn mươi mấy tuổi rồi... một quá mà chết! “Thập Tam gia, tóm lại thì ngài phải làm gì?”

“Ta phải điều tra xem những nơi chịu thiệt hại nghiêm trọng nhất mấy năm gần đây là do số tiền phân phối không đủ hay chỉ do thiên tai quá dữ dội. Thiên tai có cách xử lý của thiên tai, người có cách xử lý của người. Như vậy thì tình hình năm sau sẽ tốt hơn nhiều”.

“Chẳng lẽ triều đình không có những tư liệu tổng kết tương quan sao?”

“Có, nhưng không đầy đủ. Với lại ta sợ có khác biệt với thực tế”.

“Thế là ngài định đọc hết đồng này trong vòng ba ngày, rồi lại còn đưa ra một tổng kết chính xác nữa?”

“Chuyện này... cũng chỉ còn cách cố hết sức thôi. Thứ phúc tấn ~”

Vì sao nàng lại mềm lòng thế này? Hay tại nghĩ đến viễn cảnh được ngủ sớm? Sau khi nghĩ ra đáp án, trong lòng bạn học Đông Thục Lan thư thái hơn

một chút.

“Thập Tam a ca”.

“Ta ở đây, thứ phúc tấn có chuyện gì muốn nói sao?” Dận Tường đáp lời.

“Ngài có thể phân loại những tài liệu cần xem ra không. Chúng ta chia nhau đọc chắc sẽ nhanh hơn một chút”.

“Không thành vấn đề”.

Sau đó, Đông Thục Lan liền đeo bộ mặt nịnh nọt nhìn về phía Tứ ca, không còn cách nào khác, người biết chữ ở viện nàng không có nhiều, “Tứ gia, ngài có thể cho thiếp thân mượn mấy hạ nhân biết chữ được không?”

“Muốn bao nhiêu?” Hiện tại Dận Chân đã không còn nghĩ nữ nhân trước mặt này chỉ biết vài chữ.

“Ừm... Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, hay là... A, Thập Tam a ca đã phân loại xong rồi sao? Chỉ có chừng này thôi à?” Đông Thục Lan quay sang Thập Tam a ca để chứng thực.

“Chỉ có chừng này thôi”.

“Ồ”. Thục Lan gật đầu như đã hiểu, cũng chỉ có bốn điều chủ yếu: khúc sông bị thiên tai, những huyện chịu thiệt hại, số người tử vong của từng huyện và số tiền thiệt hại. “Cũng không cần nhiều lắm, hai người là được”.

Dận Chân gật đầu rồi bảo thư đồng đang mài mực cho mình cùng một hạ nhân nữa sang giúp Thục Lan.

Thục Lan sau khi tạ ơn liền cho người dọn số tầu chương của một năm sang phòng khách, lấy lý do là phòng khách rộng rãi hơn, sau khi xem xong đồng tầu chương này sẽ lấy tiếp. Đương nhiên Thập Tam a ca cũng không phản đối.

Vừa rời khỏi thư phòng, Đông thứ phúc tấn liền bắt đầu hoa tay múa chân rất có khí thế: “Ngươi, đi lấy thêm mấy cái đèn chụp để ở đại sảnh. Ngươi đi lấy vài tờ giấy thật lớn về đây. Còn ngươi thì đi đem mấy tấm ván gỗ về, tiện thể gọi thêm một vài người nữa đến”.

“Thứ phúc tấn, ngươi định làm cái gì vậy?” Nghe thấy tiếng nói, Thập Tam a ca từ trong thư phòng đi ra ngoài, có chút mờ mịt.

“Thập Tam a ca, mỗi người có một cách làm việc khác nhau, ngài cũng đừng quản, chỉ cần ta có tài liệu đem đến cho ngài là được. Tiểu Thúy, mang bút lông chim với thước kẻ của ta lại đây”.

“Vâng thưa tiểu thư”.

Đông Thục Lan liền ngồi vẽ bảng thống kê ngay tại cái bàn tròn lớn ngoài phòng khách, mỗi năm là một tờ giấy, ngoài những mục chính là khúc sông bị thiên tai, tên huyện chịu thiệt hại, số người tử vong, số người chịu thiên tai, tổn thất (tài sản, đất đai), nàng còn tăng thêm hai mục nữa là số bạc được phát và chính sách ưu đãi. Đây đều là kinh nghiệm của người trước kia thường ngồi bên máy vi tính tổng kết số liệu, ôi đáng thương làm sao, lúc này lòng nàng đang rỉ máu đây, máy vi tính thân yêu, mi đang ở đâu?! Sau khi vẽ xong một bảng, nàng liền không động tay nữa, để cho những hạ nhân biết chữ làm thêm mấy tờ tương tự. Sau đó, nàng cho người dán một tờ lên ván gỗ rồi bảo hai hạ nhân giờ lên để thuận tiện cho việc viết lách, hai người khác đứng bên cạnh sẽ tùy lúc thay thế nâng tấm ván. Hai hạ nhân biết chữ làm phần việc đầu tiên, phần việc thứ hai và cũng là cuối cùng đều giao cho Tiểu Thúy, cũng không còn cách nào khác, người biết dùng chữ số Ả rập để tính toán chỉ có mình Tiểu Thúy nên nhiệm vụ của nàng sẽ nặng nề hơn một chút.

Đông mỗ thấy tất cả đã sắp xếp xong liền vờn người cho giãn gân cốt rồi đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh bàn, cho người đem tất cả tầu chương để sang bên trái, có người đưa từng cái một cho nàng đọc, bên phải cũng có một người đón lấy những tầu chương mà nàng xem xong, còn có thêm một người đặc biệt chịu trách nhiệm rót trà. Công tác chuẩn bị đã hoàn thành, chính thức bước vào làm việc. Đông Thục Lan xoe tay trái, lập tức có một quyền tẩu chương được đặt vào lòng bàn tay nàng, mở ra, mỗ Lan đọc nhanh như gió cuốn, phát huy kỹ năng năm bắt từ ngữ trọng tâm vô cùng nhuần nhuyễn được bồi dưỡng nhờ học tiếng Anh bao năm.

Thục Lan nhìn sang ba người ở trước tấm ván gỗ, ban đầu thì tay chân luống cuống, thỉnh thoảng lại kêu nàng dừng lại, nhưng sau khi quen thuộc thì làm việc năng suất vô cùng.

Dận Tường – người thấy động mà đi ra xem xét, đang hoàn toàn cứng họng không thốt nổi một tiếng, đây là loại nữ nhân nào vậy, sao nàng có thể nghĩ ra biện pháp nhanh chóng đến như thế? Hắn cũng đã lo mớ hiểu ra nguyên nhân mà Tứ ca cảnh cáo hắn không được nhiều lời, nếu là hắn, hắn cũng sẽ trộm giấu nữ nhân thông minh như vậy đi, không để cho ai biết giá trị thực sự của nàng.

Dận Chân đọc sách quá lâu nên cảm thấy hơi mệt, nhưng lại phát hiện Thập Tam không có mặt trong thư phòng, hắn cũng đứng lên, đi ra ngoài, đứng bên cạnh Thập Tam.

“Thế nào?”

“Tứ ca, rốt cuộc huynh đã rước dạng nữ nhân gì về phủ vậy?”

“Ta cũng không biết. Có điều, nói thật, bây giờ ta vô cùng cảm kích hành động đoạt vợ năm đó của Thái Tử”.

Hai huynh đệ nhìn nhau, họ đều thấy được ý cười trong mắt người kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thập Tam Chịu Trận

Một buổi tối, người nào đó lúc trước vẫn to mồm nay giọng lại biến thành vệt đục, khăn ghê gớm, tới nửa đêm trà đã được thay bằng nước mật ong. Lần này, bạn học Đông chẳng cần trang điểm màu khói, hai khối bông mắt siêu to đã tự động đeo lên mặt. Tay Tiểu Thúy cũng run run liên tục vì không có ai thay nàng, ít ra hai người biết chữ kia còn thỉnh thoảng được Tứ a ca cùng Thập Tam a ca giúp đỡ. Vì thế sau đêm hôm nay, người thê thảm nhất lại là hai chủ tớ Hình Thần uyển. Nhưng mà dĩ nhiên thành tích đạt được cũng vô cùng vĩ đại, đến buổi trưa ngày thứ hai toàn bộ số tấu chương đều đã được duyệt xong xuôi, đây là việc Thập Tam a ca chưa bao giờ nghĩ tới.

Sáng sớm Dận Chân phái tổng quản đến phủ Tam bối lạc mời Tam bối lạc cùng một số chuyên gia thủy lợi đến thư phòng của mình, hẳn phải thảo luận và nghiên cứu kỹ càng vấn đề phân dòng và xây dựng đập chứa nước trên sông Hoàng Hà. Thập Tam thì lưu lại Hình Thần uyển để chỉnh lý lại tài liệu. Chờ sau khi tất cả tài liệu đều đã được sắp xếp xong xuôi, Đông Thục Lan liền dắt Tiểu Thúy trở về phòng ngủ bù một cách rất đương nhiên. Nàng cũng sợ bối lạc gia lại quay về hành hạ nàng thêm chấp nữa, vì thế thừa dịp hẳn còn đang ở thư phòng nghỉ sự, nàng liền trở thành lão đại của Hình Thần uyển, và lại Thập Tam cũng là kẻ hiền lành tuyệt đối, rất ngại mở miệng nhờ nàng giúp đỡ, chỉ một câu trường tẩu như mẹ cũng đủ nghẹn chết hẳn rồi.

Quả nhiên, Dận Tường chẳng những không ngăn cản gì mà ngược lại còn xấu hổ, sùng bái nhường đường cho nàng đi ngủ. Kiểm duyệt những tài liệu này vốn là công việc của hắn, nhưng có thể nói về sau đều do thứ phức tạp Đông Giai Thị lo. Đương nhiên Thập Tam cũng rất thông minh, nhìn một lần liền học được. Hắn cũng học theo vẽ một tờ bảng tổng kết, để hai thư đồng cầm các tờ bảng biểu tra chi tiết giúp hắn, huyện nào chịu tổn thất do thiên tai nhiều nhất, số người tử vong ở huyện nào nhiều nhất v.v... Cứ như vậy, hiệu suất được nâng cao rất nhiều, quan trọng nhất là tiết kiệm được rất nhiều công sức vì nhìn bảng là hiểu ngay. Vì sợ ảnh hưởng tới Đông Giai Thị đang nghỉ ngơi trong phòng, Thập Tam đặc biệt dặn dò hai người kia nói thật nhỏ.

Cầm thành quả của mình trong tay, Dận Tường vội vã mang theo tất cả mọi người chạy đến thư phòng của Tứ a ca, lúc này Đông đồng học vẫn đang tìm Chu Công đánh cờ. Chiến trường chong đèn đánh thâu đêm đã chuyển từ thư phòng ở Hình Thần uyển sang thư phòng của Tứ a ca.

Thấy bảng biểu trong tay Thập Tam, Tam bối lạc Dận Chi vừa mừng vừa sợ, nắm chặt lấy hai vai Dận Tường, “Thập Tam đệ, cách làm bảng biểu này là đệ nghĩ ra sao? Thật sự quá thông minh!” Hắn hỏi như thế bởi hắn nhận ra nét chữ của Dận Tường ở tờ giấy trên cùng.

“Đương nhiên...” Mới nói được hai chữ, Dận Tường đã cảm thấy ở đằng trước có hai tia nhìn lạnh như băng bắn thẳng về phía mình, hắn không kìm nổi hơi rụt cổ lại, khí thế thật là mạnh, áp lực thật là lớn! Cho nên Dận Tường rất thức thời chỉnh lại đầu lưỡi: “Tam ca quá khen rồi. Cũng chỉ vì bức bách quá đệ mới nảy ra được ý kiến này, chứ bình thường sao mà nghĩ được chứ”. Nói xong, hắn vẫn không nhận được len lén liếc qua Tứ ca đang ngồi sau bàn đọc sách một cái, quả nhiên áp suất không khí khôi phục lại trạng thái bình thường.

Bên trong thư phòng đột nhiên xuất hiện một luồng khí lạnh, tới bất thành lĩnh, đi cũng kỳ quái. Ngoại trừ Tam bối lạc vẫn luôn chăm chú vào mấy tờ bảng biểu, những người khác đều cảm thấy được luồng khí lạnh này không giống như tiền vào từ cửa sổ hay cửa lớn, đó chính là... Vài người không kiềm chế được hướng mắt nhìn về phía Tứ bối lạc đang giữ vững im lặng cúi đầu đọc sách phía sau bàn.

“Thông minh! Thật là thông minh!” Dận Chi vỗ mạnh hai phát lên vai Dận Tường, “Lão Tứ, ta nhất định phải báo lên để Hoàng a mã biết công lớn của Thập Tam đệ! Loại bảng thống kê này hoàn toàn có thể phát triển ở các bộ, công việc văn thư cũng sẽ rõ ràng mạch lạc hơn rất nhiều”.

“Tam ca nói rất đúng, xác thực phải ban thưởng cho công lớn lần này của Thập Tam đệ”. Dận Chân từ sau bàn đứng lên, cung kính đáp lời Tam a ca, sau đó cũng bày ra bộ mặt vô cùng vui vẻ yên tâm nhìn về phía Dận Tường.

Mấy thần tử xung quanh thấy thế đương nhiên cũng tiến lên ca tụng mấy câu, lúc này không vượt mông ngựa, còn đợi đến khi nào? Dận Tường bị bọn họ nói đến mức đỏ cả mặt, vô cùng xấu hổ, công lao này rõ ràng không thuộc về hắn. Có điều trong mắt người khác, Thập Tam a ca đang vì được khen ngợi nhiều mà sinh ngại ngùng.

Quả nhiên, Tam a ca đặc biệt viết một bản tấu chương dâng lên Khang Hi đế, hi vọng ban thưởng cho Thập Tam a ca. Hoàng thượng đại hi, phong thưởng cho Dận Tường ngay tại triều. Thập Tam đón nhận phong thưởng mà trong lòng hồ thẹn. Thấy Thập Tam không hề lộ ra vẻ vui mừng hay hoan hỉ, Bát a ca cùng Cửu a ca đứng gần đó trao đổi ánh mắt, xem ra có vấn đề đây!

Khang Hi còn đặc biệt gọi Thập Tam vào thư phòng, hỏi hắn sao lại nghĩ ra được phương pháp này, Dận Tường lắp bắp, không biết nên trả lời thế nào cho phải, hắn bắt đầu nhớ lại, sau khi mọi việc xong xuôi, chính hắn đã từng hỏi qua Đông Tứ tẩu vấn đề này, lúc ấy nàng đã trả lời thế nào nhỉ?

“Cách này có gì mà không nghĩ được chứ?” Khi ấy Đông Thục Lan vẻ mặt khó hiểu, “Vốn đã thế mà, chẳng lẽ khi kiểm duyệt tài liệu các người không làm như vừa rồi? Như vậy sau này tìm tư liệu cần dùng kiểu gì?”

“Phương pháp này của thứ phức tạp xác định là nhanh và tiện hơn nhiều”.

“Vây là được rồi. Cứ phương pháp nào thuận tiện hữu hiệu thì dùng phương pháp ấy, người quân nhiều như vậy làm gì? Người học xong, kiến thức đã là của người rồi”. Trên thực tế, tâm lý tính toán chi li của Thục Lan đồng học đang kêu lên bùm bùm. Nàng thấy Thập Tam đúng là một người hiền lành, cũng giống như Tiểu Thúy bên cạnh nàng. Hẳn là Tứ Tứ cũng vừa mắt điểm này ở hẳn nên mới thu Thập Tam làm trâu làm ngựa, bây giờ có thêm một người là nàng, chắc cũng không quá nhiều. Tận dụng thời cơ khó có được lần này, khiến cho Thập Tam tự cảm thấy nợ nàng chút nhân tình, sau này nếu muốn hẳn trả ơn chẳng phải sẽ dễ dàng hơn ư? Còn nhớ trước kia trên xã hội rất thịnh hành câu nói: Người trung thực càng ngày càng ít đi, nếu không tận dụng để bắt nạt thì sẽ không còn cơ hội nữa. Nếu Thập Tam đã tự đưa mình tới cửa, lý nào nàng lại bỏ qua cho được.

Hồi tưởng kết thúc, Dận Tường chỉ còn cách nói cảm tưởng đầu tiên của hẳn khi nhìn thấy đồng bảng biểu: “Thưa Hoàng a mã, nhi thần cảm thấy vẽ bảng sẽ dễ hiểu hơn, trực quan hơn nhiều”.

Thấy lúc đầu Dận Tường còn do dự, trong lòng Khang Hi mặc dù sinh nghi, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Thực tế không nằm ngoài dự kiến của người nào đó, sự sùng kính của Thập Tam a ca đối với vị Tứ tẩu Đông Giai Thị này đã tăng vọt vượt cả đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị, xấp xỉ mức Tứ ca Dận Chân.

Không bao lâu sau, Tứ bối lạc được Khang Hi phái ra ngoài kinh thành, mang theo một vài chuyên gia thủy lợi đến ven bờ sông Hoàng Hà khảo sát thực địa. Lần này đi liền mất mấy tháng, ngay cả năm mới cũng không thể trở về kinh. Thế nhưng hẳn cũng không quên sai người mang của nước ngọt lớn ở hồ Dương Trùng về cho Đông Thục Lan. Đối với hành động nhỏ này, Thục Lan cũng không quá bất ngờ, nàng biết Dận Chân là người ghét nhất kẻ không tuân thủ quy củ, cho nên chính hẳn nhất định là người đã nói là làm. Nếu Tứ bối lạc đã đáp ứng điều kiện đổi của nước ngọt lớn để nàng giúp Thập Tam sửa soạn tư liệu hôm ấy, vậy hẳn nhất định sẽ làm được. Có điều, cho dù không định quan hệ nhiều, Đông thứ phúc tấn cũng biết, đồng của nước ngọt lớn này nàng không thể độc chiếm, nàng xin chỉ thị phúc tấn, lấy danh nghĩa phúc tấn, mời tất cả chủ tử các viện trong phủ, cùng nhau đến hoa viên ăn của thưởng mai, tùy ý phụ dung phong nhã một phen, để cho mấy vị trắc phúc tấn và cách cách cùng nhau đầu tài, lấy việc này dời đi lực chú ý của các nàng trong chốc lát, tiêu bớt chút oán khí khuê phòng của các nàng. Ít nhất là ngoài mặt, bữa ăn của này cũng coi như là vui vẻ thuận hòa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phụ Đạo Tâm Lý

Tứ a ca vừa mới phong trần một mối trở lại kinh thành, hiển nhiên lại phải đối mặt với một loạt tiệc tẩy trần, hết Đông gia mời lại đến lưu thủy tịch (tiệc đứng) của Tây gia, ai cũng muốn hỏi thăm chút thông tin về tình hình ven sông Hoàng Hà từ chính miệng Tứ bối lạc.

Tại yến tiệc tẩy trần tại gia, sau khi xa cách năm tháng, cuối cùng cũng nhìn thấy Dận Chân, Đông Thục Lan phát hiện hai má Tứ Tứ gầy vọt đi trông thấy, nhìn sắc mặt cũng không được khá lắm. Nàng quay đầu ngẫm nghĩ, thấy cũng phải, Tứ gia là đi quản lý sông ngòi chứ đâu phải du sơn ngoạn thủy, ăn không ngon, ngủ không yên, sắc mặt rạn rờ được mới là lạ, không như nàng, ăn ngon, ngủ ngon, không buồn không lo, ối, nghĩ như vậy hình như có hơi vô tâm nhỉ? Nàng lấy tay trái véo nhẹ tay phải một cái cho tỉnh, rũ bỏ những ý nghĩ tội lỗi vừa dâng lên trong đầu.

Sau khi tiệc tàn, trở lại Hinh Thần uyển, Tiểu Thúy liền vội vàng gấp gáp tuyên truyền, nàng nghe được tin tức từ một nguồn nói rằng Tứ gia lần này đi Hoàng Hà lập công tích vĩ đại, nghe nói, việc khai thông đường sông ở Hoàng Hà đã được triển khai, không ít nạn dân tụ tập ở trong thành đã bắt đầu tự động trở về quê hương. Hôn nữa, công việc giám sát phân dòng ở Hoàng Hà đều do Tứ bối lạc đích thân chấp hành, tự mình giám sát. Dựa vào việc Tiểu Thúy càng nói giọng càng thêm to, càng nói mắt càng phát sáng liền có thể thấy được, sự sùng bái dành cho Tứ bối lạc trong tâm thức nàng đã thăng hạng rất cao. Dĩ nhiên, Đông Thục Lan tuyệt không lo lắng vị trí của mình trong lòng Tiểu Thúy sẽ chịu chút ít uy hiếp nào. Nghe nói, chỉ cần kiên trì truyền bá một ý tưởng bất kì cho một người sống không có mục đích rõ ràng, người đó nghe nhiều ắt sẽ bắt giắc làm theo ý tưởng ấy. Cũng chính là một loại thôi miên tiềm thức. Cho nên bình thường chỉ cần có cơ hội, Thục Lan tiểu thư sẽ tiến hành tẩy não Tiểu Thúy, nói một vài điều có có không không gì đó, đương nhiên chỉ nói những thứ có lợi cho nàng.

Nghe Tiểu Thúy ca công tụng đức xong, Thục Lan càng ngày càng thấy tinh thần của tên Dận Chân này rất giống với đội trưởng lạnh lùng như băng (Tezuka) trong bộ truyện Hoàng tử tennis mà nàng thích nhất, làm việc quá mức nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ giống nhau. Đối với dân chúng mà nói, có bề trên như thế này đúng là may mắn. Có điều, sùng bái là một chuyện, bạn học Thục Lan không hề có ý muốn đưa tay hỗ trợ. Chẳng phải người xưa vẫn thường nói “nữ tử không tài mới là đức” sao? Thất đức là trọng tội đó, nếu trọng phụ mà cho một tờ giấy ly hôn thì nửa lời cũng không cãi được. Nghĩ tới đây, bạn học Đông nâng tay ưu nhã che miệng ngáp một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Tháng năm, Khang Hi lại có hứng thú nghỉ mát ở phía bắc Trường Thành, lần này dự định đi Nhiệt Hà. Vốn là thấy đầu năm nay Tứ bối lạc vì việc trị thủy ở Hoàng Hà mà lao tâm cực nhọc, định cho hẳn đi theo cùng để nghỉ ngơi một chút, Tam bối lạc thì ở lại giám sát quốc gia, nhưng không ngờ Lý trắc phúc tấn ở phủ Tứ bối lạc lại có thai, đây cũng là đại sự, hiện nay Tứ a ca mới chỉ có độc đinh là Hoàng Huy, vất vả lắm mới có thêm một mống nữa, Lý thị đương nhiên liền trở thành đối tượng bảo hộ trọng điểm. Do đó, Tứ bối lạc bị lưu lại giám sát quốc gia, Tam bối lạc ở bên cạnh cùng giúp sức. Nhưng có một việc rất kỳ quái, lần đi Nhiệt Hà này, chúng a ca ai cũng đi, đến Thập Ngũ a ca cùng Thập Thất a ca cũng có mặt, nhưng lại chỉ thiếu một mình Thập Lục a ca. Mặc dù Đông Thục Lan không hiểu tại sao, nhưng cũng sẽ không chủ động đi hỏi thăm vấn đề dễ gây tổn thương như thế này. Chắc là Tứ bối lạc cùng Thập Lục a ca đồng bệnh tương liên, nên vào lúc Khang Hi đang dất theo đại gia đình cả già trẻ lớn bé đi Nhiệt Hà, Tứ bối lạc thường mang Thập Lục a ca đến phủ mình ăn cơm, cho dù hẳn công vụ quần thân, chạy không thoát, cũng sẽ sai người đưa Thập Lục a ca đi.

Xét thấy giao tình lấy vật đổi sách khi trước nên tiểu Thập Lục cũng thích chạy đến Hình Thần uyển của Đông Giai Thị chơi đùa hoặc làm bài tập mà thái phó giao về. Dận Lộc dần dần phát hiện ra vị Đông Giai Thị thứ phúc tấn này vô cùng khác người. Nàng không cẩn thận dè dặt với hắn như mấy nô tài, không coi hắn như đứa trẻ rồi tiếp đón hoan hỉ như các ca và tấu tẩu khác, cũng chẳng coi lời hắn nói ra gì. Ban đầu hắn cũng cho rằng Đông Giai Thị này tiếp cận hắn để khiến cho Tứ ca chú ý, có điều, hắn lúc ấy cũng coi như là lợi dụng được, dưới tình huống đôi bên cùng có lợi thì thuận nước đẩy thuyền, có gì không làm? Ví dụ như năm trước hắn lấy được từ chỗ nàng một chậu hoa thủy tiên, ngay sau đó liền tặng cho Lương phi nương nương thích trồng hoa đường cỏ ở Trữ Tú cung, đoạn thời gian ấy, Bát ca thoáng thấy hắn cũng thân thiết hơn không ít, ngay cả bao lì xì lễ mừng năm mới cũng mượn danh nghĩa Bát tấu Quách Lạc La Thị tặng thêm một phần kha khá nữa, lập tức bổ sung vào phần thiếu hụt của Tứ ca, thậm chí còn dư ra không ít.

Bây giờ nghe nói nữ nhân này đang rất được Tứ ca cưng chiều, chỗ hắn đang ngồi làm bài tập đây chính là cái bàn đọc sách Tứ ca cho chuyên về Hình Thần uyển. Đối diện hắn chính là nữ nhân kia, nàng đang nồng nhiệt đọc sách, thỉnh thoảng lại lấy bút lông chim ra viết viết. Thái độ của nàng đối với hắn vẫn trước sau như một, không hề thấy thân thiết hơn, cũng không có sự hồ hững trở mặt không quan hệ khi lợi dụng người khác xong xuôi. Dĩ nhiên, thời điểm khi hắn mang sách đến, ánh mắt nữ nhân này vẫn đặc biệt phát sáng, ấn tượng khắc sâu trong hắn nhất chính là ánh mắt của nữ nhân kia khi nhìn thấy bộ Bản thảo cương mục lần ấy, giống như là một kẻ đã đói ăn thật lâu mà lại được hắn thả xuống trước mặt một khối thịt nướng vàng ươm.

Có điều hắn cũng biết, ngoại trừ mấy vị tu sĩ này nọ thì cũng có rất nhiều người thích viết chữ bằng bút lông chim, thỉnh thoảng hắn cũng đã thấy Hoàng a mã dùng qua. Tâm trí Dận Lộc đã hoàn toàn không đặt vào bài tập nữa, hắn chậm rãi vươn cổ, muốn nhìn xem người đối diện đang viết những cái gì. Ủ, chữ viết không đến nỗi tệ. Thập Lục a ca thầm nhận xét trong lòng.

“Người làm xong bài tập rồi à?” Thục Lan ngẩng đầu lên.

Tiểu Thập Lục bị dọa giật thót, có chút chột dạ vì bị tóm: “Chưa xong. Có một bài chưa làm được, phải đợi Tứ ca về đề hỏi”.

“Ồ, vậy người cứ làm trước mấy bài mình biết đi, bỏ qua bài kia là được”.

“Làm bài lâu như vậy rồi, phải nghỉ ngơi chút đã. Thứ phúc tấn này...”

“Gì?”

“Tại sao người lại dùng bút lông chim mà không dùng bút lông bình thường để viết chữ?”

“Chữ ta viết bằng bút lông vô cùng xấu”.

“Xấu thì luyện là được mà, Tứ ca là người rất nghiêm cẩn, chẳng lẽ huynh ấy không nói gì người, không bắt người luyện chữ sao?”

“Ta luyện chữ làm gì? Ta không đi thi làm Trạng nguyên cũng chẳng làm quan viết tấu chương. Hơn nữa bộ bút lông này là Tứ ca người tặng, để không một chỗ chẳng phải rất lãng phí sao, dĩ nhiên ta phải đem ra dùng thật nhiều mới không có phụ một mảnh chân tình của Tứ ca người chứ”. Nói hết câu cuối cùng, Đông Thục Lan còn có ý bày ra một bộ mặt tình thâm ý trọng.

Quá giả dối! Ba chữ kia mặc dù không bật ra khỏi miệng nhưng vẻ kỳ thị trên mặt Thập Lục a ca đã nói hết tất cả.

“Lý do này là thật đấy, ta nói trôi chảy như vậy còn gì, nếu người không tin thì ta cũng chịu thôi”.

Dận Lộc cúi đầu, đột nhiên có chút rầu rĩ không vui.

Thục Lan đã nhìn nhiều tiểu Thập Lục riu ra riu rít suốt ngày nên khi thấy dáng vẻ này của hắn lại có chút không quen, có điều nếu hắn không muốn nói thì Thục Lan cũng không miễn cưỡng, cúi đầu, tiếp tục đọc sách của nàng.

“Thứ phúc tấn, người cũng cảm thấy mấy thứ thi từ ca phú kia không dùng được sao? Vậy thì tại sao Hoàng a mã còn bắt chúng ta nhất định phải học? Ta thì muốn luyện võ công thật giỏi, sau này làm Đại tướng quân, góp công mở rộng giang sơn xã tắc Đại Thanh như những a ca khác”.

“Lý tưởng rất tuyệt”. Thục Lan đặt bút lông chim trong tay xuống, gật đầu đồng ý.

“Cho nên ta mới không học thuộc mấy bài Nhan uyên, Ung đã với Học nhi, cuối cùng bị thái phó bằm báo lại hết cho Hoàng a mã”.

“Vì thế nên Hoàng thượng mới phạt không cho người đi Nhiệt Hà sao? Oan ức nha! Cơ mà bình thường nhìn người cũng thông minh, sao lại làm ra chuyện đại đột như vậy?” Trực tiếp bỏ qua tên mấy bài thơ mà Thập Lục nêu ra, nghe như mới, Thục Lan một bài cũng chẳng biết.

“Là ta nhất thời nhanh miệng, chống đối thái phó, ông ta liền nói ta không ngoan”.

“Thế nên Hoàng thượng mới để người ở lại kinh thành tự kiểm điểm?”

“Ừm”.

“Thái phó kia là một lão già có đúng không?”

“Sao người lại biết?”

“Đoán, chỉ có mấy lão bất cổ mới cứng nhắc bảo thủ như thế, mà Hoàng a mã của ngươi cũng vì nể mặt lão già đó nên không thể cho qua không xử lý, bởi vì loại người này thích nhất là ôm tài tự kiêu, tự cho là thanh cao, động một chút là lời vãn ra nói. Mà Hoàng a mã của ngươi cũng không thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà bôi một vết bẩn lên nãi danh chiêu hiền đãi sĩ của ngài được”.

“Ngươi cũng hiểu rõ tính cách của Hoàng a mã đấy. Ngươi thì sướng rồi, muốn đọc sách gì thì đọc sách ấy”.

“Ngươi muốn thế cũng được, đương kim Thánh thượng đa tài đa nghệ, nhi tử lại nhiều, làm sao ngài biết rõ được mỗi nhi tử thừa hưởng được gì từ mình, vậy nên đương nhiên sẽ bắt các ngươi học tất cả rồi. Chỉ có thử qua mới biết mình thích cái gì, không thích cái gì, đúng không?”

“Nếu vậy thì việc ta muốn học võ công thật giỏi để sau này làm Đại tướng quân cũng không có gì là sai sao?” Ngạc Dận Lộc lại ưỡn cao lên.

“Dĩ nhiên không có gì sai, đây còn là lý tưởng rất tuyệt ấy chứ, có điều, học võ nghệ thật giỏi chỉ có thể giúp ngươi trở thành một tên lính đánh đấm không tề, không phải trở thành một Đại tướng quân. Phải biết rằng, để thành một Đại tướng quân không gì không làm được, đánh đâu thắng đó thì thử phải học là rất nhiều”.

“Ta biết rồi, binh thư chiến sách chứ gì, bây giờ ta đang đọc Binh pháp Tôn Tử”.

“Ngươi đọc Binh pháp Tôn Tử, người khác cũng đọc, ngươi hơn được cái gì chứ?!”

“Vậy ngươi nói xem phải đọc cái gì?” Dận Lộc vẻ mặt hoài nghi, không tin người đối diện có thể nói ra đạo lý.

“Nói đơn giản một chút nha. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa chính là mấu chốt của thắng lợi”.

“Ta đây đã sớm biết rồi”.

“Thiên thời bao gồm rất nhiều: khí hậu, khí hậu một năm, khí hậu một ngày. Tỳ như, mùa đông bão tuyết không thích hợp hành quân đánh giặc, thế nhưng nước kết băng có thể phá đá, ngươi dùng được trong việc công thành, hè nóng bức ít nhiều ảnh hưởng đến thân thể của binh sĩ, vì thế ngươi cũng phải hiểu biết về y lý; địa lợi là hướng chảy của sông ngòi, thủy triều lên xuống, còn có khu vực hiểm yếu này nọ. Tính toán độ cao của tường thành, độ rộng của sông đào bảo vệ thành, bài binh bố trận, cũng cần dùng đến tính toán, hình học. Về phần nhân hòa, quan trọng bậc nhất, chính là lòng người, tựa như kế thành không của Khổng Minh vậy, chiến thuật kinh điển như thế chắc không cần nói thì ngươi cũng đã biết”. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thập Lục a ca hơi sầm xuống, Thục Lan lắc đầu: “Thập Lục a ca, làm tướng quân thì dễ nhưng làm một tướng quân bách chiến bách thắng còn khó hơn cả khó. Từ từ mà học, ta sẽ ủng hộ ngươi mặt tinh thần”.

“Thứ phúc tấn, ngươi biết thật nhiều!” Mặt Dận Lộc kinh ngạc.

“Cũng bình thường, ta chỉ đàm binh trên giấy, nói vài câu suồng sã mà thôi. Ngươi cũng biết đóng sách tạp nham của ta rồi đó, đọc nhiều như thế tự nhiên cũng biết nhiều hơn”.

“Nhưng mà ngươi đọc mấy cuốn sách này làm gì? Ngươi cũng không hành quân đánh giặc”.

“Đúng là không cần thật, nhưng mà ta cũng phải tìm việc gì thú vị mà làm chứ, nếu không biết phải trải qua một ngày thế nào? Huống chi có người đã nói ‘thư trung tự hữu nhan như ngọc’, ‘thư trung tự hữu hoàng kim ốc’*. Mỗi quyển sách đều có giá trị riêng của nó, cho dù không thích thì từ ca phú nhưng ta vẫn có hai bản Đường thi Tống từ đặt trên giá sách đầy thôi, rùi như không ngủ được còn có cái mà lật lật xem xem, tự thôi miên mình vào giấc ngủ”.

* Hai câu thơ của Tống Trân Tống Triệu Hằng: Trong sách tự có người con gái xinh đẹp như ngọc ngà, trong sách tự có nhà lầu bằng vàng. Câu này vốn dùng để khuyên học trò thời xưa chăm chỉ đọc sách để rạng danh sau này, muốn gì có vậy.

“Thái phó mà nghe thấy nhất định sẽ bất tỉnh”. Mặt Thập Lục a ca lại giãn ra thoải mái.

“Không phải Khổng Tử đã nói chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi nhất sao? Ta là nữ tử, mà ngươi là người tuổi nhỏ, đều thuộc trường hợp khó nuôi cả, thế nên rất thường thôi, không cần sợ lớn hải nhỏ gì cả”.

“Khụ, khụ”. Hai tiếng ho khan vờ vịt từ ngoài cửa truyền vào.

“Nữ tử” cùng “tiểu nhân” vừa quay đầu ra đã thấy Tứ a ca đứng ngoài cửa, không biết đã nghe bao lâu rồi.

“Xem ra nàng cũng tự ý thức được là mình khó nuôi đấy”.

“Có sao? Thiếp thân tự nhận mình rất dễ nuôi, ngoại trừ hơi thích đọc sách một chút, đối với những thứ khác như của ngon vật lạ hay lụa là gấm vóc đều không đòi hỏi gì, rất an phận”. Đồng Thục Lan vội vàng đứng lên, cúi đầu, rất cung kính đáp lời.

“An phận?! Hình như ta vừa nghe thấy có người xúi Thập Lục đệ lấy Đường thi Tống từ ra ru ngủ thì phải, không biết là ai nhỉ?”

“Có sao? Thiếp thân chỉ nói Đường thi Tống từ có tác dụng thôi miên với thiếp thân thôi, chưa chắc nó đã phát huy tác dụng với Thập Lục a ca, phải thử thì mới biết, có đúng không Thập Lục a ca?” Thục Lan quay đầu nhìn về phía Thập Lục a ca, hi vọng hắn có thể cứu nguy cho mình, hỗ trợ nói mấy lời có ích.

“Hả? Chuyện này...” Nhìn thấy Tứ ca, Dận Lộc lại trở nên sợ run không kiềm chế được, ít ra khi đối mặt với Đồng Thục Lan hắn còn cảm thấy mình to

lớn.

“Thôi được rồi, phúc tấn đang chuẩn bị bữa tối trong viện của nàng, đi thôi”. Dận Chân lại liếc Đông Thục Lan một cái nữa, “Đừng ì ra đấy làm gì, còn không mau đi? Hay là nàng còn muốn phúc tấn đợi nữa?” Nói xong, Tứ a ca quay người lại, dẫn đầu đi ra khỏi thư phòng. Thục Lan ngơ ngẩn một lúc rồi cũng vội vàng chạy theo. Nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, tránh được một kiếp, nhưng mà nàng lại thấy có chút kỳ quái, nếu là phúc tấn truyền lệnh thì không phải để cho hạ nhân tới thông báo một tiếng là xong sao, việc gì phải nhọc bối lạc gia đích thân đi một chuyến?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vấn Đề Đại Số

Mặc dù cuộc bàn luận về vấn đề bác học với Đông Thục Lan lần trước có phần đã kích đến hùng tâm tráng chí của tiểu Dận Lộc, nhưng thân là hoàng tử Đại Thanh, niềm kiêu ngạo này khiến hắn phải càng thêm cố gắng, nỗ lực vươn lên, không để bị xem thường. Trong thâm tâm trẻ thơ của hắn vẫn luôn khát vọng được khen ngợi, đặc biệt là được Hoàng a mã khích lệ. Sau khi biết Đông Giai Thị ở chỗ Tứ gia cũng là một bác học, Dận Lộc liền càng thích chạy đến phủ bối lạc, thời gian đến chơi ngày càng dài. Hoàng thượng cùng mấy vị tiểu a ca đều không có mặt ở kinh thành, thời gian Thái phó dạy học cũng không sắp xếp chặt chẽ như trước vì sợ các tiểu a ca khác sau khi trở về kinh không theo kịp tiến độ.

Có điều việc ghé thăm quá mức thường xuyên của tiểu Thập Lục đã dẫn đến sự bất bình mãnh liệt của Đông Giai Thị Thục Lan. Lý do là hấn tranh kem của nàng! Kem thì Thục Lan chưa bao giờ có thừa, Dận Lộc vừa đến đã không biết chia thế nào. Hơn nữa, năm trước hết mùa, “sức nóng” của món kem cũng qua đi, nhưng đến năm nay, các phúc tấn cùng cách cách của những phủ không đi Nhiệt Hà nghỉ hè lại thông qua Ô Lạt Na Lạp Thị để đòi hỏi kem, ai bảo đích phúc tấn của phủ Tứ bối lạc nổi tiếng để nói chuyện như thế làm gì chứ!

Cho nên một ngày nào đó, khi Thục Lan thứ phúc tấn đang ngồi ở phòng khách ăn kem, tiểu nha hoàn Đông Mai ở đằng sau cầm quạt phe phẩy cho nàng, Tiểu Thúy đáng thương còn đang phấn đấu quên mình trong phòng bếp nhỏ, thì Dận Lộc đến. Đông Thục Lan không còn cung kính như trước nữa, nhưng mà những lễ tiết cần thiết vẫn không thể bỏ, nếu không Tứ gia nhà nàng lại phải biến sắc.

“Thập Lục a ca cát tường”.

“Thứ phúc tấn cát tường”. Thấy ly kem trên bàn, mắt Dận Lộc sáng lên, đặt mông ngồi xuống, “Tiểu Thúy...”

“Tiểu Thúy không rảnh”.

“Ồ, ta cũng muốn ăn”. Tiểu Thập Lục suy sụp đương trường.

“Không có. Chỗ của phúc tấn vừa mới lấy không ít rồi”.

“Thứ ~ phúc ~ tấn ~”

“Ngươi có vẻ nhàn nhã nhì, ngày nào cũng thấy đến đây la cà, lại còn càng ngày đến càng sớm, ngươi không phải đi học sao?”

“Đi chứ. Học cưỡi ngựa, bắn tên, võ thuật...ta vẫn đi, giảng binh thư chiến sách, ta cũng nghe”.

“Những môn khác thì sao?”

“Về chuyện những môn khác thì ta đã bàn xong với Thái phó rồi, ông ấy cứ giao bài tập về, ta sẽ hoàn thành, có thể không đến nghe giảng”.

“Tứ ca ngươi đồng ý?”

“Huynh ấy hả?” Ánh mắt Dận Lộc hơi lảng tránh, “Dù sao chính mệnh Thái phó đã đồng ý rồi. Thái phó nói, chỉ cần ta có thể hoàn thành đúng tất cả bài tập mà ông ấy giao cho, nếu Tứ ca hoặc Hoàng a mã trách tội xuống các ông ấy sẽ chịu trách nhiệm”.

“Đã có thời gian rồi, sao ngươi không đi luyện tập thêm một chút võ công, chạy đến chỗ ta làm gì?”

“Ta sợ bài tập có chỗ sai, muốn tìm người xem lại hộ ta một lượt. Tứ ca quá bận”.

“Những người khác đâu, sao lại tìm ta?”

“Ngươi không phải rất nhàn rỗi sao...” Nhìn thấy Đông Thục Lan nâng một bên lông mày lên, tiểu Thập Lục vội vàng đổi giọng, bao nhiêu cao ngạo vút hết.

“Bởi vì thứ phức tạp bác học đa tài chứ sao, ta cảm thấy người còn lợi hại hơn cả Thái phó”. Dĩ nhiên, kem Tiểu Thúy làm cũng không thể bỏ qua, câu này bị Dận Lộc nuốt vào bụng.

“Người đang cười nhạo Thục Lan ta đúng không, người biết rõ thứ phức tạp ta cảm kỳ thi họa cái gì cũng không biết, còn dám nói ta đa tài...haizz...xem ra có người thực sự không muốn ăn kem rồi”.

“Sao Đông thứ phức tạp lại nói cảm kỳ thi họa cái gì cũng không biết được chứ, ít nhất chữ viết bằng bút lông chim của người rất đẹp nha! Chữ “thi” này tuyệt đối không ngoa. Chắc hẳn cả Đại Thanh cũng không có ai viết đẹp được như người!”

Mặt Đông Thục Lan liền giãn ra, nói thừa, lúc trước nàng phải chép bao nhiêu sách đấy! Viết chữ còn không đẹp nữa thì thật không có mặt mũi nào đi gặp các bậc phụ lão Giang Đông(*), “Mấy ngày không gặp, công phu vuốt mông ngựa tiến bộ hẳn”.

(*) Một câu nói của Hạng Vũ trước khi chết: “Tôi dẫn tám nghìn lính Giang Đông ra trận, nay chỉ còn mỗi mình tôi trở về, thì còn mặt mũi nào gặp mặt các bậc phụ lão Giang Đông?”.

“Thứ phức tạp! Chính người từng nói nếu ta có cái gì không hiểu thì có thể đến hỏi người mà, chẳng lẽ người định nuốt lời hay sao?”

“Tính toán ta còn xem giúp người được, chữ thơ ca, sử ký, lễ nghi này nợ người đem đi hỏi phức tạp ấy, nhớ không lầm thì nàng ấy trước kia cũng từng làm nữ quan, công lực thi từ của Niên trắc phức tạp cũng rất mạnh. Ở phủ Tứ bối lạc này tài nữ nhiều lắm, biết chưa”.

“Oa, ánh mắt của Tứ ca thật là lợi hại”.

“Bài tập của người”.

“À à”. Dận Lộc vội vàng đưa lên bằng hai tay. Lúc này, Tiểu Thúy cũng đem lên một chén kem nhỏ mới lấy từ dưới hầm băng, thu được ánh mắt biết ơn sáng như sao của tiểu Thập Lục.

Đầu tiên là lật quyển sổ học ra xem, trong đó có một bài tìm hai ẩn, chỉ chút hai mặt giấy là bài giải, Thục Lan nhìn qua đã không có ý muốn đọc tiếp rồi. Chuyện này làm cho mỗi Lan nhớ lại một kỷ ức không mấy tốt đẹp khi xưa, hồi mới đi du học, nàng làm gia sư cho một cậu bé lớp sáu, cũng là đề bài tìm hai ẩn như thế này, thằng bé ấy cũng dùng phương pháp tính liều chết y như Thập Lục bây giờ, lúc ấy nàng còn tốt bụng dạy nó cách đặt ẩn để đơn giản hơn, thế mà nó lại nhất quyết không chịu học, bảo là thầy nó dạy như thế kia, thật là tức học mấu!

Thấy tay Đông Thục Lan dừng lại không lật xem tiếp, Dận Lộc bắt đầu lo lắng: “Có bài nào làm sai sao?”

“Không phải, chỉ là người giải quá phức tạp, ta muốn vào thư phòng để tính toán một chút”.

“Ừm”. Dận Lộc hai ba miếng tiêu diệt hết ly kem trên bàn, sau đó chạy theo Thục Lan vào thư phòng.

Nhưng khi hắn đang hoảng đứng bên cạnh bàn đọc sách nhìn Thục Lan giải đề, con mắt liền trừng lớn: “Đây là cái gì?” Hắn chỉ vào x, y hỏi.

“Ký hiệu đơn giản thôi. Người đổi thành Giáp Ất Bính Đinh theo thói quen cũng được, tùy người. Khi gặp loại bài kiểu này, nếu có số chưa biết, người trước hết cứ đặt cho nó một cái tên, ví dụ là Giáp chẳng hạn, một số nữa chưa biết, người đặt là Ất, sau đó xếp thành công thức, hai Giáp, ba Ất, rồi bắt đầu thêm thêm giảm giảm, cuối cùng sẽ ra hai số Giáp và Ất”.

“Oa, đơn giản hơn cách Thái phó dạy bao nhiêu! Sao người lại biết vậy?”

“Hoàng thượng biết”. Nhớ không lầm thì trong Baidu có nói rằng Khang Hi đích thân dạy Tứ Tứ đại số, dạy Tam Tam hình học. “Tứ gia cũng biết, hình như là được Hoàng thượng dạy cho”. Đông Thục Lan cô ý nói mơ hồ để Dận Lộc tự cho rằng môn đại số của nàng là do Tứ Tứ dạy.

Quả nhiên Thập Lục không hỏi tiếp nữa.

Đêm đó, sau khi Dận Chân đích thân tiễn tiểu Thập Lục hồi cung liền bước đến phòng ngủ của Hình Thần uyển. Tứ gia vận khí không tệ, người nào đó còn chưa đến hẹn với Chu Công.

“Xem ra Thập Lục đệ rất thích người”.

“Đó là vinh hạnh của thiếp thân”. Mỗi Lan thầm khóc thét, thế là xong, chẳng biết hôm nay mấy giờ mới được đi ngủ.

Trong phòng bao trùm một bầu không khí tẻ ngắt. Dận Chân nhìn Đông Thục Lan đang đem đỉnh đầu đối diện với mình mà có chút buồn bực, trước kia hắn không cảm thấy gì, cho rằng hai người nói chuyện với nhau như vậy là lẽ đương nhiên, nên tuân thủ lễ nghi. Nhưng mà kể từ khi nhìn thấy sự tự nhiên khi nàng đối diện với Thập Lục, thấy sự nhiệt tình khi nàng giúp Thập Tam đệ sắp xếp lại tài liệu đêm đó, những lúc ấy thần thái của Thục Lan rất chói lọi, tỏa sáng, hắn muốn nhìn thấy một Đông Giai Thị Thục Lan như vậy! Có điều Tứ a ca không phải là người giỏi tìm đề tài nói chuyện phiếm nên chỉ còn cách bỏ cuộc.

“Nếu như mỗi một thi người cứ ngủ trước đi, ta còn phải đọc một vài tấu chương ở thư phòng”.

“Dạ”. Có chút bất ngờ, cứ như vậy bỏ qua cho nàng? Nhưng khi thấy Tứ Tứ dừng lại ở cửa phòng, trái tim vừa mới thả lỏng của Thục Lan lại treo lên.

“Đúng rồi, đề nghị lần trước về vấn đề trị thủy không tệ, hơn nữa cách vẽ bảng biểu cũng coi như lập công lớn. Nếu muốn thứ gì thì hôm nay nghĩ kĩ càng, ngày mai nói cho ta biết”.

Nhất thời Thục Lan vẫn chưa phản ứng kịp, “Trị thủy? Vẽ bảng biểu? Không phải đã ăn cua rồi sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, người nào đó đã muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, đồ đưa tới cửa mà không cần, ngu ngốc thế là cùng!

“Không phải mùa, cua đã lột xác rồi. Ta đã phân phó, đợi đến tháng chín tháng mười năm nay lại cho người đem một ít cua nữa về. Lần này chẳng qua là muốn thưởng cho người vì đã giúp Thập Tam sắp xếp lại tài liệu. Phương pháp vẽ bảng biểu rất hữu ích. Là người nghĩ ra nhưng ta lại để cho Thập Tam nhận công, người là người thông minh, hẳn sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta”.

“Đó là đương nhiên, thiếp thân vô cùng cảm kích sự an bài của Tứ gia”. Thục Lan cũng nói thật lòng. Thập Tam a ca được một cái hư danh, còn thêm một đồng phiến toái, người tâm địa thiện lương như hắn đương nhiên sẽ coi như nợ Thục Lan một món nợ ân tình, nói không chừng hắn còn cho rằng bản thân còn nợ cả Tứ ca hắn nữa, bởi vì Tứ ca là người đã hai tay đem phần công lao này đưa cho hắn. Theo Đồng Thục Lan đồng học thì lần này năng cùng Tứ gia đã buôn bán có lời.

“Vậy thì nghĩ cho kĩ”. Nói xong, Dận Chân chính thức rời đi.

Tiểu Thúy vẫn đóng giả pho tượng từ nãy tới giờ cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, sau đó hai mắt sáng lên: “Oa, Tứ bối lạc đúng là người thường phạt phân minh nha. Tiểu thư định xin Tứ gia cái gì?”

“Chúng ta thiếu vật gì không?”

“Tạm thời có vẻ không thiếu cái gì. Nếu tiểu thư thích sách, chỉ bằng yêu cầu một vài cuốn đi”.

“Quá lãng phí, khó có được cơ hội như thế này”

“Không thì muốn cái gì bây giờ? Châu báu đồ trang sức tiểu thư đều không thích. Hay là đòi một đứa bé...” Thấy vẻ tức giận của Thục Lan, Tiểu Thúy vội vàng lấy hai tay che miệng mình, “Nô tỳ không nói gì cả!”

Lúc này ngọn nến bên tường bỗng nổ bụp một cái, ánh mắt của Thục Lan chợt lóe, nhảy phắt lên: “Ta nghĩ ra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Con Người Sắt Đá Nhu Tình

Thục Lan hưng phấn chạy vội đến thư phòng giống như nghĩ ra ý kiến gì hay ho lắm. Nói như vậy có hơi khoa trương, bởi vì cửa thư phòng đối diện với cửa phòng ngủ, chỉ cần đi qua phòng khách là tới nơi. Nhưng khi chạy đến cửa thư phòng, Thục Lan lại hơi do dự, Tứ Tứ còn đang làm việc, nằng lại vì chút việc này mà làm gián đoạn thì thật không nên. Khi nằng đang đọc sách say sưa cũng rất ghét bị người khác quấy rầy.

Thị vệ đứng ngoài cửa thư phòng thấy thứ phúc tấn lao ra khỏi phòng ngủ nhưng lại gấp gấp dừng bước trước mặt hắn không vào, đi vòng vòng bên ngoài thì hơi buồn cười: “Thứ phúc tấn có chuyện gì tìm bối lạc gia sao?”

“Ừm, nhưng chỉ là chút việc nhỏ...không biết có thể...”

Đúng lúc này một tôi tớ từ trong đi ra, Đồng Thục Lan vừa nhìn đã nhận ra đây là thư đồng bên người của Tứ Tứ, nằng đã rất quen mặt hắn rồi, chỉ có điều lâu nay vẫn quên chưa hỏi tên.

“Thứ phúc tấn, gia bảo người vào trong rồi nói”.

“Cám ơn”. Nằng làm mặt tươi cười.

“Thục Lan bá kiến bối lạc gia”.

“Có việc gì sao? Hay là người đã suy xét xong rồi?” Dận Chân gờ tay trái lên ý bảo Thục Lan miễn lễ, còn mắt vẫn không rời quyển tấu chương trên bàn.

“Thục Lan có chuyện muốn hỏi Tứ gia, Thục Lan định vẽ thứ này rồi nhờ bối lạc gia đem nó đến xưởng thủy tinh bảo người làm ra hộ thiếp, coi như là bối lạc gia ban thưởng, vậy có được không ạ?”

“Được, khi nào người vẽ xong thì đưa bản mẫu cho ta, có yêu cầu gì cũng viết rõ ràng để ta cầm đi hỏi xem họ có thể làm hay không”.

“Tuyệt đối có thể, đồ Thục Lan muốn làm rất đơn giản. Nếu chỉ có vậy thì không dám quấy rầy gia xem tấu chương nữa, Thục Lan cáo lui”. Đồng Thục Lan vung khăn, hưng phấn rảo bước ra khỏi thư phòng, sau khi vọt vào phòng ngủ liền đứng lại, hai tay nắm chặt, hai mắt nhắm nghiền, hàm răng nghiền lại, thậm chí kêu một tiếng “yes”.

Thấy tiểu thư nhà mình như vậy, Tiểu Thúy không nhịn được cười: “Tiểu thư hỏi xin bồi lộc gia cái gì vậy? Xem người hưng phấn chưa kia!”

“Chao đèn thủy tinh”.

“Chao đèn thủy tinh? Tiểu thư cần cái này làm gì? Buổi tối người đâu có đọc sách”.

“Đúng là ta không đọc sách, nhưng mà người nhớ lại lần trước đi! Cả đêm xem tấu chương đó! Hay là người quên thăm cảnh của hai bàn tay mình rồi? Ai biết mấy chuyện kiểu này sau còn tái diễn bao nhiêu lần nữa, cha con mấy người đó không cần hai mắt của mình nhưng mà bọn tiểu thư đây lại rất yêu quý! Quên đi, dù sao ta cũng không ngủ được, Tiểu Thúy, người lấy thêm mấy cây nến để vào cái bàn ngoài phòng khách, ta sẽ ngồi phác thảo bản mẫu, làm xong càng sớm càng an toàn”.

“Đạ”. Tiểu Thúy cũng hăng hái bưng bước nhanh ra ngoài.

Thục Lan vẽ một cái chao đèn sáu cạnh, trên dưới đều có một lỗ tròn. Sau đó lại chia nó thành hai nửa, một nửa là thủy tinh trong suốt, ghi chú thêm là mỗi mặt đều phải dùng kính phóng đại. Nửa còn lại mới là quan trọng. Vốn không cần phiền phức như vậy, ban đầu Thục Lan nghĩ đến một cái chụp đèn thủy tinh sáu cạnh hoàn chỉnh với ba mặt là kính phóng đại trong suốt, ba mặt là thủy tinh trắng thủy ngân. Chỉ có điều người nào đó không nhớ rõ phương pháp chế tạo gương bằng cách này, hơn nữa hình như những người dân thành Venesia mới là những người đầu tiên phát minh ra, thủy ngân lại là chất có độc tính cao, vì một cái chao đèn mà hại chết người thì không tốt chút nào. Vì thế nàng chỉ còn cách lùi xuống dùng phương án hai: gương đồng. Mỗ Lan có lòng tin tuyệt đối với kỹ thuật luyện kim của người Trung Quốc. Trước đây khi đi thăm viện bảo tàng, nàng đã được chiêm ngưỡng những thứ vũ khí được người trông nom bảo tàng giới thiệu là ngay đến tình độ luyện kim của thế kỷ 20 cũng không đạt được. Có điều người nào đó đã quên mất mấy chữ máu chó, tỷ như những kỹ thuật luyện kim đó là từ hai ba ngàn năm trước, hơn nữa đã thất truyền!

(*) Trước kia người ta làm gương bằng kính trắng thủy ngân và thiếc.

Vì lòng tin tuyệt đối với kỹ thuật luyện kim của Đại Thanh, Thục Lan đồng học đối thiết kế một nửa chụp đèn thành gương đồng, ở bên rìa còn đục thêm hai lỗ nhỏ, như vậy có thể gắn vào với nửa thủy tinh còn lại để tạo thành một cái chụp đèn sáu cạnh hoàn chỉnh, khi che lên giá cắm nến thì từ một cây nến, ba ảnh phản chiếu, sẽ hình thành bốn ngọn nến, hơn nữa phía trước còn có kính phóng đại, bốn ngọn lửa kia cũng sẽ lớn hơn, sẽ tạo ra nhiều ánh sáng hơn... Lý thuyết thì có vẻ tốt đẹp, cũng không biết sau khi làm ra sẽ cho kết quả như thế nào.

Cần nhắc đến vấn đề cân bằng trọng lượng nên Thục Lan yêu cầu làm thủy tinh trước, sau đó mới dựa theo sức nặng của thủy tinh để tính toán làm phần gương đồng. Vậy nên khi Thục Lan cầm bản vẽ phần thủy tinh giao cho Dận Chân, hắn cầm lấy bản vẽ nhìn hồi lâu mà cũng không hiểu nổi cái thứ như hình vòm này rốt cuộc có ích lợi gì, “Người muốn làm cái này?”

“Vâng, làm phiên bồi lộc gia rồi”. Giọng nói rất kiên định.

Tứ gia cũng không hỏi nhiều, đem bản vẽ giao cho tổng quản đưa đến xưởng làm thủy tinh. Hiệu suất chỗ đó đúng là kinh người, chưa đầy hai ngày, xưởng thủy tinh đã phái người đưa đồ về phủ. Lão Khang vắng mặt, Tứ Tứ quản lý, hơn nữa nghe nói cái vật kỳ dị kia là Tứ bồi lộc làm tặng phu nhân đang được sủng ái, bọn họ không tích cực mới là lạ!

Trên phố bây giờ lại có tin đồn mới: khẩu vị của Tứ bồi lộc rất khác biệt, không tặng nữ nhân những thứ trang sức châu báu bình thường mà lại là một mảnh pha lê trong suốt hình cây cầu. Lúc này đang gần đến đêm thất tịch, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trên cầu hi thước, cây cầu kia của Tứ Tứ nhìn rộng rãi như vậy, lại còn làm bằng pha lê, ý nghĩa của nó thì không cần nói cũng biết rồi, là ám chỉ tương lai tươi sáng êm đềm của bọn họ! Ai nói Tứ bồi lộc khô khan nghiêm túc? Ai nói hắn không biết lãng mạn là gì? Nhìn quả người ta tặng ái thiếp đi! Tinh tế biết bao! Lãng mạn biết bao! Về phần khả năng phóng đại thì bị xem như một cách trắng trợn. Lần đầu tiên Dận Chân trở thành nhân vật làm mưa làm gió trong đêm thất tịch, vượt mặt cả đám tài tử phong lưu đất kinh thành.

Tiểu Thúy vừa cười vừa kể lại tin đồn bên ngoài, Thục Lan thì đã sớm cười đến mức ngã vật trên giường. Sáng tạo, vô cùng sáng tạo! Bụng nàng đau quá, tuy rằng cười một chút sau khi ăn còn có tác dụng hỗ trợ tiêu hóa nhưng buồn cười đến mức này thì không xong rồi.

“Nếu bây giờ ta lại đến xưởng đồng đặt làm một nửa còn lại, chẳng biết sẽ có thêm tin đồn tình yêu của chúng ta bền chặt như sắt như đồng không?” Khó trách hai hôm nay Đại tổng quản cứ nhìn thấy nàng là mắt liền tràn đầy ý cười, chắc là tháng này phòng bếp lại tiết kiệm được không ít dấm.

“Rất có thể!” Tiểu Thúy gật đầu đồng ý.

Có điều mấy tấm gương đồng này cũng không dám mượn tay Tứ gia nữa, nàng sợ hắn lại trở mặt thật. Thục Lan viết rõ ràng kiểu mẫu, độ dài cùng sức nặng lên bản vẽ rồi cho một hạ nhân đem đến xưởng đồng đặt làm. Hình như nhiều ngày nay kể từ khi lời đồn truyền ra, nàng không gặp mặt Tứ bồi lộc. Nghe hạ nhân đưa chụp đèn thủy tinh nói, mặt Tứ gia đen đến mức ngay cả tiểu a ca cũng không muốn để cho hắn ôm. Khi Thục Lan đi thỉnh an phúc tấn, Ô Lạt Na Lạp Thị cũng cười mắng nàng nghịch ngợm, dám chinh cả gia.

Khang Hi đang nghỉ mát ở Nhiệt Hà nghe được chuyện này, đem tấu chương xem đi xem lại ba lần, không thể nào tin nổi. Con của mình sao ông có thể không hiểu? Tứ Tứ từ trước tới nay đều không có tể bào lãng mạn, nếu nói là Cửu a ca may ra ông còn tin, có điều lần này Cửu a ca cũng đi cùng với ông, không ở lại kinh thành. Ông cố ý đưa tấu chương cho Đức Phi xem, Đức Phi cũng che miệng cười khê: “Hoàng thượng, tình tình lão Tứ như thế nào ngài còn không biết sao, chuyện này sao có thể là thật được”.

“Hoàng a mã, là tin của Tứ ca sao?” Dận Trinh tò mò.

“Lý Đức Toàn”.

Lý Đức Toàn nhanh nhẹn đem tấu chương đưa cho Thập Tứ a ca, Dận Trinh đọc xong, vờ ho khan nhiều lần để kìm nén xúc động muốn phá lên cười. “Hoàng a mã, không biết cô gái đặc biệt được Tứ ca tặng miếng pha lê hình cây cầu này là ai? Sau khi về kinh nhất định nhi thần phải đến quý phủ của Tứ ca chào hỏi thật tốt mới được”.

“Lê nào là Lý thị? Không phải là nàng đang có thai sao?” Đức Phi suy đoán.

Khang Hi cười nói: “Bất kể là ai, theo như ta thấy, nói không chừng là nữ nhân mấy người dùng chút thủ đoạn, lão Tứ cũng không hỏi nhiều, cho người đi làm rồi trực tiếp ban thưởng”.

“Có thể nghĩ đến quà tặng đêm thất tịch, xem ra tâm tư nữ tử này cũng khéo léo nha. Chẳng những nghĩ ra, còn có thể nhờ người chưa bao giờ biết lấy lòng nữ nhân như lão Tứ làm hộ”. Đức Phi ý cười dạt dào.

Nhờ Thập Tứ a ca ra sức tuyên truyền, hình tượng Tứ bối lạc – con người sắt đá nhu tình đã tiến thêm một bước, được thiết lập.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Quà Tặng Đêm Thất Tịch (P1)

Không ngờ nửa gương đồng còn lại được người của xưởng đúc gấp gấp hoàn thành ngay trước đêm thất tịch. Bởi vì lần này cũng là bạc của phủ Tứ bối lạc trả nên mấy lời đồn thổi rằng Tứ a ca ở bên ngoài có một hồng nhan tri kỷ thần bí đẹp như thiên tiên, hơn cả Niên phúc tấn, đa tài đa nghệ vượt mặt Đông Giai Thị đã lắng lại ít nhiều. Nhìn thế nào cũng thấy cây cầu thủy tinh là quà nam tặng nữ, như vậy cây cầu bằng đồng này hẳn là quà nữ tặng lại nam. Nay số bạc trả cho xưởng cũng xuất phát từ phủ Tứ bối lạc, điều đó chỉ rõ rằng người được Tứ gia tặng quà cũng chỉ ở trong hậu viện của hán thối, chi tiết, mấy tên hạ nhân kia mồm miệng kín như bưng, không chịu tiết lộ nửa lời về chuyện trong phủ Tứ bối lạc, vậy nên bên ngoài cũng không biết nữ chính lần này là ai.

Bắt đầu liệt kê các manh mối: trong phủ Tứ a ca, Lý trắc phúc tấn đang lúc đắc sủng không ai bằng, người ta đang có thai, là bảo vật của toàn phủ, lần trước đích phúc tấn mang thai lâm ảm ỉ đến mức Hoàng thượng cũng phong thưởng, thanh thế lần này vô luận như thế nào cũng không thể vượt qua lần trước, nói không chừng bối lạc gia đang muốn vỗ về vị ái thiếp này; nhưng ngoài ra, đích phúc tấn đã có a ca, Lý thị cũng mang bầu, Niên phúc tấn nhìn thấy có thể không sâu muộn được sao?! Thế nên nói không chừng Tứ gia hiện giờ đang vỗ về Niên thị; dĩ nhiên, cái vị hậu sinh khả úy Đông Giai Thị kia cũng không thể coi thường! Thử nghĩ xem, mọi người đều biết Tứ bối lạc là người nghiêm túc kỷ luật, từ trước tới nay đều không xuất hiện một chuyện bên lê nào để người đời bàn luận sau khi trả dư phạm hậu(*), nhưng hai năm nay, phủ Tứ bối lạc lại xuất hiện nhiều tin tức mới, lấy đầu một vị Đông Giai Thị thứ phúc tấn “lấy lui làm tiến” nữa chứ? Nghe nói Tứ a ca bây giờ ngay cả bàn làm việc cũng đã đem đến thư phòng của vị thứ phúc tấn yêu sách đó rồi, không chừng lần này cũng là vị thứ phúc tấn này làm trò quỷ, bỏ bùa Tứ a ca. Sau khi chúng a ca ở vùng Nhiệt Hà xa xôi trải qua một cuộc thảo luận nhiệt liệt cũng có khuynh hướng nghiêng về khả năng cuối cùng.

(*) ché từ câu trà dư tửu hậu, phạm đây là com.

Mặc kệ tất cả tin đồn bên ngoài, nửa chup đèn bằng gương đồng lần này do Đại tổng quản đích thân đưa tới. Lão cũng rất tò mò, phải biết rằng, mặc dù Tứ gia quản lý rất nghiêm, không cho phép bất luận kẻ nào truyền chuyện riêng của chủ tử trong phủ ra ngoài, nhưng những người trong phủ bí mật bàn luận với nhau cũng không ít, chỉ cần không gây chuyện thì phần lớn các chủ tử đều rất nhắm mắt mở cho qua.

Đông Thục Lan thấy đồ đã đủ thì gấp gấp muốn bắt đầu công việc, sau khi tạ ơn Đại tổng quản liền trắng trợn bỏ người ta lại không đoái hoài đến nữa. Đầu tiên đem hai nửa chup đèn để lên cái bàn tròn lớn ngoài phòng khách, sau đó bắt đầu thi công. Nàng để Tiểu Thúy đỡ lấy gương đồng, nàng nhẹ nhàng nâng mặt thủy tinh lên rồi cẩn thận từng li từng tí gắn vào, kết quả vừa như in khiến Đông thứ phúc tấn vô cùng hài lòng. Tiểu Thúy nhìn qua rồi khê nhủu mầy, thật khó coi! Bên ngoài ba mặt gương đồng này đều không được người ta khắc lên một chút hoa lá trang trí nào, có điều trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Thục Lan, nàng cũng không nỡ thôi bay hứng thú của tiểu thư nhà mình.

“Đông Mai, đi lấy hai giá nến ra đây!”

“Dạ, thứ phúc tấn”.

Sau khi hai cây nến dài được thắp lên, Thục Lan cùng Tiểu Thúy cẩn thận đem chup đèn gắn lên trên, nếu so sánh thì cũng sáng hơn một chút thật, có điều “một chút” này vẫn chưa đạt đến kết quả mà Thục Lan mong đợi. Chu chu môi, người nào đó hơi nhụt chí.

“Tiểu thư, chắc tại bây giờ là ban ngày nên chưa nhìn rõ, nhất định đến tối sẽ có hiệu quả mà”. Tiểu Thúy ở bên cạnh vội vàng an ủi.

“Đúng vậy đó thứ phúc tấn, chỉ tính tấm lòng của người dành cho gia đã hơn tất cả những thứ khác rồi, người đừng lo lắng, bồi lạc gia mà nhìn thấy rất định sẽ rất vui”.

Chủ tớ hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút hắc tuyến. Hình như tất cả mọi người đều hiểu lầm?! Có điều cũng không cần phải giải thích, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, nàng ban đầu cũng nghĩ nếu như thí nghiệm thành công thì sẽ cho hắn dùng một chút, dù sao bình thường buổi tối nàng cũng không đọc sách nên không cần dùng đến. Nhân lúc tổng quản không nhìn thấy, Thục Lan lặng lẽ quay sang Tiểu Thúy lè lưỡi, xem ra bây giờ thí nghiệm có thành công hay không cũng phải đưa cho bồi lạc gia nhìn một cái, dùng một lần.

Đêm thất tịch đó ánh trăng đặc biệt sáng rọi, tuy vậy thái giám trong cung lại ra chiều khó hiểu, hôm nay là đêm thất tịch, nghe theo tin tức bát quái mới nhất lưu truyền bên ngoài, hẳn cho rằng hôm nay Tứ bồi lạc chắc chắn sẽ trở về sớm, nhưng mà không ngờ vị gia chăm chỉ này lại làm việc đến tận nửa đêm!

Đợi đến khi Dận Chân cười ngửa quay về phủ, Đại tổng quản đã đứng chờ ở cửa, lão cũng mệnh khổ, chỉ có chút thời gian rảnh này để báo cáo các sự vụ lớn nhỏ trong phủ với bồi lạc gia. Từ a ca cất bước về phía Từ Hương viện của Lý thị, bây giờ chuyện đầu tiên Dận Chân làm sau khi trở về phủ là đến xem qua Lý thị, tiếp đó mới đến chỗ phúc tấn thăm Hoàng Huy.

Quả nhiên đèn ở Từ Hương uyển vẫn sáng, Lý thị vừa thấy bồi lạc gia tới liền vội vàng ra nghênh đón. Dận Chân tiến lên vài bước đỡ lấy. Lý thị mang thai đã hơn ba tháng nên bụng có hơi nhô lên, “Cẩn thận, thân thể có khỏe không? Tại sao đã trẻ thế này rồi còn chưa nghỉ ngơi?”

“Giờ ngo thiếp đã nghỉ một lúc rồi, bây giờ không mệt mỏi”.

“À, tiểu tử kia có ầm ĩ quá không?”

“Tiểu a ca rất ngoan. Gia...tôi nay có thể ở lại thêm một lát hay không?”

“Có chuyện gì sao?” Dận Chân hỏi.

Lý thị thăm mắng Đông Giai Thị một tiếng, cũng tại nàng ta mà bây giờ cái từ “thất tịch” này trở thành kiêng kỵ trong phủ Từ bồi lạc, không ai dám nhắc tới trước mặt Từ gia, bằng không sắc mặt của Từ bồi lạc sẽ trở nên vô cùng khó coi. “Không có gì, thiếp chỉ muốn hàn huyên cùng gia thêm một chút thôi. Có điều gia đã bận bịu suốt từ sáng sớm đến giờ, chắc cũng mệt lắm rồi, chỉ bằng...”

“A, ta đi đây, nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, sáng mai rảnh rồi ta lại đến thăm nàng”. Nói xong Dận Chân đã đứng dậy, còn không cho Lý thị cơ hội để đáp lời.

Đi tới Quỳnh Hoa uyển của phúc tấn cũng thấy Ô Lạt Na Lạp Thị đang cầm đèn trong tay chờ hắn, vừa thấy hắn bước đến liền vội vã gọi Thúy Châu dâng trà, đưa khăn để hắn rửa mặt.

“Hoàng Huy ngủ chưa?”

“Sao lại chưa, cũng đã muộn thế này rồi. Thăng bé này, khi chàng đến thì nó sợ sắc mặt chàng mà không cho chàng ôm, nhưng nếu chàng không đến thì nó lại lăn qua lộn lại không ngủ được”.

“Ta đi nhìn một cái”.

“Nhẹ giọng chút, đừng đánh thức thăng bé”. Phúc tấn bây giờ đúng kiểu “chỉ cần con trai là đủ”.

Từ chỗ của phúc tấn về thư phòng là lúc Đại tổng quản tiếp tục công việc báo cáo của mình.

“Hôm nay xưởng gương đồng phái người đưa đồ của thứ phúc tấn đến”. Đại tổng quản rất cẩn thận vừa nói vừa xem sắc mặt của Từ gia.

“Thiết kế cũng giống phản bằng thủy tinh kia?”

“Dạ”. Thấy sắc mặt Từ bồi lạc không bình thường, Đại tổng quản vội vã tăng tốc độ nói, “Gia hiểu lầm thứ phúc tấn rồi, theo như những gì hôm nay nô tài trông thấy thì thứ phúc tấn đem hai thứ đó ghép lại thành một, làm thành một cái chụp đèn. Không dùng thì thôi, chứ một khi đem cái chụp đèn đó gắn vào thì sáng lên không ít. Chắc tại bình thường thứ phúc tấn thấy gia đọc tấu chương buổi tối rất hại mắt nên mới nghĩ ra biện pháp khéo léo như vậy. Thứ phúc tấn thật ra có ý tốt, gia ngàn vạn đừng hiểu lầm, nếu ngày mai lại có lời đồn thổi nào khác truyền ra thì ngài cũng đừng để trong lòng làm gì”.

Câu cuối cùng này mới là trọng điểm của trọng điểm. Bây giờ trời còn rất nóng, hai ngày nay áp suất xung quanh Từ gia lại quá thấp, làm cho người ta lúc nóng lúc lạnh, dễ đổ bệnh vô cùng! Mấy tổng quản phụ trách sự vụ khác trong phủ đều ào ào tới báo bệnh, công việc cần làm đã chất đống lên rồi.

“Còn có một chuyện nhỏ nữa, thứ phúc tấn muốn cho thêm hai người trông cửa vào viện của nàng, nếu không hợp quy củ, nàng có thể đổi hai hạ nhân khác ra ngoài”.

“Lý do”.

“Bởi vì thời gian gia đến Hình Thần uyển không đồng nhất, thứ phúc tấn sợ người trông cửa không tinh táo nên muốn đổi thành hai ca làm suốt đêm. Thứ phúc tấn cũng vì thương cảm cho hạ nhân thôi ạ”. Đại tổng quản còn che giấu một chi tiết nhỏ khác nữa, đó là: Đông Thục Lan nói, nếu Tứ a ca tới thư phòng ở Hình Thần uyển sớm, sau khi làm việc xong hẳn còn muốn đi loanh quanh những viện khác, vậy thì phải có người canh ở ngoài để mở cửa cho hắn đi chứ, nào có ai dám để mặc cho gia trèo tường?! Cho dù không sợ chết, cũng phải để gia rục rở đi làm chuyện này kia mới phải. Mấy lời này mà nói cho phúc tấn thì sẽ thành “Đông Giai Thị lòng dạ bao la, không nghĩ đến chuyện độc chiếm gia”. Có điều, nếu mà nói cho gia... đều là nam nhân... như vậy đúng là không chịu nổi!

“Phúc tấn đồng ý?”

“Vâng, phúc tấn còn khen ngợi thứ phúc tấn biết đồng cảm với hạ nhân”.

“Vậy thì cứ làm thế đi”.

“Dạ. Cũng không còn chuyện gì khác, gia còn gì phân phó không?”

Dận Chân phát phát tay, ngồi trong thư phòng chốc lát rồi mượn ánh trăng sáng ngồi bước đến Hình Thần uyển.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Quà Tặng Đêm Thất Tịch (P2)

Hình Thần uyển từ trước tới nay vẫn luôn yên tĩnh như vậy, vài con ve sầu ở đầu cành kêu rả rích trong ngày oi bức, dưới ánh trăng thu sáng ngời, mùi hương nhàn nhạt mà ôn dịu đưa từng đợt trong không khí, nó không nhẹ như mùi hoa nhài, cũng không ngào ngạt giống dạ lan hương.

“Đây là mùi gì vậy?” Dận Chân hiếm khi có dịp được nhân nhĩ đi dạo dưới ánh trăng nên có chút ngạc nhiên. Thường ngày đều vội vàng vàng, hẳn cũng không để tâm đến những điều này.

“Là mùi thơm của hoa oải hương”. Lỗ Thái ở bên cung kính trả lời.

“Hoa oải hương ư?”

“Nghe nói ý nghĩa của hoa oải hương là đợi chờ tình yêu”. Chu Lan Thái đi bên cạnh Dận Chân nói đầy ý cười.

“Ngươi cũng biết không ít chuyện đàn bà con gái đấy nhỉ?!” Lỗ Thái giễu cợt nói.

“Trước hoa dưới nguyệt, hồng lâu sở quán lại là nơi thông tin nhanh nhạy nhất, ta đây cũng chỉ dốc lòng vì gia thôi”.

“May sao thứ phúc tấn không nhân rồi như ngươi”.

“Nàng ấy không phải vì thích mới trồng loại hoa này sao?” Tứ a ca có chút hứng thú.

“Không phải ạ. A mã thần nói hoa oải hương này cùng một loại cây tên thất lý hương có tác dụng đuổi côn trùng, nghe nói còn có thể phòng bệnh sốt rét, cho nên thứ phúc tấn mới bảo Tiểu Thúy làm mấy chiếc túi thơm đựng hoa khô để cho trẻ con trong viện đeo”.

“Thật sao?”

“Dạ, mặc dù không biết hiệu quả thế nào nhưng mọi người đều hiểu ý tốt của thứ phúc tấn. Huống chi thứ phúc tấn còn thắng cuộc vụ phúc tấn sinh tiểu a ca lần trước, mọi người tự nhiên cũng tin tưởng thêm vài phần”.

“Sắc trời cũng không còn sớm, các người đều lui về đi”. Dận Chân bước đến ngoài cửa phòng, quả nhiên thấy bên trong tối đen một mảnh đúng như dự liệu, hắn phát tay cho hai thị vệ lui về nghỉ ngơi, còn mình thì bảo thị đồng cầm đèn lồng, bước vào phòng khách. Hai thị vệ gác cửa thư phòng cúi đầu thì lễ với Tứ bối lạc trong im lặng. Một người thị vệ nhỏ giọng báo cáo: “Gia, thứ phúc tấn truyền lời, nếu buổi tối gia muốn đọc tấu chương thì cứ lấy giá nến trên bàn của thứ phúc tấn để dùng”.

Dận Chân ừ một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng ngủ chênh chếch trước mặt, một màu đen như mực, hiển nhiên mỗi nữ nhân đem đạo dưỡng sinh thực hiện vô cùng triệt để. Vừa đặt chân vào thư phòng, thị đồng đã rất lạnh lợi đem cái đèn chụp sáu cạnh kia lên, cẩn thận dè dặt đặt lên bàn của Tứ gia. Dận Chân cũng phải thừa nhận là so với nến bình thường, vật này sáng hơn không ít. Hắn mở tấu chương ra, nhưng rồi tựa như tâm trạng không ổn định mà bất giác ngẩng đầu nhìn cái giá nến kỳ lạ kia. Không cố chấp nữa, hắn gấp tấu chương lại rồi rời khỏi thư phòng, đi sang căn phòng đối diện.

Thị đồng chạy theo, sau khi giúp Tứ gia cởi áo và chuẩn bị hết thấy thì nhẹ nhàng lui ra ngoài không phát ra cả tiếng thờ. Dận Chân vén rèm giường lên thì thấy mỗ nữ nhân đang không kiêng dè gì nằm ngay giữa giường, chân gấm được đắp một góc trên bụng, tiết y tiết khó bao lấy thân thể như ẩn như hiện dưới ánh trăng.

Khi Đông Thục Lan bị Tứ a ca nặng chừng năm mươi cân áp dưới thân thì vẫn còn cảm giác, đang nhập nhèm buồn ngủ nên ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu nàng là mình bị bóng đè, miễn cưỡng bắt bản thân phải mở mắt thì thấy một bóng đen đang chuyển động trước mắt. Nàng cũng không thèm nghĩ nhiều, vung nắm đấm tay phải lên tính lưu cho đối phương một đôi mắt gấu mèo, nhưng đến nửa đường thì bị chặn lại, tay còn bị kéo lên quá đỉnh đầu; bây giờ đến lượt cong chân lên, tính đạp một cái để công kích trọng điểm yếu hại giữa hai chân của nam nhân, nhưng rồi lại bị một cái chân cứng tráng khác áp chế, không thể động đậy nổi; há miệng định kêu thì lại bị một bàn tay bịt lại, Thục Lan rất không khách khí ngoạm một miếng, sau đó nhắm ngay vùng eo phải của người nọ, vung tay trái đang không bị kiểm soát lên đấm một quyền. . .Cứng quá! Ngón tay của nàng cũng phát đau, giấc mơ này đúng là thật quá mà! Ngay cả đau cũng có thể cảm giác được!

Dận Chân vừa bức mình vừa buồn cười, không ngờ đây lại là một chú mèo hoang, biết cắn người! Buồn cười hơn là cắn người xong còn không chịu tỉnh! Tứ a ca mang chút tâm lý trả thù mà nhắm ngay xương quai xanh của Thục Lan cắn nhẹ xuống một cái. Cuối cùng ánh mắt của nữ nhân dưới thân cũng thanh tỉnh, hừm, còn mang theo một ngọn lửa nhỏ bất bình: “Ngài có biết phá giấc mơ đẹp của người khác là hành động rất vô nhân đạo không?”

“Nhưng nàng tỉnh rồi”. Hần cười khế. Kỳ cảnh núi băng tan chảy, nhất thời khiến cho một tòa núi băng khác bị mê hoặc, tú miệng khế nhếch, tựa như mời mọc. Thấy bộ mặt ngu ngơ của Thục Lan, cổ Dận Chân bật ra tiếng cười, ngực rung rung, đưa tay che đi đôi mắt đang mở đặc biệt to kia rồi dùng miệng phủ lên đôi môi hấp dẫn, bắt đầu quần lấy cái lưỡi thom tho.

Ý thức được đêm nay Tứ Tứ tựa hồ có phần nhiệt tình, giờ trò véo nàng còn hơi đau, khiến cho Đông Thục Lan cũng sinh ra một chút cảm giác hưng phấn. Có lẽ nàng cũng nên buông thả một chút. Nàng mang tâm lý dò xét khê cắn vào đầu lưỡi của hắn, đôi lại là một cái động thân mang tâm lý trả thù khiến cho mỗ sắc nữ thiếu chút nữa kêu lớn ra tiếng, không dám lưu lại dấu hôn ở trên cái cổ kia (nam nhân vô cùng sĩ diện, đặc biệt là loại nam nhân luôn thích diễn về lạnh lùng kiêu này) nên chỉ có thể oán hận cắn một cái lên vai hắn, cuối cùng lại bị Tứ Tứ tét một cái vào cái mông nhỏ mịn. Tần suất trả thù của hai người cứ như sóng sau đề sóng trước. So với lần trước khi mà hai người đều không mấy tập trung, thì lần này cả hai đều có vẻ chuyên tâm nhiệt tình hơn hẳn, việc lẫn lộn trên giường này cũng tâm đầu ý hợp hơn rất nhiều.

Trăng sáng khoan thai bước từng bước rồi đi, hai người trên giường chiến đấu ngày càng hăng say, mãi cho đến khi bên ngoài có nhiều người qua lại nhắc nhở Tứ bối lạc đã đến giờ phải đứng dậy.

Nhìn thấy vị Tứ a ca nào đó tỉnh thần vẫn tỏa sáng đứng thay triều phục, về mặt Đông Giai Thị Thục Lan đang hấp hối nằm lỳ ở trên giường lộ vẻ sầu thảm: “Đây còn là người không? Hần cũng không cần ngủ sao?” Hoàn toàn quên mất thân làm vợ hắn là phải đứng dậy thay quần áo cho trượng phu.

Lời này đôi được một ánh mắt cười nhạo của Tiểu Thúy: “Tiểu thư, người không nghỉ nữa thì hơn, nói thế nào Tứ gia cũng là thân thể của người luyện võ, người sao có thể so bì được. Nghe nói năm đó khi hành quân đánh giặc, có cả ghi chép nói rằng suốt năm ngày đêm Tứ gia đều không chợp mắt”.

Dận Chân rửa mặt súc miệng xong, quay lại thấy Đông Thục Lan đang tươi cười dùng hai tay nắm chặt mạn giường, chỉ vờn cái đầu ra ngoài, hần tâm tình tốt vỗ vỗ lên đầu nàng, giống như chơi đùa với chó con, “Hôm nay nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe”. Nói xong liền xoay người vào triều, làm Tiểu Thúy phải đứng một bên cười trộm.

Mỗ Lan ở sau lưng hần làm mặt xấu, thầm nghĩ trong lòng, không khiến người nói, ta tự biết phải nghỉ ngơi cho tốt! Mấy kẻ như người, ý vào tuổi trẻ liền liều mạng, về già ắt phải chịu khổ.

“Tiểu thư, có cần nô tỳ đến chỗ phúc tấn báo lại không?”

“Không cần, ta tắm rửa một cái, thỉnh an xong rồi sẽ về nghỉ ngơi, nếu không có người lại nói mấy lời khó nghe”.

“Dạ”.

“Nhưng chắc hôm nay phải phiền người cho ta vịn một chút thôi. Ta bây giờ eo lưng ê ẩm, chân như nhũn ra, toàn thân đều khó chịu”.

“Theo nô tỳ thấy, đều do tiểu thư thiếu rèn luyện mà thành”. Những lời này rất thành công đem về cho Tiểu Thúy một cái lờm ngáy.

“Còn không mau đi chuẩn bị nước tắm cho bản tiểu thư?!” Chỉ có điều, bây giờ Đông Thục Lan còn đang làm ồ trên giường, một chút khí thế của thứ phúc tấn cũng chẳng có.

Nhờ cố gắng của Tứ a ca, vào một ngày sau đêm thất tịch, ở một góc hẻo lánh trong phủ Tứ bối lạc, mỗ sâu gao kiếm một sách hiếm khi không đến thư phòng lại lãng phí một ngày dài lập ồ trên giường của mình, đầu tiên là hạ lệnh truyền cơm, cuối cùng là tìm đến Chu Công đánh cờ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lễ Tử Vờ

Vì lễ tử vờ tháng mười, Khang Hi phải gấp gáp từ Nhiệt Hà quay trở lại kinh thành để chủ trì đại lễ. Nghe nói, đây là khoa thi võ có quy mô lớn nhất từ lúc Khang Hi lên ngôi cho tới nay, trên có cưỡi ngựa, dưới có hành quân, đấu binh khí, bắn tên, bài binh bố trận, tổng cộng năm môn. Kỳ chủ của Bát đại kỳ cũng sẽ có mặt quan sát, đây chẳng những là cơ hội để các kỳ chiêu mộ nhân tài mà còn là cơ hội để bọn họ phô diễn tài năng của mình. Để khuếch trương quốc uy, Khang Hi chẳng những cho phép tất cả a ca tới dự thánh, thậm chí còn để một vài quan viên người Tây Dương, Triều Tiên hộ tống Kim Hoa công chúa tới hòa thân vào hàng ngũ khách mời.

Đồng Thục Lan biết rõ ràng như vậy đương nhiên là nhờ tiểu Thập Lục riu rít ra sức tuyên truyền. Hắn bây giờ càng ngày càng thân với Đồng thứ phúc tấn. Lần này sau khi Khang Hi trở về kinh, Dận Lộc làm đúng hết bài tập mà các a ca khác giao, trình độ đại số còn được Hoàng a mã khen ngợi trước mặt mọi người một phen. Thập Lục nếm được mùi ngon một lần đương nhiên có cái gì đều sẽ đến hỏi han vị Đồng Giai Thị này, có điều trước đó hắn đã cùng Đồng Giai Thị Thục Lan đặt thành hiệp ước về chuyên hướng dẫn học bài: ngoài mặt tất cả cứ đổ hết lên đầu Tứ a ca, tìm thứ phúc tấn chỉ để vui chơi mà thôi. Theo cách nghĩ của Đồng Giai Thị Thục Lan thì là: nàng không có hứng thú dạy trẻ ranh, nàng dạy hắn cũng chỉ là tiện tay mà thôi, hơn nữa hắn lại là nhất đại công thần trong việc làm nên căn phòng này (là người trực tiếp hoặc gián tiếp cống hiến sách nhiều nhất), huống chi, nếu nàng dạy những người khác thì cũng chẳng có lợi lộc gì đáng kể. Dận Lộc còn đang mừng rỡ vì có một cao thủ chống lưng nên đương nhiên cũng không có lý nào phản đối.

Nghe nói vị công chúa Triều Tiên kia chẳng những vẻ ngoài xinh đẹp mà còn được mệnh danh là tài nữ văn võ song toàn Triều Tiên khó gặp, chỉ có điều nàng này có chút tâm cao khí ngạo, nói rằng phải là a ca tài học hơn nàng thì mới chịu gả. Phúc tấn cách cách các nhà nghe xong cũng thấy khó xử, vừa không muốn gia nhà mình thua cuộc mất thể diện, vừa không muốn một nữ nhân như vậy bước vào cửa, làm các nàng có thêm một đối thủ đáng gờm. Mấy tin tức bát quái này đương nhiên đều đến từ trong miệng Tiểu Thúy. Theo Thục Lan đồng học nghe ra, có vẻ nữ nhân này cũng không đáng yêu là mấy, không giống vị Tắc Nhã công chúa trong phim Hoàn Châu cách cách, mặc dù thích dùng roi da đấy nhưng tính tình lại rất đơn thuần khả ái, nhét trong phủ cũng không hề gì. Chỉ hi vọng đích phúc tấn ở nhà trên sẽ ngăn chặn được con sóng dữ lần này để không liên lụy đến vài nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt như các nàng. Phải biết rằng, vị công chúa Triều Tiên này không có một chút ích lợi nào trong việc giúp Tứ Tử lên ngôi. Vì sự yên bình của phủ Tứ bối lạc, phúc tấn ngài cũng nhất định phải đứng vững! Đồng Thục Lan nghe xong Tiểu Thúy bát quái, liền thay Ô Lạt Na Lạp Thị cầu nguyện ba giây... rồi vén chăn ngủ.

Về phần cái chụp đèn “cầu hi thước” kia, chưa đến hai ngày sau đêm thất tịch, Dận Chân đã đem nó cùng bản vẽ đi mất, theo nguồn đáng tin cậy, hắn sai người cẩn thận gia công lại, đem trên dưới các cạnh chạm rồng hình mây bay, ở mặt sau của gương đồng thì cho điêu khắc hình vẽ hoa thom chim hót, cuối cùng cho người làm thêm một cái nữa. Dùng làm gì thì không cần nói cũng biết, là chuẩn bị cho vị trong cung kia. Quả nhiên, vừa đợi Khang Hi trở lại kinh thành, còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm sự tình “cầu hi thước đêm thất tịch”, Dận Chân đã dâng một chụp đèn lên, để cho Lý Đức Toàn đặt lên bàn đọc sách mà thường ngày lão Khang dùng để phê duyệt tấu chương. Khang Hi cầm lấy, thương thức trong chốc lát, rồi lại đem chụp đèn đặt lại trên bàn, gạt đầu, “Đúng là tôn không ít tâm sức. Đáng quý hơn là tâm sức ấy còn được dùng vào việc có ích”.

“Hoàng a mã nói rất phải”.

“Vấn đề an toàn của đợt tử vờ lần này ta giao cho lão Bát toàn quyền chịu trách nhiệm, sắp xếp chương trình tử thí thì do Sách Ngạch Đồ phụ trách. Về việc của Kim Hoa công chúa kia, trước cứ gác lại một bên, chờ khoa thi võ lần này kết thúc rồi hãy nói. Con thì phải chú ý tới mấy vị thầy tu kia, bọn họ là đặc sứ tòa thánh La Mã phái tới, không được xảy ra sai sót, làm mất mặt Đại Thanh ta”.

“Dạ”.

Trở lại trong phủ, Dận Chân nghĩ đến những thầy tu kia, đột nhiên nhớ lại bộ bản dịch Marco Polo du ký bằng tiếng Anh của Đồng Thục Lan, hắn bắt đầu cân nhắc lại một khả năng mà bản thân vẫn không nghĩ đến. Đêm đó, hắn nhìn Đồng Giai Thị đang ngồi ở bàn đọc sách đối diện chơi ngũ tử liên châu, thử hỏi dò: “Thục Lan, nàng có biết tiếng Anh không?”

“Thiếp thân biết hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh”. Mà từ nào trong tiếng Anh cũng do hai mươi sáu chữ cái này tạo nên, cho nên nói như vậy hoàn toàn có thể lý giải là Đồng Thục Lan đồng học biết tiếng Anh.

Chỉ có điều, nếu như Dận Chân cho rằng Thục Lan chỉ biết hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh mà không hiểu những thứ khác, vậy thì đó là vấn đề của hắn, Thục Lan cũng không biết thuật đọc tâm, tự nhiên cũng không giúp Tứ a ca sửa lại. Cho dù sau này muốn lật lại nợ cũ, cũng là do Tứ bối lạc tự hiểu nhầm, không thể đổ lên đầu tiểu Đồng đồng học được.

Tựa hồ có chút thất vọng, Dận Chân nhàn nhạt nói: “Lần này Hoàng a mã để ta tiếp đãi các vị thầy tu ở tòa thánh La Mã, ta vốn nghĩ, nếu nàng biết tiếng nước ngoài thì có thể đem nàng theo cùng để tra vấn kinh nghiệm”.

“Đa tạ gia đã cất nhắc, chỉ có điều, chuyện này hợp với cấp bậc lễ nghi sao?” Đề nghị thật là dụ người, thật vô cùng dụ người! Trước kia nàng cũng biết vài nhân viên thần chức(*), bọn họ đều vô cùng tốt bụng, ngắt nổi động một cái là lại đem “Thượng đế” giắt bên khóe miệng, khiến cho người khác không bình tĩnh nổi. Bây giờ thì muốn trải nghiệm lại cũng không được nữa! Kỹ năng nghe nói của nàng không biết đã tụt dốc đến mức nào rồi. Con giun trong bụng đang động đậy không có dấu hiệu ngừng lại, Thục Lan chấp tay thành hình chữ thập, giọng nói bắt đầu có một chút nịnh bợ: “Gia chắc hẳn cũng thỉnh người phiên dịch cho bọn họ đúng không?”

(*) Người phụ trách công việc tôn giáo trong Thiên Chúa giáo.

“Muốn đi?”

Gật đầu.

“Chỉ có thể cải trang thành thị đồng của ta, mỗi khắc mỗi giờ đều phải đi bên cạnh ta, không được tùy tiện nói chuyện với bất cứ ai”.

“Không thành vấn đề. Gia chỉ cần cho Thục Lan mượn thị đồng của ngài đúng một ngày, thiếp thân học cách đi cách đứng cùng lễ nghi tiến thoái của hân, bảo đảm không thể bị phát hiện”. Đồng Thục Lan bỏ nhào lên bàn, chỉ thiếu vurun người ra cầm tay Tứ Tứ mà cam đoan nữa thôi.

“Nàng biết cười ngựa chứ?” Tứ a ca khề nhượng mảy, đâm trúng điểm yếu của mỗ Lan ngay đương trường.

“Cười ngựa? Chuyện này... Trong kinh thành chật chội như vậy, cười ngựa rất dễ làm bị thương đến người khác”. Mỗ Lan hai mắt rung rung, mặt mảy tội nghiệp: “Nhất định phải cười ngựa sao?”

“Không biết cười ngựa thì không thể đi. Nàng tự suy ngẫm đi”.

“Vậy thì... thời gian để học còn lại bao nhiêu ngày?”

“Hội tỷ võ chính thức bắt đầu trong mười ngày, nhưng tính toán tất cả cũng phải lên đến mười lăm ngày, nàng tự mình lo liệu, lúc nào học xong cười ngựa thì lúc đó ta dẫn nàng đi. Nếu như đến tận lúc buổi lễ kết thúc mà nàng còn chưa học xong cười ngựa...” Ngụ ý của Tứ a ca rất rõ ràng.

Con cún đáng thương cúi thấp đầu: “Đã rõ. Không biết gia có thầy nào tốt để giới thiệu cho Thục Lan không?”

“Phúc tấn có thể dạy nàng, nếu phúc tấn không rảnh thì nàng tìm Niên thị cũng được”.

Đồng Thục Lan khề gạt mình: “Niên trác phúc tấn? Thiếp thân tưởng rằng thân thể nàng ấy không được khỏe cho lắm...”

“Cho dù Niên thị không khỏe đi nữa thì nhất định thuật cười ngựa cũng mạnh gấp trăm lần nàng”.

“Tiểu mĩ nhân yếu điệu như vậy mà cũng biết cười ngựa sao?!” Thục Lan cảm thán.

Dận Chân bắt đầu cúi xuống đọc tấu chương, không để ý tới người đối diện.

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cuối cùng Đồng Thục Lan cũng quyết định tìm đến phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị. Đồng Thục Lan nghĩ đến bộ dạng như gió cuốn mây trôi của Niên phúc tấn, nếu như không cẩn thận bị ngựa đụng ngã, làm bị thương, kẻ chịu khổ nhất định là nàng, hơn nữa hai người còn được xếp vào hàng “tình địch gặp nhau”, nàng tốt hơn hết nên cẩn thận một chút, phải mở to mắt xem có nha hoàn trung thành nào bên người Niên thị “đụng tay đụng chân” trên thân ngựa hay không; về phần phúc tấn, người sáng suốt đều nhìn ra lòng nàng ấy vẫn còn hướng về Thục Lan, so sánh thì tương đối an toàn.

Đồng Thục Lan tưởng tượng những thầy tu mà mình sắp được gặp thành soái ca đẳng cấp mà trước kia nàng vẫn thấy trong hoạt hình Nhật Bản, đây cũng chính là động lực giúp nàng nỗ lực học cười ngựa. Thế mới nói, vì soái ca tóc vàng mắt xanh, lần đầu tiên trong đời mổ sâu gạo tứ chi không chuyên cần quyết tâm thay đồ cười ngựa, bước đến trường đua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cải Trang Thành Thị Đồng

Vì quy mô to lớn của đợt tỉ võ lần này nên địa điểm thi đấu được chỉ định ở vùng ngoại thành. Khôi giáp binh sĩ lấp lánh, vạn trọng tinh kỳ tung bay, mênh mông vô bờ, làm sao một trận đấu võ nho nhỏ trong Hoàn Châu cách cách có thể so sánh được với thanh thế này. Dường như để chứng tỏ uy thế của Đại Thanh, trước khi trận đấu võ bắt đầu, Khang Hi còn cho hồng y đại pháo bắn lên ba tiếng lớn, nhất thời núi rung đất chuyển, vang dội khắp khoảng không kinh thành.

Không may, ở một trường đua ngựa tư nhân, Đông Giai Thị Thục Lan vừa mới bò lên một con ngựa cái cỡ trung có tiếng là rất nghe lời, ngoan ngoãn, còn chưa kịp ngồi vững thì tiếng pháo chào mừng đã làm con ngựa bị hoảng sợ, thiếu chút nữa hất nàng xuống đất, kẻ gà mờ sợ tới mức ôm rịt lấy cổ ngựa không buông. May thay, người dắt ngựa còn chưa kịp giao dây cương cho con người đang bám trên lưng ngựa kia, cho nên khi con ngựa vừa hoảng sợ, hân còn kịp kéo mạnh dây cương, không để nó lộn xộn. Sau khi trải qua màn mở đầu “có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm” đến phúc tấn còn phải hoảng này, nhiệm vụ của người trông ngựa trong buổi sáng hôm nay trở thành giúp cho Thục Lan quen thuộc với việc ngồi trên lưng ngựa, về phần dây cương thì giao cho người trông ngựa cầm vẫn tương đối an toàn. Vì thế, cả một buổi sáng, công việc của Đồng Thục Lan chỉ có ngồi yên trên lưng ngựa để người ta dắt đi khắp trường đua.

Đến chiều, dưới sự hướng dẫn của người trông ngựa, bạn học Thục Lan học tập rất nghiêm túc, thỉnh thoảng phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị lại ở bên cạnh chỉ ra mấy lỗi như tư thế cùng cách kéo dây cương gì đó cho Thục Lan. Cười ngựa cũng giống như lái xe, đều phải có trách nhiệm với bản thân cùng những người khác, vì bạn học Đông hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề nên tuyệt đối không dám qua loa cho xong, càng hiểu rõ đạo lý dục tốc bất đạt

bao nhiêu, càng phải có tính nhẫn nại bấy nhiêu, cứ dần dần tiến từng bước một.

Ba ngày, Đông Thục Lan – con người có tiềm năng vô hạn đã có thể một mình ngồi vững trên lưng ngựa khi nó đi nhanh. Theo Ô Lạt Na Lạp Thị, Thục Lan có khả năng lĩnh ngộ khá cao trong việc cưỡi ngựa, bây giờ chỉ cần bỏ chút thời gian cưỡi ngựa làm quen dần là được. Dù sao thì nàng cũng không dùng ra chiến trường đánh giặc, cũng không làm người đưa tin cấp tốc trong tám trăm dặm gì đó, săn bắn hoàng gia càng không tới phiên một thứ phúc tấn nhỏ nhỏ như nàng, muốn tham gia thì thấp nhất cũng phải là một trắc phúc tấn. Vì thế, ba ngày sau, yêu cầu cưỡi ngựa tối thiểu mà Tứ bối lạc đặt ra đã được hoàn thành! Đương nhiên, cái giá phải trả cho “ba ngày” này cũng không phải không có. Mỗi ngày sau khi trở về viện của mình, Đông thứ phúc tấn liền nằm úp sấp trên giường không dám ngồi dậy, kể cả trên ghế có lót thêm lớp đệm mềm hơn nữa cũng không ăn thua. Xoa bóp sau khi tắm rửa cũng trở thành một hạng mục công tác bổ sung của Tiểu Thúy.

Ngày thứ tư, Dận Chân đưa thị đồng của mình cho Thục Lan mượn để huấn dạy nàng lễ nghi tiến thoái, gặp người này phải hành lễ như thế nào, đi như thế nào, đáp lời ra sao...v.v... Phải biết rằng bất kỳ một sai lầm nhỏ nhặt nào cũng có thể dẫn đến mất đầu, hơn nữa sẽ liên lụy đến cả Tứ a ca. Lúc này, đầu Đông Thục Lan chỉ nghĩ đến việc được tham gia đại lễ, mà không nghĩ đến vấn đề tại sao một người nghiêm cẩn như Dận Chân lại vô duyên vô cớ bắt chấp rủi ro mang nàng theo, việc này không hề giống phong cách đối nhân xử thế hàng ngày của Tứ a ca.

Sáng tinh mơ ngày thứ năm, Thục Lan tỉnh dậy rất sớm, sau khi mặc lên người nam trang được đặc biệt chuẩn bị liền cho Tiểu Thúy đến phụ giúp việc hóa trang, lông mày được vẽ thô ra, mặt được đánh lên một lớp phấn tối màu khiến cho làn da nhìn qua không còn mịn màng tinh tế nữa, nơi xỏ khuyên tai cũng phải dùng một khối phấn phủ lên để phòng hòa lẫn kim tinh của những a ca khác, sau đó dán lên một cái hầu kết giả nhỏ nhỏ không quá lòi, làm cho người ta có cảm giác giống như một cậu bé đang trưởng thành, cuối cùng thì một chút hương vị đặc trưng của phái nam cũng xuất hiện. Sau khi cẩn thận xem xét lại một lượt trước gương đồng, không thấy có gì sơ hở, Đông Thục Lan mới vội vã đứng dậy chạy về phía nhà chính, nàng nhớ rõ Tứ Tứ đã nói rằng hần sẽ không chờ đợi! Ô Lạt Na Lạp Thị thấy bộ dạng của Thục Lan liền che miệng cười không ngừng, còn nhận xét rằng bộ dạng Thục Lan đúng là một thị đồng hơn mười tuổi chính cống, nàng mà không biết từ trước thì có khi đối diện cũng không dám nhận là quen biết.

Dận Chân đánh giá cẩn thận tỉ mỉ từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng gật đầu một cái, khiến cho trái tim đang treo lơ lửng của Thục Lan được buông xuống.

“Một người đã tên là Đại Nhi Cách, nên lấy cho người tên nào thì được?”

“Cứ lấy hai chữ trước tên Thục Lan đi ạ, Đông Thuật, Thuật trong nói chuyện, gia có thể gọi nô tài là Tiểu Thuật Tử”.

“Được...nếu có người hỏi thì người cứ nói mình là người cùng họ với thứ phúc tấn Đông Giai Thị, lúc trước làm việc cho thứ phúc tấn, gia thấy cơ trí liền mang theo bên người”.

“Dạ”.

Lời này nghe cũng xuôi tai, diễn thì diễn! Hưng phấn, hưng phấn a, soái ca à, ta tới đây! Đông Thục Lan khó nén vẻ kích động, đau lưng tính là gì, đau chân có là bao?! Dận Chân liếc nhìn người phía sau một cái rồi khẽ khàng lắc đầu. Đại Nhi Cách đi bên cạnh Thục Lan cũng lập tức thở dài một hơi trong lòng, thật không thể hiểu nổi tâm tư của gia, nếu bảo gia cưng chiều vị thứ phúc tấn này quá mức thì không đúng, nhưng mà sự thật là từ trước đến nay hần chưa từng nhìn thấy gia vì nụ cười của giai nhân mà bắt chấp nguy hiểm như thế này bao giờ!

Không bao lâu đã tới trường thi võ, Bát a ca Dận Tự – người chịu trách nhiệm an toàn, mang theo hộ vệ ra đón tận nơi.

“Tứ ca”. Dận Tự chấp tay.

“Bát đệ, mọi sự vẫn ổn chứ? Hoàng a mã đã tới chưa?”

“Hết thầy đều không có vấn đề gì. Hoàng a mã còn chưa tới. Tứ ca, thị đồng đi sau huynh trông rất lạ mắt, hình như trước kia đệ chưa gặp qua bao giờ”.

“À, hần mới được tuyển, ngày hôm nay đem hần tới để trải chút sự đời”.

Đông Thục Lan lạnh lợi quỳ một chân xuống đất, đập tay áo nói: “Nô tài Đông Thuật khấu kiến Bát bối lạc, Bát bối lạc cát tường”.

“Đông?” Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía đôi mắt thản nhiên của Tứ a ca.

“Ừm...hần vốn là nô tài của Đông Giai Thị”. Nói xong, Tứ a ca gật đầu một cái với Dận Tự cùng những hộ vệ đi sau hần rồi mang theo người đi về phía chỗ ngồi của mình, Dận Chân vốn không phải là người nói nhiều, nhiều lời ngược lại sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Cửu a ca Dận Đường nghe tiếng nói chuyện mà đến, hần cùng Bát ca liếc nhau một cái, “Thật không ngờ đấy, nữ nhân Đông gia đúng là lợi hại! Ngay cả người như Tứ ca cũng...”

“Hai tên Đông Quốc Cương, Đông Quốc Duy rốt cuộc muốn làm gì? Đại Thanh đã có hai Hoàng hậu đến từ Đông gia, nếu như Thái tử lên ngôi, cái ghế Hoàng quý phi của Đông Giai Thị Mặc Lan càng không thể mất được, bọn họ còn ngại không đủ sao?”

“Hoặc giả là Tứ ca đang chứng tỏ lập trường của hần?” Cửu hồ ly suy đoán.

“Trở về rồi hãy nói”. Bởi vì hộ vệ báo lại Khang Hi đã đến ngoài năm dặm, Dận Tự kịp thời kết thúc câu chuyện.

Lại nói ở một nơi khác, Tứ a ca Dận Chân vừa đi vào bên trong vừa chào hỏi các vị đại thần, bọn họ nhìn thấy theo sau Tứ bối lạc là một tên mặt mũi lạ

hoắc liền không nhìn được mà đánh giá cẩn thận, rồi khe khẽ nhỏ to với nhau, thấy bộ mặt nghiêm túc của Tứ bối lạc, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thầm hi vọng có người nào đấy gan lớn, tự nguyện hi sinh đi hỏi mấy lời, làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, người phù hợp nhất được chọn không ai khác ngoài vị a ca có nhân duyên rất khá – Thập Tam a ca, chỉ có điều tại sao giờ này Thập Tam a ca vẫn chưa tới? Lẽ nào Thập Tam a ca làm đám cưới, vui vẻ bên tân nương nên đến muộn? Trước kia chẳng phải Thập Tam thích nhất là đi theo Tứ bối lạc sao, bình thường chỉ cần gặp được một người thì ắt sẽ gặp được người kia. Có mấy kẻ cơ trí đã ngầm dặn dò nô tài đi tìm cái tên lạ mặt đi theo Tứ bối lạc để làm thân, nhân tiện điều tra rõ ngọn nguồn, dù sao cũng là hạ nhân với nhau, tất sẽ có nhiều thứ để nói.

Dận Chân ngồi xuống chỗ của mình, Chu Lan Thái ở một bên nhỏ giọng hồi báo tình hình an bài cho những vị thầy tu từ Tòa Thánh La Mã, Đại Nhi Cách rất quen thuộc bắt đầu lau bàn, pha trà, sắp xếp hết thảy, Đồng Thực Lan thì cứ ngơ ngác đứng ở một bên, ngây ngốc nhìn Đại Nhi Cách làm hết việc này đến việc khác, không thể trách được, dù sao kiếp trước nàng hành nghề kĩ thuật máy tính chứ không phải mấy nghề cần lao động tay chân nhiều, sau khi đến đây cũng được người khác hầu hạ, cho nên đối với mấy việc chuẩn bị dọn dẹp kiểu này Thực Lan đồng học chỉ biết sai gì làm vậy, chưa quen thuộc tự nhiên được. Hình ảnh này rơi vào trong mắt người có tâm, đương nhiên sẽ đẩy lên một hồi hiểm nghi mới.

Kèn lệnh vang lên tuyên bố Khang Hi đã đến, ngày tì vô thứ năm sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Kiểm Sĩ Phương Tây

Khi Khang Hi bước lên bục cao xem xét đài thi đấu, tất cả văn võ đại thần cùng nhóm binh lính cầm tinh kỳ đều quỳ một chân trên đất, hạ nhân, nô tài thì hai gối chạm đất, tung hô vạn tuế, thanh thế vô cùng to lớn.

“Đứng lên đi”.

Đợi đến khi Khang Hi an tọa, mọi người mới rôi rít trở về chỗ ngồi. Sách Ngạch Đồ tiến lên một bước, tuyên bố những hạng mục sẽ thi ngày hôm nay trước mặt mọi người. Đồng Thực Lan lúc này mới bắt đầu lên lên quan sát bốn phía, đầu tiên là vị trí thượng tọa, chính là người được hậu nhân ca tụng là “thiên cô nhất đế” – Khang Hi đại đế. Thật đáng thương cho nàng, xuyên không đến Thanh triều lâu như vậy rồi, thế mà đến tận bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy “Lư Sơn chân diện mục(*)” của Khang Hi gia. Trước kia vì thân phận nên nàng không đủ tư cách vào cung tấn kiến, thực ra bây giờ vẫn không đủ tư cách, cho nên ngay cả Đức phi nương nương – mẹ chồng trên danh nghĩa, nàng cũng chưa có vinh hạnh được gặp mặt một lần. Mà lần tiếp kiến duy nhất sau khi Khang Hi gia đi “dựa tường nghe lén” bị phát hiện cũng là nàng phủ phục trên mặt đất thỉnh an, chỉ dám nhìn đôi giày thêu tay tinh xảo kia của Khang Hi cùng vạt long bào rủ xuống phát phơ, đầu dám ngẩng đầu. Vì vậy, hình tượng Khang Hi gia ở trong đầu Đồng Thực Lan từ trước tới nay đều là lấy lời kể trong sách vở làm mẫu, ngầm lại, con cái Khang Hi gia người người đều xinh đẹp tuấn tú, công lao của hậu cung mỹ nữ có nhiên không thể bỏ qua, thế nhưng chắc hẳn mặt mũi Khang Hi gia cũng không phải quá kém cỏi. Trước nhìn vóc người, không tẻ, rất cân đối, khung xương không lớn như Tứ a ca, vấn đề chính là ông ta lại thoát được nguy cơ phát tướng tuổi trung niên! Nếu phải nói Tứ a ca giống Khang Hi ở điểm nào nhất, thì câu trả lời chính là đôi mắt, mắt hai mí giống nhau như đúc, mắt sâu thâm thúy, hẳn là nhờ rèn luyện, thế nhưng Tứ bối lạc vẫn chưa thể thu phát sự sắc bén trong mắt một cách tự nhiên, khiến cho người khác đoán không ra nhìn không thấu như a mã của hắn, thỉnh thoảng, ánh mắt của Tứ a ca lại không cẩn thận tiết lộ tâm tư của chủ nhân.

(*) Một số chữ trong Đề tây lâm bích của Tô Đông Pha:

Hoành khan thánh lĩnh trắc thành phong,

Viễn cận cao đề các bất đồng,

Bất thức Lư sơn chân diện mục,

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.

Dịch:

Nhìn ngang thành dải, xéo thành ngọn;

Nhìn xa, nhìn gần, nhìn từ trên cao, nhìn từ dưới thấp, kết quả đều không giống nhau.

Sở dĩ không nhìn ra bản lai diện mục của núi Lư,

Đều bởi thân ta bị hạn chế ở trong núi này.

Đánh giá xong thì một màu đen quen thuộc của quần áo thầy tu rơi vào mắt Đồng Thực Lan. Thật không ngờ sự đãi ngộ của Khang Hi với những vị khách từ Tòa Thánh La Mã lại cao như vậy, còn trên cả công chúa Triều Tiên. Vị thầy tu thủ tọa đầu tròn mặt tròn, đã thế còn đội một cái mũ cũng hình

tròn nốt, đem so sánh với người cùng tầm tuổi là Khang Hi, bạn học Thục Lan thậm chí cảm thấy: đúng là không thể, so sánh thế nào được khi một người đáng vóc cân đối, sinh lực lan tỏa bốn phía, một người thì đầu phi những mỡ, lại mặc trên mình một bộ áo choàng thầy tu rộng thùng thình, nhìn làn da kia xem bóng nhẫy phát sáng, xem ra mấy ngày qua được chăm sóc không tệ.

Để so sánh thì vị thầy tu ngồi ngay sau ông ta dễ nhìn hơn hẳn, tuy rằng tướng mạo có chút bình thường, nhưng người này lại sở hữu một mái tóc vàng óng, đôi mắt màu ô liu kia cũng thật đẹp, hơn hết, người này không tạo cho người đối diện cảm giác có thể ép lấy dầu trên mặt làm rau xào như vị trước đó. Trên thực tế, Thục Lan hẳn phải biết vị thầy tu này, ông chính là người đã bán bản dịch Marco Polo du ký cho nàng – thầy tu Tạt Đức Áo, cũng là người được Tòa Thánh La Mã đặc biệt mời làm phiên dịch cho chuyến đi này. Đáng tiếc, đối với Thục Lan thì đừng nói là tên, ngay cả diện mạo của vị thầy tu chỉ mới gặp mặt một lần này đều đã được phân loại đến hàng ngũ người qua đường lâu rồi.

Nhìn trang phục của hai vị khác đi đằng sau giống như võ sĩ quý tộc của châu Âu thời xưa, người đi trước tóc nâu mắt nâu, bên dưới chiếc mũ ung tọa lạc hai chùm ria mép, xem ra cũng xấp xỉ tuổi tác của Tứ a ca, người còn lại trẻ tuổi hơn một chút, tóc đen và có hơi hướng quả đầu “trọng biển cuộn” của anh bạn nhỏ Kirihara(*) trong Hoàng tử tennis.

Thất vọng quá, mặc dù bạn học Thục Lan đã sớm có chuẩn bị về tinh thần rằng thực tế và mơ tưởng có thể khác nhau, nhưng thế này cũng quá xa xôi cách trở rồi! Nàng cũng không yêu cầu đến Tezuka, Fuji, Yukimura trong anime, nhưng chí ít cũng phải được như Leonardo DiCaprio, Pierce Brendan Brosman, dù có già cũng phải như Sean Connery, nàng cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận! Chẳng ngờ chỉ một góc của bọn họ thôi cũng không bằng!

Kế tiếp chính là mỹ nữ duy nhất tham dự buổi lễ ngày hôm nay, một minh chứng nữa cho đạo lý “có thể tin lời đồn nhưng đừng tin tất cả”, vị công chúa Triều Tiên này đẹp thì có đẹp, nhưng làm sao đẹp được như những gì lời đồn vẫn khoa trương, so sánh với Niên trác phúc tấn trong phủ thì còn kém một bậc, thế nhưng, luận về tướng mạo thì cũng bất phân thắng bại với Lý trác phúc tấn, có điều Lý thị lại sở hữu khí chất của mỹ nữ vùng sông nước Giang Nam – dịu dàng thủy mị có thể chảy ra nước. Hôm nay đoá hoa Triều Tiên này mặc một bộ đồ cưỡi ngựa tay kiếm bó sát, lộ ra vẻ khí khái hào hùng. Đây chính là nữ nhân đã làm cho hậu viện các phủ trở nên đoàn kết chưa từng có, cùng bày trận nghênh địch, nhất trí đối ngoại, theo tin tình báo mới nhất của Tiểu Thủy, có người còn gọi ý Hoàng thượng trực tiếp thu người ném vào hậu cung, những mỹ nhân có thân phận cùng tài nghệ thế này trong hậu cung có thể vô dụng cả năm to, cũng chẳng hiếm lạ, việc gì phải khiến cho phủ các a ca gãi bay chó sủa không yên. Đương nhiên cái gọi ý này cũng chỉ lưu truyền trong các phủ mà thôi, chưa lan đến trong cung.

Đang lúc này thì vị thầy tu thủ tọa béo béo tròn tròn kia bắt đầu mở miệng, một tràng tiếng Ý lưu loát vang lên hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Theo những gì mà vị thầy tu bên cạnh phiên dịch, đại khái là Tòa Thánh La Mã hi vọng Hoàng đế Đại Thanh có thể tăng cường xây dựng giáo đường, truyền bá Thiên Chúa giáo rộng rãi hơn. Chỉ tiếc, dù Khang Hi có hứng thú với văn hóa phương Tây nhưng lại lạnh lùng vô cảm với tôn giáo phương Tây. Vì thế mà Khang Hi đối với vị thầy tu này lễ phép có thừa nhưng lại không hề nói một câu hứa hẹn, chỉ liên tục đánh lạc đề hỏi về một số kỹ thuật mà ông cảm thấy hứng thú. Cuộc chiến công thủ có qua có lại này thực sự khiến cho Đông Thục Lan phải mở rộng tầm mắt, trong lòng hồ to quá đã, chỉ còn thiếu một cái ghế dựa bên cạnh với vài bịch đồ ăn vặt thôi.

Thực hiện nhiên là hai kỵ sĩ phương Tây kia không chờ được nữa, họ cho rằng Hoàng đế Đại Thanh đang qua quýt lấy lệ, tên tuổi trẻ khí thịnh đầu rong biển suy thì đập bàn bật dậy nhưng được tên lớn tuổi hơn kéo lại, hẳn suy nghĩ một chút rồi cũng thẳng lưng đứng lên, khinh thường nói, hẳn là trưởng hộ vệ của Tòa Thánh La Mã, may mắn được hộ tống Giáo chủ đại nhân gần đây xa xôi đi tới Đại Thanh, vừa hay gặp được ngày lễ tể võ trọng đại nên cũng muốn lãnh giáo một hai. Trong lúc vị thầy tu phiên dịch kia nói, giọng điệu dường như có phần chột dạ.

Khang Hi nghe vậy, rốt cuộc cũng lộ ra một chút hứng thú: “Tốt, để thử xem kiếm pháp Tây dương là như thế nào”.

Hộ vệ đem một thanh kiếm phương Tây tiêu chuẩn dâng lên bàn tiệc.

“Ba Cáp Đề”. Sách Ngạch Đồ thấy Khang Hi khẽ ra hiệu bằng mắt liền điểm tên ngự tiền thị vệ.

Thục Lan nhìn sang, đó là một người đầu trọc, nhìn dáng dấp giống như là luyện ngành khí công. Dường như những người luyện thiết đầu công và một số loại ngành khí công khác cũng không có tóc, đây là một định luật mà kiếp trước Thục Lan tổng kết được sau khi đọc tiểu thuyết võ hiệp.

Hai người đi tới vô đài dựng bằng một ụ đất cách đó không xa, Ba Cáp Đề chỉ mới ôm quyền chào hỏi thì người kia đã nâng kiếm đánh trước, Ba Cáp Đề tránh thôi cũng có chút mệt. Kiếm pháp vị kỵ sĩ tóc nâu kia vô cùng tương tự với thứ kiếm pháp Thục Lan thấy ở thể vận hội Olympic hiện đại – phần nhiều là đâm. Nàng không ngờ khinh công của Ba Cáp Đề lại khá tốt, thân thể cũng rất nhẹ nhàng, nhiều lần rơi vào vị trí tưởng chừng như không tránh thoát nổi nhưng hẳn vẫn lần được như cá chạch, trái tim Đông Thục Lan bật đến cổ họng lại được an vị về chỗ cũ. Xem được một lúc, người không biết võ công như Đông Thục Lan liền có chút nghi vấn, nàng liền khẽ hỏi người về phía Đại Nhi Cách bên cạnh, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào lôi đài, dùng giọng nói trầm trầm hỏi: “Cái người tên Ba Cáp Đề kia có vẻ không động tay chân nhiều thì phải, vì sao vậy?”

“Không được làm người kia bị thương”.

“Ồ”. Thân thể lại thẳng về chỗ cũ. Một lát sau, nửa người trên lại tiếp tục ngã sang trái, “Vậy tại sao không dùng binh khí mềm đoạt kiếm của người kia? Giống như lấy nhuyễn kiếm đâm vào huyết vị trên cổ tay vậy, khiến cho kiếm rời khỏi tay đối thủ cũng coi là thắng đúng không?”

Đại Nhi Cách liếc sang vị thứ phúc tấn ngồi bên cạnh một cái, không trả lời, thế nhưng cả hai bọn họ đều không phát hiện ra tại vị Tứ bối lạc ngồi đằng trước khẽ giật giật.

Chỉ lát sau, thân người Dận Chân cũng bắt đầu nghiêng sang phải, “Ngũ đệ, đệ nói xem nếu Ba Cáp Đề dùng sợi xích bên kia khóa cổ tay người nọ lại thì có khó không?”

Ngũ bối lạc có chút kinh ngạc nhìn sang Tứ a ca, phải biết rằng Tứ ca cũng không phải là người thích nhiều lời, “Tứ ca nói rất đúng”.

Theo Thục Lan thấy, mặc dù giọng nói của Tứ a ca không nhỏ nhưng cũng chưa đủ để một người đang ti võ đằng xa như Ba Cáp Đề nghe thấy, chẳng qua là sự thật đang bày ở trước mắt: Ba Cáp Đề thật sự đi lấy sợi xích trên võ đài để đối phó với tên kỵ sĩ phương Tây! Chỉ có một khả năng có thể xảy ra: võ công của Tứ Tử vô cùng cao cường, vừa rồi hắn đã dùng nội lực truyền lời đến lời đài! Điều này làm cho kẻ trói gà không chặt như Đông Thục Lan sinh ra vài phần sùng bái với Tứ a ca. (Chị hoang tưởng quá =,=)

Kết quả đúng như dự đoán, Ba Cáp Đề không phụ sứ mệnh, dùng xích sắt trói cổ tay phải của đối phương, khiến cho thanh kiếm rơi xuống đất. Hiệp một: võ sĩ Đại Thanh thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Xạ Thủ Đại Thanh

Vừa lúc đó vòng thi bắn cung kết thúc, những người xuất sắc bước ra khỏi hàng chờ đợt ti thí tiếp theo. Sau khi liếc nhìn hồng tâm phía đằng xa, tên kỵ sĩ tóc nâu lại bỏ bỏ nói một tràng.

“Thưa Thánh thượng, Raymont nói rằng muốn cùng Neil Johnson dùng hòa súng để lãnh giáo tài bắn cung của cao thủ Đại Thanh”. Thầy tu Tạt Đức Áo từ chỗ ngồi đứng lên, chấp tay thi lễ với Khang Hi ngồi đằng trước. Lúc này Đông Thục Lan mới biết hóa ra cái người tóc nâu tên là Raymont, người đầu rong biển tên là Neil Johnson. Khang Hi gật đầu, Sách Ngạch Đồ còn không thèm liếc mắt tên đầu quần Raymont, tùy tiện ra lệnh cho quan thống lĩnh chọn một người trong số những xạ thủ xuất sắc hôm nay.

Neil Johnson cảm hòa súng trong tay, sánh vai cùng một người trẻ tuổi đứng trước mục tiêu. Đông Thục Lan vờn dài cổ, sẫm soi tư thế cầm súng của đầu xoắn, chỉ hận trong tay mình không có thêm một cái ống nhòm để nhìn rõ hơn một chút. Tiểu thuyết xuyên không trước kia nàng đọc có nói ở những năm Khang Hi hòa súng còn rất nguyên thủy, đặc biệt là chống rung kém, giật rất mạnh, không cẩn thận sẽ rất dễ bị thương, mặc dù khẩu hỏa súng ngắn đã vào tay Thục Lan ít lâu nhưng đến nay nàng vẫn chưa có gan bắn hai phát khai hỏa. Nếu đã không có ý định làm Đại Thanh thủ tọa nữ xạ thủ, khẩu hỏa súng này cứ để đó là được rồi. Thế nhưng hiểm khi mới có chuyên gia làm mẫu ngay trước mặt, Thục Lan đương nhiên vui mừng quá đỗi.

Đoàng, đoàng, đoàng – ba phát hoàn hảo! Có điều cung thủ Đại Thanh cũng chẳng phải tay vừa, lần lượt đáp lễ ba mũi tên trúng hồng tâm. Xem ra kiểu đối đầu cơ bản không có tính khiêu chiến này chẳng thể đem lại kết quả gì được. Có người liền đề nghị để hai người kia bắn chim bồ câu, ai bắn rụng nhiều chim hơn sẽ chiến thắng. Mới đầu hỏa súng không có chức năng bắn liên tục, hơn nữa bắn xong một lần lại phải nạp thêm một viên đạn, chỉ vậy thôi cũng thấy tranh tài kiểu này là không công bằng. Thế nhưng chẳng ai ngờ, tay súng phương Tây trẻ tuổi kia vì muốn khoe khoang mà không thèm bắn chim bồ câu, ngược lại dùng một phát súng phá hết đường tên đối thủ bắn lên không trung. Biến cố này không chỉ khiến cho Thục Lan há hốc mồm, mà ngay cả Khang Hi cũng phải cả kinh từ trên long ý bật dậy.

Thông minh, thật sự quá thông minh! Đông Thục Lan thầm cảm thán đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, ai ngờ bên trong đầu rong biển lại không hoàn toàn là rong biển. Đạn đầu với cung còn được, ngược lại, dùng cung đầu với đạn căn bản là chuyện đùa, tuy là dùng mưu đấy, nhưng nhìn vào vẫn là triều đình nhà Thanh thua một bàn.

Đông Thục Lan len lén đảo mắt qua hàng ghế trên, quả nhiên sắc mặt của Khang Hi gia có chút khó coi, sắc mặt của văn võ đại thần lại càng đa dạng hơn nữa: có tức giận bất mãn, có bất động thanh sắc, có trầm tư tính kế... Đương nhiên thầy tu thủ tọa cũng không giấu được vẻ mặt đắc chí, thầy tu Tạt Đức Áo mặc dù trong lòng vô cùng cao hứng nhưng lại không dám lộ ra vui mừng, thỉnh thoảng còn lo lắng nhìn qua Khang Hi để, sợ đắc tội lão mà thành ra tuyệt đường.

Đang lúc mọi hàng ghế chìm trong tĩnh lặng, Thập a ca Dận Nga đột nhiên bước ra khỏi hàng, quỳ gối trên đất: “Hoàng a mã, nhi thần muốn hướng vị xạ thủ Tây Dương kia lãnh giáo một hai, xin Hoàng a mã ân chuẩn”.

“...” Khang Hi có hơi do dự.

“Xin Hoàng a mã ân chuẩn”. Dận Nga khẩn cầu một lần nữa. Hắn hiểu được Hoàng thượng đang lo lắng, chẳng may hắn thua, mặt mũi của Đại Thanh liền mất hết. Có lẽ không chỉ Hoàng a mã, mà phần lớn những người đang ngồi kia đều không tin tưởng hắn.

Thực ra cũng không thể trách mọi người được, những cuốn sách trước đây Thục Lan đọc qua đều miêu tả Thập a ca thành một người thẳng tính không có bản lĩnh gì, cũng có sách nói rằng Thập a ca thích hòa súng, thế nhưng lại không có bất kỳ thông tin nào nói về kỹ thuật bắn súng của hắn. Nhìn lại Đại Thanh, mặc dù có đội thần khí (Hồng Y đại pháo), đội trưởng thương, nhưng khi săn thú bình thường đều dùng cung là chính, chưa nghe nói có người dùng hỏa súng săn thú bao giờ. E rằng Hoàng thượng cũng đang lo Thập a ca chỉ là này sinh dũng khí nhất thời, cuối cùng sẽ làm mất thể diện của đất nước, dù thế nào Dận Nga cũng đường đường là một hoàng tử!

“Xin Hoàng a mã thành toàn”. Dận Tự cũng rời chỗ ngồi quỳ gối bên người Thập đệ.

“Được! Chuẩn!” Hào khí của Khang Hi cũng nổi lên, nếu con của mình đã tự tin như vậy thì ông còn lo lắng làm gì.

“Tạ ơn Hoàng a mã!” Hai người đồng thanh, cùng đứng dậy, sau đó đập tay nhau rồi nắm thật chắc.

Thị đồng của Thập a ca vội vàng dâng lên khẩu hỏa súng mà thường ngày Dận Nga yêu thích nhất. Nhìn bóng lưng Thập a ca đi dần về phía trường bắn, trong đầu Đông Thục Lan liền hiện lên hai câu thơ lấy lưng thiên cổ: “Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê; Tráng sĩ một đi không trở về(*)”. May mà hôm nay Thập a ca mặc triều phục chứ không phải là một thân quần áo trắng, nếu không thì còn dọa người hơn nữa. Lần này coi như là tỉ thí công bằng, không có gì để mưu mô tính kế. Có điều Thục Lan lại nghĩ tới một vấn đề khác: trang bị sinh sức mạnh. Người nào có khẩu súng tiên tiến hơn, người ấy sẽ có khả năng thắng cao hơn! Nghĩ tới đó, dù trong lòng không muốn nhưng rốt cục Thục Lan vẫn không nhịn được, mở miệng nhỏ giọng hỏi Đại Nhi Cách lần nữa: “Người có biết khẩu súng trong tay Thập a ca và khẩu súng trong tay tóc xoắn thì khẩu nào khá hơn không?”

(*) Kinh Kha khi lên đường ám sát Tần Thủy Hoàng, tại bờ sông Dịch, đã ứng tác hai câu thơ với các bạn đi tiễn:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Lần này Thục Lan thành công giành được một cái liếc mắt xem thường từ phía Đại Nhi Cách. Xem ra đã hỏi sai vấn đề, Đông Thục Lan rất thức thời ngồi ngay ngắn lại, mắt nhìn thẳng về phía trường đấu. Nàng nói thầm trong đầu: Trương Sơn dùng một khẩu súng cũ nát để giành huy chương vàng trong một cuộc thi phức hợp nam nữ, Thập a ca, đừng bảo ngay cả một nữ nhân ngoại cũng không bằng nhé!

Bởi vì lần này hai bên đều dùng hỏa súng nên nhường khách – cũng chính là Neil Johnson bắn bò câu trước, Thập a ca sau. Không cần nói cũng biết kĩ thuật bắn súng của đầu xoắn rất chuẩn, hai mươi con chim bò câu bị hấn bắn rụng mất mười bảy. Vì vậy, đến khi Thập a ca ra sân, áp lực không hề nhỏ chút nào, lòng bàn tay ai cũng phủ một lớp mồ hôi, Khang Hi để đã không nhịn được mà đi đến trước vòng bảo hộ quanh trường bắn để quan sát.

Từ lúc chim bò câu được thả ra ngoài và Thập a ca khai hỏa phát súng đầu tiên, tất cả mọi người đều ngừng hít thở, khi từng con chim bò câu một rơi xuống sau từng tiếng súng vang vọng không trung, giọng người đếm số càng ngày càng to rõ, cảm xúc đám đông càng lúc càng phấn khích, lúc này đã chẳng còn ai quan tâm đến kết quả tỉ thí nữa, ở trong mắt bọn họ, hình tượng của Thập a ca đang càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng vĩ đại. Khang Hi để cũng khó giấu nổi kích động, mặt mang đầy khăn trương.

Khi Dận Nga bắn rơi con chim bò câu cuối cùng, không cần thân binh báo kết quả, cả trường đấu đã chìm ngập trong tiếng hoan hô.

Nhìn Thập a ca đứng ở chính giữa trường đấu tiếp nhận bao lời tung hô chúc mừng, bạn học Thục Lan bỗng cảm thấy ở một khắc kia hấn quả thực còn đẹp trai hơn cả Roger Moore, ngầu hơn cả Pierce Brosnan, nàng hâm mộ quá! Đại Nhi Cách thấy Đông Thục Lan hai mắt như sao, chỉ thiếu chút nữa là chảy nước miếng thì không nhịn được lườm một cái, mặc dù trong lòng hấn cũng thật cao hứng nhưng đầu cần khoa trương thế kia, với lại dường như nữ nhân này đã quên mất thân phận của mình rồi, dám sùng bái nam nhân khác như vậy, e rằng Tứ gia sẽ mất hứng. Vì thái bình sau này trong phủ, Đại Nhi Cách khẽ khàng chọc chọc người bên cạnh, nhắc nhở nàng mau kiểm chế bản thân. Thục Lan không ngu ngốc nên vội vàng thu liễm những hành động thất thố, nàng cũng không muốn năm ngày tỉ thí sôi động bản thân vất vả học cười ngửa để đổi lấy lại biến thành một ngày dạo chơi vô đài.

Dận Nga thu khẩu hỏa súng lại, giao cho thị đồng của hấn rồi bước tới trước mặt Khang Hi, quỳ một chân trên đất, “Nhi thần may mắn không làm nhục mệnh”.

“Tốt, tốt, tốt”. Khang Hi nói liên tục ba chữ “tốt”, “Ban thưởng một đôi hỏa súng, trăm lượng hoàng kim, phong hàm bồi tử”.

“Tạ Hoàng a mã ban thưởng”. Dận Nga cực kì mừng rỡ.

Đêm đó, Tứ a ca nửa cười nửa không nhìn Thục Lan, “Có nên nói rằng vận may của nàng cực kì nhiều không? Tỉ vũ đã bắt đầu được mấy ngày vậy mà chỉ có đúng hôm nay là náo nhiệt nhất”.

Đông Thục Lan chỉ cười khúc khích. Nàng mà may mắn ư? Nói nàng là sao chổi của Đại Thanh thì đúng hơn, nàng không đi thì chẳng có chuyện gì xảy ra, nàng vừa xuất hiện đã có người xông đến gây chuyện. Chuyện này mà nói ra thì không chỉ trận đấu vô ngày mai bị ngấm nước nóng, nếu có người ăn no rồi việc đâm nạng một nhát, nàng cũng chẳng chối cãi được. Nàng rất muốn mấy ngày sau cũng có thể náo nhiệt được như hôm nay, nhưng chỉ sợ trái tim của Tổng giám trường thi Sách Ngạch Đồ sẽ không chịu nổi thôi. Đông Thục Lan ôm chần, cười trộm mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Thích Khách Nhật Bản

Hai ngày sau trôi qua trong thái bình, Đông Thục Lan cũng đã trở nên rất quen thuộc với công việc phục thị (dĩ nhiên phần lớn công việc đều bị Đại Nhi Cách tranh làm). Hôm nay, nhân lúc nghỉ giải lao, Thục Lan báo cáo Tứ a ca một tiếng rồi mang theo Đại Nhi Cách đi vệ sinh cùng, vì nhất định phải có người đi theo canh chừng nên cũng không thể làm khác. Loại chuyện này mà để cho Tứ bồi lực phụng bồi thì chẳng cần đến nửa ngày, tin đồn Tứ bồi lực chuồng nam phong sẽ truyền khắp kinh thành, hơn nữa, Đông Thục Lan cũng rất biết thân biết phận, nàng có yêu cầu thì Tứ a ca cũng sẽ quảng nàng đi

mà thôi.

Đồng Thục Lan đi tới một khoảng cây rậm rạp, mất đảo tứ phía, sau khi gạt đầu với Đại Nhi Cách một cái liền chui ngay vào bụi cỏ. Tốc chiến tốc thắng, giải quyết nhanh gọn trong vòng ba mươi giây, đúng lúc nàng định đứng dậy kéo quần thì định luật xui xẻo của nữ chính xuyên không lại ứng nghiệm – sâu trong bụi cây truyền đến tiếng nói chuyện thì thầm. Trời. . . trời ơi. . . không phải chứ?! Đồng Thục Lan khóc không ra nước mắt, đã chạy đến tận đây để nói chuyện thì chắc chắn là không muốn ai nghe được, bây giờ bất kể nàng có hiện thân hay không kết quả đều như vậy, bọn họ nhất định sẽ cho rằng nàng đã nghe được cái gì đó. Căn cứ vào nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót thì nàng sẽ không thể sống sót ra về, trừ phi từ đầu đến cuối đều không bị ai phát hiện ra! Thế nhưng, điều kiện tiên quyết để không bị phát hiện chính là: một, thời gian bọn họ nói chuyện không thể quá dài, nếu không một khi Đại Nhi Cách gọi, nàng lại không lên tiếng, hấn đi tìm, hai người chết chắc; hai, nàng không được động đậy. Bạn học tiểu Đồng đáng thương hai tay nắm cạp quần, một mảnh lớn da thịt lộ ở phía sau vừa đủ cho đám muỗi trong bụi cỏ ăn no nê. Đồng Thục Lan hung hãn lườm ngược hai nam nhân đã đẩy nàng vào tình cảnh xấu hổ hiện giờ, bắt đầu ổn định lại tinh thần rồi quan sát kỹ trang phục của bọn họ, hình như là người Triều Tiên, thế nhưng khi nghe bọn họ nói chuyện nàng lại có chút mơ hồ: tại sao lại giống tiếng Nhật Bản? Nàng vẫn nhớ kiếp trước khi làn sóng Hàn Quốc tràn vào, khí thế rầm rộ, mọi người đều chạy theo thời đại, cả nói chuyện lẫn ca hát đều thích chen thêm vài từ tiếng Hàn, mà nàng thuộc hội tiếng Nhật nên từ tiếng Hàn duy nhất học được chính là “oppa”, vốn tiếng Nhật của nàng thì được song song hun đúc bởi anime thiếu nữ cùng phim truyền hình mà tiến bộ vượt bậc, đương nhiên “tiến bộ” của việc tự học không chuyên này chỉ có hạn mà thôi, giống như kiểu biết nghe mà không biết nói, dù nghe được cũng chỉ đại khái sơ sơ.

Mặc trang phục Triều Tiên nói tiếng Nhật Bản đã kì quái vô cùng rồi, thế nhưng hai người này còn kì quái hơn nữa: họ đang bàn bạc việc ám sát Khang Hi! Nhất định là nàng không nghe nhầm thì cũng hiểu nhầm rồi! Chuyện này cũng rất bình thường, tiếng Nhật của nàng muốn tề bao nhiêu có bấy nhiêu mà. Trong lòng bạn học Đồng Thục Lan thầm đem kĩ năng tiếng Nhật của bản thân xếp đến đáy sâu lịch sử, lại càng khát vọng từ trước nay mình không biết tiếng Nhật.

Vất vả lắm mới chờ được hai người kia rời đi, bạn học Thục Lan cũng mang về mặt tro tàn bỏ ra khỏi bụi cây. Đại Nhi Cách còn đang bất mãn, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thục Lan thì lại có chút bận tâm: “Sao vậy? Tiêu chảy hả?”

Bạn học Đồng liếc nhìn Đại Nhi Cách, một chút cảm hứng nói chuyện cũng không có, đầu cúi gọng buồn cất bước trở về. Vừa đi Thục Lan vừa suy ngẫm chuyện mới xảy ra.

Cái tình tiết này đúng là quá quen thuộc, giống y như sự việc Ngô Tam Quế đưa con trai thượng kinh, rồi đám người Mịch vương phủ ám sát trong Lộc Đình Ký. Nhưng giờ thì Ngô Ứng Hùng chuyển thành công chúa Triều Tiên, Mịch vương phủ chuyển thành thích khách Nhật Bản, chỉ có điều Mạc Phủ Nhật Bản mà lại ngu ngốc thế sao? Lẽ nào ở đây có âm mưu nào khác, ví dụ như nghi binh chẳng hạn? Hay là ở Triều Tiên có kẻ nuôi dã tâm với vương vị? Hành thích Khang Hi, giả họa cho Nhật Bản? Đồng Thục Lan lắc đầu thật mạnh, chuyện này thì liên quan gì đến nàng chứ, chẳng phải nàng hoàn toàn có thể giả bộ như mình không nghe thấy bất cứ điều gì sao? Thục Lan không muốn lừa dối chính mình, Khang Hi luôn là vị Hoàng đế mà nàng ngưỡng mộ, bất luận chuyện này là thật hay là giả, nàng đều không hi vọng nó xảy ra, khiến cho thân tượng của nàng lâm vào nguy hiểm.

Thục Lan đang mải mê suy nghĩ mà quên không nhìn đường, đột nhiên nghe thấy Đại Nhi Cách bên cạnh lớn tiếng hô lên: “Tứ gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường”. Thục Lan vì chưa có chút chuẩn bị tinh thần nào liền giật thót, thiếu chút nữa ngã úp mặt xuống đất, may mà Dận Chân đã kịp thời đỡ lấy cánh tay nàng.

Nhìn thấy bộ dạng kinh hồn bạt vía của Thục Lan, Dận Chân vốn định trách cứ liền đổi giọng: “Có chuyện gì vậy?” Hấn nhìn về phía Đại Nhi Cách đứng bên cạnh.

Đại Nhi Cách lắc đầu, “Thứ phúc tấn vừa trở lại đã thành như vậy”.

Dận Tường mở to hai mắt, nhìn về phía Tứ ca, việc này thật không giống tác phong đối nhân xử thế thường ngày của Tứ ca hấn.

“Đây là ý chỉ của Hoàng a mã”. Dận Chân nhàn nhạt liếc qua Thập Tam đệ một cái.

“Hoàng a mã?”

“Có lẽ người cũng tò mò”.

Ba người đồng loạt phóng tầm mắt về cái người sắc mặt còn chưa ổn định kia.

Chỉ thấy nữ nhân này hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Xung quanh không có người ngoài, nàng có thể yên tâm”. Dận Chân dùng “thuốc an thần”.

“Ta. . . thiếp thân vừa mới gặp hai người mặc trang phục Triều Tiên. . . nói chuyện trong rừng cây”.

“Ngươi hiểu được tiếng Triều Tiên?” Dận Tường liền cả kinh.

“Không hiểu”. Thục Lan trả lời rất chắc chắn, “Có điều bọn họ không nói tiếng Triều Tiên, mà là tiếng giặc Oa(*)”.

(*) Cách gọi người Nhật của người TQ xưa.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Dận Chân cùng Dận Tường liếc nhìn nhau một cái, đều cảm thấy có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

“Chắc chắn. Có không ít từ phát âm khá giống chúng ta”.

“Bọn chúng nói gì?”

“Có nhắc tới Hoàng thượng, không biết có phải định nhân cơ hội hành thích hay không, chuyện này Thục Lan cũng không dám nói lung tung”.

“Hành thích?! Tự tìm chết!” Thập Tam a ca cười nhạt.

“Chuyện này... gặp vua không được đeo binh khí, nhưng nếu sứ giả mang theo ám khí bên người thì có thể điều tra ra sao? Tỳ như giấu ám khí phía dưới tấm gấm da đeo ở cổ tay gì đó...” Thục Lan đưa ra một nghi vấn, sau khi nhìn sắc mặt của hai vị a ca, giọng nói liền càng ngày càng nhỏ. Xem phim hành động cũng là một trong những sở thích của Đông Thục Lan ở kiếp trước, dù mảnh khảnh được sử dụng khác nhau nhưng cái nào cũng thành công. Dấu sao nàng đã từng là học sinh nên cũng hiểu khá rõ về nghệ thuật gian dối.

“Vấn đề an toàn lần này Hoàng a mã để cho Bát ca toàn quyền chịu trách nhiệm”.

Bạn học Đông Thục Lan lần nữa giờ tay xin quyền lên tiếng.

“Nói”.

“Nếu như chuyện này là có người cố tình nghi binh thì sao? Sứ giả Triều Tiên bị lục soát đặc biệt, há lại không cảm thấy mình bị coi thường?”

“VẬY theo người bây giờ phải làm sao?” Mất Dận Chân khẽ sáng lên.

“Thiếp thân? Chẳng phải Thập Tam a ca vừa mới bảo vấn đề an toàn lần này Hoàng thượng giao cho Bát ca bồi lộc toàn quyền chịu trách nhiệm còn gì? Thiếp thân làm sao có gan làm chuyện kháng chỉ vượt quyền bậc này, với lại dù có gan cũng không đủ bản lĩnh”.

Dận Tường liền ôm quyền: “VẬY tiểu đệ sẽ đi báo lại sự việc thứ phức tạp vừa mới kể cho Bát ca, tin hay không, xử lý như thế nào, toàn bộ tùy Bát ca định đoạt”.

“Cái này...Thập Tam a ca...có thể không nói là thiếp thân kẻ được không?” Đông Thục Lan vẫn kéo ra được chút độ cong từ gương mặt cứng ngắc.

“Ý của thứ phức tạp là...?”

“Ý tứ của ta chính là: khởi nguồn của tin tức kia không có quan hệ gì đến Tứ gia mới tốt”.

“Nhưng tại sao?”

“Gần đây vụ việc của công chúa Triều Tiên vẫn còn là vấn đề khó giải quyết, Thục Lan không muốn Tứ gia vì chuyện này mà bị nữ quyền trong phủ hèn giận(*)”.

(*) Theo mình hiểu thì chị sâu sự công chúa kia để ý anh Bốn rồi đòi theo anh luôn.

“Khụ...khụ...Thập Tam đã hiểu ý tứ của thứ phức tạp, cáo từ”. Dận Tường ôm quyền với Tứ ca rồi xoay người rời đi.

Dận Chân quay lại nhìn nữ nhân trước mặt, mang đầy thâm ý đánh giá từ trên xuống dưới một phen: “Lần sau đừng chạy lung tung”.

Chạy lung tung? Nàng chỉ uống một ngụm nước mà nó lại “xuống” quá nhanh, ra ngoài chưa được bao lâu đã đụng phải chuyện này, đúng là không phải xui xẻo bình thường mà! Quả thật theo sát mới là chân lý, coi như là vì an toàn của bản thân, đỡ xảy ra trường hợp vạn bất đắc dĩ. Giống như Tứ a ca đã nói: đi theo sau hần, không chạy lung tung. Sự việc thật giả giả như hôm nay, người có tư tưởng đơn giản như nàng không thể suy nghĩ cẩn thận được. Nếu là thật, nàng chính là vừa từ quý môn quan lượn một vòng trở về, nhưng nếu là giả, thì nàng đã bị lợi dụng như một công cụ chuyển lời.

Rõ ràng là nàng đến xem náo nhiệt, sao bây giờ lại thành nhập cuộc rồi? May mà chỉ còn một ngày nữa! Ngày mai nhất định nàng sẽ không uống giọt nước nào, theo sát không rời một bước ở phía sau Tứ bồi lộc, như vậy chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, đúng không?

Trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đều Mang Tâm Tư

Ngày thi đấu cuối cùng cũng là ngày thi căng thẳng nhất. Thục Lan vừa đến trường tỷ võ liền cảm giác được ngày hôm nay căng gác sâm nghiêm hơn mấy hôm trước nhiều lần. Nàng nghi ngờ nhìn về phía Đại Nhi Cách đứng bên cạnh, Đại Nhi Cách cũng không nhận được mà trợn mắt nhìn lại, xem ra vị thứ phúc tấn này đã quên sạch những chuyện chính miệng nàng nói ngày hôm qua rồi, giỏi thật đấy!

Thật ra thì Đại Nhi Cách mới mười mấy tuổi, chỉ là thanh niên choai choai mà thôi. Sau khi theo gia đến Hình Thần Uyển làm việc mới gặp được vị Đông thứ phúc tấn này. Lúc đầu, Đại Nhi Cách rất kính nể nàng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, lại thông minh, hiểu biết rộng. Nhưng sau đó, đặc biệt là qua hai ngày tiếp xúc gần đây mới rõ, về cơ bản vị Đông thứ phúc tấn này cách hai chữ “thục nữ” cả ngàn dặm, nếu Tứ gia không có ở đây thì tình hình còn thảm hơn. Chỉ giả nam thôi mà cách đi đứng, ăn mặc còn giống con trai hơn cả hân. Thỉnh thoảng hân nhắc nhở nàng, nàng còn nói năng hùng hồn, lý lẽ đầy người, cái gì mà: nếu đóng giả con trai thì phải hành xử cho thật giống chứ, nếu không người khác nhìn vào phát hiện ra thì làm sao? Nhưng hân lại chú ý thấy, sau khi về phủ, đôi lại đồ nữ, nữ nhân này vẫn một bản tính như vậy, thật sự là không cùng đẳng cấp với Niên trắc phúc tấn. Tâm trạng của hân bây giờ chính là thần tượng sụp đổ...

Dận Chân vừa mới ngồi vào chỗ, Tam bồi lạc Dận Chi ngồi bên cạnh liền sát lại, nghiêm túc nói: “Tứ đệ, đệ nghe gì chưa? Hôm qua tên Giáo chủ nào đó của Tòa Thánh La Mã tỏ vẻ bất mãn với lễ ngộ của Hoàng a mã đối với vị truyền giáo, khiến Hoàng a mã không vui”.

“Hoang đường! Hoàng a mã vô cùng kính trọng ông ta, sau khi ông ta qua đời, Hoàng a mã còn đau lòng một thời gian”.

“Đúng vậy, đãi ngộ của những vị giáo sĩ Thiên Chúa giáo cũng được thơm lây”.

“Những kẻ ở Tòa Thánh La Mã kia cho mình là ai mà dám quản cả chuyện của Đại Thanh chúng ta?” Đại bồi lạc Dận Đề nghe tiếng cũng tới gần.

“Nghe nói, hôm nay bọn họ kháng nghị, từ chối tham gia ngày hội cuối cùng, có đúng không?” Ánh mắt dò hỏi của Dận Chi nhìn về phía Tứ đệ.

“Phải”. Dận Chân gật đầu, đưa ra lời khẳng định.

“Vậy Hoàng a mã nói sao?” Dận Đề hỏi, đây cũng là vấn đề mà tất cả văn võ bá quan đều khẩn cấp muốn biết.

“Không rảnh để ý”. Bốn chữ này chính là thái độ của đương kim Hoàng thượng, cũng là kim chỉ nam cho các đại thần vâng lệnh thánh ý.

Lúc này, Khang Hy tới, các mục tỷ võ bắt đầu, chuyện mấy vị khách của Tòa Thánh La Mã bị mọi người ném ra sau đầu, không ai quan tâm đến nữa. À, cũng không hẳn, ở trong trường tỷ võ, ít nhất còn có một người quan tâm đến những giáo sĩ La Mã này, đó chính là bạn học Đông Thục Lan, nhưng tất nhiên người thực tế như nàng sẽ không quan tâm đến “người” mà là quan tâm đến những thứ họ mang đến. Rồi đi nhanh càng tốt, biết đâu Khang Hy và Tòa Thánh La Mã quyết định chiến tranh lạnh, đồ trong tay nàng có thể sẽ trở thành của quý hiếm! Chỉ tiếc hiện giờ nàng không có nhiều bạc, xem ra đành phải dựa vào “áo com phụ mẫu” trước mặt thôi. Làm sao để cảm hóa núi băng ngồi đằng trước đây? Lúc này Thục Lan vô cùng hi vọng Tứ a ca có thể bị Cửu a ca nhập thể năm phút, như vậy nàng sẽ không phải phí một phen nước bọt. Với cái đầu con buôn của Cửu a ca, nàng chỉ cần nhẹ nhàng nhắc nhở một chút, Dận Đường kia sẽ thấy ngay tương lai tươi sáng, hơn nữa không chút do dự mà mua đủ loại hàng. Sau đó, nàng có thể đòi hỏi chút hoa hồng, chiếm dụng vài thứ mực nước, bút lông chim, vài bộ sách... Một công đôi việc, tất cả đều vui vẻ. Tiếc rằng Tứ a ca không phải là Cửu a ca, hình như hân không có hứng thú đối với việc làm ăn, dù có vài cửa hàng nhưng cũng là cho những người khác thay hân toàn quyền xử lý. Nếu nàng tìm đến bàn bạc với Cửu a ca, chắc chắn sẽ bị coi là phản đồ, chân ngoài dài hơn chân trong, vĩnh viễn không trở mình được.

Đông Thục Lan nhìn chằm chằm lưng Tứ bồi lạc, trầm tư suy nghĩ. Đại Nhi Cách bên cạnh thờ dài, nhẹ nhàng chọc chọc giúp nàng hoàn hồn.

Dận Chân lấy cớ đi nhà xí, tới chỗ không người đứng lại nhìn Thục Lan: “Nàng muốn nói gì sao?” Xem ra hân cũng cảm nhận được gì đó.

“Thục Lan cả gan hỏi Tứ gia, bây giờ trên sổ sách có bao nhiêu tiền nhân rồi?” Đây là một vấn đề rất nhạy cảm nên Đông Thục Lan hỏi vô cùng cẩn thận.

“Nàng cần tiền để làm gì?” Dận Chân ung dung hỏi.

“Thục Lan đang nghĩ nếu lỡ như Hoàng thượng với những giáo sĩ kia quyết tuyệt với nhau thì sao. Không biết trước lúc ấy bồi lạc gia có thể mua lại vài thứ hàng hóa trong tay mấy vị giáo sĩ này, đặc biệt là ký ninh, được không? Thuốc này có thể trị bệnh sốt rét, thà rằng Thục Lan giữ thuốc này lâu dài, quá hạn mà mất đi hiệu quả còn hơn là để đến lúc có người bị bệnh, không có thuốc chữa mà chết. Trong khi chờ Thái Y viện nghiên cứu ra những loại thuốc có hiệu quả tương tự thì đề phòng vẫn hơn”.

“Chu Lan Thái, người đi lo việc này, còn sách... hay những vật khác người cho là đặc biệt cũng cầm về”. Tứ a ca nhìn Đông Thục Lan, mở miệng ra lệnh.

“Dạ”. Không biết ở đâu mọc ra thêm một người, dọa Đông Thục Lan sợ hết hồn.

“Sau khi đồ được đem về thì sẽ có người báo cho nàng”.

“Thục Lan tạ ân điển của Tứ gia”. Oa, tòa núi băng này cũng không hề đồ lắm đâu.

“Đi thôi”.

“Dạ”. Tiếng “dạ” này, Thục Lan nói thật đồng dạ, thật vui vẻ. Giải quyết xong một vấn đề, có tâm trạng xem tỷ võ hân.

Trên đường trở về chỗ ngồi, mọi người lại bị Thập Tam a ca chặn lại: “Tứ ca, Bát ca sai người đưa tin đến, trong đoàn sứ giả Triều Tiên phát hiện bốn người dẫu lợi khi(*), đã bị bắt lại”.

(*) vũ khí sắc bén.

Hai vị a ca đồng loạt nhìn về phía Đông Thục Lan, nàng mờ mịt nhìn lại, chuyện này thì có liên quan gì đến nàng?

“Nếu không có lời giải thích rõ, Vương Triều Tiên chỉ sợ sẽ gặp phiền toái”. Dận Tường vừa nói vừa nhìn Thục Lan.

Đáp lại là chẳng có gì đáp lại. Nếu hai vị a ca muốn nghe cao kiến của Đông Thục Lan thì sợ là phải thất vọng rồi, đối với cái người chẳng biết tí tẹo gì về thế cục của Triều Tiên mà nói, muốn phát biểu ý kiến là việc không thể nào. Lại nói, ngay cả Đại Thanh nàng còn không có hứng thú chứ đừng nói đến Triều Tiên.

Lời nói hàm chứa sự thất vọng, Dận Tường tiếp tục báo cáo: “Bát ca nói, chờ sau khi tỷ võ xong sẽ tấu trình việc này lên Hoàng a mã, để tránh cho lão nhân gia ngài mất hứng. Nhưng chỉ sợ như thế sẽ cho người Triều Tiên cơ hội chuẩn bị”.

“Nếu Hoàng a mã để cho Bát đệ toàn quyền chịu trách nhiệm thì chúng ta cũng đừng hỏi nhiều làm gì, để tùy đệ ấy thôi”.

Thục Lan hoàn toàn đồng ý, việc của ai người nấy lo. Nếu không tất cả công sức cũng chỉ là công cốc. Với loại chuyện này, không nên quá tốt bụng, nếu không kẻ gặp xui xẻo chính là mình.

“Thập Tam hiểu”.

Hai người trở lại khán đài, Đông Thục Lan lên đánh giá công chúa Triều Tiên ngồi ở phía đối diện, nàng ấy chắc hẳn đã nhận được tin, mặc dù lưng vẫn thẳng tắp nhưng nụ cười trên mặt đã mất tự nhiên. Lại quay đầu nhìn trộm Khang Hi trên đài cao, người giống như đang chìm đắm hoàn toàn vào các trận thi đấu kịch liệt, không rảnh rỗi chú ý việc khác, nhưng ai có thể biết được dưới đáy lòng ông đang suy tính điều gì? Có bao nhiêu kẻ dám ở trước mặt ông mà giờ thủ đoạn, lừa gạt gian dối? Nếu lúc này có một nhân vật như Vi Tiểu Bảo ở đây, nhất định là sẽ kiếm được bội tiền! Việc này giống hệt tình tiết bên trong Lộc Đình ký.

Nhìn cơ hội kiếm tiền bày ra trước mắt mà không thể trở thành hiện thực, lòng dạ Đông Thục Lan đúng là hơi ngửa ngáy, nhưng lại nghĩ, mình đã bắt được một cơ hội rồi, phải có chừng mực, không thể quá tham lam, có câu “người biết đủ thì vui”. . . người biết đủ thì vui, Thục Lan liếc mòng an ủi mình. Đại Nhi Cách nhìn thứ phức tạp sắc mặt thay đổi như tắc kè hoa, rõ ràng là đang thất thần! Không biết lại nghĩ tới chuyện tình cổ quái kì dị gì nữa. Hắn cảnh giác liếc nhìn bốn phía, không có gì đặc biệt, thôi cứ để cho người bên cạnh tiếp tục mơ mộng hão huyền đi.

Cuộc thi võ lớn nhất trong năm Khang Hi, dưới tình trạng người nào đó thường xuyên đi vào cõi thần tiên hư không, cùng với các loại tâm tư của những người theo dõi, oanh oanh liệt liệt kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sứ Đoàn Triều Tiên

Vốn là đội tỷ võ kết thúc rồi bàn đến vấn đề chỉ hôn cho công chúa Triều Tiên, thế nhưng trong thời gian đợt tỷ võ cử hành lại xảy ra chuyện sứ giả Triều Tiên giấu lợi khí với mưu đồ bất chính, thành ra việc chỉ hôn cũng bị lùi lại vô thời hạn, nữ quyền các phủ đều ngậm ôm trán cảm tạ trời đất, thêm phần tán thưởng Bát bối lạc Dận Tự.

Không ngờ chục ngày sau, Khang Hi lại đuổi khéo đoàn sứ giả La Mã, thể hiện lão chính thức cùng Tòa Thánh La Mã chấm dứt quan hệ, chỉ thiếu điều hạ chiếu cấm truyền giáo mà thôi. Bên phía Triều Tiên thì điều tra ra: do nội bộ Triều Tiên tranh đấu, một vị nguyên lão hoàng tộc họ Lý vì muốn tranh đoạt vương vị mà âm thầm câu kết với giặc Oa, muốn thừa dịp này tiến hành ám sát, cho dù không thành công cũng mong có thể phá hoại tình giao hảo giữa hai quốc gia.

Tiểu Thúy mang về mặt hưng phấn huyên thuyên một tràng dài, kết cục chỉ đổi lấy một cái ngáp thật vĩ đại của tiểu thư nhà nàng. Đúng là một câu chuyện cũ rích, chút xui mới mẻ cũng không có! Nhưng mà ánh nắng sau giờ Ngọ chiếu trên người thật ấm áp, khiến cho người ta sinh ra buồn ngủ. Ban nãy nhìn khí trời có vẻ tốt, Thục Lan liền cho người kê một chiếc ghế nằm trong lương đình rồi bảo Tiểu Thúy cắt hai lát dưa chuột đắp lên mắt nàng. Nàng vì không muốn ngủ gật bị cảm lạnh nên mới bảo Tiểu Thúy kể một vài chuyện bát quái nghe được trong thành, ai ngờ toàn những chuyện cũ rích như vậy.

“Biết ai báo chuyện này lên cho Hoàng thượng không?” Không biết lần này là ai sắm vai Vi Tiểu Bảo?

“Nghe nói là Đại bối lạc”. Tiểu Thúy thật thà đáp.

“Đại bối lạc? Hẳn thích công chúa Triều Tiên? Thật là không ngờ nha. Nếu vậy thì bắt đầu từ hôm nay, ngoại trừ nữ quyền trong phủ Đại bối lạc, những phủ khác đã có thể an an ổn ổn mà ngủ, không cần lo lắng nữa rồi”. Nếu như không cầu tài, không vì quyền, vậy cũng chỉ có thể là vì mỹ nữ.

“Vì sao?”

Sao nghe tiếng Tiểu Thúy lại trầm như vậy? Xem ra nàng đã buồn ngủ sắp thiếp đi mất rồi, vẫn nên vào phòng thì hơn, nếu không bị gió thổi vào người khi tỉnh dậy sẽ rất khó chịu. Nghĩ vậy, Thục Lan liền lấy luôn hai lát dưa chuột trên mặt bỏ vào mồm, mắt cũng không buồn mở, “Tiểu Thúy, đỡ ta vào phòng ngủ trưa một lát”.

Chờ một lúc mà không có động tĩnh gì, Thục Lan đành phải gượng mở hai mí mắt đang dính chặt vào nhau. Sau đó... Tiểu Thúy không kịp đến giải cứu, chỉ nghe đến “tỳnh” một tiếng, người nào đó đã lộn từ trên ghế nằm xuống đất. Tiểu Thúy chạy lên trước đỡ tiểu thư nàng dậy, Thục Lan nhìn đau, lấy ra mảnh khăn trong ngực, vung lên, quỳ gối thì lễ: “Tứ gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường”.

“Vào nhà”. Dận Chân là người đầu tiên xoay người rời khỏi lương đình.

Thập Tam a ca lo lắng nhìn qua Thục Lan rồi cũng xoay người đi. Thật ra thì Thục Lan ngã không đau lắm, chỉ hơi bị xước ở khuỷu tay cùng đầu gối. Nàng sau khi vội vã vào nhà, xin thứ lỗi với hai vị a ca ở ngoài phòng khách liền vào phòng trong thay y phục. Tiểu Thúy định lấy thuốc đắp lên vết thương nhưng Đông Thục Lan ngại vận động không tiện nên chỉ dùng băng quấn qua một lượt, giúp cho quần áo không dính bần. Tiểu Thúy lúc đầu không đồng ý việc xử lý qua loa như vậy, sợ rằng chăm sóc không đúng sẽ để lại sẹo.

Đông Thục Lan lập tức nhìn nàng khinh bỉ: “Bị xước nhẹ thế này chỉ cần cẩn thận một chút, nói không chừng ngày mai đã liền lại, ba ngày sau cũng chỉ còn lại một vết mờ, chỉ trong vòng vài ngày là khỏi hẳn. Người cứ làm như là đại hoạn trọng thương không bằng, không để cho vết thương được thoáng mát mới có hại”.

Trong khi Tiểu Thúy bôi thuốc, Thục Lan cho nha hoàn đem nước lạnh đến, rửa mặt cho tỉnh ngủ, sau đó vội vã ra khỏi phòng, hai vị gia còn đang ngồi ngoài đại sảnh, nàng đầu dăm đề bọn họ chờ lâu.

“Có cần thỉnh đại phu hay không?” Dận Chân mở lời.

Coi như vẫn còn chút xú lòng tốt, Đông Thục Lan oán thầm trong đầu, trên mặt thì vẫn tươi cười, “Gia có lòng, Thục Lan không sao, chỉ là trầy da một chút không có gì đáng ngại cả”.

“Ừm”. Dận Chân không nói gì thêm.

Dận Tường thăm tẩn thương, Đông Giai Thị khác những người bình thường ở điểm này, chỉ nói riêng tỷ muội nhà hần thôi, ai nấy đựng một chút hay ngã một cái là lại hô to gọi nhỏ.

“Hai vị gia hôm nay rảnh rồi vậy”. Thục Lan khách khí tán gẫu việc nhà.

“Sau khi đuổi đặc sứ Tòa Thánh La Mã, Tứ ca đương nhiên không còn nhiệm vụ gì. Máy chuyện phải xử lý sau đợt tỷ võ còn cần một ít thời gian nữa, nhân lúc Hoàng a mã còn chưa giao thêm sự vụ gì đến tay thì phải nghỉ ngơi cho tốt”. Thập Tam a ca thấy Tứ ca cảm chén trà trên bàn thối thối mà không có ý định mở miệng, sợ Thục Lan lúng túng nên tiếp lời.

“Thập Tam a ca nói rất phải. À, sau khi Thập Tam a ca đại hôn liền theo Hoàng thượng đi Nhiệt Hà luôn, thành ra tới tận giờ này Thục Lan vẫn chưa có cơ hội nói được một câu chúc phúc”. Thập Tam a ca là người tốt, có điều lối nói hình thức này nhằm chán quá, Đông Giai Thị Thục Lan có chút buồn bực.

“Thứ phúc tán khách khỉ”. Dận Tường tươi cười trả lời.

“Tại sao nàng lại cho rằng Đại a ca vừa ý Kim Hoa công chúa?” Dận Chân nhấp ngụm trà, sau khi đặt chén xuống liền đi thẳng vào vấn đề, không nói chuyện vô nghĩa nữa.

“Hả?” Thục Lan chớp mắt hai cái, không kịp phản ứng.

Tiểu Thúy vội vàng ở bên cạnh nhắc nhở: “Mới vừa rồi tiểu thư nói là Đại bối lạc vì vừa ý công chúa Triều Tiên nên mới tra rõ án sử đoàn ám sát, thượng tấu đương kim Thánh thượng, giữ trong sạch cho công chúa”.

“Ồ... chuyện ấy... là Thục Lan nói hươu nói vượn thôi, hai vị gia ngàn vạn đừng coi là thật, ngàn vạn đừng coi là thật”. Tai vạ đến nơi rồi, vọng nghị triều chính bị bắt tận tay! Thập Tam a ca tâm địa thiện lương, nàng không sợ, thế nhưng tâm tư của lão công trên danh nghĩa ngồi trước mặt thì nàng không đoán nổi.

“Chu Lan Thái y theo phân phó không chỉ thu mua ký ninh, những bộ sách tiếng nước ngoài cùng một vài đồ vật mới lạ cũng không bỏ qua, vốn tưởng rằng nàng sẽ thấy hứng thú, định đem đến cho nàng xem trước một chút, nhưng nếu nàng đã không muốn...”

“Tứ gia!” Đông Thục Lan vẽ mặt “ngươi là người xấu”, vô cùng không cam lòng nói: “Nếu như Đại a ca không thích vị công chúa Triều Tiên kia thì cần gì phải sa vào vũng bùn này?”

“Nhất định Tam ca rất có hứng thú với mấy món đồ tây dương kia, chắc ta nên cho huynh ấy xem trước thì hơn”. Dận Chân từng bước ép sát.

Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn! Dận Tường buồn cười nhìn Đông Giai Thị hung hăng hé miệng, “Tứ gia, ngài rút cuộc muốn ta nói gì?”

“...”

“Lý do rất đơn giản. Nam nhân cả đời cầu không phải là quyền, là tiền, là mỹ nữ? Nếu nói là quyền, vị công chúa Triều Tiên này không có giá trị lợi dụng thực tế gì, so ra còn kém con gái của một tướng quân nắm binh quyền. Cho nên chỉ còn lại cầu tài cùng mỹ nữ. Hơn nữa, vụ việc đó không phải là cơ hội cầu tài cực lớn sao?! Hoàng thượng thông minh như vậy sao lại không nhìn ra sự thật? Kể cả đúng là có người đứng sau giờ trò, nước Triều Tiên nhất định vẫn tình nguyện dùng tiền để trừ tai họa. Cho dù vụ việc lần này không phải là chủ ý của Triều Tiên Vương, thế nhưng sứ đoàn gặp chuyện không may thì ngài ấy cũng không trốn được trách nhiệm, Đại Thanh hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội này để ký kết một vài hiệp ước bất bình đẳng, kiểm thêm được một khoản. Thế nhưng theo tin tức hôm nay nghe được thì một chút lợi ích tiền bạc cũng không thấy, vậy rõ ràng chỉ còn lại mỹ sắc. Nhân lúc này Đại bối lạc giúp công chúa Triều Tiên nói đỡ mấy lời trước mặt Thánh thượng, dĩ nhiên là sẽ chiếm được thiện cảm của công chúa, sau đó thì nước chảy thành sông, trừ phi Hoàng thượng có ý khác, dù sao thánh ý cũng khó dò”. Nói xong, Thục Lan dùng vẻ mặt “đá đủ rồi chứ” nhìn về phía Tứ a ca.

“Ngày mai ta cho Chu Lan Thái đem đồ mang tới đây”. Dận Chân cũng sáng khoái.

Nhìn Đông Giai Thị Thục Lan liên tiếp bại lui, Dận Tường lắc đầu, nữ nhân này đúng là đứng trước sách thì một chút năng lực chống đỡ cũng không có, xem ra về sau Tứ ca sẽ tận dụng điểm yếu này triệt để hơn nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Không Hiểu Lãng Mạn

Đêm đó, Dận Chân nghỉ tại Hình Thần uyển, sáng sớm hôm sau lại nhàn nhã ngồi ở phòng khách mà không tiến cung, nhìn Thục Lan đối diện Chu Lan Thái chọn lựa lựa trong đồng đồ chong chóng ở đại sảnh. Xem ra lần này Khang Hi thật sự thả cho Tứ gia một thời gian nghỉ ngơi.

Thục Lan thuần thực sắp xếp lại các bộ sách, chia ra từng loại khác nhau để lên giá, hiển nhiên nàng đã rất quen thuộc với tên gọi của chúng. Dận Chân bỗng nhận ra những cuốn sách này không chỉ đơn thuần là tiếng Anh, còn có tiếng Pháp, tiếng Đức cùng một số thứ tiếng khác, lần trước nữ nhân này tự nhận mình chỉ biết hai sáu chữ cái căn bản, thật đúng là khiêm nhường, thật sự là quá khiêm nhường rồi!

“Nàng đọc hiểu? Biết trên sách viết những gì?” Dận Chân không biểu cảm.

“Có hình vẽ mà, vừa nhìn vừa đoán thôi, đoán sai cũng không làm sao, dù gì thiếp thân cũng chỉ quanh quẩn trong nhà, cũng chẳng nghiên cứu. Sao ạ?” Bạn học Thục Lan khó hiểu nhìn Tứ a ca.

Đúng là cẩn thận đến một giọt nước cũng không lọt! Hơn nữa, bằng vào bản lãnh Tứ bối lạc, đương nhiên hẳn sẽ không phát hiện chút chột dạ qua “cửa sổ tâm hồn” kia của Đông Thục Lan. Dù sao bạn học Thục Lan đúng thật là đang chuẩn bị nhìn hình đoán chữ trong mấy bộ sách tiếng Đức, tiếng Pháp này nọ, cho nên cũng không tính là nói dối hoàn toàn, tự nhiên bản thân cũng không chột dạ.

Đường này đã không thông, ta đi đường khác. Tứ a ca rất có kiên nhẫn, tiện tay cầm một quyển sách giải trí lên xem, đợi Thục Lan chậm rãi sắp xếp xong đồng sách, sau đó mới mở lời lần hai: “Nàng không hứng thú với mấy thứ đồ chơi trên bàn sao?”

“Thứ nào?” Hai người đi đến bên cái bàn tròn lớn, cùng nhau nhìn một đồng đồ chơi nhỏ rực rỡ muôn màu. Thục Lan chỉ chỉ vào bút lông chim cùng mực nước rồi quay đầu bảo với Tiểu Thúy: “Tiểu Thúy, người thay ta thu lại đồng bút lông cùng mực nước này, người cũng tự cầm một bộ đi, khi nào cần ghi chép sẽ tiện lợi hơn”.

“Nô tỳ tạ tiểu thư ban thưởng”. Tiểu Thúy rất nể nếp thi lễ, bối lạc gia còn ở đây, nàng không dám can rời.

“Cái kính hiển vi này đưa sang Thái y viện cũng tương đối có ích”. Thục Lan cầm một cái lên nhìn trái nhìn phải, thì ra hình dạng của chiếc kính hiển vi nguyên thủy nhất là như thế này. Nàng vừa đặt nó lại trên mặt bàn thì đã có hạ nhân đem đi ngay lập tức, tránh bữa bận.

“Cái ống nhòm này ta cũng không dùng vào việc gì, hay là bối lạc gia đưa cho các tướng quân thù hạ của ngài đi, ngộ nhờ khi lâm trận cần dùng đến. Mà Chu Lan Thái này, ta khuyên người cũng nên tự chuẩn bị cho mình một cái, đương nhiên không cần phải to khủng bố như thế này, cách làm ống nhòm cũng tương đối đơn giản, người nhờ người ta làm cho một cái nhỏ nhắn thôi, tốt nhất là có thể đeo lên trước trán, sau này có cần trèo tường nhà người ta thì cũng dễ nhìn hơn, đỡ gặp phải một vài nguy hiểm không cần thiết”.

“Đa tạ thứ phúc tấn chi điểm”. Chu Lan Thái liền ôm quyền, vẻ mặt mang cười. Ống nhòm cũng được đem đi.

Thục Lan nhìn lại trên mặt bàn, còn có một hộp tròn nhỏ bằng ngọc hồng lựu, họa tiết đoá hoa, đường kính ước chừng năm xăng ti mét. Mới đầu Thục Lan còn tưởng là một hộp son, đến khi mở ra không ngờ lại là một cái đồng hồ bỏ túi. Thục Lan đen mặt, tỏ vẻ ghét bỏ vứt cái đồng hồ trở về trên bàn.

“Cái này cũng rất mới lạ, thứ phúc tấn không thích sao?” Chu Lan Thái hỏi xong liền nhìn qua Dận Chân một cái, Tứ a ca dường như cũng không có ý trách cứ.

“Kích thước lớn như vậy rõ ràng là dành cho nam nhân, mấy người để trước ngực, đút vào lấy ra đều trông rất quý phái, thế nhưng vào tay nữ nhân chúng ta lại nhìn thô鄙 vô cùng. Ấy vậy mà cái đồng hồ này còn có tình thiết kế như đồ dùng của nữ nhân, chẳng ra thể thống gì. Có điều nói ra cũng thích hợp cho loại người đầu dây ruột già dùng, mười cái móng heo vuron ra có thể làm người ta lóa mắt đấy”. Nói xong Thục Lan liền nhìn thẳng vào hai mắt Chu Lan Thái.

Chu Lan Thái hai má gật gật có chút mất tự nhiên, mắt cũng ngại ngùng nhìn về phía Tứ gia.

“Cái đồng hồ bỏ túi này quá tục khí, không thích hợp với người, người tốt nhất nên theo gia học hỏi chút thường thức đi”.

“Thứ phúc tấn nói rất phải”. Chu Lan Thái vội vàng chấp tay.

“Nếu như cái này nhỏ đi một nửa thì ta còn miễn cưỡng nhận, ít ra có thể cho người khảm lên vòng tay đưa Tiểu Thúy đeo, nhìn giờ cho tiện”.

“Nàng không muốn một cái vòng tay như vậy ư?” Dận Chân rút cuộc mở miệng.

“Ta? Gia có lòng, nhưng vòng tay thiếp thân cũng đủ dùng rồi”.

“Đủ” rồi? Tất cả những người trong phòng khách đều dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn về phía nữ nhân đang đứng bên bàn tròn, thật sự đây là lần đầu tiên họ nghe thấy có người bảo vòng tay “đủ dùng”. Hai mắt Dận Chân lướt qua những ngón tay thon dài của Đông Thục Lan, quả nhiên là trơn bóng mượt mà, trên cổ tay cũng “sạch sẽ” vô cùng, trừ cây trâm trên đầu thì ngay cả hoa tai cũng không đeo, có điều một thân áo hoa của nàng lại làm cho người đối diện không có cảm giác quá đơn điệu.

“Nàng không thích đeo trang sức?” Giọng nói Dận Chân mang sắc thái khẳng định.

“Ừm... chuyện này... Đeo đồ trang sức vốn là để người khác nhìn, nếu chỉ quanh quẩn trong nhà thì đương nhiên cũng không cần đeo, tội gì phải phiền phức. Có điều, nếu như gia thích, lần sau thiếp thân nhất định sẽ nhớ phục sức kĩ càng hơn”.

“Cũng không cần, chỉ là hiếm thấy nữ nhân không thích vàng bạc châu báu như nàng thôi”.

“Thiếp thân thích chứ, miễn là đồ Tứ gia tặng, thiếp thân cái gì cũng thích! Chỉ là không muốn suốt ngày mang trên người thôi, rất nặng”.

“Nếu như phải chọn một thứ để đeo lên người, không được bỏ xuống, nàng sẽ chọn cái gì?”

“Kim cương”. Đông Thục Lan suy nghĩ một lát rồi trả lời, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Tứ gia có phần nghiêm túc liền vội vàng bổ sung một câu: “Có thể dùng cùng với gôm”.

Không ít tôi tớ trong đại sảnh nghe xong liền cúi đầu, cố gắng nhịn cười. Chu Lan Thái cũng cúi xuống, hai vai rung rung. Tuyệt phối! Vị thứ phúc tấn này cùng gia quả đúng là tuyệt phối, đều không biết cái gì là lãng mạn.

“Nói... nói chơi thôi, gia đừng nóng giận. Gia muốn thiếp thân đeo cái gì, thiếp thân dĩ nhiên sẽ đeo cái đó. Nhưng mà tốt nhất là không phải ngọc hay đá quý”.

“Tại sao?” Giọng nói Dận Chân tựa hồ hòa hoãn lại.

“Ngọc thạch là loại đá có linh tính, có người nói người nuôi ngọc, ngọc nuôi người, người mang ngọc có thể tránh ma quỷ nhưng lại không biết rằng nó cũng có nhận thức, không phải mang trên mình bất kỳ một khối ngọc thạch nào cũng có thể tránh được tai họa. Nếu như khối ngọc cùng người không tương ứng, thì chẳng những không tránh được tai họa mà còn rước vạ vào thân. Đây không phải là nói vớ vẩn, chính tai thiếp thân nghe nói, có hai chị em, người em đeo vòng ngọc thì không gặp phải tai ương lớn, nhưng những tai họa nhỏ thì liên tiếp không ngừng, sau đây nàng đem vòng ngọc đưa cho người chị, những tai họa nhỏ nhất của nàng liền nhanh chóng biến mất, người chị đeo vòng ngọc cũng có vận may không ngừng. Thế nhưng thiếp thân lại không hiểu nhiều về ngọc thạch, nếu bây giờ cứ cố đeo thì sẽ có chuyện không hay thì sao? Thiếp thân chỉ mong sống yên bình, không dám mơ tưởng xa vời đến cực hạn vui vẻ hạnh phúc, đương nhiên càng không mong gặp phải tai ương biến cố; một chút vui mừng đương nhiên là tốt, nhưng một chút buồn rầu cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình. Vậy nên suy đi tính lại, tốt hơn hết vẫn là không đeo ngọc thạch”.

Không ít người trong phòng khách nghe xong những lời này liền bắt đầu len lén nhìn lại xem mình có đeo thứ gì bằng ngọc trên người không.

“Đá quý thì sao?” Dận Chân đưa hai tay ra sau lưng, Chu Lan Thái phát hiện ra Tứ bối lạc đang không ngừng dùng tay trái xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái tay phải.

“Không biết gia đã từng nghe nói hay chưa, thầy thuốc Ấn Độ còn dùng đá quý để xem bệnh, hình như từ trường của đá quý có thể dẫn đường cho từ trường trong cơ thể, rất tốt để trị bệnh tật. Cụ thể thế nào thì thiếp thân cũng không rõ lắm. Chẳng qua nếu như ví đá quý với thuốc thì nó chính là thuốc có ba phần độc, người có bệnh uống thuốc thì khỏi bệnh, nhưng người không có bệnh mà uống thuốc chẳng phải sẽ xảy ra chuyện sao? Nghe nói ở Pháp có một vị Hoàng đế cũng bởi vì thích đeo lục bảo mà chết sớm. Đương nhiên đá quý sau khi trải qua xử lý đều an toàn, chỉ là thiếp thân khi nhìn thấy chúng trong lòng cứ không an. Sinh tử có nặng như thái sơn, có nhẹ tựa lông hồng, nếu phải chết vì lý do trên thì quả là vô nghĩa, gia nói xem có đúng hay không?”

“Sách người xem đúng là tạp nham”. Dận Chân tổng kết, nữ nhân này chỉ cần là thứ không thích thì có thể nói ra một đồng lý lẽ, hơn nữa còn khiến cho người xung quanh vô thức ngã về phía nàng. Tứ a ca quét mắt qua những tôi tớ đang đứng trong phòng khách, có nha hoàn đã len lén tháo vòng ngọc

cùng nhấc trên tay xuống rồi.

“Cám ơn gia đã khen”. Thục Lan nhún gối.

Đang nói, ngoài cửa liền có người thông báo: “Gia, Thập Tam a ca có việc gấp cầu kiến, thỉnh ngài tới thư phòng”.

“Đã biết”. Dận Chân vung vạt áo bước ra ngoài, Chu Lan Thái theo sát phía sau.

“Ồ, này...” Đồng Thục Lan trở tay không kịp, quay sang nhìn mặt bàn rồi lại quay ra cửa, lúc đó người đã không thấy. Nàng liền không thực nữ liếc mắt: “Tiểu Thúy, cho người đóng gói toàn bộ lại, đem đến thư phòng Tứ a ca, hoặc là ném cho tổng quản để ông ấy lo liệu, chỗ này của ta cũng không phải là kho hàng chứa tạp vật”. Phất mảnh khăn một cái, Đồng thứ phúc tấn cũng hất tay mặc kệ, về thư phòng đọc sách mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Công Chúa Làm Khó Dễ

Dận Chân vội vã đi vào thư phòng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Dận Tường đón ở phía trước, nói: “Tứ ca, hôm nay Hoàng a mã khiến trách Đại a ca, hơn nữa còn giao cho Minh Châu xử lý vụ án của sứ đoàn Triều Tiên”.

“Vậy công chúa thì sao?”

“Vẫn chưa biết, Hoàng a mã không nói rõ”.

“Phía Triều Tiên có động tĩnh gì chưa?”

“Vẫn chưa có, bọn họ vẫn đang cố gắng, hi vọng Hoàng a mã sẽ chỉ hôn Kim Hoa công chúa cho một vị hoàng tử”.

Dận Chân liếc nhìn Thập Tam: “Đệ không cần lo lắng, đệ mới đại hôn chưa được mấy tháng, Hoàng a mã sẽ không cho đệ thêm một rắc rối phức tạp vào lúc này đâu”.

Dận Tường thần nhiên cười một tiếng: “Có điều bây giờ họ lại náo loạn muốn chỉ hôn cho hoàng tử, xem ra có gì đó bí hiểm”.

“Triều Tiên thì vẫn phải trấn an, dù sao chúng ta còn cần kho lúa của bọn họ. Nếu khai chiến chẳng phải là đúng ý bên thứ ba, coi như quý kế lần này của chúng thành công rồi sao?”

“Nhưng mà... chỉ cho ai? Hiện tại Đại a ca cũng đã tỏ thái độ, Hoàng a mã lại đem công chúa chỉ hôn cho một vị a ca khác, có vẻ như không thỏa đáng”.

“Trừ phi đó là Thái tử”.

“Thái tử?”

“Bây giờ còn ai thích hợp hơn Thái tử chứ?”

“Ý của Tứ ca là...” Thập Tam cùng Tứ a ca nhìn nhau, không cần nói ra lời, “Tiểu đệ hiểu, chỉ không biết Hoàng a mã sẽ nghĩ thế nào thôi”.

Không đầy hai ngày sau, tình hình lại biến động, Khang Hi gọi Tứ a ca vào thư phòng của mình.

“Lão Tứ biết vì sao mình được gọi đến không?”

“Nhi thần ngu dại”. Dận Chân cúi đầu đã thấp nay còn thấp hơn.

“Hôm qua Kim Hoa công chúa nói hi vọng trăm có thể chỉ hôn nàng ấy cho con”.

“Nhi thần không dám”.

“Nghe lão Bát nói vụ sứ đoàn có thích khách là do con thông báo”.

“Nhi thần chỉ do trùng hợp mới biết được. Lúc ấy tình thế cấp bách, không có cách nào để phân biệt thật giả, mà an toàn của Hoàng a mã giao cho Bát

đệ, nhi thần tự nhiên cũng tin tưởng năng lực làm việc của đệ ấy. Tất cả chỉ là biết thì nói mà thôi, thật ra nhi thần cũng không có công trạng gì, mọi chuyện có thể được giải quyết ổn thỏa đều hoàn toàn nhờ vào Bát đệ”.

Ngay lúc này, Lý Đức Toàn nhẹ nhàng bước vào, yên lặng đứng bên cửa thư phòng. Khang Hi nhìn thấy liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Lý Đức Toàn khẽ cúi mình: “Kim Hoa công chúa cầu kiến”.

“Ồ?” Khang Hi bỗng thấy hứng thú, ông liếc qua Tứ a ca một cái: “Con cũng lưu lại nghe một chút”.

“Dạ”. Dận Chân lùi sang một bên.

“Truyền”.

“Truyền Kim Hoa công chúa Triều Tiên vào bái kiến”. Tiểu thái giám ngoài cửa lớn tiếng hô.

Chỉ lát sau, Kim Hoa công chúa trong y phục truyền thống của Triều Tiên đã bước vào thư phòng, hạ bái ân cần với Khang Hi: “Bái kiến Ngô hoàng vạn tuế”.

“Miễn”. Khang Hi vẫn dùng vẻ mặt ôn hòa đối đãi với vị công chúa này.

“Bái kiến Tứ bối lạc”. Kim Hoa công chúa nhìn thấy Dận Chân đang đứng bên cạnh, vội vàng thêm một lễ.

Dận Chân vươn tay phải, vờ như đỡ.

“Hoàng thượng, nghe nói Tứ bối lạc là người có mắt nhìn người, phu nhân trong quý phủ đều là tài nữ đầy bụng kinh luân. Kim Hoa bất tài, cả gan xin lãnh giáo một hai”. Triều Tiên công chúa tức giận không phải vừa, hạ bái một lần nữa.

“Công chúa quá khen”. Dận Chân thầm phán đoán, có lẽ lão Bát muốn đẩy vị công chúa này cho hắn để tạo dựng hiềm khích giữa hắn và Đại a ca, hiện tại còn không biết ai ở sau lưng kích động vị công chúa Triều Tiên này thành như vậy. Bây giờ nếu thua, không chỉ sợ mất mặt mà vạn nhất Hoàng a mã đem vị công chúa này nhét vào phủ hắn, sẽ còn gây ra nhiều thị phi; nhưng nếu thắng, Hoàng a mã sẽ không thể chỉ hôn nữ nhân trước mắt cho Thái tử, nếu chỉ hôn cho một huynh đệ khác, chỉ sợ bên ngoài còn đồn đại nhiều hơn, lúc ấy giữa các huynh đệ sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Dận Chân liền ôm quyền tiến lên: “Công chúa tài cao đức trọng Triều Tiên, nội phủ tại hạ chỉ toàn người tài sơ học thiên, không dám bêu xấu”.

“Ngươi xem thường ta?” Kim Hoa công chúa trừng lớn mắt.

“Không dám”. Loại nữ nhân tranh cường hảo thắng này Dận Chân không mấy may có hứng thú, hắn càng không muốn chỉ vì loại chuyện này mà ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

“Trẫm có thể đồng ý, nhưng mà trẫm cũng có một điều kiện, nếu như ngươi thắng, trẫm chỉ hôn ngươi cho lão Tứ, nhưng nếu ngươi thua, nhất định phải gả cho con trai cả của trẫm”.

“Hoàng a mã!” Dận Chân cả kinh.

“Tạ Hoàng thượng!” Kim Hoa công chúa hết sức vui mừng.

“Lui ra đi”. Chờ sau khi công chúa Triều Tiên cáo từ, Khang Hi nhìn Tứ a ca một cái: “Nếu trẫm không nói như vậy, chỉ sợ con sẽ trực tiếp để tất cả phúc tấn của mình nhận thua”.

“Chẳng qua nhi thần cảm thấy việc tỷ thí này không có chút ý nghĩa nào...”

“Không cần bàn nữa, con về chuẩn bị đi, thương lượng một chút xem ai nghênh chiến thì tốt nhất”.

“Dạ. Nhi thần cáo lui”. Dận Chân mặt sa sầm lui khỏi thư phòng.

Anh khí cùng quật cường trong mắt Kim Hoa công chúa kia khiến cho Khang Hi không khỏi nhớ đến Tứ công chúa xuất giá đến Mông Cổ xa xôi. Khang Hi để buông bút lông sồi trong tay, từng đường nét trên mặt đều dịu dàng hơn rất nhiều, có lẽ đây chính là lý do vì sao ông lại dung túng cho công chúa Triều Tiên kia đến vậy.

Tứ bối lạc đen mặt quay về phủ. Không đầy nửa ngày, toàn bộ kinh thành lại lần nữa sôi sục. Ở cá cược ở khắp các nơi lại rồi rít chuẩn bị mở ván đánh cược mới. Quan trọng nhất bây giờ là phải nghe ngóng rõ ràng bên phủ Tứ bối lạc sẽ cử vị phúc tấn nào ra nghênh chiến. Nếu như là tỷ thí trong cung, có ba vị là thượng sách: đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị cùng hai trắc phúc tấn Lý thị và Niên thị. Lý trắc phúc tấn chỉ còn hai tháng nữa sẽ sinh, đương nhiên bị loại, còn lại Niên trắc phúc tấn hoặc đích phúc tấn tự thân xuất mã. Nhưng mà ngẫm lại, lỡ như Ô Lạt Na Lạp Thị thua, công chúa kia gả vào phủ Tứ bối lạc, phúc tấn sẽ lấy gì để quản lý mọi người? Lấy cái gì để dọa vị công chúa kia? Xem ra khả năng Niên trắc phúc tấn ra mặt là tương đối cao.

Nhưng không biết giữa Niên trắc phúc tấn và công chúa Triều Tiên thì người nào có phần thắng lớn hơn? Nếu như đây là Đông Giai Thị phủ Tứ bối lạc thì tốt quá rồi, mọi người sẽ chẳng cần nghĩ nữa, nhất định đặt cược hết vào nàng. Nữ nhân này ngay cả chuyện Tứ bối lạc bao giờ có Đại a ca còn đánh cược thắng, còn chuyện gì mà nàng không thắng nổi? Tiếc rằng nàng chỉ là một thứ phúc tấn, không đủ tư cách. Nhưng mà tại sao nàng cũng không chịu

xuất phủ đi dạo một lát?! Nếu nàng xuất phủ, họ đã có thể hỏi thăm xem người nào có phần thắng lớn hơn rồi!

Nghe người ta nghị luận trong tửu quán, Dận Đường liền quơ chén rượu: “Không ngờ Đông Giai Thị kia lại nổi tiếng như vậy, chuyện đã qua một năm rồi mà vẫn còn người nhắc đến”.

“Vì nữ nhân đó quá tà môn mà”. Dận Nga liếc Cửu ca một cái: “Nếu nữ nhân đó đấu với công chúa Triều Tiên thật thì đệ cũng cược nàng ta thắng”.

“Chỉ tiếc lần này nàng không có đất diễn”. Dận Đường xoay xoay chén rượu rồi lại buông xuống.

“Chưa chắc, nghe nói thân thể Niên thị vẫn không được khỏe, tuy Tứ ca cưng chiều nàng thật, nhưng hai lần nàng mang thai đều không giữ được. Nếu nàng không chịu nổi áp lực lần này thì Tứ tẩu không thể không ra mặt, quyết chiến một trận. Đông Giai Thị kia có quan hệ tốt với đích phúc tấn, mọi người đều biết nếu phúc tấn mất mặt thì nàng ta cũng không được nửa phần lợi lộc”. Dận Tự suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Chỉ e nàng ta muốn giúp cũng không được. Dù muốn trợ trận thì đến lúc tranh tài cũng không có chỗ cho nàng ta đứng”. Dận Đường đáp.

“Từ phi lần này nàng cải trang thành thị nữ bên người của Tứ tẩu”. Dận Tự cùng Dận Đường nhìn nhau ngầm hiểu.

“Vậy Bát Ca, Cửu ca, hai người xem lần này phần thắng nghiêng về ai?” Dận Nga hỏi.

Dận Đường suy nghĩ một chút rồi cúi xuống lắc đầu, “Khó nói. Tuy vị công chúa Triều Tiên này là tài nữ nổi danh ở nước nàng nhưng Tứ tẩu đã từng là một nữ quan, tài học cũng chẳng kém cạnh, chẳng qua là bình thường Tứ tẩu đối nhân xử thế khiêm nhường, không thích phô bày ra thôi”.

“Tứ tẩu thắng, Kim Hoa công chúa gả cho Đại a ca – đây là kết quả mà Tứ a ca mong chờ nhất bây giờ, hẳn chắc hẳn cũng không muốn đắc tội với Đại a ca vì một nữ nhân có hay không không quan trọng”.

“Từ người trong phủ Đại bối lạc thì hình như bây giờ tất cả nữ quyến đều đang đứng về phía Tứ a ca, vừa khéo trái ngược với lần đánh cược trước, cũng không biết lần này sẽ có kết quả nào ngoài ý muốn không?”

Chén rượu đụng nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tự Bộc Lộ Sở Đoán

Khác với không khí sôi sục bên ngoài, trong phủ Tứ bối lạc lại tương đối bình tĩnh, nếu mọi chuyện đã định thì điều duy nhất có thể làm bây giờ là nghĩ xem ai nên ra mặt. Ô Lạt Na Lạp Thị thân là đích phúc tấn, lại có Đại a ca, vậy nên địa vị sẽ không chịu chút tổn hại nào, kể cả vị công chúa Triều Tiên kia có vào cửa thì tối đa cũng chỉ có thể làm trắc phúc tấn. Nếu chẳng may Ô Lạt Na Lạp Thị nghênh chiến thua thì sẽ tổn hại mặt mũi của Tứ bối lạc. Vậy nên, sau khi mọi người thương thảo xong xuôi liền cho ra đáp án như bên ngoài phỏng đoán – bước đầu tốt nhất cứ để Niên trắc phúc tấn ra mặt. Hơn nữa xem tình hình này, Khang Hi đến xem náo nhiệt là điều khá chắc chắn.

“Tiểu thư, người thấy Niên trắc phúc tấn có bao nhiêu phần thắng?” Tiểu Thúy thấy Đông Thục Lan đọc được một đoạn đã khép sách lại, nhắm mắt dưỡng thần, liền đem nghi vấn của mình hỏi ra miệng. Khụ, chủ tử các viện bây giờ đều coi tiểu thư nhà nàng như thầy bói, không phải tiểu thư chỉ đánh cược thắng một lần vào năm ngoái thôi sao, vậy mà đại nha hoàn bên người trắc phúc tấn cứ liên tục tới tìm nàng. Với lại chuyện này thì sao có thể xem tướng mà đoán thắng thua? Cho dù có đoán ra được, chắc chắn tiểu thư cũng không tự nguyện dây vào mớ bong bóng này.

“Phần thắng gì?” Thục Lan mở mắt ra.

“Chính là chuyện Niên trắc phúc tấn cùng công chúa Triều Tiên tranh tài lần này. Cả kinh thành đều đang truyền nhau”.

“Tranh tài gì?”

“Còn tranh tài nào nữa? Hai bên đều là tài nữ có tiếng, đương nhiên là sẽ đấu cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, đủ các loại tài nghệ”.

“Ồ tài nữ! Không biết là nước nấy phần? Nếu khoảng cách giữa các nàng không rõ ràng như chữ viết bút lông của bản tiểu thư đặt cạnh chữ viết bút lông của phúc tấn, thì kết quả của cuộc so tài này hiển nhiên sẽ phụ thuộc vào việc bối lạc gia có muốn thắng hay không”.

“Hả?” Tiểu Thúy có phần mơ hồ: “Tiểu thư, nước cái gì phần cơ?”

“Chính là tài nữ đó. Không phải đều do người ngoài thổi phồng lên sao? Ra ngoài nhiều, thi từ nhiều, được người bình phẩm nhiều thì đương nhiên sẽ nổi tiếng. Nước ở đây giống trong “rượu trộn nước” ấy, không thể nhìn mà nói trước được có bao nhiêu phần thực tài. Nếu ta là Niên thị thì bây giờ ta sẽ

cấp tốc cho người đi thu thập chữ viết, thi từ cùng những bức họa của vị công chúa kia, nếu chênh lệch không quá lớn thì có thể vô tư làm những gì nên làm”.

“Nô tỳ không rõ”.

“Trong thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, chỉ trừ mỗi ‘kỳ’ là có thua thắng rõ ràng, còn lại những thứ khác đều vô cùng mơ hồ, không có quy định rạch ròi thắng thua. Ví dụ như chữ viết bằng bút lông, nếu như lấy chữ của ta so với phúc tấn thì đương nhiên không có gì để nói, thế nhưng khi đặt chữ của hai người thực lực tương đương cạnh nhau để so sánh thì sở thích cá nhân của người nhìn sẽ chiếm một phần rất lớn trong việc phân định thắng thua. Hẳn có thể nói chữ của người thiên về mềm mại, hay nói chung thiên về cứng cỏi. Người sẽ không phân bác được, bởi căn bản cũng đâu có luật nào quy định rõ ràng”. Đồng Thực Lan thấy Tiểu Thúy vẫn còn chút khó hiểu liền thăm thử dài, nha đầu này cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi ngốc nghếch. Nhưng mà ngốc một chút cũng không sao, mặc dù khi nói chuyện có hơi một nhưng rất hợp để giữ lại bên người. “Ta nói rõ ràng hơn nhé. Ví dụ, khi nghe hát thì tiểu thư ta thích nghe những khúc anh hùng ca, còn người lại thích nghe những điệu hát dân gian vùng Giang Nam. Khi hai người đàn hai thể loại khác nhau, không kể đến họ đàn hay hay dở, ta sẽ cảm thấy dân ca Giang Nam không đủ khí thế, người sẽ cảm thấy anh hùng ca quá bi tráng, trên thực tế, đây là hai thể loại nhạc khác nhau nên không thể đem ra so sánh được, thế nhưng nếu cho bỏ phiếu không phải người sẽ chọn vị nhạc công đàn khúc dân ca Giang Nam sao?”

Tiểu Thúy hơi do dự gật đầu. Nàng dường như đã hơi hiểu ra: “Ý của tiểu thư là...”

“Đạo lý của những thứ kia cũng như vậy, không có tiêu chuẩn rõ ràng để xác định tốt xấu, cuối cùng thì tốt xấu hay thắng thua đều nằm trong tay những người bình phẩm. Cũng giống như chữ viết vậy, đều cùng một nguyên mẫu nhưng mỗi người sẽ có một phong cách viết khác nhau”.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy có chút bất mãn, “Bối lạc gia chắc chắn sẽ không biết hỏi lộ những người bình phẩm để làm chủ đột so tài này đâu!”

“Đừng kích động, đừng kích động. Tư tưởng của bản tiểu thư hắc ám đến vậy sao? Ý của ta là cuộc so tài này còn phụ thuộc rất nhiều vào yếu tố may mắn, việc sở thích cá nhân của người bình phẩm đóng một vai trò rất quan trọng là không thể phủ nhận”.

“Tiểu thư thứ lỗi”. Tiểu Thúy cúi đầu.

“Còn nữa, chuyện hỏi lộ người bình phẩm cũng không cần gia đi làm”.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy lại ngẩng khuôn mặt bánh bao lên.

“Nếu như bối lạc gia có ý muốn cưới vị công chúa Triều Tiên này vào cửa thì chắc chắn trắc phúc tấn phải thuận theo ý của gia. Nếu như gia không muốn cưới công chúa mà trắc phúc tấn lại thắng thì đương nhiên gia sẽ vui vẻ, thế nhưng rủi như nàng thua, phủ Tứ bối lạc vẫn còn đây chỗ, tùy tiện nhét vị công chúa này vào một viện là xong, nhưng mà Lý trắc phúc tấn lại sắp sinh tiểu a ca nên rất có thể Niên trắc phúc tấn sẽ bị thất sủng một thời gian khá dài sau đó. Còn một điều cũng không thể phủ nhận là người ngoài sẽ đồn đại bối lạc gia cũng có ý với mỹ nhân cho nên mới để cho trắc phúc tấn có ý thua, mặc dù chúng ta đều biết đây không phải là sự thật nhưng miệng lưỡi người đời vốn đáng sợ, không phải sao? Mặt khác, nếu như Đại a ca thật sự có lòng với mỹ nhân Triều Tiên kia thì chỉ cần một người nói nhỏ cho hắn chuyện lần này, hắn sẽ tự khắc cho người đi lo liệu. Vậy nên ta mới nói vụ tranh tài nhằm chán này hoàn toàn dựa vào việc gia có thật sự muốn thắng hay không”.

“Tiểu thư, vậy người xem gia...”

“Người vốn ngốc hay hôm nay bị đập đầu vậy hả? Bối lạc gia có tâm tư gì thì cũng là chuyện giữa bối lạc gia và Niên trắc phúc tấn, chúng ta ở ngoài xem vui là được rồi, đừng có thấy ít mà kiếm thêm chuyện rước họa vào thân”.

“Tiểu thư răn dạy phải, lần sau Tiểu Thúy không dám nữa”. Tiểu Thúy vội vàng quỳ xuống.

“Địa vị của tiểu thư ta thế nào người cũng đã rõ, cứu được người một lần nhưng chưa chắc đã cứu được lần thứ hai”.

“Nô tỳ hiểu tấm lòng của tiểu thư”.

“Biết rồi thì đừng quá tốt với người ngoài. Vờ kịch này nếu không liên quan gì đến chúng ta thì cứ đứng bình tâm một bên uống trà, cắn hạt dưa mà xem ít mò mẫm tâm tư người khác thôi, đừng để chưa già đã yếu”.

“Đạ”. Sau khi Tiểu Thúy đoán ý qua lời nói và sắc mặt một lát liền vừa hỗn loạn vừa hưng phấn nịnh nọt: “Tiểu thư, người bên ngoài đang nói với nhau, nếu tiểu thư thay mặt phủ Tứ bối lạc nghiêng chiến cô công chúa Triều Tiên kia, bọn họ nhất định sẽ cược người thắng”.

“Nếu là ta thì phân thắng thua càng đơn giản. Cầm: ta căn bản không biết; thi: đem mấy chữ viết bút lông của ta ra thì trừ phi có người trợn mắt nói dối, chi hươu bảo ngựa, nếu không thắng bại sẽ rất rõ ràng; kì: ta không biết chơi cờ vậy; còn lại họa: tranh ta vẽ nói không chừng chỉ có Đại a ca chưa đầy một tuổi biết thưởng thức, chi tiếc là sẽ chẳng có ai mời nhóc ấy đi làm người bình phẩm. Đúng rồi, nhóc ấy biết nói chưa?” Thực Lan nhớ đến Hoàng Huy, thuận miệng hỏi một câu.

“Nghe nói là biết gọi người khác rồi ạ”. Tiểu Thúy hơi đen mặt, hình như chưa thấy ai đem điểm yếu của mình nói ra một cách hùng hồn như tiểu thư nhà nàng.

“Thông minh lắm sao?”

“Cũng bình thường, nhưng mà có vẻ như tiểu thư không mấy nhiệt tình với Đại a ca của phúc tấn”. Tiểu Thúy cẩn thận chọn từ cho thích hợp.

“Nhiệt tình quá sẽ đem đến phiền toái. Bất kể chuyện gì cũng không nên quá nhiệt tình”. Thục Lan đưa mắt quanh thư phòng nhỏ của mình, hài lòng gật đầu một cái: “Nếu hiện giờ không lo thiếu sách đọc thì cũng không cần phải vác thêm vài thứ phiền toái vô vị lên người”.

“Chỉ sợ tiểu thư không đi tìm phiền toái thì phiền toái cũng sẽ tự tìm tới tiểu thư người”.

“Trù ẻo ta ít thôi. Bối lạc gia biết ta không hiểu mấy thứ thi từ ca phú học đòi văn vẻ gì đó, tài cưỡi ngựa của ta thế nào ngài ấy cũng biết rõ mồn một. Ta vẫn không tài, võ không giỏi, hơn nữa trận tỷ thí lần này là khẩu dụ của Hoàng thượng, Thánh thượng nhất định sẽ đến tận nơi để xem, bằng với thân phận của ta thì vẫn chưa có tư cách để gặp mặt vua. Trừ phi bối lạc gia muốn làm mất mặt Triều Tiên bằng việc đưa một kẻ vô luận là thân phận hay tài nghệ đều kém công chúa Triều Tiên một khoảng rất xa ra tỷ thí với nàng. Ta nghĩ cho dù đương kim Thánh thượng không có mặt ở đó thì gia cũng sẽ không xúc động đến vậy, điều này không hợp với cách đối nhân xử thế của ngài. Vậy nên...” Đông thứ phúc tấn đây nấp quan tài cho cuộc nói chuyện này, kết luận: “Tiểu Thuby, đừng trả lời, chúng ta tiếp tục xem diễn”.

“Dạ”. Tiểu Thuby đáp, không có lòng tin như tiểu thư nàng, không thể phủ nhận là kể từ sau khi bối lạc gia đến chiếm thư phòng ở Hình Thần uyển, tất cả mọi người trong viện đều không thanh nhàn như trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nổi Tiếng Làm Người Không Vui

Ngày kế tiếp mặt Tử bối lạc càng thêm đen, hắc mang về tin tức là Khang Hi quyết định ba ngày sau sẽ tiến hành tỷ thí ở ngự hoa viên, còn muốn đích thân mình là người bình phẩm. Điều này khiến cho đêm đó Niên trắc phúc tấn lại phát bệnh. Đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị ở trong phòng khách đi qua đi lại, hoang mang lo sợ, không biết phải làm thế nào cho phải, đại nha hoàn Thuby Châu liền hiến kế: “Chi bằng phúc tấn hỏi qua Đông thứ phúc tấn, biết đầu nàng lại có biện pháp gì. Dù sao nhiều người cũng có thể thương lượng”.

“Cũng đúng. Hoàng Huy đâu?”

“Thái ma ma vẫn đang chăm sóc, phúc tấn yên tâm”.

“Vậy chúng ta đến Hình Thần uyển một chuyến”.

Đông Thục Lan ở Hình Thần uyển vừa nghe xong thông báo liền vội vàng chỉnh trang lại áo quần, nghênh đón bên ngoài phòng: “Phúc tấn cát tường”.

“Đứng lên, đi vào rồi nói”.

“Dạ”.

Tiểu Thuby sau khi dâng trà liền lùi về phía sau tiểu thư.

“Tại sao hôm nay phúc tấn lại rảnh rỗi đến chỗ Thục Lan ngồi chơi vậy?”

“Khụ...Hắn là muội đã nghe nói tới qua Niên thị lại phát bệnh. Ta đang lo lắng không biết ba ngày nữa ai sẽ ra mặt đây, hôm nay đến hỏi muội muội xem chọn người nào thì tốt”.

“Phúc tấn...chuyện này...Thục Lan thật sự không giúp gì được. Trong phủ này người có thể vào cung diện thánh trừ phúc tấn cũng chỉ còn hai vị trắc phúc tấn là Lý thị và Niên thị, bây giờ...”

Ô Lạt Na Lạp Thị cũng thờ dãi: “Trong lòng ta và muội còn không rõ chút tâm tư này của Niên thị sao? Lần này người bình phẩm lại chính là Hoàng thượng, nếu là người khác thì may ra còn có hi vọng tri hoãn, nhưng nay kim khẩu đã mở, chuyện cũng đã trở thành chắc như đinh đóng cột. Nói thế nào Niên thị cũng là tài nữ có tiếng trong kinh thành, nếu được nhận xét tốt cũng thôi, chỉ sợ Hoàng thượng chỉ ra được khuyết điểm gì, lúc ấy mặt mũi của nàng ấy biết để đi đâu? Vị công chúa Triều Tiên này tại sao cứ nhất định phải gây khó dễ cho Tử gia chứ?”

“Phúc tấn này, Thục Lan nói không phải, người cần gì phải lo lắng như vậy? Thắng tự nhiên là tốt, thua cũng chẳng làm sao, vị công chúa này gả vào phủ rồi chẳng lẽ vẫn có thể làm một công chúa như trước? Gả vào phủ rồi thì chính là người của Tử gia, cũng phải tuân theo quy tắc trong phủ, người nên làm cái gì thì làm cái đó, còn phải sợ nàng ta kêu gào đòi phản nữa sao, người cũng không phải không hiểu tính gia – ghét nhất là những kẻ không tuân thủ quy tắc. Vậy nên phúc tấn người cũng đừng quá xem trọng vấn đề thắng thua. Hơn nữa nghe nói phúc tấn năm xưa cũng từng đảm nhiệm chức nữ quan, nói thế nào cũng phải đầy bụng kinh luân, việc gì phải sợ một công chúa nước nhỏ?”

“Ta đây chỉ sợ vạn nhất thua thì Tử gia sẽ mất thể diện trước người khác. Những thứ thi họa này đâu có chuẩn mực rõ ràng”.

“So với ngồi ở đây lo lắng, chỉ bằng phúc tấn cho người đi thu thập một số bút tích của công chúa kia cùng những bức họa mà Thánh thượng yêu thích về, như vậy cũng vững dạ hơn”.

“Thập Tam a ca rất cẩn thận, khẩu dụ của Hoàng thượng vừa ra thì đệ ấy đã phái người đi tìm rồi”.

Đang nói chuyện thì ngoài viện có người bước nhanh vào thông báo rằng Tứ a ca và Thập Tam a ca đang đến. Hai người liền vội vã đứng lên, nghênh đón ngoài phòng khách: “Tứ gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường”.

“Miễn lễ”.

“Tứ tẩu cát tường, chào thứ phúc tấn”. Dận Tường ôm quyền thi lễ.

Một thị vệ chạy theo họ, đem mấy cuốn thi họa được bồi tốt đến, để lên trên cái bàn tròn trong phòng khách rồi lui sang một bên.

“Đây là...” Ô Lạt Na Lạp Thị hỏi.

“Là bút tích của Kim Hoa công chúa”.

Tại sao không trực tiếp đưa đến viện của phúc tấn mà lại đem qua Hình Thần uyển? Đông Thục Lan đứng ở phía sau phúc tấn âm thầm cau mày, có chút dự cảm không tốt lành. Nàng giả vờ làm vẻ mặt như đột nhiên hiểu ra: “À, thiếp thân biết rồi, nhất định bồi lạc gia đang muốn xét xem chừng này bút tích đã đủ chưa, còn cả sở thích của Hoàng thượng như thế nào nữa nên mới quay lại bàn bạc cùng phúc tấn, người đứng là có phúc, gia đã đối tốt với người lại còn thân thiết như vậy”.

Lời này của Đông Thục Lan đổi lại được ánh mắt có phần kinh ngạc của Ô Lạt Na Lạp Thị cùng cái liếc mắt giễu cợt của Dận Chân. Dận Tường hơi buồn cười: “Thứ phúc tấn, những bút tích này đều là chuẩn bị cho người”.

“Ta?!” Tay phải đang cầm khăn của Đông Thục Lan tự chỉ vào mũi mình rồi nhanh chóng hạ xuống, “Thiếp thân thất lễ”.

“Đề Thục Lan tỷ thí với Kim Hoa công chúa?” Ô Lạt Na Lạp Thị cũng lấy làm kinh hãi.

“Ta đã suy tính rồi, mặc dù Thục Lan không giỏi đánh đàn vẽ tranh, nhưng khi chơi cờ, nếu nàng ấy không đấu cờ vây với công chúa mà là những thể loại khác như ngũ tử liên châu, thì chắc hẳn có thể cầm chắc phần thắng, không phải nàng ấy lúc nào cũng chơi sao?” Dận Chân nhìn thoáng qua người đang núp sau lưng Ô Lạt Na Lạp Thị. “Về phần thư pháp, nếu so chữ viết bằng bút lông chim thì chắc chắn Kim Hoa công chúa cũng không phải là đối thủ. Trong bốn hạng mục Thục Lan cầm chắc hai, hai hạng mục còn lại chỉ cần thắng một là được rồi”.

“Đa tạ lòng tin của gia dành cho thiếp thân, có điều... dường như thiếp thân còn chưa đủ tư cách diện thánh, biết đấu thế nào đây? Một người ngoài cung, một người trong cung, đấu qua bức tường sao?”

“Hoàng a mã đặc biệt ban thưởng, ân chuẩn cho Đông Giai Thị vào cung dự thi”. Thập Tam đứng một bên vui vẻ ra mặt.

“Hả? Thiếp thân lại thất lễ”. Đông Thục Lan nhích đến bên cạnh phúc tấn, có chút trông mong hỏi: “Vị công chúa kia sẽ không cảm thấy mất thể diện khi phải thi tài cùng thiếp thân chứ?”

“Không, thậm chí công chúa còn thấy rằng cho nàng đi tỷ thí là chứng tỏ ta nghiêm túc, không chỉ qua loa cho xong”. Câu trả lời của Dận Chân khiến Thục Lan cứng họng.

“Thứ phúc tấn không ra ngoài nên nhất định chưa biết danh tiếng hiện tại của mình như thế nào”. Thập Tam a ca cười nói.

“Danh tiếng? Danh tiếng của thiếp thân không phải là dựa hơi tiểu a ca hết ăn uống rồi lại trèo cao sao?” Đông Thục Lan càng nói càng nhỏ, lấy tay kéo kéo mảnh khăn.

Dận Tường nghe vậy liền cười ra tiếng: “Đó là lúc trước, thứ phúc tấn thành danh nhờ ván đánh cờ cùng Cửu ca kia. Có người còn nói người giống hệt thầy bói, đoán đâu trúng đó. Ngay cả Thập ca cũng bảo sẽ đặt cược vào người nếu như người tỷ thí với Kim Hoa công chúa”.

“Thập Tam a ca, như vậy... như vậy hơi quá khoa trương rồi. Thập a ca cất nhắc, Thục Lan không gánh nổi”. Thục Lan ngay cả một khuôn mặt tươi cười cũng không nặn ra được, da như co rúm lại.

“Ngay cả Hoàng a mã cũng vì nghe được những tin đồn sùng bái mù quáng dành cho người từ các phủ nên mới đặc xá để người vào cung. Nếu như thắng đợt tỷ thí lần này, nói không chừng Hoàng a mã sẽ mở kim khâu, đặc biệt thăng người lên làm trắc phúc tấn”. Dận Tường cho rằng cơ hội như vậy khó mà có được, hẳn vẫn áy náy không thôi vì công lao chế tạo băng biểu vốn phải thuộc về Đông Giai Thị.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đã nhúng tay vào thì việc thương lượng một đường sống là không thể. Chuyện làm sao lại biến thành như thế này? Bọn họ Thục Lan im lặng hỏi ông trời, quả nhiên ông nổi danh hại người mà!

“Nếu việc đã định thì nàng nên nghiên cứu đồng thi họa này cho tốt, làm sao để có thể thắng một ván. Thập Tam sẽ nói qua cho nàng về sở thích của Hoàng a mã”. Dận Chân nói xong cũng chuẩn bị vào thư phòng làm việc.

Đông thứ phúc tấn không có hứng thú nhìn qua đồng đồ trên bàn, vô lực mở miệng: “Không dám làm phiền Thập Tam a ca, đem tài vẽ tranh của Thục

Lan ra so sánh với những bức họa kia nhất định là một trên mặt đất, một trên trời, thời gian chỉ còn lại hai ngày, cho dù lâm trận mới mãi gươm thì trình độ từ dưới đất của ta cũng không leo lên trời được”.

“Vây thứ phúc tấn có gì cần Thập Tam hỗ trợ không?” Dận Tường thấy bộ dạng đáng thương của Thục Lan liền có phần không đành lòng, nhưng cũng chẳng biết phải giúp đỡ thế nào.

“Nếu như...ta nói là **NEU NHU** ta thua, những người cược cho ta có thể sẽ đến đập phá cửa lớn của phủ Tứ bối lạc hay không? Ta có cần phải lo lắng đến tính mạng không?”

“Sao có thể nghiêm trọng như vậy, muội nhất định không được hù dọa bản thân”. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng an ủi vỗ vỗ vào tay Thục Lan.

“Nàng tự hiểu hoàn cảnh của mình là tốt, ta cũng không cần nói nhiều nữa. Nàng hãy chuẩn bị đi”. Dận Chân đứng ở cửa thư phòng.

“Lời này chứng tỏ Tứ ca hoàn toàn tin tưởng vào thứ phúc tấn, thứ phúc tấn nhất định có thể thắng được đợt tỷ thí này”. Lời của Thập Tam không hề có sức thuyết phục. Nói xong hắn cũng cúi đầu chạy vào thư phòng.

“Ta sẽ không quấy rầy muội nữa, muội cứ an tâm mà chuẩn bị, nếu có cần gì thì cứ cho người đi thông báo một tiếng đừng khách khí. Nói thế nào thì cuộc tỷ thí này cũng quan hệ đến thể diện của cả phủ Tứ bối lạc”.

“Thục Lan đã hiểu, cung tiễn phúc tấn”.

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy mặt mày ủ rớt: “Bây giờ phải làm gì?”

“Cho người thu dọn đồ trên bàn, truyền cơm, ăn no mới có sức động não. Tiểu Thúy, người nói xem cuộc tranh tài lần này ta nên thua hay nên thắng?”

“Đương nhiên tiểu thư nên thắng”.

“Nhưng mà...ta chỉ đánh cược thắng Cửu a ca một lần mà đã dính vào phiền toái lớn như vậy, nếu lần này ta lại thắng tiếp thì không biết sẽ có phiền toái nào nữa”.

“Nhưng mà tiểu thư có thua thì cũng không sống tốt qua ngày được. Trước không nói đến bên ngoài, chỉ nói riêng trong phủ thôi, nếu tiểu thư thua thì có khả năng sẽ không sống thư thái được như bây giờ. Lời ra tiếng vào nô tỳ cũng nghe nhiều, cũng biết tiểu thư không màng, thế nhưng nô tỳ không muốn tiểu thư phải chịu ủy khuất. Nếu như tiểu thư thắng, cho dù hơi phiền phức nhưng chắc chắn sẽ có bối lạc gia cùng phúc tấn đứng trước ngăn chặn, giống như bây giờ vậy”.

“Tiểu Thúy của ta trưởng thành rồi, cũng biết nói đạo lý lớn cơ đấy”.

“Tiểu thư!”

“Biết rồi, tỷ thí tiểu thư ta sẽ thắng, không để Tiểu Thúy của ta phải chịu ủy khuất. Người trước vào thư phòng hỏi xem hai vị trong đó có ăn cơm không, nếu như bọn họ không ăn thì để ta ăn trước. Theo như lời của bối lạc gia, trong cảm kỳ thi họa thì ta cũng có thể thắng được hai trận, vậy nên ta phải nghĩ thử xem làm thế nào để thắng đánh đàn hay vẽ tranh, nếu không hòa hai-hai, Hoàng thượng lại thêm một cuộc so tài bất kỳ vào thì ta ắt sẽ không xong, ngay cả thời gian trả đòn cũng không có, quá không an toàn”.

“Dạ”.

Thời gian chỉ có hai ngày, không biết thời tiết ngày tỷ thí sẽ như thế nào, bây giờ là tháng mười mùa thu, đang là lúc phong cảnh kinh thành đẹp nhất, chỉ mong ngày tỷ thí có nhiều loại hoa đẹp để nở rộ. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa: nàng có được lòng người, toàn bộ kinh thành đều tin tưởng mù quáng mà đặt nàng thắng; địa lợi: ngự hoa viên Tử Cấm thành hẳn cũng được coi là sân nhà của nàng; bây giờ điều quan trọng nhất là xem “thiên thời” thế nào thôi, nếu như ngày cả điều này cũng thuận thì việc nàng thắng trận thi tài với công chúa Triều Tiên là không cần bàn cãi nữa.

Dận Chân đang ngồi ở bàn đối diện xử lý công văn, ngẩng đầu lên thì thấy Thục Lan viết lên giấy bốn chữ “cảm kỳ thi họa”, phía dưới “cảm” đánh dấu gạch chéo; dưới “kỳ” viết ngũ tử liên châu; dưới “thi” viết bút lông chim; dưới “họa” ghi chú thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nhưng xung quanh “thiên thời” lại được khoanh tròn. Dận Chân chợt hiểu, xem ra nữ nhân này đang muốn nghĩ biện pháp cho phần vẽ tranh, cũng không biết nàng định nghĩ ra thứ mẹo mó vẹo vọ gì.

Dận Chân cũng bắt đầu chờ mong giống như những người khác, hai ngày sau, cuộc so tài giữa Đông Giai Thị Thục Lan với Kim Hoa công chúa nước Triều Tiên sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Cầm Nghệ, Kỳ Nghệ

Mặc dù đây là cuộc so tài giữa công chúa Triều Tiên với thứ phúc tấn của hoàng tử Đại Thanh, nhưng nói thế nào cũng không gọi là quốc sự, ở trong mắt Khang Hi gia, cuộc tỷ thí này nhiều lắm cũng chỉ có thể được coi là một trò tiêu khiển mà thôi. Thế nên ông cũng không hạn chế nhiều, cho phép tất cả những a ca cảm thấy hứng thú trình diện quan sát, tần phi trong hậu cung cũng vậy, các a ca được phép mang theo một nữ quyến, cũng bởi vì người dự thí là Đông Giai Thị Thục Lan cho nên trong số các ngoại thần, Đông Quốc Cương được Khang Hi đặc biệt ân chuẩn cùng đến xem sự kiện lần này. Thế nhưng Đông Quốc Cương lại lo sợ bất an, cô cháu gái này hẳn không một chút quen thuộc, không kể đến chuyện nàng là con vợ lẽ, trước khi xuất giá nàng cũng không có chút gì đặc biệt, ngay cả tướng mạo của nàng hẳn còn không nhớ rõ, không ngờ sau khi nàng được gả vào phủ Tứ bối lạc lại có được một chút danh tiếng, còn được Hoàng thượng chú ý tới, chỉ mong lần này nàng không bị đánh hội nguyên hình mà làm mất thể diện của Đông gia.

Chính vì vậy khi Đông Thục Lan theo Tứ bối lạc và phúc tấn cúi lạy Hoàng thượng, Đông Quốc Cương liền đặc biệt tỉ mỉ đánh giá cô cháu gái nhỏ của mình. Sau đấy hẳn liếc nhìn sang một cháu gái khác đang đứng bên Thái tử, về tướng mạo vẫn kém một chút nhưng chắc hẳn tài nghệ cũng xuất chúng.

Lại kể đến Đông Thục Lan, kể từ sau khi nàng xuyên không đến Đại Thanh thì chưa bao giờ được hoan nghênh nhiệt liệt thế này, Thập Ngũ và Thập Lục a ca chờ ở cửa cung muốn cổ vũ cho nàng bằng được; Thập Tam a ca cùng phúc tấn đứng đợi ở con đường duy nhất dẫn tới ngự hoa viên chờ nàng cùng đi vào, điều này làm cho Thục Lan được yêu chiều sinh sợ hãi.

Phúc tấn Quách Lạc La Thị của Bát bối lạc vẫn là bộ dạng lên mặt nạt người như trước: “Ta bảo này Đông Giai Thị, nếu cô công chúa tiểu quốc Triều Tiên kia đã coi thường nữ tử Đại Thanh chúng ta thì ngươi cũng không cần phải khách khí với nàng ta làm gì, hiểu chứ?! Có bao nhiêu bản lĩnh thì lần này cứ thể hiện hết ra, đừng để có người lại nói nữ tử Đại Thanh chúng ta nhất gan sợ phiền phức, cáo bệnh không dám ứng chiến, hay toàn là những kẻ không tài cán gì, bị người ta coi thường”.

“Đạ, Thục Lan nhất định sẽ cố hết sức”. Đông Thục Lan kính cẩn trả lời, trong lòng thì thầm than. Trời đất ơi, cứ phải nghiêm túc như vậy làm gì, mấy nam nhân kia căn bản chỉ coi trận so tài này như một trò tiêu khiển mà thôi. Nàng đang diễn trò giải trí không thu tiền sao?! Thật không hiểu nổi vị công chúa Triều Tiên một đầu toàn cháo đặc kia làm thế nào mà được phong làm tài nữ nữa, tự nàng ta muốn mua vui cho mọi người thì cũng thôi, đằng này lại muốn kéo thêm người khác xuống nước, thật là con mẹ nó, nàng quá là xui xẻo mà!

“Đệ muội yên tâm, Thục Lan sẽ cố gắng, hai ngày nay nàng đều chăm chỉ chuẩn bị”. Ô Lạt Na Lạp Thị vội vàng giải vây cho Thục Lan rồi cười híp mắt kéo Quách Lạc La Thị đi chào hỏi những tỷ muội khác.

Một lát sau, người càng ngày càng nhiều, Đông Thục Lan len lén liếc qua một cái, hầu như tất cả a ca đều tới tham gia vụ náo nhiệt này, bọn họ đứng là nhân rồi.

Khi giọng nói lanh lảnh của tiểu thái giám vang lên, tiếng nghị luận sôi nổi của mọi người trong ngự hoa viên thoáng chốc biến mất, tiếp đó là từng đợt hương thơm hun người, y phục rực rỡ sắc màu chộc người hoa mắt xuất hiện, Kim Hoa công chúa của Triều Tiên thì theo sát đằng sau Khang Hi, căn cứ vào nguồn đáng tin cậy trong cung truyền ra thì Hoàng thượng dung túng vị công chúa này hoàn toàn vì tính tình của nàng giống với Tứ công chúa đã xuất giá phương xa, vì vậy thái độ của mọi người đối với nàng cũng không tệ chừng như trước. Xem ra số tần phi trong cung đến xem náo nhiệt cũng không ít!

Quả nhiên tất cả mọi người đều rất nhân rồi!

Sau khi chờ mọi người ngồi vào chỗ của mình Lý Đức Toàn mới vùng phát trần: “Cuộc tỷ thí bắt đầu”.

Đông Giai Thị và Kim Hoa công chúa bước ra khỏi hàng hành lễ với Khang Hi.

“Trận đầu tiên là cầm nghệ”.

Tiểu nha hoàn bên người Kim Hoa công chúa vội vã bày cây đàn mà công chúa yêu thích nhất ra, thế nhưng trước mặt Đông Thục Lan ngồi bên cạnh nàng lại trống không như vùng hoang dã. Ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều tập trung lên người Thục Lan.

“Trận tỷ thí đầu tiên...nô tỳ nhận thua”. Thục Lan tiếp tục thi lễ.

Khang Hi gia sừng sốt, mọi người trong bữa tiệc cũng bàn luận xôn xao.

“Xin Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ không biết đánh đàn”. Đông Thục Lan khầu đầu trước Khang Hi.

“Hoàng thượng, người nào cũng có những thứ am hiểu và không am hiểu, chuyện thứ phúc tấn không thông thạo đánh đàn cũng không lạ, có lẽ nàng lại am hiểu một thể loại khác”. Sứ giả Triều Tiên vội quý xuống thưa, hẳn vạn lần phản đối cuộc tỷ thí lần này. Lúc trước vừa thoát khỏi một cạm bẫy như vậy mà công chúa vẫn còn tùy hứng.

Khang Hi còn chưa mở lời, Kim Hoa đã nói trước: “Vậy người biết dùng nhạc cụ gì? Tỳ bà hay sáo? Ta đều có thể phụng bồi”.

“Cảm tạ công chúa đã khoan dung độ lượng, chỉ tiếc là thiếp thân loại nhạc cụ nào cũng không biết chơi”. Thục Lan nhìn thẳng vào Kim Hoa công chúa. “Vậy nên trận tỷ thí đầu tiên này Thục Lan nhận thua”.

“Định đùa gì vậy!” Kim Hoa công chúa thoát cái đứng lên, quay mặt về phía Dân Chân: “Tứ bối lạc, người xem thường ta sao? Lại để cho một kẻ cái gì cũng không biết tỷ thí với ta?”

Bàn tiệc thoáng chốc yên tĩnh lại, ai cũng muốn nhìn xem Tứ a ca sẽ giải quyết thế nào. Đông Quốc Cương cúi đầu không dám nhìn Khang Hi đế, quá mất thể diện, trong bao nhiêu nữ tử xuất thân từ Đông gia mà lại có một người không biết chơi đàn, sau khi trở về nhất định phải răn dạy bọn họ cho tốt! Dân Chân mặt không đổi sắc, rất trấn tĩnh cảm chén trà nhẹ nhàng thổi thổi rồi uống một ngụm.

“Công chúa, mặc dù Tứ bối lạc nổi danh là cần kiệm nhưng khi muốn nghe đàn cũng sẽ dùng tiền để mời nhạc công, vậy nên trong phủ Tứ bối lạc cũng có nhạc cụ, chủ yếu là để mua vui cho bản thân chứ không dùng. Huống chi hiện tại mới là trận tỷ thí đầu tiên, còn những ba trận nữa, thắng bại thế nào vẫn chưa biết được”.

Khang Hi gia nở nụ cười, nghiêng người sang bên cạnh: “Quốc Cương, tiểu nha đầu nhà ngươi đúng là mồm mép đấy”.

Đông Quốc Cương vội vã đứng dậy khom lưng: “Hoàng thượng quá khen rồi”.

Khang Hi lại dựa lưng vào ghế, nhìn qua Lý Đức Toàn một cái, Lý Đức Toàn liền hiểu ý: “Trận tỷ thí đầu tiên – cảm nghệ, Kim Hoa công chúa thắng. Tiếp theo sẽ là trận tỷ thí thứ hai – đánh cờ”.

Các tiểu thái giám vội mang bàn cờ ra, đặt quân cờ vào chính giữa.

Đông Thục Lan lần thứ ba thì lễ trước Hoàng thượng, nàng đã đoán trước được hôm nay hai cái chân này sẽ không thuộc về nàng, “Hoàng thượng, nếu như kỳ phùng địch thủ cùng đấu cờ vậy thì sẽ tốn thời gian vô cùng, khẩn cầu Hoàng thượng đổi thể loại khác đơn giản mà tốn ít thời gian hơn”. Nói xong, nàng quay người lại, đối diện với công chúa Triều Tiên: “Công chúa điện hạ, bất luận là ngũ tử liên châu, cờ tướng Sở hà Hán giới, mặc sắc quân kỳ, hay thậm chí là xúc cúc, thiếp thân đều có thể đấu cùng công chúa”.

“Xúc cúc?” Trăm miệng một lời. Nhóm sứ giả Triều Tiên từ trước tới giờ chỉ biết xúc cúc là một trò chơi vận động của nam nhân, chưa nghe thấy nó có thể chơi trên bàn cờ, kiến thức của nhóm phúc tấn cùng Đại a ca về khả năng chơi bài của Đông Giai Thị lại tăng thêm một bậc, nữ nhân này đã biết đủ kiểu chơi bài, không ngờ nhắc đến cờ cũng chẳng kém chút nào, có thể kiếm ra đủ thể loại trên trời dưới biển; các tiểu a ca đều mắt sáng như sao, Thập Ngũ hồi đệ đệ bên cạnh: “Thập Lục, đệ biết chứ?”

Dận Lộc mắt đang lờ sao cũng lắc đầu: “Căn bản đệ không biết kỳ nghệ của thứ phúc tấn lại lợi hại như vậy, biết chơi đủ thể loại. Lần sau nhất định đệ phải bắt nàng dạy bằng được mới thôi”.

Thập Thất a ca nhanh nhẩu ôm cứng lấy tay Dận Lộc: “Thập Lục ca, khi nào huynh đến phủ Tứ ca thì nhất định phải báo cho đệ một tiếng đó, đệ muốn đi cùng huynh!”

“Ngũ tử liên châu với xúc cúc đều là do người tự bịa ra thôi”. Công chúa Triều Tiên ghen một hồi lâu, cảnh tượng này chính là một phiên bản hoàn hảo của những gì mới xảy ra trước đó, có điều địa vị đã bị hoán đổi. Chỉ bằng việc liệt kê một loạt những cách chơi nàng chưa từng nghe mà muốn nàng nhận thua là tuyệt không có khả năng.

“Là do người kiến thức nông cạn thì có!” Tiểu Thập Lục nhảy dựng lên, hẳn không thích nghe người khác nói Đông Giai Thị bịa đặt, hẳn biết thứ phúc tấn thích chơi ngũ tử liên châu, dù Dận Lộc cũng chưa từng nghe nói có thể chơi xúc cúc trên bàn cờ, nhưng mà chỉ cần thứ phúc tấn nói biết thì nhất định đó là sự thật, nàng sẽ không lừa gạt người khác.

“Được thôi, thưa Hoàng thượng, nếu như ngay bây giờ thứ phúc tấn có thể đem quy tắc cùng cách chơi của ngũ tử liên châu, cờ tướng Sở hà Hán giới, mặc sắc quân kỳ và xúc cúc biểu diễn một lần thì ván này ta sẽ nhận thua. Nếu trong số đó có bất kỳ một thể loại nào không biểu diễn được...”

“Nếu có bất kỳ một thể loại nào không biểu diễn được... ván này coi như công chúa thắng”.

“Một lời đã định”.

Đông Thục Lan gật đầu, toàn trường hưng phấn. Tất cả mọi người hăng hái bừng bừng nghe Đông Giai Thị Thục Lan giới thiệu quy tắc chơi cờ, sau đó tự thực hành, nếu có chỗ không hiểu thì hỏi lại Thục Lan. Lý Đức Toàn rất cơ trí, đã sớm sắp sẵn bàn cờ trước mặt Khang Hi.

Đông Quốc Cương lại âm thầm lau đi một phen mồ hôi, lúc trước nghe nói cô cháu gái này văn dốt võ nát, chỉ nhờ lừa ăn lừa chơi mà trèo cao, hẳn còn không tin, nhưng bây giờ xem ra... không có lừa thì làm sao có khôn.

Trong cuộc trấn định nhất sợ rằng chỉ có Dận Chân và phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị, hai người nhìn thoáng qua nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

“Không ngờ Đông Giai Thị này biết chơi nhiều thể loại như vậy. Nhưng càng không ngờ Hoàng thượng cũng cảm thấy hứng thú”. Ô Lạt Na Lạp Thị thầm than trong đầu.

Hai cuộc tỷ thí tiếp theo nhất thời bị quên đi, mãi cho đến khi sắc trời có chút tối, mọi người mới phát giác là đã qua hai canh giờ. Nếu tiếp tục tiến hành hai trận tỷ thí tiếp theo thì hình như có hơi muộn. Trên bàn dù sao cũng còn một đồng lớn tấu chương đang chờ Hoàng thượng phê duyệt, vì thế mà hai cuộc tỷ thí tiếp theo được lùi sang ngày hôm sau, mà Tam bối lạc cùng Tứ bối lạc đáng thương thì bắt buộc phải ở trong cung làm việc tăng ca, thay Hoàng thượng phân ưu giải nan.

Chương 53: Thi Họa Tương Thông

Sau hai trận đầu tiên, tỉ số vẫn bằng nhau, vậy nên trận tranh tài thứ ba nhận được sự chú ý chưa từng có. Nhưng mà, sau khi chứng kiến cuộc tranh tài ngày hôm qua, mọi người có ấn tượng rằng Đông thứ phúc tấn dường như không thông thạo mấy thứ hoa mỹ cho lắm, điều này khiến người ta không khỏi lo lắng về hai cuộc tỷ thí tiếp theo.

Thế nên vào ngày tranh tài thứ hai, không khí trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều so với ngày đầu tiên. Đúng lúc Lý Đức Toàn đang chuẩn bị tuyên bố trận tỷ thí thứ pháp thứ ba bắt đầu, Dân Chân bỗng ra khỏi bàn tiệc rồi quỳ xuống: “Hoàng a mã, thi pháp chia ra làm bốn thể loại lớn là khai thư, triện khắc, thảo thư và đái thư, riêng khai thư còn có Nhan (Nhan Thực Khanh) thể, Âu (Âu Dương Tuân) thể, Triệu (Triệu Mạnh Phủ) thể, Liễu (Liễu Công Quyền) thể. Nếu không đề hai người dùng một loại chữ đề tỷ thí thì rất khó phân biệt đẹp xấu, nhưng nếu bắt cả hai dùng cùng một loại chữ thì lại có vẻ bất công, vì dù nói thế nào thì mỗi người đều có một thể loại chữ yêu thích riêng. Vì vậy nhi thần khẩn thiết xin hủy bỏ trận tỷ thí này”.

“Chuyện này...” Khang Hi có phần do dự, lời Từ a ca nói cũng không phải không có lý.

Thế nhưng câu này sau khi được những nữ nhân khác nghe vào tai, lại lập tức trở thành lời chứng thực cho suy đoán của bọn họ: Đông thứ phúc tấn cũng không thông thạo thứ pháp! Đông Quốc Cương không khỏi có chút buồn bực, Từ bối lạc không phải người thích đùa, cô cháu gái này của hắn xem ra không biết chơi đàn, không giỏi thứ pháp, rõ ràng là kẻ bất tài, bản về tướng mạo cũng chẳng có gì xuất chúng, hôm qua cùng lắm mới chứng tỏ một chút khả năng nổi bật trên phương diện chơi bồi, chẳng hiểu vì sao lại có tin đồn nàng trở thành tân sủng của Từ bối lạc? Đừng là không thể tin vào lời đồn đại của Thập Ngũ và Thập Lục a ca được, Từ bối lạc là người thế nào hắn còn không đoán ra sao.

“Không cần, bắt luận thứ phúc tấn am hiểu loại chữ nào thì Kim Hoa cũng có thể phụng bồi”. Công chúa Triều Tiên trấn tĩnh ung dung. Hôm qua sau khi tỷ thí, nàng liền phái thuộc hạ đi dò hỏi thật kĩ về con người vị thứ phúc tấn Đông Giai Thị Thực Lan này.

Nghe được lời nói kiêu ngạo như vậy của công chúa Triều Tiên, Thập Lục a ca Dân Lộc liền không phục, thoát cái đã đứng bật dậy khỏi ghế: “Thứ phúc tấn sẽ dùng bút lông chim tỷ thí với công chúa!” Thập Ngũ a ca chậm một bước, không kịp ngăn cản.

“Chữ viết bồi bút lông chim của người phương Tây cũng gọi là thứ pháp sao?” Sứ giả Triều Tiên cũng không phục.

“Dùng bút lông chim có thể viết được thể chữ khai, thể chữ lệ, về phần chữ triện và chữ thảo thì khó khăn hơn rất nhiều, thực ra nếu viết cũng không dễ nhìn cho lắm. Mặt khác, ngòi bút lông chim rất cứng, so độ mạnh yếu khi cầm với bút lông cũng là cả một vấn đề”. Đông Thực Lan khẽ cúi người trước sứ giả Triều Tiên để trả lời câu hỏi của hắn, rồi lập tức quay sang Kim Hoa công chúa: “Công chúa điện hạ, nếu như người không biết rõ cách dùng bút lông chim thì chi bằng cứ làm theo đề nghị của Từ bối lạc, người thấy thế nào?”

“Không biết vừa rồi là ai đồng ý nói bắt luận thứ phúc tấn am hiểu loại thứ pháp nào cũng sẽ phụng bồi?!” Bát phúc tấn Quách Lạc La Thị không ưa nổi kẻ kiêu ngạo hơn nàng, vừa mở miệng đã trực tiếp phá hồng bạc thang đi xuống.

“Được, đấu thì đấu!” Kim Hoa công chúa nổi giận nói.

“Công chúa!”

“Người đâu, chuẩn bị giấy bút”. Lời của Khang Hi gia chính là khuôn vàng thước ngọc.

Sự thật đã bày ra trước mắt, căn bản không cần nhìn. Kim Hoa công chúa vì đã quen dùng bút lông nên khi hát hay phẩy đều bị dừng đột ngột, khi cầm không kiểm soát được mạnh yếu nên ngay lập tức làm rách giấy. Thấy vậy Quách Lạc La Thị lại càng không nhìn nổi, đang định nói mấy câu thì bị Bát a ca trùng trộ cảnh cáo, đành phải nuốt vào bụng. Tình hình tựa hồ có hơi lúng túng, nếu như nói công chúa thua thì phía Triều Tiên sẽ không phục, bọn họ vốn không cho đây là thứ pháp chân chính, thế nhưng cũng không thể nói công chúa thắng được.

Lúc này, Từ phúc tấn từ trên ghế đứng dậy, hướng về phía Khang Hi ngồi trước thi một lễ: “Hoàng thượng, mặc dù công chúa dùng bút lông chim viết chữ không bằng Đông Giai Thị, nhưng nếu dùng bút lông thì chắc chắn sẽ hơn nàng, nô tỳ nghĩ... chi bằng cho hai người hòa nhau trận này, không biết Hoàng thượng thấy thế nào?”

“Đa tạ phúc tấn”. Sứ giả Triều Tiên không dám bỏ lỡ bạc thang một lần nữa, vội vã leo xuống.

Lại hòa! Quyết định thắng thua bây giờ nằm ở trận tỷ thí thứ tư – vẽ tranh, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào gia đình của Từ bối lạc xem bọn họ còn lời gì muốn nói hay không. Phải biết rằng vẽ tranh cũng giống như thứ pháp, có rất nhiều thể loại khác nhau. Trước cuộc tỷ thí Khang Hi thông báo muốn tự mình làm người bình phẩm, việc này đã dọa Niên trắc phúc tấn của Từ a ca đến nỗi phát bệnh, lúc này Đông thứ phúc tấn mới được cử lên thay, không ngờ màn tỷ thí thứ pháp lại lộn xộn lên như vậy, chẳng những kết cục thành thể hoà, mà vai trò bình phẩm của Khang Hi gia cũng không được phát huy. Đây là ván cuối cùng, là ván quyết định thắng bại, cũng là ván quyết định công chúa sẽ đi về đâu. Nếu áp dụng đề xuất dùng bút pháp giống nhau của Từ a ca trong vòng tỷ thí thứ pháp trước đó, nghĩa là tranh phải vẽ cùng một kiểu, thì cuối cùng Hoàng thượng cũng không chỉ ra được thắng bại, nhưng lại phải chi hôn, lúc ấy cuộc tỷ thí này sẽ chính thức trở thành một màn hài kịch, sẽ bị người đời chê cười. Nhưng ngược lại, nếu Từ bối lạc nói ra một vài luật lệ khiến Hoàng thượng không thể làm người bình phẩm nữa thì dường như cũng không thỏa đáng, phải biết rằng vụ việc công chúa

Triều Tiên khiêu chiến chính là đề tài nóng nhất gần đây trong kinh thành, việc Hoàng thượng muốn làm người bình phẩm cũng là chủ đề đang được bàn tán khắp đầu đường cuối ngõ.

“Nếu trẫm không làm người bình phẩm của trận này thì các người có thể chọn được người thay thế hay phương pháp tốt hơn không?” Khang Hi mở lời trước, ông biết nếu mình không lên tiếng thì cục diện vẫn sẽ tiếp tục bế tắc, muốn lão Tứ mở miệng giờ này là không thể rồi. Hơn nữa ông cũng nghe nói hai ngày trước phủ Tứ bối lạc còn mời nam tượng (họa sĩ trong cung) tới để tiến hành một khóa học đặc biệt với Đông thứ phúc tấn. Tuy nói làm trận mới mẻ guom, không sắc cũng sáng, nhưng vẽ tranh cũng giống như thư pháp, không phải một sớm một chiều mà thông thạo được, ông rất muốn xem sau hai ngày đặc huấn, Đông Giai Thị này có thể vẽ ra thứ gì.

Thắng bại là vào lúc này, Đông Thục Lan vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng thánh minh, nô tỳ cũng cho rằng hạn định cảnh trí của bức tranh sẽ có phần bất công cho cả đôi bên, vậy nên nô tỳ có một đề nghị, không biết có được hay không?”

“Nói xem”.

“Lấy hoa làm chủ đề, không quy định cảnh trong tranh, không quy định loại hoa, tất cả đều tùy ý. Sau khi đôi bên vẽ tranh xong, xin thỉnh vài vị công công bắt lấy một con bướm trong ngự hoa viên rồi thả nó trước hai bức tranh, lấy việc con bướm đậu lại hay vờn quanh bức tranh của ai lâu hơn để phân định thắng thua”. Hóa ra xem Kim trang tứ đại tài tử của TVB cũng không phải vô ích.

Chuyện đề một con bướm đánh giá bức tranh này thật mới mẻ. Xem ra cho Đông Giai Thị dự thi quả nhiên không sai, nếu là người khác thì sao có thể nghĩ ra nhiều thứ linh tinh như vậy. Khang Hi cao hứng, liền gật đầu chấp thuận ngay lập tức. Lý Đức Toàn vội vàng bố trí người đi bắt bướm.

Kim Hoa công chúa nghe xong liền không yên, đám nô tài chết tiệt, ngay cả chuyện Đông Giai Thị này là một chuyên gia về vẽ tranh cũng không dò hỏi được!

Trận tranh tài bắt đầu, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào bức tranh đặt trên bàn của Đông Giai Thị. Đông Quốc Cương thăm gặt đầu, xem ra cháu gái của hắn được sủng ái vì Tứ bối lạc ưa thích tranh nàng vẽ. Nhưng sau đó mặt của hắn bỗng cứng đờ, ánh mắt càng trợn càng to, miệng cũng càng mở càng lớn. Đông Quốc Cương vội phóng tầm mắt về phía Tứ a ca, chỉ thấy Dận Chân cùng phúc tấn cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhau, giống như đang bàn luận chăm chú về tách trà trên tay, cũng không thèm liếc mắt quan sát tình hình ở nơi ti thí một lần. Đông Quốc Cương đen mặt, xem ra hai người bọn họ sớm đã biết. Hắn lại chuyển mắt liếc qua người đang ngồi phía trước, Hoàng thượng đối với trò quấy rối làm liều kia cũng không tức giận, chẳng qua không thể phủ nhận rằng sau cuộc tỷ thí này, Đông Giai Thị Thục Lan đã làm mất mặt tất cả thiếu nữ của Đông gia, chỉ mong Hoàng thượng và các a ca sẽ không cho rằng nữ tử nào được Đông gia giáo dục đều văn dốt võ nát như con người đang tỷ thí ở kia. Đông Quốc Cương sau khi lau đi một trận mồ hôi thì lấy lại bình tĩnh, mắt lại nhìn về phía sân khấu tỷ thí, trong đầu hắn bỗng sinh ra một chút nghi ngờ, bức tranh của công chúa Triều Tiên nhìn qua cũng không tệ, Thục Lan lại vẽ như thế kia, nàng dựa vào đâu mà cho rằng con bướm sẽ chọn bông hoa trong tranh của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bom Nổ Mạnh

Thật ra, ngay đêm hôm Dận Chân báo rằng nàng phải đi tỷ thí, ý tưởng đầu tiên của Thục Lan về phần thi vẽ tranh đã là kế “mật ong” của Đường Bá Hổ trong Kim trang tứ đại tài tử trên TVB. May mắn thay, bây giờ đang là thu vàng tháng mười, thời tiết ẩm áp hiếm có, Thục Lan còn đặc biệt hỏi Thái Cách xem trong vườn hoa có bướm hay ong mật không, vậy nên kế hoạch có thể thực hiện được.

Mặt khác, sỡ dĩ không ai hoài nghi Đường Bá Hổ gian trá bởi vì hắn cũng có bản lĩnh vẽ tranh cùng danh tiếng trong giới hội họa. Nếu công chúa Triều Tiên đã dám đảm nhận lời thách đấu vẽ tranh thì chứng tỏ tài vẽ tranh của công chúa cũng không tồi, điều này khiến nàng không thể vẽ quá xấu, nếu không người sáng suốt nhìn vào sẽ biết ngay là nàng giờ trò.

Vậy phải làm thế nào để chỉ ít trong trận tranh tài hai ngày sau, những con người không hiểu rõ về hội họa sẽ cảm thấy nàng vẽ không quá tệ? Đầu tiên là phải đơn giản, đối với những thủ pháp tô vẽ phức tạp thì xin miễn cho kẻ bắt tài, thế nên mẫu đơn, hoa hồng với các loại hoa phú quý khác sẽ bị loại bỏ, hoa hướng dương như mặt bánh quy vừng lại xuất hiện trong tâm trí, nhắc đến hoa hướng dương nàng liền liên tưởng đến Van Gogh, chỉ tiếc rằng Đại Thanh trọng nam khinh nữ, nếu không rất có thể sau trận tranh tài lần này, bông hoa hướng dương của nàng sẽ được lưu danh bách thế, danh truyền thiên cổ.

Vì vậy, Đông Thục Lan chỉ đơn giản nói cho Tứ a ca những yêu cầu để vẽ tranh, bảo hắn lập tức “thỉnh” một vị họa sĩ vào phủ dạy nàng vẽ, do thời gian cấp bách nên phần lễ tiết đương nhiên có đôi điều sơ suất, nói trắng ra là trực tiếp bắt người đem về phủ. Sau khi ép người ta vẽ xong một bông hoa hướng dương vừa tròn lại vừa to, Đông Thục Lan liền cấp tốc sai người đi in thành hai mươi bản, còn nàng thì núp ở trong phòng luyện vẽ như hồi nhỏ luyện chữ trên giấy ô li. Xong xuôi nàng liền đem bông hoa hướng dương được tô vẽ cẩn thận ra cho Cố Minh nhận xét, xem có cần chỉnh sửa chỗ nào không. Cố Minh lúc mới bị bắt về phủ Tứ bối lạc vẫn còn chút tâm tính thư sinh, tức giận bất bình, cho rằng Tứ bối lạc quá phân, ngay cả đường kim Hoàng thượng còn chưa đối xử với hắn như vậy. Nhưng sau đó, Dận Chân cùng phúc tấn lại đích thân tới nhận lỗi, nói rõ ngọn nguồn, còn xin hắn chịu thiệt hai ngày để chỉ điểm chút ít, Cố Minh nhìn vào cách đối nhân xử thế hàng ngày của Tứ bối lạc mà miễn cưỡng đồng ý. Không ngờ sau khi xem bức tranh hoa hướng dương của Đông thứ phúc tấn mấy lần, Cố Minh lại kinh ngạc không thôi, quả là kỳ tài! Chẳng ai ngờ vị thứ phúc tấn trong phủ Tứ bối

lặc này lại có thiên phú về tranh đến vậy! Bởi vì chưa được tận mắt chứng kiến cảnh Đông Thục Lan vẽ tranh nên Cổ Minh vẫn cho rằng bức họa là do nàng tự vẽ chuẩn bị cho trận tranh tài.

Về cùng mô phỏng khác nhau rất lớn, nhưng Cổ Minh lại chẳng hay biết gì, thấy có người tài hoa như vậy đương nhiên muốn nhận làm học trò, có điều thái độ của Tứ bối lặc và phúc tấn lại có chút kỳ quái, tựa như cố ý lảng tránh. Cổ Minh nghĩ đến bản thân hẳn ở giới hội họa cũng có chút tiếng tăm, danh môn đệ tử muốn bái hẳn làm sư phụ cũng không ít, lẽ nào vị thứ phúc tấn này cậy tài khinh người, xem thường hẳn? Nhưng sau khi cùng nàng tiếp xúc mấy lần, nàng đều rất khách khí, một chút kiêu ngạo cũng nhìn không ra, hẳn thật sự khó hiểu, trăm tư không thể giải. Thật ra phụ phụ Dận Chân làm vậy cũng vì có ý tốt, hai người sợ rằng sau khi Cổ Minh thu Đông Giai Thị làm học trò sẽ biết được chân tướng sự việc, lúc ấy lại tức quá mà hôn mê, huống chi Đông Thục Lan cũng không có hứng thú với vẽ tranh, lần này chỉ vì bắt buộc nên mới cầm bút vẽ.

Thấy trên sân khấu công chúa Triều Tiên đã tức giận thành như vậy, Ô Lạt Na Lạp Thị không khỏi cảm thán sự sáng suốt của bản thân, may mà nàng không đáp ứng yêu cầu của Cổ Minh.

Khi Lý Đức Toàn tuyên bố cuộc tranh tài bắt đầu, Tiểu Thúy tay chân nhanh nhẹn đem cây bút vẽ tiểu thư quen dùng ra, bày màu vẽ, trải bức tranh hoa hướng mà Cổ Minh đã đặc biệt vẽ cho Đông Thục Lan lên bàn, rồi sau đó đặt một tờ giấy Tuyên Thành nửa như trong suốt lên trên, cố định bốn góc tờ giấy. Bọn học Thục Lan liền lấy bút lông, bắt đầu “vẽ tranh” trên tờ giấy Tuyên Thành.

Công chúa Triều Tiên trừng mắt nhìn cả tròng mắt, tay cầm bút lông run lên, một giọt mực nhỏ rơi xuống nền giấy, bị bắn. Tiểu nha đầu bên cạnh rất cơ trí nhanh chóng thay ngay một tờ giấy khác. Chỉ có điều Kim Hoa công chúa bị chọc tức không nhẹ, làm thế nào cũng không thể tĩnh tâm vẽ được nữa, sau khi vẽ xong bức mẫu đơn phú quý, chính nàng nhìn lại còn thấy không bình thường. Có điều, kể cả như vậy cũng không nhìn ra là người bên cạnh sẽ thắng, Kim Hoa công chúa trừng mắt nhìn Đông Thục Lan.

Đội hai người vẽ xong, cuộc tranh tài tiến vào thời khắc mấu chốt nhất. Không ít người phải nín thở mà nhìn. Hai vị công công trước tiên đem hai bức tranh đã được vẽ xong xuôi lên cho Khang Hi, chờ Khang Hi gia thưởng thức xong lại đặt chúng vào hai vị trí gần nhau trên cái bàn nhỏ ở chính giữa sân. Khang Hi nhìn bức tranh rồi lại nhìn xuống hai người vẽ tranh đang đứng phía dưới, không nói thêm gì, dĩ nhiên ông sẽ không ngốc đến mức biểu hiện rằng bản thân hiểu biết về hội họa vào giờ phút này, nhờ con bướm không chọn đúng bức họa mà ông khen ngợi, truyền ra ngoài tất sẽ bị người chế cười. Hơn nữa, trong lòng Khang Hi tuy nghiêng về mẫu đơn phú quý, nhưng trực giác nói cho ông biết: những con bướm kia rất có thể sẽ chọn bông hoa hướng dương! Mấy tiểu thái giám tay giữ miếng túi, đứng cách xa hai bức tranh mấy bước, chỉ chờ Hoàng thượng ra lệnh một tiếng sẽ để lũ bướm cất cánh.

Toàn trường yên tĩnh, không chỉ các tần phi a ca mà ngay cả nhóm cung nữ thái giám đang làm nhiệm vụ bên cạnh cũng mờ to hai mắt. Khang Hi gật đầu một cái, mười mấy con con bướm xinh đẹp bay ra. Quả nhiên, trừ những con trực tiếp bay đi mất thì số lượng bướm đậu lại trên hoa hướng dương nhiều hơn hẳn so với mẫu đơn phú quý, mặc dù thời gian không dài nhưng kết quả đã rất rõ ràng.

Thập Lục a ca thở phào nhẹ nhõm, Thập Tam a ca lúc này mới phát hiện ra vừa rồi hẳn còn nín thở.

Thập a ca kinh ngạc: “Thật không ngờ năng lực vẽ tranh của Đông Giai Thị lại tốt như vậy!”

Dận Đường bên cạnh cười nhạo: “Năng lực vẽ tranh cái gì chứ, ta nghĩ là do nàng động tay động chân với đồng màu vẽ thì đúng hơn”.

Thập Tứ a ca thò đầu vào: “Theo đệ thấy thì Cửu ca chỉ đang ghen tị thôi, rất có thể qua tới nay những bức họa trong phủ Tứ ca đều trở nên đáng giá, y theo tính cách Tứ ca thì bông hoa hướng dương của Đông Giai Thị chắc sẽ thành vật ngàn vàng khó cầu”.

Lời của Thập Tứ a ca khiến cho mấy phúc tấn cùng tiểu a ca xung quanh hé miệng cười trộm.

Khang Hi để âm thầm gật đầu, xem ra ông không nhìn nhầm, công chúa Triều Tiên nếu muốn đối phó với vị thứ phúc tấn yêu sách nhà lão Tứ thì còn kém xa!

“Ta...ta không phục!” Kim Hoa công chúa lớn tiếng ồn ào, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, “Để bướm bình phẩm bức tranh cái gì chứ?! Đều là vớ vẩn!” Càng nói nàng càng uất ức đến độ muốn khóc lên, rõ ràng bức tranh của nàng đẹp mắt hơn nhiều!

“Người đã thấy đề xuất dùng bướm phẩm tranh là vớ vẩn thì sao không nói ngay từ đầu?” Dận Lộc nhìn cô công chúa Triều Tiên này, thấy thế nào cũng không vừa mắt, thật không biết Đại bối lặc nhìn trúng nàng ở điểm nào? “Bây giờ thua mới kêu gào, nếu là Hoàng a mã nói bức tranh của thứ phúc tấn đẹp hơn thì chẳng lẽ người cũng bảo Hoàng a mã thiên vị sao?”

“Cũng chẳng biết là do người không chịu thua hay là không có ý với Đại bối lặc”. Thập Tứ a ca Dận Trinh bồi thêm một câu. Đại bối lặc nghe vào tai đương nhiên sắc mặt không dễ nhìn.

Sứ giả Triều Tiên đã lấy khăn tay ra từ lúc nào, đứng một bên liên tục lau mồ hôi, Kim Hoa công chúa lần này cũng sáng khoái: “Kim Hoa khấu tạ Hoàng thượng đã chỉ hôn cho Đại bối lặc, nhưng Kim Hoa muốn cầu thứ phúc tấn có thể khiến cho ta thua tâm phục khẩu phục”. Ý của nàng rất rõ ràng: với việc chỉ hôn nàng không có ý kiến, nhưng với kết quả của cuộc tỷ thí này, nàng không phục.

Sắc mặt Dận Đề đẹp lên không ít. Khang Hi có vẻ ý cũng chưa thỏa, nghe xong lời của công chúa thì tâm tư có phần thả lỏng, nhưng mà nếu tiếp tục tỷ thí thì sẽ đầu cái gì?

“Nghe nói thứ phúc tấn quý sách nổi danh kinh thành, chắc cũng là người đầy bụng kinh luân, Kim Hoa bất tài, nguyện ý lãnh giáo thêm lần nữa”.

Nghe xong lời này, Dận Chân nhìn sang Thập Tam một cái, Dận Tường từ chỗ ngồi đứng lên, ôm quyền thi lễ: “Hoàng a mã, nhi thần thấy nếu tỷ thí thì từ

ca phú của Đại Thanh hay những nội dung liên quan thì sẽ bắt công với công chúa”.

Vậy thì đâu cái gì? Tiếng nước ngoài? Các vị a ca trong bữa tiệc đều không nhận thấy hai vị trên kia thông thạo cái này. Ô Lạt Na Lạp Thị kéo Thục Lan sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Nhân lúc Hoàng thượng còn chưa lên tiếng, muội có sở trường gì thì cứ đem ra, chấn động vị công chúa kia, bằng không chuyện này không biết bao giờ mới kết thúc”. Nếu thua, e rằng Đức Phi nương nương sẽ không cao hứng, cảm thấy mất thể diện.

Vị công chúa này đúng là dai như đũa, thay vì rảnh rỗi diễn trò tiêu khiển cho nam nhân, sao nàng ta không dành thời gian tìm sách đọc, tự mình mua vui? Nếu phúc tấn đã có lệnh dùng bom nổ mạnh thì nàng sẽ dùng bom nổ mạnh, để cho công chúa Triều Tiên kia biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, hi vọng những người khác sẽ không bị sóng nén tập kích văng đầu. Nàng cười rồi, động não đúng là tiêu tốn nhiều năng lượng, cười rất nhanh, tiếc rằng hiện tại vẫn chưa phải tháng chạp, nếu không nàng đã bảo Tiểu Thúy lấy nồi cho măng mùa đông cùng chân giò hun khói Kim Hoa vào nấu canh. . . “Khụ, e hèm”. Thục Lan nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Tứ bối lạc nên vội vàng thu liễm tâm tình, hướng Khang Hi hạ bái: “Hoàng thượng, không bằng để nô tỳ ra một đề, nếu công chúa trả lời được thì coi như nô tỳ thua, nếu trả lời không được thì coi như công chúa thua, không biết ý Hoàng thượng thế nào?”

“Không phải là thi từ ca phú?”

“Đúng vậy”.

“Không liên quan đến Đại Thanh?”

“Đúng vậy”.

“Công chúa thấy sao?” Khang Hi nhìn về phía công chúa Triều Tiên.

“Thỉnh thứ phúc tấn ra đề”.

“Xin Hoàng thượng ban cho bút lông chim cùng vài tờ giấy để nô tỳ ra đề”. Đồng Thục Lan lại cúi mình.

Tiểu thái giám nhanh chóng bưng lên giấy cùng bút. Thục Lan lưu loát viết lên một tờ giấy, sau đó chép ra hai tờ khác, một cho công chúa, một dâng lên Hoàng thượng. Còn dư lại một tờ để mọi người truyền nhau đọc. Khang Hi để nhìn tờ giấy chỉ chữ trong tay, lão chỉ nhận ra hello (“xin chào” trong tiếng Anh) và salve (“xin chào” trong tiếng La tinh). Khang Hi để bị suy đoán trong lòng mình làm cho kinh ngạc, thế nhưng lão vẫn muốn nghe người trước mặt chính miệng nói ra.

“Đây là cái gì?” Kim Hoa công chúa nhíu mày.

“Đây là một từ rất đơn giản trong ba mươi sáu thứ tiếng, mời công chúa phiên dịch”.

Toàn trường ồ lên, Khang Hi thất thố đứng bật dậy khỏi ghế rồng. Kim Hoa công chúa tròn mắt há mồm nhìn Thục Lan, Đồng Quốc Cương thì trông như từ trước tới nay đều không quen biết gì cô cháu gái này. Ba mươi sáu thứ tiếng! Khắp nước Đại Thanh này e rằng không có ai biết nhiều thứ tiếng đến vậy, không ngờ ngày hôm nay lại gặp một người, hơn nữa còn là nữ nhân! Tam bối lạc thờ dài, lão Tứ đứng là vui hoa đập liều, nếu là hán thi cho dù không đối đãi nàng như đích phúc tấn thì chí ít cũng cho nàng làm trắc phúc tấn.

“Công chúa? Công chúa? Mọi người đều đang đợi kìa”. Đồng Thục Lan chỉ thiếu đi lên hươ tay trước mặt người kia. Nàng bây giờ rất vừa lòng thích ý, nếu đã tiêu khiển cho đại chúng thì “đại chúng” này nhất định phải bao gồm cả nàng, nào có chuyện nàng đi lao tâm lao lực tiêu khiển cho người bao giờ. Thục Lan nhìn khắp bốn phía, thu lại phần lớn biểu cảm của mọi người vào mắt, với nàng đây đúng là một trò vui, hiếm có cơ hội nhìn thấy “núi băng” cũng xuất hiện vết nứt. Ánh mắt sùng bái sáng như sao của nhóm tiểu a ca khiến bạn học Thục Lan thâm hư vinh một phen.

Rất hiển nhiên là vị công chúa này chịu đả kích quá lớn mà có chút ngây người.

“Phúc tấn bác học, công chúa cam bái hạ phong”. Sứ giả Triều Tiên từ chỗ ngồi đứng lên, rất cung kính ôm quyền trước Đồng Thục Lan.

“Người thật sự biết ba mươi sáu thứ tiếng này?” Khang Hi kích động hỏi, giọng nói hư hư thực thực pha chút run rẩy.

“Không dám lừa gạt Hoàng thượng, trong ba mươi sáu thứ tiếng này nô tỳ chỉ hiểu những chữ trên tờ giấy, thật ra cả ba mươi sáu từ đều có một nghĩa là “xin chào”. Nô tỳ nhất thời cao hứng nên mới suu tập”. Đây là chuyện trước khi xuyên không, có người đưa lên diễn đàn, Thục Lan cảm thấy rất hay ho, nói không chừng có thể dùng nó để khoe khoang trí nhớ của bản thân, không ngờ nàng lại chạy đến ba trăm năm trước để dùng, càng thêm phần chấn động!

Cái gì gọi là được đưa lên ba mươi sáu tầng lầu rồi bị một cước đạp về không? Đây chính là cảm giác hiện tại của Khang Hi gia! Các a ca người nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên cảm thấy tức cười, Đồng Giai Thị của Tứ a ca thật đúng là bảo vật, bọn họ chưa bao giờ thấy ai bị bộp bộp đến như vậy, ngay cả Hoàng thượng cũng bị lừa luôn! Nên khen ngợi nàng bác học hay lắm mưu nhiều kế đây?! Khi không muốn suu tâm mấy thứ này, càng không ngờ cũng có lúc cần dùng tới. Đồng Giai Thị Thục Lan này rốt cuộc là nữ nhân kiểu gì?! Thập a ca có một câu rất đúng – nữ nhân này quá tà môn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nhân Vật Trung Tâm

Kết thúc trận tỷ thí, Hoàng đế Khang Hi chỉ hôn, định ra ngày lành, nhưng lại không phong thưởng gì cho Đông Giai Thị Thục Lan. Điều này khiến Thục Lan hơi bất an, nàng lén nhìn Tứ bối lạc và phúc tấn một cái, vừa rồi có phải nàng hơi quá đà không? Hoàng thượng mắt mặt rồi sao? Hẳn là Khang Hi để sẽ không dễ giận như vậy đâu. Phong thưởng chỉ là chuyện nhỏ, lần này phủ Tứ bối lạc coi như là tai bay vạ gió, ý niệm duy nhất trong đầu Đông Thục Lan lúc tỷ thí là cố gắng hết sức để bảo đảm cả nhà được bình an vô sự, không có thương vong đáng tiếc. Ô Lạt Na Lạp Thị lại không lo lắng gì, vô tay Thục Lan an ủi, làm nàng yên tâm hơn. Gánh nặng trên vai phúc tấn giờ đã biến mất, công chúa cuối cùng đã được gả vào phủ Đại bối lạc, muốn gây sự thì cũng chẳng đến lượt nàng lo.

Trên xe ngựa, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị tò mò hỏi: “Thục Lan này, sao muội lại nghĩ đến việc sưu tập lời chào của mấy chục nước?”

“Thật ra... là muốn dọa người thôi”. Đông Thục Lan xấu hổ nói.

“Hả?”

“Không phải hôm nay rất nhiều người bị muội hù dọa sao?”

“Muội còn dám nói?”. Ô Lạt Na Lạp Thị nghĩ đến cảnh tượng ngay cả bối lạc gia cũng không giấu được vẻ kinh ngạc lúc ấy mà cảm thấy buồn cười, đã lâu rồi không thấy gia có vẻ mặt đó.

“Hoàng thượng sẽ không vì hôm nay xấu hổ mà...” Đông Thục Lan vẫn không yên lòng, nàng vốn không am hiểu những chuyện phức tạp, cần suy nghĩ và cân nhắc kĩ càng như gặp người nào phải nói cái gì, làm chuyện gì.

“Yên tâm đi, Hoàng thượng sẽ không bắt tội muội vì chuyện nhỏ này đâu. Với lại muội cũng có gì nói nấy thôi mà”.

“Cũng thật là, những ba mươi sáu thứ tiếng, ai tin muội có thể hiểu hết chứ”.

“Đương kim Hoàng thượng không chỉ là người bác học mà còn là người ham học, luôn muốn chiêu mộ hiền tài. Đừng nói là ba mươi sáu thứ tiếng, nếu muội chỉ tinh thông một hai loại hoặc hiểu ba bốn loại thì thời gian muội nán lại phủ Tứ bối lạc cũng chẳng còn lâu đâu”.

“Phúc tấn đừng dọa, Thục Lan không chịu nổi đâu, một hai hay ba bốn thứ tiếng này có bao gồm tiếng Hán và tiếng Mãn không?” Đông Thục Lan nháy nháy mắt, theo tiêu chuẩn của phúc tấn thì có vẻ như nàng đang trong vòng nguy hiểm? Về tinh thông thì cũng không loại nào giống loại nào, ngay đến cả tiếng Hán nàng cũng đâu hiểu gì về thi từ ca phú. Còn về chuyện nghe hiểu, vung đầu ngón tay lên đếm tiếng Hán, tiếng Mãn là từ thân thể này; tiếng Anh, không biết có ai nghi ngờ bản dịch tiếng Anh Marco Polo du kí không; tiếng Nhật, lần trước bị lộ tại nơi tỷ võ; tiếng Tây Ban Nha, hình như chưa bị ai phát hiện. Năm thứ tiếng, vượt chỉ tiêu! Không biết Hoàng đế Khang Hi định nghĩ thế nào về tiêu chuẩn “tinh thông” và “nghe hiểu”. Càng nghĩ càng bất an, nàng đang rất hài lòng về cuộc sống trước mắt, bên ngoài có Tứ gia gánh vác, trong phủ có phúc tấn đảm đương, trong phòng có Tiểu Thúy hầu hạ. Kiểu cuộc sống không phải lo ăn lo mặc, nhàn rồi thì đọc sách, thỉnh thoảng muốn đổi gió thì chơi đùa với Thập Lục a ca như thế này, nàng tìm ở đâu được chứ?

“Nhìn muội bị dọa choáng váng kia, có thật là muội không hiểu những thứ tiếng nước ngoài đó không?” Ô Lạt Na Lạp Thị tò mò.

“Không phải đâu, phúc tấn mới nói là hiểu ba, bốn loại tiếng mà, Thục Lan nghĩ, Thục Lan hiểu tiếng Hán và tiếng Mãn, thế cũng được hai loại rồi”.

“Hai loại này của muội thì ở Đại Thanh tiện tay cũng vợ được một nắm, làm gì đến lượt muội chứ”. Ô Lạt Na Lạp Thị buồn cười liếc Thục Lan đang ngồi đối diện một cái.

Xe ngựa dừng lại trong phủ, nhóm nha hoàn bước lên phía trước đỡ hai vị phúc tấn xuống xe, Tứ bối lạc xuống ngựa, nói vài câu với phúc tấn rồi đi thẳng đến thư phòng ở Hình Thần uyển làm việc.

Đông Thục Lan tinh thần thoải mái ngáp ngắn ngáp dài, lệnh cho Tiểu Thúy đi chuẩn bị đồ ăn ngay lập tức, nàng ăn xong sẽ ngủ, quá mệt mỏi rồi. Lúc Dận Chân ra khỏi thư phòng liền nhìn thấy Đông Thục Lan đang vô duyên nằm úp sấp trên mặt bàn chờ cơm. Đại Nhi Cách đi sau Dận Chân đã được tẩy não từ vụ lễ tỷ võ nên đối với hành động bất nhã của vị Đông thứ phúc tấn này cũng không có ý kiến gì.

“Mệt thì vào nhà nghỉ, bày ra bộ dạng này trước mặt người hầu còn ra thể thống gì?”

“Vậy không hợp quy củ. Thiếp hầu gia dùng bữa rồi đi nghỉ mới đúng”. Nói xong, Thục Lan quay đầu nói với tiểu nha hoàn phía sau: “Đông Mai, mang chậu nước lạnh tới, ta rửa mặt cho tỉnh táo”.

“Dạ”. Đông Mai nhún gối, đi ra ngoài.

“Trên tờ giấy kia của nàng không có chữ Hán, chữ Mãn và chữ Oa (tiếng Nhật)”. Dận Chân vung áo choàng, ngồi xuống.

“Đúng vậy, thiếp cố ý không viết để đề phòng rui ro. Công chúa Triều Tiên này được đưa tới hòa thân, lại là tài nữ, thiếp sợ Triều Tiên đã đặc biệt mời người đến dạy chữ Hán, chữ Mãn cho nàng, còn về phần chữ Oa, hai nước họ gần nhau, biết đâu nàng cũng hiểu chút ít. Nếu thiếp cho vào, nhờ đâu

bọn họ lại phát hiện ra ba từ đều chung một nghĩa, thiếp mà là công chúa Triều Tiên thì căn cứ vào nguyên tắc “thà đoán nhầm còn hơn cảm nín”, tất sẽ đánh cược một phen. Thế nên phải bóp chết khả năng này ngay từ khi còn trong trứng nước. Thế nào, không thành kế của thiếp cũng khá ổn đấy chứ, nếu Hoàng thượng không hỏi thì chắc hẳn ngày mai thiếp sẽ trở thành tài nữ số một Đại Thanh!”

“Xem ra nàng cũng nghiên cứu Tam Quốc Diễn Nghĩa rất sâu, trước là Hoa Dung đạo, giờ là không thành kế”.

“Đọc nhiều sách như vậy mục đích chính là để sử dụng mà, không thể để đến lúc cần mới hận bản thân sao đọc quá ít. Ngài nói có đúng không, gia?”
Thục Lan cười lạnh.

“Sao lại nghĩ đến kế này?”

“Kế gì? Không thành kế? Thực ra thì thiếp thân nào có nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua chỉ muốn dọa nàng ấy, để nàng ấy không lộn xộn nữa thôi”.

“Không phải không thành kế, ý ta là lời chào của ba mươi sáu nước”.

“Phúc tấn bảo rằng tốt nhất là phải khiến vị công chúa kia phát hoảng, nếu không thì khó mà dứt ra được, vậy nên thiếp liền tùy tiện ra một đề để dọa nàng”.

“Tùy tiện ra đề?” Đại Nhi Cách gạt mình, há to miệng, nhưng vừa thấy tầm mắt gia liếc tới liền vội vàng quỳ gối, dập đầu, “Nô tài đáng chết!”

“Không không không, ra đề không phải tùy hứng, bởi vì tình huống cấp bách nên nhất thời thiếp thân mới không nghĩ ra được những thứ khác”.

“Muốn được ban thưởng gì?” Dận Chân hỏi.

Thục Lan trừng mắt, đầu óc trống rỗng, thật sự là nàng không nghĩ ra phần thưởng gì. “Không biết nữa. Thiếp không lo ăn không lo mặc, vậy còn muốn cái gì? Hay là xin một ân điển để dành khi cần?” Hình như phim truyền hình cũng diễn như vậy. Nhưng thực tế mà nói, Thục Lan chưa bao giờ tin vào mấy thứ đó. Nếu Dận Chân phải giết một người, nàng lại dùng ân điển này cứu người đó một lần, vậy cũng chỉ là nhất thời, chẳng lẽ hẳn lại không ân cho người đó một tội danh khác sao? Nếu như muốn một vật, hẳn cho rồi lại nghĩ kế đoạt lại vật đó thì cũng không thể nói là hẳn thất hứa. Nghệ thuật ngôn từ Trung Quốc chính là lười không xương nhiều đường lối léo.

“Ân điển?” Dận Chân trầm giọng.

Quả nhiên các a ca rất đề phòng người khác, lòng nghi ngờ cũng rất sâu. Đã vậy chỉ bằng thực tế một chút.

“Gia, hay là ngài thay Thục Lan nhờ phúc tấn mấy ngày này một nhọc một chút, hỗ trợ xã giao bên ngoài, coi như ban cho Thục Lan ân điển. Thục Lan trải qua chuyện lần này, nguyên khí bị tổn thương nặng nề, phải tĩnh dưỡng thật tốt. Nếu vì tình thân Thục Lan không sáng suốt mà có lỗi với khách thì không tốt lắm”.

“Truyền com”. Thứ không khí âm trầm ẩn hiện trong phòng tiêu tán vô tung.

Quả nhiên Đông Thục Lan đoán không sai, chưa tới hai ngày, tất cả quán trà quán rượu ở kinh thành đều tranh luận sôi nổi về cuộc tranh tài kia. Không nói tới cảm nghệ, các cách chơi cờ được Thục Lan giới thiệu đã trở thành điểm nóng, cùng với Hoa Dung đạo lần trước tạo thành một phong trào. Các quán chơi cờ vô cùng cảm kích công hiến của thứ phúc tấn, công việc phát triển, làm ăn tấn tới, tiền vào như nước.

Mỗi ngày, màn buôn chuyện riu rít của Tiểu Thúy sẽ diễn ra sau khi Thục Lan ăn tối: ngày hôm nay người nào tới bãi phóng phúc tấn, bên trong quán trà miêu tả lại cuộc tranh tài ra sao, tình hình chiến đấu kịch liệt, kinh thiên động địa thế nào. Người kể chuyện miêu tả cuộc tranh tài sống động như chính mắt mình nhìn thấy, nhất là khi nói về phần sau cuộc thi lại khiến cho người nghe trong quán trà ào ào kinh ngạc. Về phần câu chuyện được kể có bao nhiêu phần trăm là sự thật, bao nhiêu phần trăm là ba hoa thì không ai quan tâm. Hình tượng Đông Thục Lan tỏa sáng trong lòng dân chúng, liên hệ với sự kiện đêm thất tịch, người liên quan là Tứ bối lạc cũng nổi tiếng hơn không ít.

Nghe đồn, bức tranh ngày đó Đông Thục Lan vẽ trong cuộc tranh tài đã được nâng giá tới năm ngàn lượng hoàng kim, tiếc là Tứ bối lạc vẫn không chịu từ bỏ thứ yêu thích, ngay cả người đến tận cửa hi vọng được giám định và thưởng thức một phen cũng rất khó. Hẳn là giá bức tranh này còn tăng lên nữa. Chuyện năm ngàn lượng hoàng kim là gì bạn học Thục Lan thật ra cũng không rõ, ai bảo nàng bây giờ không phải chủ nhà, chuyện mắm muối củi gạo, nơi ăn chốn ở đều không phải lo.

Sau cuộc thi, Cố Minh vui buồn lẫn lộn, vui vì danh tiếng của hắn trong giới hội họa được nâng cao một bậc, tranh vẽ hoa hướng dương của hắn càng ngày càng có giá. Nhưng buồn vì cuối cùng tài nghệ so ra lại kém thứ phúc tấn, tại sao tranh hắn vẽ thì không thể dụ ong bướm đến mà thứ phúc tấn ra tay lại bắt được hàng đàn? Chẳng lẽ có điểm khác biệt rất nhỏ nào đó sao? Phải biết rằng, dù có phác họa thì cũng không thể vẽ ra được một bức tranh khác giống như đúc. Chỉ tiếc rằng bức vẽ của thứ phúc tấn trong cuộc tranh tài đã bị Tứ bối lạc phái người thu về, không chịu cho người khác xem. Ngày mai hắn sẽ lại tới cửa bãi phóng để xem phúc tấn có chịu buông lỏng cho không.

Chưa đầy hai ngày, phần thưởng của Khang Hi gia cũng xuống tới nơi, ban cho bác học phu nhân Đông Giai Thị Thục Lan làm tam phẩm phu nhân, tiền thưởng trăm lượng. Ngày đó, các tần phi, a ca, phúc tấn nghe thánh chỉ xong đều cảm thấy buồn cười, bác học phu nhân gì chứ, Đông Giai Thị Thục Lan phải là đứa giỡn phu nhân mới đúng, có tài năng đùa giỡn với cả bậc bề trên. Khoa Đại cũng ý tứ nhận Hoàng thượng ban thưởng, khen rằng có cách dạy con gái, Đông Quốc Cương nghe tin cũng chỉ có thể cười khổ, giờ đến con trai cũng không thể mắng, nếu không chuyện lỡ bị truyền ra ngoài, hẳn sẽ bị ngôn quan(*) gán tội phạm thượng cũng không biết chừng.

(*) quan coi sóc lời ăn tiếng nói.

Thăng chức vị, tăng tiền lương thì nhất định phải mời khách, đây là tệ nạn xưa nay đều có. Lần này, Thục Lan lại phải tới cầu cứu phúc tấn, xin phúc tấn ra mặt an bài, còn nàng thì đóng góp bằng việc mời chủ từ các viện đến gặp mặt, ăn một bữa. Ngày đó Niên trắc phúc tấn cáo bệnh vắng mặt cũng là chuyện trong dự liệu của mọi người, Dận Chân tới tham gia lại là niềm vui ngoài ý muốn.

Ở hậu viện của Dận Chân, trắc phúc tấn Lý thị sinh hạ tiểu a ca thứ hai cho Tứ bối lạc, năm Khang Hy thứ bốn mươi lăm trôi qua đầy náo nhiệt. Ngay cả Tứ bối lạc Dận Chân, một vị luôn làm việc cẩn thận, nghiêm khắc kiểm chế bản thân, không thích gây ồn ào, cũng không ngờ được rằng mình sẽ trở thành nhân vật trung tâm trong câu chuyện trà dư tửu hậu của toàn bộ kinh thành nhiều năm về sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngược Đãi Tình Thần

Cuộc tranh tài với công chúa Triều Tiên khiến thứ phúc tấn Đông Giai Thị Thục Lan của Tứ bối lạc nổi danh khắp kinh thành, nhất thời không ai sánh bằng. Để làm dịu đi lực chú ý, Đông Thục Lan về cơ bản không bước chân ra khỏi viện, khách có đến nàng cũng tận lực nhờ phúc tấn tiếp dùm. Nhưng nghĩ lại, phúc tấn dù sao cũng là nữ chủ nhân của phủ Tứ bối lạc, nhiệm vụ tiếp đón khách sao lại rơi lên đầu nàng được, vậy nên một chút bất an tạo thành do “đi chứng” từ cuộc tranh tài lại nhanh chóng tiêu tán. Không lâu sau, sự kiện Lý trắc phúc tấn sinh tiểu a ca cũng phân tán bớt sự chú ý của mọi người. Đợi đến giữa tháng Giêng, Khang Hi quyết định xuống Giang Nam lần nữa, thuận tiện khảo sát việc đắp đê trị thủy, Dận Chân là một trong những người phụ trách nên tất nhiên phải đi theo thị giá. Vì thế bạn học Thục Lan thật lòng thật dạ âm thầm hô to vạn tuế, nàng tự do rồi, cuộc sống không biết thế nào là ban đêm đã trở lại! Đông Thục Lan vội vàng bảo Tiểu Thúy tới đó làm thêm đồ ăn, nhưng nàng suy nghĩ một chút, trời lạnh như thế này được ăn lâu thì còn gì bằng. Tiếp đó nàng lại phát lệnh, toàn bộ người trong viện, bất kể có gia đình hay không, đều tới đây tụ hội, toàn bộ chi tiêu là do chủ từ bỏ ra, khao thưởng mọi người một năm vất vả. Ngẫm lại cũng phải, từ khi bối lạc gia chuyển thư phòng tới Hình Thần uyển, người trong viện đều không thanh nhàn như trước, bầu không khí trong viện cũng căng thẳng lên đáng kể.

Tiếc rằng, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị có thể ngăn được toàn bộ khách tới cũng không thể ngăn chặn được một nhà – Đông gia. Đông Quốc Cương mũi thính vừa phát hiện, cô cháu gái thế thân vào phủ bối lạc này cũng không như những gì lão nghĩ lúc đầu, bởi vì chuyện của Thái tử mà bị Tứ bối lạc nhét vào một cái viện nhỏ nhoi, vừa mang tiếng xấu vừa phải tự sinh tự diệt. Nhưng đứa trẻ này đã dùng bản lĩnh của mình để khiến Tứ a ca để ý tới, hơn nữa lại xây dựng được quan hệ rất tốt với phúc tấn của Tứ bối lạc, trong cuộc tranh tài, lão cũng cảm thấy Hoàng thượng có hứng thú với cô cháu gái này của lão. Cho dù cháu gái ruột của lão đã là trắc phúc tấn của Thái tử, chờ Thái tử lên kế thừa đại nghiệp, với gia thế Hoàng hậu hai triều đều là người Đông gia, vị trí Hoàng quý phi chắc chắn không thể thoát được, thế nhưng cũng không thể coi thường Tứ bối lạc, mỗi lần đương kim Hoàng thượng tuần du biên cương đều để cho Tam bối lạc và Tứ bối lạc thay phiên giám quốc, có chuyện gì trọng yếu cũng đều để cho Tứ bối lạc xử lý. Nếu lão có thể lôi kéo người này về cùng một phe thì không phải sẽ có thêm một tầng bảo hộ sao? Theo tình hình trước mắt, chỉ cần nha đầu Thục Lan này mang thai con của Tứ bối lạc thì vị trí Trắc phúc tấn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay. Vì a mã của Đông Thục Lan, tức con thứ Khoa Đại của lão không ở kinh thành nên Đông Quốc Cương đành bảo phu nhân của lão hoặc chính thê của con trai cả mang theo thuốc bổ đi thăm cháu gái, cần phải bồi dưỡng tình cảm từ bây giờ.

Cũng bởi vậy mà cứ cách đôi ba ngày, Đông gia lại có người mang thuốc bổ đến phủ Tứ bối lạc thăm Đông Giai Thị Thục Lan, cả trắc phúc tấn phủ Thái tử cũng gửi thiệp mời đến. Chỉ có điều phủ Thái tử là vùng cực kì nguy hiểm, bối lạc gia lại không có ở kinh thành, bạn học Thục Lan đã sớm thê: không có Tứ gia đi kèm sẽ không bước chân vào phủ Thái tử nửa bước, kể cả Thái tử không có trong phủ cũng mặc kệ! Nếu đó là Mạc Lan kia muốn biểu diễn tình cảm chị em thăm thiết thì mặc nàng ta, muốn gặp thì cứ việc tới phủ Tứ a ca đi, dù sao chính nàng mới là bệnh nhân. Sau khi mấy tấm thiệp mời Đông Giai Thị Mạc Lan gửi tới đều bị Thục Lan cáo bệnh trả về, nhất thời nàng ta cũng không còn động tĩnh gì nữa. Chắc vì nàng ta thấy quá mất mặt, nói cho cùng ở Đông gia, nàng ta là con vợ cả mà Thục Lan chỉ là con vợ lẽ, bây giờ một người là trắc phúc tấn của Thái tử, một người chỉ là thứ phúc tấn của Tứ bối lạc, nói khó nghe thì Thục Lan chẳng qua chỉ là một thị thiếp của Tứ bối lạc mà thôi, dù được Hoàng thượng tứ phong làm tam phẩm phu nhân nhưng vẫn không thể đứng ngang hàng với nàng ta được.

Đối với chuyện này Đông Thục Lan cảm thấy vui vẻ không thôi, thế là thiếu đi một kẻ chuyên làm lãng phí thời gian đọc sách của nàng. Phải biết rằng người Đông gia tới đều là trưởng bối, nàng không thể không tiếp, lời qua tiếng lại cũng chỉ quanh quẩn mấy chuyện khiến bạn học Thục Lan buồn ngủ muốn chết, tất cả đều bảo nàng phải nhân dịp được sủng ái mà bám lấy Tứ bối lạc gia, cố gắng phấn đấu mang thai, sinh hạ a ca, đấy mới là lẽ phải, cho dù sau này thất sủng thì cũng có chỗ dựa vững chắc... Hiệu quả thôi miên vô cùng tốt. Khổ nỗi Thục Lan lại không thể giờ trò buồn ngủ, càng không thể đuổi người đi rồi về phòng đánh một giấc, nói không chừng ngay cả ngáp một cái cũng sẽ bị cho là thiếu giáo dưỡng, bị những vị trưởng bối này dạy lên dõ xuống vài canh giờ, thật vô cùng đau khổ. Một tháng sau, bạn học Thục Lan cuối cùng cũng sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là biện pháp tra tấn tinh thần đã từng đọc ở kiếp trước, cho uống nước không cho đi nhà xí, thay phiên nhau bức cung, chiếu ánh sáng chói mắt, không cho người ta ngủ. Thật sự là rất quá đáng! Nàng có làm chuyện gì đại gian đại ác khiến trời không dung, đất không tha đâu. Sao lại đối xử với nàng như vậy? Như này không bằng ngày ngày đối mặt với Tứ a ca trong thư phòng, tuy có áp lực nhưng ít ra hân sẽ dễ yên cho nàng đọc sách, hơn nữa, lúc Thục Lan say sưa đọc sách thì sẽ quên hết mọi thứ xung quanh. Đầu giống bây giờ, nàng chỉ có thể trần trần ngồi ở phòng khách chịu cực hình. Đúng là ngược đãi tình thần trắng trợn!

Đây là lần đầu tiên trong đời Đông Thục Lan thật lòng hi vọng Khang Hi đại đế anh minh thần võ có thể nhanh chóng từ Giang Nam trở về kinh, quan trọng hơn là mang Tứ a ca về cùng, ngàn vạn lần không được giữ hân ở lại làm tiếp việc chưa xong. Đồng thời bạn học Thục Lan cũng vô cùng cảm kích ông xã thông minh cơ trí của nàng, không phải vô duyên vô cớ mà hân có thể lên làm Hoàng đế. Nếu Dận Chân không chuyển thư phòng đến Hình Thần uyển của Thục Lan, thì cho dù hân có về kinh cũng vô ích, phòng khách của Hình Thần uyển cách rất xa thư phòng trước kia của Tứ a ca. Giờ thì hay

rồi, nếu Tứ gia làm việc trong thư phòng, những vị phu nhân này dù có tư cách trường bối đi chăng nữa cũng sẽ thu liễm đi nhiều, hơn nữa lúc nói chuyện cũng phải cân nhắc kĩ lưỡng hơn, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, lỡ bị Tứ gia trong thư phòng nghe thấy thì không phải là chuyện đùa, ai chẳng biết núi băng Tứ bối lạc có khi nghiêm túc vô cùng. Sau khi phân tích xong tất cả, bạn học Thục Lan đưa ra kết luận: chỉ cần núi băng Tứ Tứ ở đây, những vị ác nữ tra tấn người không thương tiếc kia nhất định sẽ bị đông cứng không thể an vị được lâu. Bây giờ đã là mùa xuân, mùa hè cũng sắp đến, mà nàng lại rơi vào nơi nước sôi lửa bỏng, nhu cầu cấp bách chính là dùng nước đá giải nhiệt. Tứ a ca yêu dấu, ngài mau trở lại đi, nếu không phu nhân bác học đáng yêu của ngài sẽ bị suy nhược thần kinh, không phải chết trong trầm mặc thì cũng chết trong bùng nổ. Bất kể là tình huống gì thì ngài cũng không muốn thấy đâu, nên ngài hãy mau về đi! Là một tín đồ tay ngang của Phật giáo (lúc gặp rắc rối thì cầu thần bái Phật, rắc rối qua rồi thì qua cầu rút ván...), bạn học Đông Thục Lan với dáng vẻ cực kỳ tiêu tụy bắt đầu cầu nguyện mỗi buổi tối. Để tỏ lòng thành kính, bạn học Thục Lan còn cố ý bảo Tiểu Thúy tìm một quyển Đại bị chú tâm kinh, quyết định mỗi đêm niệm một lần, cho đến khi Tứ a ca về phủ thì thôi.

Vì thế mà ban đầu Tiểu Thúy còn lo rằng tiểu thư thật sự bị mấy vị phu nhân làm cho đầu óc mơ hồ. Sau khi nghe tiểu thư giải thích, hàng đêm trước khi đi ngủ, Tiểu Thúy cũng giúp tiểu thư cầu nguyện cho Tứ gia nhanh chóng trở về, tiểu thư bị hành hạ toi bồi, rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bổ Quá Mức

Dưới ngàn vạn lời cầu khẩn của Đông Giai Thị Thục Lan, Khang Hi đế tháng năm mới trở lại kinh thành. Nhưng chẳng ai ngờ, lão bát cổ ấy chưa ngồi ấm chỗ đã đứng dậy chuẩn bị đi tuần du phía Bắc, hơn nữa trong hành trình còn bao gồm dừng chân bên bờ Nhiệt Hà. Sự kiện gặp mặt các bộ lạc Mông Cổ và thắt chặt quan hệ với một vài quý tộc Mông Cổ và những gia tộc thân thiết nói không chừng lại định ra không ít hôn sự. Cũng không biết chuyến đi này phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể trở lại kinh thành, quan trọng hơn là mặc dù lần này Tứ bối lạc Dận Chân giám quốc không cần rời kinh thành, nhưng người lo ngủ sớm dậy sớm chăm sóc thân thể như Đông Thục Lan muốn gặp ông xã nhà nàng một lần chắc cũng không dễ dàng, Dận Chân vẫn triệt để coi bản thân là một siêu nhân(*) không cần nghỉ ngơi, mỗi ngày trời chưa sáng đã tiến cung, nửa đêm mới trở về phủ. Chuyện thế này trước đó Thục Lan cũng không phải chưa nghe nói bao giờ.

(*) Nguyên tác là đề cập đến siêu nhân này:

Suy xét xong, chờ Dận Chân trở về, Đông Thục Lan liền quyết định tốc chiến tốc thắng, phải giải quyết vấn đề tận gốc trước khi Khang Hi đi tuần. Chi liếc qua cũng thấy kể từ sau khi Tứ bối lạc trở về kinh, số lần người Đông gia tìm tới cửa giám đi đáng kể, bởi vậy mới nói công lực của núi băng Tứ Tứ không hề tầm thường. Chỉ có điều kế hoạch cân không nổi biến hóa, vào đúng lúc Đông Giai Thị Thục Lan quyết định tới nhà trước chặn người, nàng nhận được một bức thiệp mời đến từ Đông gia.

Đông Thục Lan ngồi trên ghế ở phòng khách, thiệp mời cũng chưa mở, thuận miệng hỏi tên nô tài đang đứng chờ hồi âm: “Thiệp mời gì vậy?”

“Tuần sau là sinh nhật của lão gia, lại đúng dịp Nhị gia cùng Hoàng thượng trở về kinh, hiếm khi một nhà được đoàn viên cho nên...”

“A mã đang ở kinh thành?”

“... Dạ”. Hạ nhân đưa tin hiển nhiên không ngờ Thục Lan lại không biết tin Khoa Đại trở về kinh nên trả lời có phần chậm chạp.

“Còn có người nào cùng theo trở về kinh không?”

“Có Nhị phu nhân cùng như phu nhân”.

Thục Lan liếc nhìn Tiểu Thúy một cái, cũng không hỏi thêm gì nữa, “Biết rồi”.

“Vậy phu nhân...” Hạ nhân kia lại tiếp tục ngập ngừng.

“Ta-đã-báo-ta-biết-rồi”. Đông Thục Lan chậm rãi phát âm từng chữ một.

“Dạ!”

Chờ người đưa tin vừa đi, Tiểu Thúy liền hỏi: “Tiểu thư... người sẽ đi chứ?”

Để trả lời nàng, Đông Thục Lan đem thiệp mời gấp thành máy bay rồi đi ra ngoài cửa thư phòng, nhắm vào cái thùng rác nhỏ bên cạnh bàn mà phi, tiếc rằng máy bay bị nắp thùng rác cản lại nên bắn ngược lên mặt sàn (là loại thùng rác giẫm chân một cái là nắp bật lên). Tiểu Thúy thấy vậy liền bước lên phía trước nhặt cái máy bay giấy rồi nhét nó vào thùng rác.

Có ai hỏi tại sao trong thư phòng lại có loại thùng rác hiện đại như vậy không? Tất cả đều do bạn học Thục Lan đem theo thói xấu vừa ăn vặt vừa dùng máy tính đến tận đây. Ví dụ như táo sẽ được cắt thành nhiều phần rồi dùng tăm ăn, những loại trái cây nhỏ như son trà hoặc nho thì phải có một cái cốc

để bóc vỏ nhỏ hạt. Lúc mới đầu Dận Chân còn cực kì không bằng lòng với thói quen này của Thục Lan, đã đọc sách thì cứ ngoan ngoãn đọc sách, nếu muốn ăn thì cứ ra ngoài ăn cho thật thỏa thích, vừa đọc sách vừa ăn thì còn ra thể thống gì, hơn nữa nếu không cẩn thận còn có thể làm sách bị bẩn.

Không có người ngoài thì “thể thống” cũng chẳng còn quan trọng, thế nhưng Thục Lan vẫn có cách đối phó với người như Tứ a ca, nàng cho người làm một cái giá rồi đặt sách lên để lật xem, như vậy thì sách không thể bị bẩn được. Chẳng qua là người luôn luôn nghiêm túc một cách thuần túy như Dận Chân khi nhìn thấy người đối diện đọc sách như vậy lại bất giác cảm thấy chướng mắt.

“Nàng không thể chỉ đọc sách mà không ăn à?” Dận Chân đặt bút lông trong tay xuống.

“Có thể chứ, chẳng qua là khi đọc sách vừa phải động não vừa phải nhớ kĩ những gì có ích nên rất dễ đói. Nhịn đói thường xuyên sẽ không tốt cho dạ dày. Thế nhưng cầm một quyển sách hay trong tay lại luôn khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, chỉ ước sao đọc một lần đến hết”.

“Thư phòng là nơi quan trọng, chẳng lẽ nàng không cảm thấy bản thân phải nghiêm túc?”

“Chẳng lẽ chưa có nữ nhân nào nửa đêm canh ba đến thư phòng của ngài đưa đồ ăn khuya sao?” Đông Thục Lan vẽ mặt hoài nghi. Tình tiết kiểu này rất dễ bắt gặp trên tiểu thuyết cùng phim truyền hình, hơn nữa đằng sau thư phòng của những đại nhân vật như Dận Chân đây cũng toàn là phòng nghỉ ngơi, vậy nên kết quả bình thường của việc đưa đồ ăn khuya đều là trực tiếp đưa lên giường.

Dận Chân ghen một hồi rồi khề híp mắt: “Chỉ tiếc...từ khi làm việc ở thư phòng này ta vẫn chưa nhận được vinh hạnh ấy, vẫn chưa có ai nhớ đến việc đưa đồ ăn khuya lên cho ta”.

“Nơi này cũng đâu có giường”. Thục Lan vẫn đang nhớ lại những tình tiết trong tiểu thuyết nên thông tin chưa kịp qua não mà miệng đã phản xạ có điều kiện trả lời Tứ bối lực. Lời vừa nói ra, thư phòng liền chìm trong một loại yên lặng chưa từng có. May mắn là ngay khi hai người vừa bắt đầu nói chuyện, nhóm hạ nhân cảm thấy có điều bất thường nên đã tự giác lui hết khỏi thư phòng.

“Ừ...thiếp thân không có ý đó”. Thục Lan không biết nên giải thích như thế nào.

“Ý gì?” Dận Chân từ bàn đối diện đưa mặt lại gần, biểu tình xấu xa.

“Chính là...chính là...”

“Đưa hấu này rất ngọt”. Lưỡi Dận Chân khề lướt qua môi Thục Lan.

“Đúng là không tệ”. Có chút ngốc, có chút ngu.

“Đừng để ta thấy nàng ăn gì ở thư phòng nữa”.

“Được”. Bạn học Thục Lan bị đôi mắt thâm thúy nào đó mê hoặc, rất không có cốt khí mà trúng mỹ nam kế. Sau khi nàng lấy lại tinh thần liền cảm thấy ảo não không thôi, có điều Dận Chân chỉ nói không để hắn nhìn thấy, nói cách khác là vào lúc hắn không phát hiện thì nàng có thể ăn trong thư phòng. Cái thùng rác có nắp này cũng tùy thời mà sinh. Thực ra Dận Chân cũng biết thừa, khi hắn vừa bước chân vào thư phòng đã có thể ngửi thấy mùi thơm của nước trái cây, hơn nữa, mỗi lần như vậy Tiểu Thúy sẽ lập tức đem cái thùng rác nghe nói là để vứt giấy vụn kia ra khỏi thư phòng, nhìn là biết nữ nhân này vẫn đang bằng mặt mà không bằng lòng, hay nói đúng hơn là tận dụng sơ hở trong lời nói của hắn. Dận Chân không muốn phiền thêm vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này nên cũng mất nhắm mắt mở cho qua, không so đo thêm gì.

“Nghe bảo Đông gia hôm nay đưa tới thọ thiếp?” Dận Chân nhận được tin tức nên ngày hôm nay đặc biệt dành chút thời gian đi đến Hình Thần uyển. Hắn định chờ Đông Giai Thị Thục Lan mở lời, nhưng sau khi nhìn bộ dạng sóng yên biển lặng như chẳng có gì xảy ra của nữ nhân này, hắn quyết định hỏi trước để tiết kiệm thời gian.

“Dạ”.

“Nàng không định đi sao?” Lúc này hắn tình cờ gặp Tâm Di (khê danh của Ô Lạt Na Lạp Thị) nhưng nàng ấy cũng không nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ Thục Lan vẫn chưa nói gì với nàng ấy?

“Thiếp thân đang định bàn bạc với bối lực gia lý do từ chối”.

“Đó là sinh nhật của mã pháp(*) nàng, vắng mặt liệu có ổn không?”

(*) Trong tiếng Mãn mã pháp nghĩa là ông.

“Gia, thiếp thân tuyệt đối không tự tin đến nỗi cho rằng vắng mặt thiếp thân thì sẽ không có bữa tiệc chúc thọ này. Có điều, người ta nói trên đời không có ai là địch nhân vĩnh viễn, vậy nên thiếp thân thực lòng khuyên bối lực gia bớt chút thời gian để đi một chuyến, dù sao với thể lực và sức ảnh hưởng của Đông gia, có rất nhiều việc sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều sau khi một mối quan hệ được thiết lập, đây không phải cũng là ước nguyện ban đầu khi hai nhà kết thông gia sao”.

“Vậy lý do nàng từ chối không đi là gì?”

“Thiếp thân không giỏi giao tiếp, đi sẽ chỉ làm hỏng chuyện của gia”.

“Vậy ta phải ăn nói thế nào với Đông đại nhân đây?”

“Cái này dễ thôi, cứ dựa theo sự thật mà nói, ngài bảo rằng Thục Lan tính tình thật thà quá mức, những thứ thuốc bổ do trưởng bối đưa tới đều không dám làm ngơ, sợ phụ lòng quan tâm của mọi người nên cái gì cũng uống, kết quả là quá mức bổ”.

Nhìn thứ phúc tấn mặt không đỏ, thờ không gập theo một lời nói dối, Chu Lan Thái đầu đầy hắc tuyến. Hắn nhìn về phía Tứ gia: mặt không đổi sắc – chuyện này rất bình thường, hắn lại nhìn sang Lỗ Thái đứng bên cạnh: cũng không thấy lộ ra nửa điểm kinh ngạc, là do hắn quá ngạc nhiên hay sao? Chu Lan Thái bắt đầu tự kiểm điểm lại bản thân, bỏ lỡ ý cười chột lóe lên trong mắt Dận Chân.

“Nói như vậy có được hay không?” Đông Thục Lan có hơi bối rối.

“Nếu nàng cho là không có vấn đề thì nó liền không có vấn đề, mã pháp hay a mã của nàng có hỏi thì ta sẽ trả lời như vậy”.

“Ừm... bối lực gia đã cho là không có vấn đề thì khẳng định nó không có vấn đề, nếu vậy thì thiếp thân yên tâm rồi”.

“Chỉ sợ có người không tin lại suy đoán lung tung. Thuộc hạ cho rằng thứ phúc tấn vẫn đi dự tiệc cùng gia thì hơn”. Lỗ Thái ở một bên nói thêm vào.

“Lỗ Thái này, hãy nhớ kỹ một câu nói: một lời nói dối được ngàn người nói sẽ tự biến thành lời nói thật. Vậy nên có một thực tế là lời người nói thật hay giả đều không quan trọng, quan trọng là người nghe có tin hay không. Cho dù người nói dối, nhưng nếu người nghe tin, vậy thì lời nói dối kia sẽ biến thành lời nói thật; nếu như người nghe không tin, cho dù người có nói đúng sự thật thì cũng uống công vô ích. Mấy loại chuyện này người nên học tập Chu Lan Thái, nghe nói hắn vẫn hay đến mấy nơi như sông bạc thanh lâu để rèn luyện kỹ năng”.

Mới đầu Chu Lan Thái còn dương dương tự đắc, nhưng khổ nổi khuôn mặt tươi cười mới giương lên được một nửa đã đông cứng lại, khịch lệ như vậy quả thực là quá... Kỹ năng giao tiếp của thứ phúc tấn đứng là cần phải nâng cao thật.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Yếu Không Chịu Nổi Bổ

Vào ngày sinh nhật, Đông phủ đông như trẩy hội, ngựa xe như nước. Trắc phúc tấn của Thái tử khi đến còn trình lên hạ lễ mà Thái tử chuẩn bị, đóng góp một phần nho nhỏ cho bữa tiệc, điều này làm cho chính thất Trầm Giai Thị của Khoa Đại mặt đầy đắc chí. Mấy ngày nay bà chỉ toàn nghe thấy người ta khen Đông Giai Thị Thục Lan trong phủ Tứ bối lực giỏi giang thế nào, chẳng những lọt vào mắt xanh của nhóm a ca từ lớn đến nhỏ mà ngay cả Hoàng thượng cũng chú ý tới nàng ta. Trầm Giai Thị vẫn âm thầm tức giận bất bình, một đứa con thứ xuất sao có thể đánh đồng với con gái của bà được? Con bé ấy bất luận là sắc đẹp hay tài năng đều không có, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn chưa mang thai, cho dù sau này nó thật sự có thể sinh cho Tứ bối lực một nam hai nữ thì cùng lắm cũng chỉ có được vị trí của một trắc phúc tấn, không thể so sánh với con gái của bà được – ngay cả tiểu a ca cũng đã sinh cho Thái tử, chờ đến lúc Thái tử lên ngôi thì vị trí Hoàng quý phi cũng không thể chạy thoát, thậm chí nếu xử trí tốt thì muốn làm Hoàng hậu hay Thái hậu cũng không phải là không có cơ hội. Đứa con gái của nữ nhân đề tiện kia chỉ nhất thời nổi danh át tiếng Mặc Lan mà thôi, sự thịnh vượng của Đông gia sau này còn không phải nhờ vào con gái của bà sao?! Bởi vậy mà mấy ngày nay Trầm Giai Thị cứ nhìn thấy Lý thị là sắc mặt không tốt, không chỉ vậy bà còn sai người chuyển lời cho Đông Giai Thị Mặc Lan phủ Thái tử, bảo rằng Mặc Lan nhất định phải tham gia tiệc chúc thọ lần này của mã pháp, bà muốn nhắc lại cho tất cả mọi người trong nhà nhớ rằng ai mới là hi vọng của cả gia tộc! Sự cung kính cùng nhiệt tình của người xung quanh đối với Đông Mặc Lan thoắt cái đã thỏa mãn được lòng hư vinh của Trầm Giai Thị, khi bà đang nắm chặt cánh tay nữ nhi, chuẩn bị bước vào viện mừng tiệc trong sự tán tụng của các nữ quyến thì lại có thông báo từ ngoài truyền vào: Tứ bối lực cùng Thập Tam a ca đích thân tới chúc thọ!

Đông Quốc Cương vừa mừng vừa sợ, lão không ngờ Tứ bối lực sẽ đích thân tới chúc thọ, càng không ngờ đứa trẻ bị lão coi là nỗi mất mặt của gia tộc lại làm được điều này, Đông Quốc Cương lại cảm thán... Lão đúng là có mắt như mù. Trầm Giai Thị khẽ nghiêng răng, con bé đáng ghét kia rõ ràng đang muốn tranh giành sự chú ý với con gái bà! Bà lặng lẽ liếc xéo Lý thị – người vẫn đang an phận cúi đầu núp sau đám nữ quyến, rồi không cam lòng rời bước ra cửa phủ nghênh đón cùng mọi người, ngay cả trắc phúc tấn của Thái tử cũng không phải là ngoại lệ, dù sao thân phận của nàng bây giờ vẫn chưa thể so sánh với một bối lực. Nghe thấy thông báo, đám quan viên hạ khách lại bắt đầu bàn tán xôn xao, bọn họ đều ngạc nhiên, xem ra ân sủng của Đông thứ phúc tấn đang thịnh, danh tiếng của nàng ở phủ Tứ bối lực cũng không ai bằng, nghe nói hai tháng trước là sinh nhật của nội đại thần Phí Dương Cô, phụ thân đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị mà Tứ bối lực cũng không đích thân tới dự. Người kể chuyện thắng tay vứt bỏ sự thật rằng khi ấy Dận Chân còn đang ở Giang Nam cùng Khang Hi, lời đồn thị phi cứ như vậy sinh ra.

Lúc mọi người ra đến cổng phủ cũng vừa vặn trông thấy Dận Chân cùng Dận Tường đi tới, hạ nhân bước lên phía trước giữ chặt đầu ngựa, cả hai xoay người đi xuống, Dận Chân tiến lên ôm quyền: “Đông đại nhân, hai huynh đệ chúng ta không mời mà đến, mong đại nhân không trách”.

“Sao dám, sao dám. Tứ bối lực cùng Thập Tam a ca đại giá quang lâm cũng khiến cho Đông phủ này được nở mày nở mặt. Đây chỉ là sinh nhật nho nhỏ của một cự thần, thật sự không dám kinh động nhị vị, mời vào trong mời vào trong”. Đông Quốc Cương liên tục thi lễ. Chẳng qua là khi những người khác tò mò nhìn qua phía sau hai người thì không thấy ai khác ngoài trừ một đội thân vệ. Đông Quốc Cương vừa mang theo một bụng nghi ngờ vừa nghênh đón hai vị a ca vào phủ.

Những vị quan viên trong ngoài phòng khách đang đuổi dài cổ, tưởng rằng có thể nhìn trộm vị phu nhân bác học nổi danh kinh thành đều mặt mày thất vọng lại mang chút nghi hoặc. Khi chủ khách an tọa thì các nữ quyền cũng vào đến trong viện, Khoa Đại ngồi một bên muốn nói lại thôi, hết nhẫn nại nhìn, cuối cùng vẫn không kìm được mở miệng hỏi thăm: “Tứ bối lạc, tại sao Đông thứ phúc tấn lại không đi cùng ngài?” Cái vấn đề này hỏi kiểu gì cũng có phần thất lễ, thế nhưng nó cũng là điều mà tất cả mọi người đang quan tâm.

Dận Chân nâng chén trà, nhắc nắp ra rồi chậm rãi thổi thổi, uống một hớp xong mới để xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sốt ruột của người đối diện, đáp lại năm tiếng: “Yếu không chịu nổi bỏ”.

“Hả?” Khoa Đại không hiểu nội tình nên nghe xong có chút ngây ngô, nhất thời không kịp phản ứng.

Sắc mặt những thành viên khác của Đông gia chợt xấu đi, Tứ bối lạc vừa rồi chắc chắn là một lời hai ý, nói không chừng đó còn là lời cảnh cáo!

Thập Tam a ca đem biểu hiện của mọi người thu hết vào mắt. Xem ra lần này Tứ ca đã chịu oan uổng thay cho Đông Giai Thị rồi. Chỉ cần nhìn qua vẻ mặt của những người trong đại sảnh là biết, căn bản không ai ngờ rằng cái lý do “yếu không chịu nổi bỏ” này là do Đông thứ phúc tấn tự mình nghĩ ra rồi mớm lời cho Tứ ca. Dựa vào thói quen đối nhân xử thế thường ngày của Tứ ca thì chắc có nói ra chân tướng cũng chẳng ai thêm tin. Nhưng mà nếu có người tin thì tội danh bất hiếu lại không thể tránh được, đối với Tứ ca cũng là trăm hại không một lợi, tình thế hiện tại là vô số đôi tai đang đuổi dài bên ngoài đại sảnh đối nghịch với hình ảnh Tứ ca đang ngồi thẳng tắp, không buồn dựa vào quan hệ để kết bè kết cánh. Nhìn tới đây, Dận Tường vội làm mặt tươi cười hơn hờ chuyển đề tài, đem không khí âm áp của buổi tiệc trở lại. Đông Quốc Cương đương nhiên cảm kích vì có người đến cứu nguy nên vội vàng tiếp chuyện không ngừng. Tiếng chạm cốc, chúc mừng, cùng tiếng nói chuyện sôi nổi lại truyền đến từ khắp mọi nơi trong phủ.

Đêm đó, như phu nhân Lý thị thật thà gặp đến độ rơi nước mắt: “Lão gia, sáng sớm hôm khác chúng ta lại đến phủ Tứ bối lạc một chuyến đi, không biết con gái của chúng ta đã bệnh thành dạng gì rồi. Con bé sao lại thành thực đến vậy chứ?! Cũng có tặng thuốc bổ thật đâu, chẳng qua đây chỉ là cái cớ để các trưởng bối đi thăm con bé thôi mà, nha đầu này đúng là ngốc nghếch!”

Khoa Đại khoan thai đi lại trong phòng, lắc đầu: “Nàng mới là người u mê không hiểu, Tứ bối lạc nói vậy vì mặt hứng, ngài ấy muốn cảnh cáo Đông gia không nên lui tới quá thường xuyên. Bây giờ nàng còn đi chẳng phải là tuyên bố chúng ta không coi Tứ bối lạc gia ra gì ư, như vậy còn làm khó con gái chúng ta hơn”.

“Nhưng... nhưng nhờ đâu chuyện này lại là thật thì sao?”

“Dù có là thật cũng không thể đi lúc này!” Khoa Đại thấy Lý thị vẫn ngồi ở mép giường rơi lệ như trước thì thờ dãi: “Mấy ngày nay nàng cũng được nghe không ít chuyện về con gái chúng ta. Hôm nay Tứ bối lạc còn đích thân tới phủ chúc thọ a mã, nàng phải cực kì hân diện mới đúng! Nàng biết có mấy đại thần được Tứ bối lạc tới tận cửa chúc thọ không?! Ngài ấy làm vậy chính là đang cho nữ nhi của chúng ta ân sủng vô cùng to lớn! Vậy nên bất luận là con bé ngã bệnh thật hay giả, chỉ cần Tứ bối lạc không nhắc đến thì nàng cũng đừng đi rước thêm phiền toái”.

“Chẳng lẽ lần này về kinh thiếp thân ngay cả gặp mặt con gái một lần cũng không được?” Về mặt Lý thị như hoa lê trong mưa.

“...Chỉ bằng đợi đến lúc rời kinh chúng ta đến phủ Tứ bối lạc cáo biệt, chắc hẳn Tứ bối lạc sẽ hiểu rõ tâm lòng này”.

“Đa tạ lão gia”.

Sự kiện Tứ a ca Dận Chân đích thân tới chúc thọ có lợi ích vô cùng rõ rệt. Trước khi một nhà Khoa Đại đến từ biệt, Đông gia không cho thêm một trưởng bối nào đến quấy rầy cuộc sống nhàn nhã của bạn học Thực Lan nữa. Đông Giai Thị Thực Lan vô cùng hài lòng. Tứ Tứ đã xuất mã thì ai dám tranh phong! Câu này quả nhiên là một chút cũng không sai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Viết Bùa Hộ Mệnh

Ngày hôm đó, một nhà Khoa Đại tới phủ Tứ bối lạc chào từ biệt. Lúc này Khang Hi đã xuất phát đi tuần du biên cương, Tứ a ca lại phải mò mẫm sớm khuya, ngâm mình trong đồng tấu chương, vì nước phân ưu. Hộ tống một nhà Khoa Đại còn có nữ quyền Đông phủ, trên danh nghĩa có thể coi là trưởng bối của Thực Lan, bọn họ đã từng tới vài lần nên cũng được coi là khách quen. Phúc tấn trước đây tiếp khách, sau lại để cho Đại tống quân phái người tới Hình Thần uyển báo cho Thứ phúc tấn.

Nghe xong thông báo, Đông Thực Lan bĩu môi, nàng đã sớm đoán rằng bọn họ sẽ chờ đến lúc Hoàng thượng ra khỏi kinh thành, sau khi cho người thăm dò thời gian Tứ a ca không có trong phủ mới dám đến. Nhưng mà nữ quyền Đông phủ tới làm gì, chẳng lẽ cũng muốn rời kinh cùng a mã? Thực Lan đảo mắt, đáp: “Người trước hết báo lại rằng ta rửa mặt trang điểm một lát rồi sẽ tới, tiếp đó gọi riêng Đại tống quân đến chỗ ta một chuyến”.

“Dạ”.

“Thứ phúc tấn có gì sai bảo?” Tổng quản đại nhân vội vã chạy tới, không dám chậm trễ.

“Khoa Nhĩ Khắc này, bây giờ ông có thể giúp ta tìm một người cơ trí, viết chữ nhanh tới đây được không?”

Khoa Nhĩ Khắc nghĩ một lát rồi đáp: “Hôm nay Đại Nhi Cách làm việc thay gia nên không tiện cung, bây giờ vẫn còn trong phủ”.

Mắt Thục Lan sáng lên, có người quen chính là tốt nhất, dễ nói chuyện, dễ giao việc. Nàng vội nói: “Bảo hẩn tới một chuyến, ta có việc gấp muốn nhờ hẩn giúp”.

“Dạ”. Đại tổng quản ngầm hiểu rằng thứ phúc tấn đang muốn đối phó với mấy vị khách ngoài kia, không biết nàng định làm gì. Ông chưa bao giờ thấy người nào đối xử thờ ơ với nhà mẹ đẻ như thứ phúc tấn. Phải biết rằng, nữ nhân ở bất kì nhà đại quan nào cũng hi vọng bản thân có một hậu thuẫn đủ mạnh để dựa vào. Cho dù lúc đầu Đông gia coi thứ phúc tấn như thể thân mà đưa vào phủ Tứ bối lạc, nhưng bây giờ họ cũng đã bày tỏ thiện ý, nếu ông là thứ phúc tấn, ông nhất định sẽ nhân cơ hội này để bồi đắp lại quan hệ. Lẽ nào thứ phúc tấn vẫn còn tức giận chuyện lúc trước? Nhìn nàng cũng đâu giống một kẻ thiện căn...

Lát sau Đại Nhi Cách đã bước vào cửa Hình Thần Uyển, đập tay hành lễ: “Thứ phúc tấn cát tường. Đại tổng quản nói người tìm nô tài?”

“Phải. Ta muốn nhờ người giúp một việc”.

“Nô tài không dám, xin thứ phúc tấn cứ việc sai bảo”.

“Đợi chút nữa lúc ta đến tiền trạch thì người lên theo sau, tiếp đó ghi lại chính xác tất cả những gì mà người Đông gia nói”.

“Việc này... có vẻ không hay. Ngộ nhớ gia trách tội thì nô tài làm sao gánh nổi”. Đại Nhi Cách mặt mày bất an, rui như hẩn nghe được việc gì không nên nghe thì cái mạng nhỏ này của hẩn có lẽ sẽ khó mà giữ được, rất có khả năng sẽ bị giết người diệt khẩu.

Đông Giai Thị Thục Lan thấy vậy liền khinh khỉnh liếc hẩn một cái: “Người yên tâm đi, không có chuyện đóng cửa nói thầm đâu, người ở đại sảnh khá đông. Chỉ tại ta thấy họ dàn trận như định khởi binh vẫn tội rồi quy cho ta tội bất hiểu nên mới làm vậy. Ta cho người ghi chép lại để đề phòng những hiểu lầm không cần thiết về sau, nói thế nào có bằng chứng cũng tốt hơn, biết đâu sau này nó còn có thể trở thành lợi thế của gia khi đàm phán giao dịch với nhà họ Đông”. Mấy câu sau chính là dụ dỗ, chắc hẩn Đại Nhi Cách rất trung thành với Tứ Tứ, bằng không hẩn sẽ không được Dận Chân mang theo bên người.

“Rõ”. Quả nhiên, sau khi nghe câu cuối cùng của Thục Lan, Đại Nhi Cách liền không do dự gật đầu, đồng ý rất dứt khoát.

“Nếu vậy người hãy đi tìm thêm hai người rồi chia nhau ra để nhớ, ai nói câu nào đừng để lẫn lộn”.

“Nô tài lập tức đi tìm”.

“Còn chuyện đến tiền viện...” Thục Lan quay lại nói với Tiểu Thúy: “Người giúp ta chuẩn bị cho tốt. Lát nữa chúng ta cứ từ tốn mà đi, coi như cho Đại Nhi Cách chút thời gian tìm người”.

“Dạ thưa tiểu thư”. Sau khi Đại Nhi Cách lui ra ngoài, hai người lại đi vào phòng trong, Tiểu Thúy nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, hình như bây giờ chuyện gì người cũng nghĩ cho Tứ bối lạc, có phải người hơi hơi...”

“Nghĩ cho ngài ấy? Có hà?” Thục Lan nhún mày nghĩ lại.

“Không phải mới vừa rồi sao?” Tiểu Thúy hỏi, tay cũng không ngừng giúp tiểu thư đeo đồ trang sức lên tóc.

“Ta không nói thể liệu Đại Nhi Cách có đồng ý thoải mái như vậy được không?” Thục Lan nhìn Tiểu Thúy qua gương.

“Tiểu thư muốn thứ đó làm gì?”

“Đề phòng chuyện không may”. Đông Thục Lan cũng không nói nhiều. Nếu lần gặp mặt này chỉ để chào từ biệt hay dò la thực hư thì cũng thôi, thế nhưng nếu những nữ nhân kia lại cư xử tự cao tự đại thì nàng sẽ kiếm được kha khá. Mặc dù nàng không nhớ rõ năm nào thì Thái tử gặp chuyện không may, nhưng đến lúc Thái tử bị phế, Đông gia sẽ nghĩ đến Tứ bối lạc đầu tiên, đến lúc đó Tứ Tứ ra mặt nói một câu thì chính bằng người khác nói mười câu. Bỏ qua việc các vị nam nhân ngoài diễn trò trong hợp tác thì có thể chắc chắn một điều là những nữ nhân ở Đông phủ lúc ấy cũng sẽ tới tán chuyện thường xuyên hơn, người ngoài cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ. Đến khi đó, những thứ được ghi lại hôm nay chắc chắn sẽ trở thành lá chắn ngăn những nữ nhân kia tới tìm nàng gây chuyện. Hi vọng hôm nay bọn họ sẽ cuồng ngạo hết mức có thể, bọn họ càng cuồng ngạo bao nhiêu thì cuộc sống sau này của nàng sẽ càng yên ổn bấy nhiêu. Người nào đó bình tĩnh lí luận những chuyện lục đục này, cho đến giờ nàng đã đoán là không thể sai, Đông Thục Lan vui vẻ đeo lên tay một chuỗi tràng hạt gỗ đàn hương, lại thích thú đùa nghịch chiếc giáp bộ(*) men xanh rất dài ở ngón tay út.

(*) Là mấy cái dài dài bao quanh đầu ngón tay ấy:

“Đi thôi.” Thục Lan đứng lên, bước trên đôi giày đế chấu(*), chậm rãi từ tốn đi đến đại sảnh. Tới bên ngoài tiền viện, khẽ mắt quét qua Đại Nhi Cách trốn ở một bên, Đại Nhi Cách gật đầu với nàng.

(*) Giày đế chấu, hay giày bòn hoa, giày móng ngựa là loại giày phụ nữ nhà Thanh hay đi.

Bước vào cửa phòng khách, Thục Lan vung khăn, nhún gối hành lễ với những người bên trong: “Thục Lan đến chậm, thật thất lễ”.

Ô Lạt Na Lạp Thị bước lên, trong mắt cũng có phần trách cứ: “Sao lại tới trễ như vậy, để các trưởng bối ngồi ở chỗ này chờ một mình muội, đúng là chuyện thất lễ”.

“Dạ, thân mình Thục Lan còn chưa nhanh nhẹn nên tay chân cũng chậm chạp hơn bình thường, làm phiền phúc tấn rồi”. Đông Thục Lan vội vàng cười nói.

“Vây muội hàn huyên với người nhà một chút, thứ lỗi cho ta không tiếp được”. Nói xong, phúc tấn vỗ nhẹ tay Thục Lan, nhìn nàng với ánh mắt muội-tự-cầu-phúc, rồi xoay người cáo từ rời khỏi phòng khách.

Quả nhiên, Ô Lạt Na Lạp Thị vừa đi, mấy nữ nhân trong phòng liền đồng tâm hiệp lực chĩa nòng pháo vào Thục Lan, nói mấy thứ như: sao lại để trưởng bối chờ lâu như vậy, thật không có giáo dưỡng; cái gì mà nếu như ban đầu không chọn nàng thì làm gì có Đông Thục Lan như bây giờ, Tứ bối lạc coi trọng nàng chính là vì thế lực Đông gia, nếu như nàng cứ tiếp tục không biết điều thì việc cho thêm một cô nương Đông gia vào phủ Tứ bối lạc là chuyện dễ như trở bàn tay... Có thể thấy được là sau buổi sinh nhật những nữ nhân này đều bị lão gia nhà nàng trách mắng, bọn họ không biết chừng mực, đến phủ Tứ bối lạc quá nhiều thành ra phản tác dụng. Chắc hẳn bọn họ đều cho rằng bản thân bị trách cứ hoàn toàn là do Đông Thục Lan không chịu đi chúc thọ. Khoa Đại đáng thương, bây giờ Dận Chân còn đang làm việc trong cung nên không thể cứu ông ấy, trong phòng chỉ có một nữ nhân duy nhất nghe lời ông là như phu nhân Lý thị, khổ nỗi bà ấy là mẹ ruột của Đông Thục Lan còn ông lại là cha ruột, thân làm cha mẹ phải chịu tội liên đới, hai người chỉ đành cúi đầu mặc đạn pháo bắn phá. Trầm Giai Thị đắc ý dào dạt, thỉnh thoảng lại ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, nói mấy vài câu, trong câu nói cũng khéo léo nhắc tới con gái mình là Đông Mặc Lan, khen ngợi nàng tốt đẹp ra sao, cần trưởng bối Đông phủ chiếu cố thế nào, Mặc Lan nhất định sẽ không phải trái bất phân như người nào đó...v.v.

Tiểu Thúy đứng một bên nghe, trong lòng rất khó chịu nhưng không dám nói chen vào, sợ bị phạt, vừa không giúp được tiểu thư, lại còn gây thêm rắc rối. Nàng ngẩng đầu nhìn tiểu thư, công lực tập trung của tiểu thư lại thâm hậu hơn rồi! Chỉ thấy Đông Thục Lan cúi đầu, ra vẻ khiêm tốn học hỏi, tay phải lại khẽ lần chuỗi tràng hạt, bắt đầu tự thôi miên. Tiểu Thúy nhớ lại một chuyện xưa mà tiểu thư từng kể: một đứa bé muốn rèn khả năng tập trung của mình nên ngày nào cũng đi tới chỗ bán thức ăn đầy tiếng ồn ào, huyền ảo để đọc sách, sau này đứa bé ấy trở thành một đại anh hùng rất giỏi giang. Khả năng tập trung của nàng đúng là còn kém tiểu thư một bậc nên vẫn bị tiếng nói của những người trong đại sảnh ảnh hưởng. Tiểu Thúy nhìn những người trong phòng, toàn bộ đều là người Đông gia, nô tài trong phủ cũng chỉ đứng ngoài cửa, hơn nữa còn cách một đoạn rất xa, chắc hẳn đây chính là nguyên nhân vì sao các chủ tử Đông gia lại tùy ý nói chuyện không cần kiêng kị như vậy. Cũng may tiểu thư thông minh, nghĩ ra biện pháp khác.

Sau khi tiêu hết toàn bộ chỗ nước trà đã uống, đám người Đông gia cuối cùng cũng mệt mỏi, nhìn thời gian xong liền đứng dậy cáo từ. Tổng quản đại nhân không biết từ đâu chui ra, đích thân dẫn người ra cửa. Lý thị, như phu nhân của Khoa Đại vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với con gái, kéo chậm bước chân, về mặt lưu luyến, khiến Trầm Giai Thị phải quát nặng: “Còn không đi sao? Người lại muốn các trưởng bối chờ đợi mình người nữa à? Đứng là mẹ nào con nấy, không có giáo dưỡng”. Lý thị liền cúi đầu, vội vàng lên xe ngựa.

Tiền đám người này xong, tổng quản đại nhân liền thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận nhìn về phía thứ phúc tấn, sau khi thấy nàng mặt không đổi sắc thì âm thầm bái phục: “Thứ phúc tấn, khi nào người muốn gặp Đại Nhi Cách?”

“Ngay bây giờ là tốt nhất, dù sao cũng không có chuyện gì, bảo hắn tới Hình Thần uyển đi”.

“Vâng”.

“Thứ phúc tấn cát tường”. Đại Nhi Cách hành lễ rồi đưa lên một chồng giấy đầy chữ, trong lòng rất đồng tình với vị Đông Giai Thị Thục Lan này. Thứ phúc tấn ở nhà mẹ đẻ cũng không dễ chịu gì, nhìn trận chiến ngày hôm nay cũng biết, chắc là trước đây nàng cũng chịu không ít khổ. Nghĩ một lát, Đại Nhi Cách không nhịn được khuyên một câu: “Thứ phúc tấn đừng để bụng mấy lời hôm nay, người là người của gia, nơi này mới là nhà của người”.

Thục Lan hơi cảm động, có nô tài trung thành như vậy đúng là tốt số! May mà nàng đã sớm dự đoán được nên để Đại Nhi Cách nghe thay, tức giận thay, có luận quần trong lòng đến tức giận thương thân thì cũng là thân thể hắn chịu đựng. Ha ha ha, nàng đúng là chủ tử không có lương tâm! Mô Lan vội rũ bỏ ý nghĩ tự đắc trong đầu, bày ra vẻ mặt sám hối: “Đề bụng? Họ nói chuyện gì quan trọng đến mức ta phải suy nghĩ sao?” Nàng gợn xấp giấy trong tay lên nói: “Hôm nay bọn họ nói càng nhiều thì ta càng vui vẻ. Nhịn được cơn giận một lúc, tránh được nỗi lo trăm ngày. Đây chính là bùa hộ mệnh của ta. Hôm nay cảm tạ người”.

“Đây là bôn phận của nô tài”. Đại Nhi Cách vội cúi đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng khó hiểu. Tại sao thứ phúc tấn lại nói đây là bùa hộ mệnh? Hắn thấy Đông Thục Lan tùy tiện rút một tờ giấy, nhìn qua loa rồi đưa cho Tiểu Thúy cất đi. “Chẳng lẽ thứ phúc tấn không đưa cho gia đọc sao?” Đại Nhi Cách cảm thấy mình bị lừa.

“Sau đó thì sao?” Đông Thục Lan nhướn mày.

Đại Nhi Cách buồn cười, đúng vậy, sau đó thì sao? Đi nắng lại chẳng? Thực sự là chẳng làm được chuyện gì cả: “Vây thứ phúc tấn muốn nô tài ghi lại đề làm gì?”

“Ngốc quá, người nghĩ rằng sẽ không có cơ hội dùng xấp giấy kia sao? Thép tốt thì dùng làm đao, vật này được dùng đúng thời điểm thì hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội. Không nói nhiều nữa, chỉ cần người đang hoàng làm việc cạnh gia, nhất định ngày nào đó sẽ được chứng kiến”. Nói xong, Đông Thục Lan tự giác cảm thấy câu cuối cùng của mình giống như làm tiền giả rồi mang đi gạt trẻ con ba tuổi.

Quả nhiên, trên mặt Đại Nhi Cách hiện vẻ hoài nghi, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, làm nô tài thì nên hỏi ít thôi, không thể quá mức tò mò.

Đồng Thục Lan nghịch móng tay, nàng biết rằng những thứ mình nói với Đại Nhi Cách không phải là giả, nhưng nàng cũng không ngờ rằng mọi chuyện lại xảy đến nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phế Thái Tử Lần Thứ Nhất

Khang Hi trong lúc tuần du đã ở hành cung(*) kể rõ tội trạng rồi sai người bắt Thái tử lại, đuổi về kinh thành giam giữ, chờ sau khi ông về sẽ có xử trí việc giam cầm do Tử bối lạc Dận Chân chịu trách nhiệm. Thập Tam a ca bị liên lụy nên cũng phải chịu cảnh giam lỏng trong phủ.

(*) Cung điện nghỉ ngơi dành cho vua khi xuất du.

Tin tức này như chọc vào tổ ong vô vể, khiến cho tất cả quan lại lớn nhỏ trong triều đình Đại Thanh bùng nổ, lòng người lo sợ, ai nấy đều bất an. Đêm nhận được tin báo, không biết đã có bao nhiêu thư phòng đèn sáng suốt đêm. Phủ Tử bối lạc cũng không phải là ngoại lệ, nghe nói hiếm khi nào mà nhóm tôi tớ lại thấy Tử bối lạc tức giận ra mặt như vậy, mọi người đều đoán là Tử a ca đang lo lắng cho Thập Tam a ca, dù sao giao tình giữa hai huynh đệ bọn họ cũng rõ như ban ngày.

Sáng sớm khi Thục Lan theo quy củ tới thỉnh an phúc tấn thì nghe thấy phúc tấn lo lắng nhắc tới chuyện này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Đông Giai Thị Thục Lan chính là cảm thấy bản thân thật may mắn khi hấn lật bàn trong thư phòng của hấn chứ không phải ở Hình Thần Uyển, nếu hấn dám phá hủy thư phòng của nàng, nói không chừng nàng sẽ mắng hấn một trận, sau đó cuộc sống thái bình sẽ chấm dứt, nếu kích động hơn một chút mà mắng không lưu tình vậy thì hành trình xuyên Thanh của nàng hấn là kết thúc ở đây. May mắn, quá may mắn. Đồng Thục Lan thở phào một cái, chỉ thiếu lấy tay vỗ ngực định thần mà thôi. Ô Lạt Na Lạp Thị bị động tác của nàng chọc cho buồn cười, nha đầu này nghĩ cái gì cũng đều viết lên trên mặt hết.

“Muội ấy, trong đầu chỉ toàn sách là sách, không nghĩ được chuyện gì khác sao? Những người khác bây giờ chắc hấn đang nghĩ cách khiến gia bớt giận, bớt phiền. Còn muội lại cảm thấy may mắn vì hôm qua gia không phát hỏa ở thư phòng của muội, gây họa cho sách bảo bối của muội!”

“Phúc tấn, chuyện của nam nhân họ tự giải quyết được, chúng ta cần gì phải hao tâm tổn sức. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì chúng ta đều không rõ ràng lắm, khuyên cũng không khuyên nổi, nói chuyện cũng không nói trúng trọng điểm, biết đâu lại chọc người giận thì sao? Gia tức giận như vậy thì người nên yên tâm mới đúng. Nếu mà sau khi nghe được tin tức, gia chẳng nói chẳng rằng, cứ giữ thái độ âm trầm thì người mới nên lo lắng gia có khả năng bức bội thành bệnh. Thục Lan thấy cứ như bây giờ cũng không có gì đáng lo cả, gia giận thì cũng giận rồi, chắc sau đó sẽ tỉnh tâm lại để nghĩ đối sách. Còn chúng ta, trước thế nào thì giờ cứ tiếp tục thế ấy là được”.

“Muội nói vậy đúng là không uống công đọc sách. Ta vẫn còn đang nghĩ mấy thứ trong sách của muội có phải đều méo mó, linh tinh cả không, giờ mới biết, hóa ra không phải hoàn toàn, vẫn còn chỗ có ích”.

“Phúc tấn!”

“Chủ tử, Lý trắc phúc tấn cùng Nhị a ca tới thỉnh an người”. Thúy Châu thấp giọng bẩm báo.

Đồng Thục Lan mượn cơ hội đứng dậy cáo từ.

Ô Lạt Na Lạp Thị cũng không giữ, chỉ dặn thêm một câu: “Nếu gia tới viện của muội, muội cũng nên khuyên bảo vài câu, Thục Lan, ta biết muội cơ trí, nhiều ý kiến của muội gia cũng lắng nghe, cũng ghi nhớ. Muội không cần quá coi thường bản thân, nếu có thể thì hãy giúp gia phân ưu một chút”.

“Dạ thưa phúc tấn, Thục Lan nhớ kỹ, Thục Lan cáo lui”.

Ra khỏi viện phúc tấn, Thục Lan vội nói với Tiểu Thúy ở bên cạnh: “Mấy hôm nay có chút đặc biệt, người nhanh nhạy chút, lúc tán gẫu thì đừng nói chuyện linh tinh, đừng làm chuyện ngu ngốc”.

“Dạ, Tiểu Thúy nhớ kỹ”.

Hai người trở lại Hình Thần uyển, vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được một bầu không khí nặng nề, đè nén khiến người ta hít thở không thông. Lại thật, bây giờ là mấy giờ? Đồng Thục Lan vừa lùi khỏi phòng khách hai bước, vừa ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời, giờ hấn là buổi sáng, sao giờ này vị đại gia kia đã đến thư phòng của nàng điên cuồng gây sức ép rồi? Với lại bây giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, không phải hấn sẽ bận bịu nhiều việc sao? Thục Lan lại bước vào phòng khách, nàng liếc nhìn về phía thư phòng, quả nhiên áp thấp chính là từ nơi đó ùn ùn kéo đến, nhìn hai thị vệ canh cửa đứng nơi đầu gió mà xem, sắp bị hong thành tượng đá đến nơi rồi. Hồng, hồng hấn! Đồng Thục Lan nắm tay trái đập bộp vào lòng bàn tay phải: đáng lẽ trước khi ra ngoài nàng phải vào thư phòng đem hai quyển sách về phòng ngủ mới đúng! Bây giờ thư phòng chính là nơi trùng trùng nguy hiểm, nàng không có dũng khí đứng đầu sóng ngọn gió. Hơn nữa, căn cứ vào nguyên tắc việc khó bó tiền, nàng không thấy tiền công thì nhất định không đi mạo hiểm. Bạn học Đồng Thục Lan quyết đoán ra quyết định, sau khi về phòng thay quần áo thì sẽ tới phòng bếp làm vài món ăn để giết thời gian, nhưng tất nhiên là

nàng động khẩu, Tiểu Thúy động thủ rồi.

Chỉ tiếc đời không như là mơ, sau khi Thục Lan thay quần áo xong xuôi, vừa bước chân ra khỏi phòng liền bắt gặp Lỗ Thái, hần nhìn thấy Đông Thục Lan liền vội vã ôm quyền: “Thứ phúc tấn cát tường”.

Thục Lan suy sụp cúi mặt: “Vốn rất cát tường, nhưng người chúc xong thì chẳng còn cát tường nữa”.

Quả nhiên, Đại Nhi Cách trong thư phòng nhanh nhẹn bước ra ngoài: “Thứ phúc tấn, gia cho mời”.

Đông Thục Lan liếc xéo Lỗ Thái một cái rồi bước vào khu vực áp thấp: “Bối lạc gia cát tường”.

“Ừ”.

“Thứ phúc tấn cát tường”. Một người nhìn như sư gia ôm quyền thi lễ với Thục Lan.

“Vị này là?” Đông Thục Lan đánh giá người đàn ông phía sau Dận Chân, nàng bước đầu nhận định nhân vật này là một sư gia hay mưu sĩ gì đó, hơn nữa còn không phải là nhân vật bình thường. Nên nhớ rằng viện của nàng là hậu viện, không phải ai cũng có thể đi vào. Từ sau khi có thư phòng này, không tính mấy đứa trẻ như Thập Lục, Thập Thất a ca thì người ngoài đi vào cũng chỉ có Thập Tam a ca mà thôi.

“Tại hạ là Đới Đại(*)”.

“Túi túi? Túi túi(**) gì?” Thục Lan nhất thời khó hiểu.

(*) + (**) cả 2 âm của Đới Đại đều đọc là [dài dài], đồng âm với từ “cái túi”.

Đới Đại là mưu sĩ được Dận Chân tin dùng nhất, đã đóng góp nhiều kế sách, mưu lược trong cuộc tranh giành ngôi báu của Tứ gia. Một số tài liệu nói tên ông là Đới Đạt.

“Là đới trong bội đới(*)”. Đới Đại vừa thấy bộ dạng mờ mịt của Thục Lan liền biết ngay là nàng hiểu sai.

(*) Trang sức đeo ở đai áo thời xưa.

“À, là Đới Đại! Ta biết, người...” Bạn học Thục Lan vội ngậm miệng, nàng suýt chút nữa thì nói ra hậu duệ hai trăm năm sau của hần rất nổi tiếng! Đới Lạp, người đứng đầu mạng lưới tình báo của Quốc Dân Đảng. Di truyền đúng là đáng sợ, nàng lúc trước đọc sử đã biết, trước khi Dận Chân làm Hoàng đế, mưu sĩ Đới Đại và Thập Tam a ca chính là những phụ tá đắc lực nhất của Tứ Tử. Hai trăm năm sau, cháu của hần còn nổi danh hơn hần nhiều! Đông Thục Lan sau khi thở phào nhẹ nhõm liền ho khan một tiếng: “Thất lễ. Gia gọi thiếp thân đến có chuyện gì phân phó?”

“Nàng biết người này?” Dận Chân hứng thú hỏi.

“Hình như thiếp thân đã từng nghe qua tên này ở đâu đó, nhưng giờ không nhớ ra được”.

Lời nói dối vụng về này chắc chắn không lừa được mấy người trong thư phòng, thế nhưng Dận Chân đang có tâm sự nặng nề nên cũng cho qua.

“Nàng nghĩ sao về chuyện lần này?”

“Chuyện gì vậy?” Hỏi rõ vấn hơn.

“Chuyện Thái tử”. Dận Chân nhìn chằm chằm vào Thục Lan.

“Thái tử? Thái tử có chuyện gì sao?”

Tất nhiên những người trong thư phòng sẽ không cho là Đông Thục Lan không biết tí gì về chuyện Thái tử bị giam cầm. Trong mắt bọn họ, người biết xem tướng như Thục Lan mà hỏi ngược lại thì chắc chắn Thái tử sẽ không có chuyện gì xấu. Dận Chân và Đới Đại nhìn nhau, lâm vào trầm tư, Lỗ Thái tiến lên ôm quyền: “Vừa nhận được tin tức, Hoàng thượng đang trên đường trở về kinh thành, hơn nữa còn đưa ra khẩu dụ sau khi hồi kinh sẽ chiêu cáo thiên hạ... phê Thái tử”.

Sắc mặt Đới Đại có phần thả lỏng: “Bối lạc”. Hần vẫn luôn mang thái độ hoài nghi với việc xem tướng số, nhất là ở những sự kiện to lớn như thế này, hần lại càng phản đối việc dựa vào những thuyết vô căn cứ.

Bạn học Thục Lan chẳng lo lắng chút nào, nếu mà lịch sử thay đổi thì nàng sẽ không có khả năng xuất hiện ở chỗ này. Có điều Không Tử đã dạy “không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy”, bạn học Đông vô cùng thức thời vung khăn xin lui: “Nếu bối lạc gia bạn rộn, Thục Lan sẽ không quấy rầy”.

Có vẻ trong lòng Dận Chân đã có chủ ý, hần suy nghĩ một chút, “Thục Lan, tại sao nàng lại cho rằng lần này Thái tử không có chuyện gì?” Rất hiển nhiên, câu này là để thuyết phục Đới Đại.

“Chuyện triều đình, thiếp thân không nên nhiều lời”.

“Trừ Đới Đại, những người khác lui ra”.

“Đạ”. Trăm miệng một lời, trong đó giọng của bạn học Thục Lan là lớn nhất.

Chờ ra khỏi thư phòng, bạn học Thục Lan hé ra khuôn mặt như khóc tang: “Ta mới sống yên ổn mấy ngày thôi mà, sao lại không để cho ta được thanh nhàn chứ?”

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Tiểu Túy bước lên trước, này giờ nàng vẫn chờ ở bên ngoài.

“Thái tử bị phế, ta sẽ bị người Đông gia quản lý, thật xui xẻo! Tiểu Thủy, đi lấy mấy tờ giấy ngày trước Đại Nhi Cách viết ra đây, tiểu thư ta muốn nghiên cứu kĩ một chút. Thật là, những người này sao lại thích hành hạ nhau như vậy chứ, yên ổn quá thì không sống nổi sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Phiếu Đổi Tiền

Đêm hôm đó Dận Chân nghỉ lại ở Hình Thần uyển. Vào lúc người nào đó mới gặp Chu Công được nửa đường, đang cực kì mệt mỏi thì Tứ a ca lại mở lời hỏi chuyện. Rõ ràng hắn đã khám phá được lúc thần trí mờ Lan mơ hồ thì mồm miệng cũng lợi lóng, dễ dàng moi tin hơn.

“Thái tử giờ đã bị phế, nàng thử đoán xem người nào sẽ lên thay?” Dận Chân đem tiểu nữ nhân bên cạnh ôm vào lòng, khẽ sát tai nàng hỏi nhỏ.

Hơi thở khi hắn nói chuyện không chỉ thổi vào tai Thục Lan đến ngứa ngáy mà còn khiến cho nàng không sao ngủ yên được. Nàng gợn tay lên gãi gãi tai, “Phế rồi thì không lập (trong ‘lập Thái tử’ lại được chắc?” Giọng nói vô cùng mất kiên nhẫn, “Mặc dù đây là chuyện có một không hai nhưng cái gì cũng cần tiền lệ, không phải sao?!”

“Ý của nàng là...”

“Xem ra ngài cũng không thích học lịch sử giống tiểu Thập Lục”. Thục Lan nhắm mắt lại, nói rất quả quyết, “Ngài tốt nhất nên đến thỉnh giáo phúc tấn đi, dù sao trước đây phúc tấn cũng từng làm nữ quan”.

Dận Chân vô cùng bất đắc dĩ lấy tay xoay mặt Thục Lan lại, dùng sức hôn một phát vào cái miệng đang lái nhai liên tục kia: “Lạc đề rồi”.

Nàng khẽ mở đôi mắt mờ mịt, ngáp lớn một cái rồi nhắm luôn mắt lại, bĩu môi: “Không lạc đề đâu. Trong lịch sử người nào chẳng giống người nào: lúc chưa lên làm Hoàng đế thì mưu toan chiếm đoạt ngôi vị, không cần biết bản thân có đủ năng lực hay không, đến lúc được làm Hoàng đế rồi lại lo sợ có người sẽ chiếm ngôi của mình”.

“Cho nên... Hoàng a mã mới làm vậy?”

“Đó là đương nhiên, Hoàng thượng còn đang lo không có chứng cứ ấy. Lúc trước vị trí Thái tử ổn định vững chắc, cho dù Hoàng thượng có đoán được ai là kẻ nuôi dã tâm, hành động âm thầm thì ngài cũng không có chứng cứ để trị tội, lần này làm loạn một hồi, xem kẻ nào thiếu kiên nhẫn, lộ ra sơ hở là ngài có thể bắt lấy, cái này gọi là ‘không bỏ được con thì không bắt được sói(*)’. Nên nhớ Tùy Dạng Đế(**) phải giả làm một đứa con hiếu thảo trong suốt mười tám năm trời mới có được ngôi vị Hoàng đế. Đương kim Hoàng thượng lại thông minh gấp trăm lần Tùy Văn Đế...” Thật đáng ghét, Tứ Tứ cũng là tên xấu xa, không cho người ta chộp mất! Hắn chẳng khác gì mấy nữ nhân Đông gia tự cao tự đại, vừa liều mạng thôi miên nàng vừa cảm nàng không được ngủ. Đã thế Tứ Tứ còn đem người ta hành hạ đến mức không còn khí lực rồi mới hỏi đông hỏi tây, quá đáng ghét! Nghĩ xong, tiểu nữ nhân rất khí khái xoay người đi, lấy cái gậy đối diện với đại gia nhà nàng. Chỉ tiếc rằng mỗi nữ nhân thần trí mơ hồ quên mất bản thân đang ở chỗ nào, nàng bây giờ không chỉ nằm trên giường, mà còn đang dán tại lồng ngực trơn láng nhẵn nhụi của một vị đại gia nào đấy. Cũng bởi vậy mà lúc bạn học Thục Lan xoay người, một bộ phận nào đấy của nữ nhân không tránh khỏi sát vào một bộ phận nào đấy của nam nhân. Dục hòa không nhịn được lần nữa dâng cao, Dận Chân lập tức từ phía sau thẳng tiến, bắt đầu vận động xxoo. Rốt cuộc nguyện vọng của mỗi Lan cũng thành hiện thực – nàng trực tiếp ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Khi nàng cảm giác được ánh nắng ấm áp của mặt trời, Tứ a ca bên cạnh đã thức dậy rồi đi từ lúc nào không biết.

(*) Câu gốc của nó phải là “không bỏ được giày cỏ thì không bắt được sói”, cơ mà do giày cỏ với hài tử (con) đọc hao hao nhau nên bị biến tấu luôn thành một câu có phản kinh dị thể này. Đại ý là: nếu muốn đạt được cái gì lớn lao thì phải biết hi sinh những thứ cũng lớn lao không kém.

(**) Tên thật Dương Quảng, là con thứ hai của Tùy Văn Đế Dương Kiên. Dương Quảng từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tài hoa, được vua và Hoàng hậu yêu thích. Thế nhưng Dương Quảng lại lăm le ngôi vị Hoàng đế nên đã đem lời gièm pha rằng Thái tử Dương Dũng muốn sát hại mình. Dương Dũng bị phế, Dương Quảng lên làm Thái tử.

Quả nhiên, ngay sau khi chuyện Khang Hi phế Thái tử được chiêu cáo thiên hạ, cha con Đông Quốc Cương lập tức tới tìm Đông Giai Thị Thục Lan. Đông Thục Lan vẫn đang ngồi trong phòng khách ở nhà trước chờ tiếp bọn họ.

“Thục Lan, chắc hẳn ngươi cũng đã biết chuyện Thái tử bị phế... Ý kiến Tứ bối lạc thể nào?” Ngạc Luân Đại vội hỏi

“Thục Lan không biết”.

“Ngươi... đừng tưởng rằng được Tứ bối lạc sủng ái là có thể quên đi mình là người nhà họ Đông!”

Xem ra Ngạc Luân Đại là một kẻ thiếu kiên nhẫn, Đông Thục Lan rút cổ: “Nhưng gia không bao giờ nói những chuyện này với Thục Lan, Thục Lan chỉ là một thứ phúc tấn mà thôi”.

“Ừm”. Đông Quốc Cương cảm thấy lời này cũng đáng tin, quả thực một người cẩn thận như Tứ bối lạc sẽ không thảo luận những vấn đề như thế này với một nữ nhân. Lúc trước lão chuyên Mặc Lan từ chỗ Tứ bối lạc đến chỗ Thái tử, để đền bù lão chẳng những tặng một cháu gái Thục Lan mà còn xin Hoàng thượng ban hôn con gái của tứ phẩm Điện Nghi Lăng Trụ là Nữ Hồ Lộc Thị cho Tứ a ca, lão đã phải làm biết bao nhiêu việc như vậy, thật không thể ngờ Thái tử lại là kẻ không biết tranh đấu!

“Chẳng lẽ ngươi cũng không biết chủ động tìm hiểu thêm một chút tin tức sao? Nói thế nào chuyện này cũng liên quan đến tiền đồ sau này của muội muội người”. Đối với cô cháu gái này, Ngạc Luân Đại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Làm sao Đông gia có thể dạy dỗ ra một đứa trẻ ngu ngốc như vậy chứ?

“Ồ, Qua Nhĩ Giai Thị thái thái (bà nội) đã nói...” Vừa nói Đông Thục Lan vừa lôi một xấp giấy từ trong ngực ra.

Cha con Đông Quốc Cương đều tròn to mắt nhìn nàng.

Thục Lan lật hết tờ nọ đến tờ kia: “Tìm được rồi! Qua Nhĩ Giai Thị thái thái bảo Mặc Lan thông minh hơn Thục Lan, biết lo liệu, nhiều mảnh khảnh hơn Thục Lan. Hơn nữa muội ấy còn là trắc phúc tấn của Thái tử, để muội ấy tìm hiểu tình hình thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều”.

“Con bé bây giờ đã không còn là trắc phúc tấn của Thái tử!” Ngạc Luân Đại nghiêng răng.

“Vậy có gì khác sao?” Giọng hỏi nho nhỏ.

“Khác rất nhiều!” Người nào đó lần nữa nghiêng răng.

“Thật xin lỗi”. Thục Lan vội cúi đầu nhận sai, “Nhưng mà Mã Giai Thị a muru (bác gái) đã nói...” lại bắt đầu lật giấy: “...hiện tại muốn đưa một tỷ muội cơ trí vào phủ Tứ bối lạc rất dễ dàng”.

Thật tức cười! Đưa một đứa cháu gái khác vào phủ Tứ a ca?! Đợi đến lúc bọn họ nhận được tin tức mình muốn thì hoa cúc cũng lạnh rồi(*)! Ngạc Luân Đại tức giận đến mức mặt mũi tái mét.

(*) Nó phải là “đưa chuột cũng lạnh”, nhưng qua thời gian câu nói bị biến tấu. Đưa chuột vốn mát lạnh -> đưa chuột cũng cảm thấy lạnh = một thời gian rất lâu.

Đông Quốc Cương nhìn đứa cháu gái của mình rồi lâm vào trầm tư, con bé này là gốc thật hay giả vờ đây? Nếu con bé gốc thật thì chắc rằng sự đơn thuần của nó đã lọt vào mắt xanh của Tứ bối lạc, nghe cũng tạm chấp nhận được, thế nhưng một kẻ ngu ngốc sao có thể gây rối loạn kinh thành, tranh tài với công chúa Triều Tiên, trừ phi sau lưng có cao nhân chỉ điểm. Nhưng mà nếu con bé giả gốc thì sao? Điều này chỉ rõ Thái tử đã lâm vào nguy hiểm rất khó trở mình, con bé phải nhanh chóng phải sạch quan hệ! Chỉ có điều nhìn ngạch nương của nó cũng không giống người có thể dạy dỗ ra một đứa trẻ sâu sắc tâm cơ đến vậy.

“Đứng rồi, lần trước cháu tỷ thí với công chúa Triều Tiên coi như cũng làm rạng danh Đông gia trước mặt Thánh thượng, mã pháp còn chưa chúc mừng cháu”.

“Hả?! Tạ ơn mã pháp, thật ra thì Thục Lan nào có thông minh như vậy, những kẻ sách úng đối đó đều do Tứ bối lạc nghĩ ra cả”. Cái này không tính là nói dối, chỉ là không nói toàn bộ, cũng không nói rõ ràng mà thôi, nếu sinh ra hiểu lầm thì chỉ có thể trách mỗi người nhìn nhận vấn đề theo cách riêng của mình. Nếu đã không tính là nói dối thì đương nhiên Thục Lan nói xong cũng chẳng sinh ra chút chột dạ nào.

“Đứng đứng”. Đông Quốc Cương vừa nghe xong trong đầu liền ngàn suy vạn tính, xem ra Tứ bối lạc chính là cao nhân đứng sau tất cả: mượn tay Thục Lan lôi kéo tiểu a ca, mượn danh yêu sách của con bé để hấp dẫn sự chú ý của Thánh thượng, hơn nữa còn mượn thân phận của Đông Giai Thị để phân tán sự chú ý của mọi người, khiến mọi người cho rằng Đông gia ở sau lưng bày mưu tính kế tranh thủ tình cảm, trên thực tế thì cái gì tốt cũng đều về tay Tứ bối lạc! Thủ đoạn thật lợi hại! Xem ra Tứ bối lạc đã nhìn trúng sự thành thực hiền lành của cháu gái lão, biến nó thành con rối để lợi dụng điều khiển. Xem tình hình này, nếu như Thái tử thật sự không còn hi vọng, Tứ bối lạc lại giám quốc hàng năm, được Hoàng thượng nể trọng, thì hẳn rất có thể sẽ là một trong những đối tượng phù hợp cho vị trí Thái tử sau này, lão nhất định phải có chuẩn bị mới được. Nghe nói Tứ bối lạc ngầm có giao tình rất tốt với Long Khoa Đa, nói thế nào Tứ bối lạc cũng do một tay Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu(*) nuôi dưỡng trưởng thành, trên danh nghĩa phải gọi Long Khoa Đa một tiếng “cậu”. Nghĩ tới đây Đông Quốc Cương liền không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, lão vội đứng dậy cáo từ.

(*) Là người tộc Đông Giai Thị, con gái Đông Quốc Duy, có bác là Đông Quốc Cương.

Đông Thục Lan cũng không ngờ mới vậy mà đã đem người dọa chạy mất. Nàng đã chuẩn bị đầy đủ từ trước: đem tất cả những vấn đề có thể bị hỏi viết hết lên giấy, sau đó còn chép lại lời nói của những nữ nhân lần trước để làm đáp án tương ứng, ai ngờ một chút tác dụng cũng chưa được phát huy... à... cũng không phải, thực ra có hai câu có tác dụng. Nhưng mà lãng phí quá đi! Hai canh giờ chuẩn bị của nàng đó!

Xong việc, Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc hồi báo lại tình hình cho Dận Chân, Đại Nhi Cách đứng một bên mồm miệng há hốc: rõ ràng mấy tờ giấy mà

thứ phúc tấn lật xem là bản chép tay lần trước của hần. Dận Chân ngẫm suy luận một hồi, hần đương nhiên đoán được Đông Quốc Cương lúc ấy nghĩ cái gì, hần chỉ không ngờ Đông Giai Thị Thục Lan lại có tâm tư đề phòng người nhà của mình đến như vậy. Buổi tối, đang lúc phẩm trà sau khi ăn thì Dận Chân hỏi vấn đề này.

Đông Thục Lan nhún vai: “Cũng không phải là thiếp thân đề phòng người ta, chẳng qua...”

“Chẳng qua?”

“Chẳng qua là thiếp thân đang đọc tới đoạn sử ký thời Hán Vũ Đế, cảm thấy khá thích Vệ Thanh mà thôi”.

“Đúng là Đông gia cũng có chút tương tự với Vệ gia lúc ấy”.

“Quang vinh của Đông gia bây giờ đều do cha ông giành được từ trên lưng ngựa. Cho dù Đông gia có hai Hoàng hậu thật đấy, nhưng đó cũng chỉ là ân điển của Hoàng thượng mà thôi, nếu Đông gia muốn tiếp tục thịnh vượng thì không thể dựa vào nữ nhân, tranh thủ tình cảm của Hoàng thượng được, phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, giống như Vệ Thanh năm đó vậy: cho dù Vệ Tử Phu thất sủng thì y vẫn có thể làm cho Hán Vũ Đế trọng dụng mình như trước. Dựa vào nữ nhân... chỉ có thể nở mày nở mặt được nhất thời”.

“Suy nghĩ sáng suốt, rất tốt”. Đạo lý thật quang minh chính đại, có điều bên dưới lớp vỏ bọc đạo lý ấy chỉ là tâm lý sợ hai chữ “phiền toái” của tiểu nữ nhân này thôi. Theo Dận Chân thấy thì Đông Giai Thị Thục Lan ngoại trừ sách thì đối với cái gì cũng trơ lì không quan tâm.

“Đa tạ bồi lạc gia đã khích lệ”. Đông Thục Lan thân nhiên nhận khen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chỉ Do Trùng Hợp

Không bao lâu sau khi Thái tử bị phế, Bát bồi lạc vì phạm vào tội kéo bè kết đảng, mưu cầu trừ vị (vị trí Thái tử) mà bị Hoàng thượng bãi miễn tước vị bồi lạc, tiếp sau đó, Tam bồi lạc trên triều đường khai ra việc Đại bồi lạc yểm bùa nguyện rũ Thái tử tại phủ đệ riêng, khiến Thái tử có những hành vi thất thủ, cũng đồng thời khần cầu Hoàng thượng phóng thích Thái tử.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà triều đình bão táp mưa sa, tất cả quan viên lớn nhỏ trong kinh thành cùng các thương gia có liên quan đều cảm thấy bất an, ai ai cũng lo sợ bản thân bị tra ra có liên hệ với một đảng phái nào đó. Những lời đồn đại bay khắp kinh thành, bao nhiêu phiên bản cũng nói nhau xuất hiện. Trong hậu viện của phủ Tứ bồi lạc, nữ nhân nào đó được nghe chuyện không biết chán, bày đủ loại hoa quả hạt dưa ra trước mặt rồi yên ổn ngồi nghe kịch, muốn xem trò vui đương nhiên phải có mấy thứ như nước trà hay hạt dưa thì mới đúng vị, vở kịch lần này đúng là diễn biến còn ngoạn mục hơn trăm lần so với phim truyền hình của ba trăm năm sau gộp lại.

Hơn nữa mỗi lần Tiểu Thúy kể xong một chuyện, Thục Lan liền đưa ra bình luận cho khỏi nhầm lẫn. Ví dụ như chuyện của Đại bồi lạc, rõ ràng là bị người giăng bẫy hãm hại. Đại bồi lạc nếu muốn yểm bùa hại Thái tử thật thì việc gì phải thực hiện ở ngay trong phủ của mình? Mà nếu hần có làm ở phủ của mình đi nữa thì lúc Thái tử xảy ra chuyện lẽ nào hần không biết di dời nhân chứng vật chứng hay tiêu hủy chứng cứ đi?! Lại còn mong chờ người khác vào phủ mình bắt quả tang sao? Theo Thục Lan, Đại bồi lạc xui xẻo không biết đã làm chuyện gì tồi tệ rồi bị Khang Hi gia biết được, hơn nữa chuyện này lại vượt quá sức chịu đựng của lão nhân gia người, cho nên ông ta mới để Tam bồi lạc ra mặt, hủy cơ hội lên làm Thái tử của Đại bồi lạc, khiến cho hần cả đời cũng không thể ngóc đầu lên được. Nói không chừng cả chuyện phế Thái tử lần này cũng do một tay Khang Hi gia sắp xếp để cảnh cáo mấy vị hoàng tử đang rục rịch, nhắc nhở bọn họ đừng quá kiêu ngạo. Dùng Thập Tam a ca Dận Tường để cảnh cáo Tứ bồi lạc, đây chắc là sự trừng phạt nhẹ nhất trong những vị hoàng tử có dã tâm.

Dận Đề bị tước phong vị Trục Quận Vương, Thái tử đã bị phế Dận Nhưng được phóng thích nhưng vẫn ở tạm Đông cung, Thập Tam a ca cũng được giải trừ cấm túc. Sau khi nghe được tin này, Tứ phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị lập tức cho mở tiệc mừng Thập Tam a ca và phúc tấn, trên danh nghĩa là để an ủi và xả xui cho Thập Tam a ca. Sau khi com no rượu say thì Thập Tam phúc tấn Triệu Giai Thị ở lại hàn huyên một vài chuyện phụ nữ với Tứ phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị, các nam nhân thì rời đến thư phòng bàn công chuyện của bọn họ.

Vừa bước vào thư phòng ở Hình Thần uyển, các nam nhân đã nhìn thấy một thân ảnh đang tắt bật trước giá sách.

“Nàng đang tìm gì vậy?” Dận Chân hỏi, lần đầu tiên trong đời hần thấy có người lật sách nhanh như vậy.

“Ta đang tìm điển cổ và xuất xứ của câu thành ngữ sủng bắn chim đầu đàn(*)”. Bạn học Thục Lan vẫn không quay lại, tiếp tục chăm chỉ tìm trong sách, còn buột miệng hỏi: “Người có biết quyển sách nào có không?”

(*) Thương đã xuất đầu điều, đồng nghĩa với câu “Cây to đón gió lớn”.

“Sủng bắn chim đầu đàn?” Đối Đại trầm tư, đúng là một câu nói thâm ảo!

“Đúng vậy, loài sáo đen (bát ca điều) thông minh như vẹt, cũng có thể học nói tiếng người, thế nhưng không được rực rỡ sắc màu như vẹt mà toàn thân đen nhánh một màu, thân mình lại nhỏ nhắn, người không biết à?” Thục Lan quay người lại, vừa ngẩng đầu nhìn lên liền méo mặt, nàng vội vàng để sách trong tay xuống, cung kính vung khăn thi lễ: “Bối lạc gia cát tường, Thập Tam a ca cát tường, Đới tiên sinh cát tường. Vừa rồi thiếp thân thất lễ, thiếp thân không nhận ra các vị, còn tưởng là nha hoàn Tiểu Thúy của mình. Nếu gia và các vị muốn nghị sự thì thiếp thân sẽ không quấy rầy, Thục Lan xin cáo lui”. Lần này trước khi rời khỏi thư phòng Thục Lan cũng không quên rút hai quyển sách trên giá mang đi.

Sau khi Đông Giai Thị Thục Lan đi khỏi, căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, cuối cùng vẫn là Dận Tường mở miệng trước: “Sắp tới Hoàng a mã sẽ bàn chuyện lập trữ (lập Thái tử) trên triều. Nghe nói đám người A Linh A, Vương Hồng Tự(*) sẽ ủng hộ Bát ca”. Hân nói tới đây thì ngừng lại, mấy người trong phòng không hẹn mà cùng nghĩ tới lời Đông Giai Thị Thục Lan vừa nói: súng bắn vào đầu Bát ca điều(**), đây là trùng hợp hay là nhắc nhở?

(*) A Linh A là người tộc Nữ Hồ Lộc thị, là đại thần dưới triều vua Khang Hi, em trai Ôn Hy Quý phi của vua Khang Hi.

Vương Hồng Tự là một nhà Sử học của triều Thanh.

(**) Có thể hiểu là đưa Bát a ca lên làm “cây cao đón gió”, làm vật hi sinh.

“Lúc này mà ủng hộ Bát a ca thì thời cơ chưa chín”. Đới Đại nhận định. “Bát a ca vừa mới bị bãi bỏ tước vị Bối lạc, Hoàng thượng vẫn chưa nguôi giận, bây giờ nói ra chẳng khác gì thêm dầu vào lửa”.

“Vậy thì phải xem con chim này là đại đột thò đầu ra, bị xách cổ lôi ra hay là bị lừa đi ra...”

Đới Đại nghĩ một chút rồi ôm quyền: “Tứ bối lạc, Đông thứ phúc tấn... còn chi điểm gì nữa không?” Hân hơi ngạc nhiên.

“Phục vị cho Thái tử – một lần không hơn”.

“Ngụ ý phải chăng là...” Đới mất Đới Đại mở lớn, sao có thể như vậy?!

“Tùy Dương để làm đứa con hiếu thảo mười tám năm mới lên được ngôi Hoàng đế”.

Một lúc lâu sau, Đới Đại nặng nề gật đầu một cái, mặc dù hân vẫn không tin tưởng suy đoán trước nhưng ý kiến phía sau cũng là một kế sách hay: “Thứ phúc tấn nói có lý”.

“Lỗ Thái”.

“Dạ”.

“Đến Đông phủ, nói Ngạc Luận Đại khi thượng triều phải ủng hộ lập Bát a ca”.

“Rõ”.

“Sẽ không ai nghi ngờ việc Đông gia ủng hộ Bát ca chứ?”

“Trên đời không có kẻ địch nào là vĩnh viễn, đặc biệt là tại nơi như triều đình, mọi người đều lợi dụng nhau cả thôi”.

“Vâng”.

“Đây là lời của Đông Giai Thị Thục Lan. Ta vẫn có cảm giác nữ nhân này dường như chuyện gì cũng hiểu, chuyện gì cũng thấu, luôn nhân nhả đứng ngoài cuộc nhìn chúng ta diễn trò. Lần này cảm giác ấy càng thêm rõ ràng. Mà ta... lại vô cùng ghét cảm giác không nắm được toàn cục trong tay”.

“Tứ ca, những chuyện thứ phúc tấn làm từ trước tới giờ đều không gây tổn hại cho chúng ta. Có phải huynh đã nghĩ quá nhiều rồi không?”

“Ta biết, tính cách của nàng ấy rất lười nhác sợ phiền toái. Thế nhưng cách nhìn, cách giải thích mọi chuyện của nàng ấy... Đông gia không thể dạy dỗ được một nữ nhân như thế”.

“Vậy thì sao? Không phải Tứ ca ưa thích và thương thức vị Đông Giai Thị Thục Lan trước mặt này ư? Có lẽ lúc ở Đông gia nàng hiểu che giấu tài hoa của mình là cần thiết, nàng cũng không có tiếng tăm gì trong suốt một năm sống ở phủ Tứ a ca đấy thôi. Có thể thấy nàng ấy cũng là người cẩn thận”.

Dận Chân không trả lời.

Đêm đó, trong lúc phẩm trà sau khi ăn tối, Dận Chân bỗng hỏi Đông Thục Lan: “Nàng nghe câu súng bắn vào đầu Bát ca điều ở đâu vậy?”

“Tứ gia, không phải là súng bắn vào đầu Bát ca điều mà là súng bắn chim đầu đàn. Thiếp thân cũng không biết câu này từ đâu tới nên mới phải lật sách tìm mả”. Thục Lan áp hai tay vào chén trà, ngẩng đầu suy nghĩ một lát, “A, có lẽ phúc tấn biết, sáng sớm mai đi thỉnh an thì tiện thể hỏi người một chút”. Thục Lan quay đầu lại: “Nhưng tại sao gia lại đột nhiên hỏi về câu này?”

“Đột nhiên nghĩ đến câu nói kia là nàng chứ không phải ta”.

“À à. Nhưng mà gia không cảm thấy những lời này rất chuẩn xác sao? Nếu quả thật không tìm được xuất xứ của nó thì rất có thể câu thành ngữ này là lần đầu tiên xuất hiện. Ta đây không phải sẽ là người sáng tác ra sao? Trước kia đâu có súng, chỉ có ném thương(*) thật mạnh mà thôi, mà ‘chim’ ở đây cũng chỉ có thể là gà, vịt, ngỗng hoặc đà điểu linh tinh. Ta không tin có người dùng thương mà lại ném roi được bỏ câu hay chim sẽ bay giữa không trung...” Giọng Thực Lan càng ngày càng nhỏ, càng về sau thì càng giống lầm bầm tự nói.

(*) Một loại vũ khí:

Thấy tiểu nữ nhân nào đó đang ngập dần trong ảo tưởng, Dận Chân bắt đắc dĩ lắc đầu, “Nàng lại nghĩ đi đâu thế?”

“Ngày mai ta muốn ăn ngỗng nướng. Nếu không có ngỗng thì vịt nướng, gà nướng cũng được. Chim sẽ với chim bồ câu quá ít thịt, toàn xương là xương ăn không đã”. Vừa nói, mỗ Lan vừa quay đi: “Tiểu Thúy”.

“Tiểu thư, Tiểu Thúy nhớ kỹ rồi, sáng mai lập tức cho người đi làm”.

“Nàng đúng là, chuyện nọ xọ chuyện kia”.

“Đâu có, không phải vừa nói đến súng bắn chim đầu đàn sao? Chim kia rơi xuống chẳng lẽ lại không ăn? Như vậy sẽ rất lãng phí”.

Thật tức cười, Dận Chân bác bỏ ý nghĩ lúc trước, chắc chắn nữ nhân này nhắc tới súng bắn vào đầu Bát ca điều hoàn toàn do trùng hợp. Nói không chừng bởi vì nàng bỗng dưng muốn ăn gà, vịt, ngỗng gì đó nên mới nhớ đến câu thành ngữ kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Thiết Kế Hoa Đăng

Mãi đến tận niên năm sau, khi Khang Hi đang tế bái tổ tiên ở thái miếu mới chiêu cáo thiên hạ lập Dận Nhung lên làm Thái tử trở lại, khuyên bảo Dận Nhung phải ghi nhớ những gì được dạy bảo, lấy kỷ luật kiểm chế bản thân, không được làm phụ lòng tổ tiên. Đến tận lúc này, sự kiện phế Thái tử ôn ào hỗn loạn kéo dài hơn nửa năm mới đi đến hồi kết.

Dận Chân hồi tưởng lại toàn bộ câu chuyện, phải công nhận rằng những gì Đông Thực Lan phân tích lúc trước đều không phải không có lý, rõ ràng Hoàng thượng cũng sinh lòng nghi ngờ với hần, bằng không chuyện sẽ chẳng liên lụy đến Thập Tam, đây giống như một lời cảnh cáo vậy, xem ra sau này hần phải làm việc càng thêm cẩn thận. Nghĩ tới đây, hần bất giác nhớ lại Thực Lan đã từng khuyên hần nên đến chỗ Ô Lạt Na Lạp Thị học thêm lịch sử. Dận Chân đứng dậy, bước về phía viện nơi phúc tấn ở. Xem ra vẫn phải lấy lịch sử để soi sáng tương lai, quả thực không thể coi thường môn lịch sử, hần phải học lại cho kĩ mới được, cũng không biết khi Tâm Di nghe xong lời này trên mặt sẽ có biểu cảm gì? Thật đáng mong đợi! Hần còn đang tưởng tượng thì chân đã bước tới nơi cần đến, Hoàng Huy đang đi lung tung khắp nơi vô cùng hoạt bát hiếu động, sắc mặt Dận Chân dường như cũng thêm phần nhu hòa.

Để quét sạch không khí căng thẳng của sự việc phế Thái tử lúc trước, vào ngày hội nguyên tiêu sau năm mới, Khang Hi đặc biệt có chỉ: các cung các viện đều phải chuẩn bị ít nhất một đèn hoa đăng, nếu làm tốt Hoàng thượng sẽ có thưởng lớn. Hơn nữa vào ngày tổ chức nguyên tiêu, đích phúc tấn của các phủ có thể mang theo tiểu a ca, tiểu cách cách tiến cung ngắm đèn, cùng tham gia bình phẩm.

Đối với vấn đề méo mó vụn vặt yêu cầu tính khác người cùng sáng tạo như thế này, mưu sĩ đầu tiên mà Thập Lục a ca nghĩ đến chính là thứ phúc tấn Đông Giai Thị trong phủ Tứ ca.

Cũng bởi vậy mà lúc đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị vừa đặt chân vào ngưỡng cửa phòng khách của Hình Thần uyển liền nhìn thấy tình cảnh này: Thực Lan đang ngồi ở một đầu bàn tròn thông dong ăn bánh trôi, Dận Lộc lại đang ở đầu bên kia, hơn nữa người đều rạp trên mặt bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, tức tưởi đáng thương nói: “Thứ phúc tấn... người nghĩ giúp người ta đi mà”.

Thấy Ô Lạt Na Lạp Thị bước vào cửa, hai người vội vàng đứng lên hành lễ.

Ô Lạt Na Lạp Thị khoát khoát tay: “Thập Lục a ca nhanh chân thật đấy, xem ra ta tới chậm một bước rồi”.

“Ừa, phúc tấn cũng muốn chuẩn bị hoa đăng sao? Gia đề ý mấy loại chuyện này từ lúc nào vậy?” Đông Thực Lan đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Thúy. Tiểu Thúy vội vàng đem đĩa bánh trôi ra chỗ khác, dâng trà lên cho ba vị chủ tử trong phòng khách rồi đứng lùi sang một bên.

“Đương nhiên bối lạc gia sẽ không bận tâm đến mấy vấn đề vui đùa giải trí này, tính tình của ngài muội cũng không phải không biết. Ta tới là đề xin cho Hoàng Huy một cây đèn hoa đăng”.

“Thực Lan không dám, có điều Đại a ca nhỏ như vậy cũng muốn chuẩn bị hoa đăng sao?”

“Ta định tiết nguyên tiêu sẽ dẫn thằng bé tiến cung để Hoàng thượng cùng Đức Phi nương nương nhìn một cái”.

“Ồ”. Đã hiểu, Thục Lan gật đầu.

“Tứ tẩu không được tranh với đệ, thứ phúc tấn phải thiết kế hoa đăng cho đệ trước”. Tiểu Thập Lục cuống quýt vô cùng.

“Muốn nổi bật, thu hút ánh mắt của người khác đúng không? Rất đơn giản”. Thục Lan làm bộ mặt ‘ngươi cứ yên tâm đi’, ‘Làm hình một cái bánh trôi thật là to, còn phải là cái bánh trôi đã bị cắn một miếng nữa, nhân bên trong phải vẽ thế nào để có cảm giác như đang chuẩn bị chảy ra ngoài. Chỉ cần làm đủ to, vẽ đủ thật là nhất định sẽ được người ta chú ý đến’. Bạn học Đông Thục Lan vừa nói trong đầu vừa nhớ lại những quảng cáo bánh trôi mỗi dịp nguyên tiêu trên tivi trước kia, nàng bỗng dưng cảm thấy hơi đói bụng. “Mọi người có đói bụng không, chỗ ta vừa lúc có bánh trôi”.

Tiểu Thập Lục đang hăng hái bắt được nửa người lên liền chậm chạp cúi rạp xuống mặt bàn, “Thứ phúc tấn! Ý tưởng đây trẻ con quá, à, hay là cho tiểu Hoàng Huy cái đèn lồng đó đi”.

Thục Lan cùng phúc tấn liếc nhìn nhau, cả hai đều thấy được ý cười trong mắt đối phương: “Vậy ta thay Hoàng Huy cảm ơn Thập Lục a ca”.

Dận Lộc đang nằm gục trên mặt bàn, uể oải khoát khoát tay, tiếp đó lại nhìn chăm chăm vào Đông Thục Lan: “Thứ phúc tấn, ngươi nhanh nhanh nghĩ giúp một cái nữa đi”.

Đông Thục Lan nhấp ngụm trà cho thanh giọng, “Ngươi cứ khẳng khẳng như vậy để làm cái gì? Trong số những phần thưởng của Hoàng thượng có món đồ nào ngươi đặc biệt muốn giành được hả?”

Dận Lộc vội ngồi thẳng người, lắc đầu, nói vô cùng chân thành: “Ta không cần phần thưởng, ta chỉ hi vọng Hoàng a mã có thể tới gặp mẹ ta một lát thôi”.

“Thật là hiếu thuận”. Thục Lan nhớ có người từng nói nếu thật sự có một nhi tử hiếu thuận thì kiếp sau nàng ta tình nguyện làm một con gián. Hình như đó là một yêu nữ chuyên lừa tiền trong bộ truyện nào đấy, tiền nàng ta cướp được ít thì mười vạn, bình thường thì mười mấy vạn hay đến hàng trăm vạn, cho dù chỉ là đồ la Hồng Kông thôi nhưng cũng quá mức khủng bố. Lúc đọc Thục Lan cứ nghĩ mãi mà không hiểu tại sao...(*)

(*) Chị ấy đang nghĩ vớ vẩn, mọi người đừng để ý.

“Thứ phúc tấn, thứ phúc tấn!” Dận Lộc vươn người qua cái bàn tròn, túm lấy cánh tay Thục Lan, dùng hành động để biểu đạt sự bất mãn của bản thân.

“Yên nào, ta không phải đang giúp ngươi nghĩ sao, đang nghĩ đến chỗ quan trọng lại bị ngươi quấy rầy như vậy, bao nhiêu cảm hứng đều bay hết rồi”. Đông Thục Lan nói năng vô cùng lưu loát, nhất quyết không để Thập Lục phát hiện ra chút chột dạ nào trên mặt mình.

Quả nhiên Dận Lộc liền vội vã buông tay, cả người cũng lùi về một bên.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Thập Lục, bản năng làm mẹ của Ô Lạt Na Lạp Thị bỗng tràn ngập, số lần nàng tiến cung cũng khá nhiều, tình hình hậu cung thế nào nàng đương nhiên nắm rõ, “Thục Lan đứng trên chộc Thập Lục a ca nữa, có ý kiến nào hay ho thì cứ nói ra cho xong”.

“Ngươi thật sự không cần phần thưởng?” Thục Lan xác định lại.

Thập Lục a ca rất quả quyết gật đầu.

“Nương nương am hiểu thi từ chứ?”

“Đương kim Hoàng thượng bác học đa tài, các chủ tử được chọn tiến cung cũng đều có năng lực thi văn”. Ô Lạt Na Lạp Thị ngồi bên cạnh giải thích, “Muội muốn đề thơ thì trước hết phải vượt trội hơn họ, đây là chuyện không dễ dàng đâu. Còn nếu mong được Hoàng thượng tán thưởng thì...” Phúc tấn lắc đầu.

“Những người khác không làm được nhưng thứ phúc tấn thì nhất định có thể”. Dận Lộc vội nín nọt.

“Đầu tiên hãy làm một cái đèn lồng năm mặt giản dị chút. Đến hôm đó những loại hoa đăng tươi đẹp như gấm, quý khí bức người nhất định không thể thiếu. Một cái đèn lồng đơn giản mộc mạc biết đâu lại nổi bật khiến người chú ý”.

Dận Lộc vội vàng gật đầu, “Sau đó thì sao? Phía trên phải vẽ gì viết gì?” Dận Lộc có phần gấp gáp, hai tay chống bàn bật dậy, sau đó cả người bỗng đổ về phía trước, bao nhiêu sức nặng đều gửi gắm nơi mặt bàn.

Đông Thục Lan không nhịn được ném qua một cái nhìn xem thường, may mắn cái bàn này làm từ gỗ tốt, đủ nặng, nếu đây mà là mặt bàn thời hiện đại thì không lật mới là lạ. “Sau đó... ngươi cho người đề thơ ta viết lên trên đèn, ở trên cùng của mỗi mặt đều phải đánh số từ một đến năm nếu không người đọc sẽ không biết bài thơ này bắt đầu từ chỗ nào. Quả lắm cũng chỉ vẽ chút hoa nhỏ hay gọn sóng ở bốn góc của đèn thôi, phải thanh khiết nhã nhặn hết mức có thể. Nếu ngươi may mắn, hoa đăng này thật sự được Hoàng thượng nhìn trúng thì ngươi phải nói không cần bất kỳ phần thưởng nào, chỉ cầu Hoàng thượng đích thân đem cây đèn hoa đăng này tới đưa cho nương nương, coi như là một phần thưởng”.

“Muội muốn viết bài thơ kia?” Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị thật sự tò mò.

Đông Thục Lan dán vào bên tai phúc tấn, len lén nói thầm một câu. Sau đó nàng quay người lại, “Tiểu Thúy, ngươi giúp ta đem giấy cùng bút ra đây... mà thôi, để ta vào thư phòng viết, ta còn phải tìm một quyển sách, hai người chờ một lát”.

Thục Lan vừa bước vào thư phòng, Thập Lục liền vội vàng chạy lại gần Ô Lạt Na Lạp Thị: “Vừa rồi thứ phúc tấn nói gì với Tứ tẩu vậy? Một bài thơ hả?”

“Nàng chưa nói, chỉ đưa ra chút gợi ý thôi”.

“Gợi ý gì vậy?”

“Bí mật”.

“Cái này thì giữ bí mật làm gì chứ, chẳng phải chờ lát nữa là biết ngay sao?” Dận Lộc khó hiểu nhíu mày, “Ra về thân bĩ”.

Chỉ trong chốc lát Thục Lan đã ra khỏi thư phòng, cầm theo một tờ giấy giao cho Thập Lục a ca, “Mỗi đoạn một mặt, tất cả có năm đoạn, vừa đủ năm mặt, nếu có người hỏi tên bài thơ này thì nói đó chính là câu đầu tiên của đoạn thứ nhất”. Không thấy có phản ứng, Thục Lan liền đưa tay hươ hươ trước mặt Thập Lục a ca, “Làm sao vậy? Ngốc rồi? Không phải ngươi muốn mọi người chú ý sao, ta nghĩ bài thơ này cũng đủ để hấp dẫn sự chú ý của Hoàng a mã rồi nhỉ?”

Dận Lộc ngây ngốc ngẩn đầu, rồi lại ngây ngốc gật đầu, quả nhiên khi gặp phải những chuyện như thế này thì đến tìm thứ phúc tấn của Tứ ca là chắc chắn thành công. Hiện tại hẳn chỉ lo bài thơ này có thể làm khó cả Khang Hi gia hay không? Tiểu Thập Lục trong đầu thầm cầu nguyện: Hoàng a mã à, tài học của ngài là nhất đẳng Đại Thanh, ngài nhất định không được kém vị bác học phụ nhân do chính ngài sắc phong nha!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lễ Nguyên Tiêu

Vào ngày lễ nguyên tiêu, tuy trời chỉ vừa hửng sáng nhưng cung nữ thái giám khắp các cung các viện đều đã ra ra vào vào tất bật vô cùng, trong ngự hoa viên và trên khắp các lối đi đều treo đèn lồng cùng hoa đăng rực rỡ sắc màu.

Ô Lạt Na Lạp Thị từ rất sớm đã dắt Hoàng Huy vào cung thỉnh an Đức Phi nương nương. Hoàng Huy khoác áo đỏ thẫm, ôm trong tay một chiếc đèn lồng hình bánh trôi to bằng nửa người, bộ dạng loạng choạng đứng không vững phải nhờ đến ma ma đằng sau đỡ lấy, Đức Phi nương nương cười mãi không ngừng rồi khen đứa trẻ thật dễ thương. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng cười dịu dàng giải thích: tiểu Hoàng Huy kể từ khi nhận được chiếc đèn lồng này liền nhất định không chịu rời tay, may mà bây giờ trời vẫn còn sớm nên không cần chăm nắn.

Hàn huyên một lát, Ô Lạt Na Lạp Thị liền cáo từ rời khỏi Vĩnh Hòa cung. Sau khi đi tới ngự hoa viên, Ô Lạt Na Lạp Thị phân phó các ma ma hầu hạ cẩn thận, nàng để Hoàng Huy ôm chiếc đèn lồng to đứng chơi trong ngự hoa viên còn mình thì cùng với nha hoàn chậm rãi bước dọc hành lang ngắm các loại đèn lồng và hoa đăng. Trên trên có đồ chữ, cũng có một vài câu thơ ứng cảnh nguyên tiêu. Ô Lạt Na Lạp Thị hỏi một thái giám đang treo đèn chỗ đặt hoa đăng của Thập Lục a ca rồi trực tiếp bỏ qua những hoa đăng khác, sau khi nghe được những gì Đông Giai Thị chỉ điểm, xét trên góc độ nào đấy nàng cũng ôm đầy kì vọng đối với hoa đăng của Thập Lục a ca.

Hiển nhiên Dận Lộc vô cùng dụng tâm trong việc lần này, một loạt những đèn lồng kiểu cách phức tạp sắc màu sặc sỡ vây xung quanh ngược lại làm nổi bật chiếc đèn lồng thiết kế đơn giản của tiểu Thập Lục. Chắc Thập Lục a ca có ý bảo tiểu thái giám làm như vậy, cậu nhóc đem tất cả lời nói của Thục Lan đều ghi tạc trong lòng, thật đúng là một đứa trẻ hiếu thuận! Ô Lạt Na Lạp Thị quay đầu nhìn về phía nhi tử đang chơi đùa đằng xa, trong mắt tràn ngập vẻ dịu dàng, Hoàng Huy của nàng sau này nhất định cũng sẽ vô cùng hiếu thuận.

Ngày hôm đó khi sắc trời dần tối, tất cả đèn lồng và hoa đăng đều được đốt lên, nhất thời bao đốm sáng lung linh xuất hiện, từ xa nhìn lại vô cùng đẹp đẽ. Chỉ trừ cái bánh trôi mà tiểu Hoàng Huy ôm trong tay là không có cách nào thắp lên được, tiểu a ca nhất định không chịu buông nó xuống, sau đây các tiểu a ca, tiểu cách cách của các phủ tiền cung, nhìn thấy đèn lồng Hoàng Huy ôm trong ngực cũng thêm thương, muốn tranh bằng được, các ma ma, tỷ nữ bảo vệ tiểu chủ từ nhà mình còn không kịp nữa là cả gan đốt đèn, nếu sơ suất khiến cho bất kì một vị chủ tử nào bị thương thì các nàng có mười cái đầu cũng không đủ để người ta chém.

Khi Hoàng đế Khang Hi cùng một đoàn người vây quanh xuất hiện trong ngự hoa viên, phúc tấn các phủ đều dắt tiểu a ca, tiểu cách cách nhà mình lên thỉnh an. Cái bánh trôi Hoàng Huy ôm trong ngực càng trở nên bắt mắt. Khang Hi gia nhìn đáng vẻ đáng yêu của hoàng tôn, lòng mày cũng dần ra: “Hoa đăng này làm rất hay, rất hợp với cảnh! Lão Tứ, đèn người chuẩn bị đâu?”

Dận Chân vội dẫn Hoàng a mã đi tới chỗ nghỉ chân phía trước, đây là nơi hẳn cho người treo đèn lồng mà bản thân chuẩn bị, Khang Hi gia liếc nhanh qua chiếc đèn lồng không một chút sáng tạo ấy, cũ rích, lão không nhìn được lại nhìn qua cái bánh trôi trong tay tiểu Hoàng Huy, cái này so ra đẹp hơn nhiều, lão không khỏi cảm thán: “Lão Tứ thật không thú vị. Nhìn xem, ngay cả tiểu Hoàng Huy cũng nghĩ ra được ý tưởng hay ho hơn người gấp trăm lần”.

“Thỉnh Hoàng a mã trách tội”. Dận Chân cùng phúc tấn quý xuống nhận tội. Hoàng Huy đứng bên cạnh ôm bánh trôi, mắt to chớp chớp, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khang Hi để phát tay áo cho hai người đứng lên, “Đèn của ngươi quá thiếu sáng tạo, có điều chiếc đèn lồng của tiểu Hoàng Huy lại làm khá tốt, ta không phạt nhưng cũng không thưởng”.

“Tạ Hoàng a mã”.

Mọi người tiếp tục tiến lên phụng bồi Hoàng thượng ngắm đèn. Trên đèn lồng của lão Tam đề thơ không tề, hình vẽ trên hoa đăng lão Thất cũng không hề kém. Cuối cùng thì có đèn lồng của lão Bát là mới mẻ hơn một chút: tất cả đều được làm từ ngọc lưu ly, phía dưới còn xâu một chuỗi hạt pha lê. Nếu bạn học Thục Lan mà ở đây nhất định sẽ cảm thán mấy câu đại loại như: đây không phải là loại đèn mà mấy nhà siêu giàu có trong ti vi thích treo nhất sao?!

Hoa đăng của Cửu a ca thiên về kĩ thuật chế tác khéo léo, có vài phần giống với đèn treo tường thời hiện đại: ba phiến ngọc lưu ly dựng thẳng, ba mặt quay về phía ánh nến, hoa văn trên những phiến ngọc lưu ly đều là đơn sắc, nét vẽ cũng vô cùng đơn giản, không phải là những hình thù hoa thom chim hót như bình thường. Tất cả tạo cho người xem một ấn tượng về sự đơn giản, hào phóng. Khang Hi gia nhìn thấy thích vô cùng, liền tiếp gật đầu, “Chiếc đèn treo tường này rất khá, người đầu, ban thưởng”.

Dận Đường vội vàng bước ra khỏi đám người, quỳ xuống tạ ơn.

Tài vẽ tranh của Thập Nhị a ca có tiến bộ, Khang Hi gia chỉ cần nhìn qua là biết hình trên đèn là do chính tay Thập Nhị a ca vẽ. Về phần Thập Tam thì... Hoàng thượng bất giác lại quay ra nhìn Dận Chân phía sau một cái, lắc đầu, Thập Tam dính với lão Tứ quá lâu nên cũng càng ngày càng nhạt nhẽo rồi! Nhìn hai chiếc đèn lồng mà xem, trừ hình vẽ trang trí khác nhau thì những cái khác đều giống nhau như đúc, nói không chừng là tại lão Tứ lười biếng, cho người đi làm luôn hai cái đèn rồi đem một cái cho Thập Tam.

Khang Hi không nói năng gì bỏ qua chiếc đèn hoa đăng Thập Tam tiến phụng (đem vào cung dâng tặng), lão nhìn về phía trước, tình cờ bắt gặp một chiếc đèn lồng thuần trắng cách đó không xa. Lão trực tiếp bỏ qua những hoa đăng khác rồi tiến nhanh lên vài bước, chờ sau khi thấy được những chữ viết trên đèn Khang Hi gia bỗng sững lại, hai mắt sáng lên. Lý Đức Toàn cơ trí tiến lên, nhẹ nhàng xoay tròn chiếc đèn lồng này để Hoàng thượng có thể đọc hết những chữ viết bên trên.

“Đèn của ai vậy?” Đọc xong, Hoàng đế Khang Hi xoay người lại hỏi.

Thập Lục a ca Dận Lộc vội vã chen từ trong đám đông ra ngoài, quỳ một gối xuống: “Thưa Hoàng a mã, là của nhi thần”. Chẳng hiểu sao khi ở chỗ Đông thứ phúc tấn hần nói năng rất lưu loát, vậy mà đến khi đối diện với Hoàng a mã, tâm tiểu Thập Lục lại cứ thấp thòm bất an.

Khang Hi đi quanh Dận Lộc một vòng, đi đến mức mồ hôi lạnh sau lưng Thập Lục đều toát ra, đi đến mức đám người vốn đang náo nhiệt cũng trở nên yên lặng như tờ.

“Kiến thức thật rộng, đến ta còn không biết, học vấn của Thập Lục đều đã vượt qua Hoàng a mã rồi”.

“Nhi thần gánh không nổi, không dám lừa gạt Hoàng a mã, bài thơ này là do nhi thần từ nơi khác sưu tập được”.

“Ồ... là chép lại”. Khang Hi gia gật đầu.

“Hoàng thượng bớt giận, Thập Lục a ca cũng chỉ xuất phát từ lòng hiếu thảo với Mật phi nương nương mà thôi. Theo như nô tỳ biết thì bài thơ này xuất phát từ Kinh Thi, Thập Lục a ca hi vọng Hoàng thượng có thể đích thân đem chiếc đèn lồng nhỏ bé này đến cho Mật phi nương nương”. Ô Lạt Na Lạp Thị bước ra khỏi đám người, quỳ xuống đất thay Thập Lục a ca giải thích. Quân tâm khó dò, nhanh chóng giải thích rõ ràng vẫn hơn.

Tất cả mọi người trong ngự hoa viên đều biết đích phúc tấn của phủ Tứ bối lạc nổi danh tốt bụng, có điều nàng hiểu rõ nội dung bài thơ ghi trên đèn của Thập Lục, Thập Lục lại có giao tình rất sâu với một vị bác học phụ nhân trong phủ Tứ a ca nên rất có thể bài thơ này là từ tay vị phụ nhân kia mà ra, nếu đúng như vậy thì Hoàng thượng gật mình cũng không có gì là kì quái. Sau khi các sự việc được xâu chuỗi, không khí cũng có phần thả lỏng hơn trước. Chỉ có điều đây là bài thơ nào mà có thể khiến cho đương kim Hoàng thượng cũng phải gật mình? Lòng hiếu kỳ của mọi người cũng dâng cao.

Khang Hi nhìn qua một lượt, biểu cảm của đại đa số những người có mặt đều được lão thu vào trong mắt: “Đứng lên đi. Lý Đức Toàn, cho người chép lại bài thơ này vào giấy, sau đó đưa đèn đến chỗ Mật phi, thông báo rằng tối mai ta sẽ dùng cơm ở đó”.

“Rõ”.

“Tạ ơn Hoàng a mã”. Dận Lộc vội ôm quyền đứng lên, tiếp đó lại quay ra tạ ơn Tứ tẩu.

“Mọi người cũng tới đọc qua đi, ai đoán ra tên của bài thơ này trăm sẽ có thưởng. Vừa rồi Ô Lạt Na Lạp Thị cũng đã có gợi ý: bài thơ này xuất phát từ Kinh Thi”.

“Đạ”. Mấy vị a ca tiến lên, Thập a ca Dận Nga vừa liếc qua đã dẫn đầu lui ra ngoài, hần cứ đứng một bên xem náo nhiệt thôi, không cần nhìn cũng biết lần này hần không có đất diễn, không biết Đông thứ phúc tấn này lại từ nơi nào sưu tầm được bài thơ quái dị như mấy con thiêu thân này, Hoàng a mã lại được dịp thử tài học vấn của mọi người.

Thái tử định cho tiểu thái giám chép lại một bản, có điều Tam bối lạc lại không đồng ý, nếu là tiếng nước ngoài thì để hần chép sẽ nhanh hơn tiểu thái giám, việc này cứ để cho hần đi.

Guan! Guan! Cry the fish hawks

(Quan quan – thư curu kêu)

on sandbars in the river:

(trên bãi cát ven sông)

a mild-mannered good girl,

(một cô gái tốt bụng dịu dàng)

fine match for the gentleman.

(xứng đôi với người quân tử.)

A ragged fringe is the floating-heart,

(Rau hạnh ngắn dài.)

left and right we trail it:

(ta kéo chúng bên trái rồi bên phải)

that mild-mannered good girl,

(cô gái tốt bụng dịu dàng ấy.)

awake, asleep, I search for her.

(tỉnh hay mơ tôi vẫn đi tìm.)

I search but cannot find her,

(Tôi tìm cô ấy nhưng không được.)

awake, asleep, thinking of her,

(tỉnh hay mơ tôi vẫn nghĩ về cô ấy)

endlessly, endlessly,

(không ngừng, không nghỉ)

turning, tossing from side to side.

(trần trọc trần trở.)

A ragged fringe is the floating-heart,

(Rau hạnh ngắn dài.)

left and right we pick it:

(ta nhặt chúng bên trái rồi bên phải)

the mild-mannered good girl,

(cô gái tốt bụng dịu dàng đó.)

harp and lute make friends with her.

(có cầm sắt làm bạn.)

A ragged fringe is the floating-heart,

(Rau hạnh ngắn dài.)

left and right we sort it:

(ta lựa chúng bên trái rồi bên phải)

the mild-mannered good girl,

(cô gái tốt bụng dịu dàng đó.)

bell and drum delight her.

(có chuông trống làm cô ấy mừng vui.)

Tam bối lạc lại chép thêm mấy bản để những người khác có thể đọc thuận tiện hơn. Thấy một đám người đều đang cúi đầu nghiên cứu bài thơ này, Dận Lộc có chút đắc ý.

“Đây là một bài thơ tình, một nam tử bày tỏ tình cảm với một nữ tử”. Thập Nhị a ca Dận Đào khẳng định.

Khang Hi gật đầu. Lão nhìn đám người đang vất óc suy nghĩ một lát rồi vẫy tay gọi Thập Lục về bên cạnh: “Thập Lục, lúc viết bài thơ này thì Đông Giai Thị chỉ ngồi một chỗ thôi sao?”

Dận Lộc lắc đầu, “Thứ phúc tấn vào thư phòng viết, nàng ấy nói muốn tìm một quyển sách”.

“Vậy sao? Sách gì?”

“Nhi thần nhất thời hưng phấn nên quên không hỏi, xin Hoàng a mã thứ tội”.

“Xem ra thư phòng của nàng ấy có giấu bảo bối”.

“Hoàng a mã nói rất phải, vì thế nên Tứ ca mới dời thư phòng sang chỗ thứ phúc tấn”.

“Hoàng a mã, nhi thần đoán được rồi”. Tam bối lạc về mặt hưng phấn.

“Nói ra thử xem”.

“Là ‘Quan thư’. Đoạn đầu tiên chính là Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”.

“Rất đúng, người đâu, ban thưởng”.

“Tạ Hoàng a mã”. Tam bối lạc Dận Chi tạ ơn, trên thực tế thì đoán đúng tên bài thơ này đối với hắn quý giá hơn rất nhiều so với bất kỳ phần thưởng nào.

“Bàn về kiến thức ngoại quốc thì trong huynh đệ chúng ta không có ai vượt qua được Tam đệ”. Thái tử cười nói.

“Cũng không phải, người ta có thể phiên dịch nội dung bài thơ Quan thư chính xác đến như vậy thì tài học còn cao hơn tiểu đệ”. Tam bối lạc Dận Chi khiêm tốn nói.

Nghe xong lời này, trong đầu mọi người đều không hẹn mà cùng có một suy nghĩ: kiến thức về tiếng nước ngoài của vị Đông Giai Thị thứ phúc tấn này – uyên bác đến vậy sao? Ngay lập tức ý nghĩ này đã bị xóa đi, đây là tuyệt đối không có khả năng, bài thơ này chắc chắn là do nàng sưu tập được rồi đưa cho tiểu Thập Lục dùng. Không phải nói cũng biết Thập Lục a ca với Đông Giai Thị thứ phúc tấn rất thân thiết.

Một thời gian sau, Dận Chân cũng hỏi qua Đông Thục Lan vì sao lại đặc biệt tốt với Thập Lục a ca như vậy.

“Theo chỉ tay thì Thập Lục a ca là một người sống rất thọ, theo tướng số thì hắn là người có phúc khí, hơn thế nữa trong tên hắn lại có chữ lộc, phúc – lộc – thọ ba sao được cả ba, người như vậy mà không biết làm thân thì định để cho ai? Được dính chút phúc khí thôi cũng tốt”. Hơn nữa thừa dịp hắn bây giờ tuổi còn nhỏ, ăn được bao nhiêu đậu hũ thì ăn bấy nhiêu. Đương nhiên những lời này tuyệt đối không thể nói ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thư Phòng Bị Hủy

Thời gian vui vẻ vẫn luôn rất ngắn ngủi, hình ảnh Hoàng Huy mặc áo đỏ đáng yêu, ôm đèn lồng bánh trôi chơi đùa khắp nơi vào tiết nguyên tiêu vẫn còn

rõ mồn một trước mắt vậy mà không đầy hai tháng sau, một con bạo bệnh đã đoạt đi sinh mạng nhỏ bé ấy. Người người không khỏi cảm thán thế sự vô thường. Cả phủ Tứ bối lạc bị bao trùm trong một màu đau thương buồn bã, theo lời miêu tả của bạn học Đông Thục Lan thì phủ Tứ bối lạc tối như mực, bầu trời đầy mây đen, thỉnh thoảng lại có sấm vang chớp giật, một vài khu vực còn có thể trút mưa.

Việc Hoàng Huy ra đi là một đả kích khổng lồ đối với phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị, theo như những gì Tiểu Thúy kể thì phúc tấn trở nên nghiêm nghị lạ thường, động một chút lại trách mắng hạ nhân. Thục Lan nghe xong gật đầu, việc này cũng dễ hiểu, nàng cần tìm cách nào đấy để trút đi nỗi đau thương của bản thân. Vì vậy Đông thứ phúc tấn cũng tiện thể nhắc khéo tiểu nha đầu của nàng, bây giờ đang là thời kì vô cùng nhạy cảm, phải đối nhân xử thế cẩn thận, nhất định không được tự đưa miệng lên trước hòng sủng, nếu động đến trắc phúc tấn thì nàng còn có thể nói đỡ mấy câu, nhưng nếu mạo phạm phải phúc tấn hay bối lạc gia thì chính là tự mình tìm chết không nghi ngờ. Tiểu Thúy vội vàng gật đầu đáp lời.

Mãi đến khi đại nha hoàn Thúy Châu mà phúc tấn tin nhiệm nhất bị thương, đến tận cửa cầu cứu thì Thục Lan mới không thể nhịn được mà nổi giận.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi đi thỉnh an phúc tấn, Đông Thục Lan đã phá vỡ nguyên tắc đi sớm về sớm của mình, nàng cố tình ngâm nga kéo dài, đợi đến khi chủ tử của những viện khác đều đã đi thỉnh an xong mới chịu khoan thai chậm rãi khởi hành.

“Người cuối cùng cũng nhớ ra có một vị phúc tấn cần phải tới thỉnh an là ta đây”. Ô Lạt Na Lạp Thị tràn ngập oán hận.

“Phúc tấn thứ tội”. Đông Thục Lan vội vàng quỳ xuống.

“Người đã sớm phát hiện Huy nhi của ta đoán mệnh nên không hề thân thiết với nó, có phải hay không?” Ô Lạt Na Lạp Thị kích động tiến lên mấy bước đối diện với Đông Thục Lan: “Ai cũng nhìn ra người không đối tốt với Huy nhi bằng một phần mười hay một phần trăm của Thập Lục a ca!”

Ai, hai người họ thật không hổ là vợ chồng, câu hỏi giống nhau y như đúc. Thục Lan không phản bác lại những lời của phúc tấn, rất thẳng thừng đáp một tiếng “Dạ”.

“Bốp” – một tiếng tát vang dội khắp phòng khiến tất cả nha hoàn ma ma đều quỳ rạp xuống đất.

“Đại a ca dưới địa phủ không chịu uống canh Mạnh bà, chỉ vì muốn khi chuyển thế có thể tỉnh táo mà tiếp tục làm con của người. Phúc tấn, người còn muốn nhi tử của mình phải đợi dưới địa phủ bao lâu nữa?” Đông Thục Lan cùng phúc tấn nhìn nhau, nàng không hề lùi bước. Đây chính là thời khắc mấu chốt.

Cả người Ô Lạt Na Lạp Thị lão đảo, “Có thật không? Nó còn có thể trở lại đầu thai làm con ta lần nữa sao?” Xem ra phúc tấn tin vào những gì Thục Lan vừa nói.

“Đại a ca thì muốn, nhưng xem ra lúc này phúc tấn lại không muốn, bằng không tại sao người lại không chịu thương xót cho thân thể của chính mình, không chịu tự bảo trọng như vậy?!”

Ô Lạt Na Lạp Tâm Di rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, nàng ôm choàng lấy Thục Lan rồi khóc nức lên. Nếu đã khóc được thì coi như không còn chuyện gì nữa, Đông Thục Lan cũng thờ phào nhẹ nhõm, đến bây giờ nàng mới cảm thấy trên má đau rát, phát tát này cũng quá nhẫn tâm mà, mặt nàng nhất định là sẽ sưng lên! Lát nữa phải xin phúc tấn cho nghỉ mấy ngày dưỡng thương không cần đến thỉnh an mới được, nàng nhất định không chịu vác nửa khuôn mặt heo chạy lung tung trong phủ đâu, chắc chắn sẽ bị người khác chê cười! Mặc dù mấy chuyện bất quá về nàng cũng đủ nhiều rồi nhưng lòng yêu cái đẹp thì ai chẳng có.

Sau khi để nhóm ma ma đỡ phúc tấn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Thúy Châu rất thận trọng quay sang Thục Lan khấn đầu, “Thúy Châu khấu tạ đại ân của thứ phúc tấn”.

“Được rồi, chuyện nhỏ mà. Tốt nhất người cứ chăm sóc cho chủ tử của mình đi. Ta về trước”. Bạn học Thục Lan phẩy phẩy khăn, chỉ hận không thể lấy tốc độ nhanh nhất có thể mà lui trở về viện của mình, nàng không muốn vác nửa bộ mặt heo để hạ nhân chê cười đâu, chỉ tiếc cái giày đế bòn này đi không nhanh gì cả!

Từ sau lần khóc lóc ấy, tâm tình của Ô Lạt Na Lạp Thị bắt đầu khôi phục dần dần, nhưng không ai ngờ chỉ nửa năm sau, Nhị a ca Hoàng Quân cũng gặp phải một con bệnh cấp tính, ra đi nhanh chóng khiến tất cả mọi người trở tay không kịp. Chuyện này khiến ai nấy đều kinh hãi. Trước mắt xem như huyết mạch của Tứ bối lạc đã bị cắt đứt! Bao nhiêu nghị luận của người ngoài đều không sánh bằng sóng gió mãnh liệt trong nội bộ, đám người vốn dựa hơi Tứ a ca bắt đầu rối rít dao động, không có con nôi đại biểu cho việc không có khả năng đứng lên thừa kế ngôi vị Hoàng đế. Bất luận hãn có cố gắng thế nào đi chăng nữa rốt cuộc cũng chỉ là tốn công vô ích. Các thế lực trên bàn cờ lại một lần nữa có dấu hiệu thay đổi.

Đêm đó Dận Chân đến Hình Thần uyển, vừa bước vào cửa liền một cước đạp tan cái bàn tròn lớn trong phòng khách, tiếp đó lại sai bước vào thư phòng. Thập Tam a ca, Đới Đại, Lỗ Thái, Chu Lan Thái theo sát đằng sau, sắc mặt mọi người đều nặng nề.

Bạn học Thục Lan bị tiếng động bên ngoài đánh thức, nàng ngáp một cái, mặc quần áo tử tế rồi từ trong phòng đi ra ngoài xem xét tình hình, sau khi đánh giá vị trí thì có thể rút ra kết luận là cái bàn này cản đường đi thẳng vào thư phòng của bối lạc gia, vừa đúng dịp trở thành đối tượng trút giận của hãn. Cái bàn đáng thương, nó đâu có trêu chọc ai bao giờ. Bạn học Thục Lan lắc đầu nhìn về phía hải cốt của cái bàn, sau đó tiến lên mấy bước xem xét những vết nứt, là gỗ đỏ, xem ra đây là cái bàn được làm thuần từ gỗ thật, không phải là hạng gỗ thứ cấp. Nhìn những nét chạm trổ này đi, không biết đem đến hiện đại sẽ bán được bao nhiêu tiền? Chỉ tiếc nàng không hiểu đây là loại gỗ đỏ nào, nếu như là gỗ từ đàn hoặc là hắc mộc thì chỉ cần mấy mảnh bàn tàn này cũng đủ được mấy vạn đồng rồi! Chỉ chắc chắn một điều đây không phải là gỗ lim, nếu cái bàn này mà làm từ gỗ lim thì chỉ có cổ chân của gia già chứ không có chuyện cái bàn gãy.

Khi Đông Thục Lan đang ở ngoài phòng khách nghiên cứu hải cốt của cái bàn tròn thì lại nghe một tiếng “rầm” rất lớn từ trong thư phòng truyền ra, tiếp

đến là tiếng đồ gỗ rơi xuống đất. Tim của nàng cũng vì thế mà nặng nề run lên một cái, nàng vội vã vòng qua mấy mảnh gỗ vụn rồi bước nhanh về phía thư phòng. Hai gã thị vệ đứng ở cửa thư phòng giang tay chặn Thực Lan lại, đây là lần đầu tiên Đông Thực Lan bị chặn lại bên ngoài thư phòng của chính mình. Nàng đương nhiên hiểu được đây là ý tốt của hai người gác cửa, bối lực gia đang nổi nóng nên họ sợ nàng bị liên lụy. Vì vậy Thực Lan cũng sẽ không phụ hảo ý của bọn họ, nàng không cố đi vào, chỉ thập thò muốn xác định là giá sách hay là bàn đọc sách của nàng bị hủy, nếu chỉ là bàn học bị hủy thì nàng có thể am tâm ngủ lại rồi.

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, cái Đông Giai Thị Thực Lan nhìn thấy chính là một giá sách đổ tanh bành phía sau Dận Chân, bao nhiêu sách rơi la tả đầy đất, có quyển còn bị Tứ a ca vô ý dẫm lên. Đới Đại cùng Thập Tam a ca đứng bên bàn đọc sách cũng không lên tiếng, chắc là muốn đợi Tứ a ca phát tiết xong mới thương nghị những dự định cho bước tiếp theo.

Bạn học Thực Lan thấy cảnh này mà lửa giận bùng bùng, hấn đập giá sách nào không đập lại chọn đúng cái giá sách ấy! Sách trên cái giá đó đều là những quyển sớm nhất, khi nguồn sách của nàng còn eo hẹp, nàng phải tự tay sao chép rồi cho Tiểu Thủy đích thân đóng thành sách, hầu như mỗi cuốn đều có bình luận, cảm nghĩ của riêng nàng, có thể nói mỗi quyển sách trên cái giá kia đều chứa đựng tâm huyết của nàng. Rơi xuống thì không sao, may ra có vài quyển còn rơi lại về giá sách, nhưng có bộ sách để ở trong hộp, hộp lại bị đập hỏng lỗ chỗ, số sách trong đó cũng chắc chắn xong rồi! Đông Thực Lan lại nhìn sang những cuốn sách đang bị ai đó đập dưới chân, một sợi dây thần kinh mang tên “lý trí” trong đầu nàng bắt đầu đứt lìa. Chỉ thấy Thực Lan hất hai cánh tay đang vờ chắn trước mặt mình ra, sau đó đưa tay lấy ngọc như ý vua ban từ giá sách bên cạnh xuống, dùng sức nhắm về phía Tứ a ca ném mạnh tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sư Tử Hà Đông Gầm

Thấy “vật thể bay không xác định” lao thẳng về phía mình, Dận Chân theo bản năng tránh người sang một bên, định giờ tay cản cho vật đó rơi xuống đất, thế nhưng Thập Tam cùng Đới Đại đứng bên cạnh lại nhìn thấy rõ ràng từ đầu đến cuối, hai người sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch. Mắt thấy Tứ a ca định đưa tay hất vật kia đi chứ không phải đón lấy nó, Đới Đại sợ hãi đến mức la lớn: “Tiếp lấy, không được buông! Đó là ngọc như ý Hoàng thượng ngự ban!”

Nghe thấy lời Đới Đại, Dận Chân vươn tay đỡ lấy ngọc như ý rồi cầm chắc trong tay, định thần nhìn lại, quả nhiên là ngọc như ý lần trước Hoàng thượng ngự ban! Lưng hấn không khỏi toát mồ hôi lạnh, may mà Đới Đại la lên, may mà hấn kịp đỡ được, nếu hôm nay mảnh ngọc như ý này bị hấn giờ tay đập nát thì hậu quả... không thể tưởng tượng nổi. Nghĩ tới đây, Dận Chân giận tím mặt, hung dữ nhìn chằm chằm vào Đông Thực Lan, nghiêng răng nghiêng lợi: “Làm càn!”

Đới Đại cùng Thập Tam a ca Dận Tường liếc nhau một cái, hai người đều bị dọa đến mức đầu đầy mồ hôi. Dận Tường hiện đang lo lắng cho an nguy của thứ phúc tấn, Tứ ca đã đủ khó chịu rồi vậy mà Đông Giai Thị này còn muốn thêm dầu vào lửa, lỡ như hai người thật sự xảy ra xô xát thì sao, thứ phúc tấn lại là một nữ tử yếu đuối tay trái gả không chặt, tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy chứ, nhắm ngay lúc này để chọc tức Tứ ca! Hấn đúng là không biết nên giúp bên nào cho phải. Đới Đại thì lại nghĩ đây là chuyện riêng của Tứ bối lực, có câu không nhìn điều sai không nghe điều tâm bậy, hấn tốt nhất nên tạm thời lánh đi, chỉ tiếc cửa chính đã bị Đông thứ phúc tấn chặn rồi, treo cửa sổ thì thật là ê mặt. Chỉ mong Tứ bối lực chưa giận đến mức mất đi lý trí, nói thế nào thế lực đằng sau thứ phúc tấn chính là Đông gia!

“Khốn kiếp!” Đông Thực Lan hai tay chống nạnh, không khác gì bộ dạng của một nữ nhân chanh chua.

Hai trông mắt Đới Đại trợn to đến mức thiếu chút nữa là rơi ra ngoài, hấn không nghe nhầm đấy chứ?! Thập Tam a ca có bao nhiêu lo lắng đều lộ lộ trên mặt. Lỗ Thái mặt không chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ cái gì, Chu Lan Thái vội cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, trời ạ! Không ngờ vẫn còn nữ nhân dám khiêu chiến với uy quyền của Tứ bối lực, đối mặt với ngài mà la hét mắng mỏ.

“Muốn trút giận thì đến phòng luyện công, sẽ có người cùng đùa với ngươi, muốn chê cười thì ra sau viện, coi như là nhất cử lưỡng tiện giúp việc cho nhà bếp, tại sao ngươi phải đến phá thư phòng của ta, làm hỏng sách của ta? Sách của ta đắc tội với ngươi bao giờ?”

“Ngươi!”

“Ta làm sao, mọi chuyện thành ra thế này hoàn toàn là lỗi của ngươi, gieo hạt gì thì kết quả nấy. Không có nhi tử thì trách chính bản thân ngươi chứ à!”

“Nói đủ chưa?!” Trên mặt Dận Chân hắc khí lượn lờ. Ngươi hiểu hấn đều biết đây là dấu hiệu chứng tỏ Tứ bối lực đang sắp bùng nổ vì giận dữ.

“Chưa đủ! Ta nói sai hả? Tại sao đương kim Hoàng thượng có nhiều nhi tử như vậy rồi mà vẫn còn sinh tiếp? Ngươi đã bao giờ nghĩ tới chưa? Đó là vì ngài biết cái gì gọi là kết hợp giữa thư giãn và làm việc, cái gì là đạo dưỡng sinh, hàng năm ngài đều dẫn các phi tử lớn nhỏ ra ngoài chơi ít nhất là một lần để thả lỏng tâm tình. Còn ngươi thì sao, quanh năm suốt tháng đều lao lực như chó giữ nhà, chưa nói đến đi chơi, một năm ngươi về phủ ăn cơm được mấy ngày? Ngủ an ổn hấn hoi được mấy ngày? Ngẩng mặt mà xem vì sao ngươi lại có con, chắc ngươi vẫn coi ta là bán tiên nói gi được nấy hả, ta bảo

phúc tấn lúc nào sinh nhi tử cho người thì lúc đấy nàng sẽ sinh?! Người nhớ lại đoạn thời gian đấy đi, là chính hai người các người ăn ngon, ngủ ngon, dưỡng sinh tốt mới có thể sinh ra một đứa con trai. Việc trên đời hết thảy đều nghe thiên mệnh, cho dù có kẻ làm bán tiền gà mờ là ta đây giúp người nghe thiên mệnh những chuyện lớn, nhưng nếu người không có khả năng thực hiện thì cũng chỉ uống công mà thôi. Bình thường người vẫn bỏ ngoài tai mấy lời về đạo dưỡng sinh của ta, vẫn cứ coi bản thân như sắt đá đấy thôi! Bây giờ không có nhi tử lại đập phá thư phòng của ta. Có gan thì người đập tiếp đi, đập nát hết cả thư phòng này của ta đi, đập ra được nhi tử thì coi như người có bản lĩnh! Thật là CMN không biết tự chịu trách nhiệm!” Nói xong, Thục Lan liền chạy khỏi thư phòng, ra ngoài sân hét lớn: “A a a a...”

Tiểu Thúy đứng bên cạnh cuống quýt không biết làm thế nào cho phải, vành mắt đều đỏ ửng.

Sau khi hò hét xong, Thục Lan cảm thấy thoải mái hơn nhiều, “Tiểu Thúy, đi nấu bát mì đi, ta đói bụng. Ta muốn hóa bị phản thành thêm ăn, tận hưởng một bữa ăn thật no nê”. Nói xong, nàng xoay người về lại buồng của mình.

“Vâng, Tiểu Thúy lập tức đi chuẩn bị”. Tiểu Thúy vội vã chạy về phía phòng bếp nhỏ, trước đó vẫn không quên nhắc nhở nha đầu Đông Mai hầu hạ cẩn thận, có chuyện gì lập tức báo cho nàng.

Lại nói đến chuyện trong thư phòng, Dận Chân bị mắng té tát đến ngây cả người, chưa kịp phản ứng gì thì Đông Thục Lan đã phát điên chạy ra khỏi thư phòng. Thấy lý trí của Tứ bối lặc được phúc tấn mắng trở về ít nhiều, Đới Đại suy nghĩ rồi từ từ lựa lời nói chuyện: “Tứ bối lặc, thật ra thì những lời của thứ phúc tấn cũng không phải là không có lý. Theo thuộc hạ, bối lặc gia đúng là vì dân vì nước mà chịu chút vất vả rồi, sao không nhân cơ hội này nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, mang các vị phúc tấn đến biệt uyển thư giãn tâm tình. Hơn nữa, chắc chắn sẽ có một vài kẻ không bỏ qua cơ hội lần này, vì sao chúng ta không lấy tình chế động, nhân tiện tính toán mọi chuyện cho cẩn thận”.

Đúng lúc này, ngoài viện có người hô lên: “Phúc tấn đến”. Hiển nhiên là phúc tấn đã nhận được tin tức, nàng vội vã chạy tới Hình Thần uyển, nhân tiện xua hết đám chủ tử thích xem náo nhiệt về đi ngủ.

Vừa vào phòng khách, Ô Lạt Na Lạp Thị đã nhìn thấy hài cốt của cái bàn tròn, nhìn sang bên cạnh là Thục Lan đang cúi đầu trung bộ mặt hổ từ trong phòng ngủ đi ra, nàng vội vỗ vỗ vào tay Thục Lan để an ủi, sau đó ngênh tiếp bối lặc gia vừa từ thư phòng bước ra: “Gia, nơi này đều lung tung lộn xộn hết lên rồi, xem ra cũng phải dọn dẹp kha khá, nếu gia muốn tiếp tục nghị sự thì thiếp thân nghĩ đến tiền trạch vẫn hơn. Không biết ý của gia như thế nào?”

“Tứ tẩu, trời không còn sớm lại không có chuyện gì quan trọng, Dận Tường đang định cáo từ”.

Đới Đại cũng nhân cơ hội cáo từ. Ô Lạt Na Lạp Thị sau khi đưa mắt ra hiệu cho Thục Lan liền kéo Dận Chân cách xa Hình Thần uyển. Tối nay người trong Hình Thần uyển ai cũng không ngủ được, lòng người bàng hoàng, Đông thứ phúc tấn chẳng những mắng gia, còn dùng ngọc như ý ngự ban ném gia, đây đều là trọng tội cả, không biết cuối cùng sẽ bị trừng phạt như thế nào, rất có thể nàng sẽ bị đánh hồi nguyên hình – giáng xuống làm cách cách, hoặc tệ hại hơn thì trực tiếp xuống làm thị thiếp. Trừ Tiểu Thúy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Đông Giai Thị Thục Lan.

Ăn xong vài miếng mì, Đông Thục Lan cũng hết giận, lý trí đã bắt đầu trở lại, sau khi nghĩ đến những hậu quả của việc mắng mớ áo com phụ mẫu, nàng buông đĩa, bao nhiêu khẩu vị đều biến mất. Nàng chậm rãi bước ra ngoài. Phòng khách đã được người đến dọn dẹp, không có cái bàn tròn lớn kê chính giữa, cả gian phòng đột nhiên lộ ra vẻ trống trải. Hai thị vệ gác ngoài cửa thư phòng vẫn còn đó, nàng chậm chậm đi vào, lần này bọn họ không hề ngăn cản.

Tiểu Thúy thấy vậy vội ngừng việc đang làm, tay cầm theo một ngọn nến đi sát đằng sau Thục Lan, “Tiểu thư, Tiểu Thúy bảo bọn họ trước không cần dọn dẹp thư phòng để chờ người phân phó”.

“Cảm ơn”. Nhìn đồng sách rách nát, vành mắt Đông Thục Lan đỏ lên, có chút nghẹn ngào.

“Tiểu thư, người không cần nói cảm ơn với nô tỳ”.

Thục Lan hít hít mũi, căn dặn: “Người cho mấy người vào dọn dẹp giá sách sạch sẽ là được rồi. Sách thì bảo bọn họ xếp lại chung một chỗ, ta sẽ tự mình làm, dù sao ta cũng rảnh rỗi mà. Cứ coi như là cái cũ không đi thì cái mới sẽ không đến, người nói xem có phải hay không?” Mặc dù nói như vậy nhưng Đông Thục Lan vẫn cảm thấy ngực mình thất lại đến đáng sợ, nàng đưa tay nhặt lên một quyển sách từ trên nền đất, nhẹ nhàng thổi đi những vụn gỗ trên bìa của nó.

“Tiểu thư, có ai nói không phải đâu. Nếu như tiểu thư không chê Tiểu Thúy chữ xấu thì có thể để nô tỳ phụ giúp chép sách, coi như cho Tiểu Thúy một cơ hội học thêm chút chữ nghĩa với học vấn từ tiểu thư. Sau này người khác sẽ nói ngay cả một tiểu nha đầu bên cạnh bác học phu nhân cũng rất uyên bác, lúc ấy người sẽ được nở mày nở mặt biết bao”. Tiểu Thúy nhìn quyển sách mà trong lòng cũng thấy rầu rĩ, nó là do đích thân nàng đóng thành sách, thế nhưng nàng phải miễn cưỡng cười vui, tiểu thư đã đủ khổ sở rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Là Thương, Là Phạt

Những ngày tiếp theo, phủ Tứ bối lạc an tĩnh đến kỳ lạ, nhưng lại không giống với kiểu yên tĩnh thâm trầm như lúc trước. Tất cả mọi người đều dài cổ muốn biết phúc tấn sẽ xử lý Đông thứ phúc tấn như thế nào.

Bản thân Ô Lạp Nạp Lạp Thị cũng có cái khó xử, nếu không xử lý thì kẻ dưới không phục, dù sao biết bao nhiêu ánh mắt đều đang nhìn vào chuyện này, nhưng phải xử tội phạm thượng này như thế nào thì mới thích đáng?

Nghe Lỗ Thái kể lại những lời khi ấy của Đông Thục Lan, trong lòng Ô Lạp Nạp Lạp Thị vô cùng đồng ý, chẳng qua với tính cách của Bối lạc gia thì chẳng nghe ai khuyên bảo cả. Trong chuyện này, quan trọng nhất chính là Đông Giai Thị ngàn lần không nên, vạn lần không nên dùng ngọc Như ý Hoàng thượng ban thưởng để ném gia!

Nhưng theo lý luận đéo queo của Chu Lan Thái thì Thứ phúc tấn làm như vậy là rất chính xác! Nếu ném những vật khác vậy thì thứ phúc tấn hoàn toàn phạm vào tội nặng: phạm thượng. Nhưng bây giờ dùng vật vua ban thì hoàn toàn có thể coi là thứ phúc tấn thay Hoàng thượng khiển trách Bối lạc gia, đó lại là chuyện khác hẳn. Đây chính là chỗ cao minh của Đông thứ phúc tấn! Thấy Chu Lan Thái đồng tình với Đông Giai Thị Thục Lan, Ô Lạp Nạp Lạp Thị chỉ biết lắc đầu. Tất nhiên là lúc Chu Lan Thái nói những lời này, Tứ bối lạc Dận Chân không có ở đó.

Bữa tối, Dận Chân bỗng nói với phúc tấn: “Sáng sớm nay ta đã tâu lên Hoàng a mã xin được nghỉ ngơi một thời gian, Hoàng a mã cũng đã đồng ý. Chờ ta giao phó một vài công chuyện xong, chúng ta sẽ đi Nhiệt Hà một thời gian để giải sầu. Nàng trước bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi”.

“Dạ. Thiếp thân sẽ mau chóng ra lệnh cho mọi người thu xếp”. Ô Lạp Nạp Lạp Thị vô cùng vui vẻ.

“Các nàng xem qua trước đi, nếu thích ta sẽ cho người thu xếp viện riêng, tránh cho chuyện ăn ở sau này phiền toái. Hoàng a mã rất thích nơi đó đấy”.

“Ánh mắt của Hoàng thượng không thể sai được”. Ô Lạp Nạp Lạp Thị chỉ lo lắng cho sức khỏe của Dận Chân, nghe thấy hắn sẽ bỏ công việc đấy mà đi du lịch, nghỉ ngơi thì đã sớm vui vẻ không thôi, còn việc đi đâu thì nàng cũng chẳng quan tâm lắm. “Lần này ra ngoài, gia phải giải hết sầu muộn, để hết chuyện công việc sang một bên nhé”.

“Ý của Hoàng a mã cũng vậy, cho nên rất sáng khoái ân chuẩn cho ta”.

“Vậy còn chuyện Đông Giai Thị phạm thượng, gia muốn xử trí ra sao?” Nói chuyện này, Ô Lạp Nạp Lạp Thị thêm vài phần cẩn thận.

Dận Chân bưng chén trà, động tác xuy trà bỗng dừng lại.

“Đông Giai Thị là người yêu sách, đây là chuyện người người đều biết, nếu không phải gia hành động trước, thì nàng cũng không thất lễ như vậy”.

“Ý nàng là...”

“Thiếp thân cho rằng nên ngừng cấp tiền ba tháng, cầm tước nửa tháng, gia thấy thế nào? Dù sao Đông Giai Thị cũng được phong làm tam phẩm phu nhân, nếu như giáng nàng xuống cách cách thì sẽ kinh động tới Hoàng thượng. Loại chuyện nhỏ nhặt này mà kinh động tới Đương kim Thánh thượng thì có vẻ không hay cho lắm”. Ô Lạp Nạp Lạp Thị thỉnh thoảng nhìn mặt đoán ý, cẩn thận lựa chọn lời nói.

“Vậy thì làm theo ý nàng đi, nhưng đừng quên cảnh cáo mấy kẻ lắm lời nên biết giữ mồm giữ miệng”.

“Dạ, thần thiếp đã biết”.

“Còn nữa, nàng cũng thu luôn Ngọc như ý của Đông Giai Thị đi, ta không muốn nàng ta hơi một chút lại mang ra đập, rồi để xảy ra chuyện”.

“Dạ”.

Hôm sau, phúc tấn tự mình đến Hình Thần uyển tuyên bố hình phạt, tất cả mọi người đều sững sờ. Chẳng lẽ là do bọn họ nghiêm trọng hóa mọi chuyện lên?

Ô Lạp Nạp Lạp Thị nhìn vẻ mặt của những người xung quanh, kéo Thục Lan đang quỳ dưới đất lên, “Các người nghĩ Bối lạc gia là hạng người nào? Mặc dù Đông Giai Thị lớn tiếng với bối lạc gia nhưng thực ra cũng chỉ là thái độ không tốt, những gì nàng nói cũng không phải vô lý, cũng không phải cố ý gây sự cho nên bối lạc gia cũng không trách phạt nặng nề, hơn nữa cũng tiếp thu những lời nói ấy vào trong lòng. Tối hôm qua, bối lạc gia còn nói với ta ngài đã xin Hoàng thượng cho phép được nghỉ ngơi một thời gian, gia sẽ dẫn chúng ta đến Nhiệt Hà, Hoàng thượng đã ân chuẩn rồi”. Nói xong Ô Lạp Nạp Lạp Thị quay đầu nhìn Thục Lan, “Cho nên muội cũng thu xếp dần đi, đợi bối lạc gia giao phó chuyện công việc xong chúng ta sẽ đi theo”.

“Dạ”. Đông Thục Lan vội vàng thi lễ.

“Về phần trừ ba tháng tiền là bởi vì muội ném ngọc như ý Vạn tuế gia ban thưởng, nếu thật sự làm vỡ mảnh ngọc hoặc làm bối lạc gia bị thương thì chuyện này càng khó xử trí hơn. Tiền này là trừng phạt muội quá liều lĩnh! Bối lạc gia cũng đã phân phó, Ngọc như ý này sẽ do ta tạm thời cất giữ, khi nào trả lại cho muội thì còn phải xem ý của gia”.

“Thục Lan xin ghi nhớ. Tạ ơn phúc tấn đã nói giúp, xin phúc tấn thay Thục Lan tạ ơn Bối lạc gia không ghi tội”. Tảng đá lớn trong lòng cũng được gỡ xuống, tối nay nàng có thể ngủ yên ổn rồi.

“Đừng vội nói cảm ơn, còn một hình phạt nữa chưa nói đến đâu, cấm túc nửa tháng. Nhưng mà ta thấy, gọi việc này là trừng phạt thì không bằng gọi nói là phần thưởng đi. Trừ việc buổi sớm thỉnh an, muối cửa chính không đi, cửa trong không bước, bây giờ thì ngay cả việc thỉnh an buổi sáng cũng được miễn luôn”.

“Sao phúc tấn lại nói vậy, Thục Lan sợ hãi”. Đồng Thục Lan thăm gật đầu, phúc tấn đúng là hiểu nàng quá rõ, việc cấm túc này đối với nàng đúng là không ăn thua.

“Được rồi. Muội ấy, nhớ kỹ, lần sau đừng có mà xúc động như thế nữa. Có gì thì chờ gia hết giận rồi nói sau. Biết chưa?”

“Phúc tấn mắng rất phải, Thục Lan nhớ kỹ. Thục Lan xin cả gan hỏi một chút, bởi vì Thục Lan chưa bị cấm túc bao giờ cho nên lần này muốn hỏi rõ phạm vi cấm túc là khoảng nào?” Nếu phạm vi là trong viện này thì đúng như phúc tấn nói, đó chính là phần thưởng, miễn việc thỉnh an buổi sớm; nếu phạm vi cấm là trong phòng, vậy cũng chẳng sao, nhiều nhất là nửa tháng không ra ngoài phơi nắng mà thôi, dù sao thì phơi nắng nhiều cũng không tốt cho da, nàng không có hứng thú nhiều với dạng hoạt động này; nếu phạm vi chỉ là phòng ngủ, cũng được, bạn học Thục Lan quyết định bảo Tiểu Thúy mang bàn của mình vào phòng ngủ, rồi lại mang hết sách nhét vào đấy, chỉ sợ đến lúc Bối lạc gia tới phòng của nàng, ngay cả chỗ đặt chân cũng chẳng có.

“Đối với muội có sự khác nhau sao?” Ô Lạt Na Lạp Thị buồn cười hỏi Đồng Thục Lan.

“Tất nhiên là có ạ. Thục Lan muốn biết là có thể được tới thư phòng hay không? Nếu như không thể thì sẽ sai người vào thư phòng mang đồ đạc sang phòng ngủ. Tuy không cần Thục Lan động thủ nhưng vẫn có chút phiền phức”.

“Muội ấy, đúng là không sách không vui, yêu sách thành ngậy đại rồi. Sau này cứ gọi muội là một sách luôn đi”.

“Nào có nghiêm trọng như phúc tấn nói”. Thục Lan từ trước tới giờ đều không có thiện cảm với hai chữ “ngậy đại” kia. Để bị gọi là “ngậy đại” thì tính thần của một người phải đạt đến trình độ “có bệnh” hay tình hình phải vô cùng nghiêm trọng. “Là Thục Lan không tài ít học, quá mức ngu dốt, ngoài đọc sách ra thì chẳng biết làm gì để qua ngày”. Đã không có máy tính, không đọc sách thì biết làm gì nữa?

“Được rồi, muội là ngọc thật hay ngọc giả thì mọi người đều biết rõ”. Ô Lạt Na Lạp Thị vung khăn trong tay, suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta nghĩ phạm vi cấm túc là ở trong viện này đi. Muội đã đủ lười, nếu không cho muội ra sân dạo một chút, muội lại càng có cớ đắp ỏ trong thư phòng không chịu ra. Được rồi, ta cũng đã mệt, muội tự giải quyết ổn thỏa những chuyện khác đi”. Ô Lạt Na Lạp Thị đứng dậy.

“Cung tiễn phúc tấn”.

Sau khi tiễn phúc tấn về, Tiểu Thúy cũng thở phào nhẹ nhõm, đúng như phúc tấn nói, lệnh cấm túc này thật không thể xem như trừng phạt mà phải nói là phần thưởng trá hình mới đúng.

“Tiểu Thúy”.

“Tiểu thư có chuyện gì cứ phân phó”.

“Ngươi biết tiền tháng sẽ bắt đầu dừng từ khi nào không?”

“Tiền tháng này của tiểu thư nô tỳ đã lĩnh từ phòng thu chi rồi, nếu như muốn ngừng cấp thì chắc hẳn là bắt đầu từ tháng sau”.

“Vậy người nào xui xẻo có sinh nhật trong ba tháng tới?”

“Hả? Xui xẻo?”

“Đúng vậy, ta không có tiền tháng thì lấy đâu ra lễ mà tặng? Bỗng dưng không nhận được một phần lễ không phải là rất xui xẻo sao? Phải biết rằng, loại người như chúng ta mà muốn kiếm tiền thì một năm cũng chỉ có một cơ hội lừa gạt quang minh chính đại như vậy thôi, còn phải xem người có được sủng không, người có duyên không. Đúng rồi, sinh thần bối lạc gia có ở trong ba tháng đó không?”

“Không ạ”. Đối với việc tiểu thư “mất trí nhớ” trong cuộc sống hàng ngày, Tiểu Thúy đã vô cùng quen thuộc, ngay cả sinh nhật của mình nàng cũng quên chứ đừng nói đến người khác.

Thục Lan bĩu môi: “Thật đáng tiếc”.

“Ngay cả sinh nhật của bối lạc gia mà tiểu thư cũng không muốn tặng lễ à?” Tiểu Thúy hơi ngạc nhiên.

“Không có tiền lấy gì mà tặng?” Đồng Giai Thị Thục Lan hùng hồn nói.

“Không có tiền thì lấy người thay thế”. Tiểu Thúy đáp một cách trơn tru. Nếu nhà các nàng có tiền thì nàng cũng chẳng phải ký khế ước làm nô.

Lấy-người-thay-thế! Bạn học Thục Lan nhìn về phía cái giường lớn trong phòng ngủ, triệt để im lặng.

Chương 68: Gặp Phải Giặc Cướp

A Q đồng học buông sách xuống, ba năm trời gín gín giữ giữ nhưng đã hỏng rồi thì cũng không thể thay đổi được gì, bây giờ nàng chỉ có thể nhìn về phía trước, bỏ công chép lại một lần, nói không chừng còn có thể ôn cũ hiểu mới. Nàng bỗng nhiên lại nhớ đến câu nói rất nổi tiếng ấy, chỉ có điều ngay đến nàng cũng không ngờ một câu nói về sự cần kiệm lại có tác dụng ở nơi này. Trở lại vấn đề chính, nếu nàng tác phong thông thả, không vội vàng thì không chừng cũng phải tốn đến hai ba năm để sao chép.

Lúc trước Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc đã rất nhanh nhẹn cho người mang bàn cùng giá sách đến, rồi hỏi thứ phức tạp có muốn mua lại sách mới hay không. Chỉ tiếc lúc ấy Thục Lan còn đang trong cơn giận dữ, dùng một câu “không nhọc ngại lo lắng” tiễn người ra về.

Tiểu Thúy thấy thế vội vàng kéo Khoa Nhĩ Khắc ra khỏi thư phòng, giọng hối lỗi: “Tổng quản đại nhân thứ lỗi, tâm trạng tiểu thư đang không tốt cho nên tính tình cũng không được ổn định cho lắm, ngài ngàn vạn đừng để trong lòng. Còn chuyện mấy quyển sách trên giá thì kỳ thật tổng quản đại nhân cũng không cần bận tâm làm gì. Suy cho cùng cũng là tiểu thư xui xẻo, bối lực gia đập cái nào không đập lại chọn trúng cái giá sách ấy. Mấy quyển sách trên đó đều là bút tích của tiểu thư, bên ngoài không có bán”.

“Hóa ra là như vậy, khó trách thứ phức tạp...” Khoa Nhĩ Khắc gật đầu thông cảm.

“Nếu như Tổng quản đại nhân ngài gia chưa vừa lòng thì có thể quay lại hỏi xem tiểu thư thích những quyển sách gì, rồi lên danh sách cho người đi mua, như vậy là đẹp cả đôi đường. Ngài thấy thế nào?”

“Vẫn là Tiểu Thúy cô nương suy nghĩ chu đáo, ta xin cảm tạ trước”. Khoa Nhĩ Khắc liền chấp tay.

“Tổng quản đại nhân quá khách khí rồi”. Tiểu Thúy cũng vội vàng đáp lễ.

Đem đó, Khoa Nhĩ Khắc liền đem đầu đuôi câu chuyện hồi báo lại cho Dân Chân nghe, Tứ a ca không nói năng gì, chỉ phất tay cho phép hắn lui xuống.

Vì thế Đông Thục Lan được an tâm chép sách, Tiểu Thúy cũng nhớ ra bối lực gia phải đi trao trả công vụ, chắc cũng tốn thời gian hai ba ngày, tiếp qua năm sáu ngày nữa các chủ tử trong phủ cũng đi hết, tiểu thư nhà nàng chắc phải bỏ qua cơ hội đi Nhiệt Hà lần này rồi. Một ngày, rồi hai ngày, không ngờ mười ngày trôi qua, các chủ tử trong phủ vẫn không có dấu hiệu nhúc nhích, lẽ nào tiểu thư nhà nàng có thể cùng đi? Nhất thời Hinh Thần uyển náo loạn thành một đoàn.

Một ngày sau khi bạn học Thục Lan hết hạn cấm túc thì đại đội cũng xuất phát, thời điểm quá khéo khiến cho người ta hoài nghi rằng có phải Tứ bối lực vẫn luôn đặc biệt đội bà xã của mình hay không? Điều tất nhiên là trong nhóm người đang hoài nghi này không bao gồm Đông Giai Thị Thục Lan. Một con người đến bóc vỏ còn không tự làm, sinh nhật cũng không tự nhớ thì sao có thể chú ý tới những chuyện kiểu như Tứ Tứ có chờ nàng hay không, cho dù nàng có nghe được phong thanh thì e rằng cũng sẽ cho đó là mấy lời không đáng tin của đám người hay ghen tị. Nàng chắc chắn không tồn tại hứng thú nghiên cứu hay bối lực mấy vấn đề siêu nhàm chán không chút thực dụng như ‘Rốt cuộc trong lòng Tứ a ca mình quan trọng tới mức nào’. Nếu rảnh như vậy thì nàng thà lấy sách ra đọc còn hơn.

Thân là một thành viên của chuyến đi chơi Nhiệt Hà, trong cảnh trời trong nắng ấm, miệng hàm hương mai, bạn học Đông Thục Lan không chịu ngồi mà nằm cong cong vẹo vẹo trên chiếc đệm gấm đặt trong xe ngựa, thỉnh thoảng khi nhàm chán cùng cực lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh. Tiểu Thúy ngồi đối diện thì vẫn đang chăm chỉ thêu thùa, giữa hai người có một chiếc kỷ trà, dư dả để đặt một bàn cờ vây. Đánh cờ là trò chơi cho hai người, đánh cờ mà gặp được kỳ phùng địch thủ cũng là một trong những chuyện khiến người ta hưng phấn nhất, đáng tiếc kỳ nghệ của Tiểu Thúy thối đến mức Thục Lan còn không buồn mở miệng mời vì nó sẽ làm nàng đau đầu một phen.

Cảnh nông thôn hiện ra sau khi rời kinh thành nói thật không khác gì ba trăm năm sau. Cùng lắm là đường đất biến thành đường bê tông, bên đường thêm ra mấy cái cột điện mà thôi. Thục Lan thăm đánh giá quang cảnh xong thì càng cảm thấy nhàm chán. Được cái mặt đường này cũng coi như bằng phẳng, xe ngựa đi không quá xóc nảy mà chỉ khẽ khàng lay động, hơn nữa còn có gió hiu hiu từ bên ngoài thổi vào, tất cả khiến cho mí mắt Thục Lan bắt đầu đánh nhau. Chu Công tới chơi, muốn cùng nàng đánh cờ rồi. Tiểu Thúy thấy vậy thì sợ nàng bị lạnh, vội vàng đắp một tấm chăn mỏng lên người nàng.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại đột ngột khiến cho cái trán Tiểu Thúy hôn thân mật với thùng xe, thắt lưng Thục Lan thì đập vào chiếc kỷ trà, bên ngoài tiếng người hô ngựa hí hỗn loạn. Thục Lan đầu óc choáng váng, nhất thời tưởng rằng bản thân trở về hiện đại, nửa đêm ngồi trước máy vi tính xem phim cao bồi miền Tây nước Mỹ rồi không cẩn thận ngủ thiếp đi. Nhưng mà nàng nhớ rõ bản thân không hề thích xem mấy phim cao bồi mà, sao có thể...?

Đông Thục Lan bỗng cảm thấy một đồng nước lạnh tạt vào mặt, nàng giật mình lạnh run rồi hoàn toàn thanh tỉnh, đối diện với nàng là Tiểu Thúy mặt mày hồ thẹn, trong tay phải vẫn đang cầm một cái chén, “Nô tỳ đáng chết...”

Thục Lan vỗ vỗ vào vai của nàng trấn an: “Người làm thế rất phải, thời điểm đặc biệt phải dùng đến cách thức đặc biệt”. Nói xong, nàng tùy ý lấy tay áo ra lau mặt, sau đó len lén nhấc góc rèm cửa sổ lên, nhìn ra ngoài đánh giá tình hình.

Tiểu Thúy đề phòng cao độ, hai tay nắm chặt lấy góc áo của tiểu thư nàng.

Đồng Thục Lan nhìn ra ngoài thì thấy mấy cỗ xe ngựa đã được xếp thành vòng, có thân binh vây xung quanh, vị trí xe ngựa của nàng coi như không tệ, có thể thấy được ít nhiều, bảo vệ hai bên Dận Chân là Lỗ Thái cùng Chu Lan Thái, ba người đều không xuống ngựa. Đứng đối diện bọn họ là một đám người trang phục bình dân, trang phục bọn họ đang mặc rất giống những vai diễn nông dân hay người làm công trong phim cổ trang trên tivi, vũ khí trong tay nhìn cũng rất cũ kỹ, tóm lại là không thể đánh đồng với hình tượng những nhân vật võ lâm mà Thục Lan thấy trong phim. Chỉ tiếc nàng ở quá xa nên không thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Thấy tiểu thư buông rèm xuống, Tiểu Thúy vội hỏi: “Tiểu thư, bên ngoài thế nào rồi?”

“Còn chưa đánh nhau. Hi vọng đây chỉ là son tặc bình thường, ném ra chừng mấy lượng bạc là có thể giải quyết xong xuôi”.

“Bối lạc gia sẽ không làm như vậy”.

“Ta biết, chắc chắn là đánh rồi. Ta chỉ mong chúng không phải là thế lực phản Thanh phục Minh, đám ô hợp thì chúng ta không sợ, chỉ sợ những kẻ có chút bản lĩnh như vậy thôi”. Vừa nói, Thục Lan vừa lấy từ trong một cái rương nhỏ ra khẩu hỏa súng năm ống đã thắng được từ chỗ Cửu a ca, “Thấy tiểu thư ta sáng suốt chưa?”

Tiểu Thúy liếc mạng gật đầu, tiểu thư không hổ là người đoán trước được tương lai.

Lên đạn xong xuôi, nàng lại lén vén rèm lên nhìn một chút, vẫn chưa đánh. Thục Lan thấy sắc mặt Tiểu Thúy có phần không tốt thì bắt đầu nói chút chuyện phiếm để dời lực chú ý của nàng sang việc khác, giúp nàng bớt sợ hãi: “Tiểu Thúy, người thử đoán xem bên ngoài là son tặc hay phản tặc?”

“Tiểu Thúy mong chúng chẳng là ai trong số đấy”.

“Cứ đoán bừa xem”.

“Nếu như chỉ có mấy người thì chắc không phải là son tặc, son tặc đều tụ tập nhiều người rồi chiếm núi xưng vương không phải sao?”

“Về phần thế lực phản Thanh phục Minh... Đài Loan đã thu hồi rồi, vị Chu Tam Thái tử gì đó hình như cũng đã bị chém đầu từ hai năm trước, nghe nói vụ việc này còn vô cùng chấn động”.

“Đúng vậy”. Tiểu Thúy gật đầu khẳng định.

Những việc không rõ ràng trong dã sử ngoài liên quan đến Tứ Tử thì còn liên quan đến đám người của Lã tứ nương, có điều vụ văn tự ngục* không phải đợi sau khi Tứ Tử lên làm Hoàng đế mới gây náo động sao? A đúng rồi, Thục Lan vỗ đùi, còn có một Bạch liên giáo. Bất kể là trong Hoàn Châu cách cách hay hệ liệt Thập Lục a ca của Cổ Linh đều có đề cập tới.

* Chỉ những vụ án mà nhà cầm quyền nhắm vào giới sĩ phu. Viết không cẩn thận có mùi phản động là *tạch*!

“Bạch liên giáo?” Lực chú ý của Tiểu Thúy rất thành công bị lái sang hướng khác.

“Ừ, nghe nói tiền thân của Bạch liên giáo chính là Minh giáo. Mà Chu Nguyên Chương – khai quốc Hoàng đế của Đại Minh triều ngày trước lại xuất thân từ Minh giáo”.

“Oa”. Tiểu Thúy khê hô lên kinh ngạc, tiểu thư biết thật nhiều thứ.

Nhắc tới Minh giáo, bạn học Đồng Thục Lan không thể không nhớ tới tác phẩm Ý Thiên Đồ Long ký nổi tiếng của Kim Dung đại hiệp. Khi nàng đang hăng hái bùng bùng định kể lại tác phẩm kinh điển này cho Tiểu Thúy nghe thì bên ngoài truyền đến tiếng binh khí va chạm, xem ra cuối cùng cũng đánh rồi. Nổi khờ tâm của bạn học Thục Lan đều trôi theo dòng nước, thế nhưng thần kinh của Tiểu Thúy lại rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ.

Tiểu Thúy nhìn qua vẻ mặt tự nhiên của tiểu thư nhà nàng mà thấy bội phục vô cùng, “Tiểu thư, người không sợ sao?”

“Có cái gì phải sợ?” Đồng Thục Lan tròn mắt, chỉ cần bọn họ không chạy lên xe chém nàng thì không có gì để sợ cả. Lỗi cũng tại mấy trò chơi chiến đấu hay phim ảnh thời hiện đại càng ngày càng thật, càng ngày càng bạo lực, bạn học Thục Lan đã sớm được hun đúc đến mức có phần miễn dịch rồi. Dĩ nhiên điều này không có nghĩa là nàng dám ra tay giết người, đối tượng duy nhất nàng dám hạ đao chỉ là mấy con cá không răng, ngay cả gà nàng còn không dám giết. Vậy nên giá trị của khẩu hỏa súng này được biểu hiện bằng cách nào bây giờ vẫn là một dấu hỏi, điều duy nhất có thể khẳng định là nó tuyệt đối sẽ không được dùng vào việc giết người.

Tiểu Thúy cũng bị thái độ này đánh lừa, trong lòng nàng tiểu thư đã thăng lên một cấp bậc hoàn toàn mới: “Tiểu thư, người quá dũng cảm!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Binh Bất Yếm Trá

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ?” Tiểu Thúy bị tiếng tranh đấu bên ngoài làm cho hoang mang lo sợ.

“Cẩn thận hỏa tiễn! Tất cả vào vị trí!” Một tiếng hô từ ngoài truyền vào hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bạn học Thục Lan. Hỏa tiễn? Nàng theo bản năng nghĩ đến tên lửa xuyên đại dương, ngẫm lại thì thấy không có khả năng, hay là chiến tranh thời này đã dùng đến tên lửa và pháo cỡ nhỏ? Có điều đây mới là thời Khang Hi, trang bị vũ khí của Đại Thanh đã đạt đến trình độ tiên tiến như vậy rồi? Nếu đúng thì tại sao khẩu hỏa súng nàng đang cầm trong tay lại nguyên thủy như thế này? Tình huống của nàng có phản tăng lên: “Tiểu Thúy, hay là chúng ta xuống xe ngựa quan sát một chút?”

“Xuống xe ngựa? Như vậy rất nguy hiểm!” Tiểu Thúy vô cùng lo lắng.

“Ồ trong xe ngựa thì không có nguy hiểm à?” Đồng Thục Lan chống đối, “Tác dụng duy nhất của cỗ xe này chính là khiến cho chúng ta không nhìn thấy gì rồi tự lừa mình dối người, sau đó chết không nhắm mắt. Người thử nghĩ xem, nếu những kẻ bên ngoài bắn tên hay phóng hỏa thì chẳng phải chúng ta ngay cả một chỗ ẩn nấp cũng không có, tất cả đều trở thành một cái bia sống? Còn nữa, rùi như ngựa bị dọa nổ điên thì chúng ta không ngã chết cũng trọng thương”. Mấy chuyện như anh hùng cứu mỹ nhân thì cứ chờ một bên đi, Tứ bối lực nhiều bà xã như vậy, quay thế nào cũng không tới phiên nàng.

Vậy nên chủ tớ hai người quyết định kiểm tra toàn thân một lượt, sau khi xác định không có gì gò bó, y phục cũng không khiến người khác chú ý thì rón rén bước xuống xe ngựa như kẻ trộm. Thục Lan vội nhìn tình hình bên ngoài, may mắn nó không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của nàng. Mặc dù đằng trước có tranh đấu nhưng đội hình bảo vệ các nàng vẫn vô cùng chỉnh tề, không có một chút hỗn loạn, có thể thấy được tất cả binh sĩ đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đúng lúc này thì một người đội mũ giáp nghiêm túc đi tới, trông có vẻ như rất mất hứng, hần ôm quyền: “Xin phu nhân trở lại xe ngựa, lấy an toàn làm trọng”.

Đồng Thục Lan so sánh trang phục của hần với tiểu binh bên cạnh, có thể khẳng định người này là một quan quân, về việc tước vị của hần cao đến bậc nào thì Thục Lan hoàn toàn không biết, căn bản vì nàng không có hứng thú với việc nghiên cứu phục sức. Đồng Thục Lan gật đầu rồi hỏi: “Còn phải đánh trong bao lâu?”

“Xin phu nhân trở lại xe ngựa”. Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cẩn thận hỏa tiễn!” Cách đó không xa lại có người hô lên.

Thục Lan vội vàng rướn cổ hết nhìn đông tới nhìn tây, nàng rất muốn biết cái được gọi là “hỏa tiễn” này có hình thù ra sao. Chỉ thấy một ánh lửa đỏ xuất hiện giữa không trung rồi rơi xuống mặt đất cách đó không xa, một vài binh sĩ cùng nhau xông lên, dập tắt ngọn lửa một cách rất nhanh chóng, trên mặt đất chỉ còn lại một thân tên đã cháy xém. Thì ra là bỏ đầu mũi tên bằng vật dễ cháy rồi châm lửa! Nàng còn tưởng là tuyệt thế vũ khí gì chứ! Bạn học Thục Lan thất vọng vô cùng.

“Xin phu nhân trở lại xe ngựa!”

Lòng hiếu kỳ đã được thỏa mãn, đương nhiên trở lại xe ngựa cũng không có vấn đề gì. Có điều để an toàn thì vẫn phải hỏi cho rõ ràng. “Nếu cái vật gọi là hỏa tiễn kia bắn tới xe ngựa, ta lại ngồi trong xe thì chẳng phải càng nguy hiểm sao?”

“Xem tình hình này thì có vẻ người bắn tên dùng lực không đủ, tầm bắn của hỏa tiễn không thể xa tới như vậy. Hơn nữa phía trước có vệ đội đặc biệt phụ trách việc chặn tên, xin phu nhân yên tâm”.

“Không sợ chuyện lớn, chỉ sợ chuyện bất ngờ thôi, nếu không cẩn thận kinh động đến ngựa...”

“Ngựa cùng thùng xe đã không còn gắn với nhau nữa, xin phu nhân yên tâm”.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt”. Tầng đá lớn trong lòng nàng rơi xuống đất, việc đảm bảo an toàn đã không cần lo. “Tiểu Thúy, trở lại xe ngựa ngủ thôi”. Vừa nói Thục Lan vừa ngáp một cái thật to, nàng chui lại vào trong xe, kéo cái chăn mỏng qua rồi nằm lại trên đệm gấm. Thấy Tiểu Thúy đã ngồi lại vào chỗ, Thục Lan liền không nhịn được nói thảm một câu: “Bọn họ cũng không biết cái gì gọi là binh quý thần tốc à? Cứ kéo dài thời gian, chỉ tội hao tài tốn của...”

Tiểu Thúy nghiêng đầu suy nghĩ một lát, không chắc chắn nói: “Có lẽ... có lẽ Tứ bối lực muốn nhân dịp này để luyện binh?”

“Hừm? Có lý!” Thục Lan bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, “Đúng, việc tích lũy kinh nghiệm ứng phó với những tình huống bất ngờ là rất quan trọng”. Sau đây nàng phân phó Tiểu Thúy: “Ta đi ngủ một lát, nếu như không có chuyện gì quan trọng thì đừng đánh thức ta”.

“Dạ”.

Nữ nhân bất lương nào đấy ngàn năm mới gặp được một lần mộng xuân, thế nhưng chưa kịp bắt đầu nàng đã bị một ly nước lạnh tạt vào mặt, dục hỏa mông lung như có như không lập tức bị dập tắt, thế nhưng lửa giận hừng hực lại được châm lên, hơn thế còn có dấu hiệu không thể văn hời: “Tiểu Thúy, mong là ngươi có một lý do vô cùng, vô cùng chính đáng... nếu không... ngươi biết mình sẽ bị kết quả gì rồi đấy!” Mồ thử phúc tấn nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ một đe dọa.

Tiểu Thúy bị dọa đến mức mở miệng hai lần nhưng đều không phát ra âm thanh.

“Bỏ đi, nói xem có chuyện gì?” Tâm trạng mỗ Lan vô cùng kém.

“Là Chu Lan Thái bị thương! Vừa rồi có một vị phó tướng đến nhắn rằng Chu Lan Thái muốn gặp tiểu thư”. Tiểu Thúy vừa nói, vừa dè dặt dâng khăn mặt lên, cũng không trách ai được, khi nào tiểu thư bị đánh thức tâm tình cũng không tốt.

Đồng Thục Lan lấy khăn lạnh lau qua mặt, đầu óc vẫn có phần mơ mơ màng màng, cả người khó chịu vô cùng. Nàng nhắm mắt một lát để lấy lại bình tĩnh, sau đó giọng nói cũng hòa hoãn đi rất nhiều: “Ta ngủ lâu chưa?”

“Tiểu thư ngủ chưa lâu lắm”. Tiểu Thúy lưu loát chỉnh trang lại cho tiểu thư rồi chủ tớ hai người lại lần nữa xuống khỏi xe ngựa.

“Tham tướng Tào Thụy Nho tham kiến thứ phúc tấn, vừa rồi mặt tướng có điều thất lễ, thỉnh thứ phúc tấn tha lỗi”. Tào Thụy Nho ôm quyền thi lễ.

“Không có gì”. Thục Lan phát khăn tay, nhẹn không được liền ngáp một cái, “Đẫn đường đi”.

“Dạ”.

Ba người vội vã tới chỗ những người bị thương tụ tập. Mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, Đồng Thục Lan nhìn qua một vòng, có chút kinh ngạc, nàng liền quay đầu hỏi Tào Thụy Nho: “Đại phu đi theo quân ít như vậy sao? Ta còn chưa nhìn thấy ai”.

“Cũng không phải, chuyện là Niên trác phúc tấn bị chấn kinh bất tỉnh cho nên một vài vị phải đi xem xét”.

“Ồ? Ta nhớ đại phu trong phủ cũng đi theo mà, sao lại cần đến đại phu trong quân làm gì?” Đồng Thục Lan chẳng hiểu đầu đuôi thế nào.

Ba người vẫn đang nói chuyện thì nhận ra đã đi tới chỗ Chu Lan Thái ngồi. Một vị đại phu đang giúp hắn xử lý vết thương ở bả vai. Nhìn thấy Đồng Thục Lan, Chu Lan Thái liền đứng lên hành lễ: “Thứ phúc tấn cát tường”.

Thục Lan vội khoát tay, “Ngươi cứ ngồi để đại phu trị thương trước đi. Thương thế có nghiêm trọng không?”

“Đa tạ thứ phúc tấn đã quan tâm, không có việc gì cả”.

“Không có việc gì cả?” Đồng Thục Lan vẻ mặt hoài nghi: “Quả thật bây giờ nhìn ngươi rất ổn. Nhưng nếu đã không có việc gì thì sao ngươi lại phải rời trận tuyến, không bảo vệ bên cạnh bối lạc gia? Với lại những tên giặc cướp kia lợi hại đến mức ngay cả ngươi cũng bị thương, ngươi yên tâm để bối lạc gia một mình ở lại nơi đó?” Nàng đã đánh giá quá cao lòng trung thành của những người này rồi?

“Thuộc hạ chỉ trị liệu đơn giản một lát rồi sẽ trở lại bên cạnh gia ngay, thuộc hạ thỉnh thứ phúc tấn tới lần này là muốn xin thứ phúc tấn giúp cho một việc”.

“Nói xem”.

“Xin thứ phúc tấn nghĩ biện pháp để thoát khỏi vòng vây”.

“Hả? Ta?”

“Vết thương đã băng bó xong xuôi rồi, tại hạ xin cáo lui”. Đại phu nói xong liền xoay người đi chăm sóc cho những binh lính bị thương khác.

Thục Lan quay đầu lại: “Tiểu Thúy, ngươi đi cùng xem có thể hỗ trợ được gì không?”

“Dạ”.

“Đa tạ thứ phúc tấn”. Tào Thụy Nho cùng vị quân y kia quay sang Thục Lan thi lễ tạ ơn.

“Ngươi tiếp tục đi”. Thục Lan quay lại đối diện với Chu Lan Thái.

“Tin cầu cứu đã phát ra, nhưng không thể biết bao lâu nữa quân tiếp viện mới đến”.

Hắn đã nói như vậy thì có vẻ tình hình thật sự không ổn, xem ra lúc trước đó nàng đã đánh giá nhầm về nhân số của những kẻ kia rồi: “Bọn chúng nhiều người lắm sao? Nhưng mà nhân số vệ đội của chúng ta cũng chẳng kém, hay là bọn chúng có rất nhiều cao thủ?”

“Những kẻ có chút bản lĩnh đều ở bên ngoài, thế nhưng vấn đề lại nằm ở những cung thủ mai phục trong cánh rừng đằng trước. Điều này khiến cho chúng ta khó có thể phòng bị được. Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là biện pháp tốt, hơn nữa sau khi trời tối chúng ta sẽ càng thêm bất lợi”.

“Sao không học theo chúng, dùng hỏa tiễn đốt cánh rừng kia đi?” Thục Lan có chút mong lung.

“Ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, cung thủ của chúng ta muốn ra tay thì phải rời đi một đoạn, nếu không chỉ cần vừa xuất hiện sẽ bị chúng bắn chết. Nhưng lý do chính vẫn là hướng gió không thuận”.

Vậy thì buộc thuốc nổ là được. Hay là đến thuốc nổ cũng không có? Đúng là không biết suy nghĩ chu đáo. Đồng Thục Lan trợn mắt nhìn trời, không muốn dây dưa thêm về vấn đề này nữa, nàng nhìn qua vết thương của Chu Lan Thái mấy lần: “Ngươi bắn súng thế nào?”

“Bắn súng?”

“Hỏa súng”.

“Thứ phúc tấn mang theo hỏa súng?” Mắt Chu Lan Thái lập tức sáng lên.

“Nhưng đạn ta mang cũng không nhiều, người dùng phải tiết kiệm một chút, nhất định không được quá lãng phí”.

“Không thành vấn đề”.

“Còn việc nữa, người lại đây”. Thục Lan quay ra gọi Tào Thụy Nho, “Đưa một tiểu đội đến đây”. Sau đó Đông Thục Lan đem kế hoạch của mình nói qua một lượt cho hai người kia, “Thấy thế nào? Dùng được chứ?”

Tào Thụy Nho suy nghĩ một chút: “Tạm thời có thể lừa được bọn chúng, thế nhưng sau đấy hoặc sau khi chúng quyết định quay lại thì kế hoạch rất có thể sẽ bị lộ”.

“Vậy thì phải xem ai may mắn hơn. Là bọn chúng quay lại trước, hay là viện binh của chúng ta tới trước. Hoặc là đội đánh xong trận này, chúng ta đi hỏi gia xem có nên quay trở lại kinh thành hay không”.

“Thứ phúc tấn nói rất phải”.

“Ta ở đây phụ giúp một chút, nếu có chuyện gì thì cứ tới đây tìm ta. Chỉ mong mấy vị quân y đến xem bệnh cho Niên trắc phúc tấn không phải là người dưới trướng bối lực gia, nếu không thì bọn họ thảm rồi”. Nói xong Đông Thục Lan lắc đầu rồi chạy về bên cạnh Tiểu Thúy.

Không lâu sau đó, trong khi hai bên còn đang hỗn chiến thì đột nhiên có tiếng hiệu lệnh của một quan quân ở đội ngũ phía sau quân Dân Chân vang lên: “Đội thần khí! Lên đạn, nâng súng, ngắm, bắn!”

Sau đó, một tiếng súng vang lên, kẻ cầm đầu lúc trước nói chuyện với Dân Chân bị trúng đạn ngã quỵ xuống, chỉ trong chốc lát, đến kẻ thứ hai ngã xuống, tình hình chiến sự lập tức thay đổi, đối phương kẻ nào kẻ nấy hoang mang sợ hãi, Tứ a ca nhất thời như mở cờ trong bụng, viện quân của bọn họ đến rồi, hơn nữa còn mang theo đội thần khí!

“Rút!” Trong rừng truyền đến một tiếng huýt sáo chói tai, giữa trận đánh có một kẻ hô lớn, chỉ trong tích tắc, tất cả những cao thủ võ lâm kia đều biến mất vào trong cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: An Toàn Không Lo

“Viện quân tới rồi sao? Ai là thủ lĩnh?” Sau khi Dân Chân trở lại liền cấp tốc hỏi thăm. Thế nhưng hắn lại không hề bắt gặp phục sức của bất kì một đội quân nào khác. Hà? Thực ra có hai người không mặc quân phục, hơn thế nữa còn là nữ nhân! Dân Chân hơi nheo mắt lại: “Đông Giai Thị Thục Lan, người không ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa mà chạy đến đây làm cái gì?”

“Hồi bối lực gia, thiếp thân vừa mới nhớ ra mình có mang theo hỏa súng cho nên muốn mọi người xem có thể dùng vào việc gì không. Thiếp thân cũng đang định trở lại xe ngựa”. Đông Thục Lan khẽ nhún gối. Ngắm lại Tứ Tứ trước kia từng là một vị tướng quân, từng lên chiến trường từng trải những trận chiến ác liệt, nếu như ngay cả một chận tranh đấu bé tẹo như thế này cũng không đối phó được thì mặt mũi của hắn biết để đi đâu. Phải biết rằng hắn đường đường là thống lĩnh của hồng kỳ, không thể nào kém cỏi như vậy, xem ra chín phần đây chỉ là chủ ý riêng của Chu Lan Thái. Nghĩ tới đây, để biểu đạt sự bất mãn của bản thân, Đông Thục Lan quăng một cái nhìn sắc lẹm về phía Chu Lan Thái đang ở cách đó không xa.

“Vậy chuyện vừa rồi... là ý kiến của ai?”

“Là của Tào Tham tướng. Thiếp thân chỉ đem hỏa súng đến mà thôi”. Đông Thục Lan vội cướp lời, nàng biết Chu Lan Thái cơ trí, sẽ không nói lung tung, có điều cái tên Tào Cái Gi Đố Nho kia thì không biết được.

“Không...” Tào Thụy Nho vừa định phủ nhận thì trên vai đã bị vỗ một cái thật mạnh: “Thụy Nho, không cần quá mức khiêm nhường, ta biết người muốn nói cái gì rồi, người định bảo đây không hoàn toàn là công lao của người, nếu không có khẩu hỏa súng của Đông thứ phúc tấn hay tay súng thiện xạ như ta đây thì kế sách này căn bản không thể thành, có phải hay không? Yên tâm đi, bối lực gia trong lòng đều hiểu rõ cả, sẽ không bỏ sót người nào đâu”. Nói xong Chu Lan Thái còn mạnh tay vỗ thêm hai chưởng lên vai Tào Thụy Nho. Theo Chu Lan Thái, muốn đứng ở bên cạnh Đông thứ phúc tấn thì phải biết lúc nào nên thay nàng phân ưu giải nạn, “ưu” ở đây là do được quá nhiều công lao, mà “nạn” là tạo thành sau khi nhận được quá nhiều danh tiếng. Vậy nên để tránh việc công lao quá nhiều khiến cho danh tiếng thứ phúc tấn quá vang, dẫn đến việc xảy ra nhiều tai nạn cùng phiền toái thì những người

bên cạnh phải biết thỉnh thoảng giúp nàng đảm đương chút công lao lớn nhỏ.

“Nhưng mà thuộc hạ...” Tào Thụy Nho còn định tiếp tục giải thích.

Dận Chân nhìn thấy điệu bộ giấu đầu lòi đuôi này thì lập tức hiểu ra bản chất vấn đề. Hắn khoát tay chặn lời Tào Thụy Nho, “Chuyện này sau rồi nói”. Hắn nhìn về phía chủ tớ Đông Thục Lan, “Người trước hết trở lại xe ngựa đi, cứ ngồi yên trong đó cho ta, không cho phép chạy lung tung”.

“Dạ”. Hai người vội nhún gối.

Sau đó Dận Chân quay lại, “Hai người các người đi theo ta. Kế sách vừa rồi sẽ không lừa gạt được bao lâu, chúng ta phải qua được cánh rừng này trước khi trời tối”.

“Rõ”.

Đúng lúc này, một vệ binh từ phía trước chạy lại báo tin Niên kiểm thảo* dẫn theo hai mươi người của đội trưởng thương cùng ba trăm kỵ binh tới nơi. Dận Chân kinh hi đích thân ra ngoài đón tiếp, Chu Lan Thái cùng Tào Thụy Nho cũng vội vã theo sát đằng sau.

* Một chức quan.

Niên Canh Nghiêu vừa nhìn thấy Dận Chân liền vội vàng quỳ một gối xuống, đập hai tay thi lễ: “Tham kiến Tứ bối lạc”.

“Lượng công sao lại tới đây?” Dận Chân đỡ Niên Canh Nghiêu đứng dậy.

“Hoàng thượng đi tuần Nhiệt Hà, ngài lệnh cho Thập Nhị a ca xuất phát trước để làm công tác chuẩn bị. Sau khi nhận được tin tức của Tứ bối lạc, thần liền khẩn cầu Thập Nhị a ca ân chuẩn cho thần tới đây trước. Thập Nhị a ca nói rằng ngài ấy sẽ sớm theo kịp”.

“Lượng công cực khổ rồi”.

“Thuộc hạ không dám”.

Đầu bên này thì hàn huyên vui vẻ, nhưng ở một đầu khác, Đông Thục Lan còn đang thắc mắc không biết vị Niên kiểm thảo này là ai. Niên gia là một trong những dòng họ nổi danh mà nàng biết, có điều theo những gì nàng nhớ được thì Niên gia xuất thân từ bộ Công (cũng giống như Bộ xây dựng của hiện đại), trong tay họ có nhân lực nhưng nhiều nhất cũng chỉ là công binh mà thôi. Thục Lan sờ sờ cằm, kể cả Niên Canh Nghiêu Niên Đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng giờ này chắc cũng chỉ là một quan văn nho nhỏ không hơn không kém, trong tay hẳn chắc chắn không thể có đội trưởng thương hay kỵ binh gì đó được. Suy luận như vậy thì có khả năng lớn người tới là lão Đại của Niên gia – Niên Hi Nghiêu. Nhưng nếu đã có vị Niên tiểu muội đẹp như thiên tiên thì bất kể là lão Đại hay là lão Nhị, chắc chắn đều sở hữu “nhan sắc” rất đáng kỳ vọng. Chỉ tiếc hiện tại chưa phải là thời cơ, xét về tình về lý, nàng trước hết phải đến chỗ phúc tấn thỉnh an mới đúng. Nghĩ tới đây, Đông Thục Lan liền bước nhanh về phía xe ngựa của phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị.

Đến lúc chủ tớ Thục Lan đứng bên ngoài xe, các nàng mới phát hiện trắc phúc tấn Lý thị đã ngồi bên trong trò chuyện cùng phúc tấn rồi.

“Phúc tấn cát tường, trắc phúc tấn cát tường”.

“Thục Lan, muội tới đây à, mau mau trốn vào đây, đằng trước không biết thế nào rồi, đúng là khiến người ta phải lo lắng”. Ô Lạt Na Lạp Thị thấy Thục Lan thì vội vẫy nàng vào ngồi cùng.

Trắc phúc tấn Lý thị cũng quay sang Thục Lan gật đầu chào. Lý thị khiến cho Thục Lan cảm thấy nàng có gì đó khác với trước kia, nhưng cụ thể khác ở đâu thì Thục Lan lại không chỉ ra được. Không nghĩ ra được thì cũng đừng nên cố, Đông Giai Thị Thục Lan từ trước tới nay đều không phải là người thích để tâm vào những chuyện vụn vặt. Nàng nhờ nha hoàn đỡ rồi bước lên xe ngựa.

“Xin báo tin mừng cho phúc tấn cùng trắc phúc tấn, giặc cướp đã bị bối lạc gia đánh lui. Niên kiểm thảo cũng đã dẫn đội trưởng thương và kỵ binh tới nơi rồi”.

“Thật sao? Như vậy thì quá tốt! Vị Niên kiểm thảo này có phải là nhị ca của Niên thị hay không? Hình như tên hắn là Niên Canh Nghiêu, ta nghe nói hắn bây giờ đang làm trong Hàn lâm viện, tuổi còn trẻ mà rất được Hoàng thượng coi trọng”. Lý thị giành nói trước. Thế nhưng nàng cũng đang thâm than trong lòng, nếu quả thật là huynh đệ Niên gia thì e rằng Niên thị kia lại có thể nhân cơ hội được sủng ái một thời gian, hừ... Tại sao nàng lại không có huynh đệ để chống lưng nhỉ?

“Cái này thì Thục Lan không rõ lắm. Thục Lan vừa nghe tin mọi người bình an, giặc cướp bị đánh lui thì vội vàng tới thỉnh an phúc tấn nhân tiện báo tin mừng, tránh làm phúc tấn lo lắng”.

“Nếu như chức quan muội nghe được đúng là ‘kiểm thảo’ thì chứng tỏ đây là nhị ca của Niên thị – Niên Canh Nghiêu. Hiện giờ hắn đang là kiểm thảo của Hàn lâm viện”. Ô Lạt Na Lạp Thị khẳng định.

“Nhưng Hàn lâm viện không phải là nơi nhậm chức của quan văn sao? Quan văn cũng nắm binh quyền với chỉ huy binh mã?” Chuyện này đúng là lần đầu tiên nàng nghe nói.

Ô Lạt Na Lạp Thị lắc đầu, lòng cũng mang một chút nghi ngờ cùng dao động, chẳng lẽ là nàng nhớ nhầm?

“Ây da, có phải Niên Canh Nghiêu hay không cũng chẳng quan trọng, hiện tại có thể khẳng định mọi người đều bình an mới là chuyện đáng vui mừng”. Loại chuyện nhỏ nhặt này chốc nữa cho Tiểu Thúy đi hỏi thăm là biết ngay, cũng chẳng phải là chuyện gì quan trọng lắm, không cần vì nó mà giết chết mấy tế bào thần kinh. Mổ A Q lại ném vấn đề này ra sau đầu.

“Thục Lan nói rất đúng, mọi người bình an chính là đại hỷ sự. Nhắc đến Niên thị mới nhớ, nghe nói nàng ấy bị kinh sợ thì phải? Chút nữa cũng phải đến thăm nàng ấy xem thế nào”. Ô Lạt Na Lạp Thị nhủ mày, thế lực đúng là quá yếu ớt, như vậy thì sao có thể sinh con được?

“Có gì hay ho đâu, lúc nào chẳng là một kiểu, nàng ta không bị chấn động muội mới thấy lạ đấy”. Lý thị có chút khinh thường, “Thật không hiểu bồi lạc gia mang theo nàng ta làm cái gì? Kể cả không xảy ra chuyện lần này, chỉ xét việc dọc đường xóc nảy cực khổ, sau khi đến Nhiệt Hà không biết Niên thị kia sẽ thành cái dạng gì, lại bắt tội một đoàn người vây xung quanh nàng ta”.

“Trước mặt ta còn có thể nói mấy lời này, nhưng nhất định không được nói trước mặt gia, muội cũng biết là gia không thích nghe loại chuyện này rồi đấy”. Ô Lạt Na Lạp Thị cảnh cáo Lý thị.

“Đương nhiên là muội biết rồi, vậy nên muội chỉ dám oán trách trước mặt phúc tấn thôi. Nàng sống không yên một mình thì thôi, đằng này còn cố tình muốn người xung quanh cũng phải cuống cuống lên vì nàng. Bao nhiêu lần cho nô tài nửa đêm khuya khoắt tới gõ cửa các viện, kéo bồi lạc gia từ trên giường tới chỗ của nàng. Muội muội chắc cũng đừng phải chuyện này mấy lần rồi nhỉ?” Lý thị càng nói càng bức, nhân tiện kéo luôn Thục Lan xuống nước.

“Được rồi được rồi, muội càng nói càng hăng hái đấy”. Ô Lạt Na Lạp Thị khê trách.

Lý thị tâm không cam tình không nguyện dừng lại. Đồng Thục Lan thì rất thông suốt, loại chuyện này “một cây làm chẳng nên non”, nếu Tứ Tứ nửa đêm không tới chỗ Niên thị hay khiển trách kẻ đến gõ cửa thì đảm bảo chỉ cần một lần thôi, tiểu muội muội Niên gia sẽ không tiếp tục cho người đến các viện gõ cửa đêm khuya nữa. Thế nhưng nếu chuyện này là kiểu “một người nguyện đánh một người nguyện đau” thì người khác cũng không nói gì được. Dù sao Tứ Tứ cũng biết ý, mỗi lần rồi đi đều nhẹ chân nhẹ tay không đánh thức nàng. Hơn nữa gây lộn với kiểu nữ nhân làm bằng nước này thì người thua nhất định là nàng, chưa kể đến chuyện địa vị của nàng không bằng người ta, chỉ bằng bộ dạng động một chút là té xỉu của Niên thị thôi, e rằng nàng chưa kịp nói gì người ta đã kinh động phải thỉnh đại phu, thân thể ấy yếu ớt đến mức ngay cả Lâm muội muội trong Hồng lâu mộng cũng không thể bằng, đến cuối cùng người chịu phạt chỉ có thể là nàng. Vậy nên đối với đoá hoa mong manh chỉ có thể ngắm chứ không thể chạm như tiểu muội muội Niên gia, Đồng Thục Lan đều giữ một khoảng cách cùng lễ tiết nhất định.

Đúng lúc này hạ nhân tới báo tin nhị ca của Niên thị tới, bồi lạc gia phải cùng hắn đi thăm Niên thị trước, một lát nữa sẽ tới thăm phúc tấn. Quả nhiên là Niên Canh Nghiêu! Trắc phúc tấn Lý thị thở hắt ra một hơi, cố gắng nuốt trôi nỗi ghen tỵ rồi cùng Thục Lan đứng dậy cáo từ, trở về xe ngựa của mình.

Tiểu Thúy vừa ra khỏi xe liền thám thính được mọi chuyện tương đối rõ ràng. Thục Lan gật đầu, có đại bộ đội của Thập Nhị a ca hộ giá, xem ra lộ trình tới Nhiệt Hà không phải lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Lần Đầu Ném Thử Thất Bại

Có quân của Thập Nhị a ca hộ tống, quãng đường còn lại có thể nói là vô kinh vô hiểm. Ngày hôm đó, đoàn người rút cuộc cũng tới nơi mà Đồng Thục Lan đã nghe danh vô số lần nhưng chưa từng đặt chân tới – Nhiệt Hà. Trong sách tất nhiên có đề cập đến việc Khang Hi cùng Càn Long hay đi tuần Nhiệt Hà, đặc biệt là đương kim Hoàng thượng, hai năm nay hình như năm nào cũng tới thăm nơi này một lần vậy mà vẫn chưa thấy chán, có thể nói vùng Nhiệt Hà này cũng có nét độc đáo của riêng nó.

Bởi vì phủ riêng của Tứ bồi lạc vẫn chưa được xây dựng nên trong lần đi Nhiệt Hà này, cả đại gia đình liền “chiếm đóng” biệt viện của một vị quan lớn giàu có trong triều. Đương nhiên quy mô cùng độ tinh xảo của nó còn kém xa phủ đệ trong kinh thành. Do nhiều người ít phòng, Đồng Giai Thị Thục Lan bị phân đến một tiểu viện gần hoa viên lại cách gian chính rất xa. Cái viện này có vẻ còn nhỏ hơn nơi ở của nàng khi còn là một cách cách, sân nhỏ không phải là vấn đề, dù sao đi thêm mấy bước ra cửa chính là hoa viên, cái Thục Lan quan tâm là phòng có đủ lớn hay không. Vì không biết Tứ a ca sẽ ở lại Nhiệt Hà trong bao lâu nên Đồng Thục Lan đã sai người khiêng cả nửa bộ sách bị phá hỏng lần trước đến. Tuy nhiên mục tiêu hàng đầu của nàng là thăm dò xem thư phòng của chủ nhà có chứa cái gì thú vị không, chép sách chỉ là mục tiêu thứ hai mà thôi.

Một phòng ngủ một phòng khách – vừa bước chân vào trong Đồng Thục Lan liền nhớ tới cảm giác khi mới xuyên không vào phủ Tứ Tứ làm cách cách. Cái bàn lớn cũng đặt tại vị trí ấy, điểm khác biệt duy nhất chính là bức thi họa treo trên tường, nó không phải mẫu đơn phú quý mà là bức vẽ đứa trẻ chơi đùa dưới hàng rào tre.

Bỗng nhiên có tiếng động lớn bên ngoài làm gián đoạn mạch hồi tưởng của Thục Lan, chỉ thấy Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc đang chỉ huy đám người khiêng một giá sách lớn vào trong phòng khách. Đồng Thục Lan vội vàng nhường đường cho bọn họ.

Khoa Nhĩ Khắc vừa thấy Thục Lan liền mặt mày tươi cười chấp tay chào: “Thứ phúc tấn, bối lực gia đặc biệt dặn dò tiểu nhân mang giả sách tới đây, ngài nói rằng phúc tấn có việc phải dùng đến”.

“Bối lực gia có lòng. Xin tổng quản đại nhân thay thiếp thân tạ ơn gia”. Thục Lan mặt mày tươi cười tràn đầy hưng phấn: “Tiểu Thuby, người trước hết cứ để những công việc khác sang một bên, cho người đem hai rương sách kia của ta lại đây”.

“Vâng thưa tiểu thư”.

“Nếu đã xong thì tiểu nhân xin trở về báo cáo lại cho bối lực gia”.

“Làm phiền ngài rồi, Tiểu Thuby giúp ta tiễn tổng quản đại nhân”.

Có việc để làm thật là tốt. Bạn học Thục Lan bắt đầu mở rương lôi đóng sách ra.

Đến tối muộn ngày hôm đó Tứ a ca lại không xuất hiện trong tiểu viện của Thục Lan để “rèn sắt khi còn nóng*” như mọi người vẫn suy đoán. Chuyện này khiến cho mọi người có phần thất vọng, thế nhưng vì trước đó có hai sự việc liên tiếp phát sinh cho nên những người lòng mang thất vọng này cũng kiếm được một cái cớ để tự an ủi mình: Tứ bối lực quá bận, ngài ấy còn đang phải xử lý những vấn đề còn lại sau khi chạm trán đám giặc cướp trên đường đi.

* Tận dụng thời cơ để làm một việc gì đó. Ở đây mọi người đoán là anh Tứ sẽ nhân cơ hội Thục Lan đang vui vẻ mà xuất hiện để làm lành.

Nghe nói mấy vị quân y đến xem bệnh cho Niên trắc phúc tấn đều phải chịu tội danh vắng mặt khi chưa được phép, án theo quân pháp để xử phạt. Thật đáng thương! – Đây là đánh giá của bạn học Thục Lan. Chắc có một vài vị quân y rời đi vì nể sắc, vì sợ chết, hoặc là họ biết Niên trắc phúc tấn là nữ nhân rất được Tứ bối lực sủng ái, bọn họ không muốn đắc tội với người trên cao, miễn cho Niên thị lại thì thầm cái gì bên gối Tứ a ca khiến bọn họ bị vướng vào rắc rối, vì bất đắc dĩ nên mới phải đi theo. Không ngờ kết quả lại. . . Cái này gọi là “đã là phúc thì không thể là họa, đã là họa thì muốn tránh cũng không nổi”. Nếu như bọn họ đã từng đi lính hay đánh giặc dưới quyền của Tứ Tứ thì rất có thể kết quả ngày hôm nay đã khác, thật là đáng thương mà!

Nghe nói đại nha hoàn bên người của Niên trắc phúc tấn là Hạ Hà cũng vì sự việc quân y này mà bị phúc tấn hội thẩm tại đại đường, hành hình tại chỗ, cho loạn côn đánh chết. Bệnh tình Niên thị lại càng nặng thêm, nằm trên giường không dậy nổi. Nhóm nô tài cùng nha hoàn ở các viện lập tức trở nên thu liễm cùng quy củ rất nhiều. Có thể thấy hành động giết gà dọa khỉ của phúc tấn cũng có tác dụng nhất định.

Có lẽ cùng là đại nha hoàn hầu hạ chủ tử nên Tiểu Thuby khá buồn lòng trước cái chết của Hạ Hà, làm chuyện gì cũng thiếu đi sinh lực.

“Chuyện gì mà buồn bã ỉu xiu vậy?” Đồng Thục Lan nhét một quả anh đào vào trong miệng.

“Nô tỳ đáng chết”. Tiểu Thuby vội vàng quỳ hai gối xuống nền đất, dáng vẻ vô cùng sợ hãi.

“Xem người kia. Nói ta xem chuyện tày trời nào mà có thể dọa người thành cái bộ dạng này?”

“Hạ Hà nàng ấy. . .” Tiểu Thuby muốn nói lại thôi.

“Nàng ta đáng chết”. Câu trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Đạ”. Tiểu Thuby cúi đầu.

“Sao lại không phục?” Thục Lan nhún mày.

“Tiểu Thuby không dám nghi ngờ quyết định của phúc tấn”. Nước mắt của Tiểu Thuby lại có dấu hiệu sắp trào ra.

Đồng Thục Lan nhìn tiểu nha đầu đang quỳ trước mặt mình mà âm thầm thở dài, tiểu nha đầu này đã đi theo nàng lâu rồi mà sao vẫn tràn đầy lòng cảm thông như vậy được nhỉ?! Nàng lắc đầu bất đắc dĩ: “Có lẽ người nghĩ rằng việc Hạ Hà làm lúc ấy là vì lo lắng cho bệnh tình của trắc phúc tấn, về tình có thể tha. Thế nhưng cái mà phúc tấn nhìn thấy lại là một nô tài không biết nặng nhẹ dám đưa bối lực gia vào trong vòng nguy hiểm. Người phải hiểu chức trách của quân y là cứu trị cho binh lính bị thương, những binh lính bị thương nhẹ nếu được trị liệu kịp thời còn có thể tiếp tục chiến đấu. Hạ Hà đưa quân y đi cũng đồng nghĩa với việc làm suy yếu sức chiến đấu của quân đội, khiến cho bối lực gia lâm vào nguy hiểm. Đây là điều mà phúc tấn không bao giờ cho phép! Trong phủ ít đi một nữ nhân cũng chẳng là gì to tát, đặc biệt là những nữ nhân giống như ta với người, nếu chúng ta biến mất nói không chừng còn có cả một đồng người vỗ tay hoan hô, Đông gia cũng sẽ không đợi qua 49 ngày mà cho người đến bàn bạc để nhét một nữ nhân khác vào phủ lấp đầy vị trí của ta”.

“Tiểu thư đừng nói như vậy!”

“Đây là sự thật. Cho nên nhất định không được tự đặt bản thân mình lên quá cao. Hơn nữa, chẳng phải những vị quân y được truyền tới đều đã bị xử trí theo quân pháp rồi? Chuyện là từ trong phủ mà ra, nếu như phúc tấn không xử lý thì gia sao có thể lĩnh quân, sao có thể lập uy trong quân đội? Người phải biết rằng tất cả những vị quân y bị xử phạt đều đang chờ xem phúc tấn sẽ làm gì”.

“Nhưng mà. . . trắc phúc tấn còn không nói giúp cho Hạ Hà một câu. So với việc tiểu thư liệu mình cứu Tiểu Thuby ở phủ Thái tử, người ngoài đều nói Niên trắc phúc tấn quá. . .”

“Cầu tình ư? Nếu là ta thì đã sớm cho vả miệng rồi. Cái tên ‘Hạ Hà’ này được đặt rất đúng, khi không lại mò mẫm can thiệp vào chuyện không nên! Lần này nhị ca Niên gia tới cứu viện vốn có thể coi là một đại công, thế nhưng bị vụ việc này ảnh hưởng, một đại công đã bị phá không còn gì, rắc phúc tấn trong lòng các người còn phải mang thêm ác danh bội tình bạc nghĩa, không phải sao? Vết xe đổ tàn khốc này người cũng đã thấy rõ ràng, vậy nên sau này có chuyện gì đều phải hỏi ta trước, nhất định không được tự quyết”.

“Tiểu Thúy đã rõ”.

Có lẽ con người ta đều rất nhanh quên, chỉ vài ngày sau đó, sự việc của Hạ Hà đã biến mất trong những cuộc nói chuyện của mọi người, thay vào đó là đủ loại bát quái trên trời dưới biển. Ví dụ như mấy lời Thục Lan sắp nói trong tiểu viện của nàng, nếu kể ra ngoài chắc cũng có thể tạo ra vô số lời đồn đại.

Gian phòng khách vốn nhỏ lại bị kê thêm một cái giá sách, bây giờ thì lại nhiều thêm mấy nam nhân, cả phòng khách liền có vẻ chật chội đến khó chịu. Dận Chân ngồi bên cạnh chiếc bàn tròn lớn, Lỗ Thái cùng Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc đứng ở phía sau Tứ bối lạc, Chu Lan Thái đứng một bên, trong tay còn bê một cái hộp.

Chờ Thục Lan cùng nha hoàn hành lễ xong, Chu Lan Thái tươi cười dâng cái hộp lên: “Đa tạ thứ phúc tấn đã cho mượn hỏa súng tương trợ”.

“Việc nên làm”. Thục Lan nhìn qua đằng sau, Tiểu Thúy liền bước lên phía trước nhận lấy cái hộp. Đông Thục Lan mở nắp hộp ra nhìn, miệng bỗng chu lên: “Chu Lan Thái, người có biết cái gì gọi là ‘tích thủy chi ân đương dừng tuyến dĩ báo*’ không?”

* Ôn như giọt nước nhưng phải đáp lễ bằng một dòng sông.

“Khụ, có biết thừa thứ phúc tấn”. Chu Lan Thái không tươi cười nữa mà cúi đầu trả lời.

“Ta cho người hai mươi viên đạn, người tự nói xem mình đã trả lại cho ta được mấy viên?” Cái tên Chu Lan Thái này có gan đào bẫy dụ nàng nhảy xuống, không cho hắn biết thế nào là lợi hại thì không được.

“Hai mươi viên”.

“Bối lạc gia ~” Đông Thục Lan tự mình rét lạnh, hình như bao nhiêu da gà trên tay nàng đều đã nổi hết lên, rất may nàng mặc áo dài tay nên nhìn không ra. Da mặt Khoa Nhĩ Khắc co lại, lão cũng khẽ khàng run lên hai cái.

Chén trà trong tay Dận Chân cũng rung động, hắn nhìn về phía Đông Thục Lan với vẻ mặt lạ lùng, âm thanh lúc này nhất định không thể phát ra từ trong miệng nữ nhân đang đứng trước mặt hắn được!

Thấy tất cả mọi người đều tỏ thái độ như vậy, Thục Lan có chút nhụt chí, thôi quên đi, cái chiêu làm nũng này còn phải tùy người, không phải ai giờ ra cũng được, nàng không cần làm khó chính mình làm gì! Giọng điệu Thục Lan lại biến trở về bình thường, nàng quay sang Chu Lan Thái nói: “Mượn xong rồi trả là chuyện tất nhiên, nhưng người cũng phải biết ý cho người ta thêm chút lợi tức chứ, nếu không sau này ai thêm cho người mượn đồ nữa”.

“Nhưng thừa thứ phúc tấn, hỏa súng không được sử dụng thường xuyên thì rất dễ dàng bị rỉ, thuộc hạ làm thế này không phải là giúp người chăm sóc sao?”

Suy nghĩ lạnh lợi đấy, Đông Thục Lan lấy ngón trỏ đập đập vào tay, “Ban đầu ta nghĩ muốn năm mươi viên, nhưng vì xét đến việc phải ‘chăm sóc’ cho nên bây giờ ta chỉ cần bốn mươi lăm viên đạn mà thôi. Trừ hai mươi viên trong này thì người chỉ cần đưa ta thêm hai mươi lăm viên đạn nữa là được rồi”.

“Cho hai mươi được bốn mươi lăm, đây đâu phải là lợi tức, phải là cho vay nặng lãi mới đúng!” Chu Lan Thái quay sang nhìn bối lạc gia cầu cứu.

“Đâu có?! Nhưng thôi ta cũng dễ tính lắm. Nếu như người không có đạn thì có thể đổi thành bạc trả cũng được, nếu như bạc cũng không có thì có thể đem vài quyển sách ta thấy hứng thú đến, bản thứ phúc tấn không ngại”.

“Khoa Nhĩ Khắc ngày mai xuống kho lấy hai mươi lăm viên đạn cho thứ phúc tấn”. Dận Chân gõ nhịp trên bàn.

“Đạ”. Khoa Nhĩ Khắc đáp lời.

“Tạ ơn bối lạc gia”. Đông Thục Lan hướng về phía Dận Chân khẽ nhún gối, sau đấy lại quay sang Chu Lan Thái: “Thấy không, phải như gia thì sau này người ta mới có thể vui vẻ cho người mượn đồ được”.

“Thục Lan”. Dận Chân mở miệng.

“Thiếp thân ở đây. Gia có việc gì phân phó?” Bao nhiêu lực chú ý của Đông Thục Lan lập tức được chuyển hết lên người Tứ Tứ.

“Lần này có công cho mượn súng, nàng muốn được ban thưởng cái gì?”

“Ừ, hôm đầu tiên gia đã đặc biệt cho tổng quản đại nhân đưa tới một cái giá sách rất to, đó không phải là phần thưởng sao?” Đông Thục Lan khó hiểu chớp chớp mắt hai cái.

Khoa Nhĩ Khắc không dám nhìn vào mắt của Tứ a ca, lão cúi đầu thầm than: việc này rõ ràng là để chứng tỏ trong lòng gia cũng có thứ phúc tấn, cũng chú ý tới những việc vụn vặt trong sinh hoạt của nàng. Thứ phúc tấn tại sao không chịu hiểu, hơn nữa còn nghĩ rằng đây là phần thưởng vì trước đó nàng

đã cho mượn một khẩu hỏa súng? Chẳng lẽ là tại lão lúc đó nói chưa đủ rõ ràng? Phải biết rằng đây là lần đầu tiên bối lạc gia chủ động hỏi tới mấy việc lặt vặt như thế này, ngay đến cả hai vị trắc phúc tấn, nếu cần cái gì đều phải chủ động mở lời thì gia mới phân phó người đi làm.

“Nàng đã nói như vậy thì cứ tính đó là phần thưởng đi”. Âm điệu của Tứ a ca không có gì thay đổi, thế nhưng Khoa Nhĩ Khắc – người đã làm việc lâu năm dưới trướng bối lạc gia lại nghe ra một chút thất bại trong giọng nói ấy. Sau lưng của lão rí ra một tầng mồ hôi lạnh, xem ra chuyện đưa giá sách này bị lão làm hỏng rồi!

Mà Đông Thục Lan – người lúc này đang đứng trước mặt Dận Chân lại chỉ biết ảo não, giống như chỉ tại bản thân nói linh tinh mà làm mất một cơ hội được ban thưởng. Có điều ngẫm lại thì thấy nàng không đặc biệt cần cái gì, lần nào cũng phải giết chết mấy té bào nào vì mấy chuyện ban thưởng này thật là phiền hết sức. Hay là lần sau nàng trực tiếp nói với bối lạc gia cứ ăn theo công lao lớn nhỏ mà thưởng bạc, hoặc là nàng sẽ liệt kê ra một loạt sách để hắn đem thưởng cho nàng?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đua Ngựa Ở Bình Nguyên

Son trang nghi hè Thừa Đức là một thắng cảnh du lịch thời hiện đại, thế nhưng trong những năm Khang Hi nó lại là cấm khu. Nó tọa lạc ở bờ tây sông Vũ Liệt, diện tích khoảng năm trăm sáu mươi héc-ta, bốn phía đều có tường ngăn cách, dài đến mười cây số. Đó là những tin tức đại khái mà Đông Thục Lan nghe ngóng được. Bên trong nơi này còn chia thành bốn khu lớn, một trong số đó là khu Cung Đình, chỉ cần nghe tên Đông Thục Lan đã có thể từ bỏ hi vọng đến đó thăm thú rồi, có lẽ đợi đến khi Tứ Tứ lên làm Hoàng thượng thì sẽ có cơ hội, nhưng mà không biết đến lúc ấy tình hình của nàng sẽ ra sao. Đối với nữ nhân lười, qua được ngày nào hay ngày đấy như nàng thì những vấn đề như thế này sẽ không được cân nhắc nhiều. Vậy nên mỗi Lan cũng không dám hi vọng xa vời được vào chơi khu Cung Đình. Như vậy cũng tốt, được ba thiếu một, có thiếu sót sẽ có tiếc nuối, có tiếc nuối thì sẽ nhớ lâu, có thể coi đây là chỗ thiếu hụt duyên dáng trong chuyến đi chơi Nhiệt Hà lần này, mỗi A Q từ trước tới nay luôn suy nghĩ rất tích cực. Về chuyện ba khu còn lại (khu Hồ Chiếu, khu Bình Nguyên và khu Sơn Loan), có ông xã thân phận hoàng tử phụng bồi, muốn đến những nơi đó chắc chắn không thành vấn đề.

Quả nhiên, sau khi xử lý xong một vài sự tình vụn vặt, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị liền tuyên bố ngày hôm sau bối lạc gia sẽ cùng cả nhà vào son trang du ngoạn, trạm thứ nhất là khu Bình Nguyên. Vừa nghe đến hai chữ “bình nguyên”, Đông Thục Lan liền nghĩ ngay tới bầu trời xanh thăm thẳm, đồng cỏ rộng mênh mông và cảnh những bãi cỏ thả đầy trâu bò dê cừu của miền bắc Trung Quốc. Điều này cũng có nghĩa là phải cưỡi ngựa! Quả nhiên vào rạng sáng ngày hôm sau, khi tới giờ tập trung, tất cả các chủ tử đang được nhóm nha hoàn cùng ma ma vây quanh đều không hẹn mà cùng khoác lên người trang phục cưỡi ngựa, ai cũng anh tuấn bột phát, tranh kì đấu diễn. Bộ trang phục cưỡi ngựa màu bạc của Niên thị lại càng chói mắt, nó khiến cho bộ dạng mềm yếu như không chịu nổi gió thường ngày của nàng có thêm một phần anh khí. Một đoàn người ríu rít bỗng dừng lại cho Thục Lan có cảm giác như được trở về thời hiện đại, đứng tại hiện trường của một cuộc đua xe chỉ dành riêng cho các nữ tử.

Mọi người sau khi nhìn thấy phục sức đơn giản của Đông Giai Thị, nhận ra đó không phải là trang phục cưỡi ngựa thì không khỏi trở nên im lặng khác thường.

“Đông Giai Thị, muội... không định đi cùng mọi người à?” Phúc tấn có chút kinh ngạc.

“Thưa phúc tấn, cơ hội hiếm có như thế này Thục Lan sao lại bỏ qua cho được. Chỉ tại kĩ thuật cưỡi ngựa của Thục Lan quá kém, e rằng sẽ làm chậm hành trình, khiến cho mọi người mất đi hứng thú, vậy nên Thục Lan nghĩ rằng ngồi xe ngựa vẫn hơn”. Cưỡi ngựa nhiều chỉ tổ hại thân, nhất là cái mông, lần trước nàng học cưỡi ngựa đã khắc sâu đau khổ rồi. Hướng chỉ bây giờ đang là ban ngày, mặc dù nắng không quá hại nhưng cũng bị coi là phơi nắng, tuy rằng thời này vẫn chưa từng tăng ô-zôn nhưng rủi như phơi nắng đến mức bị thương, cháy nắng, bong da thì rất đau, lại phiền toái. Nói chung không thể thoải mái bằng ngồi xe ngựa: có ăn có uống, được nhìn ngắm phong cảnh, được hưởng gió trời mát lạnh.

Ô Lạt Na Lạp Thị suy nghĩ một lát liền gật đầu đồng ý: “Vậy muội cứ ngồi xe ngựa từ từ theo phía sau”.

“Đa tạ phúc tấn”.

Một lát sau các nam nhân cũng không biết từ đâu chui ra. Ngoại trừ Tứ gia còn có Thập Nhị a ca cùng một nam tử trẻ tuổi đầy khí chất quý tộc. Niên thị thấy hắn liền mặt mày vui mừng tiến lên nghênh đón, còn nép vào ngực nam tử trẻ tuổi kia cọ cọ như con chim nhỏ. Tứ bối lạc lộ ra một nụ cười nhẹ, Thập Nhị a ca cũng thuận theo trêu ghẹo hai câu, Niên thị nghe xong hờn dỗi chà chà gầy. Nhìn thấy vậy Thục Lan đã có thể đoán được người trẻ tuổi kia chính là Niên Canh Nghiêu Niên đại tướng quân tiếng tăm lẫy lừng. Trước kia nàng có đọc qua những mô tả về người này trong sách và không có mấy hảo cảm: thiếu niên đặc chí, thuận buồm xuôi gió – tất cả tạo thành tính cách cậy tài khinh người, coi trời bằng vung, cuối cùng lại rơi vào một kết cục bi thảm. Rất nhiều người nói là tại hắn công cao chấn chủ mới bị giết, thế nhưng Thục Lan lại cho rằng nguyên nhân của chuyện này phải đến từ song phương, nếu như hắn không quá kiêu ngạo, với tài năng ấy, Hoàng đế sao nỡ hi sinh hắn được, bởi vì dù sao hắn cũng là một con người văn võ song toàn! Một trong những nguyên tắc cơ bản của người nắm quyền là dùng những kẻ có ích và giết những kẻ vô dụng. Có thể thấy rằng thành công quá sớm lại không phải nếm trải thất bại chưa chắc đã là chuyện tốt. Chắc tại quá ảm tượng với những điều xấu mà trong sách miêu tả, cộng thêm một Niên gia tiểu muội đứng bên cạnh, nàng bắt đầu có chút miễn dịch với khuôn mặt ưa nhìn của nhị ca Niên gia. Đông Thục Lan sau khi bồi bổ hai con mắt thì hoàn toàn hết hứng thú với con người này, nhìn lại thì Tứ Tứ đứng bên cạnh vẫn gây hứng thú hơn, hắn mang vẻ đẹp nội liễm cùng thành thực. Sau khi đem hai

người ra so sánh, Thục Lan chỉ có thể cảm thán: Niên đại tướng quân, người bây giờ thực sự còn quá non!

Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi, Tứ Tứ liền ra lệnh xuất phát. Người lên xe, người lên ngựa, tất cả đều hướng về khu Bình Nguyên của Thừa Đức sơn trang.

Khu Bình Nguyên nằm ở phía bắc của khu Hồ Chiêu, gồm có Vạn Thụ viên, Vĩnh Hữu tự cùng với những công trình dưới chân núi Tây như Trữ Tình trai, Thiên Xích Tuyết, Ngọc Cầm hiên, Văn Tân các. Trong số đó, Vạn Thụ viên là đặc sắc nhất, trải khắp đồng cỏ mấy trăm mẫu là thông, bách xanh um tươi tốt, đầy đủ những nét đặc trưng chỉ có ở miền bắc Trung Quốc.

Mới đầu tốc độ của mọi người cũng không nhanh, Thập Nhị a ca đã theo Hoàng thượng tới Nhiệt Hà mấy lần cho nên khá quen thuộc với các thắng cảnh bên trong sơn trang, cũng tự nhiên trở thành hướng dẫn viên du lịch. Sau khi thấy một vùng thảo nguyên rộng lớn, không biết là ai nảy ra ý định đưa ngựa được mọi người tán thành, chỉ sau một hồi tiếng lộc cộc, xe của Thục Lan đã bị bỏ xa không thấy bóng.

Tiểu Thúy thấy vậy liền sốt ruột: “Tiểu thư, có nên cho người đánh xe đuổi lên trước không?”

“Đuổi lên để làm gì?” Thục Lan khó hiểu. “Có việc gì khẩn cấp à?”

“Không có, nhưng mà...”

“Đây là trong sơn trang, không phải lo vấn đề an toàn. Chúng ta đang đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy chứ có phải đi thi đấu thể thao đâu. Muốn ngắm non nước thì phải từ từ, cũng không biết bao giờ mới được trở lại, nếu bỏ lỡ thì rất tiếc. Chúng ta như thế này mới coi là không phụ tấm lòng của bồi lạc gia”.

“Tiểu thư nói rất phải, nô tỳ xin nghe”. Tiểu Thúy cũng tĩnh tâm lại, không vội không vàng ngồi pha trà thơm rồi bày biện một chút đồ ăn vặt.

Thục Lan thì dựa vào bên cửa xe, vừa ngắm phong cảnh vừa từ từ phẩm trà. Lúc Thập Nhị a ca tìm đến thì vừa vận nhìn thấy hình ảnh nhân nhả như bức “huong xa mĩ nhân*” này.

* Xe thơm người đẹp.

“Thứ phúc tấn”. Dân Đào ghim chặt cương ngựa rồi ôm quyền.

“Chào Thập Nhị a ca”. Thục Lan ở trên xe khẽ cúi người.

“Mọi người đều đã tới Trữ Tình trai dưới chân núi Tây, không thấy thứ phúc tấn đâu nên có chút lo lắng”.

“Thập Nhị a ca khách khí quá, để ngài phải đích thân đến tìm, Thục Lan đứng là hổ thẹn”. Vừa nói, Đông Thục Lan vừa cho Tiểu Thúy nhanh chóng đem một chén trà mới đến, rồi đưa nó cho Thập Nhị a ca: “Phoi nắng như vậy chắc Thập Nhị a ca cũng khát nước rồi, chén trà này là tất cả lòng biết ơn của Thục Lan, ngài nghỉ ngơi một lát cho đỡ mệt rồi chúng ta cùng ra rồi thúc ngựa đuổi lên”.

“Dân Đào xin nhận”. Thập Nhị a ca cũng không khách khí uống một hơi, “Trà ngon!”

“Thập Nhị a ca quá khen”.

Nhân lúc mọi người đang nói chuyện, Tiểu Thúy liền nhanh tay nhanh chân thu dọn lại đồ ăn vặt trên chiếc kỷ trà, sợ lát nữa xe ngựa xóc nảy sẽ bắn thùng xe.

Khi xe ngựa đuổi đến Trữ Tình trai thì đoàn người đã đợi ở đó được một lúc. Thấy Thục Lan vào cửa, Ô Lạt Na Lạp Thị không nhịn được khẽ trách: “Sao muội lại chậm chạp như vậy, bắt mọi người chờ thì thôi, thế nhưng lại kinh động đến Thập Nhị a ca”.

“Phúc tấn trách tội rất phải, là tại Thục Lan mãi ngắm phong cảnh mà sơ sót”. Đông Thục Lan vội cúi đầu nhận sai.

“Ta lại cảm thấy muội muội rất thông minh đấy chứ”. Trắc phúc tấn Lý thị ở một bên phe phẩy cây quạt nhỏ, “Lần này ra ngoài chính là để ngắm cảnh, hơn nữa lại khó có dịp Thập Nhị a ca hạ mình làm người dẫn đường, đã vậy còn đưa ngựa làm gì, nếu muốn thì lúc nào đưa chẳng được? Bây giờ thì hay rồi, phong cảnh ven đường đều chưa ngắm được hết”.

Thấy sắc mặt Dân Chân không đẹp, Niên thị lại buồn bã cúi đầu, Niên Canh Nghiêu liền nhíu mày, tỏ vẻ bất mãn, “Lúc đề nghị đưa ngựa trắc phúc tấn đâu có phản đối”.

Ô Lạt Na Lạp Thị không mở miệng không được: “Lý thị, bớt tranh cãi một ít”.

“Dạ”. Lý thị không cam lòng, quay đầu dựa vào Đông Thục Lan, cố ý lớn tiếng nói: “Muội muội này, nếu có đưa ngựa tiếp thì ta liền đến xe ngựa của muội ngồi một chút, muội có phiền không?”

“Trắc phúc tấn khách khí”. Đông Thục Lan vội cúi người: “Muội còn đang ngại ngồi xe ngựa một mình sẽ buồn đây, nay có trắc phúc tấn cùng chuyện trò tâm sự, Thục Lan cầu còn không được”.

Dân Đào nhận thấy trong phòng có một luồng áp thấp như ẩn như hiện liền vội vàng chuyển đề tài để không khí thoải mái hơn: “Vừa rồi thứ phúc tấn cho ta uống loại trà nào vậy? Hương trà rất nồng, sau khi uống vào lại cảm thấy một luồng khí vô cùng tươi mát từ đan điền* bốc lên”.

* Nếu không nhầm thì nó là cái huyết dưới rốn ạ *ho khan*

Thập Nhị a ca vừa dứt lời liền cảm thấy mình đã chọn nhầm đề tài cùng từ ngữ, áp suất trong phòng thoáng cái đã hạ xuống rõ rệt.

“Thập Nhị a ca thích là vinh hạnh của thiếp thân, để chút nữa thiếp thân cho người chuẩn bị hai gói đưa tới chỗ ngài?”. Chỗ tốt của người thần kinh thô chính là không hề nhạy cảm với sự thay đổi của nhiệt độ xung quanh.

“Nghĩ ngợi đủ rồi, đi thôi”. Dân Chân đột nhiên đứng lên, những người đã quen thuộc với hắn đều có thể nhận thấy trong giọng nói hắn có đè nén một tia căm phẫn.

Một tia căm phẫn không hiểu sao mà có này khiến cho một số người thông minh lâm vào trầm tư.

Lúc đi tới những thắng cảnh tiếp theo đều không có đua ngựa, thế nhưng người trong đội ngũ chân chính nghe Thập Nhị a ca giảng giải cùng ngắm cảnh cũng không nhiều. Có người cho rằng Tứ a ca đề ý Đông Giai Thị, có người cho rằng Tứ a ca giận Đông Giai Thị vì không kị tính ngay lý gian mà đưa trả cho Thập Nhị a ca, có người thì đơn thuần cho rằng mấy lời của Lý thị đã chọc giận bối lạc gia. Nói chung mỗi người đều tưởng tượng ra một phiên bản khác nhau.

Về phần Lý trắc phúc tấn thì trực tiếp trú ngụ luôn trên xe ngựa của Đông thứ phúc tấn, hai người mỗi người tựa vào một bên cửa xe, vừa ngắm phong cảnh vừa nói chuyện phiếm, uống nước trà rồi ăn quả vặt, một mình một kiểu làm cho người khác thấy mà thèm. Chỉ một lát sau, không ít thốt ngựa đã đi sát vào bên cạnh xe ngựa, Đông Thục Lan cũng phải liên tục truyền trà với tào ra ngoài. Ở Lạt Na Lạp Thị thấy tình cảnh như vậy mà dờ khóc dờ cười, không muốn lác đầu cũng không được.

Thập Nhị a ca Dân Đào thật tình cũng muốn đi ra chỗ xe ngựa, hắn là người giới thiệu về các thắng cảnh nên phải nói chuyện nhiều nhất, đương nhiên thỉnh thoảng cũng muốn uống chén trà xanh giải khát. Thế nhưng hắn cảm giác được khí áp bên cạnh có chút thấp, hắn nghĩ nghĩ một hồi, thôi quên đi, dù sao đó cũng là nữ nhân của Tứ ca, tốt nhất không nên tạo hiềm nghi làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tai Bay Vạ Gió

Sau khi cười ngựa cả một ngày, vì nghĩ đến thể lực yếu ớt của chúng nữ tử nên ngày tiếp theo Tứ bối lạc không bố trí hoạt động đi chơi nào, để cho các phu nhân ở lại viện mình “tu thân dưỡng tính”. Chuyện này đối với người tuyệt đại đa số thời gian chỉ ngồi bẹp trên xe ngựa chơi bồi ăn uống, thỉnh thoảng mới xuống xe đi hai bước như Thục Lan thì không có gì khác biệt ngoài việc thêm được chút thời gian nhàn rỗi. Nàng căn bản không hề mệt, vì vậy con sâu chỉ thích ăn sách nào đó quyết định đến thư phòng của chủ nhân viện này để thám hiểm, xem có thể tìm ra được kho báu nào không. Đứng ra trước khi bước chân ra khỏi cửa nàng phải cho Tiểu Thúy nhìn qua hoàng lịch*! Chắc chắn trên hoàng lịch sẽ viết hôm nay là ngày kị xuất môn. Đáng tiếc nàng lại không làm thế!

* Thân thương hơn là “lịch vạn sự”.

Đông Thục Lan cùng Tiểu Thúy vừa ra khỏi viện, đang bước trên con đường xuyên qua hoa viên thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Đông Thục Lan chứng lại, “Đông thứ phúc tấn”. Chủ tớ hai người vừa quay đầu liền nhìn thấy một tiên nữ mặc y phục màu lam nhạt đang được nha hoàn nâng đỡ từ ghế nằm. Bộ dạng yếu đuối, giống như chỉ một con gió thổi qua đã không chống đỡ nổi.

Đông Thục Lan chỉ cảm thấy xui xẻo, tại sao trước khi ra khỏi cửa nàng lại không cho Tiểu Thúy lật xem hoàng lịch chứ, mặc dù trước kia nàng không có thói quen này nhưng từ hôm nay trở đi nhất định phải rèn luyện. Nàng nhanh chóng nở một nụ cười rức rờ, quá mức rức rờ, nếu tiểu Thập Lục mà ở đây thì nhất định sẽ phát ói, quá giả! Thục Lan không hề tiến đến gần mà chỉ đứng yên tại chỗ, khẽ vung khăn, nhún gối: “Trắc phúc tấn cát tường”. Nàng ấy vẫn khỏe được như thế này sao? Hôm qua vừa mới cười ngựa cả một ngày, giữa đường còn cùng người khác đua ngựa, hôm nay không cần nằm trong phòng nghỉ ngơi mà đã chạy đến hoa viên phơi nắng được rồi?

“Thứ phúc tấn, hình như chúng ta vẫn chưa hàn huyên với nhau lần nào. Hôm nay có duyên gặp mặt, ngồi với ta một lát có được không?” Giọng cũng như người – mềm yếu không xương, nam nhân nghe xong chắc chắn ý muốn bảo hộ sẽ dâng trào.

Đông thứ phúc tấn vừa nghe tới mấy chuyện nữ nhân liền cả người không thoải mái, chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Nghĩ vậy nên nàng không hề bước đến, lần nữa nhún gối: “Thưa trắc phúc tấn, Thục Lan có chút việc cần làm gấp, chi bằng lần sau...”

“Ngay cả một chút thời gian ngồi với ta cũng không có sao?” Mặc dù bộ dạng như sắp khóc nhưng trong giọng nói không giấu được ý cảnh cáo, dù sao nàng ta là trắc phúc tấn mà Thục Lan chỉ là thứ phúc tấn, so về vai vế thì thấp hơn một bậc.

“Thục Lan không dám”. Niên trắc phúc tấn đã nói đến như vậy mà nàng vẫn không bước đến thì sẽ bị người ta nắm đằng chuôi. Đông một sách lần thứ

hai hồi hận vì sao bản thân không biết điều ngồi trong phòng của mình chép sách mà lại muốn chạy đến thư phòng!

Đồng Thục Lan quy củ ngồi xuống một tảng đá lớn cách ghế nằm không xa. Niên thị lại nằm xuống. Gió hiu hiu thổi, không ai mở lời trước. Có lẽ trên thực tế thời gian cũng không lâu lắm, thế nhưng đối với người sống một ngày bằng một năm như Đồng Thục Lan mà nói, một giây bây giờ như đang được kéo dài ra, dài đến mức nàng có hơi buồn ngủ, vậy nên khi Niên trắc phúc tấn đột nhiên mở miệng, Đồng thứ phúc tấn liền bị dọa đến mức giật bản mình.

“Ta yêu chàng!” Niên thị nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm.

“Hơ...?” Đồng Thục Lan không hiểu gì. Một câu không đầu không đuôi như vậy muốn suy đoán rất khó khăn.

“Ta yêu chàng!” Trắc phúc tấn về mặt thận trọng lặp lại một lần, lần này hai mắt của nàng nhìn về phía Thục Lan.

“Ừm”. Người yêu ai thì liên quan cái rắm gì đến ta. Đồng Giai Thị Thục Lan trong lòng có chút khó chịu. Mấy chuyện như thế này nàng ta không biết tìm người khác nói cùng hay sao mà phải tìm nàng, mong nàng nói ra mấy lời khai sáng chắc? Xem ra nữ nhân này bệnh thật chứ không phải giả, hơn nữa còn là bệnh về thần kinh, vô cùng nghiêm trọng.

“Người biết không? Khi ta mới nghe nói mình bị chỉ hôn cho bồi lộc gia, ta còn ngu ngốc bỏ nhà ra đi, muốn xuất gia làm ni cô. Bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân đúng là dại dột”. Hai mắt Niên thị không còn nhìn Thục Lan mà chuyển lên ngắm bầu trời, lâm vào hồi tưởng.

Hóa ra nàng ta là hoa nhỏ trong nhà ấm! Khó trách... Cô gái đơn thuần như nàng ta mà ở Đông gia thì không bị hủy dung cũng chết chẳng biết bao nhiêu lần. Nếu bắt nàng ta đối mặt với mấy lời trào phúng bóng gió của nữ nhân Đông gia một ngày, e rằng nữ nhân này sẽ trực tiếp chạy về phòng mình nuốt vàng. Nàng được gả vào phủ Tử bồi lộc cũng coi như là phúc phận tu luyện từ kiếp trước, bằng không vào phủ của bất kì một a ca nào khác, cuộc sống của nàng sẽ không thể dễ chịu được như bây giờ.

“Nhưng khi chàng đích thân vào chùa đón ta, ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chàng, ta liền biết chàng chính là phu quân trong định mệnh của ta”.

Ha! Cái này có vẻ thú vị. Nàng không ngờ bản thân lại gặp được một trường hợp “yêu từ cái nhìn đầu tiên”. Bạn học Thục Lan khi đọc những thứ như “nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm” trong sách đều chỉ cười nhạt. Nếu viết được một bộ truyện ngôn tình mà nhân vật chính là Hoàng đế Ung Chính của Đại Thanh cùng ái phi Hoàng quý phi Niên thị của hắn thì chắc bộ truyện đó sẽ còn “hồng” hơn cả Hồng lâu mộng! Lấy tên gì thì hay nhỉ? Hoàng cung di hận? Hình như tên hơi đau buồn, ai nhìn qua cũng biết là bi kịch, mà trong hoàng cung còn thiếu nữ chính bi kịch sao? Không li kì! Phải là cô bé lọ lem trong hoàng cung thì mới hiếm lạ. Vậy nên trong lúc Niên trắc phúc tấn đang hồi tưởng lại mối tình của bản thân, Đồng thứ phúc tấn lại triệt để triển khai mấy suy nghĩ kì lạ.

“Người yêu chàng chứ?”

Đồng Thục Lan hoàn toàn không nghe thấy mấy lời Niên thị vừa nói, nàng còn đang mãi suy ngẫm kết cấu nội dung của bộ tiểu thuyết, sau đó còn hoang tưởng ra cảnh xuất bản xong sẽ được người người điên cuồng tranh mua. Tiểu Thủy thấy trắc phúc tấn không được đáp lại mà nhìn sang bên này thì vội vàng vươn tay ra chọc chọc sau lưng tiểu thư nhà nàng. Thục Lan giật mình tỉnh mộng, thấy hai mắt Niên thị đang nhìn bản thân thì vội vàng nở một nụ cười trừ đáp lễ.

Quả nhiên qua ải. Có lẽ trắc phúc tấn căn bản cũng không muốn nghe đáp án của Thục Lan, “Người yêu chàng không bằng ta. Nếu như người yêu chàng thì người sẽ giống như ta vậy: từng giây từng phút đều muốn ở bên cạnh chàng, từng giây từng phút đều có thể nhìn thấy chàng”. Nói xong, đôi mắt to tròn trong veo của Niên thị như giăng đầy hơi nước: “Nhưng chỉ khi ta ngã bệnh chàng mới đến thăm ta, chỉ khi ta cho người đến nói với chàng thân thể ta không tốt, chàng mới đoái hoài đến ta! Chàng thay đổi rồi, trước kia chàng không như vậy!”

Nghe xong mấy lời này, sau gáy Đồng Thục Lan liền hình thành một giọt mồ hôi to bụi. Ông trời ơi, nàng xin chính lại lời “chẩn bệnh” lúc trước: vị này đầu óc không có vấn đề, thế nhưng trên phương diện tình yêu thì vẫn đang ở giai đoạn nhà trẻ. Tương tự như việc nam sinh muốn được nữ sinh mình thích chú ý liền cố tình giật tóc nàng hay tìm nàng tạo phiền phức, vị Niên thị này cũng dùng thủ đoạn đẳng cấp thấp như làm hại thân thể của chính mình để được Tử Tử chú ý, a men! Ngay cả tiểu Thập Lục cũng không thêm dùng mấy mảnh khốc như vậy. Xem ra hoàn cảnh giáo dục cùng soi đường mờ lối là vô cùng quan trọng!

Niên thị ngậy người một lát rồi đưa tay ra, nha hoàn bên cạnh vội bước lên phía trước nâng nàng dậy. Thế nhưng Niên thị cũng không ngồi vững trên ghế nằm, cả người lao đao, một tay nàng vội đỡ lấy trán. Đồng Thục Lan ngồi bên cạnh cũng không có ý định vươn tay ra đỡ, biết đâu lại có người nào đó nhảy ra thì sao...

“Người đã làm gì với muội muội của ta hả?”

Sau lưng Thục Lan truyền đến một tiếng quát, đúng là tốt không linh mà xấu thì linh vô cùng, mỗ Lan ngay cả sức lực để than thở cũng không có. Sau đấy một trận gió thổi qua, đem Thục Lan đẩy sang một bên, Tiểu Thủy vội vàng đỡ lấy tiểu thư rồi trừng mắt nhìn người kia.

“Xin hỏi người nhìn thấy ta làm gì trắc phúc tấn sao?” Án tượng lại xấu đi một bậc, không ngờ Niên Canh Nghiêu lại là một kẻ lỗ mãng. Có điều nhìn bộ dạng hần lo lắng cuồng quát cho muội mình thì hình như không phải là lỗ mãng, phải là chứng cuồng bạo vệ muội muội mới đúng. Bằng không chờ hần tích lũy quân công lên làm Đại tướng quân, với cái tính này thì không biết sẽ hại chết bao nhiêu người!

“Vậy thì nhất định là người đã nói cái gì khiến cho muội muội của ta thành ra như vậy”.

Người nào đó thờ dài bất đắc dĩ: “Vốn tưởng là người mù không ngờ lại còn điếc, người vừa mù vừa điếc như vậy mà có thể vào được nơi đây rầy nhân

tài như Hàn lâm viện thật đúng là bản lĩnh hơn người. Thật không dễ dàng!” Nói xong Thục Lan liền đứng dậy, khẽ phúi đi đám bụi không hề tồn tại trên người rồi nhún gối: “Nếu huynh trưởng của trác phúc tấn đã đến thì thiếp thân cũng không tiện phụng bồi nữa, thiếp thân cáo lui”.

Nói xong, Đông Thục Lan liền mang Tiểu Thúy xoay người rời đi, là người ai cũng có lúc nóng nảy. “Tiểu Thúy, sau này trước khi ra khỏi cửa phải cho người đi thám thính, nếu Niên trác phúc tấn đang ở trong hoa viên thì chúng ta sẽ đi đường vòng, xa một chút cũng không sao, miễn là không cần lãng phí quá nhiều thì giờ như thế này, đã vậy còn đưa tới mấy thứ tai bay vạ gió”.

“Vâng thưa tiểu thư”. Tiểu Thúy trả lời rất to.

Điều này làm cho sắc mặt Niên Canh Nghiêu vốn đã bất mãn với cách xử sự vô lễ của Đông Thục Lan lại đen thêm một tầng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hung Khâm Rộng Lớn

Sau khi trải qua những tai bay vạ gió ở hoa viên, hứng thú tới thư phòng của chủ tử Thục Lan cũng tự nhiên mất đi, hai người trực tiếp dọn đường quay về viện nhỏ của bản thân.

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy ngập ngừng.

“Có chuyện gì sao? Nói đi”.

“Trác phúc tấn bảo rằng rất yêu bồi lạc gia, hi vọng giờ giờ phút phút đều được ở bên cạnh ngài, tiểu thư có vẻ không đồng ý. Chẳng lẽ tiểu thư không muốn thường xuyên nhìn thấy bồi lạc gia?”

“Cô gái nhỏ động xuân tâm rồi hả? Cũng biết nghiền cứu mấy vấn đề thâm ảo như vậy cơ đấy”. Đông Thục Lan có chút buồn cười.

“Tiểu thư... làm gì có chuyện ấy”. Mặt Tiểu Thúy lập tức đỏ lựng.

“Dâng trà”.

“Vâng”. Tiểu Thúy vội vã chạy ra ngoài, rồi lại vội vã chạy vào cửa.

Hai người lập ở trong phòng ngủ, những người khác đều bị đuổi ra ngoài.

“Nghệ thuật hành văn của Trung Hoa là phi thường bác đại tinh thâm”. Giáo viên Thục Lan bắt đầu giảng giải vấn đề cho bạn học Tiểu Thúy, “Cùng một việc, có thể nói đúng cũng được mà nói sai cũng được, có thể mang nghĩa tốt cũng có thể mang nghĩa xấu”.

Tiểu Thúy vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không rõ mấy thứ này liên quan gì đến điều nàng vừa hỏi. Nàng không khỏi cảm thán vấn đề này đúng là vô cùng thâm ảo, hoàn toàn vượt khỏi giới hạn tư duy của bản thân.

“Yêu hay thích một người hoặc sự vật cũng có thể lý giải thành việc muốn sở hữu người hoặc sự vật ấy, độ coi trọng nông sâu khác nhau. Mà những người khác nhau cũng có những phương thức biểu đạt khác nhau”.

Vẫn không hiểu.

“Ví dụ thế này, người vừa mới nói trác phúc tấn hi vọng bồi lạc gia có thể giờ giờ phút phút đều ở bên cạnh nàng, trên thực tế nàng chỉ đang diễn tả mức độ muốn sở hữu của nàng đối với bồi lạc gia thôi, cũng phải nói nàng yêu bồi lạc gia rất sâu đậm, sâu đậm đến mức hi vọng giờ giờ phút phút đều có thể ở bên cạnh gia”.

“Còn gì nữa ạ?” Tiểu Thúy bắt đầu hứng thú.

“Trên thực tế, cái này vừa không phải sự thật lại vừa không chân thật”.

“Tiểu Thúy hiểu tại sao nó lại không phải là sự thật rồi, tại vì bồi lạc gia không thể giờ nào phút nào cũng ở bên Niên trác phúc tấn. Nhưng tại sao nó lại không chân thật được? Tất cả người trong phủ đều biết nàng gần gũi với bồi lạc gia như thế nào mà”.

“Được chứ sao không. Lí do nàng gần gũi với bồi lạc gia là tại bây giờ gia không thể phụng bồi nàng cả mười hai canh giờ một ngày”. Thấy ánh mắt Tiểu Thúy vẫn chưa quá tin tưởng, Thục Lan liền thở dài một hơi, đây là tại hai người sống ở hai thời đại khác nhau đúng không? Thời gian ba trăm năm cũng đủ dài rồi. “Người thích ăn món nào nhất?”

“Cá kho tàu”.

“Bất kể người thích ăn cá kho tàu đến mức nào, nếu bất người ăn nó ngày này qua ngày khác, bữa này qua bữa khác, chỉ cần sau một tháng, đừng nói là ăn, người chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của nó trên bàn là đã sợ đến phát ói rồi. Hai chuyện này đều có chung một nguyên lý. Thế nên ta rất hài lòng với tình trạng hiện tại của ta và bối lực gia, người không cần quan tâm làm gì”. Thấy khuôn mặt của tiểu nha đầu nào đấy có vẻ không cam tâm, Đông Thục Lan liền thắc mắc không biết là cái dây thần kinh nào của nàng lại đặt không đúng chỗ.

“Người thử nói xem hiện tại ta với bối lực gia gì không tốt? Song phương có thể duy trì cảm giác mới mẻ, ở cùng với những nữ nhân tính cách khác nhau gia sẽ không nhàm chán mà tiểu thư ta cũng sẽ không leo tường*, làm chuyện này sẽ mang đến phiền toái khôn lường cho nên tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn đọc sách. Nếu chán đọc sách thì có thể tìm đến những thú vui khác để điều hòa ví dụ như đánh cờ, ăn vặt, đắp mặt nạ, thỉnh thoảng sẽ có tiểu Thập Lục, Thập Thất a ca đến thay đổi không khí, bối lực gia đến làm vận động, những điều ấy phối hợp cùng đọc sách thì cuộc sống sẽ không nhàm chán”.

* Nghĩa là đi tìm tình yêu mới ạ *khụ khụ*

“Theo những gì tiểu thư nói thì bối lực gia chẳng phải rất đáng thương, lại thiệt thòi?”

“Ngài ấy đáng thương chỗ nào, thiệt thòi ở đâu? Đây gọi là đôi bên cùng có lợi, sẽ không ai thấy đối phương phiền hà”.

“Bối lực gia chẳng những phải cung cấp hết thấy tiền ăn tiền mặc cho tiểu thư, theo như mấy lời tiểu thư vừa nói, gia còn phải chịu trách nhiệm về một hoạt động giải trí hạng nhất của tiểu thư người, giúp cho tiểu thư không đọc quá nhiều sách mà sinh ra nhàm chán. Nhưng mà nghe mãi nó tỷ cũng không thấy gia được lợi chỗ nào, hay là nó tỷ nghe sót ở đâu rồi?”

“Tiểu Thúy!” Đông Thục Lan vươn tay vỗ mạnh vào vai Tiểu Thúy. “Người phải nhớ kĩ rằng tâm lý cảm thông chỉ nên được dùng đúng lúc đúng chỗ, nhất định không thể dùng linh tinh, nó có tính nguy hiểm nhất định, nếu không được dùng đúng cách có thể sẽ đem đến hậu quả nặng nề”.

“Tiểu Thúy biết, tiểu thư đã nói rất nhiều lần rồi”. Tiểu Thúy có chút buồn bực, nàng căn bản là theo không kịp lối tư duy của tiểu thư, nàng cũng không rõ tại sao khi nói chuyện bản thân lại bắt giác nảy ra ý cảm thông.

“Vậy nên mấy lời đồng cảm với bối lực gia vừa rồi nhất định không được để cho ngài ấy nghe được. Còn nữa, người vừa có một nhầm lẫn khá nghiêm trọng mà ta phải sửa lại cho đúng: có được một bà xã như ta thì bối lực gia mới có thể bớt lo được, nếu người nào cũng giống như Niên trắc phúc tấn vậy thì phủ Tứ bối lực còn thái bình được như ngày hôm nay không? Gia có thể không cần ngủ luôn”.

“Tiểu thư nói rất có lý”.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan nặng nề, Tiểu Thúy vừa vén rèm lên liền nhìn thấy Chu Lan Thái cùng Lỗ Thái. Vẻ mặt của Lỗ Thái trầm tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì, càng ngày càng có hương vị núi băng. Chu Lan Thái thì lại đang nhin cười, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ: Ta đang nghe lén, mấy lời vừa rồi ta đều nghe được hết.

“Ai vậy?” Đông Thục Lan chậm rãi ra khỏi phòng.

“Tham kiến thứ phúc tấn. Bối lực gia cho mời”. Lỗ Thái ôm quyền.

“Ồ, người biết là vì chuyện gì không?”

“Tại hạ không rõ lắm, nhưng mà Thập Nhị a ca cùng Niên kiểm thảo đều đang ở thư phòng chờ thứ phúc tấn”. Lỗ Thái đáp.

Chủ tớ hai người liếc mắt nhìn nhau. “Tốc độ nhanh thật đấy”.

“Thứ phúc tấn yên tâm, chắc hẳn cũng không có chuyện gì đâu”. Chu Lan Thái vẫn giữ ý cười dào dạt, hẳn bây giờ có lòng tin tuyệt đối vào Đông thứ phúc tấn.

“Không có chuyện gì mà lại cần đến hai vị nhất đẳng thị vệ đích thân tới mời một vị thứ phúc tấn tay trái gà không chặt như ta? Chu Lan Thái, lời nói của người đúng là không thuyết phục gì cả”. Thục Lan có ý giễu cợt.

“Thứ phúc tấn lo lắng quá rồi, là tự Chu Lan Thái muốn tới”.

“Được rồi, đi thôi. Các người dàn trận như thế này lại làm Tiểu Thúy sợ”.

“Này Chu Lan Thái, Thập Nhị a ca tại sao lại ở thư phòng? Ngài ấy tìm gia có chuyện gì sao?”

“Thập Nhị a ca đang cùng gia bàn bạc chuyện ngày mai mang các vị phúc tấn cùng cách cách đi du hồ thì nghe được chuyện trong hoa viên nên quyết định ở lại”.

“Muốn xem trò vui giống người?” Đông Thục Lan liếc xéo Chu Lan Thái một cái.

Vừa trò chuyện bốn người vừa đi tới thư phòng, Đông Thục Lan rất cung kính thi lễ với Dận Chân, phúc tấn và Thập Nhị a ca Dận Đào. Niên Canh

Nghiều tiến lên một bước, ôm quyền: “Hạ quan tham kiến thứ phúc tấn”.

“Niên kiểm thảo có lễ”. Thục Lan khẽ nhếch môi.

“Vừa rồi trong hoa viên, Niên mỗ vì lo lắng cho thân thể của muội muội mình mà nhất thời vội vàng gây ra điều thất lễ, xin thứ phúc tấn tha lỗi. Hạ quan xin bồi tội với thứ phúc tấn”. Nói xong Niên Canh Nghiêu liền cúi người thật thấp.

“Ừm”. Đồng Thục Lan gật đầu một cái.

Những người khác sau khi đợi nửa ngày vẫn không thấy Thục Lan nói tiếp thì mới hiểu nàng căn bản không định nói thêm câu gì. Cục diện có phần đóng băng nhưng Dận Chân cùng phúc tấn lại không có ý định giải vây.

“Hôm nay là hạ quan thất lễ trước, nhưng mà thứ phúc tấn tựa hồ không có thói quen giúp người khi gặp nạn”. Niên Canh Nghiêu bắt đầu gây khó dễ.

“Thì ra bồi tội là giả, hỏi tội mới là thật”. Đồng Thục Lan khẽ cúi người quay sang phúc tấn: “Xin phép phúc tấn cho thiếp thân hỏi một câu, trong phủ này có quy định nếu một trắc phúc tấn không khỏe thì thứ phúc tấn bắt buộc phải đi hầu không?”

“Không có”. Ô Lạt Na Lạp Thị khẳng định.

“Cảm ơn phúc tấn”. Hỏi xong, Thục Lan xoay người nhìn về phía Niên Canh Nghiêu: “Niên đại nhân nghe rõ rồi chứ? Quy định này không hề có. Phủ nào cũng có quy củ của nó cả, Niên đại nhân tốt hơn hết vẫn nên hỏi cho rõ ràng rồi hãy quay lại đây gây khó dễ, bằng không lệnh muội lại phải khó xử. Ngài cũng biết phủ Tứ a ca là nơi chú ý quy củ nhất, người nào phạm sự này, ta lại không có hứng thú đi tranh công việc với nha hoàn”.

“Ngươi!”

“Được rồi, Niên kiểm thảo, tuy rằng ngươi đầy bụng kinh luân nhưng muốn đấu võ mồm với Đồng thứ phúc tấn thì thua chắc rồi”. Thập Nhị a ca cười giải vây.

“Ta không so kiến thức với nữ nhân”. Niên Canh Nghiêu hừ lạnh.

“Theo ta thì nữ nhân không thềm chấp nhặt với ngươi mới đúng, hung khâm* của ngươi làm sao rộng lớn bằng nữ nhân được!” Đồng Thục Lan trừng mắt.

* Hung khâm là trí tuệ, lòng dạ, tấm lòng. Nhưng khi tách ra thì “hung” là ngực (ho khan) mà “khâm” là vạt áo. Thục Lan bảo “hung khâm” của Niên nhị ca không “rộng lớn” bằng nữ nhân thì có thể hiểu theo hai nghĩa: trí tuệ không bằng hoặc vòng 1 không bằng *ho dữ dội* Quá ti bỉ!

“Phụt!” Một ngụm trà của Dận Đào lập tức phun ra ngoài, tay nâng chén trà của Dận Chân cũng không hiểu sao run rẩy, Chu Lan Thái hai môi mím chặt, hai nắm tay siết lại, hần cổ gồng không để bản thân phát ra tiếng cười.

Niên Canh Nghiêu mặt ghen đỏ bừng, lắp bắp mãi mới được một câu: “Ngươi... ngươi... làm nhục người nhả nhặn!”

“Thật sao? Câu nào, từ nào làm nhục người nhả nhặn? Thiếp thân tài sơ học thiểu, kính xin Niên tiến sĩ hạ mình chỉ giáo”.

“Thục Lan bớt tranh cãi đi”. Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị ngồi một bên cuối cùng phải mở lời, nói xong nàng rất điềm đạm quay sang Niên Canh Nghiêu: “Chi bằng bây giờ Niên đại nhân cùng ta đến xem tình hình của lệnh muội, nếu nàng vẫn chưa khỏe thì không bắt buộc tham gia cuộc du hồ ngày mai”.

“Đa tạ phúc tấn đã quan tâm tới xá muội, mời phúc tấn đi trước”.

Chờ hai người rời đi, Dận Chân liền mở miệng: “Nghe nói Niên Canh Nghiêu sắp thành nội các học sĩ, cuối năm sẽ đến Tứ Xuyên nhậm chức Tuần phủ. Hoàng a mã rất ít khi trọng dụng một người như vậy, tốc độ thăng chức của hắn nhanh hiếm thấy”.

“Ý của Tứ ca là...”

“Ý của gia là nếu lần sau thiếp thân gặp hắn thì nên khách khí với hắn một chút”.

“Nàng đã hiểu thì ta cũng không cần nhiều lời nữa”.

“Thiếp thân đã rõ. Thiếp thân cáo lui”. Đồng Thục Lan cung kính thi lễ với hai vị a ca rồi rời đi.

“Tứ ca, thứ phúc tấn thường xuyên nói mấy lời khiến người ta kinh ngạc như vậy sao?” Dận Đào cười hỏi.

“Không”. Dận Chân không muốn nhiều lời.

Hiển nhiên Thập Nhị a ca cũng hiểu rõ điều này, đề tài buổi nói chuyện lại quay về cuộc du hồ ngày mai tại Thù ra Đức sơn trang.

Chương 75: Du Hồ Thừa Đức

Khu Hồ Chiêu của Nhiệt Hà có rất nhiều cảnh trí được làm phỏng theo kiến trúc lâm viên vùng Giang Nam, đối với người đã đến Tô Hàng nhiều lần, hơn nữa khi bé còn đích thân khảo nghiệm nước hồ Tây* (hồi nhỏ lúc đang ngồi thuyền du ngoạn không cẩn thận bị ngã xuống hồ) như Đông Thục Lan, mấy thứ hàng giả kia không thể nào lọt vào mắt xanh của nàng được. Có điều Thục Lan lại rất thích nghe những lời giới thiệu của Thập Nhị a ca, nàng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn nói chen vào một hai câu. Xem ra nhi tử của Khang Hi không có ai là kẻ tài năng tầm thường. Nghe nói Thập Nhị a ca có sở trường trong lĩnh vực hội họa, Tam bối lạc mới là người nổi danh vì học sâu biết rộng, nhưng hiện giờ theo nàng thấy, Thập Nhị cũng là một người học vấn phong phú, hẳn giúp nàng hiểu thêm những kiến thức mà trước kia nàng chưa từng biết đến.

* Ở Hàng Châu.

Lý thị cùng chúng nữ quyến cũng không phải là một đám người ngu ngốc, so với việc ngồi nhìn cảnh tượng gây văng đầu khó chịu cùng tăng a-xít dạ dày như cảnh Niên thị quần lấy gia, họ thà chen chúc đến chỗ Đông Giai Thị cùng Thập Nhị a ca nói chuyện phiếm còn hơn. Cũng vì vậy mà đoàn du lịch của đại gia đình Tứ bối lạc bị phân hóa thành hai cực, đằng trước là nhóm bà xã của Tứ a ca đang hăng hái vây quanh Thập Nhị a ca nghe hẳn thuyết minh về cảnh đẹp ven đường cùng những câu chuyện dân gian có liên quan, đằng sau là Dận Chân, phúc tấn, Niên thị cùng Niên Canh Nghiêu đang bước đi chậm rãi. Chỉ có điều sắc mặt của Tứ a ca thật sự không thể coi là đẹp được.

Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị thấy thế trong lòng cũng ngầm bất mãn với Niên thị. Hôm qua nàng đã nói nếu như thân thể không khỏe thì đừng miễn cưỡng. Nhưng mà với tính tình của Niên thị, nàng biết thừa có nói bao nhiêu cũng vô ích, Niên trắc phúc tấn làm sao có thể bỏ qua cơ hội khoe khoang với mọi người nàng được bối lạc gia sủng ái như thế nào. Nhưng mà nữ quyến của Tứ a ca lại vây hết xung quanh Thập Nhị a ca thì còn ra thể thống gì! Bây giờ nàng mà bỏ Niên thị một chỗ thì chẳng khác nào cho Niên Canh Nghiêu một bạt tai khiến hẳn mất mặt trước tất cả mọi người, thế nhưng nếu nàng bảo gia đưa Niên thị quay lại viện của mình rồi để Thập Nhị a ca tiếp tục giúp mọi người du hồ thì cũng không ổn, chuyện này nếu lan truyền ra ngoài sẽ...

Thập Nhị a ca ở đầu bên kia cũng đang thâm kêu khổ, hẳn đã cố gắng bước chậm rãi hết mức có thể, gặp cảnh đẹp nào cũng cố đào bới tất cả những câu chuyện mình biết ra kể rồi mới dám cất bước, nhưng vì lẽ gì mà mấy bóng người đằng sau cứ càng ngày càng xa?

Thấy bộ dạng đáng thương hết nhìn trước lại nhìn sau của Dận Đào, Đông Thục Lan liền mở miệng giúp đỡ hẳn một phen.

“Trắc phúc tấn, đi được một đoạn như vậy chân Thục Lan cũng hơi mỏi rồi, chỉ bằng chúng ta đến khu đình nghỉ chân phía trước ngồi một lát rồi ăn chút gì đó, trắc phúc tấn thấy thế nào?” Nàng quay sang hỏi Lý thị. Ô Lạt Na Lạp Thị không có mặt, Lý thị đương nhiên trở thành người có địa vị cao nhất trong đám nữ quyến.

“Cứ theo ý muội muội đi, làm phiền Thập Nhị a ca”. Lý thị cũng hiểu vấn đề, các nàng phải từ từ thôi, chẳng lẽ lại bỏ mấy người đằng sau không quan tâm

“Không phiền không phiền”. Thập Nhị a ca vội vàng gật đầu đáp ứng.

Các nô tài nghe vậy thì nhanh chân chạy vào đình quét tước rồi bày điểm tâm cùng hoa quả trong hộp ra.

“Có cần phần một ít cho nhóm người của Tứ ca không?” Dận Đào nâng chén trà đứng bên ngoài đình.

“Có câu ‘tú thực khả xan’*, sắc đẹp trước mặt như vậy bối lạc gia còn sợ đói sao? Thập Nhị a ca lo xa rồi”. Câu trả lời của Lý thị mang đầy vị chua.

* Sắc đẹp có thể ăn thay cơm=))

Chỉ thấy loáng một cái số thức ăn trên bàn đã giảm đi một nửa. Dận Đào nuốt nước bọt: lòng ghen tị của nữ nhân quả nhiên vô cùng mạnh mẽ! Hẳn không dám nhiều lời nữa, vội vàng xoay người ngắm cảnh vật trên hồ.

Khi nhóm người Dận Chân tới thì nhìn thấy cảnh Thập Nhị a ca Dận Đào đang ngồi ngoài đình, mặt hướng ra hồ, tay thì lật giở một quyển sách, đằng sau là một nô tài vác ô giúp hẳn che nắng. Chúng nữ quyến trong đình thì đang ngồi quanh bàn đá, ồn ào chơi bài.

Dận Chân cùng phúc tấn liếc nhìn nhau, hiển nhiên hai người đều có cùng một ý nghĩ: Đông Thục Lan đúng là chuẩn bị đầu vào đấy, ngay cả sách với bài cũng cầm theo.

“Thứ phúc tấn chuẩn bị đầy đủ thật đấy”. Niên thị cảm thán.

“Không dám, chỉ là thói quen trước khi ra cửa phải mang theo quyển sách cùng bộ bài mà thôi, nhắc đến mới thấy tiếc cho Thập Nhị a ca, cảnh sắc bên hồ đẹp như vậy, nếu có bút mực ở bên thì chắc hẳn đã vẽ được một bức tranh lưu truyền hậu thế rồi”. Đông Thục Lan trả lời nhặt nhẻo.

“Thứ phúc tấn quá khen”. Thập Nhị a ca gấp sách lại, may mà có Đông Giai Thị mang sách cho hẳn đọc giải sầu, nếu không cứ nhìn nữ quyến của Tứ ca

chơi bài phần khích như vậy, hẳn lại ngồi không một bên thì thật là ngửa ngáy khó chịu.

Người thông minh đều thấy được Đông Thục Lan vừa ngằm trách tốc độ của bọn họ quá chậm, vì thế Dận Đào khi thấy mọi người đã tụ tập đông đủ liền nói: “Vậy chúng ta tiếp tục đi đến Yên Vũ lâu trên đảo Thanh Liên thôi”.

Nhưng có người nào đẩy hết lần này đến lần khác cứ muốn khiêu chiến sức chịu đựng của mọi người: “Bối lạc gia, chân thiếp thân hơi mỏi, hay là chúng ta ngồi trong đình nghỉ ngơi một lát?” Nói xong còn dùng bàn tay trắng trẻo giả bộ dấm dấm chân.

Đông Thục Lan nhìn về phía phúc tấn với vẻ mặt khâm phục, từ đầu đến giờ phúc tấn vẫn cùng bọn họ đi với tốc độ rùa bò vậy mà nàng vẫn chưa bạo phát, khả năng kiềm chế không còn gì để bàn cãi, đúng là cường nhân chân chính!

“Thân thể muội đã mệt mỏi thì tốt nhất nên để Niên đại nhân đưa về nghỉ ngơi đi”. Không thể nhịn được nữa, Ô Lạt Na Lạp Thị cuối cùng cũng bùng nổ. Câu này nhận được ánh mắt nhất trí ủng hộ của tất cả nữ quyến – phúc tấn nói quá đúng!

“Không không, thiếp thân không mệt, thiếp thân vẫn đi được”. Hai tay mềm yếu không xương của Niên thị nhanh chóng nắm lấy tay Tứ a ca, nước mắt của nàng như trực trào ra.

Chắc vì dựa gần Tứ Tứ hơn nên Niên thị liền phát hiện được sự mất hứng của bối lạc gia, suốt chặng đường còn lại nàng không dám kêu mệt nữa, chỉ sợ phúc tấn nghe thấy sẽ mang nàng về. Đường nhiên cũng có khối người vui sướng hả hê khi nhìn thấy cảnh này.

Niên thị thay đổi chiến lược, bắt đầu đối đáp cùng Thập Nhị a ca để thể hiện trình độ thơ văn của bản thân, thỉnh thoảng khi đi qua các cảnh đẹp nàng lại ngâm một hai câu thơ, Thập Nhị a ca tự nhiên cũng tùy thời phụ họa vài câu, Dận Chân cùng phúc tấn thì không nói chen câu nào.

Niên Canh Nghiêu đương nhiên sẽ ủng hộ muội muội của mình. Lần trước khi tỷ thí với công chúa Triều Tiên, muội muội của hắn ngã bệnh không tham gia, bên ngoài thấy vậy lại đồn đại mấy lời khó nghe vô cùng, người ta nói muội muội của hắn không có chân tài thực học, chỉ dựa vào sắc đẹp để nhờ người tăng bốc, vậy nên mới chột dạ, cáo ốm không dám tỷ thí cùng công chúa Triều Tiên, để cho Đông Giai Thị kia được nổi bật một phen. Nhưng hôm qua hắn nghe thấy Đông Giai Thị kia nói ra mấy lời thô tục vô cùng, quả thực là trí thức quét rác, sao có thể đem ra so sánh với muội muội của hắn được. Niên Canh Nghiêu bắt đầu có ý nghĩ muốn giành lại cho muội muội của mình chút mặt mũi, hắn bèn mở lời: “Không biết Đông thứ phúc tấn đối với câu thơ của xá muội có gì chỉ bảo không?”

Dận Đào nở nụ cười rồi thăm than trời, cái tên Niên Canh Nghiêu này đúng là không biết khó mà lui, xem ra ngày hôm qua bị dạy dỗ một trận còn chưa ngấm. Hẳn lại có trò vui để xem rồi, không biết ngày hôm nay thứ phúc tấn sẽ nói ra những lời kinh người gì đây? Khi nào quay về hắn phải đem ra kể mua vui cho các huynh đệ một lượt mới được, ai bắt mấy chuyện cười xung quanh Tứ ca trước nay đều khan hiếm đến đáng thương đâu, hai năm gần đây may nhờ công sức của Đông Giai Thị thì mới nhiều lên được một ít.

Những người khác thấy thế đương nhiên cao hứng vô cùng, trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi, bọn họ lại có trò hay để xem. Có điều nói thế nào mọi người đều hi vọng Đông thứ phúc tấn sẽ thắng, chèn ép khí thế của Niên thị một chút.

“Đông thứ phúc tấn?” Niên Canh Nghiêu cao giọng.

Mọi người quay sang thì phát hiện ra nữ nhân nào đấy căn bản không hề nghe lọt tai mấy lời của bọn họ, nàng còn đang nghiên cứu hồ nước vô cùng chăm chú. Dận Đào vươn đầu ra nhìn thì phát hiện thứ nàng đang chú ý đến là đám cá chép* trong hồ, “Thứ phúc tấn thích cá chép sao? Để khi nào ta cho người đưa hai con đến chỗ thứ phúc tấn”.

(*) Nguyên văn là nhắc tới mấy con cá chép koi nè:

Thục Lan lập tức ngẩng đầu, mắt sáng như sao: “Thật hả? Nói vậy thì Thập Nhị a ca ăn loại cá này rồi sao? Vị như thế nào? Chế biến kiểu gì thì ăn ngon nhất?” Đông Thục Lan thấy mấy con cá chép to như vậy thì đột nhiên thèm ăn cá sống thái lát* vô cùng. Đã bao nhiêu năm rồi chưa ăn nhỉ? Chỉ cần nghĩ đến là nước miếng của nàng đã chảy thành dòng.

* Là món sashimi, nguyên văn là “sinh ngư phiến”.

Người nghe đen mặt tập thể: ăn cá chép? Thấy đôi mắt sáng như sao của Thục Lan, Dận Đào không hề muốn làm nàng mất hứng một chút nào, nhưng mà... “Đây là cá cảnh, cho nên...” Hẳn thật sự không biết nói thế nào cho phải.

Niên Canh Nghiêu vẻ mặt khinh bỉ, tại nơi cảnh sắc nên thơ như thế này mà chỉ nghĩ đến ăn, đúng là quá mức tục khí, không thể so sánh với muội muội của hắn được, chẳng hiểu sao một người như vậy lại được Hoàng thượng phong làm bác học phu nhân?

“Vậy Thập Nhị a ca có biết chỗ câu cá nào gần đây không?” Bạn học Thục Lan chỉ cần nghĩ đến cá sống thái lát là lại bị kích thích, muốn ăn quá muốn ăn quá!

“Thứ phúc tấn, ở nơi cảnh sắc nên thơ như thế này lại đề cập đến chuyện ăn uống có vẻ không hay lắm”. Niên Canh Nghiêu không nhịn được mở miệng.

“Ồ thật xin lỗi. Mọi người cứ tiếp tục đi”. Thục Lan nói xong liền xoay người tiếp tục nghiên cứu cá chép trong hồ, mơ mộng đến món cá thái lát của bản thân, bộ dạng thèm khát như muốn chảy nước miếng tằm bô cho đàn cá trong hồ luôn vậy. Mấy chuyện kiểu này không cần thiết phải tranh luận, mặc dù nàng chắc thắng một trăm phần trăm nhưng hôm qua Tứ Tứ đã nhắc nhở phải biết đường giữ chút mặt mũi cho tên Niên Canh Nghiêu kia, nếu nàng chẳng may làm hắn tức học máu thì sẽ chấn động đến vua quan. Đông Thục Lan sau khi tính toán thiệt hơn xong liền không chút do dự tha cho Niên Canh Nghiêu lần này.

“Nghe nói Hoàng thượng phong thứ phúc tấn làm bác học phu nhân, nhất định thứ phúc tấn phải là người văn chương đầy mình, vậy thì xin chỉ điểm một hai cho câu thơ vừa rồi của xá muội”.

Đối với mấy câu khiêu khích chẳng có gì tốt đẹp này, một chút ý muốn nghênh chiến Thục Lan cũng không có: “Câu thơ của trác phúc tấn làm gì đến phiên thiếp thân chỉ điểm, Niên đại nhân không phải là đang cố tình làm khó thiếp thân đây chứ? Và lại danh vị bác học phu nhân này là do Thánh thượng đích thân ban tặng, nếu Niên đại nhân nghi ngờ quyết định của Thánh thượng thì hẳn nên tìm ngài thắc mắc mới phải, tìm đến thiếp thân thì hơi vô nghĩa”.

“Thứ phúc tấn hình như từ chối hơi khiên cưỡng rồi, đây chỉ là chuyện trao đổi thi từ, đâu có nghiêm trọng đến mức ấy”.

Đồng Thục Lan nhìn về phía Tứ a ca, ý tứ trong mắt rất rõ ràng: kẻ tiếp xin gia tự mình giải quyết, nếu để nàng tiếp tục thì kết quả không thể nói trước được. Những người khác cũng theo Đồng Thục Lan nhìn về phía Tứ bối lạc, chờ Dận Chân hạ quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Nhắm Nháp Bánh Mật

Tứ Tứ còn chưa kịp lên tiếng thì một thị vệ đã vội vã chạy tới báo tin Hoàng thượng chuẩn bị đến Nhiệt Hà trước hai tháng. Thập Nhị a ca cùng Niên Canh Nghiêu là những người đi đầu nên phải trở về gấp rút chuẩn bị. Hai người sau khi cáo từ Tứ bối lạc cùng phúc tấn liền rời đi, trận khiêu chiến vừa rồi hiển nhiên không đi đến hồi kết. Mọi người trải qua quãng đường còn lại trong bầu không khí nặng nề, dù sao chúng nữ nhân ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ tới cảnh tượng Tứ a ca làm người dẫn đường, vừa đi vừa giúp bọn họ giới thiệu cảnh đẹp.

Đêm đó Dận Chân hỏi một câu nằm ngoài dự liệu của Thục Lan: “Nàng muốn đi câu cá à?” Trong mắt Tứ Tứ, cô vợ này của hần bình thường ngoại trừ đọc sách ra thì không có thêm hoạt động tiêu khiển nào, đúng tiêu chuẩn cửa chính không đi cửa sau không bước, vậy nên hôm nay khi nghe nàng hỏi Thập Nhị về chuyện câu cá, Tứ a ca liền có chút bất ngờ.

Đồng Thục Lan hơi sững sốt nhưng vẫn gạt đầu, thật ra mục đích của nàng không phải là câu cá, mà là ăn cá. Ăn cá sống thái lát đương nhiên phải cần đến cá tươi, mà “tươi” nhất là câu từ dưới sông lên rồi ngồi ăn luôn bên bờ.

“Nàng biết câu?”

“Không biết”. Nữ nhân nào đây vô cùng thành thật. Kinh nghiệm câu cá duy nhất nàng có được ở kiếp trước là giả trang làm hình nộm câu cá có chức năng thông báo. Nghĩa là thế này: nhóm bạn của nàng sau khi gắn mồi và quăng dây xong liền đưa cán câu cho nàng cầm, đợi đến khi nào cá mắc câu, bạn học Thục Lan của chúng ta sẽ kêu lên, lúc ấy nhóm bạn của nàng sẽ đến thu dây bắt cá.

Dận Chân suy nghĩ một lát rồi nói, “Chờ hai ngày nữa thời tiết ấm hơn ta sẽ dẫn nàng đi câu cá”.

“Không mang theo Niên trác phúc tấn?” Đồng Thục Lan đột nhiên ngẩng đầu.

Dận Chân im lặng không nói, có điều thân thể hai người đang dính lấy nhau nên Đồng Thục Lan rất dễ dàng cảm giác được hần không muốn vào lúc này, dưới tình huống này, nói về người này.

Thục Lan nhún vai, từ trên người Tứ Tứ lăn xuống, nằm ngang trên giường: “Không phải là thiếp thân lòng dạ hẹp hòi, nhưng ngài thử ngắm lại xem ngày hôm nay một mình trác phúc tấn đã lãng phí bao nhiêu thời gian, hại mọi người phải bỏ qua bao nhiêu cảnh đẹp, hơn nữa nàng còn không tự thấy áy náy chút nào. Khiến cho tất cả mọi người không vui mà nàng vẫn không chịu ý thức. Những người khác thiếp thân không có ý kiến, nhưng mà nếu nàng đi, thiếp thân thà ngồi trong phòng chép sách còn hơn”. Nói xong nàng liền ngáp một cái.

“Ta biết nàng khoan dung độ lượng* rồi”. Dận Chân nghiêng người phủ lên Thục Lan, tay còn xấu xa nhéo nhéo hai *** đầy đặn của nàng. Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng chạy trời chết của Niên Canh Nghiêu lúc ấy là Dận Chân lại buồn cười, đúng là lần đầu tiên thấy hần chặt vật như vậy.

* Tứ Tứ lại chơi chữ né. Nguyên văn là “lòng dạ rộng lớn”, ý là “khen” Thục Lan chẳng ghen tuông bao giờ. Mọi người nhớ “hung khâm” còn có nghĩa là “lòng dạ” chứ... *xấu hổ che mặt*

“Quan trọng không phải là khoan dung độ lượng gì cả. Tự gia trong lòng cũng rõ, thiếp thân cùng trác phúc tấn nước giếng không phạm nước sông mới lợi nhất cho ngài. Niên Canh Nghiêu mặc dù có tài học nhưng tính tình tự cao tự đại, tình cảm huynh muội với trác phúc tấn lại tốt, hẳn nhất định không để nàng ấy bị yếu thế. Chuyện ngày hôm nay gia đã thấy, ngay cả Hoàng thượng thiếp thân cũng nhắc đến vậy mà hần còn không chịu buông tha. Nếu thiếp thân đấu với hần thì sự tình sẽ gây náo động, đối với gia trăm hại không một lợi. Nhưng nếu hôm nay thiếp thân cố tình thua hần thì chẳng khác nào làm mất thể diện của Hoàng thượng, sau đây thiếp thân không cần mở miệng nhờ, người Đông gia sẽ tự ra mặt muốn bối lạc gia khẳng định lập trường. Bất luận ai thua ai thắng, đối với gia cũng chỉ có hại mà thôi. Vậy nên thiếp thân mới cho rằng bản thân càng ít tiếp xúc với trác phúc tấn càng tốt. Thực ra việc này trong lòng gia hiểu rõ hơn thiếp thân”.

“Cố tình thua? Vậy mà nàng cũng dám nói ra miệng. Niên Canh Nghiêu là một tiến sĩ, hơn nữa hai người lại đấu thi từ, đây là điểm yếu của nàng”.

“Bối lạc gia đúng là không tin tưởng vào tài ăn nói của thiếp thân. Ngài nên biết lúc Niên Canh Nghiêu trách thiếp thân đề cập đến vấn đề ăn uống không đúng lúc, thiếp thân có thể đáp lại mấy lời khiến hấn nhồi máu, nghẹn máu hay học máu mà chết”. Vừa nói tay Đông Thục Lan vừa vô thức chọc chọc *** của Dân Chân

“Cái này thì ta tin”.

Tay nàng lập tức bị nắm có chút đau, hai mắt mở lớn nhìn Dân Chân một cách khó hiểu, nàng nhìn ánh mắt thâm trầm của Dân Chân một hồi mới ý thức được động tác của bản thân có vẻ hơi ***. “Mặc dù thỉnh thoảng ối ra chút máu cũng tốt cho hệ tuần hoàn nhưng thiếp thân thiết nghĩ lúc đó còn đang trong son trang của Hoàng thượng, nếu tên Niên Canh Nghiêu kia thô huyết thật thì chẳng những bản thiêu còn có thể mang đến phiền toái lớn cho gia, suy tính một hồi thiếp thân liền quyết định tha cho hấn”.

Nhìn tiểu nữ nhân nào đấy càng nói càng tỏ vẻ kiêu ngạo, Dân Chân trong mắt tràn ngập ý cười, xem ra hôm nay nàng vô cùng bức xúc, cũng tội cho nàng đến bây giờ mới được bộc phát.

“Thế nào?” Tiểu nữ nhân kiêu ngạo vờn một ngón tay không bị nắm ra chọc chọc vai Dân Chân.

“Biết rồi, chỗ Niên thị ta sẽ nói hộ”.

“Miếng bánh mật* bé bông này làm phiền Tứ bối lạc rồi, mặc dù nó hơi dính một chút nhưng nhai nhiều rất tốt cho việc làm mềm cơ mặt, tránh để cơ mặt thường xuyên cứng ngắt”. Phiến phức được giải quyết xong, bạn học Thục Lan lập tức vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, ngo lơ Tứ Tứ rồi tìm đến Chu Công chơi cờ.

* Bánh mật là “niên cao”, ám chỉ Niên thị.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của người đang ngủ say dưới thân, Dân Chân liền cảm thấy chút bất đắc dĩ, tiểu nữ nhân này nhìn đời quá thấu triệt, thấu triệt đến mức khiến người ta sinh ra sợ hãi, chắc cũng vì lý do này nên đa số thời gian nàng luôn giả bộ hồ đồ, đây giống như một phương thức tự bảo vệ, không đem phiền toái tới cửa, không hiển lộ tài năng, rõ ràng là đến bây giờ Đông gia vẫn chẳng hay biết gì, bằng không bọn họ sao có thể bỏ qua một nữ tử như vậy? Nếu ông trời đã sắp đặt để hấn có được một nữ nhân vốn không thuộc về hấn, sau đó lại giúp hấn khám phá ra những điều đặc biệt ở nàng, vậy thì hấn nhất định sẽ không chịu buông tay, hấn sẽ không cô phụ ý tốt mà ông trời đã ban tặng.

Quả nhiên căn cứ theo những gì Tiểu Thúy báo cáo, kể từ khi bối lạc gia đến viện của Niên trắc phúc tấn một chuyến, trắc phúc tấn liền trở nên thu liễm rất nhiều, thời gian ngồi trong viện cũng lâu hơn. Về phần Niên Canh Nghiêu, vì Hoàng thượng muốn lên đường tới Nhiệt Hà sớm cho nên hấn có rất nhiều công tác chuẩn bị phải gấp rút hoàn thành, thời gian để chú ý đến muội muội mình cũng không có. Đám người vui sướng khi người gặp họa không hề ít, bọn họ bí mật bàn luận với nhau, nội dung chính là: đợt tranh sủng lần này, thứ phúc tấn Đông Giai Thị cao tay hơn một bậc.

Thỉnh thoảng đụng mặt Niên thị ở chỗ phúc tấn, Thục Lan phát hiện nàng ta dùng một loại ánh mắt rất kì quái lại có phần ai oán để nhìn bản thân. Có điều Đông Thục Lan tuyệt đối không tò mò mấy chuyện có thể chuốc lấy phiền toái vào thân như vậy, nàng chẳng quan chuyện Tứ Tứ đã nói gì với miếng bánh mật làm từ nước này, miễn là bánh không dính lên người nàng là được. Nàng còn đang bận nhìn ngón tay đếm ngày, đợi Tứ Tứ mang nàng đi câu cá. Cá sống thái lát không ô nhiễm tinh khiết từ thiên nhiên đó! Bạn học Thục Lan chỉ cần nghĩ đến cảnh Tứ Tứ câu cá còn mình ở một bên cúi đầu ăn hăng say là ngủ mơ cũng muốn cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Cá Của Tứ Gia

Dân Chân quả nhiên giữ lời, chưa đầy hai ngày sau hấn đã mang theo Thục Lan đến bờ sông câu cá. Điều duy nhất khiến Đông Thục Lan khó hiểu là Tứ Tứ chỉ dẫn theo một mình nàng chứ không tổ chức như một hoạt động tập thể. Ông trời ơi, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được sắc mặt của đám nữ nhân sau khi nghe tin, vì cuộc sống yên ổn trong tương lai, có vấn đề gì cần thiết phải hỏi ngay.

“Bối lạc gia, thiếp thân tưởng đây là hoạt động tập thể”.

“Nàng không thích chỉ hai chúng ta ra ngoài chơi à?” Dân Chân quăng cho Thục Lan một cái liếc mắt.

“Ta thích một cuộc sống yên ổn hơn”. Thục Lan lầu bầu tự nói.

Giọng nàng tuy nhỏ nhưng vẫn bị người nào đó nghe thấy được, mặt Dân Chân hiện vẻ không vui: “Có ý gì?”

“Không có”. Người nào đó vội lắc đầu, nói sai rồi. Có lẽ Tứ a ca chỉ mang ý tốt mà thôi, không khí vui vẻ đều bị nàng phá hỏng hết cả. Dù sao đi cũng đi rồi, bây giờ mới lo vấn đề này ra bàn cũng chẳng giúp được gì. Nghĩ vậy mõ Lan vội vàng lái sang chuyện khác: “Kĩ thuật câu cá của bói lạc gia thế nào?”

“Tốt hơn nàng. Có muốn nhân cơ hội này học câu cá luôn không?”

Người nào đó chỉ lắc đầu: “Thiếp thân chịu trách nhiệm ăn là được rồi”.

Chu Lan Thái đi phía trước bỗng dừng lao đảo, thành công nhận được một cái nhìn khinh bỉ từ phía Lỗ Thái. Hắn có chút không phục, nhin không được lên tiếng: “Nếu như thứ phúc tấn muốn ăn cá thì cho phòng bếp làm lúc nào chẳng được, cần gì phải đích thân ra ngoài câu cá?”

“Cá của phòng bếp không đủ tươi”.

“Không đủ tươi?” Sắc mặt Dận Chân lặn nửa trăm xuống, chẳng lẽ người thu mua của phòng bếp dám cả gan làm loạn mua hàng kém chất lượng?

“Ừm. Ăn cá sống thái lát thì phải lấy thịt ngay tại chỗ mới ngon”.

“Cá sống thái lát?” Chu Lan Thái có chút mờ mịt, tách chữ ra thì hắn hiểu, nhưng khi hợp lại... chẳng lẽ là nghĩa trên mặt chữ?!

“Ý nàng là cá thái lát? Ta còn tưởng nàng muốn ăn cá nướng”.

“Cá nướng? Được được, món đó cũng muốn ăn!” Người nào đó lập tức thuận gió đẩy thuyền, chuyện tốt tự động tìm tới cửa ải nào lại từ chối.

Thấy nữ nhân nào đó chỉ cần nhắc đến ăn là tinh thần phấn chấn, các nam nhân đều cảm nín. Sau khi Dận Chân lệnh cho mọi người xuất phát đến một nhánh sông không xa Thừa Đức sơn trang, nữ nhân hưng phấn bắt đầu hoa tay múa chân phân công nhiệm vụ, “Hai người các người chịu trách nhiệm nhặt củi, mấy người các người chịu trách nhiệm nhóm lửa, mấy người các người chịu trách nhiệm xử lí cá, hai người các người chịu trách nhiệm câu cá...” Mõ Lan quá mức phấn khích, vung tay chỉ thẳng vào mũi Dận Chân. Nàng vội vàng thu tay lại, xấu hổ cười cười, “Chi... chỉ nhầm rồi”.

Nàng đúng là hưng phấn quá mức! Dận Chân lắc đầu rồi lệnh cho Đại Nhi Cách cầm dụng cụ câu cá đi theo hắn, Chu Lan Thái thấy vậy cũng xách cần câu theo sau.

Về phần Đông Thục Lan, sau khi phân công xong xuôi liền cùng nhóm ma ma đi kiếm ốc để chuẩn bị phở đồ ăn. Nhưng mà sau khi Lỗ Thái dựng xong đồng lửa, bạn học Thục Lan ăn xong nửa bát ốc, ngay cả bóng dáng một con cá quèn cũng không thấy đâu, nàng không khỏi nổi lên nghi ngờ nghiêm trọng với kĩ thuật câu cá của Tứ Tứ: “Lỗ Thái, Tứ bói lạc thật sự biết câu cá sao?”

“Tứ bói lạc biết câu. Có điều...”

“Có điều...?” Thục Lan có dự cảm không lành.

“Có điều từ trước tới nay chưa ai thấy gia câu lên được con cá nào”. Lỗ Thái rất trung thực.

Đông Thục Lan xám mặt nhưng vẫn không chịu từ bỏ ý định: “Chu Lan Thái cũng vậy à?”

“Thuộc hạ không rõ lắm”.

Đồng thứ phúc tấn khịt mũi, nói chắc chắn: “Xem ra gia là người rất ghét ăn cá!”

“Sao lại vậy?” Tiểu Thúy khó hiểu. Mấy người đứng xung quanh cũng dựng thẳng tai nghe ngóng.

“Nghe nói người nào càng thích ăn cá thì càng câu được nhiều cá”.

“Có chuyện đó sao?” Mọi người cực kì hoài nghi, cái này chưa thấy ai nói bao giờ.

“Tiểu Thúy”. Vì cá sống thái lát, người nào đó đưa ra một quyết định trọng đại: “Người đi canh Chu Lan Thái, ta ra chỗ gia xem sao”.

“Cái này sẽ có tác dụng chứ ạ?” Tiểu Thúy về mặt nghi ngờ.

Đông Giai Thị Thục Lan nói gì làm nấy, tay cầm theo bát ốc, trong miệng ngậm cây tăm, nhanh nhẩu chạy đến tảng đá lớn bên cạnh chỗ Dận Chân câu cá, đem Đại Nhi Cách đá sang một bên giúp việc cho Lỗ Thái.

Trước mắt đám hạ nhân đang giữ lửa trại bỗng hiện lên một cảnh tượng duy mỹ: Tứ bói lạc mặc thường phục màu xanh đậm nhũm mày ngồi ngay ngắn trên tảng đá, trong tay nắm chặt cần câu, thứ phúc tấn ngồi bên cạnh trên đùi đặt một cái bát nhỏ, cúi đầu lấy tăm nháy ốc ăn sau đó đem vỏ ném vào lòng sông. Miệng nàng bận nhai nhưng vẫn thỉnh thoảng ngẩng đầu xem xét tình hình câu cá của Tứ gia, mà Tứ bói lạc cũng thỉnh thoảng quay sang cùng thứ phúc tấn “nhìn nhau triu mến”. Nếu đám hạ nhân đến gần quan sát thì có thể nhìn thấy khoe miệng đang gật gật của Tứ a ca. Chi tiếc khoảng cách sinh ra mĩ cảm, vì vậy mà nhóm người đang tụ tập quanh đồng lửa đều nhìn thấy một hình ảnh hài hòa êm ả, hơn nữa không ai trong số họ muốn đi phá hoại cảnh tượng ấy.

Thấy ốc trong bát càng ngày càng ít mà nữ nhân đáng ghét bên cạnh lại không hề có ý định cho hắn ăn cùng, Dận Chân rốt cuộc không nhịn được nói:

“Ta muốn ăn”.

“Ồ”. Thục Lan vội vàng lấy tấm nháy một con cho hân: “Chỉ cần phần đầu thôi, chỗ đằng sau không ăn được”.

“Nhỏ quá”.

“Thì đây là ốc nhỏ mà, nó vốn phải như thế. Ăn ốc to thích thật đấy nhưng lại không thơm và tươi bằng loại này”.

“Ồ”.

“Khí trời nóng như thế này thì lũ cá phải thèm ăn mới đúng, tại sao đến giờ này vẫn chưa có con nào cắn câu nhỉ?”

Dận Chân trầm mặc: biết rồi còn nói lung tung, làm mất hết mặt mũi của gia. Có điều vì ăn nên Thục Lan chẳng buồn để ý, nàng giờ bắt ốc trông không lên trời quơ quơ. Lỗ Thái dùng mảnh phi thường dùng khinh công bưng một bát ốc khác vọt đến làm cho Thục Lan sợ hết hồn. Nàng đem bát ốc đưa cho Dận Chân rồi cầm lấy cần câu: “Gia có thể cam đoan là sau khi cá mắc câu ngai sẽ không để nó chạy mất không?”

“Được”. Người nào đó buồn bực trả lời.

Vậy nên cảnh tượng lại thay đổi: thứ phúc tấn xoay người cầm lấy cần câu, bối lực gia bắt đầu cúi mặt ăn ốc. Dận Chân xem Đông Thục Lan nhìn chăm chăm vào mặt sông mà không khỏi cảm khái, hân cũng không nhớ rõ lần cuối cùng bản thân được thả lỏng nhàn nhã như thế này là bao giờ.

Mà Đông thứ phúc tấn của chúng ta lại lần nữa chứng minh tính chuẩn xác của mấy lời tào lao nàng tự nghĩ ra, chưa đầy nửa canh giờ đã có năm con cá mắc câu, mặc dù chúng không lớn nhưng tốc độ cắn câu nhanh chóng đến nỗi tất cả mọi người đều ghen hòng nhìn trần trời. Ngay cả chỗ của Tiểu Thúy cũng đã thu hoạch được hai con cá.

Thế nhưng còn một tốc độ khác nhanh hơn nữa, đó chính là tốc độ ăn cá của Đông Giai Thị Thục Lan! Nàng để đầu bếp giết cá, cắt thành hai nửa rồi lóc xương, sau đó cho người cắt chanh, đem nước chanh tươi mới vắt lên thịt cá, rắc thêm một chút muối, lấy dao cắt miếng, cuối cùng đem miếng cá cho thẳng vào miệng trước sự kinh ngạc tột độ của những người xung quanh. Thục Lan vẻ mặt hưởng thụ nhắm tịt hai mắt lại, đã vậy còn liếm mép rồi than: “Ăn ngon quá”. Bộ dạng hưởng thụ của nàng khiến người ta không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“Tiểu Thúy, vừa rồi ta chuẩn bị thế nào ngươi nhìn rõ chưa?”

“Rất rõ ạ”. Tiểu Thúy vội gật đầu.

“Rất tốt, tất cả lũ cá đều làm như vậy cho ta”. Bạn học Thục Lan vung tay lên trời.

“Tiểu thư không để dành mấy con làm cá nướng à?”

“Cá nướng?” Thục Lan khó xử, có phần tiếc rẻ nhìn về phía Dận Chân: “Gia, hay là về nhà rồi ăn cá nướng sau, dù sao ăn cá nướng cũng không cần quá tươi, gia thấy thế nào?”

“Nàng câu cá, tùy nàng”.

“Không đúng không đúng, không có gia hỗ trợ thì thiếp thân sao câu nổi. Nếu gia muốn ăn cá nướng... thì... thì...” Đông Thục Lan liếc nhìn Từ Từ một cái, có chút đau lòng, “...nướng ba con đi. Lỗ Thái chọn mấy con nhỏ nhỏ thôi, nướng cá nhỏ có thể ăn được xương, thơm thơm giòn giòn lại không lãng phí”.

Chu Lan Thái ở một bên mặt đầy ý cười, Lỗ Thái thì nhìn về phía Từ bối lực chờ hân ra lệnh.

“Cứ làm theo ý thứ phúc tấn, có điều nướng hai con là được, số còn lại đều làm cá thái lát”.

“Rõ”.

“Bối lực gia, đi câu cá tiếp thôi. Hôm nay có ta ở đây chắc chắn ngài sẽ bội thu. Sau này tuyệt đối sẽ không có ai dám nói ngài không câu được cá nữa!” Nói xong Thục Lan liền quay đi nhắc nhở Tiểu Thúy, hoàn toàn không nhìn thấy bộ mặt hơi ửng đỏ của Dận Chân. Đám hạ nhân cũng cúi đầu thật thấp để gia không phát hiện ra bộ mặt mang đầy ý cười của bọn họ.

“Tiểu Thúy, khi nào xử lý xong mấy lát cá thì đưa tới cho ta luôn. Các ngươi cũng có thể ném thử, nhưng mà người nào bụng dạ yếu thì đừng ăn để tránh đau bụng, rõ chưa?”

“Dạ. Tạ ơn bối lực gia cùng thứ phúc tấn”.

“Được rồi, đi câu cá thôi”.

Chu Lan Thái cùng Lỗ Thái ngồi bên cạnh đồng lửa, ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt: một nữ nhân xinh đẹp cầm cần câu cá, bên cạnh là phu quân của nàng với đĩa cá thái lát trong lòng, thỉnh thoảng hân dứt mấy miếng cá cho nàng ăn nhưng chính mình thì không ăn nhiều lắm. Một chuyện liên tục xảy ra sau đó là cá cắn câu, thứ phúc tấn la lên một tiếng, Từ a ca lập tức đứng dậy đón lấy cần câu, hoàn toàn quên mất đĩa cá trong lòng, mấy lát cá còn lại cứ như vậy bị ném xuống sông cho cá ăn! Đương nhiên không có ai lại để bụng việc nhỏ nhặt ấy.

Khi mặt trời ngả về tây, mọi người chơi vẫn chưa thỏa nhưng đành phải về phủ, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị ra đón thì thấy hai tay Dận Chân trống trơn, không khỏi cười nói: “Bối lạc gia đi câu cá một ngày không biết cá đâu rồi? Thiếp thân vẫn đang chờ cá của ngài để làm đồ ăn đây”. Nàng hiểu rất rõ tài câu cá của bối lạc gia thế nào.

Mọi người rất ấn ý đưa mắt nhìn sang Đông Thục Lan. Thục Lan rút cổ: “Phúc tấn, hôm nay bối lạc gia thật sự câu được rất nhiều cá, tất cả mọi người có thể làm chứng. Chỉ có điều... có điều... bị thiếp thân ăn hết rồi”.

“Ăn hết?” Hai mắt Ô Lạt Na Lạp Thị mở lớn.

“Dạ. Tại cá không to lắm...” Đông Thục Lan gật đầu.

“Ta cũng không biết nàng ăn giỏi như vậy đấy!” Dận Chân hơi lúng túng, ngay cả hắn cũng quên mạng về một con cá cho phúc tấn.

Nữ nhân tham ăn cúi đầu nhận sai, thái độ cực kì thành khẩn.

Ô Lạt Na Lạp Thị che miệng phì cười, xem ra tâm tình của bối lạc gia không tệ, nàng đúng là sáng suốt khi quyết định để hắn cùng Thục Lan ra ngoài chơi.

“Có cần đến chỗ ta ăn thêm chút cơm không?”

“Không cần đâu ạ, Thục Lan thật sự ăn không nổi rồi. Cá bối lạc gia câu rất tươi ngon, thiếp thân không để ý ăn hết mất. Nhưng mà lần sau... lần sau phúc tấn nên đi cùng với bối lạc gia, để bối lạc gia câu mấy con cho người ném thư”.

“Được rồi, được rồi. Cả ngày như vậy chắc muội cũng mệt, về nghỉ ngơi đi”.

“Vâng. Thiếp thân cáo lui”.

Thục Lan nằm vật xuống giường, vẻ mặt thỏa mãn, đây phải gọi là “sống như thần tiên”!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Hồng Lô Tân Nguyên

Kể từ đợt Thục Lan cùng Dận Chân đi câu cá riêng với nhau, thỉnh thoảng khi thỉnh an phúc tấn nàng lại đụng phải Niên trắc phúc tấn, hình như nàng ta luôn cố ý chặn đường Thục Lan rồi ra sức thể hiện sự oán trách của bản thân. Chỉ tiếc nữ nhân tri độn nào đó lại không cảm thấy việc mấy ngày liên tiếp đều chạm mặt Niên thị có gì kì quái, nàng cũng không ý thức đến bầu không khí xung quanh. Nhưng mà ngẫm lại cũng dễ hiểu. Lời cảnh cáo của bối lạc gia vẫn còn đấy, Niên thị không thể cựa vào thân phận trắc phúc tấn của mình để cố ý gây sự với Thục Lan được nữa, nàng ta chỉ dám phát oán khí lúc chạm mặt ở chỗ phúc tấn, thế nhưng nàng ta lại không dám nói rõ ràng vì có phúc tấn ngồi trên kiểm chế. Trong phủ ai cũng biết Đông thứ phúc tấn luôn biết cách lấy lòng phúc tấn, vậy nên gặp phải chuyện gì không trái quy củ Ô Lạt Na Lạp Thị đều nghiêng về phía Thục Lan. Ấy vậy nên khi nhìn thấy Niên trắc phúc tấn tranh sủng thua, không ít người đã đứng trong tối vỗ tay hả hê. Các nữ nhân trong phủ ganh tị thì vẫn ganh tị, nhưng mà so với Niên thị ốm yếu không xương thì họ thà để bối lạc gia chọn Đông Giai Thị còn hơn.

Thật ra Đông Thục Lan cũng rất tò mò muốn biết Dận Chân rốt cuộc đã nói điều gì với khối bánh mật nhỏ mà khiến nàng nghe lời như vậy, thậm chí nàng còn không khóc lóc kể lể với ca ca Niên Canh Nghiêu để hắn đến tìm Thục Lan gây phiền toái. Quả nhiên muốn đối phó với nữ nhân thì hữu hiệu nhất là để nam nhân “yêu mến” của nàng ta ra tay. Thục Lan tò mò vậy thôi chứ không tính toán mở miệng hỏi thăm, có câu “dùng người thì không nghi người, nghi người thì đừng dùng người”, nàng có một trăm phần trăm tín nhiệm dành cho gia của nàng, vậy nên hắn có dùng thủ đoạn gì nàng cũng mặc kệ.

Sau khi Khang Hi tới Nhiệt Hà, một hôm, Tứ bối lạc cho người mời Đông thứ phúc tấn đến phòng khách, nói rằng Long Khoa Đa muốn nhìn nữ hiền chất một lát. Chuyện này như là một đáp án ngầm cho điều mà Thục Lan vẫn thắc mắc trước đó.

Long Khoa Đa là ai cơ chứ?! Ông ta là nhân vật then chốt trong việc giúp Tứ Tử lên ngôi! Hầu như câu chuyện lịch sử nào có Ung Chính thì sẽ có nhân vật này. Còn một điều phấn khích hơn nữa: năm đó lúc nàng tra Baidu về tiểu sử của vị đại nhân vật này thì thấy nhắc đến chuyện Vi Tiểu Bảo trong bộ truyện Lộc Đình Kí của Kim Dung Kim đại hiệp được xây dựng dựa trên nhân vật Long Khoa Đa! Vi Tiểu Bảo chính là thần tượng trong quá khứ và mục tiêu trong tương lai của bạn học Thục Lan! Hắn thủ đoạn, hắn mồm mép, ở hoàng cung hay giang hồ đều có thể gây nên bao sóng gió, kết giao bằng hữu khắp thiên hạ, đến cuối cùng vẫn có thể rút lui an toàn, sống cuộc đời tiêu dao. Đông Thục Lan lòng mạng hưng phấn chạy vội tới phòng khách của khu nhà trước.

Nàng vừa sai bước qua ngưỡng cửa phòng khách liền thấy Dận Chân đang tiếp đón nòng hậu một người đàn ông dáng dấp khỏe mạnh ngồi ở ghế trên, họ đang chuyện trò với nhau rất vui vẻ, nhìn qua có vẻ ông ta chính là Long Khoa Đa! Niên Canh Nghiêu ngồi tiếp khách ở ghế dưới. A mã của Long

Khoa Đa cùng mã pháp của nàng là anh em ruột, tính ra nàng phải gọi Long Khoa Đa một tiếng đại bá. Nghĩ vậy, Thục Lan liền cung kính vung khăn thi lễ với hai vị đang ngồi ghế trên: “Thiếp thân thỉnh an bối lạc gia cùng a mụ ki (đại bá)”.

“Tốt, tốt, miễn lễ”. Long Khoa Đa tươi cười đứng lên, kéo Thục Lan ra nhìn chăm chú một hồi: “Hừm, bộ dạng không tồi, có tư thế gan dạ sáng suốt cùng sự khôn ngoan của nữ nhi Đông gia, đến cả Hoàng thượng cũng dám lừa”. Câu cuối cùng là quay sang cười nói với Tứ a ca.

“Thục Lan không dám”.

“Này...” Long Khoa Đa thấy Thục Lan định quỳ xuống thì nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, “Không có việc gì, mỗi lần nhắc tới sự kiện ba mươi sáu câu ‘xin chào’ là Thánh thượng lại cười rất vui vẻ”.

“Dạ”. Thục Lan cúi đầu nhỏ giọng đáp lời, nàng vô tình nhìn thấy sắc mặt không tốt của Niên Canh Nghiêu ngồi bên cạnh. Ngẫm ra cũng phải, trong phòng khách bây giờ chỉ có hần là phẩm cấp thấp nhất, bản tài học thì Long Khoa Đa cũng là kẻ thành danh từ sớm như hần, thế nhưng Long Khoa Đa lại được Hoàng thượng trọng dụng hơn. Vừa rồi Long Khoa Đa có tình nhắc lại chuyện ba mươi sáu câu ‘xin chào’ chắc chắn là để chỉ ra Đông Giai Thị cũng tài hoa, hơn nữa lại can đảm khác với mười mười Niên thị của hần. Vì vậy mà trong lòng Niên Canh Nghiêu dù không phục nhưng cũng không thể nói gì hơn. Hần hiểu Long Khoa Đa tới lần này là nhắm vào hần, cũng để cảnh cáo vị thứ phúc tấn này dù sao cũng là nữ nhi Đông gia! Mà với thế lực bây giờ của hần thì còn lâu mới có thể chống lại Đông gia.

Sau khi nhàn nhã đàm thoại mấy việc nhà, Dân Chân cho Đông Giai Thị Thục Lan lui xuống để các nam nhân ở lại thương lượng chính sự.

Trên đường trở về tiểu viện, Đông Thục Lan bắt đầu ngẫm nghĩ xem tại sao Long Khoa Đa lại muốn tới thăm nàng vào lúc này? Hai người đều ở kinh thành, nếu có tâm thì vị đại bá này muốn thấy nàng lúc nào chẳng được. Lần trước lúc phế Thái tử mã pháp của nàng làm loạn cả lên nhưng Long Khoa Đa lại không có phản ứng gì, điều này chỉ có thể chứng minh ông ta hoặc là biết dụng ý của Hoàng thượng, hoặc là có con mắt tinh tường và biết nhẫn nhịn! Ai chẳng biết cô ruột của ông ta là mẹ ruột của Khang Hi, tỷ tỷ của ông ta là Hoàng hậu đã qua đời của Khang Hi, mười mười của ông ta bây giờ cũng là quý phi của Khang Hi. Bàn về mưu tính thì mấy người trong dòng họ nàng đúng là thua chắc. Có điều lần này ông ta tới thăm nàng là để chứng tỏ cái gì? Nàng nghĩ mãi không ra, quả nhiên chính trị là trò chơi của người thông minh, nàng vẫn còn rất đần độn, cứ an phận làm sâu gạo đục sách là tốt rồi.

Thục Lan chán nản trở về phòng ngồi vẽ gia phả, tiện thể hồi tưởng lại tiểu sử của những người mà nàng biết. Nhưng cái gia phả này sao quen mắt vậy, nhìn thế nào cũng cảm giác như đã thấy qua ở đâu rồi, hình như là từ một bộ tiểu thuyết nào đó. Sao có thể như vậy được?! Chẳng lẽ có người dựa vào bối cảnh Đông gia để viết tiểu thuyết?

Đột nhiên có một tia sáng chiếu vào mắt Thục Lan khiến nàng hơi giật mình, sau khi định thần nhìn lại thì hóa ra là ánh sáng mặt trời bị phản chiếu sau khi chiếu vào giá bút kim loại. Kim loại? Kim ngọc lương duyên? Đông Thục Lan đập hai tay vào nhau: đây chẳng phải là Thạch đầu kí của Tào Tuyết Cần, cũng chính là Hồng lâu mộng – một trong tứ đại kỳ thư thời hiện đại*?! Một bên là Ninh phủ (Đông Quốc Duy), một bên là Vinh phủ (Đông Quốc Cương), Long Khoa Đa là Ninh Quốc công, mà Ngạc Luân Đại – con trai trưởng của Đông Quốc Cương chẳng phải ai khác ngoài Giả Xá của Vinh phủ, thậm chí những sự việc xảy ra cũng giống nhau như đúc: đều là kẻ tọc tức vị của a mỗ, rồi làm sai sự, bị đoạt tước. Trong Hồng lâu mộng, người cuối cùng kẻ tọc tức vị là con thứ Giả Chính, còn trong lịch sử, người tập tước** chính là a mỗ của nàng, cuối cùng chức vị tại triều của ông sẽ lên tới Thượng thư Công bộ, Giả Chính sau cũng thành viên ngoại lang Công bộ, còn một chuyện trùng hợp hơn nữa là: con gái của Giả Chính là Hiền Đức phi của Hoàng thượng, mà đời sau này Tứ Tử lên làm Hoàng đế nàng không phải cũng trở thành phi hay sao? Nếu a mỗ Khoa Đa của nàng đúng là Giả Chính thì chẳng phải nàng sẽ thành vị Giả Nguyên Xuân đoàn thọ kia?

* Kim ngọc lương duyên = Thạch đầu kí = Hồng lâu mộng.

** Được phong tước theo tước vị của cha ông.

Chuyện này cũng không quan trọng, Đông Thục Lan vội quẳng vấn đề Hiền Đức phi có chết sớm hay không sang một bên. Thành viên của hoàng thất dù có gặp phải chuyện gì đi nữa thì đều tuyên bố ra ngoài là bệnh chết, những tình huống tương tự trong tiểu thuyết và phim ảnh thời hiện đại nhan nhản đếm không xuể, Vì Tiểu Bảo trong Lộc đỉnh kí là một minh chứng: bạn học Tiểu Bảo đến kết thúc chẳng phải là ôm lão bà tiêu dao giang hồ đấy ư? Nói không chừng đại bá Long Khoa Đa của nàng cũng vậy. Ông ở ngoại cung đã lâu, hơn nữa lại thân thiết với Tứ a ca hơn hẳn những vị a ca khác, chẳng lẽ ông lại không hiểu được tính tình của Tứ Tử, không biết cái gì gọi là ăn cháo đá bát? Nếu cũng cậy tài khinh người, không để Hoàng thượng vào mắt giống Niên Canh Nghiêu thì ông sao có thể phục vụ dưới trướng Khang Hi lâu như vậy? Biết đầu tất cả chỉ là tin đồn nhảm, nói không chừng câu chuyện ông bị giam lỏng mà chết (như những gì lịch sử viết) chỉ nhằm mục đích ngăn chặn những kẻ muốn tìm ông nhờ vả mà thôi. Một trong những dấu hiệu rõ ràng nhất là đệ đệ của nàng sau này cũng được phong tước Công, trong đó cũng có chữ ‘Vinh’ thì phải. Nếu đúng là Tào Tuyết Cần dùng bối cảnh Đông gia để viết Thạch đầu kí thì cũng không có gì bất ngờ khi cảnh ngộ sau này của ông ta lại thành như vậy. Phải biết rằng ngoài Long Khoa Đa thì dòng tộc họ Đông cũng có không ít người giữ chức vị quan trọng trong triều, thậm chí có người còn gọi đùa là ‘nửa triều Đông’, có thể thấy được Đông gia có thế lực đến mức nào. Mặc dù đến thời Ung Chính, Càn Long không còn Long Khoa Đa nhưng Đông gia vẫn vô cùng phồn thịnh. Vị Tào Tuyết Cần này lại không sợ chết, dám lấy nhà họ Đông ra để trêu đùa, đánh giá bằng con mắt của mấy lão bát cổ thì những trang sách này chẳng khác nào đi ngược lại đạo lý thông thường, nói chung ông ta thành ra như vậy cũng không thể trách ai.

Thục Lan ôn lại những thông tin mình vừa chấp nối được, càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Thật là đáng tiếc, chẳng biết giờ này Tào Tuyết Cần đang ở nơi nào, bằng không nàng lại tìm được một bản Thạch đầu kí để đọc không biết chừng, dù sao có một thời gian khi đang học cấp hai trung học nàng đặc biệt say mê Hồng lâu mộng cùng bộ phim có Đặng Tiệp và Trần Hiểu Húc đóng. Giả Bảo Ngọc trong phim giống y như những gì sách viết, khiến cho người ta chảy nước miếng, cũng không biết nguyên bản của nhân vật này là người nào trong nhà họ Đông, lẽ nào là Nhị bá Pháp Hải? Là thầy dạy hoàng tử trẻ tuổi nhất Đại Thanh này, tài học của Nhị bá ai ai cũng biết. Thế nhưng mỗi lần Đông Thục Lan nghe được cái tên này là lại liên tưởng đến hòa thượng Pháp Hải trong Bạch xà truyền, phải chăng lúc Tào Tuyết Cần viết sách cũng nghĩ giống nàng cho nên mới để cho Giả Bảo Ngọc xuất gia làm hòa thượng? Nàng càng nghĩ càng đen mặt.

Cuối cùng, thứ phúc tấn Đông Giai Thị đưa ra một kết luận: sản phẩm nghệ thuật vĩ đại nhất thường lấy chất liệu từ cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đẳng Cấp Soái Ca

Khi Đông Thục Lan ý thức đến việc bản thân đã nhầm chán đến mức ôn lại lịch sử dòng tộc Đông Giai Thị thì nàng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nghiêm trọng đến mức nàng phải tiến hành tự cảnh tỉnh, tìm hiểu nguyên nhân, sau đó giải quyết vấn đề.

Nguyên nhân 1: Thiếu sách mới. Phần lớn sách Đông Thục Lan mang từ kinh thành đến Nhiệt Hà lần này đều là sách cần sao chép lại, số sách mới chưa đọc lại không mang theo bao nhiêu. Đây là một sai lầm nghiêm trọng! Đã thế chủ nhân của biệt uyển này không phải là văn thần thì cũng nhất định là người yêu phong hoa tuyết nguyệt, bên trong thư phòng của hắn đa số là mấy cuốn thi từ ca phú mà Đông Giai Thị Thục Lan không mấy hứng thú hoặc vài quyển sách rập khuôn từ thời bát cổ.

Nguyên nhân 2: Muốn ra ngoài. Ngẫm lại mấy ngày nay nàng không đến Thừa Đức sơn trang du sơn ngoạn thủy thì cũng theo Tứ Tứ đi câu cá, nàng không thể phủ nhận bản thân một phần vì thích ra ngoài vui chơi mà không thể tĩnh tâm chép sách được. Dù sao bản thân việc chép sách đã mang đến cảm giác chán nản rồi, trong binh pháp đã nói: đánh một tiếng trống dừng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống dừng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống dừng khí không còn. Mặc dù có mang cái danh tốt đẹp là ôn cũ hiểu mới, với lại Thục Lan cũng hiểu một thực tế là nếu đọc lại một quyển sách nhiều lần thì cái nhìn của bản thân đối với những sự vật sự việc bên trong cũng sẽ có sự thay đổi, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc phải lặp lại một chuyện đã làm lúc trước là nàng liền không sao hăng hái nổi. Đối với nữ nhân có thân phận như nàng thì chuyện ra ngoài du ngoạn có lần này nhưng chưa chắc đã có lần sau, tuyệt đối không nên mang hi vọng xa vời, càng không nên ảo tưởng, bằng không sẽ tự rước phiền toái vào thân. Trước kia khi đọc truyện xuyên không có vô số nữ chính còn xui xẻo hơn cả nàng, điều này làm cho nàng người ngoại địa phần nào, có điều không ít người cũng biết biến phiền toái thành cơ hội, biết tạo ra bao sóng to gió lớn, nhưng sau khi cân nhắc đến sự an toàn của trái tim (sợ phải đề phòng hậu hoạn quá nhiều dẫn đến đau tim) mỗ heo lười không chút do dự quyết định tự kiểm chế, để người ta bao nuôi còn bản thân lập ổ trong phòng đọc sách vừa an toàn lại vừa thư thái hơn.

Vấn đề còn lại chỉ là lấy sách ở đâu để đọc... Đến thư phòng lớn của Thừa Đức sơn trang tìm sách ư? Bằng vào vốn kiến thức sâu rộng của Hoàng đế Khang Hi, bạn học Thục Lan tin chắc rằng sách trong thư phòng lớn nhất định có thể thỏa mãn nhu cầu của nàng. Chỉ tiếc sách Hoàng đế đọc không thể cho người ngoài mượn, lúc Hoàng thượng chưa tới Thừa Đức thì còn có thể đến mượn sách đọc tại chỗ, bây giờ thì đừng mơ. Nàng bắt đầu tưởng tượng ra cảnh bản thân mượn danh nghĩa thứ phúc tấn của Dân Chân để đến biệt uyển của các a ca đại thần lục sách... thật kinh khủng! Không biết nếu nàng mở miệng hỏi gia thật thì bộ mặt núi băng của hắn sẽ biến thành màu gì. Hay là nhờ tiểu Thập Lục và Thập Thất giúp đỡ nhỉ? Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không sinh ra phiền toái.

Thục Lan chép miệng, ngẫm lại xem bản thân đã bao lâu chưa phải lo thiếu sách đọc? Nàng cũng không nhớ rõ nữa. Nàng đúng là bị làm hư. Bây giờ nàng muốn đọc gì thì chỉ cần lên danh sách, Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc sẽ nhiệt tình tìm về cho nàng. Nhất thời Đông Thục Lan thấy nhớ da diết phòng đọc sách nhỏ của mình ở kinh thành.

Lúc thứ phúc tấn Đông Giai Thị đang tính toán kế hoạch dụ dỗ Thập Lục cùng Thập Thất a ca đi tìm sách giúp nàng thì Tiểu Thúy bước vào cửa, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Tiểu thư, ngoài cổng có một người nước ngoài tóc vàng, mặc dù hắn nói tiếng Đại Thanh nhưng tất cả mọi người đều nghe không hiểu, không biết hắn muốn làm gì”.

“Người nước ngoài? Người nước ngoài thì chạy đến khu viện xa xôi này làm gì?” Đông Thục Lan đứng lên đi ra cửa.

“Nô tỳ cũng không biết nữa”.

Hai người gác cổng đang ngăn ai đó lại, những người khác thì đang vội vàng làm việc của mình, có điều họ không quá chuyên tâm, thỉnh thoảng lại hướng mắt nhìn ra cửa hay vườn tai nghe ngóng.

Hai người gác cổng vừa thấy Đông Thục Lan đi ra ngoài liền vội vàng cúi người: “Thứ phúc tấn”.

Đông Thục Lan gật đầu rồi quay sang quan sát “người nước ngoài tóc vàng” trong miệng Tiểu Thúy... Trời ạ! Xem ra Tiểu Thúy cần giáo dục lại ngay lập tức! Sao lại “người nước ngoài tóc vàng” được chứ, vốn từ miêu tả đúng là sơ sai. Đây phải gọi là soái ca cao cấp mới đúng! Hắn có khuôn mặt của Leonardo, có mái tóc vàng rực rỡ của Tezuka, có đôi mắt xanh thăm thẳm của Fuji, muốn chiều cao có chiều cao, muốn đáng người có đáng người, hắn gấp mười lần kì vọng về soái ca châu Âu của bạn học Thục Lan!

“Tôi có thể giúp gì được anh không (tiếng Anh)?” Thục Lan mỉm cười.

“@!\$%&*%\$#%*8” Khuôn mặt soái ca châu Âu có phần chờ mong.

Mặt Đông Thục Lan cứng lại, dù nàng hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì nhưng có thể khẳng định một điều: hắn không nói tiếng Anh! Chẳng lẽ tiếng Anh không phải là ngôn ngữ giao tiếp quốc tế? Có câu “mặt trời không bao giờ lặn trên đế quốc Anh”, Anh cũng là nước có thuộc địa trải khắp thế giới, không phải sao? Có điều nàng nhớ rằng lúc mới bắt đầu học tiếng Tây Ban Nha, thầy giáo đã nói tiếng Tây Ban Nha là thứ tiếng xếp hạng nhất về độ thông dụng. Hay cứ thử xem thế nào? Nếu lần này bất thành thì nàng cũng không còn cách nào khác ngoài để hai người giữ công trời gô vị cực phẩm soái ca này lại rồi đem lên nhà trước. Cũng không biết Tứ Tứ đã trở lại chưa.

Nghĩ vậy, Thục Lan lại nhìn về phía soái ca, nói: “Tôi có thể giúp gì được anh không (tiếng Tây Ban Nha)?”

Lần này soái ca trở nên cực kỳ kích động, vươn tay phải níu lấy cánh tay Thục Lan. Đông Thục Lan theo trực giác lùi về phía sau mấy bước, Tiểu Thúy thấy vậy vội vã sải bước lên chặn trước người Thục Lan, che nàng ở phía sau: “Người muốn làm gì vậy?”

Cùng lúc ấy hai thị vệ cũng tóm được cánh tay của vị soái ca ngoại quốc này. Soái ca ngoại quốc vừa ra sức giãy dụa vừa liến thoắng nói.

Đông Thục Lan từ sau vai Tiểu Thúy dè dặt vươn đầu ra: “Xin lỗi, mấy lời của anh tôi nghe không hiểu, làm ơn nói chậm lại một chút (tiếng Tây Ban Nha)”.

Soái ca gật đầu thể hiện mình đã hiểu.

“Tên (tiếng Tây Ban Nha)?” kẻ nhất gan nào đẩy núp đằng sau Tiểu Thúy đặt câu hỏi.

“—... %¥###¥...”.

Nàng chớp chớp mắt, nghe không hiểu, có điều cái này cũng không quan trọng. Dù sao mục đích của tên cũng chỉ là để gọi cho tiện thôi, chút nữa nàng tự đặt cho soái ca một biệt danh là được.

Rõ ràng soái ca cũng nhìn ra bộ mặt có phần bối rối của Thục Lan, biết nàng nghe không hiểu nên vội nói thêm vào: “Lang Thế Ninh”. Lần này hắn nói rất chậm bằng tiếng Trung, sau đó về mặt chờ mong nhìn về phía Đông Thục Lan.

Mặc dù soái ca phát âm rất lệch chuẩn nhưng với người từng sống ở nước ngoài như Đông Thục Lan thì cũng nằm trong phạm vi nghe hiểu, ít nhất thì nàng nghe hiểu ba chữ “Lang Thế Ninh” kia. Thật là đáng buồn, nàng cảm thán, đồng thời cũng không khỏi bội phục những người như thế này, đúng là rất có tinh thần mạo hiểm, không biết một câu tiếng Trung mà dám dấn thân đến Đại Thanh. Như nàng kiếp trước đã được gọi là dũng cảm rồi, dám một mình từ châu Á chạy đến châu Âu, từ Bắc bán cầu chạy sang Nam bán cầu, nhưng mà dù sao trước đó bản thân nàng đã làm những công tác chuẩn bị tối thiểu, ít nhất thì muốn giao tiếp cũng không thành vấn đề.

“Đi cùng bạn?” Thục Lan nghĩ rằng hắn có thể nói mấy câu tiếng Trung cơ bản nên trực tiếp hỏi bằng tiếng Trung, ai ngờ soái ca một chút phản ứng cũng không có. Nàng triệt để đen mặt, đừng bảo anh bạn này chỉ biết hai câu tiếng Trung, một câu nói tên, một câu nói quốc tịch thôi nhé? Trường hợp thế này trước đây bạn học Thục Lan đã gặp phải rất nhiều lần, à mà cũng không phải, mấy người kia học nhiều nhất là ba câu: xin chào, cảm ơn, hẹn gặp lại. Bạn học Thục Lan bất lực, đành phải dùng tiếng Tây Ban Nha nói lại một lần nữa. Đông Thục Lan thấy đáng về lắc đầu vô tội của Lang Thế Ninh thì lại bối rối, không biết người này làm thế nào để sống sót vượt đại dương rồi tìm đến cửa viện của nàng?

Đang lúc bạn học Thục Lan phân vân không biết nên cho nô bộc tới nhà trước thông báo có người mất tích rồi để bọn họ đến nhận người, hay là trực tiếp mang người nộp lên thì trong hoa viên có tiếng gọi ầm ĩ, điều này làm cho tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Một nô bộc lanh lợi vội chạy theo tiếng gọi rồi dẫn theo một quan viên nhìn qua tuổi tác không quá lớn đến.

Hắn vừa thấy Thục Lan liền phát tay áo hành lễ: “Thứ phúc tấn cát tường”.

Thục Lan không để ý khoát tay, hiện tại nàng tương đối hứng thú với vị soái ca kia: “Đây là ai vậy? Sao lại đi tới nơi này?”

“Vị này là một nhà truyền giáo đến từ Ý, Lang Thế Ninh, bởi vì mới đến cho nên chưa thành thực tiếng nói của Đại Thanh ta, đã quấy nhiễu thứ phúc tấn rồi, xin người thứ tội”.

“Nhà truyền giáo?” Không phải Hoàng thượng đã bắt đầu chiến tranh lạnh với Tòa Thánh La Mã từ đợt trước rồi sao, hơn nữa còn thiếu chút thì cấm giáo? Cũng nhờ vậy mà nàng chiếm dụng được không ít sách tốt, nghe đồn dịp đó Tứ Tứ cũng được phát tài ngoài ý muốn. Đều là công lao của nàng cả.

“Vâng. Có điều người này rất có tài hội họa, làm cho Hoàng thượng vô cùng vui vẻ, lần này anh ta tới Thừa Đức cùng Hoàng thượng. Ngày hôm nay Tứ bối lạc thiết yến, chắc anh ta rẽ nhầm lối trong hoa viên nên mới làm phiền đến thứ phúc tấn”.

“Ừm. Vậy người là...”

“Hạ quan là Phó Thế* Son, quan phiên dịch”.

* Phiên âm của Fuji (núi Phú Sĩ) trong tiếng Trung.

“Núi Phú Sĩ?” Nữ nhân bắt lương nào đấy bắt đầu chơi xấu: “Người hiểu tiếng giặc Oa à?”

“Hạ quan là quan phiên dịch tiếng Ý!” Nghiến răng.

“Ý? Vậy thì phải tên là Anpơ Son chứ nhỉ?”

Vị quan phiên dịch tên Phó Thế Sơn kia tầm ba mươi tuổi, hắn thấy tên mình bị người ta lấy ra làm trò đùa thì bất mãn vô cùng, liền ôm quyền: “Hạ quan cáo từ”.

Có điều vị soái ca Lang Thế Ninh kia lại có chút lưu luyến không rời, hắn vừa mới nghe được vị nữ sĩ xinh đẹp trước mặt nhắc tới núi Anpo, hơn nữa nàng còn là cô gái đầu tiên biết tiếng Tây Ban Nha mà hắn gặp được ở Đại Thanh này, mặc dù nàng nói không quá lưu loát lại sử dụng từ ngữ rất đơn giản, nhưng như vậy đã đủ làm cho hắn cực kỳ mừng rỡ rồi.

“Cô gái thân mến có thể cho tôi biết tên được không (tiếng Tây Ban Nha)?” Lang Thế Ninh dùng tốc độ rất thông thả, chậm rãi nói lên từng tiếng trong câu hỏi.

“Lucia (một trong những tên phái nữ thông dụng nhất ở Tây Ban Nha)”.

Phó Thế Sơn cứng người, hắn đại khái nghe hiểu được nội dung nhưng đồng thời hắn cũng chắc chắn bọn họ không dùng tiếng Ý. Hắn không thể không thúc giục Lang Thế Ninh lần nữa, Tứ bối lạc còn đang chờ, bọn họ đã tiêu tốn quá nhiều thời gian rồi, hắn quay sang Thục Lan ôm quyền cáo từ rồi xoay người rời đi. Có điều mẫu đối thoại của chủ tớ các nàng từ sau truyền lại khiến cho bước chân của hắn trở nên cứng ngắt.

“Tại sao tiểu thư lại cho rằng vị quan phiên dịch kia hiểu tiếng giặc Oa?”

“Tại vì tên hắn là ‘Phú Sĩ Sơn’ chứ sao. Núi Phú Sĩ là ngọn núi nổi tiếng nhất đất Oa, cũng là một trong những biểu tượng của nước Oa. Vì vậy ta mới bảo nếu như hắn là quan phiên dịch tiếng Ý thì nên đặt là Anpo Sơn cho thêm phần chính xác, đây là trường hợp cha mẹ hắn nhất quyết muốn đặt tên hắn theo tên một ngọn núi. Nếu không thì còn có thể đặt tên là Pisa (tháp nghiêng) cũng được”. Trong đầu bạn học Thục Lan thoáng hiện lên hình ảnh miếng pizza nóng hôi hổi. “Hoặc là Caesar**”. Nhưng tại sao lần này trong đầu nàng không hiện lên hình ảnh của một thể hệ vĩ nhân kiêu hùng mà lại là hình ảnh một chú cún đáng yêu nhỉ**?

* sinh năm 100 trước CN tại Roma Ý, là một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới. Ông đóng một vai trò then chốt trong sự chuyển đổi Cộng hòa La Mã thành Đế chế La Mã.

** Nhân hàng đồ ăn cho chó Cesar.

Phó Pisa? Phó Caesar? Tên kiểu gì không biết! Tiểu Thúy ngẩng mặt nhìn trời, quả nhiên không có ai là hoàn mỹ cả, rốt cuộc nàng đã tìm được một điểm yếu của tiểu thư —— tiểu thư không có thiên phú đặt tên người!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Lễ Nghi Hôn Tay

Chẳng người nào trong viện để ý đến đoạn nhạc đệm này cho đến mấy ngày sau, khi Tam bối lạc Dận Chi ngênh đón Khang Hi để tới đình viện của mình ở Nhiệt Hà để thiết yến thưởng (thưởng thức) tranh. Họa sĩ cung đình Cổ Minh vẫn còn lưu luyến bức tranh thứ phúc tấn Đông Giai Thị vẽ, lần này nghe tin cả nhà Tứ bối lạc đang đi nghỉ tại Nhiệt Hà thì lập tức xin ý chỉ của Hoàng thượng để thứ phúc tấn Đông Giai Thị của Tứ bối lạc có thể cùng tham gia giám định và thưởng thức các họa tác. Dận Chân nghe được bỗng thấy hối hận, đáng lẽ lúc trước hắn nên nói rõ ràng cho Cổ Minh để tránh mấy chuyện vô vị này. Quả nhiên Khang Hi gia không đợi Tứ a ca mở miệng khước từ đã sàng khoái đáp ứng. Lần trước khi nghe tin Niên Canh Nghiêu mà mình nhìn trúng xảy ra xích mích với nữ tử này lão liền gọi Thập Nhị tới để hỏi rõ đầu đuôi, không ngờ ngay câu nói đầu tiên của nàng đã khiến cho người đường đường là Tiến sĩ của Đại Thanh phải chạy trời chết, miệng lưỡi quả là không tầm thường. Biết đâu lần thưởng tranh này nàng lại làm ra chuyện gì mới mẻ thú vị không biết chừng. Tại sao trong cung của lão lại không có người hay ho như vậy nhỉ?

Ngày hôm đó, khi Dận Chân cùng phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị và thứ phúc tấn Đông Giai Thị tới đình viện của Tam bối lạc Dận Chi thì đã có không ít quan viên, a ca ở đó. Khang Hi để đương nhiên là nhân vật xuất hiện cuối cùng vậy nên bây giờ vẫn chưa tới. Phúc tấn chào hỏi chủ nhà xong liền cùng nữ quyền, trực lý (chị em dâu) các phủ hàn huyên với nhau, Cổ Minh thấy Đông Thục Lan thì vô cùng kích động, vội vàng muốn giới thiệu nàng cho đồng liêu, Tứ a ca Dận Chân bắt đầu dĩ phải đi cùng.

Bọn họ còn chưa kịp tới gần mấy nghệ thuật gia kia thì Đông Thục Lan đã nghe thấy một tiếng gọi ngạc nhiên sắc mùi ngoại quốc: “Lucia!”, sau đó một anh chàng cao lớn điển trai phóng đến trước mặt ba người, một vị quan viên Đại Thanh theo sát phía sau, thấy ba người thì vội vàng thi lễ: “Tứ bối lạc cát tường, Đông thứ phúc tấn cát tường”.

“Ừ”. Dận Chân gật đầu.

“Các vị biết nhau sao?” Cổ Minh mở to mắt ngạc nhiên. Hắn hỏi khá to cho nên thu hút không ít những lỗ tai hóng chuyện ở xung quanh.

“Lần trước Tứ bối lạc mở tiệc chiêu đãi các linh mục nên may mắn được gặp qua thứ phúc tấn”. Phó Thế Sơn cung kính trả lời.

“Rất vui khi được gặp lại ngài”. Lần này Thục Lan nói tiếng Hán, hơn nữa, vừa nói nàng vừa giơ tay lên, hướng mu bàn tay về phía trước.

Lang Thế Ninh thấy vậy cũng rất tự nhiên nâng tay nàng lên rồi phong độ đặt lên đó một nụ hôn.

Xung quanh vang lên tiếng hít khí cùng tiếng thở thốt của không ít người. Dĩ nhiên là bạn học Thục Lan còn đang chìm đắm trong say mê nên không có phản ứng gì với tiếng ồn ào xung quanh. Bạn học Thục Lan vẫn luôn cảm thấy hối tiếc kể từ khi gặp được vị soái ca này, sao nàng có thể quên không để cho soái ca thực hiện lễ hôn tay kia chứ?! Kể từ khi xem xong Công chúa Elisabeth, nữ nhân nào đó vẫn tò mò muốn biết cảm giác khi được hưởng thụ đôi ngọc hôn tay của các chàng trai châu Âu là thế nào. Bây giờ thì nàng biết rồi – là cảm giác như nữ hoàng!

Cổ Minh mắt trừng lớn, miệng há to, đầu cứng ngắc nhìn sang Tứ bối lạc. Sắc mặt Dận Chân dù không đổi nhưng không khí xung quanh hẳn lại lạnh dần. Tất nhiên là cả Đông Thục Lan lẫn Lang Thế Ninh đều không cảm nhận được gì.

Lang Thế Ninh còn chưa kịp mở miệng thì một giọng nói già nua đã vang lên từ trong đám đông: “Đòi phong bại tục, đúng là đòi phong bại tục! Tứ bối lạc, sao ngài lại không nói gì?”

Lang Thế Ninh cảm thấy khó hiểu, mờ mịt nhìn về phía quan phiến dịch của mình, đáng tiếc Phó Thế Sơn lại không thèm đếm xỉa vì chính hắn cũng đang ngạc nhiên nhìn sự tình phát sinh.

Trò hay mở màn! Phúc tấn rất tự nhiên đi tới bên cạnh Tứ a ca, Thập Tam a ca cũng đi cùng phúc tấn, còn có Thập Lục, Thập Thất cũng rất tự nhiên đi tới cạnh Dận Chân, tất cả đều tỏ rõ thái độ ủng hộ Thục Lan.

“Lucia, xảy ra chuyện gì vậy (tiếng Tây Ban Nha)?” Lang Thế Ninh không nhận được câu trả lời từ Phó Thế Sơn nên trực tiếp hỏi Thục Lan.

“Khác biệt văn hóa Đông – Tây, không cần quan tâm (tiếng Tây Ban Nha)”.

Mặc dù chỉ là mấy từ đơn giản, hơn nữa ngữ pháp cũng không đúng nhưng Lang Thế Ninh vẫn hiểu được, hẳn thờ phào nhẹ nhõm. Dận Chân nhìn về phía Phó Thế Sơn, Phó Thế Sơn liền vội vàng đi tới bên cạnh Tứ bối lạc, cúi người nhỏ giọng trả lời: “Hạ quan có tội, hai người họ không dùng tiếng Ý”.

“Không dùng tiếng Ý?!” Thập Thất a ca thất thanh hô lên, dẫn tới một trận ồn ào nhỏ.

Ánh mắt Dận Chân chuyển về phía Thục Lan. Đông Thục Lan thấy vậy liền khẽ nhún gót: “Thiếp thân nói cho linh mục đây là sự khác biệt giữa văn hóa Đông Tây, mong hắn không cần lo lắng. Vì thiếp thân không biết tiếng Ý nên làm Phó đại nhân khó xử, mong ngài thứ tội”.

“Hạ quan không dám”. Phó Thế Sơn vội vàng đáp lễ.

Sắc mặt Ô Lạt Na Lạp Thị cũng hòa hoãn hơn, có lí do này rồi thì gia sẽ không bị mất thể diện.

“Cái gì là sự khác biệt văn hóa Đông Tây?! Đây căn bản chính là không biết xấu hổ! Đường đường là thứ phúc tấn của Tứ bối lạc Đại Thanh mà ban ngày ban mặt dám có quan hệ xác thịt với một người không phải là trượng phu của mình, đây đúng là... đúng là... khụ khụ khụ”. Một lão bát cổ râu tóc bạc trắng vừa ho khan vừa đi ra, ngón tay run rẩy chỉ vào Thục Lan, nhìn qua có vẻ không chỉ tức giận bình thường.

Đúng lúc này lính gác cổng vội vã chạy vào: “Thánh giá chỉ cách ba dặm đường, xin bối lạc gia chuẩn bị tiếp giá”.

Mọi người rồi rít rời đi, theo Thục Lan thì đây giống như giờ nghỉ giữa hai cảnh, chẳng biết vở kịch này còn tiếp tục diễn hay không. Mà lão gà già khi này là ai nhỉ? Thục Lan từ từ đi đến phía sau Dận Chân, hỏi nhỏ: “Nếu chuyện này còn kéo dài thì không được làm quá phải không?” Cái này phải hỏi cho rõ ràng, không thể để xảy ra chuyện gà nhà đá nhau, người ngoài chế giễu được.

“Không cần khách khí”. Thập Lục a ca Dận Lộc hậm hực nói.

“Ông ta chính là người đã tố cáo đệ với Hoàng thượng, khiến cho đệ lần trước không được đi Nhiệt Hà phải không?” Nghe khẩu khí của Thập Lục thì có vẻ bất mãn với người này lâu lắm rồi.

“Chính lão”.

“Gia thấy sao?” Thục Lan cảm thấy nếu muốn quyết định đối phó với lão bát cổ kia hay không thì hỏi Dận Chân vẫn an toàn hơn.

“Được”. Thanh âm tuy nhẹ nhưng rất khẳng định.

“Vậy được rồi, nhưng không biết lão già này có thức thời hay không, nếu lão không đề cập đến chuyện này nữa...”

“Tuyệt đối không thể có chuyện đó, lão nhất định sẽ tâu lên Hoàng a mã”. Lần này là Thập Thất a ca khẳng định.

Đám đắc tội với hai cục cưng của chúng a ca... lão già này đúng là có bản lĩnh! Thục Lan âm thầm nhìn xung quanh, đại đa số đều há hê, chế giễu, ngay cả Ngũ phúc tấn chưa nói chuyện với Thục Lan bao giờ cũng tới bên cạnh Ô Lạt Na Lạp Thị, nhỏ giọng nói với Thục Lan một câu “Cố gắng lên!” rồi vội vàng rời đi. Có thể thấy lão đầu này chẳng được mấy ai yêu quý!

Quả nhiên, sau khi mọi người nghênh đón Khang Hi vào đại sảnh, lão già kia liền tấu trình tất cả mọi việc vừa xảy ra, cái gì mà không tuân thủ nữ tặc,

không hợp lễ giáo, nói vô cùng lưu loát, càng nói càng kích động. Khang Hi để càng nghe mắt càng sáng, đây đúng là “đến sớm không bằng đến đúng lúc”, thiếu chút nữa bản thân đã bỏ qua trò hay này rồi. Lão biết ngay mà, cho Đông Giai Thị đến nhất định sẽ có trò vui. Trong lúc lão già kia đang thao thao bất tuyệt, Tam a ca Dận Chi đã ghé sát vào tai Khang Hi nhỏ giọng trình bày lại chi tiết tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Chờ lão bát cổ nói xong, tất cả mọi người trong đại sảnh đều thở ra một hơi: rốt cuộc đã kết thúc, lão đầu này cũng nhiều văn thật!

“Đông Giai Thị, ngươi muốn giải thích gì không?” Cả người Khang Hi đều đã nghiêng qua một bên, lấy tay phải vịn lên thành ghế để đỡ sức nặng toàn thân.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lang linh mục mới đến, ngay cả tiếng Hán còn chưa nói rõ, tất nhiên không hiểu phong tục lễ giáo của Đại Thanh, vì vậy nô tỳ y theo lễ nghi của châu Âu để chào hỏi linh mục. Lễ nghi hôn tay chỉ giới hạn trong tầng lớp quý tộc châu Âu, hơn nữa lại chỉ có thể áp dụng với các phu nhân đã có vị hôn phu. Những chuyện này chắc linh mục Thang Nhượng Vọng đã giới thiệu với Hoàng thượng rồi”.

Nói rất hay! Chủ động tranh thủ tình cảm! Ô Lạt Na Lạp Thị âm thầm ủng hộ.

“Bằng vào thân phận của Tứ bối lạc, nô tỳ cả gan tự nhận thấy mình phù hợp với hai yêu cầu của lễ nghi hôn tay”.

Quá đủ ấy chứ, ai dám nói không phù hợp? Nếu nói không phù hợp vậy thì khác nào gián tiếp nói Hoàng thượng không bằng cả tầng lớp quý tộc bên châu Âu? Tiểu Thập Lục trừng lão bát cổ, vẻ mặt đắc ý, dám đấu với thứ phúc tấn, người mơ đi! Sau đó hần sừng bái nhìn về phía Đông Thục Lan: thứ phúc tấn cố gắng lên, làm thật lão rùa đen này luôn!

“Lúc trước nô tỳ không muốn nói qua nói lại bởi vì nô tỳ nhận thấy vị đại nhân này là người chỉ biết Đại Thanh mà không biết thiên hạ, nói lí với người này chính là đàn gảy tai trâu không thể nghĩ ngờ. Nô tỳ biết Hoàng thượng bác học đa tài, là một vị chí tại Đại Thanh nhưng lòng rõ chuyện thiên hạ, tất nhiên không thể đánh đồng với người như thế”.

“Ngươi...” Lão bát cổ tức đến run tay, sau đó quỳ sụp xuống, lệ già tung hoành: “Hoàng thượng... nữ nhân này ăn nói bậy bạ, không những bất chấp lễ giáo luân thường, mà giờ còn dám đổi trắng thay đen, tổn hại...”

Tất cả mọi người len lén nhìn về phía Khang Hi, hiển nhiên lão không nhìn đến người đang quỳ gối nước mắt lưng tròng, khóc lóc kể lể mà đang làm bầm tự nói. Lý Đức Toàn nghe được mấy câu: “Chỉ biết Đại Thanh mà không biết thiên hạ... chí tại Đại Thanh nhưng lòng rõ chuyện thiên hạ...” Xem ra tình cảnh của lão bát cổ không ổn rồi!

“Nói thật hay!” Khang Hi vỗ tay vịn.

Mọi người buồn cười nhìn lão bát cổ đang quỳ gối trong sảnh, lão vừa nói cái gì thế? Có ai nghe rõ không? Lão bát cổ cũng vui mừng ngẩng đầu lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt già nua.

“Hay cho câu chỉ biết Đại Thanh không biết thiên hạ! Hay cho câu chí tại Đại Thanh mà lòng rõ chuyện thiên hạ! Người đâu, thưởng!”

Dận Chân và phúc tấn vội bước ra khỏi hàng, quỳ gối tạ ơn cạnh Đông Thục Lan. Mọi người cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, có thể chứ!

Khang Hi nhìn về phía lão bát cổ: “Ta nói này Phương Đình, chí tại Đại Thanh tất nhiên là không sai nhưng vẫn chưa đủ, lòng còn phải rõ chuyện thiên hạ nữa”.

“Dạ”.

“Tất cả các người cũng nên nhớ kỹ!”

“Dạ”. Lần này, tất cả mọi người trong sảnh ngoài phòng đều quỳ xuống, ầm ầm vang dạ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ai Là Gian Thương

Xử trí như vậy có thể vì muốn cho lão bát cổ một cái thang để leo xuống, cũng có thể là để chứng tỏ Khang Hi vẫn rất coi trọng lễ giáo truyền thống, dù sao lão Phương Đình này cũng là do Khang Hi ngàn chọn vạn tuyển để làm thầy giáo cho con mình, có thể thấy lão cũng là người đức cao vọng trọng trong đám văn nhân.

Khang Hi mệnh cho Dận Chi lấy bức tranh trân quý từ trong thư phòng ra, hàn lâm học sĩ Trần Bang Ngạn cũng nhân cơ hội lấy bản biên tập bức tranh đề thơ thời Đường Tống của mình ra, xin Khang Hi bình phẩm.

Cùng lúc đó, Cổ Minh giới thiệu Đông Thục Lan cho các họa sĩ cung đình.

Lang Thế Ninh mừng rỡ: “Lucia cũng vẽ tranh ư? Tranh vẽ có đẹp không? Vẽ về cái gì? Con người, phong cảnh hay hoa cỏ (tiếng Tây Ban Nha)?”

“Xin hãy nói tiếng Ý. Như vậy người phiên dịch sẽ có việc để làm, những người khác cũng nghe hiểu được (tiếng Tây Ban Nha)”. Đông Thục Lan không muốn vừa trả lời vừa phiên dịch đâu, nàng không muốn đoạt bát cơm của người khác, người ta còn có mẹ già con nhỏ.

“A, xin lỗi (tiếng Ý)”. Lang Thế Ninh ôm quyền tỏ ý xin lỗi, rồi hần lại dùng tiếng Ý hỏi lại một lần. Phó Thế Sơn bận rộn phiên dịch.

“Hoa cỏ. Đặc biệt là hoa hướng dương! Có thể nói là tuyệt bút!” Cổ Minh cướp lời: “Thứ phúc tấn ở phương diện này có thiên phú hơn người. Nàng ở trước mặt mọi người vẽ ra một bức tranh hoa hướng dương, vẽ xong liền thu hút rất nhiều ong bướm bay tới đậu trên bức họa. Đáng tiếc là tại hạ mặc dù từng cả gan chỉ điểm thứ phúc tấn một hai trên phương diện vẽ vời nhưng lại không có vinh hạnh được nhìn thấy đàn bướm bay lượn trên bức tranh, quả là đáng tiếc, đáng tiếc!” Miệng thì nói đáng tiếc nhưng trên mặt lại tràn đầy kiêu ngạo.

Lời của Cổ Minh khiến cho Lang Thế Ninh sợ hãi than: “Lucia thân ái, làm ơn hãy để cho tất cả mọi người được thưởng thức tác phẩm của nàng đi, chuyện này thật là khó tin”. Phó Thế Sơn cũng đi theo phiên dịch, tất nhiên là hai chữ “thân ái” đã được tự động lược bỏ.

“Chỉ tiếc chỉ hướng của thứ phúc tấn không để ở nơi này, kể từ khi nàng vẽ xong bức họa hoa hướng dương thu hút vô số ong bướm kia liền không bao giờ động tới bút vẽ nữa. Đây đúng là tổn thất lớn của giới hội họa Đại Thanh!” Một vị họa sĩ khác cũng vô cùng đau đớn cảm thán.

Ô Lạt Na Lạp Thị buồn cười nhìn về phía Đông Thục Lan xem nàng có đỏ mặt chút nào không, đáng tiếc người nào đó da mặt rất dày, không có một chút biến hóa nào cả. Trên thực tế, nỗ lực của nàng vẫn chưa cảm thấy có gì phải xấu hổ, bởi những gì Cổ Minh nói đều là sự thật, không thêm thắt, hư cấu bất kỳ điều gì, vậy nên nàng sẽ thân nhiên thừa nhận mấy lời khen đó.

Mặc dù Dân Chân biết rõ những người này nhiệt tình như vậy hoàn toàn là do tình yêu cuồng nhiệt đối với nghệ thuật vẽ tranh, nhưng cứ nhìn thấy cảnh Lang Thế Ninh nhiệt tình nói chuyện bằng tiếng Ý cùng cảnh đám người Cổ Minh vây quanh Đông Thục Lan là hần liền cảm thấy tâm phiền ý loạn.

“Lang linh mục gọi nàng là Lucia sao?” Dân Chân chuyển đề tài.

Ô Lạt Na Lạp Thị quá hiểu Dân Chân nên nghĩ được mùi thuốc súng trong giọng nói của hắn.

Đông Thục Lan sững sốt, không ngờ gia lại đột nhiên nói vậy. Nàng vội nhún gồi, cúi đầu trả lời: “Bẩm gia, Lucia là tên phụ nữ Tây Ban Nha thường dùng nhất. Lúc trước, Lang linh mục hỏi tục danh của thiếp thân, thiếp thân cảm thấy nếu chỉ nói cho linh mục biết họ của mình thì với vốn tiếng Hán bấy giờ của linh mục chắc chưa thể đọc đúng được, nếu nói cho linh mục biết khuê danh của thiếp thân thì vô cùng không hợp lễ. Nhưng linh mục đến Đại Thanh chưa lâu, chưa có đủ hiểu biết về lễ giáo, quy củ của Đại Thanh ta. Có câu người không biết thì không có tội. Vì vậy, sau khi suy đi tính lại thì thiếp thân liền nghĩ ra tên người Tây Ban Nha thường dùng nhất để cho linh mục gọi”.

“Phó Thế Sơn”. Dân Chân thuận thế gọi.

“Có hạ quan”.

“Tìm một quan lễ nghi, ta muốn Lang Thế Ninh có thể hiểu rõ lễ nghi quy phạm của Đại Thanh ta trong thời gian ngắn nhất”.

“Rõ”.

Xung quanh vô cùng yên ắng, dù lời của Tứ bối lạc không lớn, nhưng sắc mặt lại vô cùng nghiêm túc, vài người thông minh âm thầm suy đoán, không biết Lang Thế Ninh vì sao mà đắc tội Tứ a ca. Đúng lúc này Khang Hi đã bình thơ xong, đang ngắm tranh, sai người đưa các thợ vẽ đi. Mọi người nhân cơ hội này rời đi chỗ khác. Lang Thế Ninh cũng bị Phó Thế Sơn lôi đi theo.

“Thục Lan”. Sau khi đám người tản đi, Ô Lạt Na Lạp Thị mới mở miệng.

“Phúc tấn”. Đông Thục Lan vội cúi đầu làm bộ nhận tội.

“Sau khi về chép Nữ giới mười lần”.

“Dạ”.

“Đừng tưởng bình thường ta dung túng muội thì muội có thể cả gan làm loạn”.

“Thục Lan không dám, Thục Lan biết sai rồi”. Sau đó Đông Thục Lan bước đến bên cạnh Ô Lạt Na Lạp Thị: “Phúc tấn, hôm trước thiếp thân phát hiện tập thi từ Nạp Lan Dung Nhục* để lại trong thư phòng lúc theo Hoàng thượng xuống Giang Nam”.

* Nạp Lan Tĩnh Đức, tên nguyên là Thành Đức, tự Dung Nhục, hiệu Lãng già sơn nhân (1655-1685) là một từ nhân người Mãn Châu đời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ông được biết đến như là một tài năng văn chương, tài hoa nhưng yếu mệnh, được tôn là “Thanh sơ đệ nhất từ nhân”.

“Muội muốn nói điều gì?”

“Thục Lan biết phúc tấn rất có hứng thú với thi từ mang phong cách Nam Đường hậu chủ* của Nạp Lan. Nếu như khề nhắc nhở chủ nhà thì tất nhiên vị đại nhân kia sẽ vô cùng vui mừng dâng tập thi từ cho phúc tấn. Chuyện nhỏ như vậy nhưng bối lạc gia mà biết thì nhất định sẽ không vui”.

* Lý Dục (937-978) tự Trùng Quang, hiệu là Chung Ân, người đời quen gọi là Nam Đường Hậu Chủ. Ông là người nhân hậu minh mẫn, văn hay hoạ khéo, biết âm luật. Ông tự hiệu là Chung Nam ân sĩ.

Ông là người yếu đuối, ủy mị, nên từ của ông cũng mang vẻ sầu bi, đa cảm.

Từ của Nạp Lan Dung Nhược cũng mang phong cách thể lương, bi thảm, phảng phất phong cách của Nam Đường hậu chủ.

Từ là một thể loại văn học, có số chữ trong bài cố định, câu dài ngắn, và phối hợp chặt chẽ với âm nhạc.

“Cho nên Thục Lan nghĩ, Nữ giới thi Thục Lan nhất định sẽ chép đủ để tỏ lòng ăn năn hối lỗi, sáng sớm ngày mai Thục Lan sẽ dâng bản chép phạt thứ nhất lên cho phúc tấn. Về phần chín bản Nữ giới còn lại, sao không sửa thành chép phạt tập thi từ của Nạp Lan? Coi như là một công đôi việc. Không biết phúc tấn thấy thế nào?”

“Muội ấy, muội cứ thế này thì ta cũng chẳng biết phải nói là tốt hay xấu nữa. Ở bên ngoài không thể bằng khi ở trong phủ, nhất định phải chú ý tránh mọi hiềm nghi, đừng bao giờ để người khác bắt được điểm yếu”.

“Thục Lan xin ghi nhớ lời dạy bảo của phúc tấn”.

“Sáng sớm mai nộp trước một bản Nữ giới”.

“Tạ phúc tấn khai ân”.

Hai người nói xong liền đuổi theo Dận Chân. Chờ hai người rời đi, ở sau một thân cây cách đó không xa có hai người cầm chén rượu bước ra, một người đối với thư họa không có hứng thú là Thập a ca Dận Nga, một người thì lại rất có hứng thú với giá bán của thư họa, là Cửu a ca Dận Đường.

Dận Nga đứng đưa chén rượu: “Nữ nhân này đúng là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý (giỏi tùy cơ ứng biến). Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt. Cửu ca, ngày trước huynh thua cuộc là đúng rồi, không hề oan uổng tí nào. Huynh nên thấy may vì Tứ ca không để cho nữ nhân này quản lý một phần cửa hàng của huynh ấy, nếu không sợ rằng huynh phải húp cháo loãng qua ngày mất”.

Dận Đường lắc đầu, “Nữ nhân này chỉ được cái miệng lưỡi lợi hại chút thôi, những chuyện khác cũng không có gì đặc biệt. Theo ta thì người lợi hại là Tứ ca! Đề thử nghĩ xem, bức tranh hoa hướng dương kia giờ đã có người ra giá hơn vạn lượng hoàng kim để mua, nhưng Tứ ca không những không chịu buông tay mà còn sai người làm bản sao, mượn danh để bán, lại có tin đồn rằng bản sao mua về cũng thu hút bướm đến đậu bên trên, khiến người người tranh nhau mua, đúng là vô vãn hết sức. Đông Giai Thị kia thì được gì chứ, nghe nói nàng ta còn chẳng biết đến vụ buôn bán ấy. Còn về chuyện của Tòa Thánh La Mã, là Đông Giai Thị mách nước thật đấy, nhưng đến cuối cùng, dù Tứ ca lời được một khoản lớn nhưng nữ nhân kia cũng chỉ lấy được một đồng sách”.

“Nhưng không phải nàng ta muốn sách sao? Bây giờ cả kinh thành có ai không biết trong phủ Tứ ca có một thứ phúc tấn Đông Giai Thị yêu sách thành sĩ”.

“Có tiền thì sách nào chẳng mua được?!” Dận Đường khinh bỉ nói, uống một ngụm rượu.

“Cũng đúng”. Dận Nga gật đầu đồng ý.

“Bản thân đệ cũng đồng ý với Thập ca”. Thập Tứ a ca Dận Trinh từ phía khác xuất hiện.

“Tại sao?” Dận Đường nhướn mày.

“Chưa nói đến việc này đối với Đông Giai Thị là lợi hay hại, không thể phủ nhận rằng, hai lần trúng mảnh của Tứ ca đều có liên quan đến nữ nhân này. Như Thập ca nói, nếu như Tứ ca để cho nữ nhân này quản lý một phần làm ăn buôn bán của mình, bằng vào tài ăn nói của nữ nhân này cộng với chỗ dựa phía sau là Tứ ca, hai người bắt tay, Cửu ca à... việc buôn bán của huynh sợ rằng sẽ bị sa sút không ít. Điều đáng tiếc là nàng ta họ Đông Giai, cho nên sẽ không trở mình được. Nhưng nói đi nói lại, cũng chính bởi vì nàng ta họ Đông Giai cho nên Tứ ca sẽ không để cho nàng nhúng tay vào việc làm ăn của mình. Tứ ca sẽ không bao giờ để cho ngoại thích nắm được điểm mấu chốt của huynh ấy”. Dận Trinh chấp tay sau lưng, thoải mái giải thích.

“Được rồi, nói ít đi. Chỗ Tam ca còn đang làm gì?” Dận Nga có chút khó chịu. “Khó hiểu thật, mấy bức thư họa này sao lại có nhiều chuyện để nói vậy chứ”.

“Khi đệ tới thì Trần Bang Ngạn đang xin Hoàng a mã đặt tên cho bức họa”. Dận Trinh trả lời. “Tám phần là sắp truyền yển nên Bát ca bảo ta tới tìm hai vị ca”.

Ba người đi về phía đại sảnh...

Bản biên tập lại các tác phẩm thư họa từ thời Đường Tống của Trần Bang Ngạn được đích thân Khang Hi đề tên “Thư họa qua các triều đại”.

Chương 82: Mỗi Ngụy Tín Nhiệm

Sau sự kiện Tam bối lạc mở tiệc chiêu đãi Khang Hi tại đình viện riêng, Khang Hi để liên triệu kiến Dận Chân đến “Tứ tri thư ốc*” để hỏi thăm về chuyện Đông Giai Thị Thực Lan biết nói tiếng Tây Ban Nha.

* “Tứ tri thư ốc” phía sau “Chiêm bạc kính thành” tại Thừa Đức sơn trang là một khu nhà lớn năm gian. Thực ra tác giả có chút nhầm lẫn. Khang Hi để tên nơi này là “Y thanh khoáng”, đến tận năm Càn Long thứ năm mươi một mới chuyển thành “Tứ tri thư ốc”. “Tứ tri” trong câu “Quân tử tri vị, tri chương, tri nhu, tri cương, vạn phụ chi vọng”, nghĩa là: người quân tử hiểu khi chuyện còn lơ mơ, lúc đã rõ rệt, biết lúc nào nên mềm dẻo, khi nào nên cứng rắn; cũng nhờ vậy mà vạn người trông vào.

“Hồi bẩm Hoàng a mã, nhi thần đã từng đề cập chuyện tiếng Tây Ban Nha này với Đông Giai Thị. Nàng nói rằng mình tự học. Năm trước nhi thần từng mua cho nàng mấy bộ sách tiếng nước ngoài. Trong đó gồm có tiếng Đức, Ý, Tây Ban Nha và vài thứ tiếng khác. Theo như những gì Đông Giai Thị nói thì ngôn ngữ mới mẻ nào nàng cũng xem qua một ít, sau vì cảm thấy tiếng Tây Ban Nha đơn giản lại dễ thuộc nhất nên quyết định tự học. Lang Thế Ninh nói rằng trình độ tiếng Tây Ban Nha của Đông Giai Thị rất bình thường, thậm chí còn phạm nhiều lỗi trong chọn từ và ngữ pháp. Thế nhưng với một người tự học thì có được thành quả như Đông Giai Thị thật đúng là hiếm có”.

“Theo như những gì người nói thì Đông Giai Thị này xem ra rất hiếu học. Cũng không tồi, chung quy thích đọc sách vẫn là chuyện tốt”.

“Hoàng a mã nói rất phải”.

“Người quỳ an* đi”. Khang Hi phất tay một cái.

* Một lễ tiết của hoàng thất nhà Thanh:

1. Dập đầu thỉnh an;

2. = “người lui đi”, nhưng uyển chuyển hơn.

“Nhi thần cáo lui”. Dận Chân hành lễ rồi rời khỏi thư phòng.

“Chi tiết... nàng là một nữ nhi Đông gia”. Khang Hi gia thờ dài.

“Hoàng thượng, nếu không có chỗ dựa vững chắc như Đông gia thì nàng sao có thể sống an ổn như vậy được”. Lý Đức Toàn cẩn thận đáp lời.

“Nói cũng phải”. Khang Hi gật đầu.

Về phần những người khác, sau khi kinh ngạc rồi nghị luận chán chê cũng tiếp nhận chuyện thứ phúc tấn Đông Giai Thị có thể thuận miệng nói được mấy câu tiếng Tây Ban Nha như một lẽ tất nhiên. Phải biết rằng thứ phúc tấn Đông Giai Thị của phủ Tứ bối lạc chính là người được Hoàng thượng đích thân phong cho danh hiệu bác học phu nhân, nếu đã bác học đa tài thì nói được mấy câu tiếng nước ngoài cũng là chuyện dễ hiểu.

Đông Thực Lan tự nhận thấy bản thân mình từ sau khi ra khỏi kinh thành liền càng ngày càng buông thả, danh tiếng cũng càng ngày càng vang xa, nhưng nghĩ đến cuộc sống sau khi trở lại kinh thành, nàng liền gắng gượng tâm, muốn đưa cuộc sống của bản thân quay trở lại quỹ đạo – cuộc sống sâu gạo lúc rảnh rỗi thì mang sách ra đọc.

Nếu có người hỏi bạn học Thực Lan rằng: nếu như biết trước bản thân mình sẽ đắc tội với một đám học giả cổ hủ, bị coi là kẻ đồi phong bại tục, danh tiếng vang xa, nhận thêm nhiều đố kỵ, thì nàng còn để cho soái ca ngoại quốc hôn tay không? Đáp án đương nhiên là “có”. Mỗi phụ nữ đều có những khao khát riêng, nếu như họ có cơ hội để thực hiện một mơ ước dù chỉ rất nhỏ nhoi thôi, họ cũng sẽ nắm lấy. Với lại nữ nhân nào đó cũng rất tinh quái, nàng chớp lấy cơ hội lúc soái ca mới tới, cái gì cũng không biết để dụ hân hôn tay, nếu đợi đến lúc soái ca biết một chút về lễ nghi của Đại Thanh rồi thì nàng cái gì cũng đừng mơ. Đúng như dự đoán, lúc Lang Thế Ninh vô tình chạm mặt Đông Giai Thị Thực Lan mấy lần sau đều tuân thủ lễ nghi quy phạm của Đại Thanh vô cùng nghiêm ngặt, không dám vượt quá giới hạn.

Tháng mười, nữ quyến của Tứ bối lạc đi theo Hoàng đế Khang Hi trở lại kinh thành, chính thức chấm dứt đợt du ngoạn Nhiệt Hà năm nay. Khang Hi từ Nhiệt Hà về kinh chưa được hai ngày đã đồng loạt sắc phong cho các vị a ca trên triều đường. Một vài bối lạc thăng lên làm Thân Vương, Quận Vương, một số a ca được sắc phong bối lạc. Mặt khác, Hoàng thượng còn cho người xây Viên Minh Viên ở mạn bắc của Sương Xuân Viên phía tây kinh thành để ban cho Ung Thân Vương mới nhậm chức.

Đối với Dận Chân thì cả hai sự kiện này gộp lại cũng không thể bằng niềm vui khi Tam a ca ra đời. Mặc dù trên mặt hắn vẫn không xuất hiện quá nhiều biểu cảm nhưng người xung quanh đều có thể cảm nhận được vẻ vui mừng hòa nhã toát ra từ hắn, độ ấm trong giọng nói của Ung Thân Vương như nói lên sự mừng rỡ tột độ của hắn khi Tam a ca chào đời.

Hình ảnh Lý trắc phúc tấn vênh vác tự đắc, Niên trắc phúc tấn ảm đạm rơi lệ hay Đông thứ phúc tấn thờ ơ lạnh nhạt đều được tất cả hạ nhân thu hết vào mắt.

So với việc Niên trắc phúc tấn ảm đạm rơi lệ thì người ta quan tâm nhiều đến việc Đông Giai Thị sẽ nói gì về Tam a ca mới sinh hơn. Đứa trẻ có thể chết yếu hay không? Mặc dù đề tài này xui xẻo đến mức không ai dám công khai nhắc đến nhưng trong đầu mọi người đều bị nó ám ảnh. Bọn họ đều nhớ rõ sau khi Đại a ca Hoàng Huy ra đi, phúc tấn có hỏi phải chăng thứ phúc tấn đã sớm dự đoán được điều này, và rồi nàng nhận được một lời khẳng định.

Trong lòng Lý thị mâu thuẫn vô cùng, nàng một mặt khẩn cấp muốn biết Đông Giai Thị sẽ nói gì về con trai của mình, mặt khác lại sợ phải nghe tin dữ. Cũng bởi vậy mà nàng dám lớn lối với bất cứ người nào, nhưng trước mặt hai người là phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị cùng thứ phúc tấn Đông Giai Thị lại thu liễm rất nhiều, nàng chỉ sợ nếu vô tình đắc tội với Đông Giai Thị thì con nàng sẽ bị nguyên rủa.

Lúc Tiểu Thúy kể lại tin đồn mà đám hạ nhân đang truyền tai nhau cho Thục Lan nghe, da mặt nàng hết co lại giật, Tứ Tứ từ bối lạc lên tới Thân Vương, không ngờ nàng cũng từ bán tiên thăng cấp thành phù thủy! Đây đúng là một nấc thang nguy hiểm, may mà Vương gia cùng phúc tấn vẫn còn sáng suốt, nếu không nàng thực sự sẽ có nguy cơ bị trói lên cọc gỗ rồi châm lửa tế trời.

Nhưng mà đêm đó lúc đang phẩm trà sau khi ăn Dận Chân lại mở lời nhắc đến Hoàng Thòi, điều này khiến cho Đông Thục Lan giật mình kinh ngạc. Nàng vẫn cho rằng Tứ Tứ là người không tin vào quỷ thần, ít nhất thì trước khi lên làm Hoàng đế là vậy.

“Tất cả các người đều lui ra, Thục Lan... nàng thấy Hoàng Thòi như thế nào?” Dận Chân buông chén trà trong tay, hai mắt khóa vào Đông Thục Lan.

“Tam a ca?” Đông Thục Lan ngẩng đầu suy nghĩ một lát, trí nhớ mơ hồ: “Thiếp thân không để ý. Tam a ca sao vậy? Thiếp thân đâu có nghe nói bất kì tin tức không tốt nào”.

“Đứa bé rất khỏe mạnh”.

“À”.

“Lúc trước Hoàng Huy chết yếu... nàng bảo rằng mình đã sớm biết”. Dận Chân cúi đầu nhìn chén trà, ngón trỏ miết dọc thân chén.

“Hình như có chuyện đó thì phải. Thiếp thân không nhớ rõ lắm. Lúc ấy tâm trạng phúc tấn không quá ổn định, phải kích động để người phát tiết được mới tốt. Sao vậy?”

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi, lẽ nào Vương gia còn nghi ngờ thiếp thân hại chết Đại a ca?” Thục Lan chẳng qua chỉ bâng quơ một câu nhưng lại trông thấy khuôn mặt có phản ứng ngắc của Dận Chân, lúc ấy nàng mới ý thức được hẳn thật sự nghi như vậy. Ngẫm lại cũng dễ hiểu, dù sao đây là chuyện mà hoàng thất không thể tránh khỏi, nàng không cười được nữa, nếu bây giờ không nói rõ ràng thì bản thân sẽ chết không có chỗ chôn. Nghĩ vậy, mặt Thục Lan cũng nghiêm túc lại. “Hại chết Đại a ca thì có lợi gì cho thiếp thân? Nói một câu đại bất kính, rui như phúc tấn mất, Hoàng thượng phải chỉ một phúc tấn cho ngài, dòng tộc Đông Giai sẽ đưa một nữ tử khác tới chứ không cầu xin để thiếp thân trở thành phúc tấn của ngài đâu. Thiếp thân cũng chẳng phải người ngu ngốc mà buông tha cho cuộc sống an lành để đi làm những chuyện như thế”.

Dận Chân không nói gì. Có lẽ đúng là đèn không thấp không sáng, chuyện không nói không rõ, Đông Thục Lan vốn tưởng rằng có một vài chuyện trong lòng tất cả mọi người đều biết, không nhất định phải nói ra, bây giờ thì có vẻ nếu không nói rõ ràng thì trong lòng Tứ Tứ chung quy vẫn sẽ tồn tại vướng bận.

“Ngài tin hay không thì tùy, về chuyện con cái thiếp thân thực sự cảm kích phúc tấn, người đã không để cho thiếp thân hoài thai chứ không hại thiếp sảy thai hay đợi con thiếp thân sinh ra rồi giết chết”.

Thân thể Dận Chân có chút cứng ngắc.

“Vương gia, thiếp thân vốn không muốn làm rõ. Chúng ta đều biết càng về sau này, chuyện thiếp thân mang thai càng nguy hiểm cho phúc tấn, thậm chí còn liên quan đến tính mạng, dòng họ Đông Giai sẽ không thỏa mãn với một nữ nhi là thứ phúc tấn của ngài đâu, chuyện này hẳn ngài rõ ràng hơn thiếp thân. Hơn nữa trong lòng Vương gia cũng hiểu, loại chuyện này thiếp thân không thể kiểm soát được. Dục vọng của con người là không giới hạn, hơn nữa ta còn rất am hiểu viện một cái cớ hoàn mỹ cho tư tâm của bản thân. Vậy nên bất luận ngài cùng phúc tấn nghĩ thế nào, Thục Lan chỉ muốn nói rằng bản thân rất hài lòng với tình trạng hiện giờ”. Nói xong, Đông Thục Lan đứng dậy, “Thiếp thân không quấy rầy Vương gia làm việc nữa”. Sau đó khẽ nhún gối rồi trở về phòng ngủ của mình.

“Nếu bỏ đi yếu tố con người thì sao?” Dận Chân lấy ngón tay gõ lên mặt bàn, trong tâm hẳn vẫn có chút không chắc chắn.

Đông Thục Lan dừng bước, hai vai chùng xuống: “Hồi Vương gia, theo thiếp thân thì tên của Tam a ca đặt không sai. Sinh đã gặp thời, a ca được sinh ra vào lúc ngài cần nhất. Về chuyện sau này thì thiếp thân vô trách nhiệm nói một câu: không ai biết được. Phật viết nhân quả báo ứng, có nhân mới có quả. Mà nhân sinh có quá nhiều lựa chọn, mỗi lựa chọn lại dẫn đến một hậu quả khác nhau. Vậy nên thiếp thân không thể giải đáp vấn đề của Vương gia được”.

Dận Chân không nói gì nữa, chỉ phất tay cho Đông Thục Lan lui đi. Theo như những gì Tiểu Thúy nói thì sau đó Vương gia ngồi rất lâu trong phòng khách, hơn nữa đèn trong thư phòng cũng trắng đêm không tắt

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Thẩn Thẩn Đẳng Đẳng

Kể từ sau cuộc nói chuyện đêm hôm đó, bạn học Thục Lan vẫn tiếp tục tận hưởng cuộc sống thư thái của bản thân. Thỉnh thoảng trong lúc đọc sách ngẩng đầu lên nàng sẽ thấy Dận Chân đang chăm chú nhìn mình bằng ánh mắt trầm tư. Lúc Thục Lan nhướn mày hẳn sẽ lập tức dời mắt ra chỗ khác. Ngay cả Tiểu Thúy cũng cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ tiểu thư lại cãi nhau với Vương gia rồi hai người bắt đầu chiến tranh lạnh? Tình hình hiện tại quả thực có gì đó không giống với trước kia. Tiểu thư vẫn như vậy không thay đổi gì, nhưng mà Vương gia lúc ở cùng tiểu thư lại không được tự nhiên như khoảng thời gian trước, chung quy vẫn luôn có gì đó không ăn ý, nhưng vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu thì Tiểu Thúy lại không chỉ ra được. Có điều sau khi thấy tiểu thư nhà mình làm bộ như chẳng có việc gì xảy ra thì nàng cũng ném hết hoang mang ra sau đầu. Sau nhiều năm tai nghe mắt thấy, Tiểu Thúy cũng bị lây nhiễm một chút tinh thần A Q của tiểu thư nàng, bây giờ nếu nàng không yên ngược lại còn bị tiểu thư nói là ăn no rảnh rồi, khi không lại tự chuốc phiền toái vào thân! Nếu như vấn đề là ở Vương gia thì càng không nằm trong phạm vi trách nhiệm của nàng. Có câu người nào việc nấy, lúc ở Nhiệt Hà Niên trắc phúc tấn bị dạy dỗ như thế nào Tiểu Thúy đều đã tận mắt chứng kiến. Thêm nữa, chuyện tình khiến cho người thông minh như Vương gia nghĩ mãi không thông thì những kẻ ngu muội như bọn họ chẳng thể giúp được gì. Vì thế tất cả hạ nhân trong Hình Thần uyển đều noi gương Tiểu Thúy, phớt mặc không thắc mắc về sự khác thường của Ung Vương gia.

Thế nhưng phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị lại tỏ ra tiếc hận vô cùng, khi Đông Thục Lan tới thỉnh an thì nắm lấy tay nàng hỏi lâu: “Nếu như muội không phải là nữ nhi nhà Đông Giai thì tốt biết bao!” Hiển nhiên Dận Chân đã kể lại cho phúc tấn cuộc đối thoại đêm đó.

“Phúc tấn, trên đời không có nếu như. Nếu thiếp thân không phải là nữ nhi nhà Đông Giai thì sao có thể bước chân vào phủ Từ gia? Với lại thiếp thân dù là người nhà họ Đông, nhưng ban đầu người được gả vào cửa đầu phải là thiếp thân. Thục Lan rất hài lòng với tình trạng hiện tại, cũng cảm thấy vô cùng biết ơn, thật sự! Vậy nên phúc tấn không cần tiếc hận”.

“Muội thật khác với những nữ nhi nhà Đông Giai mà ta biết. Cách muội nhìn đời hay suy nghĩ đều quá minh mẫn, minh mẫn đến mức làm cho người ta phải sợ hãi. Muội vẫn cứ hồ đồ một chút thì hơn, như vậy mới tránh được tai họa”.

“Phúc tấn, minh mẫn thì mới có thể tự đặt mình vào vị trí thích hợp nhất. Tai họa là tự thân mà ra, nói lời không dễ nghe thì phải tự chịu. Với lại ta càng đau khổ thì kẻ thù của ta lại càng vui vẻ. Phúc tấn thử nghĩ xem nếu người đau khổ thì ai sẽ thương xót? Chính là người thân chứ không phải là kẻ thù của người. Vậy nên ta chỉ có thể sống thật tốt, thật thoải mái thì kẻ thù của ta mới đau khổ”.

“Cứ sống vô lo vô nghĩ như muội sao?!” Ô Lạt Na Lạp Thị cuối cùng cũng nâng khăn che miệng khẽ cười một tiếng.

“Vô lo vô nghĩ?” Đông Thục Lan vô tội chớp mắt hai cái rồi nhìn về phía nha hoàn của mình: “Thật hả?”

Tiểu Thúy vội vàng cúi đầu.

“Không thật thì gì? Muội sống thư thái đến mức ngay cả Hoàng thượng cũng phải vừa hâm mộ vừa ghen tị!” Phúc tấn nhớ đến một chuyện mà Vương gia đã kể từ rất lâu về trước.

“Hoàng thượng cũng vừa hâm mộ vừa ghen tị sao?!” Bạn học Thục Lan không cảm thấy thụ sủng nhược kinh mà chỉ thấy khó hiểu, mặc dù nếu so về độ “hâm chơi” thì Khang Hi gia còn không bằng đứa cháu tiểu tiên như rác của mình, nhưng mà lão cũng chẳng kém bao nhiêu, người rất biết sắp xếp hoạt động tiêu khiển như vậy sao lại đi hâm mộ một siêu cấp trạch nữ như nàng? “Thục Lan không dám”. Chẳng lẽ đây chính là lý do mà Hoàng thượng lão yêu cứ năm lần bảy lượt điểm mặt chỉ tên bắt nàng ra tiêu khiển, không cho nàng được sống thanh nhàn? Đúng là Hoàng đế hẹp hòi! Tại sao lại không có ai nhắc nàng chuyện này nhỉ?

“Quần áo tới đưa tay, com tới mở miệng, nhàn rồi thì đọc sách, sống tiêu dao tự tại. Ai nghe xong những lời ấy mà không hâm mộ, không ghen tị cho được? Đến cả ta nghe xong cũng phải hâm mộ ấy chứ”.

Đông Thục Lan vội vã cúi đầu, mấy lời này nàng nói bao giờ nhỉ? Mặc dù đúng là nàng đang cố gắng trải qua một cuộc sống như thế thật nhưng một chút ấn tượng nàng cũng không có. “Phúc tấn là người giỏi giang nên bận bịu nhiều việc* cũng phải thôi”.

* Năng giả đa lao. Thục Lan tự nói mình chẳng tài cán gì nên mới nhàn nhã được như thế, còn phúc tấn có tài nên phải bận bịu là tất nhiên.

“Thôi thôi, ta là vịt nhảy lên ổ*, không thể có con cái được”.

* Theo cách chăn nuôi ngày trước, người ta làm cái ổ treo lên giá cho gà nhảy lên đẻ, vịt thì không thể nhảy lên như vậy. Câu này ngụ ý buộc người làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người. Thân thương hơn là câu “không trâu bắt chó đi cày” đó mọi người.

“Phúc tấn lại nói đùa rồi. Khắp thiên hạ này tìm sao được một con vịt xinh đẹp như người”.

Phụt...! Ô Lạt Na Lạp Thị bị sắc nước trà, vai của đám nha hoàn ma ma trong đại sảnh cũng rung lên. Bao nhiêu sự áy náy dành cho Đông Giai Thị Thục Lan hay sự đau lòng khi thấy a ca mới ra đời rồi nhớ đến Hoàng Huy yêu mệnh của phúc tấn nhất thời tiêu tan hết, các nàng tựa hồ lại trở về quá khứ. Một cô gái hiền lành hiền lành người như vậy sao có thể ghét bỏ cho được?! Ô Lạt Na Lạp Thị thầm quyết định, nếu thân phận hai người đã định là

không thể thay đổi, vậy thì hãy để nàng cố hết sức bồi thường Thục Lan ở những chuyện khác.

Trên thực tế nàng cũng làm đúng như vậy, cố gắng cho Đông Thục Lan những gì tốt nhất miễn là trong phạm vi quyền hạn của nàng, đến nỗi không lâu sau đó các phủ đều đồn nhau rằng Ung Thân Vương phi đang mượn sức thứ phúc tấn Đông Giai Thị để đối phó với Lý trắc phúc tấn kiêu ngạo vì bản thân là người duy nhất sinh được a ca. Lý thị bị dọa đến mức kinh hồn bạt vía, sau đấy liên tục lấy lòng hai vị phúc tấn.

Theo Tiểu Thúy thì sau cùng lợi nhất vẫn là người trong Hình Thần uyển!

Bởi vì Đông Thục Lan không thích nhiều người nên sau khi chuyển vào Viên Minh viên mới xây xong, phúc tấn liền cho nàng một khu viện lớn, không huy động thêm người nhưng yêu cầu tất cả đồ đạc đều là loại tốt nhất, sau khi Thục Lan nhả nhận từ chối thì Ô Lạt Na Lạp Thị cũng xuống nước, chỉ cần nàng nhận gian phòng nhiều ánh sáng nhất làm thư phòng, thật ra phúc tấn không nói thì Thục Lan cũng sẽ làm như vậy. Thế nhưng dù Thục Lan từ chối thế nào thì tất cả vật dụng hay đồ trang trí trong thư phòng đều là loại cao cấp nhất, theo như phúc tấn nói thì thư phòng là Vương gia và nàng dùng chung, đồ Vương gia dùng đương nhiên phải là tốt nhất.

Thêm nữa khu viện này còn sát với phía tây hồ, gần ngay khu nuôi cá duy nhất của Viên Minh viên, bốn phía xây nhà ở, chính giữa đào một ao nước lớn. Phúc tấn vì nghe nói Thục Lan thích ăn cá tươi nên cô ý dành khu viện này cho nàng ở. Có điều nghe nói là lúc mới xây Viên Minh viên, Ung Thân Vương đã đặc biệt yêu cầu người thiết kế phải xây một khu chuyên để nuôi cá.

Về cái tên “Thần Thần Đẳng Đẳng” của viện thì đích thị là do Thục Lan đặt – không có một chút hương vị nghệ thuật nào, Tiểu Thúy lại than than trời, sau đó gửi gắm hi vọng rằng Vương gia có thể nghĩ ra cái tên nào tình thơ ý họa một chút, chẳng ngờ Ung Vương gia một câu cũng không nói, tuyệt bút vung lên, tám biển đã treo ở cửa viện.

Về phần Lý trắc phúc tấn, theo Tiểu Thúy thấy thì nàng hình như có phần kiêu dè tiểu thư, sau khi thấy những hành động của phúc tấn thì càng trở nên cẩn thận dè dặt, đôi khi cũng đến lấy lòng, số vàng bạc đồ đều bị tiểu thư dùng để chiêu đãi tôi tớ trong viện hoặc đem ra cho vay (giống như lần trước, sau khi điều tra ai thực sự cần tiền thì mới cho vay, sau đó để bọn họ tùy theo tình hình của bản thân từ từ hoàn lại, không tính lợi tức), theo cách nói của tiểu thư thì đây chính là “thu phục lòng người”. Lỗ Thái cùng Chu Lan Thái biết chuyện cũng tới tham gia mấy lần, bởi vì Thái Cách là người chăm sóc cây cảnh trong viện nên Lỗ Thái đến tiệc chiêu đãi cũng là điều dễ hiểu, nhưng mà cái tên Chu Lan Thái kia thì liên quan ư?! Mồm miệng ngọt xớt thì không nói làm gì, nhưng mà lần nào hần đến đều ăn cực kì nhiều! Mỗi lần nghĩ đến đây Tiểu Thúy lại nghiêng răng nghiêng lợi, đau lòng thay cho tiền của tiểu thư! Lần sau nàng phải đề nghị tiểu thư tìm hạng mục nào đấy để thu phí của Chu Lan Thái mới được!

Xem ra đôi khi lời đồn đại cũng có chút tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bánh Mật Lên Men

Những ngày nhàn nhã thấm thoát đã trôi qua, trong Ung vương phủ có thêm hai người được đưa vào danh sách bảo đảm. Sau khi có hai vị cách cách lấp đầy hai vị trí trắc phúc tấn còn trống, ở một chỗ hẻo lánh nào đó của Viên Minh viên, oán khí bốc ra cũng có vẻ càng ngày càng dày đặc. (Đại Thanh triều quy định rằng Thân Vương có thể có một vị đích phúc tấn, bốn vị trắc phúc tấn, không tính trắc phúc tấn mà Hoàng thượng ban hôn)

Tiết mục mà Đông Thục Lan được thưởng thức nhiều nhất là khi cả đại gia đình xum họp ăn uống. Niên trắc phúc tấn sẽ ở một bên ai oán nhìn ba tiểu a ca rồi quay lại nhìn xoáy vào Dân Chân, mà ở một bên khác, Lý thị thấy vậy cũng sẽ cố tình ưỡn cao bộ ngực đã trở nên càng đầy đặn sau khi sinh con của mình, cả mặt tràn đầy đắc ý.

Hai vị trắc phúc tấn mới là Nữu Hỗ Lộc Thị và Cảnh Thị có lẽ đã ở trong phủ một thời gian khá dài nên không hề gây chuyện. Mặc dù thoáng cái đã được thăng cấp từ cách cách lên trắc phúc tấn nhưng các nàng vẫn rất cung kính khách khí với Đông Giai Thị. Trên thực tế, Đông Thục Lan không có cảm giác đặc biệt gì với hai nữ nhân may mắn nhất Đại Thanh này, ghen tị cũng không mà hâm mộ cũng không. Dù sao quan niệm về hạnh phúc của mỗi người đều khác nhau, hơn nữa mỗi lần bạn học Thục Lan nghĩ đến tên phá gia chi tử Càn Long là cả người lại cảm thấy khó chịu! Khang Hi cũng làm lại bại quốc khổ nhưng về tình thì có thể tha, hơn nữa đời người ông đều đánh giặc, triệt tam phiên, thu Đài Loan, bình phản loạn, dù có đi tuần hay du ngoạn thì ông cũng tiện đường làm việc nước, ví như xuống Giang Nam thì xem xét thủy lợi, đi tái ngoại thì thiết lập giao tình với các bộ lạc v.v... Còn cái tên phá gia chi tử kia, sau khi a mã hần vất vả nhồi đầy cái quốc khổ gần như trống rỗng thì cũng bị hần vết cho bằng sạch. Cũng may người sinh ra hần không phải nàng, nếu không thì mồ Lan chắc chắn an ổn đi ngủ được.

Có một khoảng trời của Viên Minh viên mà mây đen tích tụ quanh năm không tán (chỗ của Niện thị), người trong phủ thấy nhưng chẳng lấy làm lạ, có điều gần đây ở khu viện phía tây gần hồ cá (chỗ của Thục Lan) cũng bốc lên khói đen nhàn nhạt, đây lại là chuyện lớn! Phải biết rằng thứ phúc tấn Đông Giai Thị cũng được công nhận là một người dễ nói chuyện, mặc dù đôi khi mồm miệng có độc một chút nhưng đó chỉ là khi có người động đến nàng. Cũng vì thế mà mọi người tranh nhau bôn tẩu ngược xuôi, hỏi thăm khắp xung quanh, sau khi hỏi thì đã hiểu được vấn đề.

“Hóa ra là tại đám mây đen kia, tự thân không có bản lĩnh sinh nhi tử thì thôi đi, đằng này còn cố tình làm cho người khác không được sống yên ổn”. Đây là nguyên văn lời của Lý trắc phúc tấn.

Ngắm lại cũng đúng, bây giờ trong bốn vị trắc phúc tấn thì ba vị đã có tiểu a ca, cho dù Niên thị có được sủng ái cỡ nào thì cũng chỉ được cái danh mà thôi. Nói thế nào thì địa vị của nàng trong mắt người khác cũng bị thấp đi một bậc. Nói khó nghe hơn là: gà mái không biết đẻ trứng thì còn có ích lợi gì? Hơn nữa với dung mạo dễ khiến người khác đổ kị như của nàng ta thì tội lại càng thêm tội. Vậy nên thực tự nhiên mà Niên thị nghĩ đến người đang bị vây ở cùng một tình huống là Đông Giai Thị Thục Lan. Nếu nàng tìm đến ba vị trắc phúc tấn kia thì bốn người địa vị ngang nhau, nàng có nói gì cũng là tự khiến mình mất mặt, không giống với Đông Giai Thị, hai người tình cảnh tương tự, hơn nữa Thục Lan lại là thứ phúc tấn, cho dù Niên thị có nói gì quá thì Đông Thục Lan cũng chỉ có thể lắng nghe, bằng không lớn chuyện thì người xui xẻo nhất chính là Đông Giai Thị Thục Lan, nói không chừng đây chính là mục đích của Niên trắc phúc tấn. Có một vài người “ta không sung sướng thì người khác đừng hòng vui vẻ”, cũng giống như đạo lý “niềm vui chia sẻ là niềm vui nhân đôi, nỗi buồn chia sẻ là nỗi buồn giảm đi một nửa” vậy.

Ngày đầu tiên Niên trắc phúc tấn đến thăm Thân Thân Đẳng Đẳng, Đông Thục Lan còn không biết nàng ta có việc gì nên rất cung kính cho người dâng trà bánh lên, sau đó lãng phí thời gian một ngày để ngồi ở phòng khách nghe Niên thị trút bầu oán khí. Đông Giai Thị phải trải qua một ngày kinh hoàng bị khủng bố tinh thần đến mức đầu óc choáng váng, Niên thị vừa rời khỏi, Đông Giai Thị đã chân trước chân sau cho người gửi một tờ giấy tới chỗ phúc tấn.

Đêm đó ăn tối xong, Ô Lạt Na Lạp Thị không giấu được ý cười, lấy ngón tay đẩy tờ giấy tới trước mặt Dận Chân. Ung Thân Vương có chút kinh ngạc nhìn qua phúc tấn nhà mình rồi mở tờ giấy ra, sau khi đọc qua hai lần thì mí mắt của hắn cũng không nhịn được mà giật giật mấy cái.

Trên tờ giấy viết: “Cung thỉnh phúc tấn đưa lên Vương gia để chờ chỉ thị. Ngày hôm nay bánh mật đột nhiên lên men, bọt khí sôi trào, vị chua bốn phía, thiếp chịu khổn nhiều một ngày có dư, đầu vầng mắt hoa, ăn mỹ vị mà như nhai sáp nến, thương thay! Thiếp thân khấu thỉnh Vương gia hãy cẩn thận nhấm nháp bánh mật, đảm bảo không còn bọt khí vị chua hại đến người vô tội, đây là đại hạnh của thiếp thân. Lân nữa khấu tạ! Đông Giai Thị Thục Lan”.

“Niên thị tìm đến Thục Lan gây phiền toái à?” Dận Chân hỏi.

“Cả ngày. Nàng chỉ nói chuyện, cũng không làm gì trái với quy củ, thiếp khó mà nói gì được. Dù sao cũng không thể bảo Niên thị đừng đến chỗ Đông Giai Thị nói chuyện phiếm nữa”.

“Ta biết rồi”. Đêm đó, Dận Chân nghĩ lại ở “Mẫu Đơn đình” của Niên trắc phúc tấn.

Thục Lan nghe được tin đó thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ tiếc lần này nàng thở hơi sớm. Ngoài cửa có thông báo rằng Niên trắc phúc tấn đến thăm, hai vai Đông Thục Lan lập tức suy sụp hạ xuống, ngay cả người thông báo cũng phải tỏ vẻ thương cảm cho thứ phúc tấn.

Lần này quy cách tiếp đãi hạ xuống thành một chén trà xanh, có điều Niên thị cũng không lưu tâm, cả đêm để chịu làm cho tâm tình oán phụ của nàng giảm đi rất nhiều, hiển nhiên ngày hôm nay là tới để khoe khoang một phen. Đương nhiên nàng không nói một cách trực tiếp, thay vào đó là dùng giọng đồng cảm với Đông Thục Lan, hơn nữa thỉnh thoảng nàng còn nói mấy chuyện như chẳng bao lâu nữa mình sẽ mang thai a ca cho Vương gia vân vân.

Tiểu Thúy đứng một bên oán thầm: tiểu thư nhà chúng ta sống tiêu dao lắm, không cần người phải thương hại! Đáng tiếc, chuyện đúng như Niên thị nghĩ: nàng là trắc phúc tấn, cho nên người trong phòng cũng chỉ biết nghe mà thôi!

Chờ Niên thị đi khỏi, Tiểu Thúy liền bắt mồm: “Tiểu thư, trắc phúc tấn này bị sao vậy? Gia không qua đêm ở chỗ nàng thì nàng tới trút oán khí, gia mà đến thì nàng lại tới khoe khoang”.

“Sao có thể như thế được nhỉ? Ta ban đầu còn cho rằng nàng ta sẽ nằm trên giường cả ngày. Với tình trạng sức khỏe của trắc phúc tấn mà hôm nay vẫn có thể vô sự như vậy, người không thấy quái lạ sao? Chẳng lẽ thân thể Vương gia có vấn đề? Cái này chưa nghe nói nha”.

“Không có đâu ạ. Ngày hôm nay có người trông thấy Vương gia vẫn còn nhiều sinh lực lắm”. Tiểu Thúy cam đoan.

“Vậy thì chính là Vương gia không cố gắng cây cối, đúng là ăn bớt ăn xén! Mất công ta đặc biệt viết một tờ giấy gửi cho hắn! Hắn lại dám đến chỗ kia ngủ thuần khiết, quá đáng!”

“Tiểu thư, đây không phải là lúc nói chuyện này, rồi như Niên trắc phúc tấn ngày nào cũng đến thì phải làm thế nào?”

“Ngày nào cũng đến?!” Mặt Đông Thục Lan trở nên nghiêm trọng, thử tưởng tượng đến viễn cảnh khủng bố ấy.

“Không phải là không có khả năng này. Với lại trắc phúc tấn chẳng làm chuyện gì trái với quy định nên phúc tấn không thể khiển trách trắc phúc tấn được”. Tiểu Thúy lý luận.

“Tránh voi chẳng xấu mặt nào”. Đông Thục Lan nhất thời không nghĩ ra được biện pháp nào vẹn toàn. “Bảo cho người giữ cửa, nếu người tới là Niên trắc phúc tấn thì bảo rằng ta đi vắng, nếu nàng ta cứ nhất quyết vào bên trong đợi thì chúng ta liền đi cửa sau, tìm một chỗ nào đấy ngồi đọc sách. Nếu như trời mưa thì cứ đọc sách ở thư phòng, phòng đọc sách đó là dùng chung với Vương gia, nếu không được cho phép thì kể cả là trắc phúc tấn cũng không thể tùy tiện xông vào. Cần ăn hay uống gì thì cứ đưa vào qua cửa sổ. Về phần nước trà cho trắc phúc tấn thì miễn luôn, chỉ cần một chén nước ấm là được, cứ bảo rằng nghe nói thân thể của Niên trắc phúc tấn yếu ớt nên không thể uống lung tung, trà lại có hàn tính, để an toàn thì dâng lên một chén nước trắng. Miễn cho xảy ra vấn đề gì thì người trong viện lại phải chịu oan ức”.

“Làm vậy ổn chứ tiểu thư? Đây dù sao cũng không phải kế hoạch lâu dài”.

“Ta biết chứ, đây là kế để tạm thích ứng nhất thời. Chẳng lẽ người có phương pháp nào khác à? Người cũng thấy rồi đó, ta đã viết một mẫu giấy cho

Vương gia vậy mà ngài ấy lại chỉ làm bộ làm tịch cho xong, chẳng thấy chân thành gì cả, giúp chẳng đến nơi đến chốn!” Nói tới đây, Đông Giai Thị Thực Lan không nhịn được bĩu môi.

Tiểu Thúy cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Chẳng phải mồm miệng tiểu thư rất tron tru sao, hay là...”

“Nói năng lại là chuyện khác, mà muốn được như vậy thì cũng phải đợi cơ hội thì mới có thể mượn đề tài để nói chuyện của mình được. Người nên nhớ rằng ta là trắc phúc tấn, ta chỉ là thứ phúc tấn, có rất nhiều cái không thể nói lung tung”.

“Dạ”. Vì thế Tiểu Thúy bắt đầu kiên nhẫn đợi, đợi đến một ngày nào đó Niên trắc phúc tấn không thể cứ nhàm chán rồi việc là có thể đến gõ cửa Thần Thần Đẳng Đẳng được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Sự Kiện Trèo Cửa Sổ

Mấy ngày đầu kế hoạch tiến hành không tồi, Niên thị nghe người gác cổng hỏi báo rằng Đông Giai Thị không có ở trong viện xong cũng rời đi. Thế nhưng sau này, hình như Niên thị nhận ra Đông Thục Lan đang cố tránh nàng hoặc nghe được mấy lời đàm hạ nhân truyền tai nhau là mỗ nữ nhân cần bản chưa hề bước ra khỏi phòng. Một là sợ, hai là không để trắc phúc tấn là nàng vào mắt. Để chứng thực suy đoán của mình, lần sau khi Niên trắc phúc tấn vẫn nhận được câu trả lời đó từ phía người gác cổng Thần Thần Đẳng Đẳng, nàng liền cho nha hoàn bảo người gác cổng nhắc lại với Đông Giai Thị là “sáng hôm sau Niên trắc phúc tấn tới chơi, Đông Giai Thị thứ phúc tấn đừng nên ra ngoài”, nàng rất muốn nhìn xem Đông Giai Thị này là sợ nàng hay không coi nàng ra gì. Nếu là sợ thì sau khi nghe được lời nhắc như vậy, sáng mai Đông Thục Lan tất sẽ biết điều ngồi đợi trong nhà.

Ngày hôm sau, Niên thị đến Thần Thần Đẳng Đẳng nhưng vẫn chỉ nhận được một lời đáp y hệt những lần trước đó: thứ phúc tấn không có trong viện. Điều này làm cho Niên thị vô cùng phẫn nộ, quả nhiên Đông Giai Thị này không hề để trắc phúc tấn nàng vào mắt, dám ngang ngạnh với nàng!

“Ta ở phòng khách chờ thứ phúc tấn trở về”.

“Dạ. Xin mời trắc phúc tấn”.

Tiếp đãi Niên trắc phúc tấn chính là đại nha hoàn Đông Mai. Cả phủ đều biết Tiểu Thúy là nha hoàn hồi môn được Đông Giai Thị mang theo từ nhà mẹ đẻ, từ trước tới nay thứ phúc tấn ở đâu thì nàng sẽ cùng ở đó.

Chờ đến khi nhìn thấy chén nước trong được dâng lên thì mặt Niên thị cũng đổi sắc. Nha hoàn đứng phía sau nàng lớn tiếng quát mắng: “Nô tài to gan, dám khoan đãi trắc phúc tấn một chén nước trong! Chủ tử dạy các người kiểu gì vậy? Lại còn chậm trễ như thế, các người có còn để trắc phúc tấn vào trong mắt nữa không?”

“Hồi bẩm trắc phúc tấn, chuyện này là do chủ tử đặc biệt dặn dò”. Đông Mai quỳ gối.

Niên thị gờ tay ngắt lời nha hoàn đứng sau: “Chủ tử của các người khi nào thì trở về?”

“Hồi bẩm trắc phúc tấn, lúc ra ngoài chủ tử không dặn dò nên nô tỳ cũng không biết”.

Hai canh giờ sau, Niên thị bại lui.

Ngày thứ ba, Niên trắc phúc tấn có chuẩn bị mà đến, đài ngọc vẫn là một chén nước trong, Nàng cũng không nói nhiều, lấy khung thêu ra rồi an vị ở phòng khách thêu khăn. Mà cùng lúc đó trong thư phòng liền kề phòng khách, thứ phúc tấn Đông Giai Thị Thực Lan đang một tay nhàn nhã lật sách đọc, một tay cầm trái đào vàng to bự gặm từng miếng một. Tiểu Thúy thì kê một chiếc ghế nhỏ ở một góc bàn đọc sách để viết sổ, chép sách hoặc đọc sách. Dọc theo khung cửa sổ có một sợi dây nhỏ nối thẳng tới phòng bếp, nơi đó có một nô tài đang ngồi đợi, nếu có tiếng chuông vang lên thì hắn sẽ chạy đến bên ngoài cửa sổ thư phòng để xem thứ phúc tấn có điều gì phân phó không. Để tiện ra vào (khi cần đi nhà xí chẳng hạn) thì Đông Thục Lan còn đặc biệt cho người tháo đi hai chân song ở cửa sổ rồi kê thêm một cái ghế nhỏ bên dưới.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày, cả vương phủ đều bàn luận sôi nổi, Niên trắc phúc tấn cùng Đông Giai Thị thứ phúc tấn đang đối phó nhau! Không rõ vì sao Niên thị ngày ngày đều đến viện của thứ phúc tấn chặn người, thứ phúc tấn lại tránh mặt không gặp. Bao nhiêu phiên bản rồi rít ra lò. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng phải tìm đến Niên thị nói chuyện. Thế nhưng Niên trắc phúc tấn lại làm ra vẻ oan ức, nàng chỉ muốn nuôi dưỡng tình cảm với Đông Giai Thị muội muội mà thôi, ai ngờ Đông Giai Thị lại không nể tình chút nào. Tỷ muội thỉnh thoảng nuôi dưỡng cảm tình, cùng nhau chung sống hòa thuận vốn là một chuyện tốt, có điều... Nhất thời Ô Lạt Na Lạp Thị cũng không tìm ra được lý do nào để phản bác nên đành buông xuôi. Nhân tiện Niên thị còn mách tội họ cho Đông thứ phúc tấn, nàng bảo rằng đám nô tài xảo quyệt của Thần Thần Đẳng Đẳng có thái độ cực kỳ tồi tệ, chẳng những đưa nàng một chén nước trong mỗi lần nàng tới mà còn định đẩy hết tội lỗi lên người Đông thứ phúc tấn, luôn miệng bảo rằng chủ tử của bọn họ đã đặc biệt dặn dò như vậy. Ô Lạt Na Lạp Thị nghe xong lại cảm thấy mấy lời đám nô tài kia nói chắc chắn là sự thật! Đông Giai Thị Thực Lan này không thích gây chuyện nhưng không có nghĩa là nàng sợ phiền phức, lần trước ngay cả Vương gia nàng cũng dám mắng đầy thôi!

Xuất phát từ tò mò, một ngày Ô Lạt Na Lạp Thị quyết định sau giờ Ngọ phải đích thân đến Thần Thần Đấng Đấng một chuyến. Mà đoạn thời gian đó triều đình không hề thái bình, lần trước Bát a ca đã bị giáo huấn một phen vậy mà Thái tử vẫn không biết rút kinh nghiệm, hấn kéo bè kết đảng, bị Khang Hi khiển trách ngay trên triều, chuyện này khiến cho người ta có cảm giác như “son vũ dục lai, phong mẫn lâu*”. Ung Thân Vương lúc này vì tị hiềm nghi mà hờ hững với chính sự, trong mắt người ngoài, thời gian hẩn nhàn rỗi ở nhà bỗng dưng nhiều hơn. Cũng vì vậy mà khi phúc tấn nói rằng muốn tới Thần Thần Đấng Đấng để “tập kích bất ngờ” một chuyến, ngoài miệng Dận Chân không nói gì nhiều nhưng hành động lại thể hiện sự nhất trí tuyệt đối, hai người cùng nhau xuất phát.

* Một câu thơ trong bài Hàm Dương thành đông lâu (lầu phía đông thành Hàm Dương) của Hứa Hồn, có nghĩa là “mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu”, ở đây nói đến những biến động trước một sự kiện lớn.

Khi đến Thần Thần Đấng Đấng, Ô Lạt Na Lạp Thị không để người gác cổng vào thông báo mà cùng với Dận Chân đi thẳng vào phòng khách. Niên thị sợ hết hồn, vội vàng từ trên ghế đứng dậy vung khăn, quý gối thi lễ: “Vương gia cát tường, phúc tấn cát tường”.

Nghे thấy tiếng nói bên ngoài, Đông Thục Lan cũng vội vã mang Tiểu Thúy rời nhanh khỏi thư phòng rồi quý gối hành lễ: “Vương gia cát tường, phúc tấn cát tường”.

Thấy Đông Thục Lan đi ra từ trong thư phòng, hai mắt Niên thị như muốn rơi cả ra ngoài, mấy ngón tay cầm khăn cũng run rẩy: “Ngươi... ngươi... Đông Giai Thị to gan, ngươi dám lừa gạt ta! Vương gia và phúc tấn phải phân xử cho thiếp thân!” Bánh mặt quay phất lại, dính “bốp” một cái lên người Dận Chân.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trong mắt Ô Lạt Na Lạp Thị có ý cười nhưng trên mặt vẫn phải làm ra vẻ “giải quyết việc chung”.

“Thiếp thân không biết”. Bạn học Thục Lan vô tội mở lớn hai mắt.

“Không biết?! Ngươi còn dám nói không biết?!” Niên thị quay người lại chỉ vào Đông Thục Lan: “Rõ ràng ngươi không bước chân ra khỏi cửa vậy mà dám cho nô tài nói với ta rằng ngươi đã ra ngoài. Bọn ta ở trong phòng khách mà ngươi lại dám không ra nghênh đón! Đông Giai Thị ngươi đáng bị tội gì?! Xin phúc tấn phân xử thay thiếp thân”. Nói xong Niên thị liền quý xuống dập đầu trước Ô Lạt Na Lạp Thị.

“Đông Giai Thị, muội có gì để giải thích không?” Phúc tấn còn không màng liếc qua Niên thị một cái, trực tiếp hỏi Thục Lan.

“Hồi bẩm phúc tấn, lúc trước đúng thật là Thục Lan không có ở trong viện, thiếp thân vừa trở về đây thôi”.

“Nói láo! Vừa trở về thì sao lại đi ra từ thư phòng?” Niên thị vẻ mặt kích động.

“Bởi vì thiếp thân không đi cửa lớn mà đi bằng cửa sổ thư phòng”. Đông Giai Thị Thục Lan vẻ mặt bình tĩnh giống như đang nói một chuyện không gì bình thường hơn.

“Cửa... cửa sổ?” Ba chủ tử trong phòng (Dận Chân, Ô Lạt Na Lạp Thị cùng Niên thị) đều cảm nín tập thể.

Ô Lạt Na Lạp Thị thấy vẻ mặt Đông Thục Lan dửng dưng thì biết ngay là nàng đang nói dối, thế nhưng cảm giác lại rất tức cười.

“Nói dối! Phúc tấn, chuyện này không thể nào là thật được! Đông Giai Thị chỉ đang nói hươu nói vượn thôi. Xin phúc tấn làm chủ cho Diệp Nghiên”. Niên thị đã giận đến mức cả người đều run rẩy.

“Sao lại không thể là thật?! Đây là chỗ ở của thiếp thân, thiếp thân muốn đi cửa lớn thì đi cửa lớn, muốn đi cửa sổ thì đi cửa sổ, dù có treo tường đi nữa thì cũng là quyền của thiếp thân, miễn sao đó là tường của Thần Thần Đấng Đấng là được. Nếu thiếp thân đã không treo tường hay dùng cửa sổ của Mẫu Đơn đình thì hình như chuyện cũng chẳng liên quan gì đến trách phúc tấn thì phải? Thiếp thân cũng không nghe nói trong vương phủ có quy định rằng thiếp thân không được sử dụng cửa sổ trong nơi ở của mình”.

Lần này Niên trắc phúc tấn tức giận đến mức suýt chút nữa thì ngắt xiu. Đã vậy Lý trắc phúc tấn – người thấy náo động mà đến còn bày ra bộ mặt vui sướng khiến cho Niên thị càng cảm thấy mất hết mặt mũi. Nàng hít sâu một hơi: “Cứ coi là như vậy đi, thế nhưng tại sao ta ngồi ở chỗ này hàng canh giờ mà nô tài của thứ phúc tấn chỉ chiêu đãi nước trong, hơn nữa bọn họ còn nói rằng ngươi đã đặc biệt dặn dò bọn họ làm như vậy, chuyện này ngươi định giải thích thế nào?”

“Bởi vì thiếp thân nghe nói trắc phúc tấn chưa được khỏe, vẫn luôn phải uống thuốc bổ nên mới làm vậy. Trà xanh tính lạnh, uống nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe của trắc phúc tấn. Thiếp thân lại không hiểu biết sâu sắc về y lý nên không rõ những thứ khác có thể xung khắc với thuốc bổ mà trắc phúc tấn đang dùng hay làm tổn hại đến sức khỏe của phúc tấn hay không. Vậy nên nghĩ tới nghĩ lui, ôn hòa nhất vẫn là dùng nước trong”.

“Đông thứ phúc tấn suy nghĩ thật là chu đáo, toàn những thứ ta chưa từng nghĩ đến”. Trắc phúc tấn Lý thị nhìn qua có chút hả hê, nàng nói xong liền quay lại dặn dò nha hoàn: “Lần sau Niên trắc phúc tấn có tới viện thì đừng quên nhắc ta chỉ mời nước trong là được rồi, đừng để trắc phúc tấn không cẩn thận ăn uống làm hại đến thân thể, như vậy sẽ rất có lỗi”.

“Được rồi, Lý thị ngươi bớt tranh cãi một chút đi. Niên thị... ngươi cũng thật là, khi không lại cứ đi lung tung gây ra bao nhiêu phiền toái như vậy”. Ô Lạt Na Lạp Thị có chút nhừ đầu.

Lý thị quay sang nhìn Niên thị bằng ánh mắt thắng lợi, sau đó khẽ gật đầu một cái với Đông Thục Lan, nàng đã sớm nhìn thấu Đông Giai Thị này là người không đơn giản, thế nhưng chỉ cần không động vào nàng ấy thì nàng ấy cũng vô hại. Người thông minh như Lý thị đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ

đi tìm một kinh dịch như vậy.

Bị Đông Thục Lan lấy ra làm trò đùa, bị Lý thị cười nhạo, bị phúc tấn khiển trách, Niên thị đem hi vọng cuối cùng ký thác lên người Dận Chân, nàng cả mặt ủ rũ, đôi mắt long lanh chợt khóc nhìn về phía Ung Vương gia: “Vương gia!”

Dận Chân đỡ lấy người Niên thị: “Ta còn có chút công vụ phải xử lý, nàng về trước đi”.

“Đi thôi. Đừng làm chậm trễ công việc của Vương gia”. Phúc tấn đã ra lệnh, người nào dám không nghe?

Niên trắc phúc tấn đau lòng nhưng đành để nha hoàn đỡ về. Đông Thục Lan bái tạ phúc tấn, Ô Lạt Na Lạp Thị không nói gì thêm, chỉ cùng Lý thị thi lễ với Dận Chân rồi cáo lui.

“Nàng ấy rất ngây thơ cũng rất tịch mịch, chỉ vì muốn tìm bạn bè, mà hoàn cảnh hai nàng bây giờ lại giống nhau, nên mới...” Dận Chân bình thần phân tích.

“Chuyện ấy liên quan đến thiếp thân à?” Đông Thục Lan khẽ nhướn mày.

“Ta muốn nói là nàng ấy không có ác ý”. Dận Chân nuốt xuống một tiếng thở dài.

“Vương gia, nơi nào chẳng có những người mang ý tốt nhưng gây ra chuyện xấu, thiếp thân không quan tâm đến lý do vì sao trắc phúc tấn lại làm như vậy, thiếp thân chỉ thấy được kết quả. Mà kết quả ấy chính là trắc phúc tấn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hàng ngày của thiếp thân, khiến cho mọi người không được yên ổn”.

“Ta nghĩ sau khi trải qua sự việc ngày hôm nay thì nàng ấy sẽ không tới nữa đâu”.

“Mong là vậy”. Có điều câu này được nói ra rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Hạnh Thôn Tinh Thế

Cuối năm đến gần, khu vườn giáp với phía bắc của Viên Minh viên khánh thành, Thập Tam bối lặc, chủ nhân của khu vườn, mang theo thê thiếp băng vườn tới nơi ở của Dận Chân để thất chặt “tình láng giềng hữu hảo”. Dận Chân đương nhiên rất cao hứng, trước tiên dẫn một nhà Dận Tường đi dạo khắp các nơi trong viện của mình. Cửu Châu Thanh Yên là nơi đặt phòng ngủ của Ung Thân Vương, ở phía bắc của hồ; Thượng Hạ Thiên Quang phía tây bắc của hồ là một khu lầu hai tầng, lên tới đây có thể mặc sức ngắm nhìn cảnh hồ sắc nước, hiện tại đang là nơi ở của phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị; Song Hạc trai phía bắc nhìn ra hồ lớn, cảnh trong vườn in bóng xuống nước tựa như hai thế giới song song, hiện tại chủ nhân là trắc phúc tấn Lý thị; còn có Thi Vịnh đường, Lăng Hà Thâm Xử là nơi ở của hai vị trắc phúc tấn Nữ Hồ Lộc Thị và Cảnh Thị mới được tấn phong. Mẫu Đơn đình của Niên thị nằm ở góc đông nam của hồ, được xây dựng chủ yếu bằng gỗ, mái phủ ngói lưu ly hai màu, thấy trong viện trồng hàng trăm gốc mẫu đơn đủ sắc, Niên trắc phúc tấn liền đích thân đề danh là “Mẫu Đơn đình”. Chỉ tiếc giờ đang là trời đông giá rét, không thể tận mắt chiêm ngưỡng cảnh sắc muôn hoa đua nở.

Đi dạo đến gần ngư đường, thấy trên cửa viện có treo tám biển “Thân Thân Đẳng Đẳng”, Dận Tường lập tức nhận ra đây chữ Tứ ca tự tay viết, hần cười quay sang nói với Triệu Giai Thị: “Chỗ này chắc là nơi ở của thứ phúc tấn Đông Giai Thị. Cũng chỉ bác học phu nhân mới có thể nghĩ ra cái tên đặc biệt như vậy”.

“Làm người thì nên bình thân dong chơi. Có thể thấy chủ nhân khu viện này là một người có cá tính, cũng là kì nữ”. Triệu Giai Thị cười đáp.

“Thập Tam phúc tấn quá khen rồi, Thục Lan hồ thẹn không dám nhận”. Từ trong đoàn người, Đông Thục Lan vội vàng đi ra, khẽ cúi người.

“Thứ phúc tấn không cần khiêm tốn”.

“Thập Tam đệ muội đừng khen nàng làm gì, Thục Lan nhà chúng ta nhìn vậy thôi nhưng rất hay xấu hổ”. Ô Lạt Na Lạp Thị cười giải vây, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Bởi vì một số viện chưa có người dọn vào ở nên tên viện chưa được xác định, có vài nơi thì được gọi tên qua loa đại khái. Ung Vương phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị đề nghị sao không nhân cơ hội này để định ra tên các viện. Đương nhiên đề nghị này được nhất trí thông qua. Nhất thời không khí trở nên sôi nổi hẳn, cứ đi qua một khu viện là bao nhiêu cách thức đặt tên từ ngâm thơ đề từ đến trích dẫn kinh điển đều được mang ra dùng, còn náo nhiệt gấp mấy lần khi Giả Bảo Ngọc đề thơ lấy tên cho đại quan viên khắp các nơi trong Hồng lâu mộng. Tài nữ hai nhà thi nhau thể hiện mình, đương nhiên trong số này không có Đông Giai Thị, nàng rất ý thức được trình độ thơ văn của bản thân ở mức nào. Vì vậy nàng chỉ ở một bên nhìn nhân sinh trăm dạng một cách hăng say, có vài thực nữ bình thường nhìn qua nhả nhặn là vậy, đến lúc tranh thơ luận văn lại có thể trở nên vô cùng sôi nổi hoạt bát. Hai vị a ca tát

nhien chỉ đứng một bên quan sát tán gẫu, phúc tấn hai nhà cũng thỉnh thoảng mới nói chen vào hai câu, người sôi nổi nhất không ai khác ngoài trác phúc tấn Niên thị của Ung vương. Lý thị mặc dù không cam lòng nhưng sự thật thì thi từ của nàng còn kém Niên thị một bậc.

Ở phía tây của Thượng Hạ Thiên Quang có một khu nhà hai mặt hướng ra hồ, vì phía tây trồng mơ nên nơi này tạm thời được gọi là Hạnh Hoa thôn, trước nhà còn có một khu đất để trồng rau. Đến nơi đoàn người dừng lại, Dận Tường có chút ngạc nhiên: “Vườn rau ư? Có ngư đường vì Đông thứ phúc tấn thích ăn cá sống thái lát, Tứ ca để khu đất này chẳng lẽ để tự trồng rau?”

“Ừ”. Dận Chân không muốn nói nhiều trước mặt mọi người.

Ô Lạt Na Lạp Thị thấy thế vội tiếp lời: “Chỗ này hình như vẫn chưa được đặt tên, các vị muội muội có ý kiến gì hay không?”

“Nơi này vừa có hoa mơ vừa có vườn, vốn dĩ tên Hạnh Hoa thôn là thích hợp nhất. Thế nhưng bây giờ Hạnh Hoa thôn đã được dùng, nhất thời cũng không nghĩ ra được cái tên nào cho đúng. Vương gia giúp mọi người nghĩ tên xem sao. Thi từ các triều đại khi miêu tả cảnh trí đầu mùa xuân đều nhắc đến hoa mơ vậy nên dùng từ ‘thái phó’ (vườn rau) thì không ổn”. Niên thị ra vẻ nũng nịu.

Lý thị đứng bên cạnh nhìn đến phát chua, nói xen vào: “Ta thấy gọi là Hạnh Hoa thôn xá, Hạnh Hoa thôn ốc hay Hạnh Hoa thôn quán đều được cả”.

“Như vậy sao được, lẽ nào lại gọi vườn rau kia là vườn rau Hạnh Hoa thôn?”

Cả gia đình Thập Tam bối lặc không nói xen câu nào, giữ yên lặng tuyệt đối để xem cuộc vui.

“Thực Lan có ý kiến gì?” Dận Chân nhìn sang một đình đầu đang lấp ló trong đám người.

Hắn lại đưa mắt nhìn thân mình của người kia, hình như vừa bị sặc một cái, nàng vội vã lấy khăn che miệng lại, từ từ ngẩng đầu, dùng khuôn mặt ai oán tiếp nhận ánh mắt tò mò của mọi người. Thực Lan đang lúc ăn vụng mứt lại bị Dận Chân bất thành linh gọi tên, kết quả là giật mình đến sặc, cũng không biết Tứ gia là mở lời đúng lúc hay là mất quá tình?

“Thực Lan muội không sao chứ?” Ô Lạt Na Lạp Thị quan tâm hỏi.

Đông Thực Lan vội lắc đầu: “Thiếp thân đang mãi nghĩ tên viện, do quá nhập tâm nên mới bị giật mình”. Nói dối đến trình độ mặt không đỏ, thờ không gáp.

“Vậy muội có nghĩ được tên nào không?” Ô Lạt Na Lạp Thị hỏi, đương nhiên nàng không muốn tiết mục “lưỡng thiếp tương tranh” bị người ngoài trông thấy rồi làm mất thể diện của Vương gia.

Thực Lan lại lắc đầu. Ai hỏi đâu mà động não suy nghĩ mấy thứ nhảm chán như vậy, dù sao chỗ này cũng không phải là của nàng, ai ở thì người đó tự phụ trách đặt tên đi. Đáng tiếc có người cứ nhất định không chịu bỏ qua cho nàng.

“Đông thứ phúc tấn thân là bác học phu nhân do Hoàng thượng đích thân phong tặng, bây giờ cả Vương gia và phúc tấn đều hỏi người tên của khu nhà này, người lại lắc đầu nói không biết thì thật khó chấp nhận. Với lại từ trước tới giờ thứ phúc tấn vẫn chưa đề tên cho khu nhà nào thì phải?” Những lời Niên thị nói làm cho phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị nhũm mày.

“Chi bằng đặt tên là Hạnh Thôn Tinh Xá, mọi người thấy sao?” Không thể không công nhận Thập Tam bối lặc là một người hiền lành.

Ô Lạt Na Lạp Thị gửi qua một cái nhìn cảm kích, thế nhưng nàng chưa kịp nói câu tán thành thì đã nghe thấy mỗ nữ nhân kích động hô lên: “Hạnh Thôn Tinh Thị*?!” Thực Lan choáng váng đến ngậy người. Chẳng lẽ Thập Tam a ca cũng là người xuyên không tới triều đại này? Nghĩ vậy, đôi mắt sáng rực như đèn la de nào đó bắt đầu lia từ đầu đến chân của Thập Tam a ca.

* Yukimura Seiichi, nhân vật trong Hoàng tử tennis. “Xá” đọc là “shè”, “Thị” đọc là “shǐ” nên Thực Lan nghe nhầm.

“Là Hạnh-Thôn-Tinh-Xá”. Giọng nói Dận Chân trầm xuống, hắn không thể nào thích nổi ánh mắt Đông Thực Lan dùng để đánh giá Thập Tam – nó quá nghiêm túc!

“À ừm... Tứ ca... thật ra thì cái tên ‘Hạnh Thôn Tinh Thế*’ mà thứ phúc tấn đặt cũng không tồi, lại còn hợp với hoàn cảnh nữa, nông dân sau khi kết thúc một ngày làm việc thì đến quán Hạnh Hoa thôn uống rượu, đây chẳng phải là cảnh tượng thường thấy nhất ư? Ý nghĩa sâu xa, đúng là tên hay!” Dận Tường tán thưởng, xem ra không bị hai tia sáng kia quấy nhiễu một chút nào.

* “Thế” cũng phát âm là “shǐ”.

“Khụ, khụ, thì chọn ‘Hạnh Thôn Tinh Thế’ đi”. Dận Chân gật gù rồi dẫn đầu rời đi trước, xuyên qua “Hạnh Thôn Tinh Thế” mới được đặt tên là có thể tới khu vườn mà Hoàng thượng mới ban cho Thập Tam bối lặc.

Đông Thực Lan nghe Thập Tam giải thích xong thì vừa thất vọng lại vừa an tâm. Mặc dù hồi trước lúc đọc truyện nàng ghét nhất là nhiều người cùng xuyên không nhưng sự thật là sau khi tự thân trải nghiệm, khoảng cách về tư tưởng khổng lồ khiến cho nàng luôn ao ước có một người đến từ cùng thời đại để có thể thoải mái nói chuyện phiếm, thế nhưng, nếu thật sự gặp được người như vậy, nàng dám bước đến nhận thức không? Thực Lan vô cùng mâu thuẫn.

Mọi người vừa đi đến phủ đệ mới của Thập Tam, Dận Tường đã cười bắt Tứ ca phải nghĩ cho hắn một cái tên nào hay ho để dùng làm tên viện. Để gỡ

gạc cho lần mất thể diện vừa rồi (lúc trước khi Niên thị đặt tên, Thập Tam bối lạc đến một chữ tốt cũng không nói), Niên trắc phúc tấn liền tranh nói trước: “Xuân nhật tri tri, huy mộc thể thể. Thương canh kê kê, thái phiến kỳ kỳ*.” (Kính Thi/Tiểu Nhã/Xuất Xa) Cảnh sắc nước lòng người như vậy, lại đang là đầu mùa xuân, sao không lấy tên là ‘Di Xuân viên**’?”

*

Ngày xuân dùng dăng chân đi,

Thanh bông thảo mộc xanh rì tốt tươi.

Con oanh ríu rít hót chơi,

Kìa ai tới tập hái mùi đồng quê.

(st)

** “Di” trong Di Xuân viên là vui vẻ, sung sướng đó *hé hé hé*.

Di Xuân viên? Đông Giai Thị Thục Lan ngay lập tức tưởng tượng ra hình ảnh kỹ viện. Chẳng phải kỹ viện thích nhất là lấy mấy chữ như “xuân” như “hồng” làm tên? Xem ra Niên trắc phúc tấn này không phải là quá ngây ngô thì là quá to gan lớn mật, thậm chí có phần vô pháp vô thiên. Nghĩ tới đây bạn học Thục Lan liền len lén đánh giá xung quanh, có vẻ... ừm... mọi người không có phản ứng đặc biệt gì với đề nghị của Niên thị. Ngẫm lại cũng phải, những tiểu thư khuê các này chắc hẳn không có cơ hội nghe nhiều những chuyện về kỹ viện, bình thường đây cũng chỉ là chủ đề nhạy cảm giữa nam nhân với nhau, chỉ khi nào có chuyện tây đình thì mới trở thành chuyện đề người ta bàn tán khi trà dư tửu hậu.

“Thứ phúc tấn nghĩ ra tên gì rồi sao?” Triệu Giai Thị thấy hai mắt Đông Thục Lan đang vụng trộm nhìn quanh quất thì trong lòng sinh chút nghi hoặc.

“Niên trắc phúc tấn tài trí hơn người, tục nhân như ta sao có thể bì kịp. Chỉ có điều vườn này là nơi Thập Tam bối lạc ở, thiếp thân thấy tên viện vẫn nên để Thập Tam bối lạc cùng phúc tấn tự mình đặt thì hơn”. Chút nữa nàng phải vào thư phòng lật sách đọc mới được, nói không chừng có thể xem được cái gì hay ho.

Mấy lời này bề ngoài là khích lệ nhưng chẳng hiểu sao nghe kĩ lại giống như châm chọc. Điều này không khỏi khiến cho Triệu Giai Thị phải suy nghĩ thêm. Đông Giai Thị là người nói tiếng nổi tiếng khắp kinh thành, nàng nói như vậy chắc vì không muốn làm mất thể diện của Niên thị, phải biết rằng đặt tên viện là một việc rất quan trọng, Triệu Giai Thị thà tin phong thủy còn hơn tin phong hoa tuyết nguyệt. Vì vậy Triệu Giai Thị liền tỉnh bơ bỏ qua việc đặt tên cho khu nhà chính, về những khu viện nhỏ khác thì đương nhiên là để cho nhóm thê thiếp của Thập Tam phát huy sở trường, nhà Tứ Tử cũng không tiện biến chủ thành khách.

Cuộc dạo chơi ban ngày coi như kết thúc trong không khí hòa hảo của hai nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Họa Là Từ Miệng Mà Ra

Đêm đó... thực ra vẫn chưa được coi là “đêm”, chủ tớ Đông Thục Lan vừa về tới Thán Thán Đăng Đăng, Tiểu Thúy đã thấy tiểu thư chui ngay vào thư phòng, thậm chí cả bữa tối cũng chẳng buồn ăn, chuyện này không đáng ngại, dù sao một trong những tật xấu của tiểu thư nhà nàng là mồm ăn không ngừng nghỉ, vừa đọc sách vừa phải nhấm nháp một thứ gì đó, vì thế nên dù có miễn bữa tối cũng không bị đói được. Chuyện kinh khủng ở đây là tiểu thư đã đọc sách suốt đêm! Đối với một người suốt ngày mang “đạo dưỡng sinh” giắt tại khóe miệng thì đây phải là một việc khủng bố bậc nào! Vì thế mà ngày hôm sau khi thấy gấu trúc mẹ họ Đông Giai xuất hiện, Ô Lạt Na Lạp Thị cũng phải giật bản mình, vội vã hỏi nguyên do. Nguyên do thì... đương nhiên là không thể nói cho phúc tấn người rồi! Hai cái bông mắt đen thui này đeo lên coi như đáng giá, nhờ chúng mà bạn học Thục Lan tìm được cái hay ho. Thấy Đông Giai Thị chỉ nói mấy câu cửa miệng qua loa cho xong mà hai mắt lại phát sáng lấp lánh là biết ngay nàng không có ý định nói thật. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng không miễn cưỡng, chỉ cần không phải là chuyện quan trọng thì nàng không quá lưu tâm. Chỉ tiếc lần này nàng sai lầm rồi, sai trăm trọng.

Sau giờ ngo, Đông Thục Lan đang ngủ bù thì bị tiếng nói ngoài phòng đánh thức.

“Tiểu thư của chúng ta rất mạnh khỏe, không nhọc ngại quan tâm”. Là giọng của Tiểu Thúy, thái độ khó chịu như vậy xem ra là đang nói chuyện với người quen.

“Vậy thì tốt, nhưng mà ta nghe nói hôm qua thứ phúc tấn suốt đêm không ngủ! Nữ tử coi trọng đạo dưỡng sinh như vậy mà lại...” Nghe giọng có vẻ là của Chu Lan Thái.

“Ngươi cũng hiểu rõ tiểu thư nhà chúng ta nhỉ?” Đồng Thực Lan thậm chí còn hình dung được điệu bộ hai tay chống nạnh đứng chuẩn nữ nhân chanh chua của Tiểu Thúy: “Có rắp tâm gì nói xem?”

“Ta nào dám! Thứ phúc tấn là người của Vương gia đó”. Chu Lan Thái vội vàng thanh minh.

“Ngươi đã hiểu thì tốt rồi, bớt si tâm vọng tưởng đi, tiểu thư nhà chúng ta không nhọc người khác quan tâm”.

“Ta... là Vương gia bảo ta tới hỏi thăm”. Chẳng hiểu sao cứ đứng trước mặt Tiểu Thúy là Chu Lan Thái lại đàng hoàng hơn hẳn, bao nhiêu hoa ngôn xảo ngữ đều không nói ra nổi.

“Định lừa ai vậy?! Đi đi”. Tiểu Thúy tuyệt nhiên không tin tưởng. Nàng còn đang bất bình vì mấy lời Ung Vương gia nói với tiểu thư lần trước, rõ ràng là trắc phúc tấn tới gây chuyện, Vương gia lại nói thành nàng ta cố thiện ý, đúng là quá mức thiên vị, đã thế bây giờ con heo trước mắt này* lại bảo Vương gia quan tâm tới tiểu thư, đúng là coi nàng như đứa trẻ con ba tuổi mà!

* Anh Chu Lan Thái này lần trước đến ăn đồ của Hình Thần uyển nên Tiểu Thúy vẫn tức =))

“Tiểu Thúy...”

“Tiểu Thúy, vào trong đi”. Đồng Thực Lan vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nghe một lúc liền nhức đầu.

Tiểu Thúy vội vã chạy vào phòng ngủ: “Nô tỳ đáng chết, đánh thức tiểu thư”.

Thực Lan khoát tay: “Ta tỉnh trước rồi. Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?”

“Chu Lan Thái thỉnh an thứ phúc tấn”. Chu Lan Thái đứng ngoài cửa nói vọng vào.

“Có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì. Vương gia nghe nói đêm qua thứ phúc tấn ngủ không ngon giấc nên mệnh cho nô tì đến hỏi thăm”.

“Thay ta tạ ơn Vương gia. Không tiễn”. Ý đuổi khách rất rõ ràng.

“Dạ”.

Thấy Chu Lan Thái đi ra khỏi viện, Tiểu Thúy liền quay lại phòng ngủ: “Tiểu thư, hần đi rồi”.

“Đi rồi? Không có chuyện đó đâu. Nói không chừng hần cũng sắp quay lại”. Vừa nói Đồng Thực Lan vừa chỉ lên trần nhà.

“Vậy thì...”

“Ta đói bụng”.

Tiểu Thúy vội chạy ra ngoài chuẩn bị cháo gạo nếp. Đồng Thực Lan từ tốn ăn từng thìa một, đợi một lát sau mới đắc ý hỏi: “Có muốn biết tối muộn hôm qua ta tìm được cái gì không?”

“Có ạ”. Tiểu Thúy quên mất trên nóc nhà có người.

“Ngươi còn nhớ Niên trắc phúc tấn đề tên gì cho phủ đệ của Thập Tam bồi lạc chứ?”

“Di Xuân viên”.

“Tổng Huy Tông Triệu Cát trước là Hoàng đế của Tống triều. Ở ngoài cung ông ta có một hồng phần tri kỷ gọi Lý Sư Sư, là một danh kỹ của Biện Kinh thời bấy giờ. Câu chuyện về hai người họ đều được ghi lại trong Quý nhĩ tập và Tuyên hòa di sự của Trương Đoan Nghĩa, thậm chí Lâm Lang bí thất từng thư cũng có nhắc tới. Ngươi đoán xem Lý Sư Sư này xuất thân từ đâu?”

Tiểu Thúy cười: “Tiểu thư vừa mới nói Lý Sư Sư là danh kỹ của Biện Kinh thời bấy giờ, nàng ấy đương nhiên xuất thân từ kĩ viện rồi... Ôi! Chẳng lẽ...”
Tiểu Thúy dùng hai tay che miệng lại.

“Thông minh đấy. Ta tra ra được khi đó Lý Sư Sư ở trong một kĩ viện tên là ‘Di Xuân Viện!’”

“Trời ạ!” Tiểu Thúy há miệng mãi không khép lại được, “Nhưng... sao lúc ấy tiểu thư không nói ra?”

“Nói ngay tại đó sao?! Trừ phi ta bị bệnh”. Đồng Thực Lan vờn vai một cái. “Dù sao Vương gia cũng bảo rồi, Niên trắc phúc tấn rất ngây thơ. Chúng ta không ngây thơ nên biết an phận thủ thường, trắc phúc tấn ngây thơ nên không biết cái gì gọi là họa là từ miệng mà ra. Cái tên ‘Mẫu Đơn đình’ đã khiến cho người ta phải cười đến rụng răng rồi, bây giờ còn thêm một ‘Di Xuân viên’ nữa thì...”

“Tên ‘Mẫu Đơn đình’ làm sao ạ?”

“Không phải người đang đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa sao? Mẫu Đơn đình là tên của một chương rất nổi tiếng trong đó”. Thục Lan có chút khó hiểu.

“Chữ mới nhiều quá, nô tỳ đọc không được nhanh”.

“Không cần vội, cứ từ từ đọc là được. Nếu không thích có thể đổi”.

“Tiểu thư, còn chuyện ‘Mẫu Đơn đình’”.

“Chắc người biết tứ đại mỹ nữ rồi đúng không? Mẫu Đơn đình chính là nơi Điều Thiên cùng Lã Phụng Tiên hẹn hò rồi bị Đồng Trác bắt được. Hiện tại bên ngoài còn đang đồn đoán không biết người nào là Lã Phụng Tiên của Điều Thiên Ung vương phủ đây”.

Tiểu Thúy lần nữa câm nín.

“Bây giờ còn thêm một ‘Di Xuân viên’ nữa thì không biết các phúc tấn cách cách của Thập Tam bối lạc phù nghe xong sẽ nghĩ gì?” Khẳng định biểu cảm sẽ vô cùng đặc sắc. “Nếu ta mà là Cửu bối lạc thì chắc chắn sẽ nhân cơ hội này để thu mua những cuốn sách ở trên, lỡ như Thập Tam bối lạc thật sự thượng tấu Hoàng thượng xin chiếu chỉ ban tên thì những cuốn sách ấy sẽ bán chạy vô cùng. Về phần cấm sách thì thể lực của Vương gia giờ này vẫn chưa đủ, nếu ngài ấy muốn ‘Đốt sách chôn người tài’ thì cũng phải chờ đến lúc ngồi lên vị trí kia rồi hãy nói”.

“Chẳng phải Niên trắc phúc tấn xong rồi sao?”

“Người lo lắng cho nàng ấy hả? Ta còn tưởng rằng người phải quan tâm Vương gia trước tiên cơ đấy. Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này thực ra cũng có phần tốt, nghe nói gần đây triều đình biến động nên Vương gia chúng ta lạnh nhạt với chính vụ, không muốn sa vào vũng bùn lầy này, thậm chí bây giờ ngài ấy còn hoàn toàn chiếm được mỹ danh ‘thích mỹ nhân không thích giang sơn’, những a ca khác có thể an ổn ngủ một giấc. Nếu như ta nói chuyện này ra, trắc phúc tấn lại là người đơn giản, cái gì cũng không biết, nói không chừng còn được coi là ‘người không biết thì không có tội’, sau rồi cũng chẳng giải quyết được gì; còn tiểu thư ta chỉ sợ sẽ bị cho là có rắp tâm, thích gây chuyện, cuối cùng lại chuốc một đồng lõa không hay vào thân. Nếu Vương gia đã muốn người ngày thơ gây chuyện thì chúng ta cứ đứng nhìn là được rồi, không cần hao tổn tâm tư làm gì”.

“Tiểu thư nói rất đúng”.

“Thời tiết không tồi, người cùng ta đi dạo trong viện một lát đi”.

“Dạ”.

Câu này chứng tỏ câu chuyện đã kết thúc, người trên nóc nhà vụt một cái đã đi mất.

“Tiểu Thúy, người nói xem có phải ta càng ngày càng mềm lòng rồi không? Không thể trở mặt nhìn ngài ấy gập rúc rồi được?” Đông Thục Lan tản bộ trong viện, cũng không quay lại nhìn Tiểu Thúy đang đi đằng sau.

“Tiểu thư lo lắng cho Vương gia là phải. Ngài ra sao thì tiểu thư cũng vậy. Nghĩ tích cực thì trắc phúc tấn sau này sẽ không đến làm phiền tiểu thư nữa”. Tiểu Thúy trả lời.

“Chỉ mong sao được như cát ngôn của Tiểu Thúy nhà chúng ta. Ta cũng chẳng có ham mê thay người khác đi thu thập cục diện hỗn loạn”. Đông Thục Lan lấy tay phải quay vòng vòng mảnh khăn tay, đem mọi chuyện ném ra sau đầu, những chuyện về sau cứ nhìn xem Tứ Tứ giải quyết thế nào.

...

Lại nói sang một đầu khác, sau khi nghe Chu Lan Thái hồi báo xong, mặt mưu sĩ Đối Đại liền xanh thê thảm, chuyện Niên trắc phúc tấn đề tên không phải chỉ một hai người biết, cho dù Thập Tam bối lạc không xin chỉ ban tên nhưng một khi chuyện lan truyền ra ngoài, nhóm người Bát a ca chắc chắn sẽ không thể bỏ qua cơ hội lần này. Thế nhưng nếu xin tấu thu hồi sách của Niên trắc phúc tấn thì cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ binh quyền trong tay Niên Canh Nghiêu. Ngẫm lại trắc phúc tấn vẫn luôn là tài nữ nổi danh, sao lại có thể nong cạn như vậy được chứ?! “Vương gia! Thừa dịp số người nghĩ vậy chưa nhiều, chúng ta lập tức báo cho Thập Tam bối lạc để ngài ấy ổn định nữ quyền trong phủ. Ngài cũng lập tức đi tìm phúc tấn thương lượng đối sách. Phải làm cho một ngày nào đó không còn ai nhắc tới chuyện Niên trắc phúc tấn đề danh cho phủ đệ của Thập Tam bối lạc nữa thì thôi!”

“Người về trước đi, có việc gì ngày mai hãy nói. Chu Lan Thái, người đi báo cho Thập Tam”. Nói xong Dận Chân liền rào bước thẳng tới nơi ở của phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Thích Nhất Cây Nho

Sau khi Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp Thị tiến hành một cuộc mật đàm vô cùng chi tiết, phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị liền gấp gáp tới Mẫu Đơn đình nơi Niên trắc phúc tấn đang ở. Người ngoài không tài nào biết được lần đó rốt cục phúc tấn đã nói những gì với Niên thị. Người trong phủ chỉ biết rằng tất cả hạ nhân trước hầu hạ Niên trắc phúc tấn đều bị thay thế, việc canh gác cũng lập tức nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Thậm chí phúc tấn còn trực tiếp thông báo cho các thê thiếp trong phủ nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới chỗ Niên trắc phúc tấn nói chuyện phiếm, lý do rất quang minh chính đại: trắc phúc tấn có thai. Bởi vì sức khỏe của trắc phúc tấn vẫn chưa tốt hơn nữa lại bị sảy thai mấy lần trước đó, để có thể an toàn hơn, mọi người nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy trắc phúc tấn nghỉ ngơi. Nghe qua có vẻ rất hợp tình hợp lý, hợp đến mức nhóm thê thiếp vừa hâm mộ lại vừa ghen tị. Nhìn cảnh trọng binh canh gác ở Mẫu Đơn đình, nhiều người bỗng nảy sinh chút nghi ngờ: có nhất thiết phải như lâm đại địch thế không? Vương gia bây giờ đâu thiếu a ca, việc làm lần này có vẻ như để giam lỏng người nào đó hơn là để phòng ngoại địch. Nhưng sau đó còn có chuyện kì quái nữa, phúc tấn tuyên bố rằng để mừng trong phủ sắp có thêm thành viên mới, Mẫu Đơn đình nơi trắc phúc tấn đang ở sẽ được đổi tên thành “Lũ Nguyệt Khai Vân”. Nghi ngờ vẫn hoàn nghi ngờ, mọi người sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của phúc tấn thì rất tự giác đem nghi ngờ nuốt lại vào bụng, tự thân tiêu hóa. Chủ tử các viện sau khi cho tới tử xuất phủ nghe ngóng hỏi thăm mới vỡ lẽ, hóa ra bên ngoài đang lưu hành một cuốn truyện mà những nữ tử đã có chồng không nên đọc tên là Mẫu Đơn Đình, nữ chính Đỗ Lệ Nương trong chuyện vì muốn nam nhân mà tư xuân rồi bệnh chết, nhất định là do ai đó cảm thấy đây là điềm xấu hoặc thấy cuốn truyện này quá dung tục nên mới nhân cơ hội cho đổi tên viện. Dè chừng cẩn thận đến như vậy, có vẻ Ung Vương gia đã sủng Niên trắc phúc tấn lên tận trời rồi!

Cùng lúc đó, Đại tổng quản cười vui vẻ đi đến Thần Thần Đẳng Đẳng: “Nô tài Khoa Nhĩ Khắc bái kiến thứ phúc tấn”.

“Đại tổng quản khách khí rồi, ngài tới có việc gì không?” Đông Thục Lan hỏi.

“Vương gia mệnh cho nô tài đưa ít đồ đến gửi thứ phúc tấn”.

Đông Thục Lan nhú mày.

Khoa Nhĩ Khắc quay lại hươu tay, một hạ nhân nhỏ tuổi đang sau liền bước lên trước cùng một chồng sách đã được đóng bìa chín chu trong tay. Tiểu Thúy bên cạnh nhận lấy rồi xoay người khom lưng đưa cho Thục Lan xem. Nàng cảm quyền trên cùng lên, khóe mắt không nhịn được tràn đầy ý cười. Không hổ là chữ viết bút lông của Tử Tử, quá đẹp!

Khoa Nhĩ Khắc thấy phấn chấn trong lòng, xem ra lần này Vương gia tặng đúng đồ rồi. “Vương gia còn nói buổi tối hôm nay muốn tới chỗ thứ phúc tấn người dùng bữa”.

“Ta biết rồi”. Nói xong nàng quay đầu phân phó: “Tiểu Thúy chút nữa đi dặn phòng bếp làm mấy món Vương gia thích ăn”.

“Vâng thưa tiểu thư”. Tiểu Thúy nhanh chóng đáp lời.

“Nếu thứ phúc tấn đã không còn gì phân phó thì nô tài xin cáo lui, Vương gia vẫn đang chờ nô tài hồi âm”.

“Tiểu Thúy ban thưởng, nhân tiện thay ta đưa tiền Đại tổng quản”.

“Nô tài không dám, đa tạ thứ phúc tấn”.

Sau khi tiễn Đại tổng quản Khoa Nhĩ Khắc, Tiểu Thúy có chút ngạc nhiên, “Đại tổng quản đưa tới sách gì mà tiểu thư cao hứng vậy?”

“Là do Vương gia tự tay viết”.

“Vương gia tự tay viết? Chẳng lẽ là thư tình? Còn đóng thành tập sao?!” Tiểu Thúy suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, tuyệt đối không có chuyện đó!

“Thư tình? Cho ta? Người nghĩ Vương gia là người biết viết thư tình tặng nữ nhân? Kể cả như vậy thì người không thấy viết thư tình cho ta là quá lãng phí à? Thà gửi ta hai chùm nho còn hơn”.

“Tiểu thư nói rất phải”. Tiểu thư nhà nàng thực tế như vậy đấy, Tiểu Thúy cũng chẳng biết nói gì. “Vậy đây là...”

“Lần trước ngài ấy làm hỏng chút sách, đây là mấy quyển ngài ấy chép lại”.

“Vương gia có lòng đấy chứ”.

“Nam nhân vốn sĩ diện. Có điều như vậy cũng tốt hơn là chỉ nói mấy câu cửa miệng”.

“Vậy tiểu thư không giận Vương gia nữa à?”

“Giận ngài ấy ư? Ta nào dám, với lại tức chết mình cũng chẳng ai thương, không đáng”.

Sau cơn mưa trời lại sáng – đây là cảm nhận của Tiểu Thúy. Đêm đó, Dận Chân đến Thần Thần Đẳng Đẳng dùng bữa, thỉnh thoảng lại câu được câu chẳng tán gẫu với Thục Lan, không khí căng thẳng trước có giữa hai người giờ biến mất không còn gì.

Mãi đến hết năm Niên thị vẫn không lộ diện kể cả trong một số sự kiện mà trắc phúc tấn phải tham gia, Ô Lạt Na Lạp Thị lấy có Niên thị đang có thai để miễn trừ, chuyện này dường như hơi lạ lùng, ngay đến phúc tấn lúc mới nghi có Đại a ca cũng đâu miễn tất thấy tục lễ, trừ phi tình hình mang thai của Niên thị thật sự khó khăn, nhưng nhìn Ung Thân Vương mà xem, một chút đáng về khăn trương cũng không có, chẳng phải ngài ấy rất cưng chiều Niên thị sao? Mọi người hoang mang.

Không bao lâu sau, vào thời điểm gỗ tở, Khang Hi lại một lần nữa phế Thái tử đã từng được phục lập Dận Nhung, cấm cố (cấm tham chính) tại Hàm An cung. Chuyện này nhanh chóng khiến tất cả mọi người phải chú ý. Đây chính là đại sự kiện! Đại thần Triệu Thân Kiều tấu rằng Thái tử là nền tảng lập quốc, nên ứng theo thứ bậc để sắc lập. Khang Hi nói lập trừ là quốc gia đại sự, không thể tùy tiện cho xong, vì thế bác bỏ tấu chương của Triệu Thân Kiều. Trong lúc nhất thời chuyện lập trừ khiến cho cả nước trên dưới sôi sùng sục, người ngựa khắp nơi bắt đầu rục rịch muốn động. Dận Chân lại càng trở nên lạnh nhạt với triều chính, cơ hồ cả ngày chỉ nhàn nhã ở Viên Minh viên.

Một ngày, Đông Thục Lan nghe Tiểu Thúy nói Vương gia từ Cửu Châu Thanh Yên chuyển đến Hạnh Thôn Tinh Thế mà trong lòng không khỏi kích động. Tứ Tứ tương đương bằng sơn (ý chỉ là Tezuka), bây giờ bằng sơn dọn đến ở “Hạnh Thôn Tinh Thế” (đọc lái đi thành Yukimura Seiichi), cũng chính là nữ thần xứng bằng sơn, đây là một cặp đôi hiếm có bậc nào trong truyện đồng nhân Hoàng tử tennis! Nàng phải nhanh chân tới xem mới được!

Thấy tiểu thư chạy vụt ra khỏi viện, Tiểu Thúy vội vàng đuổi theo, nàng rất buồn bực, nàng đã nói chuyện gì đáng để tiểu thư kích động đến thế?

Đông Thục Lan chạy tới Hạnh Thôn Tinh Thế liền dừng bước nhìn về phía vườn rau cách đó không xa, mấy nam nhân đang đổ mồ hôi như tắm đào đất dưới ánh nắng mặt trời chói chang, trong đó có Ung Thần Vương.

“Mọi người đang chuẩn bị cái gì à?” Thục Lan có chút ngạc nhiên hỏi Đại tổng quản đang đứng cạnh khu đất.

Khoa Nhĩ Khắc mặt đầy tự hào: “Vương gia đang trồng thử những giống lúa nước khác nhau để xem loại nào cho sản lượng cao nhất, sau đó đem phổ biến ở Giang Nam”.

“Lúa nước?” Giọng điệu Đông Thục Lan có chút quái lạ, nàng quay đầu lại nhìn Tiểu Thúy vừa mới đuổi tới nơi: “Tiểu Thúy này, chúng ta tới nhầm chỗ rồi à?”

Hiển nhiên cả Khoa Nhĩ Khắc lẫn Tiểu Thúy đều không hiểu được ý Thục Lan: “Tiểu thư, sao lại tới nhầm chỗ được? Nơi này là Hạnh Thôn Tinh Thế mà”.

“Đúng vậy thứ phúc tấn, nô tài cũng không hiểu”. Khoa Nhĩ Khắc đáp.

“Xin thất lễ, nếu chỗ này đã là Hạnh Hoa thôn thì nên là nơi bán rượu*, nào có chuyện đem đi trồng lúa nước, đây đâu phải là Đạo Hương thôn**, hay là Vương gia lại định đánh lừa người nào?” Đồng Giai Thị lên giọng.

* Trồng mơ ủ thành rượu.

** Thôn trồng lúa. Thục Lan trào phúng nên nói hoa mĩ là “Đạo Hương” (lúa thơm).

“Bán rượu?” Khoa Nhĩ Khắc mắc nghẹn không biết trả lời thế nào, đưa ánh mắt cầu cứu ra phía ngoài ruộng.

“Nếu chỉ là tên viện thì cho sửa lại là được. Nàng sao lại nói trồng lúa nước chỉ để lừa người?” Dận Chân hùng hổ, vẻ mặt có chút tức giận. Mặc dù là đầu xuân nhưng phải làm việc nông dưới trời nắng vẫn mệt muốn chết.

“Thiếp thân bái kiến Vương gia”.

“Nói!”

“Quá giả tạo”. Đông Thục Lan nghịch nghịch mảnh khăn trong tay, miệng phun ra ba tiếng làm cho mặt Tứ Tứ biến thành màu đen.

Mặc dù đến tận hôm nay hần mới chuyển từ Cửu Châu Thanh Yên đến Hạnh Thôn Tinh Thế, nhưng sự thật là bọn hần đã phải làm ruộng suốt mấy ngày trời, thế nhưng đến cùng lại chỉ nhận được ba chữ kia, không tức đến thổ huyết sao được?

“Giả tạo ở chỗ nào?” Thập Tam a ca cũng chậm rãi từ ruộng đi ra, vừa lau chùi vừa tò mò hỏi.

“Thiếp thân không biết là có Thập Tam bối lạc, xin bối lạc gia thứ tội”. Đông Thục Lan vội vàng vung khăn.

“Không sao mà, không sao mà. Nhưng người nói xem chỗ nào lại giả tạo?” Dận Tường thật sự rất tò mò muốn nghe xem vị Đông thứ phúc tấn này có thể lý luận những gì.

“Lúa nước là giống cây trồng ở phía nam, nếu đem mở rộng gieo trồng ở phương bắc thì chỉ luận về lợi ích kinh tế đã là không đáng rồi. Đã thế vừa rồi Đại tổng quản còn nói Vương gia trồng những giống lúa khác nhau để phát triển ở phía nam, vậy thì càng buồn cười. Nam bắc bất luận là thủy thổ hay khí hậu đều có những khác biệt rất lớn, giống Vương gia chọn được ở đây sao có thể áp dụng cho phía nam? Nếu Vương gia thật sự có tâm thì nên chuẩn bị vài mảnh ruộng ở phía nam cho người khác thử nghiệm thì hơn. Vì vậy chỉ còn lại lý do duy nhất là để che mắt thiên hạ”.

Nghe mấy lời nàng nói tựa hồ rất có lý. Mọi người nhìn về phía mảnh ruộng đã được cày xới gần hết chỉ chờ cấy mạ mà có phần nhụt chí. Dận Chân cùng Dận Tường liếc nhau, lập tức thấy bản thân lúc trước đã suy nghĩ không chu toàn, mới chỉ nghĩ đến việc gốc rễ của nhân sinh là lương thực, Tứ Tứ đã đi xuống phía nam nhiều lần, tất nhiên vô cùng cảm động trước nỗi cực khổ của người nông dân.

“Vậy nàng nói xem nơi này trồng gì cho tốt?” Nhiệt độ xung quanh Dận Chân có phần ấm lại.

“Thực tế một chút, thiếu cái gì thì trồng cái đó”.

“Nơi này thiếu rau quả”. Dân Tường đáp. “Có điều rất nhiều loại rau quả không hợp sinh trưởng ở đây”.

“Vậy thì trồng cây nho”.

“Trồng nho?” Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào nữ nhân trước mắt xem nàng lại định nói ra cái gì.

“Đúng vậy. Vương gia, mặc dù mùa đông trong kinh thành không nhiều giống hoa quả nhưng nếu đem số hồng tháng mười trong kinh thành cắt vào hầm băng, sang năm lấy ra, không cần gĩa đông mà trực tiếp cắt thành miếng, ăn vào sẽ xốp xốp giòn giòn như táo vậy. Giống như thế nho xanh mùa đông sẽ có vị như trái táo xanh. Ngài xem, có phải lập tức đã nhiều thêm hai loại hoa quả không? Nếu như có thể thí nghiệm thêm vài phương pháp khác thì cho dù đến mùa đông, kinh thành cũng sẽ không thiếu trái cây nữa. Nếu đủ để biên soạn thành sách thì những hộ trồng hoa quả dù không biết chữ cũng sẽ góp tiền mua một quyển, đây là chưa kể đến những người yêu thích của ngon vật lạ. Như vậy không chỉ kiếm được tiền hoa quả mà còn kiếm được tiền bán sách, hơn nữa nho còn có thể ủ thành rượu, phải biết rằng nếu mỗi ngày trước khi đi ngủ uống một ly rượu nho thì vừa có thể mỹ dung lại vừa có thể dưỡng nhan, bình thường nữ tử nào chẳng muốn. Chỉ có điều bây giờ đây là hàng ngoại nhập, đồ tốt giá tiền cũng cao, không mấy người có thể chi trả được. Nhưng nếu tự chúng ta có thể ủ rượu nho, giá tiền thấp đi, tự nhiên sẽ có người đến tranh mua. Thêm nữa làm như vậy lại gần với cái tên Hạnh Hoa thôn hơn”. Rượu nho đỏ cùng cá sống thái lát, đúng là tiêu dao tựa thần tiên.

Nhìn nữ nhân vẫn đang ngao du cõi thần tiên trước mắt, Khoa Nhĩ Khắc không khỏi cảm thán, không biết tư duy của thứ phúc tấn hoạt động thế nào, thuận miệng nói mấy câu toàn là chủ ý kiếm tiền.

Dận Chân suy nghĩ một lát: “Hay là... nàng viết quyển sách này?”

“Không có chuyện đó đâu”. Nữ nhân vội lắc đầu, viết sách viết truyện đều là mấy hoạt động làm khổ con người, nàng lại không có gì tốt, bình thường viết cảm tưởng đều là nghĩ gì viết nấy, không nghĩ không viết cũng chẳng sao, vô cùng tự do.

Dận Chân không miễn cưỡng nữa: “Vậy thì thử trồng những giống nho khác nhau xem sao”.

“Yên tâm, thiếp thân bảo đảm sẽ tiêu diệt toàn bộ”. Nữ nhân nào đó nhất thời quá mức hưng phấn, không nhận được liền thành giấu đầu lòi đuôi một cách lộ liễu – trong số các loại hoa quả nàng thích ăn nho nhất!

Tập thể ghen lời. Dận Chân thì một chút ngoài dự tính cũng không có, nàng ấy nếu không phải vì thích ăn nho thì sẽ chẳng nói một đồng dao lý ấy ra làm gì.

Có điều đêm đó Tử Tử vẫn bảo tổng quản tặng hai bình rượu nho đỏ cho Đông Giai Thị Thục Lan.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mỗi Người Mỗi Phúc

Thái tử bị phế, có người thỉnh tấu phục lập, bị Khang Hi trách cứ, chuyện này sao có thể coi như ừ rượu mà lập rồi lại phế, phế xong lại lập. Lúc Bát a ca Dận Tự dâng lên Khang Hi một con chim ưng đang hấp hối (rất hiển nhiên là lão Bát bị người hãm hại, hơn nữa còn là một chiêu hãm hại rất thành công) cũng là lúc hi vọng lên làm Thái tử của hần tiêu tan không còn gì. Bên ngoài bàn luận huyền ảo nghiêng trời lệch đất, diễn biến sự việc càng ngày càng kịch tính. Trong khi đó Viên Minh viên lại yên bình, không chịu chút ảnh hưởng tựa như thế ngoại đào nguyên, Thục Lan là một trong số những người im lặng nghe kể chuyện trong viên.

Được cái bên trong phủ đệ của Ung Thân Vương bỗng xảy ra một sự việc không lớn không nhỏ, đủ để người ta nói chuyện huyền thuyền khi trà dư tửu hậu. Đó chính là chuyện trắc phúc tấn Niên thị hạ sinh tiểu a ca, đây vốn là một đại hi sự, thế nhưng điều kì lạ ở đây là tên của tiểu a ca lại không lấy chữ “Hoảng” theo hoàng thất mà lại đặt là “Phúc Nghi”. Chẳng lẽ đứa bé này không phải là huyết mạch hoàng gia? Ung Vương gia sùng ái trắc phúc tấn như vậy, khả năng Niên thị leo tường là rất thấp. Với lại nếu đây là con tư sinh thì Vương gia đã không để nó được an ổn sinh ra, nói gì đến chuyện tấu lên tông nhân phủ để xác nhập hoàng tịch? Hay đây là cách khác để khẳng định rằng đứa trẻ này sẽ không có khả năng được thừa kế tước vị của Vương gia? Nhưng tại sao lại thế?

Mọi người ai nấy mang đầy bụng nghi ngờ, họ vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Niên trắc phúc tấn đã lâu chưa lộ diện trên bàn tiệc mừng đầy tháng tiểu a ca, thế nhưng phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị lại dùng một câu trắc phúc tấn hậu sản thể hư, lấy lý do cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi để lần nữa kéo dài vô hạn định khả năng Niên thị xuất hiện trước mặt mọi người.

Dĩ nhiên chuyện nữ quyến Niên gia cầu kiến thì không thể cự tuyệt, có điều phúc tấn cũng sẽ đi theo. Các nàng ngồi sát bên giường, thấy sắc mặt Niên thị vô cùng kém, căn bản không thể tán gẫu chuyện trò, nhiều lắm cũng chỉ nói được hai câu cho xong việc.

Nhóm người ngoài mặt không quan tâm tới triều đình chính sự đều đem sự chú ý chuyển hướng sang chuyện này, bao nhiêu suy đoán kéo nhau ra lò.

“Tiểu thư thử đoán xem chuyện Niên trắc phúc tấn là thế nào?” Tiểu Thúy cuối cùng không đành nổi lòng hiếu kì, sau khi đuổi hết người hầu khỏi phòng ngủ của tiểu thư liền nhỏ giọng lên hỏi.

“Khả năng thứ nhất, sự thật đúng như lời phúc tấn nói. Khả năng thứ hai chính là trắc phúc tấn căn bản không hề mang thai”.

“Không hề mang thai?!” Tiểu Thúy suýt chút nữa thì thất thanh kêu lên, nàng vội vàng lấy tay che miệng.

“Sao thế có chuyện trùng hợp như vậy được, làm như đâm xong cái sọt liền mang thai. Người xem khu viện ấy được trông giữ nghiêm ngặt, nha hoàn mà lại không thể tùy tiện ra vào, ngay cả lúc trước phúc tấn sinh Đại a ca cũng không làm ra vẻ như lâm đại địch thế này. Chuyện này giống như để giam lỏng người nào đó hơn là quan tâm cẩn trọng. Vấn đề ở đây là Vương gia đang rất cần binh quyền mà Niên Canh Nghiêu nắm trong tay, phao tin mang thai ra ngoài sẽ giúp ngài ấy kéo dài thời gian. Dù sao người chứng kiến chuyện lần trước rất nhiều nhưng người đi tra cứu ngọn nguồn như ta lại chưa có. Tất cả chỉ là trùng hợp ư? Rủi như có người trong lúc tán gẫu nhắc đến thì sao, chỉ cần một người đem chuyện ‘Di Xuân viên’ cùng Lý Sư Sư liên hệ với nhau thôi là dư luận sẽ lại xôn xao. Kết quả chính là Vương gia không thể tiếp tục ủng hộ ái trắc phúc tấn, cũng mất đi sự trợ giúp của Niên Canh Nghiêu”.

“Nhưng chuyện này có thể kéo dài đến bao giờ? Cho dù sức khỏe trắc phúc tấn không tốt nhưng rồi cũng có lúc phải khỏe lên, nói như tiểu thư, Vương gia nếu muốn binh quyền trong tay Niên đại nhân thì không thể để chuyện gì xảy ra với trắc phúc tấn, hơn nữa bề ngoài còn phải thể hiện là rất sủng ái nàng ấy?”

“Có gì chứng minh sự ân sủng của Vương gia tốt hơn một nữ nhân mang thai?”

“Sinh tiếp?!” Tiểu Thúy không dám tin: “Nhưng tiểu thư, theo người nói thì tiểu a ca không phải là của trắc phúc tấn, đã vậy Vương gia sao còn cho vào hoàng tịch, nhập tổ phổ?”

“Chỉ là cái tên, cũng chẳng phải tước vị, người vẫn cho rằng đứa trẻ có thể mang cái danh này sống đến trưởng thành à? Hiện bên ngoài đang rất loạn, Vương gia sẽ không dám mạo hiểm. Vậy nên tốt nhất người hãy cố quên chuyện trắc phúc tấn giúp Thập Tam bối lạc đề tên viện đi”.

“Tiểu Thúy hiểu”.

“Cứ chờ mà xem, ‘ân sủng’ của trắc phúc tấn còn dài, nói không chừng nàng ấy còn sinh tiếp đứa thứ hai, thứ ba nữa, chỉ là tên đều không được dùng chữ hoàng gia thôi*. Với bọn họ, những đứa trẻ không rõ lai lịch này có thể được đưa vào gia phổ hoàng tộc đã là phúc phận được tu luyện từ kiếp trước rồi”. Nói xong nàng có chút thương cảm, những đứa trẻ kia đâu có tội tình gì. “Có điều chưa chắc khả năng thứ nhất sẽ không xảy ra”. Chỉ là xác suất khá thấp – điều này không cần phải nói ra miệng, trong lòng hai người đều hiểu rõ ràng.

* Theo lịch sử Niên thị sinh ba Hoàng tử là Phúc Nghi, Phúc Huệ, Phúc Phái, một Công chúa và một Hoàng tử nữ, thế nhưng tất cả đều qua đời sớm, chắc vì thế nên Thục Lan mới suy đoán như trên.

Tiểu Thúy thấy khó chịu một hồi, nàng vội chuyển hướng đề tài: “Trắc phúc tấn Đông Giai Thị Mặc Lan của Thái... à... Nhị a ca đưa tới bái thiếp, tiểu thư vẫn quyết định như trước?”

“Như trước. Bây giờ ngay cả Vương gia còn không muốn dây vào vũng bùn này, chúng ta phải tránh thật xa, nhất định không để bị liên lụy”.

“Dạ”.

Đáng tiếc, dù trốn thế nào đi nữa Thục Lan cũng không thể phủ nhận mình là người họ Đông Giai, có một số việc không thể cứ khước từ là xong. Tỷ như chuyện lão thái gia Đông Quốc Cương của Đông gia bệnh nặng, muốn gặp cháu gái nhỏ Đông Thục Lan của mình một lát. Hơn nữa, a mã Khoa Đại của Đông Thục Lan còn được đặc xá về kinh thăm hỏi, có thể thấy bệnh của Đông Quốc Cương lần này vô cùng nghiêm trọng.

Trùng hợp là Đông Mặc Lan và Đông Thục Lan lại đến cửa lớn Đông phủ cùng một lúc, dĩ nhiên không loại bỏ khả năng Đông Giai Thị Mặc Lan cố ý ở cửa Đông phủ chặn người. Ai bất vị tỷ tỷ thân là thứ phúc tấn phủ Tứ a ca của nàng chỉ cùng nàng đối đáp vài câu lấy lệ trong những sự kiện công khai, còn đâu tất cả thiếp mời hay bái thiếp đều từ chối gửi lại.

Cũng vì vậy, khi chủ quản đương nhiệm của Đông gia là Ngạc Luân Đại xuất phủ chào đón liền nhìn thấy cảnh tượng hai bên dàn trận: một bên là đội ngũ xe kéo hoa lệ, đúng quy cách tiêu chuẩn của trắc phúc tấn; một bên là nhuyễn kiệu nóc xanh, đứng bên cạnh ngoài đại nha hoàn Tiểu Thúy mà mọi người nhận ra cũng chỉ có thêm một vài hạ nhân nữa, à không, còn có một nhân vật phẩm cấp không cao nhưng thân phận lại cực kỳ nhạy cảm, chính là một trong hai cận vệ của Ung Vương gia – Chu Lan Thái! Thế nên dù thế trận không hoa lệ nhưng lại đủ chất lượng.

Thật không ngờ nữ tử tưởng như bỏ đi ấy giờ này lại được Ung Vương gia coi trọng đến vậy! Nhóm chủ quản Đông gia về mặt mừng rỡ.

“Tỷ tỷ có phúc khí thật đấy, được Ung Vương gia sủng ái, còn phải cả thị vệ của mình đến hộ tống tỷ. Trách sao muội muội muốn gặp tỷ tỷ một lát lại khó như vậy”. Đông Giai Thị Mặc Lan khó nén ghen tỵ.

“Trắc phúc tấn hiểu lầm rồi. Hôm nay Chu Lan Thái tới phiên nghỉ, không có việc gì làm, vì thấy tình hình bên ngoài đang không thái bình nên tự tiện cử tới bảo vệ Tiểu Thúy”.

Bảo vệ Tiểu Thúy? Nhất thời Tiểu Thúy đang đứng yên bên kiệu nhỏ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nhóm người hầu Đông phủ nhìn qua nhìn lại, họ đều có tinh thần bất quá nên không nhìn được mà thấy hâm mộ Tiểu Thúy. Cùng là nha đầu Đông phủ đi ra ngoài với nhau, sao Tiểu Thúy lại tốt

số như vậy? Chu Lan Thái này cũng được xem là tuổi trẻ hứa hẹn, tinh anh tuấn tú, lại là một trong những tâm phúc của Ung Vương gia, tiền đồ không thể đo đếm được, nhưng quan trọng nhất là hẳn chưa có hôn phối! Nếu Tiểu Thúy kia mà gả đi... chỉ nghĩ thôi cũng khiến cho người ta phải đổ lệ phát điên. Mọi người lại nhìn sang Chu Lan Thái: da mặt đạt đến trình độ siêu dày, một chút sắc đỏ cũng không có, thậm chí nhìn qua còn có vẻ đặc ý. Ngược lại Tiểu Thúy cả mặt đỏ bừng, ngay cả cổ cũng dần chuyển màu.

“Thật sao? Vậy phải chúc mừng Tiểu Thúy rồi”. Đông Giai Thị Mặc Lan nhàn nhạt nói, một chữ nàng cũng không tin.

“Ta... ta on trác phúc tấn”. Tiểu Thúy thật sự không biết phải đáp lại thế nào cho phải.

Mọi người vừa hàn huyên vừa đi vào chính sảnh.

“Còn không phải sao, cả kinh thành này ai mà không biết Vương gia yêu nhất trác phúc tấn Niên thị, nàng mới sinh tiểu a ca chưa được bao lâu mà giờ đã tiếp tục mang thai”. Đông Thục Lan cúi đầu nghịch giáp bộ ở ngón tay.

“Vậy tỷ tỷ phải cố gắng lên mới được”. Đông Mặc Lan cố ý xát muối lên vết thương.

“Biết làm sao được, Vương gia thích những nữ tử văn nhã yếu điệu lại có tài văn chương như trác phúc tấn. Ta muốn học cũng chẳng được. Nếu ngay từ đầu người gả vào phủ Vương gia là trác phúc tấn thì Niên thị sao có thể kiêu ngạo như bây giờ, sau đó lại sinh thêm một tiểu a ca, băng vào gia thế họ Đông Giai, e rằng ngay cả phúc tấn cũng phải kiêng nể ba phần. Chi tiết... tỷ tỷ không có bản lĩnh...” Đùng trách nàng xấu tính, có câu oan có đầu, nợ có chủ, cục diện bây giờ không phải là do Đông Giai Thị Thục Lan nàng tạo thành, thỉnh trách đúng người đúng tội.

Quả nhiên, ngay lập tức Đông Giai Thị Mặc Lan đã bắn ánh mắt cực kì oán hận về phía a mã và ngách nương của mình. Thái tử bạc tình, nàng chỉ nở mày nở mặt được nhất thời, không giống như ân sủng Từ a ca dành cho Niên thị, lâu dài đến mức ai trong kinh thành cũng phải công nhận. Hơn nữa trải qua sự việc náo loạn vừa rồi, địa vị Thái tử khó mà giữ được, có thể được làm Quận Vương đã là vạn hạnh. Tranh giành bao lâu cuối cùng lại thành công dã tràng. Đông Mặc Lan càng nghe được những lời đồn phóng đại Ung Vương gia sủng ái Niên thị bao nhiêu thì càng cảm thấy không cam tâm bấy nhiêu, tất cả đáng ra phải là nàng, của nàng! Tất cả đều do ngách nương nàng làm hỏng. Nghĩ tới đây, ánh mắt ai oán bắt đầu có thêm một tia hận ý.

Tia hận ý này khiến cho Trầm Giai Thị không cách nào thừa nhận, lúc trước bà làm bao nhiêu việc đều là toàn tâm toàn ý vì con, không ngờ kết quả chỉ đổi lấy một nữ nhi oán hận đầy mình!

Vì vậy mới nói mỗi người mỗi phúc, chớ nên cưỡng cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cách Cách Dự Định

Mọi người mới an vị ở chính sảnh không bao lâu thì một tiểu nha hoàn tới bẩm báo rằng lão thái gia nghe nói thứ phúc tấn Đông Giai Thị tới, muốn gặp riêng nàng.

Chủ tớ Đông Thục Lan đi theo nha đầu báo tin, rẽ trái rẽ phải tới ngoài cửa phòng ngủ của Đông Quốc Cương. Tiểu Thúy canh giữ bên ngoài còn Thục Lan đi theo nha hoàn vào phòng.

Đông Quốc Cương nghiêng người dựa vào đầu giường, khuôn mặt vàng vọt vì bệnh. Ông không lên tiếng, chỉ lấy tay ra hiệu cho Thục Lan ngồi xuống chiếc ghế phủ gấm kê cạnh giường.

Một hồi lâu hai người đều không mở miệng, “Đời này mã pháp đã gặp qua rất nhiều loại người, cũng không phải chưa từng nhìn nhầm một ai, mà con là một trong số đó”. Đông Quốc Cương chậm rãi nói.

Mấy chuyện này không có gì đáng nói.

“Con rất thông minh, tính tình không giống a mã, lại càng không giống ngách nương con, thế nhưng con đừng quên, không có Đông gia làm hậu thuẫn, cuộc sống của con không thể trôi qua an ổn như bây giờ. Con nên nghĩ cho kĩ mà xem”. Ông nói xong, như là dùng hết khí lực, ho khan mấy tiếng rồi phất tay cho Thục Lan lui ra.

Đông Thục Lan đứng lên, khẽ nhún gối, đi tới cửa thì dừng lại: “Trước kia mã pháp quá coi nhẹ Thục Lan, bây giờ người lại quá coi trọng”. Nói xong, nàng nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài, giống như muốn ngăn trở tất cả những hỗn loạn của Đông gia bên trong cánh cửa kia.

Sau khi Đông Thục Lan rời đi, một nam nhân từ sau rèm đi ra. Đông Quốc Cương nhắm mắt lại: “Cháu thấy thế nào?”

Người nọ ngồi xuống bộ bàn ghế kê trong phòng, tự ý rót cho mình một chén trà: “Ngách kỳ khắc (thúc thúc) nếu như hỏi chuyện lập Thái tử, thì từ sau

sự việc của Đại bối lạc lần trước, Hoàng thượng đã tỏ rõ thái độ cảnh cáo tiểu chất không nên gây chuyện. Nếu như ngạch kỳ khác hỏi ý kiến của tiểu chất về nha đầu Thục Lan thì... tính cách nó rất hợp ý tiểu chất. Không tranh giành cũng không nghĩ đến tranh giành, riêng ở phương diện này nó đã làm rất tốt, còn tốt ngoài dự kiến”.

“Ngạch Luân Đại nóng nảy hấp tấp, tầm nhìn thiên cận; Pháp Hải mặc dù đầy bụng kinh luân nhưng cứ khur khur tính khí thư sinh, cậy tài khinh người; lão Tam lại quá thành thực... Cháu bảo ta làm sao an tâm được đây?”

“Ngạch kỳ khác...”

Đông Quốc Cương vô lực khoát tay ngắt lời Long Khoa Đa: “Nha đầu Mặc Lan giống ngạch nương nó, thế nhưng Thái tử đã thất thế nên không trông cậy được nữa; người có thể trông cậy được lại không đếm xỉa đến chuyện gì, một lòng muốn làm người ngoài cuộc. Cái nha đầu này... này...”

Con người vốn không chịu đựng được sự nhung nhở. Cũng có thể là do lão thiên gia không muốn mổ sâu gao sống quá mức thanh nhàn, sự thật là Thục Lan đã tiến hóa từ con lười trên cây thành thư lười bám núi sách ngày này qua ngày khác, điều này tuyệt đối trái với quy luật tự nhiên. Nói tóm lại là mấy hôm nay Khang Hi gia có chút bệnh nhẹ, chạy đến Sướng Xuân viên để tĩnh dưỡng. Sướng Xuân viên hiện ở phía nam của Viên Minh viên, để điều tiết tâm tình, thỉnh thoảng Hoàng đế Khang Hi lại đi sang Viên Minh viên xem Ung Vương gia trồng trọt, tiện thể nhớ ra bác học phu nhân của Tứ Tứ, đương nhiên phải gọi đến bên mình để giải trí.

Thành Thân Vương Dận Chi, người phụng chiếu chỉnh sửa lại bộ Luật lữ, hiện đang ở Sướng Xuân viên, cũng không chịu làm việc đàng hoàng mà gia nhập đoàn người đi dạo Viên Minh viên. Thập Tam a ca Dận Tường cùng chủ nhân Viên Minh viên là Tứ a ca phải đứng bên tiếp khách.

Bởi vì Khang Hi là một trong những Hoàng đế hiếm hoi trong lịch sử có tri thức uyên bác, nên khi ông nói chuyện cũng đề cập đến rất nhiều phương diện kiến thức. Điều làm ông vừa mừng vừa sợ chính là bất luận thiên văn, địa lý, phong thổ hay các loại kỹ nghệ, Đông Giai Thị Thục Lan đều có thể hiểu ông đang bàn luận gì, mặc dù số lần nàng nói thêm vào không nhiều nhưng lại luôn nắm được điểm mấu chốt, hiểu được chính xác những gì ông muốn diễn đạt, điều này khiến cho Khang Hi không khỏi cảm thán, thầm lấy làm tri kỷ. Vì Khang Hi và Dận Chi biết Đông Thục Lan không hiểu sâu nắm rõ về thi từ vận luật nên chủ đề tán gẫu chủ yếu xoay quanh thiết bị và kỹ thuật phương Tây. Thêm nữa, sau khi phát hiện ra rằng Đông Giai Thị Thục Lan khi bị gọi đến Sướng Xuân viên sẽ trở nên câu nệ không dám nói thoải mái, số lần Khang Hi cùng Dận Chi đến Viên Minh viên càng nhiều hơn. Dận Chân đương nhiên sẽ không bỏ lỡ lớp học miễn phí này, hẳn cho ma ma dẫn theo ba tiểu a ca đứng một bên nghe chuyện, còn chẳng buồn bận tâm đến việc ba đứa trẻ có quá nhỏ để hiểu những gì người lớn đang nói với nhau hay không.

Trong ba tiểu a ca, Khang Hi gia có vẻ hợp duyên với Hoàng Lịch nhất, tỏ vẻ yêu chiều ngoài dự đoán của mọi người, lần nào ông tới cũng gọi tiểu a ca đến bên rồi dẫn đi dạo khắp viên, kể cả những lúc nói chuyện phiếm cũng sẽ ôm tiểu hoàng tôn trên đùi.

Trong khi đó, qua mấy ngày này, Tam a ca Dận Chi càng cảm thấy khâm phục Đông Thục Lan hơn. Thấy đứa cháu đáng yêu đang ngồi trên đùi Hoàng a mã, Dận Chi có chút tiếc hận: “Thứ phúc tấn nếu có thể sinh một tiểu cách cách thì nhất định Hoàng a mã sẽ thương yêu như báu vật”. Vừa nói xong, Dận Chi liền ý thức được mình lỡ lời. Phải biết rằng chiếu theo tình hình hiện tại, khả năng Đông Giai Thị Thục Lan sinh ra nữ nhi gần bằng con số không. Chi cần Đông Giai Thị mang thai, Đông gia nhất định sẽ yêu cầu nàng về nhà mẹ đẻ chờ sinh, sau đó thì bất luận là thật hay giả, được bề trở lại Ung vương phủ chắc chắn sẽ là một tiểu a ca. Những chuyện ân oán tình thù kiểu này đến ba trăm năm sau vẫn còn nhan nhản trên phim truyền hình, mà hiện tại là ba trăm năm trước, trong lòng các hoàng tử Đại Thanh lại càng hiểu rõ.

“Ta có cách cách mà”. Đông Thục Lan rất tự nhiên tiếp lời.

“Hả?” Khang Hi lập tức rời sự chú ý. Dận Chi há miệng không lên tiếng, cùng Dận Tường nhìn về phía Tứ a ca, lấy ánh mắt dò hỏi: chuyện này là sao? Mặt Ung Vương gia có phần đen lại, hẳn không hề biết chút gì về chuyện cách cách.

“Vậy đứa trẻ đang ở đâu?” Nhìn thấy sắc mặt Tứ đệ, Thành Thân Vương không còn cách nào khác ngoài mở miệng hỏi thêm một câu.

“Còn chưa ra đời”.

“Còn chưa ra đời!?” Tập thể thất vọng. “Vậy sao người khẳng định rằng mình nhất định sẽ sinh cách cách?” Dận Tường tỏ mò.

Đông Thục Lan trước hết quay đi phân phó: “Tiểu Thúy, vào thư phòng đem hộp gỗ từ đàn nhỏ bên dưới giá sách thứ ba ra đây”. Nói xong nàng mới quay đầu: “Thiếp thân đâu có bảo là do mình sinh”.

Không phải do mình sinh thì chính là ôm con của người khác, thế nhưng lại không thông báo cho Vương gia cùng phúc tấn một tiếng, như vậy cũng được à? Quả nhiên mặt Dận Chân liền hiện vẻ không vui.

Không lâu sau Tiểu Thúy đã vội vã chạy trở lại. Đông Thục Lan lấy từ trong hộp ra một thứ nhìn giống như danh mục quà tặng đưa cho Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn vội đưa hai tay nhận lấy rồi dâng lên Khang Hi. Khang Hi vừa mở ra đọc khóe miệng liền giật giật, sau đấy vung tay đưa cho lão Tam đứng đằng sau. Dận Chi vừa đọc xong khóe mắt cũng co rút, nhưng ngay sau đó đã lâm vào trầm tư. Tờ giấy cuối cùng cũng được chuyển đến tay Tứ Tứ, Thập Tam nhìn thấy vẻ mặt quái dị của hai người lúc trước thì càng thêm tò mò, vội vàng ngó vào đọc chung. Lúc đọc xong, đến Dận Tường cũng phải quay lưng đi, giả vờ ho khan hai tiếng để đè nén ý cười.

“Lão Tứ có biết chuyện này không?” Khang Hi chỉ vào tờ giấy đang nằm trong tay Dận Chân.

“Nhi thần không biết”. Dận Chân vội cúi đầu.

Thật ra tờ giấy này chính là một bản danh mục quà tặng, thậm chí nó còn là bản danh mục quà tặng mấy năm trước Thập Lục a ca Dận Lộc gửi cho

Đông Giai Thị Thục Lan để chúc mừng sinh nhật. Hạng mục đầu tiên được liệt kê chính là... Đại cách cách của Thập Lục a ca Dận Lộc. Nói cách khác, Dận Lộc đã đem Đại cách cách của mình làm quà sinh nhật tặng cho Đông Giai Thị Thục Lan. Trên danh mục quà tặng không chỉ có ấn tín riêng của Thập Lục a ca mà còn in hình cả bàn tay phải của hắn để trang trí.

Khang Hi gia nhìn ngày ghi bên dưới rồi thầm tính toán, lúc ấy tiểu Thập Lục mới chín tuổi, chín tuổi đấy! Nữ nhân trước mắt chẳng những lấy hoàng tử của ông ra làm đồ chơi mà ngay cả cháu gái chưa xuất thế của ông cũng không chịu buông tha, chuyện này người bình thường làm sao chịu nổi! Không ngờ... đã kích lớn hơn nữa còn đang chờ phía sau.

Thành Thân Vương Dận Chi lúc mới nhìn thấy bản danh mục quà tặng này chỉ cảm thấy buồn cười, thế nhưng sau khi hắn suy nghĩ lại thì không khỏi cảm thấy Thập Lục đệ tuổi còn nhỏ mà khả năng nhìn người đã vô cùng lợi hại! Dận Chi nghĩ thầm: cách cách được vị thứ phúc tấn đầy bụng tài học này dạy dỗ sẽ trở thành thế nào? Hắn tưởng tượng đến phiên bản thu nhỏ của Đông Giai Thị, tiếp đó thay khuôn mặt đáng yêu của nữ nhi nhà mình vào. Nghĩ tới đây, Dận Chi liền quyết định thật nhanh: “Lão Tứ này, sinh nhật năm nay của thứ phúc tấn còn chưa tới đúng không (từ trước tới nay mấy chuyện này chỉ có nhóm nữ quyến chú ý cùng ham thích)? Muốn chờ đại hôn của Thập Lục đệ thì phải hai năm nữa, chỉ bằng ta đưa Lục cách cách tới? Coi như là lễ vật năm nay cho thứ phúc tấn luôn, không biết ý Tứ đệ thế nào?”

Thập Tam cũng nhanh chóng hùa theo: “Còn có Tứ cách cách nhà đệ nữa, nếu thứ phúc tấn thích bé trai thì lấy Lục a ca cũng được”.

Khang Hi ngồi một bên nghe mà mặt mũi xám xịt: chuyện gì đang xảy ra ở đây?! Đám nhi tử vốn khôn ngoan đang tranh nhau gửi các cháu trai cháu gái đáng yêu của ông cho Đông Giai Thị làm đồ chơi?! Chuyện khác có thể nhìn nhưng chuyện này thì sao có thể!

“Đa tạ ý tốt của Thập Tam bồi lạc, nhưng cách cách là được rồi”.

“Thứ phúc tấn không thích a ca à?” Dận Tường có chút kinh ngạc.

Đông Giai Thị Thục Lan lắc đầu, giả bộ hiền lành: “Nghe nói con trai là thân nhân kiếp trước của mẹ, con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Vậy nên thiếp thân chỉ cần nữ nhi là tốt rồi”. Không cần tìm thân nhân của mình mà chỉ một lòng tìm tình nhân cho ông xã, vợ hiền như vậy tìm đâu cho nổi?

Hả? Đây là ý gì? Chẳng lẽ giống như bọn họ hiểu? Dận Chi, Dận Tường hai mặt nhìn nhau, sau đó nhất trí quay đầu nhìn về phía Dận Chân mặt vô cảm xúc để tìm kiếm đáp án. Nếu nghĩa đúng như mặt chữ thì chẳng phải bọn họ đã đẩy nữ nhi nhà mình vào hố lửa rồi ư? Bây giờ bảo đòi quà sinh nhật khác không biết có ổn không? Bọn họ vừa mới nói trước mặt Hoàng a mã đấy!

Dận Chân có thâm ý liếc qua mặt nữ nhân một cái, xem ra có người nào đó đang ngứa da, cần được dạy dỗ.

Nhìn biểu cảm đa dạng của ba nhi tử, buồn bực của Hoàng đế Khang Hi thoáng cái đã không còn gì.

Đêm đó sao trời lấp lánh, trăng soi sáng tỏ, bầu trời không một gợn mây, trên chiếc giường trong khu viện nào đó của Viên Minh viện, tình hình chiến đấu kịch liệt kéo dài mãi đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tam Tông Tứ Đức

Hoàng đế Khang Hi nghỉ lại Sướng Xuân viên dưỡng bệnh, Thành vương gia cũng tiếp tục ở lại Sướng Xuân viên chỉnh sách. Đối với Đông Giai Thị Thục Lan, đọc sách chưa bao giờ chán, nhưng dù thế nào có người cùng sở thích để nói chuyện phiếm vẫn là cơ hội ngàn năm có một. Vì vậy Đông Thục Lan đã cố hết sức để quên đi thân phận người đang nói chuyện phiếm cùng mình. Chuyện này vô cùng khó khăn vì từ xưa đến nay quân tâm vốn khó dò. Khang Hi cũng nghĩ tương tự – tri kỷ khó cầu.

Chỉ có điều Khang Hi không thể hưởng thụ cuộc sống bình yên này được lâu, biên cương báo nguy, Sách Vọng A Lạp Bố Thân (Tsewang Arbatan) của tộc Chuẩn Cát Nhĩ (Dzungar) dẫn quân chiếm cứ Tây Tạng. Để có thể thượng vị một lần nữa, phế Thái tử Dận Nhưng lấy nước phen viết thư*, dặn dò đại thần Phô Kỳ tiến cử hắn lên làm Đại tướng quân. Có cách nào thượng vị nhanh hơn tay cầm binh quyền, thành lập công trạng?! Đáng tiếc chuyện không như ý, Phô Kỳ hoạch tội. Càng không ngờ sau đó kiểm thảo Chu Thiên Bảo của Hàn lâm viện lại thượng tấu phục lập Dận Nhưng lên làm Hoàng Thái tử. Khang Hi khiển trách, lấy lý do biết chuyện mà vẫn kháng chỉ thượng tấu, làm người bất trung bất hiếu, lập tức cho chém đầu. Dận Nhưng cách long ý Hoàng đế ngày càng xa.

* Khi dùng phen viết muốn nhìn thấy phải đem nhúng xuống nước.

Tiểu Thụy vừa kể, vừa bình luận: “Không hiểu sao cái tên Chu Thiên Bảo này lại được lên làm kiểm thảo Hàn lâm viện? Hay là hắn không may bị lừa đá vào đầu?”

“Ai biết, có thể là do bị bắt buộc, hẳn dù sao cũng chỉ là một quan thất phẩm nho nhỏ. Trường hợp may mắn được như Niên Canh Nghiêu chắc chỉ có

một chữ không có hai”. Một trong những ưu điểm của việc ở gần Sướng Xuân viên chính là nắm bắt tin tức rất nhanh.

“Vậy tiểu thư đoán xem ai có thể lên làm Đại tướng quân?” Tiểu Thúy hỏi nhỏ.

Ai? Người nào đọc qua sử Thanh đều biết cuối cùng sẽ là Thập Tứ a ca Dận Trinh. “Người nào làm đại tướng quân cũng được, dù sao Vương gia của chúng ta bây giờ đã không cần mấy thứ quân công đó để thù hoa trên gấm. Huống chi, lần này hết thiên tai lại tới đánh giặc, quốc khố chắc hẳn không còn dư lại bao nhiêu. Hoàng thượng bây giờ không khổ tâm về chuyện cử người nào đi biên cương bình loạn, mà là làm thế nào để kiếm thêm bạc bỏ vào quốc khố, bổ sung quân lương. Người thử nói xem ai đảm nhận việc này thì thích hợp?”

“Cửu bối lạc”. Tiểu Thúy bật ra ngay mà không cần suy nghĩ. Ai bảo Cửu a ca có máu con buôn thâm nhập cốt tủy như vậy làm gì, thậm chí đích phúc tấn lấy về cũng là con gái thương nhân.

“Đáng tiếc là hẳn quá thân cận với Bát a ca”. Đông Thục Lan liếc nhìn Tiểu Thúy một cái, câu nàng vừa nói chắc đủ dễ hiểu. “Vói lại, mặc dù Cửu bối lạc biết kiếm tiền nhưng số tiền đó chỉ là của riêng hắn. Chẳng lẽ lại bắt hắn đưa tất cả vào quốc khố? Về tình về lý đều không ổn”.

“Còn cách nào khác để bổ sung quốc khố ngoài thuế kim ư?”

“Giết người phải đền mạng mà thiếu nợ thì phải trả tiền. Đây là đạo lý bất di bất dịch”. Đông Thục Lan nhướn mày.

“Vương gia”. Tiểu Thúy lập tức kết luận. Riêng khoản đòi nợ thì triều đình trên dưới có ai thích hợp hơn Vương gia? Vương gia thiết diện vô tư nổi tiếng Đại Thanh, vậy nên Vương gia sẽ không làm Đại tướng quân đi biên quan, mà là đứng tại hậu phương lo liệu chuyện quân lương.

Quả nhiên sau đó Khang Hi hạ chiếu, lập hoàng Thập Tứ tử Dận Trinh lên làm Phụ Viễn Đại tướng quân, dẫn quân đến Thanh Hải. Ung Thân Vương vì chính, Thập Tam bối lạc vì phụ, tiến hành “công tác đòi nợ”, bổ khuyết quốc khố. Nhất thời cả triều đình rơi vào cảnh hỗn loạn, tiếng oán than dậy đất. Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách, không tiếp bất kỳ một thiệp mời hay bài thiệp nào.

Thấy phúc tấn đang rảnh rỗi, Chu Lan Thái nhân cơ hội trình bày mong muốn được kết hôn với Tiểu Thúy. Bởi vì Tiểu Thúy là người của thứ phúc tấn nên chiếu theo lễ nghĩa thông thường, Ô Lạt Na Lạp Thị phải thông báo cho Đông Giai Thị để hỏi thăm ý kiến. Một nha hoàn như Tiểu Thúy đương nhiên Đông Thục Lan muốn cả đời đều ở bên cạnh mình, vì tìm thêm một người trung tâm để huấn luyện lại từ đầu không phải là chuyện gì dễ dàng. Nhưng nàng cũng biết chuyện này là không thể, đợi vài năm nữa tiến cung, trong cung quy định tuổi cung nữ không thể vượt quá hai mươi lăm, Tiểu Thúy tự nhiên sẽ không còn đủ tiêu chuẩn. Bây giờ có một mối nhân duyên tốt đến, Thục Lan tất nhiên không muốn bỏ lỡ, thế nhưng trước hết nàng phải hỏi xem ý kiến Tiểu Thúy thế nào đã.

“Chu Lan Thái này miệng như bôi mỡ, so thế nào cũng kém Lỗ Thái. Tiểu Thúy, ngươi nghĩ thế nào?”

“Tiểu thư không cần nô tỳ nữa?” Tiểu Thúy cúi đầu.

“Dĩ nhiên không phải như vậy. Ta cũng đâu có nữ, nhưng mà nữ tử nào rồi cũng có lúc phải lập gia đình. Ta đã kéo dài chuyện của ngươi lâu quá rồi. Nếu phúc tấn đã mở lời, đây lại là cơ hội hiếm có, thì việc tiểu thư ta làm được chính là cho ngươi tự do quyết định”.

“Nô tỳ biết tiểu thư thương nô tỳ”. Tiểu Thúy long lanh nước mắt.

“Hơn nữa nếu ngươi sống không tốt thì bất kỳ lúc cũng có thể trở về tìm ta, đại môn của tiểu thư ta vẫn luôn mở rộng chào đón ngươi”. Mặc dù đến lúc đó nhất định sẽ có không ít phiền toái, cửa cung vốn sâu như biển.

“Thật... thật ra nô tỳ biết Thúy Châu vừa ý Lỗ Thái đã lâu rồi”.

“Thúy Châu? Đại nha hoàn bên cạnh Phúc tấn?”

“Vâng. Nàng thỉnh thoảng sẽ đến viện chúng ta xem Thái Cách có gì cần giúp đỡ không, nếu không thì cũng tới nhà Thái Cách phụ chút việc. Chu Lan Thái mặc dù ngoài mặt nói năng trơn tru nhưng thật ra nhân cách cũng không tệ, hẳn chẳng qua là...”

“Chính ngươi tự hiểu rõ không cần phải nói với ta làm gì, ngươi thích là được rồi. Có điều để Chu Lan Thái nhớ rõ có được ngươi là chuyện không dễ dàng mà quý trọng gấp đôi thì phải làm khó hắn một chút, ngươi cứ yên tâm, lần này ta sẽ không làm quá”.

Nghe xong lời này, Tiểu Thúy lo sợ bất an cả đêm. Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Đông Thục Lan đã đi báo lại cho phúc tấn, hơn nữa còn kéo luôn Thúy Châu xuống nước, chuyện tốt thành đôi. Ô Lạt Na Lạp Thị ngấm lại thấy phải, tuổi Thúy Châu đã không còn nhỏ, thấy chuyện thành nàng tự nhiên cũng vui mừng. Chuyện Thúy Châu tùy phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị tự mình nói cho Thái Cách, còn chuyện của Tiểu Thúy thì... hiếm lắm mới có chuyện vui để xem, người nào người nấy háng há suy đoán xem lần này Đông Giai Thị thứ phúc tấn sẽ gây khó khăn cho Chu Lan Thái như thế nào.

Có người lại trách thứ phúc tấn, nói rằng nàng không nên gây khó khăn cho Chu Lan Thái, phải biết rằng Tiểu Thúy đã là gái lỡ thì, có thể gặp một mối hôn sự tốt như vậy đã là tổ tông tích phúc. Rủi như cửa hôn sự này không thành thì chẳng biết phải đợi đến bao giờ mới có một nam nhân thân phận tốt như vậy đến cửa cầu hôn.

Có người thì nói Tiểu Thúy là đại nha hoàn mà thứ phúc tấn tự mình bồi dưỡng, chẳng những biết nấu toàn thức ăn ngon, mà sau khi đi theo thứ phúc tấn đã biết thêm được không ít kiến thức, nhớ sổ sách hay quản lý thu chi lại càng hơn người. Quý nhân như vậy ai lại không muốn rước về nhà?! Thứ phúc tấn gây khó khăn một chút để thử tâm Chu Lan Thái cũng phải.

Vậy nên lúc Chu Lan Thái mang theo sính lễ đưa đến chỗ phúc tấn, cả trong lẫn ngoài đại sảnh đều đuổi tai nghe ngóng, phúc tấn cách cách các viện cũng chạy tới xem náo nhiệt. Đông Thục Lan ngồi bên cạnh Ô Lạt Na Lạp Thị, Tiểu Thúy đứng ở phía sau. Chu Lan Thái sải bước qua cửa phòng, Lỗ Thái thì đi ngay đằng sau, ra về ủng hộ đồng bạn.

“Tiểu Thúy đi theo ta nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ ta coi nàng là người ngoài. Sính lễ này nhiều hay ít ta vốn không để ý, chỉ cần người đối tốt với nàng là được. Có điều không làm khó người một chút thì trong lòng ta còn không thoải mái, nói vậy người hiểu không?” Đông Thục Lan nói rất nhẹ nhàng.

Chu Lan Thái mồ hôi túa ra. Trong đầu Đông Giai Thị thứ phúc tấn nghĩ cái gì cho tới bây giờ đều không ai đoán được.

“Không cần căng thẳng, đề mục rất dễ dàng, ta cũng đâu hi vọng Tiểu Thúy không gả được ra ngoài”. Nàng càng kéo dài, Chu Lan Thái càng căng thẳng. Ngay cả Tiểu Thúy phía sau nàng cũng phải đưa tay lên lau mồ hôi.

“Muội muội mau ra đi đi, ta chưa thấy Chu Lan Thái chảy nhiều mồ hôi như thế này bao giờ đâu”. Ô Lạt Na Lạp Thị nhìn bộ dạng Chu Lan Thái mà phải lấy khăn che miệng cười không ngừng.

“Được rồi, ta không làm khó dễ người, nói Nam giới thì quá rườm rà, người chỉ cần đem bảy câu tam tông tứ đức của nam nhân ra đọc là được, rất đơn giản, khi nào nghĩ ra ta sẽ đem Tiểu Thúy gả cho người”.

Những người trong đại sảnh không ai không trở mặt ngạc nhiên, Nam giới? Tam tông tứ đức của nam nhân? Nghe nhầm à? Cái này mà không phải là gây khó dễ thì còn gì nữa?! Nhất thời bao nhiêu ánh mắt đồng tình đều hướng về Chu Lan Thái, tìm bà xã đã không dễ, muốn cưới bà xã tốt lại càng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Giải Quyết Vấn Đề

Tam tông tứ đức của nam nhân? Thay vì hoảng loạn, Chu Lan Thái bắt đầu ổn định lại tinh thần, trong đầu tư duy thật nhanh. Tam tông của nữ tử có vị giá tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, phải chăng của nam tử là: “Vị thủ tông mẫu, thủ thê tông thê, thê tử tông nữ?”

Phụt... Tập thể phun trà. Hình tượng của các phu nhân bị hủy hoại chỉ trong giây lát. Đông Thục Lan không chú ý nên cũng sắc một ngụm trà, nhin không được lên tiếng cảm thán: “Tư duy nhanh thật, không hổ là một trong những trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Vương gia. Mặc dù ‘tam tông’ này đều không đúng nhưng phải công nhận là vô cùng sáng tạo. Ta rất hứng thú muốn nghe thử người định nói ‘tứ đức’ như thế nào”.

Tất cả đều không đúng! Người xem càng thêm hưng phấn, không chỉ muốn nghe Chu Lan Thái xử lý phần “tứ đức” như thế nào mà còn muốn biết nội dung của “tam tông tứ đức của nam nhân” mà Đông Thục Lan nói.

Đúng lúc này người gác cổng vào thông báo Vương gia về phủ. Trò hay bị gián đoạn, mọi người cùng đứng dậy theo phúc tấn nghênh Vương gia vào sảnh. Dận Chân thấy đội hình nghênh đón lớn như vậy thì hơi bất ngờ: “Có chuyện gì vậy? Sao tất cả lại tập trung một chỗ như thế này?”

Ô Lạt Na Lạp Thị tươi cười: “Hôm nay Chu Lan Thái tới đề thân, chuyện đang rất náo nhiệt”.

“Ừm... Chu Lan Thái cũng đến tuổi thành thân rồi. Chuyện này tùy nàng lo liệu”. Dận Chân về mặt mỗi một, lấy hai ngón tay khẽ day ấn đường.

Ô Lạt Na Lạp Thị thấy vậy rất đau lòng, vội vã cho người dâng trà sâm: “Chuyện này thiếp thân đương nhiên sẽ lo liệu thỏa đáng. Nhưng mà Vương gia ngài cũng phải chú ý bản thân hơn mới được”.

Dận Chân vỗ vỗ vào bàn tay đang đặt ở đầu gối của Ô Lạt Na Lạp Thị để trấn an, sau đó đứng dậy nói với Chu Lan Thái cùng Lỗ Thái: “Hai người vào thư phòng cùng ta”.

Đoàn người đi tới thư phòng của Thân Thân Đẳng Đẳng, Đới Đại thấy bộ dạng Chu Lan Thái có phần ủ rũ thì vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Ta vừa mới nghe nói Chu Lan Thái người đề thân với phúc tấn mà? Chuyện không thuận sao?”

Chu Lan Thái không mở miệng, phải nhờ đến Lỗ Thái ít lời giải thích: “Hắn muốn kết hôn với đại nha hoàn Tiểu Thúy của Đông thứ phúc tấn”.

Nghe xong lời của Lỗ Thái, nhìn lại bộ dạng của Chu Lan Thái, người trong phòng chợt hiểu ra: hóa ra là bị thứ phúc tấn gây khó dễ.

Đới Đại thấy có hứng thú, hần nhìn qua Ung Vương gia đang vui đầu vào công văn rồi vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Thứ phúc tấn làm khó người thế nào?”

Chu Lan Thái liếc qua Đới Đại rồi nói uể oải: “Tam tông tứ đức”.

“Hà, tam tông tứ đức?” Đới Đại ban đầu còn cho là mình nghe lầm, sau khi nhìn sang Lỗ Thái thì nhận được một cái gật đầu khẳng định.

“Sao thứ phúc tấn lại hỏi người mấy vấn đề nữ nhi đó? Chẳng phải chúng là chuyện của Tiểu Thúy sao?”

“Cho nên thứ phúc tấn mới hỏi ta Nam giới với tam tông tứ đức của nam nhân”. Trong giọng của Chu Lan Thái có lẫn chút hậm hực giận cá chém thớt.

“Nam giới?! Tam tông tứ đức của nam nhân?!” Mưu sĩ Đới Đại lần nữa cho rằng bản thân mình nghe nhầm, chẳng lẽ hai ngày nay hắn đã lao lực quá đà? Sau lần thứ hai nhận được ánh mắt khẳng định từ phía Lỗ Thái, Đới Đại liền khó nén hưng phấn, thứ phúc tấn không hổ là thứ phúc tấn, đến gây khó dễ cho người khác cũng phải có phong cách riêng: “Vậy người trả lời như thế nào?” Có thể thấy bất quá không phải là độc quyền của nữ nhân.

“Tông mẫu, tông thê, tông nữ, nhưng thứ phúc tấn bảo tất cả đều không đúng. Về phần ‘tứ đức’ thì ta vẫn chưa nghĩ ra”. Chu Lan Thái trình bày thành thật, hi vọng mưu sĩ Đới Đại có thể chỉ điểm một hai, nếu không hắn chỉ còn nước đi “hỏi lộ” Tiểu Thúy mà thôi, chắc nàng ấy cũng muốn sớm gả cho hắn!

Đới Đại không biết nói gì bèn vỗ vai Chu Lan Thái ra về an ủi, đồng thời ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Người phải thấy may mắn vì cưới được Tiểu Thúy chứ không phải chủ tử của nàng ấy”. Nói xong, hai người đồng thời phóng ánh nhìn thông cảm về phía Dận Chân.

“Nói đủ chưa?” Tứ Tứ cuối cùng cũng mở miệng, ba người còn lại trong phòng vội xúm lại quanh Dận Chân, bắt đầu thảo luận chính sự.

Trong mấy ngày giúp Vương gia làm việc, Chu Lan Thái hoàn toàn không ý thức được mình đã trở thành nam chính bí tình trong mắt toàn bộ người trong phủ, bao nhiêu phiên bản rồi rít kéo nhau ra lò, Đông Giai Thị thứ phúc tấn thì trở thành chủ tử ác độc ngăn cản hai trái tim yêu được ở bên nhau. Hơn nữa sau khi thấy Chu Lan Thái không có động thái gì, mọi người lại càng thêm rồi rít suy đoán, có phải Chu Lan Thái đã thấy khó mà lui rồi hay không, quyết định không cưới Tiểu Thúy nữa?

Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Thị thì cười bảo Đông Thục Lan gây ông đập lưng ông, “Nếu Chu Lan Thái mà rút lui thật thì xem muội có hối hận đến xanh ruột không!”

Đông Thục Lan đương nhiên không chịu yếu thế: “Ngay cả nói bảy câu đơn giản như vậy mà hắn cũng không làm được thì sao thiếp thân yên tâm giao Tiểu Thúy cho hắn?”

“Đơn giản? Tam tông tứ đức của nam nhân? Nam giới? Là ai viết? Mang đến cho ta nhìn một cái”. Phúc tấn rõ ràng không tin.

“Nói chung không phải thiếp thân viết là được, tài nghệ thiếp thân thế nào phúc tấn biết rõ, Nam giới cũng như Nữ giới vậy, đều là kiệt tác văn học cao cấp cả, thiếp thân không đời nào viết nổi. Nam giới thì thiếp thân không có trong tay nhưng vẫn nhớ rõ tam tông tứ đức. Phúc tấn người thử nghĩ mà xem, thiếp thân cũng chỉ có ý tốt thôi, Chu Lan Thái biết tam tông tứ đức của nam nhân xong nhất định sẽ nghiệm ra cưới được một bà xã hiền lành như Tiểu Thúy là may mắn cỡ nào, cưới xong rồi sẽ quý trọng, chứ không phải nương từ vừa vào cửa liền ném qua một bên”.

“May mà hiện tại người người đang bất an không rảnh chú ý, bằng không sự việc muội gây khó dễ lần này lại xôn xao cả lên. Mấy học sĩ lại có chuyện để bàn tán. Mặc dù ta biết cả Đại Thanh này không ai so được với muội về khoản lý luận, nhưng muội cũng phải nghĩ cho Vương gia, đặt mình vào hoàn cảnh người khác để nhìn nhận mọi chuyện, cố gắng đừng gây phiền toái cho ngài ấy”.

“Phúc tấn khiển trách rất phải, là Thục Lan suy nghĩ không chu đáo”. Đông Thục Lan vội cúi đầu nhận sai.

“Biết như vậy là được, hôm nào đó chép cho ta một bản tam tông tứ đức của nam nhân để ta mở mang tầm mắt xem sao”.

“Dạ. Có điều phúc tấn sẽ không bắt cần mà...”

“Được rồi, muội cũng đã nói như vậy thì ta cam đoan với muội sẽ không thiên vị, cùng chờ xem Chu Lan Thái có thành ý tới mức nào. Chỉ mong hắn sẽ không làm hai người chúng ta thất vọng”.

“Đa tạ phúc tấn”. Đông Thục Lan nở nụ cười.

Nhân lúc chuyện đòi nợ đang tạm thời thư thả, Chu Lan Thái kéo Lỗ Thái đi uống rượu, thế nhưng khi rượu vừa đưa tới miệng hắn lại nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nhờ Thúy Châu mà hắn biết bây giờ toàn bộ người trong phủ đều tin rằng hắn đã bị câu hỏi của Đông thứ phúc tấn làm khó đến mức rút lui không còn ý định cưới Tiểu Thúy. Đó là chuyện nhỏ, vấn đề là ngay cả Tiểu Thúy cũng mất lòng tin ở hắn, đây mới là chuyện lớn! Vậy nên chuyện bằng hữu uống rượu phải tạm thời xếp sang một bên, giải quyết vấn đề, cưới được bà xã mới là quan trọng nhất.

Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, Chu Lan Thái quyết định trước hết tìm tới Đới Đại. Theo quan điểm của Đới Đại thì: “Đông Giai Thị thứ phúc tấn thích nhất là nói lý, bất luận là đúng hay sai nàng ấy đều có thể nói được. Nếu thứ phúc tấn đã hỏi tam tông tứ đức của nam nhân thì nhất định nàng ấy đã viết lại, nếu không có bằng chứng thì sao thứ phúc tấn có thể bảo người sai khi nói ‘tam tông’?! ”

“Nhưng nếu thực sự có quyển sách kinh thể hải tục như Nam giới thì đã sớm náo động lên rồi”. Chu Lan Thái có chút hoài nghi.

“Vậy nên Nam giới chưa chắc đã có nhưng tam tông tứ đức thì nhất định phải tồn tại. Vì thứ phúc tấn đã không thích ra cửa lại hay chép lại những điều thú vị nên ta đề nghị người xin Vương gia ân điển được vào thư phòng tìm sách đọc, đặc biệt là những quyển có ghi chép của thứ phúc tấn”.

Không hổ danh là mưu sĩ Đới Đại, không những Chu Lan Thái mà cả Lỗ Thái cùng Thúy Châu đi sau cũng phải công nhận Đới Đại nói quá có lý. Bốn

người lần nữa đi tới thư phòng của Thân Thân Đương Đương, trùng hợp là Đông thứ phúc tấn cũng ngồi ở đó đọc sách. Chu Lan Thái cảm thấy hơi lúng túng, đứng bẽn lẽn ngoài cửa thư phòng một lúc không dám tiến vào. Tiểu Thúy đi lướt qua bên cạnh hắn, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm, chuyện này giúp Chu Lan Thái hạ quyết tâm, không thể kéo dài được nữa, bằng không ngay cả bà xã cũng tuột mất.

“Chu Lan Thái có việc cầu kiến Vương gia”.

“Vào đi”.

“Dạ”.

“Vương gia cát tường, thứ phúc tấn cát tường”.

“Chuyện gì vậy?” Dận Chân đầu còn không buồn ngẩng.

“Chuyện này...”

Thấy Chu Lan Thái có chút do dự, Đông Thục Lan liền nhanh chóng đứng lên: “Thiếp thân cáo lui”.

“Thứ phúc tấn không cần tránh, thuộc hạ chỉ muốn xin Vương gia một ân điển mà thôi”.

“Nói thử xem”. Dận Chân ngẩng đầu khỏi chồng công văn, nhìn về phía Chu Lan Thái.

“Thuộc hạ muốn xin Vương gia ân điển được tùy ý đọc các bộ sách trong thư phòng, bao gồm cả những cuốn có ghi chép của thứ phúc tấn”.

“Ngươi muốn tìm cái gì?” Dận Chân khề cau mày.

“Tam tông tứ đức của nam nhân”. Chu Lan Thái không giấu diếm.

Sau khi nghĩ ngợi một lát, Dận Chân đứng dậy, rút một quyển sách từ trên giá xuống —— Nữ giới tân giải, rồi giao nó cho Chu Lan Thái trong sự bất ngờ tốt độ của những người xung quanh. Ngay cả Đông Thục Lan cũng hiếm hoi mới bị nói lấp một lần: “Ngài... ngài... ngài đọc Nữ giới?”

Dận Chân liếc qua Thục Lan một cái, giọng điệu không có gì thay đổi: “Quyển Nữ giới này nàng giải (giải thích) không tệ”.

Chu Lan Thái kinh ngạc vì không ngờ lại có được cái mình cần dễ dàng như vậy, nhưng Đông Giai Thị Thục Lan còn kinh ngạc hơn nhiều lần. Nàng vẫn coi Tử Tử là núi băng, chẳng lẽ giờ núi băng đã biến chất? Hay Dận Chân vốn là siêu cấp khó chịu nam khoác vỏ bọc lạnh lùng?

Một hồi lâu sau, người đi theo xem trò vui là Đới Đại cũng phải công nhận: quả đúng là nòi nào úp vung nấy, cũng chỉ có nam nhân như Vương gia mới trị được nữ nhân như thứ phúc tấn, xét riêng việc sau khi đọc được cuốn Nữ giới tân giải có tam tông tứ đức của nam nhân này mà Vương gia vẫn có thể bất động thanh sắc thì đã là quá hơn người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chấn Hưng Gia Pháp

Chu Lan Thái đáng thương cuối cùng cũng cưới được Tiểu Thúy về nhà. Chuyện này trở thành tin tức quan trọng bậc nhất trong Ung vương phủ. Với thân phận của Chu Lan Thái thì vốn dĩ chuyện cưới một nha hoàn trong phủ làm vợ là một chuyện nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, càng lắm là biếu phúc tấn hoặc chủ tử nha hoàn một hai khoản tiền là xong việc. Thế nhưng vấn đề là chủ tử của Tiểu Thúy lại cố tình làm khó không giống người thường, khiến cho Chu Lan Thái trở thành tiêu điểm chú mục của toàn phủ.

Lúc Chu Lan Thái đến chỗ phúc tấn cầu hôn lần thứ hai, số người nghe được tin tức tới ngồi chờ ở phòng khách nhiều hơn hẳn lần trước. Nhưng hắn không đọc thuộc lòng tam tông tứ đức của nam nhân trước mặt mọi người mà lại viết lên giấy, đây cũng là chủ ý của phúc tấn, nội dung kinh thế hãi tục bậc này tốt nhất là không được để lưu truyền ra ngoài. Vì thế mà sau khi Ô Lạt Na Lạp Thị nhận giấy, đưa cho Đông Giai Thị xem qua xong thì nhận sinh lễ rồi định ngày lành tháng tốt luôn. Đám người tới xem trò vui thấy vậy không khỏi thất vọng.

Từ đây lại sinh ra một lời đồn mới là Chu Lan Thái không chịu nổi bị xấu mặt nên tính đường thoái hôn, phúc tấn vì muốn giữ thể diện cho đôi bên nên mới nghĩ ra biện pháp này để qua quýt cho xong, sự thực là trên tờ giấy không có gì cả. Hơn nữa trong tiệc mừng đám cưới Đông Giai Thị thứ phúc tấn còn bày ra bộ mặt âm u thâm trầm, chuyện này lại càng làm cho lời đồn đại thật hơn một bậc. Thế nhưng đồ cưới mà thứ phúc tấn đưa cho Tiểu Thúy lại không hề bình thường, thứ nào thứ nấy đều yêu cầu phải tốt nhất, đến người bình thường gả con gái còn không cầu kì được như vậy. Thúy Châu xuất giá cùng ngày cũng được thom lây, đại nha hoàn của đích phúc tấn xuất giá đương nhiên là không thể sơ sài hơn nha hoàn của thứ phúc tấn rồi. Từ a ca Dận Chân vẫn luôn lấy tiết kiệm làm trọng cũng xét việc hai người nhiều năm qua đã vất vả mà có ý để Ô Lạt Na Lạp Thị tổ chức hôn lễ long trọng một chút.

Hôm sau, Dận Chân hiếm hoi lắm mới được nghỉ ngơi một ngày, thế nhưng cứ phải nhìn bộ dạng uể oải không phấn chấn của nữ nhân ngồi đối diện nên không thể chịu được: “Lúc nãy pháp qua đời không thấy nàng thương tâm, lúc ngách nương nàng từ thiếp lên thế cũng không thấy nàng tỏ ra cao hứng. Ta còn tưởng rằng linh ngộ Phật hiệu của nàng tăng lên một bậc, đã đạt đến cảnh giới không bị không hi rồi. Không ngờ chỉ giả một nô tỳ đi thôi mà có thể khiến nàng phải để ý như vậy”.

“Hồi bẩm Vương gia, mấy chuyện này không liên quan đến nhau. Thiếp thân cùng mã pháp hầu như không gần gũi, nói đúng hơn là chỉ có quan hệ hơn người xa lạ một bậc, nếu tính từ a nã thì chính là có quan hệ huyết thống cách một thế hệ mà thôi. Vậy nên lúc lão nhân gia qua đời thiếp thân có muốn cũng không thương tâm được, nếu cần thiếp thân diễn bị kịch thì Vương gia hẳn phải thông báo trước một câu. Về chuyện ngách nương phù chính thì dĩ nhiên rất đáng mừng, đáng mừng với ngách nương mà cũng đáng mừng với cả Vương gia, đây là không nói đến chuyện người làm cách nào để ngồi lên cái ghế chính phu nhân. Hơn nữa kể từ ngày thiếp thân gả vào vương phủ, số lần gặp mặt ngách nương chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Thiếp thân vẫn cho rằng muốn tình cảm sâu đậm thì cần phải bồi dưỡng. Nhiều người nói thời gian có thể làm tan biến hết thảy, thời gian là kẻ thù lớn nhất của tình cảm. Mấy năm nay Tiểu Thúy luôn bên cạnh thiếp thân, vậy nên Vương gia đừng đem tình cảm của thiếp thân và nàng đặt ngang bằng những người khác, bởi vì xét về mặt tình cảm, nàng ấy khác biệt”.

“Với Thập Lục a ca cũng như vậy? Giao tình của hai người tốt đến mức ngay cả cách cách chưa ra đời ấy cũng đem tặng cho nàng?”

Bầu không khí trong thư phòng bỗng nhiên phảng phất có mùi dấm.

“Chẳng phải năm nay Thập Tam a ca cũng tặng sao? Hơn nữa đứa bé cũng sinh ra rồi, hình như là Hinh La cách cách thì phải”.

“Nàng... thích một cách cách?” Dận Chân hơi chần chừ hỏi lại. Đối với hai người chuyện con cái là một vấn đề rất nhạy cảm.

“Có rồi không phải sao?” Đông Thục Lan có chút nghi hoặc.

“Ý ta là thân sinh”.

Đông Giai Thị Thục Lan nhún mày, rất tự nhiên tiếp lời: “Vương gia ngài sao có bản lĩnh ấy, chỉ nói riêng về kỹ thuật đã không đủ tiêu chuẩn rồi”. Kể cả là ba trăm năm sau cũng phải thụ tinh bên ngoài cơ thể, tách nhiễm sắc thể X và Y, sau khi thụ tinh mới đưa lại vào cơ thể mẹ thì mới có thể nói sinh nam là sinh nam, sinh nữ là sinh nữ,

Rất hiển nhiên là bạn học Thục Lan cùng Ung Vương gia hiểu “vấn đề kỹ thuật” theo hai nghĩa khác nhau, bởi vì ngay sau đó Dận Chân đã nguy hiểm đưa tay lên nâng cằm Đông Thục Lan, chiếm hữu miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, dùng sức tìm kiếm dây dưa.

Chuyện gì vậy? Nói xong một câu đã bùng nổ là thế nào?! Băng sơn Tứ Tứ lại là người không chịu nổi kích thích như vậy ư? Hay là đối với tất cả nam nhân đây đều là vấn đề nhạy cảm không nên động tới?

Thấy mỡ nữ nhân thân du thiên ngoại mỡ nam nhân lại càng tự ái. Hắn khẽ cắn cái lưỡi đáng yêu của đối phương một cái để trừng phạt, hành động này rất nhanh chóng lôi kéo được sự chú ý của mỡ Lan. Làm vợ chồng đã lâu nên Dận Chân biết rất rõ những vùng nhạy cảm trên người Thục Lan. Hắn dùng một tay kéo nàng sát vào ngực, một tay đỡ lấy sau gáy của nàng, khiến cho cả người nàng tựa sát vào hắn, cảm thụ được nguồn nhiệt nóng bỏng rần của hắn, một tay từ cổ nàng mon trón xuống dưới, khẽ ma sát bụng nàng qua lớp quần áo, rồi luồn vào giữa hai chân đang mở rộng của nàng.

Chẳng lẽ muốn làm tại thư phòng?! Mỡ nữ nhân hưng phấn đến mức toàn thân nóng lên, phía dưới rất nhanh đã thấm ướt.

Cảm nhận được ẩm ướt trên tay, Dận Chân nhanh chóng quét hết đồ trên bàn xuống đất. Tiếng đồ vật loảng xoảng lập tức khiến cho nô tài ngoài cửa chú ý: “Vương gia! Có chuyện gì vậy, có cần nô tài vào xem qua không?”

“Ai cũng không được vào!” Dận Chân nghiêm nghị. Trong mắt Đông Thục Lan thì chẳng khác nào đang nhìn núi lửa bốc khói.

Ngoài cửa lập tức lặng yên không một tiếng động.

Hắn nhanh chóng nâng nàng ngồi lên mặt bàn, đem hai chân của nàng quấn lấy hông hắn. Lúc này y phục của hai người đã sớm xộc xệch không chịu nổi. Hắn động thân tiến vào, hai người đều không tự chủ được hít một hơi, vì hai nguồn nhiệt nóng ấm kết hợp mà khẽ run rẩy.

Búi tóc sáng sớm Thục Lan cất công bôi tãn mác khắp hai bên vai, bàn tay nhỏ bé của nàng bám lấy cổ hắn, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ chỉ có thể thờ hèn cùng rên rỉ, lúc này trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Thục Lan bỗng cảm giác được một trận co rút, khoái cảm chạy dọc toàn thân, cả người như nhũn ra không còn khí lực, thế nhưng Tứ Tứ lại không chịu buông tha nàng, cũng không rút ra khỏi người nàng, hắn lấy tay ôm chặt lấy Đông Thục Lan rồi xoay người nàng lại để đầu nàng tựa lên mặt bàn, xoay tròn như vậy khiến cho bên trong của nàng và đệ đệ của Tứ Tứ sinh ra ma sát kì diệu, Thục Lan cảm giác được vật trong cơ thể nàng càng lớn hơn. Nàng đã không còn chút khí lực nào để đáp lại, chỉ có thể phó mặc cho người định đoạt.

Lúc Đông Thục Lan tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường lớn, mặt nha hoàn Đông Mai bên cạnh lại phớt hồng. Chắc chắn chuyện trong thư phòng đã được lan truyền ra khắp nơi rồi, ít nhất là khắp Thân Thân Đẳng Đẳng, cũng không biết có thể truyền ra xa nữa hay không.

Thục Lan yếu ớt phất tay cho Đông Mai lui ra rồi nằm trên giường tự củng cố tinh thần: chuyện lần này không có gì lớn, nàng là thực nữ, mà phu thê với nhau làm chuyện ấy là rất bình thường, mặc dù lúc đó là ban ngày, địa điểm cũng không đủ bí ẩn. Có điều trải nghiệm lần này không kém phần thú vị, ít nhất thì bây giờ nàng biết một vị Vương gia làm chuyện ấy trên bàn đọc sách thì nhiệt tình hơn trên giường nhiều.

Nàng trở mình, nếu bây giờ dằn dò riêng các nô tài giữ mồm giữ miệng thì e rằng sẽ chỉ phản tác dụng, đặc biệt chuyện lần này lại là đại diện tiêu biểu nhất cho “chuyện hay không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan truyền ngàn dặm”. Lúc này quan trọng nhất da mặt phải dày, người khác có hỏi cũng phải tận lực giả ngu, chịu đựng một thời gian thì chuyện sẽ qua thôi.

Sau khi tự an ủi bản thân, mỗi nữ nhân lại an tâm thoải mái tiếp tục ngủ, bổ sung phần năng lượng vừa tiêu hao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tù Người Mà Khác

Hoàng thất không có bí mật, vì vậy sau khi Khang Hi đọc được bản tam tông tứ đại não Viên Minh viên thì cười đến thiếu chút nữa tắc thở. Lão kích động chạy sang hàng xóm cách vách* để nghe giải thích, có lẽ đây chính là sự tò mò của người ham học hỏi. Thế nhưng đồng thời, chuyện này cũng khiến cho cố gắng lúc trước của Ung Thân Vương phi Ô Lạt Na Lạp Thị đổ xuống sông xuống biển.

* Khang Hi đang dưỡng bệnh tại khu viện của Tam bối lạc, cạnh Viên Minh viên.

Về phần Đông Thục Lan thì vì lần đầu tiên vận động ở thư phòng chưa quen nên nhu cầu cấp bách nhất bây giờ chính là nghỉ ngơi chứ không phải cùng Hoàng thượng nói chuyện phiếm. Nàng thấy Khang Hi tinh thần phấn chấn, bộ dạng cao hứng, lại nhìn đến tình cảnh thê thảm lúc này của bản thân, không nhận được oán thâm đúng là phải để cho nhóm quần thần nhìn lại bộ dạng của Hoàng thượng bây giờ, tinh thần khỏe khoắn, bước đi như bay, nào có chút gì là đang đổ bệnh, vậy mà lão còn không biết xấu hổ đầu năm tự xưng bệnh nặng đến cây bút không cầm được, viết chữ cũng không xong!

Hiện tại Đông Thục Lan giống như một vận động viên chạy marathon, mỗi lần đều phải chạy tám trăm thước, ngày thứ nhất không hề hấn gì, nhưng đến hai ngày sau thì xương sống thắt lưng đều đau, một loạt những triệu chứng thì nhau xuất hiện. Mặc dù ngày nào nàng cũng gọi người đến massage bóp nhưng cơ thể đau nhức không phải ngày một ngày hai là hết được. Vì vậy nàng tuyệt nhiên không muốn Hoàng thượng tới tán dóc, chỉ riêng màn nhún gối thì lẽ đã được liệt vào hàng động tác yêu cầu cao rồi! Đáng tiếc là nàng thuộc nhóm người không có quyền lên tiếng.

“Hoàng thượng cát tường, Thành vương gia cát tường, Thập Tam bối lạc cát tường...” Quả nhiên chỉ cần hơi nhún gối là chân và người lại bắt đầu đau ê ẩm.

Khang Hi phát phát tay, ra hiệu nàng không cần hành lễ: “Nghe nói lúc đại nha hoàn của Đông Giai Thị người xuất giá, người yêu cầu nhà trai phải đọc tam tông tứ đức, chẳng lẽ ngươi mong hán làm được tất cả những thứ đó?” Vừa nói Hoàng đế Khang Hi vừa chỉ về phía tờ giấy Lý Đức Toàn đang cầm trong tay.

Lý Đức Toàn đi tới trước mặt Thục Lan, khẽ cúi người. Đông Giai Thị dùng hai tay đón lấy tờ giấy, nhìn qua nội dung thì đúng là tam tông tứ đức Chu Lan Thái viết: thê tử ra khỏi nhà phải đi theo, thê tử ra lệnh phải làm theo, thê tử nói sai phải mù quáng mà theo, thê tử trang điểm phải đợi được, thê tử tiêu tiền phải chi được, thê tử không vui phải nhịn được, sinh nhật thê tử phải nhớ được.

.

“Điều này sao có thể, Hoàng thượng ngài lại nói đùa rồi. Khổng lão phu tử chẳng phải đã nói trong ba người đồng hành tất có thầy của ta*, chọn người tốt để theo, nhìn người không tốt để chỉnh đốn lại mình. Bất luận là Nữ giới hay là tam tông tứ đức suy cho cùng đều giống nhau”.

* Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư.

“Ồ? Nói như người thì bản tam tông tứ đức của nam nhân này chính là ‘người tốt để theo’?”

“Cái này...”

“Trẫm không trách tội người, người cứ việc nói ra”. Khang Hi thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Đông Thục Lan thì khai ân cho nàng nói thẳng.

“Ta Hoàng thượng. Câu đầu trong tam tông – ‘thê tử ra khỏi nhà phải đi theo’ không có gì sai. Mặc dù dưới sự trị vì của Hoàng thượng Đại Thanh ta quốc thái dân an nhưng chưa thể đạt tới mức ‘đêm ngủ không cần đóng cửa, không ngại của rơi trên đường’. Phu nhân bình thường ra ngoài đều có thị vệ đi theo bảo hộ để phòng gặp phải phường háo sắc vô lại, không giống như phụ nữ bình thường, bọn họ không biết trông cậy vào ai ngoài phu quân, chẳng lẽ lại mong một hiệp sĩ rành rang từ đâu tới? Cho dù phu quân của các nàng là thư sinh văn nhược tay trái gà không chặt thì vẫn có thể bảo vệ được phần nào khuê dự của các nàng nếu đi theo”.

“Được rồi, coi như người nói có lý. Vậy hai ‘theo’ còn lại thì sao?” Khang Hi gật gù.

“Về câu ‘thê tử ra lệnh phải làm theo’, nếu như ‘lệnh’ ở đây hợp tình hợp lý, không phải là cố tình gây sự thì có gì không nghe theo? Nếu như vậy thì số

các phu nhân được ban danh không đồ kị trong lịch sử sẽ nhiều hơn hẳn. Về cái ‘theo’ thứ ba – ‘Thê tử nói sai phải mù quáng theo’, thiếp thân cho rằng tác giả chỉ muốn đối ứng với một đoạn trong Nữ giới của Ban Chiêu mà thôi: không lí luận phản đối, tranh phản đúng sai, nên phục mệnh một cách đương nhiên. Theo nô tỳ thấy thì đây là yêu nhưng cũng là hại, rất khó để làm theo”.

“Ừm... giải thích không tồi. Vậy còn ‘tứ đức’? Ngươi cũng giải thích một chút xem sao”. Khang Hi thấy hơi mệt, người tà tà tựa vào ghế.

“Dạ”. Đông Thục Lan âm thầm kêu gào, đây rõ ràng là “tam tông tứ đức” của nam tử, phải để cho đám nam nhân tự mình lý giải, sao lại có chuyện để một nữ tử như nàng giải thích? Đến Nữ giới cũng là mẫu thân dạy nữ nhi, nàng chưa nghe thấy có a mã nào làm chuyện đầy bao giờ. Nếu thái thượng hoàng không tiện thì cũng nên để thầy dạy hoàng tử giải thích mới phải. Khụ... thầy dạy hoàng tử? Bạn học Thục Lan nghĩ đến lão bát cổ Phương Đình kiểm chuyện với nàng ở Nhiệt Hà đầu tiên. Nếu thực sự có ngày lão giảng giải tam tông tứ đức cho Khang Hi thì... thôi quên đi, nói không chừng lão đầu Phương Đình nhìn thấy tờ giấy này của nàng xong sẽ lập tức học máu bò mình chứ chẳng đùa.

“Điều đầu trong tứ đức là ‘thê tử trang điểm phải đợi được’. Có câu: Phật kim trang, người y trang; ba phần trời sinh, bảy phần trang phục. Câu này vừa hợp với ‘dung’ trong công dung ngôn hạnh, thê tử phục sức xinh đẹp, phu quân thêm thể diện, chuyện này là hiển nhiên”. Thục Lan ngừng lại một lát, len lén quan sát phản ứng của Khang Hi.

Cũng không tệ lắm, Khang Hi gia đang ngồi trên ghế gật đầu.

“Về câu ‘thê tử muốn tiêu tiền phải chi được’, đó là nô tỳ bạo gan. Nô tỳ từng đọc qua một quyển sách nói về vấn đề làm cách nào để trở thành một thương nhân thành công, trong đó có câu: muốn kiếm được tiền thì trước hết phải biết tiêu tiền. Khi đã biết người ta chịu bỏ tiền để làm gì thì có thể theo đó mà đầu tư buôn bán”.

Khang Hi ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý: “Có phần mới mẻ, đáng tiếc lão Cửu không có ở đây”.

Thành Thân Vương Dận Chi vội tiếp lời: “Bẩm Hoàng a mã, đợi chút nữa nhi thần chép lại một phần lời giải thích của Đông Giai Thị đem gởi cho Cửu đệ là được”.

Chuyện gì vậy?! Tam a ca thật sự muốn quảng bá rộng rãi “tam tông tứ đức”? Đông Thục Lan giật mình nhìn về phía Vương gia nhà mình. Đáng tiếc Dận Chân ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nâng.

“Tiếp tục”. Khang Hi nhắc.

“Dạ. Điều thứ ba là ‘thê tử tức giận phải nhịn được’”.

Đông Thục Lan vừa mới nói tới đây, Dận Tường đã lập tức nhớ lại chuyện lần trước Đông Giai Thị dùng ngọc như ý vua ban để ném Tứ ca, sau đấy Tứ ca đúng là có dẫn cả phủ đến Nhiệt Hà du ngoạn. Xem ra hạng mục này Tứ ca thực hiện không tệ.

“Đây thực chất không phải để khuyên nam nhân nên từ bỏ khí khái nam tử hán để sợ thê tử. Ngược lại, nó thể hiện sự rộng lượng của nam nhân, không chấp vặt cùng nữ nhân. Chút khoa chân múa tay của nữ tử đối với nam tử không phải chỉ bằng đầm bốp thôi ư? Với lại có câu ‘thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi’, nếu đã không để phu quân trong lòng thì tội gì phải tức giận?”

“Xem ra trong lòng thứ phúc tấn có Tứ ca rồi”. Giọng Thập Tam tuy nhỏ nhưng Khang Hi cùng Dận Chi đứng rất gần đó nên đều nghe được hết, tiếp đó hai người rất ăn ý quay sang liếc Tứ Tử một cái, xem ra lão Tứ đã từng được vị Đông Giai Thị thứ phúc tấn này “thương yêu” kiểu đó rồi!

Đông Thục Lan nhìn lại tờ giấy, rốt cục cũng đến điều cuối cùng, mệt mỏi quá đi. “Sinh nhật thê tử phải nhớ được. Đây thực ra là cách để bồi dưỡng tình cảm vợ chồng vừa tiện vừa nhanh”. Nàng kết thúc, mọi người đều không nói gì.

Khang Hi một lát sau mới có phản ứng: “Giải thích xong rồi?”

“Dạ”. Đông Thục Lan cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

“Theo cách giải thích của ngươi thì trong tam tông tứ đức này chỉ có một ‘theo’ là không đúng?”

“Dạ”. Đông Thục Lan đầu đã thấp nay lại càng thấp hơn.

“Các ngươi thấy thế nào?” Khang Hi quay người lại hỏi ba con trai đằng sau.

“Nhi thần thấy trong tam tông, điều thứ nhất còn có lý, điều thứ hai, thứ ba thì hơi... quá mức”. Thành Thân Vương đáp lời trước.

“Vậy tứ đức thì sao?”

“Tùy người mà khác”. Dận Chân suy nghĩ một lát mới cẩn thận trả lời.

Khang Hi nghe xong lại thấy hứng thú: “Nói xem sao lại ‘tùy người mà khác’?”

“Với điều thứ hai, nếu không có nghề nghiệp buôn bán thì trường hợp vợ tiêu xài vô độ khiến cho phu quân phải đi theo con đường phạm pháp không phải là ít”.

Vậy thì nam nhân vì cớ bạc, kĩ viện mà đi theo con đường phi pháp còn nhiều hơn. Lời này bạn học Thục Lan chỉ dám nói thầm trong bụng rồi len lén trốn mắt nhìn trời một cái cho bỏ tức.

“Hình như có người không mấy đồng tình thì phải?” Khang Hi Hoàng đế chẳng những tỉnh mắt mà còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Ảnh mắt mọi người, vì câu nói của Hoàng thượng, lại lần nữa tập trung trên người Đông Giai Thị.

“Nô tỳ không dám. Nô tỳ là đang cảm thấy lời nói của Vương gia đúng là bốn phương trên dưới đều chí lý. Con người trải nghiệm những việc khác nhau, có trình độ học thức khác nhau, đối đãi tiếp nhận mọi sự theo những cách khác nhau, tự nhiên kết quả cuối cùng cũng mỗi người mỗi khác. Vì vậy mà nô tỳ thấy bốn chữ ‘tùy người mà khác’ này của Vương gia thật vô cùng chính xác”. Sao có thể làm xấu mặt Vương gia nhà mình trước mặt Hoàng thượng được, hai khuỷu tay của nàng đều hướng vào trong cả.

“Lão Tứ a, Ô Lạt Na Lạp Thị quả nhiên nói không sai, nếu bàn về mồm miệng, có Đông Giai Thị người thì không ai hơn được”. Khang Hi cảm thán.

“Hoàng thượng/Hoàng a mã quá khen, nô tỳ/nhi thần không dám”. Dận Chân cùng Đông Giai Thị Thục Lan đồng thời quỳ xuống.

“Ai... Trẫm đây là cao hứng, cao hứng vì Đại Thanh có được một vị bác học phu nhân không thua gì nam nhi”. Nói xong Khang Hi gia liền đứng dậy, trời cũng không còn sớm, nghĩ đến đồng công vẫn đang chong chất trên bàn, lão liền thở dài: “Đông Giai Thị à Đông Giai Thị, nếu người là nam nhi tất đã có thể thay trẫm phân ưu, thật là đáng tiếc”.

Đông Thục Lan quỳ rạp hai gối xuống đất, cung tiễn Hoàng đế rời đi. Trên đời không có nếu như, lão cũng không tiếp tục bận tâm vì điều vô nghĩa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thịnh Cự Tắt Suy

Nhớ lại mới hôm nào thôi, Hoàng thượng và Ung Thân Vương còn đang ở Viên Minh viên uống rượu tâm sự, nói chuyện phiếm, lão nhân gia còn muốn giữ Hoàng Lịch bên người để tự mình dạy dỗ, đùa rằng nhất định sẽ dạy được một hoàng tôn còn bác học đa tài hơn cả Đông Giai Thị Thục Lan, vậy mà chưa đầy nửa năm sau, thiên cổ nhất đế đã ra đi trong an tĩnh. Đông Thục Lan không giấu nổi cảm giác mất mát, không phải chỉ vì ông là một Hoàng đế có tài, mà còn bởi con người lòng dạ uyên bác ấy ở phương diện học thức không phân biệt nam nữ quá nhiều, ở niên đại và hoàn cảnh này, một người nam nhân có địa vị lại làm được điều ấy thì quả là đáng trân trọng. Ở vào tình cảnh của Thục Lan mà có thể gặp được một người bạn có chung tiếng nói, có thể cùng ngồi bàn luận như vậy thì thật quá mức hi hữu, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng mà việc Tứ Tứ nhận ngôi Hoàng đế cùng một loạt những sự vụ rối rắm khác thì nhau xuất hiện, không cho Thục Lan nhiều thời gian để ngồi hồi tưởng lại quá khứ. Hậu cung không thể so với vương phủ, không thể tiếp tục tùy tiện như trước kia, trước chân sau gót đều có một đoàn cung nữ thái giám, lại còn có một đồng lớn cung quy cùng lễ nghi phải học thuộc. Vì trước kia đã xem nhiều bộ phim cung đấu nên Đông Giai Thị Thục Lan rất dị ứng với hậu cung. Nhưng mà nếu nàng dám mở miệng nói một câu không muốn tiến cung, hay không quan tâm Hoàng đế cùng Hoàng hậu nào mới kế vị, nhất định một đoàn ông già bà cả nhà Đông Giai sẽ vọt tới Thần Thần Đẳng Đẳng bóp chết nàng rồi đưa một nữ tử khác vào làm thế thân. Chuyện này gọi là phong thủy luân lưu đó sao? Ngẫm lại kế hoạch của bọn họ cũng không hề thất bại, chẳng qua là vị trí hậu phi đổi thành một nữ tử họ Đông Giai khác. Bây giờ khi nhìn thấy Thục Lan, đám bà tám Đông gia đầu còn tỏ vẻ bề vệ lớn lối như trước nữa, thay vào đó là tươi cười đón chào cùng phụng bồi cẩn thận. Mấy lời xu nịnh giả tạo ấy nghe vào tai Thục Lan đều khó hiểu như hát ru. Đông Giai Thị lúc này đang mang vô vàn cảm kích với mấy quy định cứng nhắc trong cung về việc hậu cung tiếp kiến ngoại quyển.

Nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, có tân đế đăng cơ, cục diện chính trị bất ổn, cái ghế Hoàng đế của Tứ Tứ vẫn chưa thể ngồi yên được, còn cần ngoại thích ủng hộ, lúc này mà gây chuyện thì thật trái với đạo làm người, hơn nữa nếu xét thiên thời, địa lợi, nhân hòa thì nói thẳng ra là chẳng khác nào tự tìm chết, quan trọng nhất là trong Tứ Cẩm thành có tàng thư các mà nàng đã ngưỡng mộ bấy lâu. Khang Hi là người hiếu học như vậy, tàng thư của ông nhất định rất phong phú, số lượng chắc cũng đáng kể. Sau khi phân tích tình hình, nàng quyết định mang luôn cả cung quy bên mình, có khi cần dùng đến không biết chừng.

May mắn là hầu như những người tiến cung đều là thế thiếp ở phủ đệ cũ của Tứ Tứ, hẳn không nhân cơ hội này để mở rộng hậu cung, tất cả mọi người đều hiểu rõ rằng không nên gây chuyện lúc này. Ô Lạt Na Lạp Thị cũng tự nhiên trở thành mẫu nghi thiên hạ. Trong cung, Niên thị đứng đầu tứ phi, thoảng cái đã được sắc phong làm quý phi, đồng thời chiếu chỉ đưa xuống nói rằng do Niên thị thể trạng yếu ớt, không chịu được mệt nhọc, nên miễn làm lễ ra mắt các tần phi khác. Người ngoài nghe thì thấy Niên thị sủng ái đang vượng, còn những nữ nhân từ vương phủ vào cung, qua mấy năm, cũng lơ mờ đoán được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có điều những chuyện ấy không nên nói cũng không nên hỏi, cứ ngậm chặt miệng là tốt nhất, nếu không có ngày chết thể nào không biết.

Bên ngoài, Niên Canh Nghiêu nổi danh không ai bằng, gần như ngang hàng với người có gia thế rầm rộ là Long Khoa Đa. Điều này làm cho nhiều người theo phe Long Khoa Đa sinh ra bất mãn, liên tục phản nản, người sáng suốt đều thấy được trong việc đưa Tứ Tứ lên ngôi vị Hoàng đế, công lao của Long Khoa Đa lớn hơn nhiều tên mới nổi Niên Canh Nghiêu kia, đã vậy Đông Giai Thị trong hậu cung lại chỉ được phong làm Thục phi, so với Niên quý phi còn thấp hơn một bậc, Niên Canh Nghiêu tại triều đường cũng vì vậy mà càng thêm lớn lối. Long Khoa Đa ấy vậy lại không cho là lạ, ngược lại còn

tỏ ra an nhàn thoải mái hơn. Ông đang nghe mật báo từ trong cung, cô cháu gái của ông căn bản chẳng coi mấy thứ phong hào kia ra gì, chưa được mấy ngày đã rục rịch nhằm vào tầng thư các trong cấm cung, ông cười một tiếng, quả nhiên mình không nhìn nhầm cô cháu gái này mà. Có câu “thịnh cực tất suy”, tâu Hoàng đế muốn làm gì ông lại không rõ sao, Hoàng thượng là đang cảm thấy Niên gia vẫn chưa đủ “thịnh”, Niên Canh Nghiêu còn chưa đủ lớn lối, cho nên giúp hắn một phen. Vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván, xem ra sau khi ngồi vững ngôi vị Hoàng đế, người đầu tiên Hoàng đế muốn đối phó chính là Niên Canh Nghiêu mà không phải là người cậu Long Khoa Đa này, ông còn có thời gian chuẩn bị đường lui!

Nếu như lúc trước, người trong hoàng cung mới chỉ được nghe danh bác học phu nhân thì bây giờ họ đã thực sự thấy được người kia thích đọc sách đến mức độ nào – cả ngày ngâm mình ở tầng thư các, chỉ thiếu điều cuốn gói chiếm luôn tầng thư các làm phòng nghỉ ngơi, biến tầng thư các thành tâm cung của mình, bộ dạng thì vui quên trời đất như chuột sa hũ gạo. Hoàng thượng, Hoàng hậu muốn tìm người cũng không đến tâm cung của nàng mà trực tiếp cho cung nữ thái giám tới tầng thư các, chín mươi chín phần trăm trúng mục tiêu.

Năm Ung Chính thứ ba, Niên quý phi mất, hậu táng lấy hiệu là Hoàng quý phi, với danh vọng Niên gia đang có, tất cả mọi người đều cho rằng chẳng bao lâu nữa Niên gia sẽ cho một nữ tử khác tiến cung. Không ngờ Niên gia lại suy sụp nhanh đến nỗi mọi người trở tay không kịp. Chưa đầy hai năm sau, Long Khoa Đa cũng vì “tùy ý làm bậy” mà bị Hoàng đế Ung Chính “đau xót vô cùng” giam lỏng. Người khôn khéo đều phát hiện nhà Đông Giai chẳng những không liên lụy cả nhà như Niên gia năm nào, ngược lại còn được trọng dụng hơn trước. Ngạc Luân Đại phạm tội bị tước quyền kể tục tước vị, con thứ của Đông Quốc Cương là Pháp Hải cũng bị bỏ qua, tước vị do a mã Đông Thục phi là Khoa Đại kế tục.

Đây là ám chỉ Đông Thục phi ở trong cung đang được sủng ái? Nhưng mọi người đều không nghe được phong thanh gì từ trong cung truyền ra, cũng không có dấu hiệu đặc biệt nào chỉ ra rằng Hoàng thượng đang chuyên sủng Thục phi. Kết quả là Hoàng thượng cứ có nhất cử nhất động nào là ngoài cung lại có đủ các loại lời đồn ra lò. Ví dụ như chuyện Hoàng thượng không thích ở trong cung mà ở lâu dài tại Viên Minh viên là do Thục phi nương nương trong cung cảm thấy bị trói buộc, không thoải mái bằng nơi ở cũ. Cũng có người nói là do Thục phi nương nương cả ngày ngâm mình ở tầng thư các chơi trò lật mềm buộc chặt, “lơ là” Hoàng thượng. Hoàng thượng thành ra ghen tuông với “sách”, nhưng lại không thể đóng cửa tầng thư các, lại càng không thể ban bố mấy mệnh lệnh vô lý kiểu như “không cho Thục phi nương nương ra vào tầng thư các”, vậy nên chỉ còn cách duy nhất là cách li, bởi dù sao Hoàng thượng làm việc ở đâu đều như nhau cả.

Mấy lời đồn này là do Di Thân Vương phi Triệu Giai Thị (trước là Thập Tam phúc tấn) kể lại khi tiến cung gặp Hoàng hậu, mà lại thấy có mặt Đông Thục Lan (do bị Ô Lạt Na Lạp Thị cứng rắn kéo đến tán gẫu). Ô Lạt Na Lạp Thị nghe xong cười không dừng được, nửa thật nửa giả chỉ vào Đông Thục phi, nói: “Muội nghe xem, mấy lời đồn này hay ho thật đấy. Mấy năm gần đây chỉ cần là tin đồn liên quan đến muội và Hoàng thượng là lại thú vị mới mẻ vô cùng”.

“Hoàng hậu quá khen, Thục Lan không dám”. Đông Giai Thị vội vàng đứng lên.

Ô Lạt Na Lạp Thị hươu hươu khăn tay, “Tỷ muội chung sống nhiều năm như vậy rồi, cũng biết tính tình nhau, nơi này không có người ngoài, không cần phải khách sáo như vậy”.

“Hoàng hậu nói rất phải”. Triệu Giai Thị cũng đứng lên.

“Ngồi xuống cả đi. Thục Lan đâu, tự muội nói xem mấy lời đồn này có bao nhiêu phần thật?” Ô Lạt Na Lạp Thị làm khó hỏi.

Di Thân Vương phi ở một bên dùng khăn khế che miệng, cười không phát ra tiếng động.

“Thục Lan không biết. Nếu bàn về người có tình cảm với Hoàng thượng, hiểu rõ Thánh thượng nhất thì ai bị được với Hoàng hậu nương nương?” Nói ít sai ít, trước kia còn có một Niên thị làm bìa đỡ đàn, bây giờ thì phải cẩn thận hơn nhiều. Cái danh được Hoàng thượng chuyên sủng truyền ra ngoài không những không phải là chuyện tốt, ngược lại còn là tai họa! “Hoàng thượng hay ở lại Viên Minh viên có lẽ là vì lo cho Hòa Thạc Hòa Huệ công chúa*. Di Thân Vương chưa đầy hai năm nữa phải gả công chúa đi, mà ở Tử Cấm thành, dù là Vương phi tiến cung hay công chúa xuất cung thủ tục đều rất rườm rà, thời gian hai mẹ con gặp mặt lại không dài, cứ như bây giờ, Vương phi muốn gặp công chúa chẳng phải dễ dàng như chuyện ném thư qua tường, dù công chúa muốn đến chỗ người ở hai ngày cũng chỉ cần băng qua một khu viện là tới. Trang Thân Vương (Thập Lục a ca Doãn** Lộc) còn chưa có phúc khí đến vậy. Có thể thấy được tình huynh đệ của Hoàng thượng và Di Thân Vương sâu nặng đến thế nào”.

* Con gái của Hòa thạc Di Thân Vương (trước là Thập Tam a ca) với Triệu Giai Thị, được Ung Chính nhận làm nghĩa nữ, sau gả cho một vương tử Mông Cổ.

** Dận Chân lên ngôi rồi nên tên của các hoàng tử phải thay chữ “Dận” bằng “Doãn” để tránh phạm húy.

“Hoàng ân cuộn cuộn”. Di Thân Vương phi lần thứ hai đứng lên, quỳ gối thi lễ với Hoàng hậu.

Ô Lạt Na Lạp Thị gạt đầu một cái, lời giải thích này mới có thể giúp Hoàng thượng có được tiếng thơm trước mấy câu truyện huyền thuyên bên ngoài. Nhưng mà nàng đã quên mất, có câu chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lưu truyền ngàn dặm. Mọi người hứng thú bàn tán về chuyện nam nữ hơn là cổ sự tình huynh đệ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Gỡ Bỏ Hải Cầm

Cuộc sống cứ tiếp tục trôi qua một cách nhàm chán, Thục Lan thỉnh thoảng ngẩng đầu, bàn đọc sách đối diện đã thật lâu không có bóng dáng của người kia, Hoàng đế đương nhiên có chỗ riêng để xử lý công vụ, mấy thứ tấu chương kia đều là cơ mật cả. Tuy Thục Lan biết cho dù Tứ Tứ có để tấu chương trên bàn nàng cũng sẽ không đến lật xem, thế nhưng hần là Hoàng đế, vậy nên sẽ không đến thư phòng ở Thần Thần Đẳng Đẳng của nàng tranh bàn nữa. Đột nhiên nàng cảm thấy có chút mất mát, thói quen đôi khi thật đáng sợ.

Mỗi lần đi thỉnh an Hoàng hậu, Ô Lạt Na Lạp Thị lại than thở liên tục, mặt ủ mày chau: “Hoàng thượng công vụ vất vả, một ngày ngủ chưa đầy hai canh giờ, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể làm sao chịu được! Ta đã khuyên bao nhiêu lần ngài ấy đều không nghe. Thục Lan này, ngài ấy nghe lời muội, muội khuyên ngài ấy giúp ta”.

Ngủ chưa đầy hai canh giờ?! Vậy tính ra là chưa đầy bốn tiếng! Trước kia cũng nghe danh Hoàng đế Ung Chính của Đại Thanh triều rất cần cù, mười ba năm tại vị đều chúi đầu vào xử lý công văn, ngay cả tuần du cũng không đi một lần, nhưng không ngờ lượng công việc hàng ngày của hần có thể so với Napoléon như thế! Napoléon người ta tuy cũng ngủ bốn tiếng một ngày, nhưng nghe nói là mỗi lần ngủ nửa tiếng, tính ra bên trong còn có chút đạo dưỡng sinh. Còn Tứ Tứ này, trong lịch sử có nhiều lời đồn đại về nguyên nhân cái chết của hần, theo Thục Lan quan sát thì hần với Thập Tam căn bản là giống nhau – đều mệt quá mà chết! Đầu tiên hần làm Thập Tam mệt chết, sau đó công việc phải tự thân gánh lấy, cuối cùng là làm mình mệt chết. Thông cảm thì thông cảm thật, nhưng khuyên người thật sự không phải là sợ trường của Đông Giai Thị Thục Lan (sợ trường của nàng là châm chọc và bóp méo sự thật), mỗi người đều có cách sống của riêng mình, nhìn qua là biết Tứ Tứ mệnh khổ, muốn nghỉ ngơi cũng không được, nếu như không cho hần làm việc, nói không chừng hần còn khó chịu, hay nói gở thì còn có thể sinh bệnh, Thục Lan không thích làm cho người khác khó chịu, thói quen của nàng là lơ đi cho xong chuyện. Nhưng lời của Hoàng hậu lại không thể không nghe, do dự một lát xong, Đông Thục Lan chỉ có thể nhận lời với Hoàng hậu khi nào diện kiến Thánh thượng thì sẽ khuyên nhủ mấy lời.

Về đến viện của mình, Đông Thục Lan liền ngẫm nghĩ lại, gần vua như gần cọp, ai biết Tứ Tứ lên làm Hoàng thượng rồi sẽ suy nghĩ thế nào, trước kia nàng chưa từng thăm dò suy nghĩ tâm tình của hần (thực tế là do người nào đó ngại khổ, đoán lòng người khác là một việc rất vất vả, hơn nữa đoán rồi cũng không biết có trúng không), bây giờ thì gặp mặt thôi cũng phiền toái. Căn cứ vào nguyên tắc nói ít sai ít, không nói không sai, Đông Giai Thị Thục Lan cuối cùng quyết định sẽ tùy hoàn cảnh mà hành sự, có thể nói ít sẽ nói ít, có thể không nói thì sẽ không mở miệng. Mấy năm gần đây kỹ năng giao tiếp của người nào đó đã tiến bộ vượt bậc, hay nói đúng hơn là khoản nịnh nọt đã được nâng cao. Chẳng qua là lần nào cũng cảm thấy rất mệt mỏi, chết rất nhiều tế bào não, suy nghĩ tích cực thì việc này đồng nghĩa với không phải cố gắng giảm cân, bởi vì nghe nói người nào tư duy nhiều thì sẽ không béo nổi. Nhưng mà công năng đọc nhiều sách cuối cùng lại dùng vào mấy chuyện này thì thật là...

Đang lúc Thục Lan suy nghĩ lung tung vì mấy lời của Hoàng hậu thì cung nữ vào báo Tề phi nương nương đến thăm. Mấy năm gần đây Lý thị rất chịu khó đến chỗ Thục Lan, có lẽ là tại nàng ấy cùng Nữ Hồ Lộc Thị tuổi tác chênh lệch không hợp nói chuyện, mà Niên quý phi nàng ấy đối đầu cũng đã chết, thành ra cảm thấy tịch mịch. Hoặc là tại Đông Thục Lan tất hạ do hư*, mà thân thể lại hiền hách, vì Hoàng Thời mà giao hảo với Đông Thục Lan cũng là trăm lợi không một hại. Vậy nên Tề phi thường tới cửa nói chuyện phiếm.

* Dưới gối vẫn không có ai, ý là chưa có con cái.

Đông Thục Lan đứng dậy ra ngoài đón: “Tỷ tỷ tới thật đúng lúc, muội muội ta vừa mới từ chỗ Hoàng hậu trở về”.

“Vậy sao? Hoàng hậu có nói gì không?”

“Còn có thể nói gì, lúc nào cũng là lo lắng cho sức khỏe của Hoàng thượng, sợ ngài ấy quá mệt mỏi, bảo chúng ta nên khuyên nhủ mấy lời. Chúng ta theo bên người Hoàng thượng đã lâu như vậy, tính tình ngài ấy thế nào chúng ta còn không biết sao? Ngay cả Hoàng hậu khuyên ngài ấy còn không để ý, vậy chúng ta nói thì có ích gì? Chỉ sợ khuyên chưa tới đã chọc giận Thánh thượng, muội muội ta đang phiền não vì chuyện này lắm đấy”.

Lý thị vội vỗ vỗ vào tay Thục Lan an ủi: “Muội muội không cần lo lắng làm gì, Hoàng hậu bảo chúng ta khuyên thì chúng ta cứ đến nói mấy lời, Thánh thượng không nghe thì chúng ta biết làm gì. Thôi không nói mấy chuyện phát phiền này nữa, tỷ hôm nay tới là để báo cho muội Hoàng thượng đã đỡ bỏ hải cầm thời tiền hoàng rồi!”

“Đúng là một chuyện tốt”.

“Chứ còn gì nữa, mà một con thuyền nước ngoài vừa mới tới”. Vừa nói Lý thị vừa ghé vào gần tai Thục Lan để ra vẻ thần bí: “Nghe nói trên thuyền còn có một nữ nhân nước ngoài tóc vàng nữa”.

“Sao có thể vậy được?!” Đông Thục Lan vô cùng kinh ngạc, “Trong sách viết ngư dân ven biển kỳ nhất là có nữ nhân trên thuyền, bọn họ cho rằng trên thuyền có nữ nhân thì ra khơi sẽ gặp xui xẻo”. Trong sách sử không chép rằng có một cô gái châu Âu vượt biển lớn đến Đại Thanh trong những năm Ung Chính mà!

Tề phi nhún vai: “Nghe nói Hoàng thượng định đón chào nhóm người nước ngoài này ở thọ yến”.

“Vậy mà vừa rồi không thấy Hoàng hậu nhắc tới”.

“Tin tức sẽ tới nhanh thôi”. Lý thị lắc lắc mảnh khăn trong tay. “Nghe nói y phục trên người nữ nhân kia hờ hang vô cùng, còn phô diễn cả một khoảng ngực lớn, quả thực là đồi phong bại tục, nói đúng hơn là định tới để câu dẫn Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng thật sự thu nàng ta vào hậu cung thì không long trời lở đất mới là lạ”.

“Đây là vấn đề của Hoàng hậu nương nương, nếu Hoàng thượng muốn thu một nữ nhân vào hậu cung thật thì đâu đến lượt chúng ta nói”.

“Nói thì nói vậy nhưng mà...” Thấy vẻ mặt không để tâm của Đông Thục Lan, Tề phi thở dài một tiếng: “Muội muội, chúng ta không còn trẻ nữa! Ân sủng của Hoàng thượng còn kéo dài được bao lâu? Đương kim Hoàng thượng như vậy đã được coi là một người rất trọng tình rồi. Ta thì không sao, nhưng mà ta lo lắng cho muội ấy, chưa có một a ca, thừa dịp Hoàng thượng còn sủng ái muội, phải nắm chặt cơ hội mới phải!”

“Tỷ tỷ có lòng, Thục Lan ghi khắc”. Đông Thục Lan biết Tề phi có ý tốt, nhưng chuyện này không phải một người quyết định là xong, đặc biệt ở những nơi như hậu cung thì lại càng phức tạp.

Quả nhiên chưa đến hai ngày sau, Hoàng hậu hạ ý chỉ, để chuẩn bị cho thọ yến của Thánh thượng, tuân theo thánh ý, vì có khách nước ngoài tham dự, cho nên cố gắng tổ chức tiệc mừng mang phong cách nước ngoài một chút.

Phong cách nước ngoài?! Đông Thục Lan đang nằm phơi nắng trong sân cũng phải đảo mắt ngán ngẫm, làm thế nào để có phong cách nước ngoài đây? Ý là chuẩn bị tiệc đứng, nam nhân mặc âu phục đi giày da, nữ nhân mặc váy xòe có khung, hay là chia thành đôi rồi khiêu vũ cung đình? Đông Thục Lan đem cảnh khiêu vũ đình hôn trong Nữ hoàng Elisabeth đổi thành cảnh nhà trai mặc trường bào cổ tròn Đại Thanh khoác quan phục, nữ tử mặc kỳ bào thẳng đuồn chân đi giày đế chấu cùng nhau nhảy waltz, thật sự quá kinh khủng!

Không phải Đông Thục Lan thích suy nghĩ nhiều, nàng có thể khẳng định tiệc chúc thọ lần này nàng muốn trốn cũng không thoát, Hoàng hậu nhất định sẽ tìm đến nàng để cùng “bày mưu tính kế”. Đây chính là cái người xưa hay gọi là “tiền không nên để lộ ra”, mặc dù “tiền” ở đây không mang nghĩa đen, nhưng kết quả thì giống nhau – đều mang lại phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chuẩn Bị Tiệc Chúc Thọ

Quả nhiên chưa đầy hai ngày sau, Ô Lạt Na Lạp Thị đã cho gọi Đông Thục Lan tới Thượng Hạ Thiên Quang, xem chừng Hoàng thượng không định hội cung mở tiệc mà muốn tiếp đãi khách nhân tại Viên Minh viên.

“Thục Lan có ý tưởng gì cho tiệc chúc thọ lần này không?” Hoàng hậu không vòng quanh, hỏi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Cái này... tạ ơn Hoàng hậu đã cất nhắc, nhưng Thục Lan không có chút kinh nghiệm nào về tổ chức yến tiệc, thật không biết nên đề xuất cái gì”. Việc tổ chức sinh nhật Hoàng thượng lần này chắc chắn hoàng thất đã có một bộ riêng lo liệu, đâu đến phiên nàng làm loạn.

Ô Lạt Na Lạp Thị nhìn thấu kiêng dè của Thục phi, cười một tiếng: “Ta cũng không phải cho muội toàn quyền phụ trách yến tiệc, mấy chuyện này là bổn phận của phủ nội vụ. Bởi vì yến tiệc lần này có khách người nước ngoài, Hoàng thượng muốn bày tỏ thiện chí, cho nên không muốn nó quá truyền thống. Ta gọi muội tới cũng là muốn muội nghĩ xem tổ chức thế nào để vừa giữ được thể diện lại không quá cầu nệ. Bàn về văn hóa nước ngoài thì muội vẫn hiểu biết hơn ta”.

“Nếu bàn về văn hóa nước ngoài thì Hoàng hậu nương nương có phải đã quên mất một người rồi hay không?” Đông Thục Lan buồn cười hỏi.

“Người nào?” Ô Lạt Na Lạp Thị tò mò vươn người ra.

“Là Lang Thế Ninh, cái người đến truyền giáo là giả, làm nam tượng (họa sĩ trong cung) mới là thật đó. Nghe nói gần đây Hoàng thượng còn phong hân lên hàng tam phẩm”. Kể từ khi từ biệt soái ca tại Nhiệt Hà mấy năm trước cơ hồ chẳng được gặp lại, mặc dù nàng có liếc thấy hân mấy lần nhưng tất cả đều là lúc hân đến Viên Minh viên trông coi việc thiết kế mở rộng các khu viện, chẳng nói được với nhau đến nửa câu, có điều ngẫm lại, chẳng biết tiếng Trung của hân còn cần người phiên dịch nữa không? “Hân mới là người nước ngoài đích thực, muội muội nào dám múa rìu qua mắt thợ. Nhưng nếu Hoàng hậu nương nương muốn làm Hoàng thượng kinh diễm cùng bá quan văn võ sùng sốt không ngậm nổi miệng thì muội muội có thể nhận làm”.

“Lại ba hoa rồi”. Ô Lạt Na Lạp Thị nở nụ cười. “Nhưng muội nói cũng đúng, hỏi qua Lang Thế Ninh là một ý không tệ. Người đâu, truyền Lang Thế Ninh tấn kiến”. Tiện thể nàng còn cho gọi mấy tổng quản của phủ nội vụ.

Hai người ngồi nhàn rồi một lát thì Lang Thế Ninh tới. Nhìn lại Lang Thế Ninh của bây giờ, sau khi trải qua mấy năm tôi luyện trong triều đình, mặt của hân đã không còn non nớt, trên người tràn ngập sự hấp dẫn của một nam nhân trưởng thành. Lang Thế Ninh vẫn cúi đầu, cách rất xa đã dừng bước, phát tay áo rất chuẩn mực rồi quỳ một gối xuống thỉnh an Hoàng hậu.

Nhìn một Lang Thế Ninh đã hoàn toàn biến thành triều thần Đại Thanh, Đông Thục Lan thầm tự khen bản thân sáng suốt, mấy năm trước ở Nhiệt Hà biết chớp lấy thời cơ, nếu chờ tới bây giờ thì sao dám mơ đến chuyện được Lang Thế Ninh hôn tay? Có đánh chết hân cũng không dám!

“Ban ngồi”.

“Tạ nương nương”. Lang Thế Ninh giống như mấy đại thần khác, lưng thẳng tắp ngồi ghé vào ghế.

“Lần này vừa đúng sinh nhật Hoàng thượng lại có khách từ xa đến, theo ý tứ Hoàng thượng thì nên tiếp đãi long trọng. Ngươi là người từng trải, ngươi thử nói xem làm sao để đôi bên đều giữ được lễ nghi phép tắc?” Hòì xong, Ô Lạt Na Lạp Thị liền có ý liếc sang Đông Thục Lan đang cúi gằm mặt một cái, mắt đầy ý cười.

Nàng vừa nói xong, mọi người trong phòng đều nhớ lại sự kiện “lễ nghi hôn tã” phát sinh tại phủ đệ Thành Thân Vương ở Nhiệt Hà mấy năm về trước, hai nhân vật chính hôm nay lại cùng ở đây!

Lang Thế Ninh vội vàng đứng lên, khom lưng chấp tay: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương. Từ khi hạ quan đến Đại Thanh, được tiên hoàng cùng đương kim Hoàng thượng đãi ngộ chu toàn, thần cảm kích vô cùng. Thần tự nguyện xin chiếu chỉ được bãi phóng họ trước để giã giải lễ nghi phép tắc của Đại Thanh. Có câu ‘nhập gia tùy tục’, hạ quan cho rằng bọn họ từ xa đến nên suy nghĩ cũng giống thân ngày trước, hiểu biết khác biệt về phong tục nhân tình. Hạ quan cả gan, nếu nương nương tìm hiểu về họ quá mức, ngược lại sẽ thành không tốt”.

Bên cạnh lập tức có người đứng lên: “Lang đại nhân nói rất phải, thần cũng đồng tình”.

Ô Lạt Na Lạp Thị suy nghĩ một lát, lại quay đầu nhìn về phía Đông Thục Lan: “Ý muội muội thế nào?”

“Lang đại nhân, bây giờ ngươi đã dùng bữa thành thạo chưa?” Theo Thục Lan nhớ thì người phương Tây cầm đũa không được tốt lắm, khi họ đến Trung Quốc ăn mĩ thực thì đôi đũa là phiên toái lớn nhất của họ.

“Thục phi nương nương một lời bưng bình người trong mộng”. Lang Thế Ninh lần nữa khom lưng.

“Chỉ bằng dùng cách thức của Mãn Mông để làm tiệc mừng, không biết các vị đại nhân nghĩ thế nào?” Vừa nói Đông Thục Lan vừa xoay người nhìn sang Hoàng hậu: “Theo những gì nô tỳ nhớ thì cách dùng bữa của người phương Tây cũng là dùng dao cắt thịt thành những miếng nhỏ để ăn. Làm như vậy thì những khách nhân không biết dùng đũa sẽ tránh khỏi lúng túng”.

Ô Lạt Na Lạp Thị quay đầu nhìn qua những quan viên đang có mặt, tất cả mọi người đều không có dị nghị gì, vậy nên quyết định: “Vậy cứ thế mà làm, các ngươi lui xuống chuẩn bị đi”.

Thấy Hoàng hậu hạ ý chỉ, Đông Thục Lan thầm thở phào một hơi, xem ra lần này thịt dê nướng, thịt bò nướng cùng heo sữa quay đều có đủ, chỉ tiếc, dù trước đây nghe nói borscht* của Nga làm rất đơn giản, nhưng Đông Giai Thị Thục Lan lại chưa làm thử bao giờ, cho nên nàng chỉ biết ăn chứ không biết làm, bực hơn là muốn tìm công thức cũng không có, khiến cho nàng phải cảm thán “đến lúc cần mới biết mình đọc quá ít sách”.

* Tên một món súp với thành phần chính là củ cải đường:

Càng gần sinh nhật Hoàng thượng hậu cung càng náo nhiệt, sự quan tâm dành cho cô gái tới từ châu Âu càng trở nên sôi nổi. Chắc vì đây là con thuyền phương Tây đầu tiên tới kể từ sau khi giải trừ hải cấm, cũng có thể vì đây là lần thứ nhất có một cô gái phương Tây đặt chân đến Đại Thanh, trước đây phần lớn người đến đều là để truyền giáo. Dù có tâm ganh đua của nữ nhân thật nhưng ẩn sâu trong đó cũng có một phần mong chờ, mong chờ chiếc thuyền này sẽ đưa tới những thứ mới mẻ.

Khi nhóm người nước ngoài tiến vào kinh thành, tới ở Nghênh Tân quán, tin tức hậu cung thu thập được cũng ngày càng nhiều. Những người này là sứ thần đến từ đế quốc Anh, và cô gái kia là đại sứ phu nhân, tức là đã có chồng – tin tức khiến nữ nhân trong hậu cung trở nên an tâm hẳn. Vì vậy các phu nhân trong kinh thành cũng bớt đi chút địch ý và tăng thêm phần tò mò đối với nữ nhân này. Các nàng phần nhiều chỉ nghe nói nữ nhân này tóc vàng mắt xanh, nhưng thấy được tận mắt lại chẳng có mấy người.

Còn một tin tức khác làm phấn chấn lòng người là: trước khi mời đoàn người này tham gia tiệc chúc thọ, Hoàng đế Ung Chính cùng với Hoàng hậu sẽ chính thức tiếp kiến sứ đoàn tại chính cung, đặc biệt ân chuẩn cho Đông Thục phi cùng Lý Tề phi lên điện tiếp khách. Trong lúc nhất thời hậu cung oanh động, người người hâm mộ, Lý Tề phi dương dương đắc ý, Hoàng thượng quả nhiên là người trọng tình nghĩa cũ. Vậy là lại một hồi may y phúc, một hồi chọn đồ trang sức, Song Hạc trai gà bay chó sủa, người ngà ngựa đổ, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn sang Thân Thân Đẳng Đẳng thì thái giám và Đông Mai lại bận túi bụi, hết chuẩn bị này lại chuẩn bị kia, lúc bắt được Đông Thục Lan đề hỏi ý kiến thì luôn luôn nhận được những câu trả lời như “tùy ý”, “như nhau cả”, “kiểu gì cũng được”,... thật khiến người nhiệt tình phải nhụt chí. May là Đông Mai đã hầu hạ được một thời gian dài, sớm biết chủ tử nhà mình không để ý nhiều đến ăn mặc, nàng hỏi xong rồi cũng tự mình quyết định.

Đông Thục Lan thì thấy vị đại sứ phu nhân kia đáng thương vô cùng: nàng ta đã bị người Đại Thanh phân vào cùng cấp bậc với chim quý thú lạ. Tình cảnh này so với thanh niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh sống mũi cao đi ngoài phố bị người vây xem đúng là giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vải Ren

Trên đại điện, Ung Chính Hoàng đế thẳng lưng ngồi tại long ý, Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị buông rèm ngồi sau, Đông Thục phi cùng Lý Tề phi cùng ngồi phía sau Hoàng hậu, từng lớp triều thần đứng ngay ngắn ở hai bên. Thật tình mà nói, đây là lần đầu tiên Đông Thục Lan được tham dự một sự kiện mang tính trang trọng như thế này, nàng có chút hồi hộp, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, nàng liếc trộm sang phía Tề phi bên cạnh cũng thấy một vẻ mặt cứng ngắc.

Khi thông báo sứ thần yết kiến từ xa truyền vào đại điện, trên điện bỗng có chút xôn xao, nhưng sau khi thấy Hoàng thượng trên long ý mặt không đổi sắc, cả đại điện lại trở về yên tĩnh như trước.

Sau một hồi lâu chờ đợi (thực tế cũng chẳng lâu lắm), đoàn người cuối cùng cũng xuất hiện trên đại điện, thi lễ với Hoàng thượng. Ba nữ nhân sau tám rèm đều không nhận được mà vờn người về trước để nhìn rõ hơn một chút.

Vị đại sứ phu nhân này có mái tóc màu nâu trầm, màu mắt tạm thời chưa nhìn rõ lắm, còn khuôn mặt thì bình thường. Nàng ta ăn mặc đúng tiêu chuẩn của phụ nữ quý tộc Anh quốc với váy có khung bông bênh, bó eo, ép ngực, mặt vòng bằng ngọc lục bảo rơi rất vừa vặn vào giữa hai cung tròn hơi lộ ra bên ngoài.

Trong nhóm triều thần đứng hai bên, mặc dù không ít những kẻ khuôn sáo lộ ra vẻ mặt khinh bỉ cùng ghét bỏ, nhưng cuối cùng hai mắt lại không thể rời khỏi bộ ngực của nữ nhân kia. Lý Tề phi bất giác cũng thẳng eo uốn ngực. Đông Thục Lan rất muốn bảo nàng ấy bớt tiêu tốn thể lực đi, phải ngắm xem các nàng đang mặc trang phục như thế nào đã chứ: triều phục bao bọc hết lớp này đến lớp khác, dù có uốn đến mấy thì bộ ngực vẫn không thấy đâu, hướng chỉ chỗ này là sau một tầng rèm, nàng ấy uốn ngực cho ai nhìn? Tuy rằng Đông Thục Lan thừa nhận nàng cũng có chút ghen tỵ với non nửa hai trái cầu lộ ra ngoài ấy, nhưng mà ngoài miệng nàng vẫn nhỏ giọng động viên tinh thần Lý thị: “Nàng ta chẳng qua là gò ép đẩy ngực lên đó thôi, không thể so sánh được, tỷ tỷ không cần để ở trong lòng”.

“Đẩy ngực?” Lý thị nghiêng người về phía Thục Lan.

“Là dùng một loại y phục để ép dáng...”

Đúng lúc ấy, bên ngoài rèm bỗng trở nên xôn xao, hấp dẫn sự chú ý của hai người. Chỉ thấy Hoàng thượng đang nhiên rời long ý, bước xuống bực, sau khi giờ tay ra hiệu miễn hành lễ liền đi tới trước mặt phu nhân kia, nhẹ nhàng nâng tay ngọc thon dài của nàng ta lên, rồi in lại một nụ hôn: “Chào mừng phu nhân tới Đại Thanh (tiếng Anh)”.

Toàn trường kinh hãi.

Các sứ thần Anh quốc kích động vạn phần, Đại Thanh Hoàng đế bệ hạ vừa bày tỏ thiện chí vô cùng vĩ đại, “Đại Thanh Hoàng đế bệ hạ bác học đa tài, thật khiến người ta phải khâm sâu ghi nhớ. Có thể nhận được lễ ngộ như vậy từ Hoàng đế bệ hạ chính là quang vinh chí cao vô thượng đối với chúng thần”.

Vấn vô đại thần toàn triều, bao gồm cả Tề phi và cung nữ thái giám sau một hồi há mồm cứng lưỡi đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Đông Thục phi, vị “lễ nghi hôn tay” của nàng năm đó vô cùng oanh động, không biết lần này Thục phi nương nương sẽ tỏ thái độ gì đây. Một vài người khuôn sáo cùng những đại thần có tâm tư thì thấy Đông Giai Thị Thục phi có sức ảnh hưởng quá lớn đối với Thánh thượng, đây không phải là chuyện tốt, có câu hồng nhan họa thủy đấy thôi!

Muốn giả trang thành Hoàng đế đẹp trai của nước Áo trong Công chúa Elisabeth à?! Cũng không biết đường soi gương xem mình có giống chút nào không! Tự làm mình mệt mỏi đến độ còn mồi da bọc xương, cả người như bộ xương khô đi động, chưa kể đến chuyện đề lên là thấy đau, ngay cả thị lực cũng suy giảm đến mức độ này, nữ nhân như vậy cũng hôn, muốn hôn thì phải chọn ai xinh xắn một chút chứ! Còn mấy người kia nữa, nhìn cái gì không biết, cũng đâu phải là nàng xui khiến Hoàng thượng đi hôn nữ nhân kia!

Một đợt oán khí mang vị chua của Đông Giai Thị Thục Lan từ phía sau rèm tỏa ra. Đúng là chỉ có Hoàng hậu tốt nhất, không bỏ đá xuống giếng, hòa theo những người khác để cười chê nàng.

“Thục Lan, ta nhớ đợt trước muội còn chép thiếu chín bản Nữ giới, muội tính lúc nào trình lên?” Ô Lạt Na Lạp Thị không xoay người.

Nàng xin rút lại ý nghĩ vừa rồi, Hoàng hậu là ác nhất! Đông Thục Lan vội cúi đầu, người khẽ nghiêng về trước: “Xin Hoàng hậu nương nương thứ tha cho ba ngày”. Lúc này tuyệt đối không được bao biện, dù biết rõ là Hoàng hậu đang giận chó đánh mèo cũng không.

“Ừ”.

Ô Lạt Na Lạp Thị không nói thêm nữa, xem ra đã đồng ý. Lý Tề phi thấy vậy cũng kiềm chế vẻ mặt chế giễu của mình lại, đưa mắt nhìn ra phía ngoài rèm.

Lẽ nào đây chính là lí do nam nhân bụng dạ hẹp hòi kia muốn nàng tham dự? Chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm rồi? Hắn vậy mà vẫn nhớ kĩ, thật đúng là... không còn gì để nói. Khó trách lịch sử xếp Từ Từ vào hàng ngũ những kẻ điển hình của kiểu người bạc bẽo sống thiếu tình cảm. Tốn công nàng xây dựng không ít hảo cảm với hắn, coi như hắn nhẫn tâm! Cổ oán khí mang tên Đông Giai Thị Thục Lan ít đi một phần “chua”, nhiều hơn một phần “oán”.

Nhìn lại trong điện, sứ thần lưu loát biểu đạt kính ý mà đại đế quốc Anh Hoàng đế bệ hạ dành cho Đại Thanh quốc Hoàng đế bệ hạ, sau đó liền trình lên các loại lễ vật, trong đó thứ khiến các nữ nhân hậu cung bàn tán hăng say, đôi mắt phát sáng chính là vài ren thủ công tinh xảo.

Đối với mấy thứ đồ của nữ nhân thế này, Hoàng thượng tỏ ra rất hào phóng, các cung các viện người người đều có phần. Đông Thục Lan vốn chẳng hề ham thích gì vài ren, hơn nữa oán khí của nàng còn chưa tiêu tán hết, vậy nên đối với mấy thứ Thánh thượng ban cho nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Toàn mấy thứ đồ trẻ con, kiếp trước nàng quá mười tuổi liền không mặc những thứ có viền ren nữa! Nếu có mặc cũng là vì chạy theo trào lưu hoài cổ! Nói như vậy đã có thể thấy được loại quần áo này đã bị đào thải được bao lâu, vậy mà mấy người này còn xem như bảo bối?! Tiện lấy ngón tay móc một mảnh vải lên, Đông Thục Lan liền nghĩ lại, không nhịn được thở dài một hơi, thời gian nàng bị đào thải chẳng phải còn dài hơn so với loại vải này sao? Bị đào thải đến tận ba trăm năm trước.

Các cung nữ ở bên hầu hạ cẩn thận từng chút một, ngay cả thở mạnh cũng không dám, các nàng đã nghe chuyện hôm nay trước điện nương nương bị người ta bắt nạt. Mặc dù ngày thường Thục phi nương nương rất ôn hòa, đối với người khác lại khách khí, là một chủ tử rất dễ hầu hạ, nhưng nghe nói một khi nương nương đã cáu kỉnh thì khủng bố vô cùng, ngay cả Hoàng thượng còn dám nể, nha hoàn Đông Mai, thân là người từng trải, cũng nhắc nhở mọi người phải nhậy bén một chút, có câu cẩn thận có thể dùng thuyền đến vạn năm.

Thục Lan không có hứng thú đẩy nắp hộp lại. Ba trăm năm sau nó sẽ có nghĩa khác nổi tiếng hơn – lesbian (“lôi ti biên”, vải này nguyên văn là “lôi ti hoa biên”), nữ đồng tính luyến ái, hay còn gọi là bách hợp. Nếu là ở ba trăm năm sau, Tứ Tứ dám đối xử với nàng như vậy, bạn học Thục Lan nhất định sẽ dùng mấy vi tính vẽ hình Tứ Tứ toàn thân cao thấp chỉ mặc độc một cái quần nhỏ bằng lụa in hình hoa không đủ để che mông, đồng thời gửi kèm luôn một cái quần thật cho hắn, coi như là đáp lễ chuyện hắn đưa nàng vải ren. Nhưng bây giờ, nàng đang ở Đại Thanh, nơi nam quyền là nhất, chưa kể đến chuyện làm một cái quần nhỏ tơ lụa thêu hoa cho Tứ Tứ, giả sử nàng tự làm cho mình một cái, mà đám học giả cổ hủ biết được, nhất định sẽ có một bản tấu dâng lên nói nàng đồi phong bại tục, mong Hoàng hậu nghiêm trị. Mấy kẻ không có bản lĩnh tự kiếm tiền này chắc chắn sẽ ghen tị với người khác, đồng một cái “đồi phong”, tây một cái “bại tục”, ngăn không cho người khác kiếm tiền bằng được thì thôi. Đông Thục Lan biết chắc rằng nếu loại quần nhỏ thêu hoa này mà được làm thật thì sẽ có hàng đồng người đến tranh mua. Chỉ tiếc, tường trong cung rất cao, nhà cung cấp tiền vàng của nàng lại là Hoàng đế Đại Thanh quốc, xem xét thời thế, không thể không cúi đầu, cho nên nàng nhin!

Nghĩ tới đây, Đông Giai Thị Thục Lan liếc qua cái hộp một cái, nhưng chẳng có thêm chút hứng thú nào với thứ đồ bên trong, “Đông Mai, người cứ thu lại trước đi”.

Thứ vải ren viền độ trùng dương mà đến này tám phần mười sẽ không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Dựa Vào Quần Áo Ướt

Sinh nhật Tứ Tứ là ngày nghỉ duy nhất trong năm của hắn, lại đúng lúc có khách từ phương xa tới thăm, Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị vì muốn Ung Chính được hoàn toàn thả lỏng tâm tình nên đã hạ ý chỉ thiết gia yến tại ngự hoa viên vào ngày sinh nhật, trước để chúc thọ Hoàng thượng, đến tối mới là tiệc theo kiểu Mãn Mông. Người tham dự gia yến không cần mặc cung trang theo phẩm cấp. Ý chỉ vừa được truyền xuống, cả hậu cung liền gà bay chó sủa, ai cũng nghĩ nhân cơ hội ngàn năm có một này để xinh đẹp lộng lẫy, tranh lấy thánh sủng.

Sau đó, Ô Lạt Na Lạp Thị đặc biệt cho gọi Đông Thục Lan vẫn đang ngồi chép sách đến tẩm cung của mình. Sống chung đã nhiều năm, hai người đều hiểu rõ tính tình đối phương, vậy nên Hoàng hậu không vòng vo nhiều: “Lúc tổ chức gia yến bốn cung sẽ cho mời đặc sứ phu nhân”.

Đông Thục Lan nhướn mày, có chút ngạc nhiên: “Nô tỳ tưởng rằng nàng ấy sẽ cùng phu quân đến dự dạ tiệc?”

“Đây là ý của Hoàng thượng. Dạ tiệc nàng ấy cũng sẽ tham gia”.

Chưa được nhìn thấy con gái phương Tây bao giờ mà, con người ham thứ mới lạ, nàng hiểu. Đông Thục Lan lộ ra bộ mặt “ta đã hiểu, ta thông cảm được”.

“Hoàng thượng sẽ không làm chuyện gì đánh mất thể diện quốc gia”. Hoàng hậu trầm giọng, đoán được suy nghĩ không lương thiện của nữ nhân ngồi dưới. “Nhưng mà chúng ta cũng không được làm xấu mặt nữ tử nước Đại Thanh, khiến người khác khinh thường!”

Không hổ là Hoàng hậu nương nương, ngay cả lúc ăn dặm cũng có thể nói năng đường đường chính chính như vậy, không biết là nàng ghen tị với vòng eo con kiến của nữ nhân kia hay là đố kỵ với bộ ngực vĩ đại của người ta?

“Ý nương nương là muốn nô tỳ thay nương nương nghĩ kế, làm sao để trang phục lần át nữ nhân kia?” Đông Thục Lan cẩn thận hỏi dò, động thủ trên người Hoàng hậu chính là một đại phiền toái.

“Không phải ta, là muội!” Bộ mặt Ô Lạt Na Lạp Thị như thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Vậy thì muội cho rằng bốn cung ra ý chỉ như vậy để làm gì? Còn đặc biệt gọi muội đến? Ta là muốn nhắc nhở muội hãy bớt chút thời gian công sức với diện mạo của mình. Tuy đây là gia yến, nhưng bốn cung thân là mẫu nghi một nước lại mặc kỳ trang dị phục, bị truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người đời cười chê, làm mất thể diện quốc gia sao?”

Đã hiểu, ta là ngoại tộc, danh tiếng lại không mấy tốt đẹp, thêm một chuyện để người ta bàn tán sau giờ cơm cũng chẳng đáng là bao, Đông Thục Lan thâm than thở.

“Có điều,” Hoàng hậu lại đổi giọng : “Nói cũng nói đến đây rồi, bốn cung vẫn muốn nhắc nhở muội một câu, kiểu ăn mặc hở hang lộ ngực như nữ nhân phương Tây kia có thể bớt chút nào thì bớt, bốn cung biết muội hiểu nhất thế nào là có chừng mực”.

“Thục Lan hiểu, đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm”. Người ta đến chơi, sẽ có lúc rời đi, nàng thì phải ở trong hậu cung này mãi. Nếu có ăn mặc như vậy thật thì không phải những thành phần cổ hủ sẽ nhân cơ hội ép Hoàng hậu hạ ý chỉ, coi như là xét đến thân phận nhất đẳng công Thân Vương của a mã nàng mà không ban chết, thì cũng sẽ yêu cầu đẩy vào lãnh cung cả đời. Sớm hôm trước nàng còn nghe nói mấy người đó ầm ĩ lên vì một câu “thanh phong bất thức tự, hà tất loạn phiên thư*” trên triều đường. Bọn họ học cũng nhanh thật, đem ngón đòn nàng dùng với Niên Hoàng quý phi dùng lại trên triều đường.

* gió mát không biết chữ thì cứ đi lật sách làm gì, có ý chọc ngoáy vụ chị Thục Lan chỉ suốt ngày ngập đầu trong tàng thư các.

“Còn nữa, chỗ ngồi lần tới ta cũng thay đổi một chút, vị đặc sứ phu nhân sẽ được xếp ngồi bên cạnh muội. Trong chúng ta chỉ có mình muội là biết tiếng nước ngoài, đây là suy nghĩ cho mọi người, mong muội có thể hiểu được”.

“Nô tỳ đương nhiên hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng hậu nương nương, chẳng qua là trình độ tiếng Anh của nô tỳ còn kém cỏi, các phu nhân có người phiên dịch đi cùng chứ ạ?”

“Đây chính là chuyện phiền toái. Người phiên dịch thì không ít, nhưng lại không có ai được phép vào hậu cung. Mà với thân phận của muội thì làm phiên dịch lại không thích hợp. Nếu nói là hi sinh vì quốc gia thì có thể tạm chấp nhận được, cũng chỉ có một lần yến hội, có vẻ...”

“Thục Lan hiểu thiện tâm của Hoàng hậu nương nương, Thục Lan sẽ cố hết sức”.

“Vậy thì hai hôm nay muội hãy chuẩn bị cẩn thận, đừng làm bốn cung thất vọng”.

“Nô tỳ cẩn tuân ý chỉ”.

Một rưng ba rồi trở lại viện của mình, Đông Thục Lan cuộn cuộn mảnh khăn trong tay, về chuyện y phục thì nàng không mấy may lo lắng, vì kiếp trước nàng rất chăm chỉ xem lễ trao giải Oscar, để có thể làm ra một bộ dạ phục không khoe da thịt chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua, tại sao nàng không được là một người đứng ngoài xem trò vui mà cứ nhất định phải diễn trò cho người khác xem? Buồn bức quá mà! Lại còn chẳng được lợi lộc gì. Không có phần thưởng nào thiết thực, không có gì để thôi thúc người ta bắt đầu công việc, xem ra kiếp trước nàng tiếp nhận chủ nghĩa giáo dục duy vật quá sâu sắc, lẫn lộn ở Đại Thanh triều lâu như vậy mà một chút thay đổi cũng không có. Đến cuối cùng, Đông Thục Lan chán chường úp mặt trên ghế nằm, hai mắt díp lại.

Đông Mai thấy thế, tưởng rằng nương nương đang phiền lòng chuyện y phục mặc đến gia yến, vội vàng nhỏ giọng đề xuất: “Nương nương, có cần bảo ngự dụng may vội vài mẫu phục sức mới nhất đang lưu hành trong kinh thành không?”

Ở điểm này Đông Mai đúng là không bằng được Tiểu Thúy, không hiểu tâm tư của Thục phi nương nương chút nào, nếu bây giờ là Tiểu Thúy ở bên cạnh Thục Lan, nàng ấy nhất định sẽ đi làm một vài món ăn ngon đem lên trước để tiểu thư tinh dưỡng tinh thần, Tiểu Thúy cũng sẽ không lo lắng tiểu thư nhà mình suy nghĩ lâm vào bế tắc, dưới sự giáo dục của Đông Thục Lan, Tiểu Thúy đã sớm cho rằng tiểu thư nhà mình không có gì là không làm được.

Vậy nên sau khi nghe xong lời của Đông Mai, Đông Thục Lan lại càng ai oán, bây giờ bên cạnh nàng ngay cả một người hiểu tâm tư cũng không có! Tiểu Thập Lục đã trưởng thành, không thể vào hậu cung, con gái của hần thì không giống a mã chút nào, khả năng là giống ngách nương của nó, nhỏ tuổi mà câu nệ vô cùng, không thú vị gì cả, nàng chơi chưa được hai ngày thì mất hết kiên nhẫn, lập tức đá sang nhờ Hoàng hậu chiếu cố.

Nhìn thấy Đông Mai lo lắng, thôi quên đi, nàng vẫn còn chút lòng tốt: “Trước cho gọi tổng quản phủ nội vụ tới đây. Ta không định tìm may những thứ thông thường”. Mong sao người này không thích lái nhai hay cổ hủ. Thục Lan rất ấn tượng với nhân vật người phụ nữ may y phục dưới ngòi bút của Tịch Quyên, người được vào thâm cung chắc không ai vui tính được như vậy, bằng không nàng có thể gọi đến nói chuyện giải sầu.

Đông Giai Thị Thục phi không để ý nhiều đến chuyện ăn mặc, chuyện này nhóm may mặc trong cung đều biết, nếu như lễ tết cần một bộ đồ mới cũng toàn do Đông Mai đi theo nương nương định đoạt, hơn nữa Thục phi nương nương lại không có bất kì yêu cầu cụ thể nào về trang phục, có thể coi là chủ tử dễ tính nhất trong cung. Vậy nên khi trong cung truyền tin rằng Thục phi nương nương cho gọi, tất cả phủ nội vụ đều sừng sốt, sau đó thì vô cùng kích động, xem ra sắp có chuyện lớn xảy đến rồi!

Tổng quản phủ nội vụ tức tốc vào cung.

“Thục phi nương nương cát tường”.

Đông Thục Lan vẫn đang buồn ngủ trên ghế nằm, nghe thấy tổng quản đại nhân tới mới chịu ngồi thẳng dậy, “Đứng lên đi, Đông Mai, trà”.

“Tạ nương nương”.

Đông Mai không chỉ cho tiểu cung nữ dâng trà lên, mà còn đưa khăn ướt để nương nương lau mặt cho tỉnh ngủ.

“Bốn cung cần may một bộ y phục để mặc vào tiệc chúc thọ Hoàng thượng, đây là ý chỉ của Hoàng hậu nương nương. Cho nên cần một người đã từng may y phục dựa vào hình ảnh quần áo bị thấm nước. Còn nữa, để lại cho bốn cung một dải gấm màu bạc có may hoa văn cát tường màu nước. Phải làm nhanh, người cũng biết chưa đây hai ngày nữa là tối tiệc chúc thọ của Hoàng thượng, đến lúc ấy, Hoàng hậu nương nương trách tội thì đừng nói bốn cung chưa nhắc nhở”.

“Vâng. Nô tài hiểu rõ. Nô tài sẽ chuẩn bị nhanh chóng”.

Tổng quản phủ nội vụ vừa đi vừa buồn bực, Thục phi nương nương cần một người may y phục dựa vài quần áo bị thấm nước làm cái gì? Không thể đoán nổi. Chẳng bao lâu sau, yêu cầu cổ quái của Đông Giai Thị Thục phi truyền ra khắp kinh thành, lập tức nhận được sự chú ý cao độ, thật lâu không được nghe truyện về bác học phu nhân, mọi người cũng thật tịch tịch mà!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Công Chúa Người Cá

Sau khi tin tức Thục phi nương nương đặc biệt tìm người may y phục truyền ra ngoài, số thỉnh cầu được tham dự gia yến đổ vào hoàng cung như tuyết rơi, chất đầy cả bàn xử lý công vụ của Hoàng hậu. Chưa kể đến nhóm người đi đầu là Trang Thân Vương (Thập Lục a ca Doãn Lộc), Quả Quận Vương (Thập Thất a ca Doãn Lễ) cùng nhóm hoàng thân quốc thích ở kinh thành, ngay cả một vài phu nhân đại thần tại kinh thành cũng dùng đủ loại lý do hồng tranh được chỗ ngồi tham dự yến hội ở ngự hoa viên.

Thấy một chồng toàn những giấy thỉnh cầu, Ô Lạt Na Lạp Thị lắc đầu cười, chuyện này không có gì khó hiểu, mặc dù Thục phi đã thôi gây chuyện từ lâu lắm rồi, nhưng những điều trước kia nàng ấy làm đều khiến người ta phải bàn luận say sưa. Thục ra nàng ấy đã làm cho hình tượng nghiêm khắc của Hoàng thượng trong dân chúng trở nên mềm mại hơn không ít.

Vì vậy vào sinh nhật Ung Chính, gia yến buổi trưa tại ngự hoa viên có quy mô vượt hẳn dự tính ban đầu của Hoàng hậu nương nương. Ý định ban đầu của Ô Lạt Na Lạp Thị là muốn nhân cơ hội này tụ họp các nữ nhân trong hậu cung để cùng chúc thọ Hoàng thượng, giống như người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, không có quá nhiều quy củ, tương đối hòa thuận ấm cúng, sau đó lại nhờ trí tuệ của Thục Lan để đàn áp chút danh tiếng của vị đặc sứ phu nhân kia. Nàng đâu ngờ lại xôm tụ như thế này! Có điều bây giờ nói chuyện này đã hơi muộn, cái danh bác học phu nhân thật sự quá đối thu hút, mới chỉ là chút gió thổi cỏ lay mà đã khiến bao nhiêu người như ong thấy mật, vỡ tổ lao đến.

Người ở ngoài lục tục tiến cung, các phu nhân đa số mặc kỳ bào truyền thống, chỉ khác biệt rõ ràng về chất liệu cùng chế tác. Nhóm các phu nhân tùm nập tụm ba một chỗ, có điều họ không khoe khoang trang sức quần áo trên người như bình thường, mà lại trao đổi tin tức bản thân nghe ngóng được về trang phục đi dự yến hội của Đông Giai Thị Thục phi. Có người nói người thợ may kia sau khi được mời vào tẩm cung của nương nương thì không thấy trở ra nữa! Nghe nói nàng ấy vẫn luôn gấp rút may vá ở thiên điện*, cung nữ thái giám các cung được phái đi tìm hiểu tin tức đều trở về tay không, bởi vì ngay cả nhóm cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Thục phi nương nương còn mờ mờ mịt mịt không biết chủ tử nhà mình rốt cuộc định làm y phục kiểu gì, y theo những gì nương nương nói thì sẽ làm một bộ y phục giống như cá. Y phục giống như cá? Làm thế nào lại có thể giống được cá? Không một ai lý giải nổi, chỉ có thể khẳng định đây không phải loại y phục nữ nhân phương Tây kia mặc, bởi vì trong giai đoạn gia công không thấy xuất hiện khung váy.

* điện bên cạnh, không phải chính điện.

Mọi người đang bàn luận đến cao trào thì bên ngoài thông báo đặc sứ phu nhân đến. Ngay lập tức con mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, trong số này có rất nhiều người vẫn chưa được tận mắt nhìn thấy nữ nhân phương Tây này, họ chỉ nghe qua không ít tin đồn liên quan đến nàng ta.

Hôm nay, vị đặc sứ phu nhân vẫn mặc một thân váy bông tiêu chuẩn của quý tộc Tây Âu, có điều nàng lại chọn một bộ váy nhung xanh lục kín đáo không bị lộ ngực. Có lẽ quan phiến dịch đã có chỉ điểm, báo cho nàng người tham dự gia yến trưa nay phần lớn là các quý phụ của Đại Thanh quốc, vậy nên vị đặc sứ phu nhân vốn khôn ngoan đã cố ý chọn lấy một bộ y phục bảo thủ nhất để xuất hiện tại gia yến buổi trưa. Quả nhiên, những ánh mắt mang địch ý nàng nhận được trên quảng đường đi tới chỗ ngồi của mình ít đi đáng kể.

Các phu nhân rồi rít thở phào nhẹ nhõm, trừ mái tóc khác màu, được uốn xinh đẹp hơn một chút; trừ đôi mắt màu nâu to hơn một chút, ngũ quan sắc sảo hơn một chút, vòng eo thon gọn hơn một chút, thân hình đẹp hơn một chút thì còn lại cũng chẳng có gì đặc biệt, lấy thẩm mỹ của Đại Thanh ra xét thì ngoại hình nữ nhân này cũng chỉ tầm tầm mà thôi! Thế mà lão gia nhà các lại tăng bốc người ta lên tận trời xanh, làm các nàng còn tưởng nữ nhân phương Tây này đẹp thế nào, nguy hiểm thế nào chứ!

Vậy nên địch ý của các nàng đối với vị đặc sứ phu nhân này đồng thời giảm sút, hứng thú cũng giảm đi đáng kể, hơn nữa ngôn ngữ bất đồng, hai nha đầu nàng ấy đem theo có vẻ đã trải qua đặc huấn, nhưng chỉ phiên dịch được vài câu nói đơn giản, không thể nói chuyện nhiều. Không bao lâu sau, vị phu nhân này đã bị cô lập một chỗ, không ai tiếp chuyện với nàng.

“Tề phi nương nương đến”. Âm thanh thông báo ngoài cửa lần thứ hai lôi kéo sự chú ý của mọi người. Cũng vì vậy mà khi Tề phi Lý thị ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào bữa tiệc, bầu không khí bỗng chốc xôn xao hẳn lên. Lý do là vì Tề phi lần này lại mặc váy bông, nửa thân trên khoác áo bó eo, bên trong là một lớp áo cùng màu, tay áo cánh dài rộng rãi. Xét về gia công, chất liệu hay trang sức, một thân y phục đẹp để quý giá của Tề phi nương nương đã ăn đứt trang phục của tất cả những người đang có mặt.

Khi đi ngang qua trước bàn của vị đặc sứ phu nhân, Lý thị còn cố tình dừng lại, ném cho người ta một cái nhìn thị uy. Đặc sứ phu nhân lại đáp lễ bằng một nụ cười nhẹ nhàng, thân thiện. Tề phi thấy vậy thì có hơi nhụt chí, nhưng sau khi nghe được âm thanh nghị luận nho nhỏ của nhóm người đằng sau,

nàng lại ngược mặt kiêu ngạo bước tiếp.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nàng đảo mắt nhìn qua khắp nơi một lượt. “Thục Lan muội muội vẫn chưa tới sao?”

“Vẫn chưa”. Hi phi Nữ Hổ Lộc Thị ngồi dưới nàng vội vàng cúi người đáp.

“Chắc là Lan tỷ tỷ còn phải chờ chu y phục nên mới cần thêm thời gian, nói gì thì nói, lần này là đích thân Hoàng hậu nương nương nhắc nhở tỷ tỷ phải lưu tâm chuyện ăn mặc”. Dụ tần Cảnh thị cũng nói theo vào.

“Ta biết, nhưng ta đang lo lắng không biết nàng ấy định mặc trang phục kiểu gì. Bọn muội cũng biết nàng ấy bình thường không để tâm mấy chuyện như thế này, có khó khăn cũng sẽ không tìm đến tỷ tỷ là ta để hỏi một câu. Nghe nói nàng ấy muốn may một bộ y phục nhìn như cá! Bọn muội thử nói xem đây là có ý gì, tự mình chịu mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong ngày đại hi thế này mà khiến cho Hoàng thượng mất hứng sẽ là chuyện lớn”.

“Bàn về trang phục thì ai so được với tỷ tỷ”. Nữ Hổ Lộc Thị khen, “Một thân trang phục của tỷ tỷ đúng là vô cùng xinh đẹp”.

“Nếu nương nương thích, nhi thần sẽ phái người làm một bộ cho nương nương”. Hoàng Lịch ở một bên lên tiếng.

“Xem này, Bảo Thân Vương thật là hiếu thuận, muội muội đúng là có phúc khí”. Lý thị có chút hâm mộ.

Đang lúc Hi phi định nói tiếp thì bên ngoài có thông báo, Thục phi nương nương đến, nhân vật tiêu điểm đến! Sau đó thì... tập thể im lặng, đầu đầy hắc tuyến. Bởi vì đang là mùa đông nên trong vườn cũng lạnh, thế nhưng tất cả mọi người trước khi ngồi vào vị trí của mình đều cởi áo choàng đưa cho hạ nhân cầm. Đông Giai Thị lại một mình một kiêu, từ đầu đến chân là một lớp áo lông chồn che kín không một kẽ hở, rồi cứ như vậy bước vào bàn, chẳng lẽ nàng ấy định mặc cái áo khoác lông kia đến lúc tàn tiệc mới thôi?! Vậy thì còn ra thể thống gì?!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi theo Thục Lan. Khi Đông Giai Thị dừng lại trước chỗ ngồi của mình, một vài tiểu thái giám nhanh nhẹn liền lấy chậu than để lên, sau đó, Đông Mai nhẹ nhàng cởi áo choàng của nương nương ra. Tiếng hít không khí vang lên liên tiếp, sau đó tất cả lại trở về im lặng.

Chỉ thấy trên búi tóc Thục Lan có cài một chuỗi ngọc trai màu hồng nhạt, trên người nàng mặc đúng là bộ váy “hình cá” trong truyền thuyết! Đó là một bộ váy dài màu bạc, giúp tôn lên tất cả những đường cong cũng như dáng vóc của nàng, váy bó đến chân rồi tản ra, đúng là hình ảnh của một “đuôi cá” mầu mỡ. Mặc dù bộ váy không hở ngực, nhưng lại để lộ một phần lưng, vậy nên bên ngoài Thục Lan khoác thêm một lớp áo dài tay cùng chất liệu, rất vừa vặn che đi những vùng da thịt lộ ra ngoài. Thế nhưng khi nhìn gần, áo khoác và váy lại như đan cài vào nhau, mờ ảo vô cùng.

Sau một hồi ngơ ngác, Quà Quận Vương thờ ơ hát ra: “Không uổng công ta hao hết tâm tư để đến tham dự gia yến lần này, đúng là đáng giá!”

Doãn Lộc về mặt khinh bỉ: “Thục phi nương nương đã bao giờ làm chúng ta thất vọng chưa?”

“Cũng không biết Hoàng thượng nhìn thấy sẽ nói gì?” Hai huynh đệ quay sang nhìn nhau, cười gian.

Thục Lan thì đang bắt tay vào thực hiện nhiệm vụ thứ hai mà Hoàng hậu nương nương giao phó, nàng ngồi bên cạnh đặc sứ phu nhân nói chuyện vài ba câu đơn giản để thể hiện tình láng giềng hữu hảo. Đặc sứ phu nhân vẫn tỏ ra hưng phấn vô cùng cho dù Đông Giai Thị Thục Lan nói tiếng Anh có phần không được lưu loát (cái này không trách được, sau bao nhiêu năm không dùng đến, tiếng Anh đã bị người nào đó vứt sang châu Phi từ lâu). Thế nhưng đối với vị đặc sứ phu nhân, có người cùng giới để bắt chuyện, giao lưu đã là một niềm vui lớn rồi, hơn nữa nàng còn cảm nhận được thân phận của vị phu nhân xinh đẹp này không hề thấp, lúc nàng bước vào, hầu như tất cả đều phải đứng lên đó thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Cá Chép Bạc

“Hoàng đế giá lâm, Hoàng hậu giá lâm!” Tiếng nói sang sảng gây chú ý vô cùng, kéo đi mọi ánh mắt vẫn đang dán trên người Đông Thục phi.

Tất cả mọi người cùng đứng lên, nam thì khom lưng, nữ thì nhún gối. Đông Thục Lan thầm cảm thấy bản thân may mắn vì không phải quý gồi chào hỏi, nếu không, mặc một thân váy áo này hành lễ thì chắc hẳn sẽ có chút khó khăn.

Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp Thị trước khi ngồi xuống ghé liền nói: “Miễn”.

“Tạ Hoàng thượng”.

“...”

Mọi người trái độn phải độn mà mãi vẫn chưa nghe được chữ “ngồi” cuối cùng, vậy nên ai nấy đều chỉ biết đứng tiếp. Một vài người nhẵn nại không có,

sau khi chờ một lát liền nhẹ nhàng ngẩng đầu lên liếc trộm thánh nhan. Gì vậy?! Hoàng thượng đang ngăn người sao?! Sau khi nhìn theo tầm mắt ngây ngẩn ấy người ta liền hiểu ra: Thực phi nương nương lúc đứng lên còn xinh đẹp hơn lúc ngồi hàng trăm lần. Hoàng thượng dù thế nào cũng là nam nhân thôi.

So với sự kinh ngạc của Tứ Tứ thì Hoàng hậu lại bình tâm nhanh hơn. Quả nhiên nha đầu lười Thực Lan này bình thường là không chịu đầu tư chứ không phải là thiếu y phục. Nếu nàng chăm chú làm đẹp thì không biết chừng còn nổi bật hơn cả “song diễm” Tề phi Niên thị hồi trước. Hoàng hậu khẽ quay đầu sang bên, sau khi thấy bộ dạng của Hoàng thượng thì khẽ kim nén chút bất lực trong người: “Mọi người ngồi xuống cả đi”.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương”.

Tiếng trả lời đồng thanh đánh thức Dận Chân, hần hỏ thẹn nhìn qua Hoàng hậu rồi ngồi xuống long ý.

“Hôm nay là ngày chúc thọ Hoàng thượng, khắp chốn mừng vui. Ngồi tại đây hôm nay phần nhiều đều là người nhà, vì thế mọi người không cần quá câu nệ. Nô tỳ đây trước hết xin chúc Hoàng thượng phúc như đông hải, thọ bi nam sơn”. Ô Lạt Na Lạp Thị là người đầu tiên mời rượu Hoàng thượng.

“Chúc Hoàng thượng phúc như đông hải, thọ bi nam sơn”. Tất cả mọi người đều đồng thanh rồi cùng nâng chén.

Ung Chính giờ chén rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch.

Rượu quá ba tuần, không khí liền thoải mái hơn nhiều.

“Y phục của phu nhân trông đẹp quá. Nếu phu nhân không phiền thì ta mạn phép hỏi cách may được không? Ta cũng muốn may một bộ tương tự (tiếng Anh)”.

“Dĩ nhiên là không phiền rồi (tiếng Anh)”.

“Tốt quá! Khi về nước ta mặc nó đến tiệc rượu nhất định sẽ làm tất cả mọi người phải kinh ngạc. Đến cả nơi thời thượng nhất như Paris còn chưa có kiểu dáng váy như thế này đâu”. Đặc sứ phu nhân hai mắt sáng lên. “Có điều ta cũng có một góp ý nho nhỏ, phu nhân nhất định đừng để bụng. Nếu bỏ đi cái áo khoác nhỏ bên ngoài để thay thế bằng kiểu dáng hở vai thì không chừng hiệu quả còn tăng thêm nữa (tiếng Anh)”.

“Phu nhân thật tinh ý. Bộ váy này đúng ra là lộ vai và bó ngực. Có điều văn hóa khác biệt, ở Đại Thanh chúng ta, ngoại trừ phu quân mình thì nữ nhân không được để lộ da thịt cho người ngoài thấy, nếu không sẽ phải chịu chê cười, bị coi là thiếu đứng đắn”. Đồng Thực Lan nhún vai: “Vậy nên ta mới khoác thêm áo (tiếng Anh)”.

Đặc sứ phu nhân mắt lại phát sáng hơn nữa, nói tiếp: “Ta hiểu, ta hiểu (tiếng Anh)”. Ánh mắt nóng bỏng thì dán chặt vào ngực Thực Lan, như thể muốn nhìn xuyên qua lớp áo khoác chường mắt để xem bên trong có giống với những gì nàng tưởng tượng không. “Phu nhân tham gia dạ tiệc tối nay chứ (tiếng Anh)”?

“Tất cả nữ nhân trong hậu cung đều không được tham gia quốc yến (tiếng Anh)”.

“Những nữ nhân trong hậu cung (tiếng Anh)?!” Đặc sứ phu nhân vô cùng sùng sốt, ánh mắt thoáng chốc liền thay đổi.

Thực Lan liếc qua vị đặc sứ phu nhân một cái liền đoán được nàng ấy đang nghĩ gì: “Ô phương Đông, Hoàng đế có thể danh chính ngôn thuận lấy nhiều hơn một vợ, ta là một trong số đó, không phải là tình nhân (tiếng Anh)”.

Hơi chút bất ngờ trước sự thẳng thắn của Thực Lan, thế nhưng đặc sứ phu nhân lại rất muốn kết giao với một người bạn như vậy.

Bên này nói chuyện vui vẻ, nhưng ở bên kia, Ung Chính sau khi quét mắt nhìn qua mọi người thì cảm thấy hơi khó chịu, trong buổi tiệc, bất luận là nam hay nữ, vô tình hay cố ý, đều thỉnh thoảng quay sang nhìn trộm Thực Lan một cái.

“Mới chỉ biết chuyện Thực Lan muội muội thích ăn cá, không ngờ là nàng ấy ăn xong còn tận dụng được tinh túy của nó”. Ô Lạt Na Lạp Thị nói, nhìn hai người bên kia đang nói chuyện vô cùng vui vẻ.

“Ừm”. Dận Chân đương nhiên không nghe vào tai, vị đặc sứ phu nhân kia thật cổ quái, nàng ta cứ nhìn vào ngực của Thực Lan, đúng là... làm càn! Đây không phải là ánh mắt của nam nhân khi ngắm nữ nhân à?! Xem ra phải cho người cảnh giác hơn một chút, không được để cho hai người kia ở quá gần nhau! Ung Chính bắt đầu có chút hối hận, là tại hắn suy nghĩ không chu đáo mới mời vị phu nhân ngoại quốc này tham gia yến tiệc.

“Còn không phải sao”. Tề phi Lý thị nhìn mà không dẫn nổi chút đồ kỵ: “Chinh trang một chút liền biến thành cá chép bạc thành tinh”.

Chữ “cá chép bạc” của Lý thị vừa rồi miệng liền khiến cho những người ngồi xung quanh phải cười khúc khích.

“Không biết thợ may là ai, người có tài như vậy mà chưa nghe nói qua bao giờ, chút nữa ta phải hỏi Long Thượng (tổng quản phủ Nội vụ) xem có phải ông ta chèn ép làm mai một người tài không”. Hoàng Trú vừa nói xong, Bảo Thân Vương cùng mấy vị nương nương ngồi gần lập tức nhìn sang, làm cho cái cổ đang duỗi dài ra của hắn sợ quá phải rút trở về.

Hai huynh đệ là Trang Thân Vương Doãn Lộc cùng Quả Quận Vương Doãn Lễ cũng ở một bên nói thầm với nhau.

“Thập Lục ca, huynh thử nói xem nếu đám người như Phương Đình nhìn thấy y phục của Thực phi nương nương hôm nay thì sẽ ra sao... có đến nỗi nội

thương thổ huyết không?” Doãn Lễ về mặt dạt dào hứng thú.

“Tứ ca nữ làm vậy sao?” Doãn Lộc lắc chén rượu trong tay.

Cái này đương nhiên không phải hỏi, điều “không nữ” ở đây không phải là cái mạng nhỏ của lão yêu ngàn năm Phương Đình, mà là việc để Đông Thục phi mặc bộ váy này ra ngoài khiến nam nhân nhìn chảy nước miếng.

Đang nói, đặc sứ phu nhân bỗng đứng dậy, hấp dẫn ánh mắt của mọi người: “Thưa Hoàng đế bệ hạ của Đại Thanh quốc”. Mặc dù giọng nàng rất trúc trắc, nhưng cũng đủ rõ ràng để mọi người hiểu được, xem ra vị phu nhân này đã hao tổn không ít tâm huyết. Có điều cũng chỉ đến thế mà thôi. Ngay câu sau, nàng đã quay về nói tiếng Anh: “Ngài có thể chấp thuận cho vị phu nhân ngồi cạnh ta tham gia tiệc tối không (tiếng Anh)?”

Thục Lan ngồi cạnh nghe xong không nhịn được phải tròn tròn mắt, đúng là... cô đầm ăn xôi mà. Thấy tất cả mọi người đều hướng tầm mắt về phía nàng, Đông Thục Lan đành ăn ngay nói thật: “Đặc sứ phu nhân hi vọng nô tỳ có thể tham gia dạ tiệc”.

Tất cả nam nhân có mặt, trừ Hoàng thượng ra, ai nấy mắt đều sáng lên. Hời rất hay, quá đúng ý quần chúng.

Thấy vẻ mặt Ung Chính có chút âm trầm, Đông Thục Lan liền nói thêm vào: “Nô tỳ đã giải thích với phu nhân rằng hậu cung không nên lộ diện, có điều phu nhân vẫn muốn được nghe đích thân Thánh thượng nói ra”.

“Thưa Thục phi nương nương, tuy nói vậy là đúng, nhưng theo vi thần, cũng bởi vì nương nương biết tiếng nước ngoài, mà phu nhân đây thì khó có thể tìm được bạn để nói chuyện cùng, vậy nên phu nhân có thỉnh cầu như vậy cũng không thể coi là quá phận! Xin Hoàng thượng châm chước”. Quả Quận Vương đứng dậy, cố gắng vì lợi ích của nhóm nam nhân. Mặc dù cá chép bạc lần này quá hiếm quý, chỉ thích hợp để Hoàng thượng ngồi ăn một mình, nhưng người khác cũng muốn được nhìn cho đã mắt, chỉ ngắm mà không ăn, yêu cầu này chắc không quá phận chứ?

“Về lễ không hợp”. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị một câu dập tắt hi vọng. Nếu mục đích của nàng đã đạt được thì không nên tạo ra nhiều thị phi, khiến cho Hoàng thượng mất hứng làm gì. Đồng thời nàng dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Quả Quận Vương, ngày hôm nay dù sao cũng là sinh nhật của Hoàng thượng, không nên vì mấy chuyện thế này mà làm cho Hoàng thượng mất hứng, cái gì cũng phải có chừng có mực.

Dạ tiệc đêm đó Ung Chính từ đầu đến cuối đều không tập trung, những người có tham dự gia yến hồi trưa nhìn vào đều âm thầm bật cười, xem ra Hoàng thượng đang nhớ nhung đồ ăn khuya – cá chép bạc của ngài.

Đáng tiếc cá chép bạc lại không nhớ nhưng Hoàng thượng như Hoàng thượng nhớ nhưng nàng. Mặc dù Dận Chân đã đặc biệt cho thái giám tổng quản truyền chỉ nói rằng buổi tối sẽ tới tẩm cung của Thục phi, hơn nữa còn nói rõ là muốn nàng mặc bộ váy “cá chép” kia để hậu giá (chờ vua), nhưng khi đồng hồ sinh học vừa báo giờ đi ngủ, Thục Lan liền ngáp ngắn ngáp dài, chẳng bao lâu sau đã gục luôn trên ghế nằm. Đông Mai sợ nương nương bị lạnh còn cố ý đắp thêm một tầng chăn.

Vậy nên lúc nửa đêm khi Dận Chân đến tẩm cung Thục phi, tinh thần Thục Lan cũng không đến nỗi tệ (là nhờ cảm giác vừa được ngủ).

“Hoàng thượng cát tường”. Hình ảnh Thục Lan không mặc thêm áo khoác dưới ánh nến càng thêm kích thích thần kinh Tứ Tử.

Không đợi Hoàng thượng ra lệnh, tất cả cung nữ thái giám đều tự động rút khỏi “hiện trường”.

Dận Chân tiến đến, ngón tay khẽ lướt sau tấm lưng trần của Thục Lan, răng cắn cắn đầu vai của nàng: “Nàng đúng là yêu tinh cá”.

“Hoàng thượng, hai tháng nữa là tân niên, niên niên hữu dư* (ngư), như vậy chẳng tốt sao?” Đông Thục Lan nâng cằm (Sinh nhật Ung Chính theo âm lịch là 30 tháng 10, dương lịch là 13 tháng 12)

* tranh một đôi cá chép, tức là năm nào cũng nhiều tài lộc.

“Tốt”. Dận Chân dục hỏa đang tăng chỉ muốn nhanh nhanh lột bỏ lớp da cá. Lớp da này có vẻ rất mỏng, ngón tay của hắn thậm chí có thể cảm nhận làn da man mát của nữ nhân trước mắt.

Chẳng qua lớp da cá này khó lột bỏ hơn so với tưởng tượng của hắn nhiều. Dận Chân ra sức kéo, vài vóc vẫn không mấy may tổn hại, hắn lại mạnh tay hơn, lớp vảy vẫn nguyên si ở đó. Dận Chân chợt hiểu ra, hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên bắt gặp ánh mắt Thục Lan vụt sáng lên tinh quái, vài này được làm từ ngân tuyến, bền hơn vài thường nhiều lần, đầu phải cứ kéo là rách.

“Sau lưng có móc chìm”. Có điều để móc không dễ dàng tuột ra, đầu móc còn được thiết kế cong vào trong một chút. Vậy nên những móc này cài không dễ, nhưng để tháo ra còn khó hơn mấy lần. Hơn nữa để bên ngoài váy không bị nhăn, đằng sau còn có đến hai, ba chục cái móc nhỏ!

Dù nàng không biết thế nào là nhìn tình tứ hay làm nũng nam nhân, nhưng nữ nhân nào đó ít nhiều cũng từng sống ở thế kỉ hai mươi mốt, biết phải làm thế nào để nam nhân nhìn được, nhưng không ăn được, sờ được nhưng muốn làm đến cùng lại không được.

Đây chính là tình thú.

Thế nhưng, thực tế chứng minh là khảo nghiệm tính nhẫn nại của nam nhân khi họ đang bị dục hỏa đốt người là không ổn. Hơn nữa, một vài mảnh khốe của ba trăm năm sau chưa chắc đã áp dụng được khi quay trở về ba trăm năm trước. Chỉ thấy Dận Chân từ trong giày rút ra một thanh chùy thủ, rạch một đường, tay lại dùng chút lực, cả bộ váy đuôi cá liền hóa thành vài vụn. Sau khi nhìn thấy “cảnh tượng” dưới váy, mắt Dận Chân lập tức nóng rực, hắn liền thường thức luôn nỡ vị ngay tại ghế nằm, hai người thậm chí còn không kịp vào đến buồng trong.

Ngày hôm sau, lúc Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị mang thâm ý hỏi thăm Hoàng thượng con cá chép bạc hôm qua mùi vị thế nào, món quà sinh nhật nàng tặng có ổn không, Ung Chính dừng bút, suy nghĩ một lát, rồi nói: “Đa cá quá khó lột”.

Váy đuôi cá vì một câu nói của Hoàng thượng mà trở thành hàng cấm, phù dung sớm nở tối tàn, sau cũng tuyệt tích ở Đại Thanh. Đám người cổ hủ vì thế mà mừng vui khôn xiết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Vào Cung Làm Nô

Sứ đoàn Anh sau khi tham gia buổi lễ giỗ tổ vào năm mới ở Đại Thanh liền ngồi thuyền về nước trước đêm thanh minh. Sau, Ung Chính lấy lý do luận công ban thưởng, tấn thăng Thục Lan từ Thục phi lên làm Hoàng Thục phi, Hi phi lên làm Hoàng Hi phi, Dự tấn lên làm Dự phi. Người quan tâm đến những động thái trên triều đường đều nhận thấy được, do Hoàng hậu, Hoàng Thục phi dưới gối không có con, xét tình hình này, rất có thể Hoàng thượng sẽ lập Bảo Thân Vương lên làm Thái tử.

Đến tháng tư Giang Nam lại dâng lũ, đề điều vỡ nát, Di Thân Vương Dận Tường vốn đã vất vả lâu ngày tích tụ thành bệnh nay thân thể không chịu nổi nữa. Dận Chân thương tâm quá độ, ốm bệnh không dậy nổi. Không ngờ, chưa đầy nửa năm sau, Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị mà người ngoài vẫn nói làm thành một đôi vợ chồng tình thâm với Hoàng thượng cũng lâm bệnh qua đời. Ung Chính bệnh tình nặng thêm, triều đình, hậu cung, bề phải khắp nơi bắt đầu rục rịch không yên.

Tấu chương của triều đình do Bảo Thân Vương cùng các đại thần phụ trợ thay mặt xử lý, chỉ những chuyện đặc biệt quan trọng mới đem đi thỉnh tấu Hoàng thượng. Hậu cung bởi không có Hoàng hậu nên tạm thời Hoàng Thục phi và Hoàng Hi phi cùng nhau tiếp quản công việc của lục cung. Nói là cùng nhau tiếp quản nhưng trên thực tế, ngay cả phượng ấn có hình dạng thế nào Thục Lan cũng không biết, khi thái giám tổng quản đem hộp đựng phượng ấn tới, Thục Lan liền giao luôn cho Hoàng Hi phi ngồi bên cạnh, Nữ Hồ Lộc Thị bị dọa sợ vội vàng bật dậy, “Muội muội cái gì cũng không biết, phượng ấn này nên để tỷ tỷ quản lý mới phải”.

Đồng Thục Lan liếc mắt qua: “Có người nào sinh ra đã biết tất cả mọi thứ đâu? Trước kia có Hoàng hậu chống đỡ cho chúng ta, hiện tại không được như vậy nữa. Ta thì không sao, nhưng muội còn phải nghĩ cho Bảo Thân Vương, nếu bây giờ muội không từ từ học, sau này muội sẽ rất đau đầu, những chuyện làm cho Vương gia phải khó xử còn nhiều lắm”.

“Tỷ tỷ nói rất phải, vậy sau này xin tỷ tỷ bảo ban thêm cho muội muội”. Nhi tử là vận mệnh, chỉ cần đem cái tên Hoàng Lịch ra là hiệu quả tức thì, Nữ Hồ Lộc Thị không nói hai lời liền tiếp nhận củ khoai lang bồng tay là phượng ấn. Đương nhiên, do tính tình đàng hoàng, Nữ Hồ Lộc Thị không dám tự quyết định mọi chuyện, cứ phải hỏi qua Thục Lan mới an tâm. Vậy nên người ngoài nhìn vào liền thấy người nắm trong tay hậu cung thực ra là Hoàng Thục phi.

Xem tình hình này có vẻ Hoàng thượng đang sắp lập lưỡng cung Hoàng Thái hậu, chỉ sợ vị trí của Bảo Thân Vương không được yên ổn, dù sao nhà mẹ đẻ của Nữ Hồ Lộc Thị thế lực không mạnh, vậy nên mới có một Đồng Giai Thị làm hậu thuẫn. Phải biết rằng Thập Tứ a ca Doanh Đề đang gặp thời, mặc dù bây giờ bị cầm tham chính, nhưng biết đâu sẽ có người nhân vậy mà làm loạn? Từ thời tiên hoàng, Đồng Giai Thị đã mang thân phận Hoàng quý phi, trông coi lục cung khi hậu vị bỏ trống, lẽ nào bây giờ người nhà Đồng Giai Thị lại tiếp tục nắm hậu cung trong tay? Thấy tình hình như vậy, không ít người cảm thấy lo lắng, ngoại thích nắm quyền, Đại Thanh lâm nguy!

Thục Lan muốn trốn không được muốn tránh không xong, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, đúng lúc này thì Qua Nhĩ Giai Thị – người vợ góa của Đồng Quốc Cương lại tới đổ thêm dầu vào lửa.

“Hoàng Thục phi nương nương cát tường”. Đi theo lão thái thái vào cung có cả ngạch nương Lý thị của Thục Lan, thế nhưng người được chú ý nhất lại là trắc phúc tấn Đồng Giai Thị Mặc Lan của Lý Thân Vương cùng tiểu nhi tử của nàng.

Nhìn thấy “đoàn quân” ấy, Đồng Thục Lan chỉ nhủ mảy, cái gọi là “lòng tham không đáy” là đây ư? Lão thái thái lần này lại muốn gì? Cậy mình nhiều tuổi nên đến để thuyết giảng? Thục Lan không hề có hảo cảm với nhà Đồng Giai, nàng chỉ khoát tay có lệ: “Miễn lễ, ban ngồi”.

“Tạ ơn nương nương”.

Lão thái thái ngồi xuống, trà chưa uống một ngụm đã bắt đầu trách móc Thục Lan, bảo rằng phượng ấn không nên để ở trong tay kẻ khác, phải giữ nó thật chặt trong tay mình mới phải, đương nhiên đây là nói vòng quanh không rõ ràng, rất may là người nào đó vẫn còn nhớ rõ thân phận của mình.

Nhưng điều đáng tiếc chính là: Đồng Thục Lan không có khả năng hiểu được những ý tứ mờ mịt này. Vậy nên sau khi lão thái thái nói một hồi lâu, Đồng Giai Thị Thục Lan cũng không rõ rốt cuộc trọng tâm vấn đề là cái gì. Thục Lan nhàm chán nghịch nghịch gấp bộ ở ngón tay, lòng cảm thấy ai oán, thêm một người nàng quen lại ra đi: tháng trước Đồng Mai đến tuổi xuất cung, trong cung với nàng càng ngày càng lạnh lẽo, càng ngày càng tịch mịch nhàm chán.

Phát hiện ra Đông Thục Lan ngồi trên đang suy nghĩ lung tung, căn bản không để những gì mình nói vào tai, Qua Nhĩ Giai Thị liền nổi trận lôi đình. “Nurong nurong!” Đông Giai Thị Mặc Lan đằng sau vội vàng lấy tay kéo nhẹ chéo áo của thái thái, việc nhỏ không nhin sẽ làm hỏng đại sự.

“Bồn cung có chút mệt mỏi, thái thái có việc gì cứ nói thẳng đi”.

“Người!” Qua Nhĩ Giai Thị nhìn nhin, kéo đứa bé trai này giờ vẫn luôn đứng sau Đông Giai Thị Mặc Lan lên phía trước. “Nô tỳ biết dưới gối nurong nurong không có ai, hơn nữa con nối dõi của Hoàng thượng lại chưa nhiều, gửi một đứa con thừa tự cho nurong nurong nuôi nấng cũng có phần khó khăn, vậy nên...”

“Vậy nên đưa một bé trai tiến cung giúp ta giải sầu?” Đông Thục Lan ngắt lời Qua Nhĩ Giai Thị, nàng xuống khỏi bậc, lấy ngón tay đeo giáp bộ lướt qua mặt của đứa trẻ hai cái, “Đúng là da mịn thịt mềm”.

Đứa bé trai nhìn qua mới tám, chín tuổi nghe xong cả người cứng ngắc, không dám cử động một chút nào. Thục Lan bỗng đứng cảm thấy mình như ma ma ở kỹ viện đang chọn mua bé trai.

“Đây là Thập a ca của Lý Thân Vương”. Đông Mặc Lan ở một bên nói thêm vào. Nàng nhìn hoàng cung trắng lè, rồi lại nhìn bộ hoa phục đại diện cho thân phận hoàng gia của Đông Thục Lan, trong lòng cảm thấy không cam, bây giờ phải cúi đầu trước vị tỷ tỷ mà mình luôn coi thường, đây là số mệnh sao?

Đông Thục Lan nhú mày: “Thập a ca?”

Qua Nhĩ Giai Thị đứng bên cạnh gật đầu, bà cho rằng Thục Lan đã hiểu ý, hài lòng với tướng mạo của đứa bé trai này, hơn nữa với thân phận của đứa bé, muốn Hoàng Thục phi nurong nurong thu làm nghĩa tử chắc không thành vấn đề. Không ngờ, câu nói tiếp sau của Đông Thục Lan lại khiến cho lão thái thái huyết áp tăng cao, có nguy cơ vỡ mạch máu.

“Lý Thân Vương dù đã không còn, nhưng bồn cung nhớ là Hoàng thượng rất chiều có gia quyến của ngài ấy, không hề cắt giảm số bổng lộc mà Thân Vương được nhận khi còn sống, hay là người kế nhiệm Lý Thân Vương bây giờ bạc đãi già trẻ trong gia tộc? Chuyện này không cần kinh động tới Hoàng thượng, ta sẽ có lời với tông chủ của Tông nhân phủ, Hoàng Tích đúng là quá vô lý, bất luận thế nào Hoàng Vi cũng là đệ đệ ruột của hân, là hậu duệ quý tộc của hoàng thất, sao có thể để cho nghèo túng đến độ phải vào cung làm nô?”

“Vào-cung-làm-nô?!” Tượng thạch cao trong cung lập tức nứt vỡ đồng loạt, đám cung nữ thái giám đứng hầu bên cạnh cũng không nhin được cười.

“Người... người”. Ngón tay Qua Nhĩ Giai Thị run rẩy như lá mùa thu.

Vì sợ lão thái thái trúng gió xuất huyết não thật, đoàn người vội vã đưa lão thái thái rời đi. Bọn họ chưa kịp ra khỏi cửa lớn của Viên Minh viên, trò cười này đã được truyền khắp từ trên xuống dưới, thậm chí bay thẳng hướng kinh thành.

Đêm đó, sau khi Thục Lan hầu hạ Dận Chân uống thuốc, hai người ngồi trên kháng chơi cờ, thỉnh thoảng trò chuyện một hai câu.

“Sao bọn họ lại muốn nàng nhận Hoàng Vi làm nghĩa tử?”

“Con người có lòng tham không đáy chứ sao”. Sau bao nhiêu năm, biết bao nhiêu bí mật, bây giờ Thục Lan nói chuyện với Dận Chân tùy tiện hơn trước nhiều. “Hay là tại bọn họ sợ kị, không muốn tiếp được an ổn? Bây giờ tiếp đúng là ‘nở mày nở mặt’, được bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, ngày nào cũng phải thận trọng dè dặt, vậy mà bọn họ còn tới làm phiền. Tiếp mà gục xuống thì bọn họ cũng chẳng hay ho gì, thật là”.

“Thấy nàng đối xử với Thập Lục, Thập Thất đệ như vậy, ta còn tưởng là nàng thích a ca”.

“Cách cách đưa vào cung còn cười hỏi được. A ca thì để làm gì? Cứ cho là để cười hỏi đi, Hoàng thượng đã nghe nói người nào là long dương chi phích chưa? Dù là có, nếu tống một a ca đến thì sẽ làm tổn hại đến quốc thể Đại Thanh ta. Trừ phi đây là bộ lạc nào đó chỉ có nữ nhân, đến một huynh đệ họ hàng gần cũng không có. Đến lúc ấy, Hoàng thượng chỉ cần phong một trong số những con cháu trong họ làm bồi tử rồi gả đi là xong. Cần gì phải phiền phức như thế kia. Bọn họ hôm nay tới vì muốn tiếp nhận một đứa con nuôi, lại đúng vào lúc người người đang lo lắng về gia tộc của tiếp, đây là để tốt cho tiếp sao? Đến quý cũng chẳng tin được”. Nói xong, Đông Thục Lan chẳng còn tâm tư nào để chơi cờ: “Hoàng thượng, nô tỳ có thể xin ngài một ân điển không?”

“Nói xem nào”.

“Khi nào ngài đi thì đem tiếp theo với”.

“... Nàng bỏ được một phòng đầy sách trong hoàng cung à?”

“Có bỏ mới có nhận. Với lại, ngài cho là vắng ngài thì bọn họ sẽ để yên cho nô tỳ nhân hạ đọc sách sao? Chẳng biết bọn họ sẽ làm những chuyện như ngày hôm nay bao nhiêu lần nữa. Bảo Thân Vương có thể che chở cho ngạch nurong của ngài ấy, nhưng đâu có có gì để che chở cho nô tỳ. So với sống như thế, không bằng được đi cùng Hoàng thượng, mắt không thấy, tâm không phiền. Đây là ân điển đầu tiên nô tỳ chủ động thỉnh cầu Hoàng thượng thì phải?”

“Được”.

“Vậy khi nào thì chúng ta trở về hoàng cung?” Hai mắt Đồng Thực Lan sáng lên: “Nô tỳ phải tận dụng thời gian này vào tàng thư các đọc được thêm chút nào hay chút này”.

“...” Xem ra, đối với nữ nhân trước mắt, sợ phiền toái xếp thứ nhất, đọc sách xếp thứ hai, hần... Dận Chân có phần buồn bực nhận ra: đến tận bây giờ hần cũng không biết mình xếp thứ mấy trong lòng tiểu nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tiêu Dao Trần Thế

Năm Ung Chính thứ mười ba, Hoàng đế lâm bệnh rồi băng hà tại tẩm cung Cửu Châu Thanh Yên của Viên Minh viên, Hoàng Thực phi Đồng Giai Thị treo cổ tại Thần Thần Đăng Đăng, ra đi cùng Hoàng thượng. Bảo Thân Vương Hoàng Lịch lên ngôi.

Ở bên ngoài kinh thành, có một đội xe ngựa chậm rãi đi trên đường. Người bên ngoài nhìn vào thì thấy giống như một phú thương đang mang thê thiếp của mình đi du lịch, ở trong một toa xe ngựa rộng rãi, nữ nhân nào đó vẫn đang còn kinh hãi quá độ mà... thân người ra.

Thấy bộ dạng ngây ngốc của nữ nhân đối diện, buồn bực chôn chặt trong lòng Dận Chân hai năm qua bỗng dung tan biến sạch. Nữ nhân này hần vẫn luôn nhìn không thấu, vẫn luôn cảm thấy nàng quá mức thanh tĩnh, nhìn đời quá mức thấu triệt, năm đó nàng nói muốn hần mang nàng theo, hần còn tưởng rằng nữ nhân này mới đó đã nhìn thấu cả kế hoạch của hần, chẳng những nhìn thấu, mà còn hơi dùng giọng có phần xảo trá để nói ra, không chút may lo lắng sẽ bị hần cự tuyệt. Vì thế mà Dận Chân buồn bực thật lâu, bây giờ ngẫm lại, chữ “đi” nàng nói khi ấy dường như khác với điều hần nghĩ rất nhiều. Tứ Tứ thần thanh khí sắc chưa vội đánh thức nữ nhân đối diện, mà trước tiên nhàn nhã phẩm trà, định chờ xem nàng rốt cuộc có thể ngây ngốc trong bao lâu rồi tỉnh.

Thật ra chuyện này không thể trách Đồng Thực Lan, bởi vì trước đó nàng không được chuẩn bị tâm lý một chút nào. Trước tiên là bản về tính cách của Tứ Tứ, theo Thực Lan thì hần trời sinh đã mệnh lao碌, nhân rồi không được, hơn nữa còn thuộc hạng cống hiến cả đời vì dân vì nước, nếu nói hần rút lui không làm Hoàng đế nữa thì đánh chết nàng cũng không tin. Hơn nữa trong lịch sử hay dã sử đều không hề đề cập đến chuyện Tứ Tứ già chết! Nếu có thì cũng là gia gia Thuận Trị của hần, yêu giang sơn nhưng còn yêu mỹ nhân hơn, mỹ nhân vừa chết, hần liền luân quản trong lòng rồi tìm đến Ngủ Đài sơn xuất gia làm hòa thượng. Khi đó nàng nói “đi” tức là định tuấn táng thật sự. Đây không phải là do nàng yêu Tứ Tứ sâu đậm, chẳng qua là nàng cảm thấy sống thêm cũng không thú vị, những người nàng quen biết đều bỏ nàng mà đi, có thể nói là chẳng còn một ai, rồi nàng nghĩ đến cuộc sống sau này còn gì: nàng thân ở thâm cung, ngày nào cũng phải lo lắng, cẩn thận như đi trên băng mỏng, loạn trong giặc ngoài (trong: tranh đấu trong cung; ngoài: nhà Đồng Giai gây phiền toái trên triều đình). Đó không phải là cuộc sống mà Đồng Giai Thị Thực Lan muốn, nếu phải sống như vậy thật thì không bằng chết sớm để được đầu thai.

Âm thanh “ùng ục” quái dị bỗng vang lên, thức tỉnh Đồng Thực Lan, thấy khuôn mặt cười nhạo của người đối diện, nàng mới phát hiện âm thanh kia phát ra từ bụng mình. Dận Chân không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, ngược lại ra lệnh cho người chuẩn bị đồ ăn.

Uống một hớp nước, lấy lại bình tĩnh, bạn học Thực Lan bắt đầu trở nên hưng phấn: “Lão gia, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Đổi xưng hô nhanh thật đấy! Dận Chân không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nàng muốn đi đâu?”

“Đi theo lão gia, ở đâu cũng tốt”. Có cơ hội nịnh bợ thì phải nắm bắt ngay, đi theo kim chủ, không lo ăn uống!

“Trước đi xem nơi ở, sau đó sẽ đi ngắm giang sơn Đại Thanh ta”.

“Nơi ở?”

“Giang Nam”.

Giang Nam?

“Không ngờ tình cảm của lão gia với Giang Nam lại sâu đến vậy. Là do trước kia thường đến Giang Nam trị thủy sao?”

“Địa điểm không phải do ta định”. Dận Chân ngừng một lát, thấy Thực Lan không hỏi tiếp, hần không nhịn được mở miệng, “Nàng không hỏi ai định sao?”

“Theo thiếp thì người kia một là gan lớn, hai là rất hiểu biết về sở thích của ngài, biết rõ ngài sẽ hài lòng”. Thật ra thì Thực Lan một chút cũng chẳng quan tâm ai chọn chỗ ở, có gì để quan tâm đâu? Ăn mặc không lo, những thứ khác không còn quan trọng, bây giờ đã có thể chậm rãi làm lại từ đầu. Hơn nữa vừa rồi Tứ Tứ còn bảo sau này sẽ đi chu du thiên hạ, đọc vạn cuốn sách không bằng đi ngàn dặm đường! Dù thân thể này có gót sen chân nhỏ đi nữa thì nàng cũng nhất định bám dính lấy Tứ Tứ, cùng lắm thì hần đi một bước, nàng đi hai. Thực Lan ngồi trong tối âm thầm xoa tay lên kế hoạch lữ hành, không để ý đến đáy mắt sáng lên đầy đắc ý của Dận Chân. Đợi chút nữa, nàng không bị dọa sợ thêm một lần thì mới lạ! Được chiêm ngưỡng bộ dạng

giật mình thảng thốt của Đông Giai Thị Thục Lan, Tứ Tử quả thực còn cảm thấy tự hào hơn là giải quyết xong một vấn đề khó trong triều đình, ai bắt nữ nhân này miệng lưỡi lợi hại như vậy làm gì, lúc nào cũng kiếm được một đồng lý do để ngụy biện, đến cuối cùng thì chỉ mỗi nàng ấy là có lý!

Đoàn người lầy ngổm cảnh là chính, đi đường là phụ, rong ruổi một hồi, cuối cùng sáu tháng sau cũng tới được Hải Ninh. Tới trước cửa một tòa nhà lớn ở ngoại ô, tất cả mọi người cùng xuống xe, Thục Lan ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chữ “Trần phủ”.

“Tiểu thư!”

Đông Thục Lan nháy nháy mắt: “Tiểu Thúy!” Tiểu Thúy bây giờ đầy đặn hơn năm đó nhiều, hơn nữa còn mang tư thế của một bà chủ nhà giàu, xem ra cuộc sống không đến nỗi tệ.

“Tiểu thư, Tiểu Thúy nhớ người lắm!” Tiểu Thúy hai mắt đỏ vòng quanh.

Mắt Thục Lan cũng cay cay, đây chính là cảm giác gặp lại người thân sau nhiều năm xa cách đấy ư? Đông Thục Lan thật sự không ngờ đến một ngày nàng sẽ được gặp lại Tiểu Thúy. Nàng quay sang Tứ Tử đứng bên cạnh, thật lòng nói một câu cảm tạ.

“Vào đi thôi”. Dận Chân dẫn đầu bước vào trong.

Mọi người còn chưa đi được hai bước thì...

“Thục Lan! Cháu tới nơi rồi, tốt quá! Cháu nhất định phải phân xử chuyện này cho a muru kì mới được!” Một “đồng lớn” bỗng nặng nề lao về phía Đông Thục Lan.

Thục Lan chôn chân tại chỗ, may mà trước đó Dận Chân nhanh tay nhanh mắt, xoay người đem Thục Lan ôm vào lòng, khiến cho người kia túm vào không khí.

Đông Thục Lan áp trước ngực Tứ Tử, nghiêng đầu quan sát khối cầu mập mạp kia, nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng nàng vẫn chẳng nhận ra đó là ai: “Xin hỏi ngài là ai vậy?”

“Cậu! Vào nhà rồi nói”. Giọng nói Dận Chân có một vẻ uy nghiêm khiến người khác bất giác nghe theo.

Cậu? A muru kì? Không phải là “người kia” chứ?! Đầu Đông Thục Lan bắt đầu choáng váng! Nhưng người mà nàng gọi là a muru kì, Tứ Tử gọi là cậu chỉ có một mà thôi! Lại phải chịu thêm một cú sốc bất ngờ nữa, Thục Lan dồn hết sức nặng toàn thân dựa hẳn vào Tứ Tử, gần như là nửa đi nửa được ôm vào phòng khách.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, những người không có nhiệm vụ đều lui xuống. Dận Chân ngồi ở trên cao nhàn nhã phẩm trà, nghe bác cháu Thục Lan ôn chuyện hàn huyên, hay nói đúng hơn là nghe Long Khoa Đa lái nhái oán trách.

“Long... Khoa... Đa a muru kì?” Đông Thục Lan vẫn chưa tin được vào mắt mình.

“Thục Lan ơi là Thục Lan, a muru kì của cháu chỉ muốn an an ổn ổn sống qua ngày thôi mà. Cháu có biết dễ được thế này ta đã phải chuẩn bị mất bao lâu không? Là mười năm, mười năm đó!” Nhìn qua Long Khoa Đa như muốn lệ già tuôn rơi, chỉ có điều bây giờ lão vẫn còn trong giai đoạn gào khan.

Đông Thục Lan đột nhiên nhớ ra tấm biển trông thấy trước đó, “A muru kì bây giờ họ Trần à?”

Long Khoa Đa trừng mắt: “Cháu cho rằng mai danh ản tích là chuyện dễ dàng như vậy hả? Để thế thân tên Trần Thế Quan này, ta phải học nét chữ, dáng đi, thói quen của hắn, rồi còn phải dần dần thay thế những thân tín bên người của hắn nữa...” Càng nói, Long Khoa Đa lại càng thấy chua xót.

Đông Thục Lan nghe xong thì càng thêm kính nể vị đại bá này. Có câu tiểu ản ản vu dã, trung ản ản vu thị, đại ản ản vu triều, đại bá của nàng chắc là “trung ản” rồi. “Vậy bây giờ bác là Trần các lão thoái ản sao?”

“Phải rồi”. Long Khoa Đa nâng tay áo lau đi hàng lệ chua xót không tồn tại, sau đó bắt đầu hơi nghiêng răng: “Chỉ không ngờ có người thấy tiện nghi đã bày sẵn thì tổng một đứa con trai đến trước, không làm cho a muru kì của cháu tức hộc máu thì người ta còn không cam lòng”.

“Hoàng Thôi có được như ngày hôm nay đều là nhờ công lao của cậu cả”. Dận Chân ở một bên nói xen vào, rồi nâng chén trà trong tay lên.

Long Khoa Đa bất giác cũng đứng lên, nâng chén trà đáp lễ: “Cụu thần không dám”. Quả nhiên, thói quen của mấy chục năm trời không phải nói bỏ là bỏ ngay được.

Hoàng Thôi? Sau khi nhìn thấy đại quý* Long Khoa Đa, Thục Lan không còn bất ngờ khi nghe nhắc tới tên tiểu quý Hoàng Thôi nữa. Nàng nhiu mày quay sang nhìn Tứ Tử, ý là: trong nhà này còn con quý nào quen mặt nữa không?

* tưởng là chết rồi. Theo chính sử thì lúc này cả Long Khoa Đa hay Hoàng Thôi đều đã chết (đều bị Dận Chân ép chết).

Hiển nhiên, Dận Chân hiểu sai ý: “Nàng nghĩ rằng ta độc ác như vậy sao?” Giọng hắn có pha chút hàn ý.

“Đương nhiên không phải vậy”. Thục Lan vội lắc đầu đánh trống lảng, “Sao không thấy Tam a ca đâu?”

“À, hẳn đang có chút chuyện làm ăn, đánh cũng không chịu về, chắc tối mới gặp được”. Long Khoa Đa tiếp lời. “Còn Thập Tam gia thì thân thể yếu quá, hai hôm trước nổi gió lại thấy ho khan, vậy nên chuyện cháu đến ta chưa nói lại với hẳn, sợ hẳn quyết ra tận cửa đón rồi lại mệt nhọc”.

Thập Tam gia?! Bị sốc liên tục sẽ dẫn đến chết lặng, nghĩ tích cực thì bây giờ Đông Thục Lan gặp chuyện gì cũng sẽ không cảm thấy sợ nữa, đầu nàng lại vận hành bình thường. “Vậy phu nhân của Thập Tam gia cũng...” Nàng nhớ rằng khi đó phúc tấn đã tự tử. Hai vợ chồng họ tình thâm người người đều biết, vậy nên lúc đó không ai lấy làm lạ.

“Nàng ấy còn đang chăm sóc cho Thập Tam gia”. Long Khoa Đa xác nhận lại.

“Nàng ấy đúng là lòng dạ sắt đá!”

“Không phải cũng giống nàng sao?” Dận Chân nhìn Thục Lan.

“Sao có thể đem thiếp thân ra so sánh được! Thiếp thân đây là một mình một bóng, đâu dính líu đến ai”.

“Con cái lớn rồi cũng nên tự lập”. Triệu Giai Thị đỡ Dận Tường đứng trước cửa phòng.

Dận Chân vội vàng đứng dậy, Long Khoa Đa chưa gì đã mở miệng ồ ào: “Sao lại đến làm gì? Đợi một lát nữa dù sao chúng ta cũng tới thăm người, không nói trước cho các người cũng vì sợ Thập Tam gia nhìn không được muốn đến tận nơi đó! Nhìn xem nhìn xem, bây giờ mà trúng gió thì không phải lãng phí bao nhiêu được liệu quý giá ta vất vả lắm mới tìm được sao”. Ngoài miệng thì mắng nhưng tay lão vẫn đỡ Thập Tam ngồi xuống cái ghế gần đó nhất.

Thập Tam gầy gò ốm yếu, sắc mặt tái đi vì bệnh, Đông Thục Lan có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi Triệu Giai Thị: “Thập Tam gia không sao chứ?”

“Cũng nhờ Long Khoa Đa cừ cừ, à, bây giờ phải gọi là Trần cừ cừ mới đúng. Bệnh của gia so với trước kia thuyên giảm rất nhiều, đại phu cũng nói chỉ cần điều trị tốt thì không có gì đáng ngại. Hôm trước chỉ tại ta muốn đi dạo quanh hồ một chút nên mới...”

Dận Tường véo nhẹ vào tay Triệu Giai Thị, khẽ trách: “Đã nói chuyện không phải tại nàng, sao cứ để trong lòng”.

Bầu không khí có chút áp lực.

Đông Thục Lan nhìn quanh quất rồi gương mẫu giơ tay xin quyền phát biểu: “Bây giờ a mưu ki là Trần các lão, vậy gia thì...” Vụ quan hệ họ hàng này phải làm rõ mới được, xưng hô cũng phải đổi lại, bằng không đi ra ngoài lộ chân tướng sẽ rất phiền toái.

“Vẫn như trước”. Dận Chân giải thích: “Chúng ta là thân thích đến nhờ cậy cậu. Nàng là con gái của cháu trai bên ngoại của cậu”.

“Ừm... Vậy Hoàng Thòi bây giờ họ gì?”

“Họ Trần chứ sao. Theo họ ta”. Long Khoa Đa hơi ngần người.

Đông Thục Lan xoa xoa cằm: “Nếu cậu ta họ Trần, thì chẳng phải gia cũng họ Trần sao?”

“Đúng, có vấn đề gì vậy?” Người trong phòng bắt đầu rối.

“Có vấn đề lớn là đằng khác!” Bạn học Thục Lan bắt đầu “giảng giải”: “Gia là con nuôi của bác gái, nếu gia họ Trần thì đương nhiên hồi đó bác gái cũng phải mang họ Trần, cùng họ sao có thể làm đám cưới được!”

Mọi người cũng ngẩn ngơ, đúng vậy, sao trước đó lại không nghĩ tới điều này nhỉ, Long Khoa Đa ức chế thở phì phì: “Hồi đó ta đâu ngờ được sẽ có nhiều thân thích đến ở như thế này!”

“Nếu đã vậy thì đổi sang họ Trình đi, ‘Trình’ trong Trình Giảo Kim, đệ nhất phúc tinh thời Tùy Đường? Như vậy thì người khác cũng chỉ nghĩ rằng bản thân không cẩn thận nghe nhầm mà thôi*”.

* “Trần” đọc là /chén/ còn “Trình” đọc là /chéng/, nghe hao hao nhau.

Long Khoa Đa suy nghĩ trong chốc lát: “Vậy cũng được”. Nói xong lão nhìn sang Dận Chân.

Đông Thục Lan nhanh chóng xen vào: “Ngay cả tên thiếp cũng nghĩ xong rồi, là Trình Gia Lạc, ý gia thế nào?”

“Trình Gia Lạc là nhân vật nàng đọc được trong quyển sách nào vậy?” Thấy thái độ hưng phấn bất thường của Đông Thục Lan, Dận Chân nheo mắt lại.

Ánh mắt kia là thế nào?! Trần Gia Lạc dưới ngòi bút Kim đại hiệp của người ta lớn lên vừa đẹp trai, giỏi võ, lại có học vấn cao, thân hình trơ xương như người được dùng tên ấy đã là quá không tương xứng rồi, vậy mà còn không hài lòng? Đông Thục Lan oán thầm.

“Cái tên Trình Gia Lạc này nghe cũng nho nhã”. Triệu Giai Thị ở bên cạnh nói đúng vào trọng tâm, “Thiếp thân nghĩ nên dùng tên cũ, như vậy sau này cũng khó xảy ra sự cố”.

Đông Thục Lan nhún vai, không có ý kiến gì, chỉ cần không thay đổi họ là được. Cha mẹ ba trăm năm sau à, con gái đã tìm được cho cha mẹ một cậu

con rể trước đây từng làm Hoàng đế Đại Thanh đó, nhà họ Trình bây giờ chẳng những có hậu duệ mà còn mang thêm cả huyết thống hoàng tộc nữa*!

* Kiếp trước Thục Lan tên là Trình Mĩ Hào.

Vấn đề tên tuổi nghe theo ý kiến của Triệu Giai Thị. Thập Tam gia do thân thể còn yếu nên bị lão gia họ Trần đá về viện mình nghỉ ngơi. Sau đó lão dẫn Tứ Tứ và Thục Lan dạo qua nơi ở của mình, tiện thể hỏi họ có cần mua thêm gì không.

Nhìn thấy đình viện trồng đầy hoa oải hương, phòng khách bố trí hệt như Ung Vương phủ, rồi cả đôi bàn đọc sách kê đối diện trong thư phòng được bài trí Trung – Tây kết hợp, khóe mắt Đông Thục Lan hơi cay cay.

Long Khoa Đa ở bên cạnh nói thêm vào: “Cậu cũng không ngờ cháu cưng chiều bà xã đến vậy, cháu gái ta đúng là biết tích phúc”.

Thục Lan khịt khịt mũi rồi ngẩng đầu nhìn Tứ Tứ, “Thiếp còn muốn hai cái xích đu”.

“Cháu cần xích đu làm gì?” Long Khoa Đa đi sau hai người có chút khó hiểu.

“Để làm chuyện lãng mạn nhất trên đời”. Đông Thục Lan hai mắt chăm chú nhìn Dận Chân.

Long Khoa Đa bị sắc nước miếng của chính mình, ho khan mãnh liệt, hai má đỏ bừng: “Ta... hai đứa... câu này...” Lão cố mãi cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Thiếp trước từng nghe một bài hát, ca từ thể nào đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ rằng trong đó nói: chuyện lãng mạn nhất trên đời chính là cùng nhau ngồi trên ghế xích đu, rồi cùng nhau già đi”. Thục Lan tưởng tượng ra cảnh hai người đầu đã bạc, ngồi trên xích đu ở trong sân phơi nắng, xung quanh là đám trẻ con vui vẻ đùa nghịch, nằng tựa đầu lên vai Dận Chân, hai mắt nhắm lại, khóe môi nở nụ cười.

“Được”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngoại Truyện 1: Cái Kết Đời Sâu Gạo

Sau một thời gian tăng cường thể lực, hay nói đúng hơn là giai đoạn đầu của kế hoạch tăng cân được bạn học Thục Lan đề xuất, Long Khoa Đa toàn lực ủng hộ và không vấp phải sự phản đối của những người khác, kết quả nhận được vô cùng rõ rệt, lệnh cấm túc mức độ nhẹ của “Trình lão gia” cuối cùng đã được giải trừ. Muốn mai danh ẩn tích, muốn người quen cũ nhìn thấy mà không nhận ra thì có cách nào hiệu quả hơn tăng cân? Có thể lấy cân nặng của Long Khoa Đa ra làm ví dụ điển hình.

Về phần Long Khoa Đa, hiện giờ lão trăm ngàn lần cảm kích Tứ Tứ vì đã đem theo cháu gái đẳng ngoại của lão đến ẩn cư. Bàn về vai vế, hiện tại lão là lớn nhất; bàn về thân phận, lão cũng thuộc hàng “lãnh đạo cấp trên về hưu”, những người khác đều là thần thích từ nơi khác đến nhờ vả. Long Khoa Đa từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ tới một ngày hắn có thể dùng thân phận trưởng bối để bắt nạt người khác mà không phải lo lắng tới hệ quả sau này, cảm giác được ra lệnh cho Hoàng đế thật là tuyệt vời! Vậy nên Long Khoa Đa, ông lão càng già tính nết càng trẻ con, bây giờ rất khoái trò khiêu chiến với núi băng. Lúc này, Hoàng đế Ung Chính của chúng ta mới khề nhều mảy nhận ra nhân duyên của mình có vẻ không tốt lắm, cũng có thể không phải do nhân duyên của hắn, mà là do những người xung quanh hắn tiếp xúc quá nhiều với “người nào đó”, thành ra lây nhiễm một số tính xấu, đương nhiên hắn tuyệt đối tin tưởng vào lòng trung thành của những người này.

Vì vậy, sau khi biến hình thành công, “Trình lão gia” liền cao hứng quyết định đi thị sát thủy lợi Giang Nam, xem xem những chính sách mà mình ban bố khi còn tại vị có được thi hành nghiêm túc không, thực tế sau khi thi hành như thế nào. Hơn nữa hắn quyết định sẽ triển khai kế hoạch du lịch xuyên Đại Thanh sớm hơn một chút, cụ thể là ngay sau khi hoàn thành thị sát thủy lợi. Trong lúc thị sát Giang Nam, hắn lệnh cho đám người Chu Lan Thái bắt tay vào làm công tác chuẩn bị cho chuyến đi đường dài. Long Khoa Đa đương nhiên bị Dận Chân lấy cớ là tuổi tác quá lớn, không chịu được vất vả đề yêu cầu ở lại trông coi nhà cửa.

Lão thái gia đang chơi vui sao có thể buông tay dễ dàng như vậy được, lão nghĩ đến cảnh vô công rồi nghề ở nhà mất to tròn mất nhỏ với tên tân Đại tổng quản Đối Đại, đúng là muốn bao nhiêu thâm lương lạnh lẽo thì có bấy nhiêu. Vì vậy, trước tiên lão có ý kiến về vấn đề thị sát thủy lợi của cháu rể: “Ta bảo này lão Tứ, có câu người nào việc nấy, ngài đi thị sát xong để làm gì? Nếu tốt thì mọi người hài lòng rồi thôi. Nhưng rủi như không tốt thì sao? Chẳng lẽ ngài định báo lên triều đình? Kể cả có báo được lên triều đình, người ta lại gác sang một bên không xử lý thì sao? Ngài định sống lại đoạt ngôi vị Hoàng đế từ tay con, xong xuôi rồi lại chết tiếp chắc?” Ngày nào còn Hoàng đế, ngày ấy còn bề tôi, chuyện như thế này Long Khoa Đa đã thấy đủ. Trước kia lão không dám nói những lời này, cũng không thể nói, nay tình hình đã khác rồi!

Dận Chân càng nghe, nhiệt độ xung quanh hắn càng giảm.

“Bác nói như vậy cũng không đúng. Không có vấn đề gì thì dĩ nhiên mọi người đều vui, nhưng rủi như có thì một người phát hiện rồi báo lên trên vẫn hơn

là không có ai. Hơn nữa người Giang Nam đi lại bằng đường thủy, vận chuyển hàng hóa cũng bằng đường thủy, thành ra đây là chuyện lớn liên quan đến dân sinh. Đường nhiên, để có thể giám sát hành vi của lão gia mọi lúc mọi nơi, tránh để lộ chân tướng, cháu gái nhất định phải đi cùng”. Không còn cách nào khác, người nào đó làm lão đại đã quen, quy củ đây mình, ăn nói thái độ, kiểu cách không bỏ được. Bạn học Đông Thục Lan đương nhiên có ý mưu cầu phúc lợi cho bản thân. Nếu đã là tất cả tình hình thủy lợi, vậy thì tình hình thủy sản là một phần không thể thiếu.

Lần này Thục Lan không hòa theo Long Khoa Đa mà đứng về phe hần, Dận Chân rất hài lòng, nhiệt độ xung quanh hần cũng dần dần tăng trở lại.

Sau khi những người khác bỏ phiếu trắng, chung cuộc còn hai chọi một, dựa vào quy tắc đa số đánh bại thiểu số, ngày hôm sau Dận Chân liền dẫn theo Thục Lan ngồi xe ngựa đi du lịch, bắt đầu thị sát thủy lợi tại Giang Nam.

Không ngờ, buổi sáng còn vui vẻ bước ra khỏi cửa, đến xế chiều, khi trời còn chưa tối, một đoàn người đã náo loạn trở lại. Theo mọi người suy đoán, lí do là vì nữ nhân nào đó ăn sò, hến, thủy sản đến hồng cả bao tử. Không có chuyện sò hến chưa đủ tươi, bởi vì chúng đều được bắt từ dưới nước lên. Với lại trong khoảng thời gian còn ở kinh thành, nữ nhân này cũng ăn không ít hải sản nhưng đâu có chuyện gì xảy ra! Chẳng lẽ dạ dày của nàng chỉ hợp ăn thủy sản Giang Bắc, không hợp thủy sản Giang Nam? Điều này lại càng hoang đường! Vậy chỉ còn một lí do duy nhất là... khúc sông kia bị ô nhiễm!

Đại phu thăm khám ở phòng trong, còn Dận Chân thì mặt hầm hầm ngồi ở phòng khách chờ tin tức. Long Khoa Đa lúc này không dám vuốt râu hùm, chỉ trốn một góc nhỏ giọng thì thầm, phân tích vụ án lần này với đám người Đới Đại, Chu Lan Thái. Không biết vì sự kiện lần này mà vị quan viên nào sẽ bị cách chức đây... đúng là xui xẻo!

Đúng lúc đó thì đại phu bắt mạch kê đơn xong, được nha hoàn mời ra ngoài phòng khách. Đại phu nhìn quanh phòng một lượt, không biết phải thừa lại chuyện với ai. Long Khoa Đa thấy vậy vội vàng ra tiếp đón: “Cháu gái ta không có chuyện gì chứ đại phu? Có phải ăn nhầm đồ gì hư bao tử không?”

“Xin các lão cứ bình tĩnh, phu nhân không có gì đáng lo, tiểu nhân đã kê thuốc an thai rồi, đợi uống xong hai đợt sẽ khám lại. Xét tuổi tác của phu nhân, mang thai có thể coi là hơi muộn, thế nhưng nếu chăm sóc cẩn thận thì đến lúc sinh cũng không có trở ngại gì. Các lão không cần lo lắng quá mức”.

An thai, mang thai, sinh đẻ?! Người trong sảnh đầu óc đều tạm thời ngừng hoạt động. Đông Giai Thị Thục Lan chẳng phải ăn sò hến hồng nên mới nôn mửa? Liên quan gì đến an thai, mang thai, sinh đẻ chứ? Vì vậy bọn họ đều không có chút phản ứng gì trước câu nói của đại phu, chỉ ngây ngốc nhìn người ta chăm chăm. Thấy bộ dạng của mọi người như vậy, đại phu còn tưởng rằng họ hưng phấn quá mà không phản ứng gì. Ngấm lại tuổi tác của bị phu nhân kia cũng không nhỏ, đến tuổi lại có con, đúng là chuyện làm cho người ta phải kinh hỉ hơn bình thường: “Các lão? Ngài có ổn không? Tiểu nhân trước xin chúc mừng các lão”.

“Chúc mừng? Mang thai?” Long Khoa Đa miệng càng mở càng lớn, từ từ xoay người, nhìn về phía Dận Chân. Dận Chân cũng đang mang vẻ mặt “không thể tin nổi”. Hai người Chu Lan Thái cùng Đới Đại liếc mắt nhìn nhau, thấy khóe miệng đôi bên đều đang giật giật, quả nhiên không thể coi nữ nhân này là người thường được. Thập Tam cùng Triệu Giai Thị sau khi nhận được tin báo cũng sững sốt vô cùng. Người duy nhất có phản ứng bình thường chính là Hoàng Thời vừa mới tức tốc chạy về, mấy năm nay hần được rèn luyện nên trưởng thành không ít: “Nói vậy thì mười tháng nữa ta sẽ có một đệ đệ hoặc muội muội sao? Ta mong là một muội muội”.

Câu nói ấy bỗng đánh thức đoàn người vẫn đang bị vây hãm trong khiếp sợ. Long Khoa Đa vừa nghĩ đến cảnh mười tháng nữa là mình được bế trên tay một đứa bé kháu khỉnh bụ bẫm thì cả người liền hưng phấn không thôi, lúc thì phân phó cái này, khi lại phân phó cái kia, không ra thể thống gì. Dận Chân trong đầu vẫn còn trống rỗng, hần chưa được chuẩn bị tâm lí cho chuyện này một chút nào.

Bình thường với những đại nam nhân thế thiếp hàng đàn này, sinh nhi sinh nữ vốn là chuyện của nữ nhân, chuyện con cháu đây cả sảnh đường là vô cùng bình thường. Có điều tình hình bây giờ đã khác, thân phận của những người trong tòa nhà lớn này quá mức đặc biệt, vậy nên họ không dám thu người ngoài, kể cả thế thiếp Hoàng Thời mới cưới về cũng ở trong khu nhà hần mua riêng, chứ không ở cùng đám người Long Khoa Đa. Vật vì hiếm mà quý, đứa bé ngoài ý muốn trong bụng Thục Lan bây giờ tự nhiên làm cho cả khu nhà mừng rỡ dị thường.

Tiểu Thúy lập tức phái người đi thông báo cho Chu Lan Thái, nàng sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc cho tiểu thư bất chấp thời tiết. Vì sợ đám nha hoàn vùng về không có kinh nghiệm làm hồng chuyện, Triệu Giai Thị, thân là người có kinh nghiệm nhất Trần phủ đã liệt kê ra cả một danh sách những điều phải chú ý khi mang thai, sau khi thương thảo với đại phu, xét thấy Đông Thục Lan là sản phụ có tuổi, khi sinh sẽ rất nguy hiểm, vậy nên trong thời kì mang thai tất cả các hoạt động đều bị cấm. Đường nhiên những hoạt động ngoài trời cũng bị đẩy lùi vô thời hạn, điều này khiến cho Long Khoa Đa càng thêm yêu quý đứa cháu trai (gái) chưa ra đời này.

Trong lúc đó, Đông Giai Thị Thục Lan sau khi uống thuốc liền kê cao gối nằm ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị sáng ngày hôm sau sẽ lại đi “thị sát” thủy sản, không hề biết rằng đợt thị sát thủy sản này chính là cái kết cho chuỗi ngày sâu gao của nàng. Từ nay về sau, cuộc sống tiêu dao của nàng một đi không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gao Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Ngoại Truyện 2: Trai Già Nhả Ngọc

Sau khi trải qua một loạt những cung bậc cảm xúc từ khiếp sợ đến choáng váng, nữ nhân nào đó rốt cục cũng chấp nhận rằng mình đã mang thai. Chuyện này với nàng đúng là một kì tích. Theo như những gì nàng biết được ở kiếp trước thì phạm là những người đã dùng thuốc tránh thai liên tục trong vài năm, dù sau này có ngừng cũng rất khó mang thai, bởi vì khi đó cơ thể họ đã tự động tránh thai theo thói quen. Nghĩ đến chuyện mình đã uống thuốc tránh thai trong thời gian quá dài (mãi đến khi Ô Lạt Na Lạp Thị mất mới ngừng), lại thêm chuyện tuổi tác của nàng và Dận Chân, Đông Thục Lan liền đem chuyện sinh nở vứt ra sau đầu: nếu muốn sinh thì cũng là trách nhiệm của Hoàng Thòi!

Không ngờ... Nàng thậm chí đem tổ tông mười tám đời của Tứ Tứ ra thăm hỏi một lượt, sau đó lại ngồi nghiêm túc suy nghĩ: hình như nàng không thể ngồi đây trách ông xã nhà mình được. Ngẫm lại, cha chồng nàng sau sáu mươi tuổi còn sinh một Nhị Thập Nhị a ca, sau đây còn có thêm Nhị Thập Tứ a ca, vậy nên năng lực của Dận Chân so ra còn kém cha mình lắm. Thế nhưng, vì cớ gì nàng đến tuổi này rồi còn mang thai?! Đây chỉ có thể là do ông trời không cam lòng nên lại lấy nàng ra làm đồ chơi! Chuyện là: nữ nhân nào đó trước khi xuyên không là một sâu gạo cả ngày chỉ biết ôm máy vi tính, ông trời không chịu nổi lối sống không có chí tiến thủ như vậy nên bắt nàng xuyên không, chẳng ngờ nàng quá trơ lì kiên định, sau khi xuyên không tới Thanh triều chỉ thấy lười hơn chứ không giảm, nghiêm túc chấp hành phương châm và chính sách “sống đời sâu gạo” mà bản thân đề ra, tiện thể còn ảnh hưởng tới một số người xung quanh, thiếu chút nữa thì thay đổi lịch sử, tạo thành đại họa. Vậy nên, có lẽ vì vấn đề thể diện, ông trời nhất định phải phá hoại bằng được cuộc sống biếng nhác của người nào đó. Đông Giai Thị Thục Lan trừng mắt nhìn trời xanh, ngón tay giữa giương cao, nhân tiện hỏi thăm qua tổ tông mười tám đời của lão thiên gia.

Sau khi nàng quay đầu lại thì phát hiện ra tất cả những người xung quanh đang nhìn chăm chăm vào bụng mình, hai mắt tỏa sáng, Đông Thục Lan rất sáng suốt nuốt xuống ba chữ “Ta không sinh” đang trực ra khỏi miệng.

Sau đó, Triệu Giai Thị lấy quyền uy của người từng trải, đưa cho Thục Lan hai danh sách dài dằng dặc: một là thực phẩm cần kiêng cùng thuốc bổ phải uống mỗi ngày, hai là những điều cấm kỵ của phụ nữ có thai.

Danh sách những điều cấm kỵ có thể bỏ đi làm giấy vụn, thế nhưng sau khi Đông Giai Thị Thục Lan nhìn sang danh sách thực phẩm, thì khóe miệng lại không kìm được méo xệch, “Mấy người không biết là nhìn cái danh sách này xong tâm trạng của phụ nữ có thai sẽ kinh khủng lắm à?” Thục Lan quơ quơ tờ giấy, “Tâm tình mẹ không tốt thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cục cưng đó ~!”

“Vậy nên?” Giọng nói Dận Chân có phần đè nén, không biết nữ nhân này lại định làm trò gì.

Vậy nên phải nhân lúc này “ép thiên tử tuân mệnh chư hầu” chứ sao nữa! Chỉ cần đứa bé được sinh ra rồi, địa vị của nàng nhất định sẽ tuyệt đối không phan. “Vậy nên điều đầu tiên là phải tìm một đầu bếp thật giỏi, dù sao bây giờ là một người ăn hai người bổ”.

“Chuyện này thì đương nhiên, ta đã sai người đi tìm lão Dư rồi, trước ông ta từng làm trong ngự trù, giờ đang dưỡng lão tại thành Dương Châu”. Long Khoa Đa giành nói trước.

“Chuyện thứ hai là dưỡng thai”.

“Dưỡng thai?!” Mọi người cùng đồng thanh.

“Đúng. Đứa trẻ trong bụng mẹ dù chưa thành hình nhưng cũng có cảm giác. Nó nhìn qua mắt của mẹ, nghe qua tai của mẹ, thông qua cơ thể mẹ để cảm nhận thế giới bên ngoài. Vậy nên từ giờ không được nặng lời với ta, không được làm ta sợ, nếu không ta sẽ sinh ra một tiểu quý nhất gan; không được buông những lời tục tĩu vì khả năng học tập của cục cưng rất tốt; không được làm mất lạnh,” vừa nói Thục Lan vừa cố tình liếc nhìn Dận Chân một cái, sau đó chuyển sang Long Khoa Đa: “Phải như đại bá này, lúc nào cũng tươi cười. Còn nữa, trên tường phải treo các bức họa trẻ con đáng yêu, có như vậy thì cục cưng sinh ra mới xinh xắn dễ thương được. Mấy người không muốn cục cưng sinh ra suốt ngày mang vẻ mặt khó khăn lắm đâu”.

Nữ nhân này đúng là càng lúc càng to gan!

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Ta lập tức cho người đi về thật nhiều tranh trẻ con đáng yêu”. Long Khoa Đa coi như không nghe thấy câu nói cuối cùng. Sau đó lão xoay người, sai bảo Đối Đại, “Truyền xuống: cho đến khi cục cưng ra đời, không ai được phép buông lời tục tĩu”.

Cả phòng đen mặt.

Đông Thục Lan giơ tay, tát nước theo mưa: “Đại bá, sau khi cục cưng sinh ra lại càng không được nói lời thô tục! Bây giờ còn đang có một tầng ngăn cách, đến khi ra đời không phải sẽ học càng nhanh sao?!”

“Đúng, đúng, đúng. Cục cưng ra đời rồi cũng không được nói lời thô tục. Còn cháu nữa,” Long Khoa Đa quay sang Tứ Tứ, bây giờ lão cũng không sợ hấn, “Ta bảo này cháu rể, cháu cũng nên bắt đầu luyện tập cơ mặt đi thôi, cả ngày mặt mũi không biểu cảm như vậy e rằng sẽ dọa sợ cục cưng”.

Cũng nhờ sự ủng hộ tuyệt đối của Long Khoa Đa, mọi người đối với người đang mang bào vật chí tôn là Đông Thục Lan có thể nói là muốn gì được nấy. Điều này càng khẳng định suy đoán của Đông Thục Lan: sau khi cục cưng được sinh ra, nhất định nàng sẽ bị cho ra rìa, phải nhường lại chức vị chí bảo nhà họ Trần cho cục thịt trong bụng.

Đúng như dự đoán, sau khi được hoài thai mười tháng và hành hạ toàn phủ từ trên xuống dưới không sót một ai, tiểu công chúa Trần phủ rốt cục cũng quá bộ đến nhân thế. Từ một con khi nhả nheo bần thiêu, đứa trẻ dùng tốc độ “sau một ngày thay đổi nhỏ, sau ba ngày thay đổi lớn” để biến thành một bảo bối trắng trẻo mập mạp, người gặp người thích, ôm mãi không chán. Đến lúc này mọi người mới miễn cưỡng thừa nhận cách thức dưỡng thai của người nào đó là đúng.

Mọi người lại lần nữa tập trung ở đại sảnh Trần phủ để giải quyết một vấn đề hệ trọng – đặt tên cho tiểu công chúa Trần phủ. Bởi vì năm đó Tiểu Thúy đã tận mắt chứng kiến cảnh Đông Giai Thị Thục Lan đặt tên cho vị quan phiên dịch tiếng Ý, vậy nên quyền đặt tên của Thục Lan bị bác bỏ thẳng thừng.

Bị tước quyền đặt tên cho con không đồng nghĩa với việc nàng không được phủ quyết, nói trắng ra là: nàng vẫn còn quyền bắt lỗi.

“Hình Vũ được không?” Triệu Giai Thị hăng hái bừng bừng phát biểu ý kiến đầu tiên.

“Tinh phong huyết vũ*?” Mỗ Lan mắt chớp chớp.

* Hình Vũ là mùi hương của cơn mưa, nhưng chữ “Hình” lại nghe giống chữ “Tinh” trong Tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu) ==)

“Mọi người vẫn nói ‘bình thân mới là phúc’, vậy chi bằng ta chọn tên nào nhân nhạ một chút?” Tiểu Thúy vội vàng đề nghị trước khi nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, rồi như cục cứng vì lạnh mà sinh bệnh thì không tốt chút nào.

“Đàn Đàn hả? Đàn ở đây là trứng gà hay trứng vịt*?”

* Tiểu Thúy bảo đặt tên “nhân nhạ” (phát âm là [dàndàn]), nhưng từ này lại phát âm giống “Đàn Đàn” (đàn là quả trứng) nên Thục Lan (cố tình) nghe nhầm.

Tiểu Thúy trốn vào một góc, cách “chống lạnh” của nàng không có tác dụng rồi.

“Khụ”. Cuối cùng lão Đại cũng phải lên tiếng, “Tiểu Lan cảm kì thi họa đều không thông, chi bằng ta lấy đó làm tên, ví dụ như tình thơ ý họa, lấy tên là Thi Ý, mọi người thấy thế nào?” Long Khoa Đa mở lời.

Mọi ánh mắt trong phòng đồng loạt chuyển hướng về phía Thục Lan, xem nàng có ý kiến gì không. Nữ nhân nào đó trông có vẻ như không chịu nổi ánh mắt quá nhiều người xung quanh, khẽ lách người qua một bên, chỉ có điều nàng vẫn tiếp tục sự nghiệp bắt lỗi của bản thân, chẳng qua là đổi từ cách nói thẳng toét hùng hồn sang thì thầm nhỏ nhẹ: “Thi Ý? Đồ trắng đấc ý, tình trắng thất ý (đồ bạc đen tình – Thục Lan nói vậy vì “Thi Ý” phát âm giống “thất ý”)? Cuộc đời nữ nhân quan trọng nhất là được gả cho một phu quân tử tế, mấy người sao lại ác độc đến mức nguyên rửa tiểu bảo bối của ta ‘tình trắng thất ý’. Lại còn...”

Long Khoa Đa bị mấy tiếng thì thầm của Thục Lan đánh bại, lập tức chuyển đến chỗ ngồi cách xa Thục Lan nhất để tự kiểm điểm bản thân.

“Chi bằng đặt tên là Thi Ngừ, được không? Trình Thi Ngừ?” Để làm dịu không khí, Dận Tường hiền lành cũng tham gia trợ trận.

“Thi Ngừ... thất ngừ (mất tiếng – phát âm giống “Thi Ngừ”)...” Hai mắt Đông Thục Lan bắt đầu phát sáng: “Tên này hay. Sau này con bé sẽ không cường từ đoạt lý, không tranh giành cãi cọ, tính tình sẽ giống như a mã của nó”. Chỉ làm không nói, mặc dù sau khi lập gia đình có thể sẽ chịu thiệt một chút, nhưng mà a mã của con bé nhất định sẽ chọn cho nó một nam nhân tốt, điều này nàng không cần lo lắng.

Nghe Thục Lan nói xong, tất cả mọi người đều thờ phào một hơi, thế nhưng mấy lời bình luận của nàng đúng là... không còn gì để nói. Đến khi nào mới xuất hiện một người mồm miệng lợi hại đủ để lấn át nàng đây?

“Vậy thì chọn tên Trình Thi Ngừ”. Dận Chân giải quyết dứt khoát.

Đông Thục Lan không chú ý đến ánh sáng lóe lên trong mắt hắn, có điều lão hồ ly Long Khoa Đa thì nhìn thấy. Thực ra, có một ngách nương mồm miệng như Thục Lan, thì Trình Thi Ngừ sau này trở thành một người ăn nói vụng về mới là chuyện lạ, trừ phi con bé bị đưa ra ngoài từ nhỏ. Nói không chừng cháu gái lão (Thục Lan) lần này sẽ bị gậy ông đập lưng ông cũng nên! Long Khoa Đa lại nhìn sang Dận Chân, không thấy hắn có biểu cảm gì, có điều lão chắc rằng sau này Dận Chân cũng sẽ như lão, yêu chiều tiểu công chúa này hết mực, đây cũng là để thêm chút niềm vui cho cuộc sống bình thân về sau.

Long Khoa Đa cười gian, bắt đầu tính toán kế hoạch dạy dỗ tiểu bảo bối sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Ngoại Truyện 3: Ký Sự Trưởng Thành

Ta tên là Trình Thi Ngừ, theo như Thập Tam thức mắc bệnh Tây Thi gió thổi qua là đổ kể lại, cái tên này xuất phát từ những hi vọng tốt đẹp mà a mã gửi gắm trên người ta. Có chữ “Thi” bởi vì thuở thiếu thời ngạch nương ta không giỏi thi từ ca phú, vậy nên để bù đắp cho khuyết điểm này, tên của ta có một chữ “Thi”; về chữ “Ngừ”, nghe nói khi chưa tạ thế, ông nội từng khen ngạch nương ta là đệ nhất mồm miệng của Đại Thanh quốc, rất giỏi lý luận, không có đối thủ, vậy nên mọi người hi vọng là tài ăn nói của ta cũng có thể tốt như ngạch nương.

Có điều cữu gia gia (người ông bên ngoại) lại lên lút kể cho ta một phiên bản khác, rằng vào lúc chọn tên, người muốn ta có một cái tên nhân nhạ, người muốn tên ta phải có ý thơ, ngạch nương khi ấy lại tưởng “Thi Ngừ” là “thất ngừ”, nghĩa là á khẩu không biết nói gì. Nói cách khác, ngạch nương sợ hậu sinh khả úy, không muốn ta hơn về khoản ăn nói nên mới chọn cái tên này.

Mặc dù ta tin rằng cữu gia gia không nói dối, có điều, Thập Tam thúc cũng đâu có lí do gì để lừa gạt ta? Nhưng sau khi ngẫm lại, ta thấy ngạch nương của mình đúng là không giống những bà mẹ khác thật. Từ bé đến giờ mẹ đều không bông bế ta, chỉ thích đùa nghịch ta, chẳng khác gì trêu chọc chó con mèo con! Ví dụ như khi mẹ “giúp” ta tết một búi tóc cao ngất ngưỡng trên đỉnh đầu, sau đó còn lấy gương cho ta soi, để ta biết thế nào là “đầu cù hành*”! Khi đó, ta mới ba tuổi, từ đó về sau, a mã nghiêm cấm không cho ngạch nương chạm vào một sợi tóc trên đầu ta.

(*)

Về chuyện hát ru, ta chưa nghe thấy mẹ hát bao giờ, có điều di Thúy Thúy (Tiểu Thúy) kể, hồi ta còn rất nhỏ, ngạch nương từng thử hát hai câu, nhưng vì giọng hát quá khùng bố, làm cho ta khóc thét nên mẹ quyết định từ bỏ. Vì vậy mà đứa trẻ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như ta mới tránh được một kiếp già trước tuổi, sớm có nếp nhăn vì không ngủ đủ giấc. Cũng vì chuyện lần đó mà a mã phải hỏi riêng cữu gia gia, xem hồi xưa loại người vô trách nhiệm nào phụ trách dạy nhạc lý cho ngạch nương.

[Có cô bé đang ngồi trên một tảng đá ở hoa viên, môi chu ra, hai hàng lông mày nhú chặt, chăm chú nghĩ ngợi. Phía sau cô bé là một nha hoàn đang cầm ô, che nắng nóng cho tiểu thư nhà mình.]

Dận Chân đi ngang qua hoa viên, liếc mắt thấy nữ nhi nhà mình không chút thực nữ ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn trầm tư. Tứ gia mày hơi nhú lại, đi tới trước mặt nữ nhi, ho khan một tiếng. Trình Thị Ngừ cả kinh, vội vàng thả chân xuống đất, đứng lên phui phui nếp nhăn trên váy, bày ra bộ dạng thực nữ, “A mã cát tường”. Lại còn thi lễ rất quy củ.

“Đang nghĩ ngợi gì vậy?”

“Hôm nay cữu gia gia kể cho con [...] A mã, cuối cùng là ai nói thật?” Đau đầu quá, Trình Thị Ngừ hỏi xong liền có chút hối hận vì thấy mình nói quá nhiều. Tiểu Thị Ngừ nhìn sang tảng đá nãy giờ mình vẫn ngồi, hai mắt chớp chớp, tay nhỏ bé vươn ra, kéo vạt áo Dận Chân: “A mã mệt rồi, a mã ngồi xuống đi”.

Dận Chân hất vạt áo sang bên, ngồi lên tảng đá, rồi bế Thi Ngừ lên đùi mình: “Con nghĩ là ai nói thật?”

Thi Ngừ cọ cọ đầu vào ngực Dận Chân, cữu gia gia quá mập mạp, vừa ngồi lên liền thấy như bị lún vào trong; Thập Tam thúc nhìn qua đã thấy yếu ớt, mỗi lần Thi Ngừ ngồi trong lòng đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ ngồi vỡ; người Tam ca lại quá cứng, ngồi lên không khác gì tảng đá; tiểu Thi Ngừ sau cùng vẫn thích ngồi trong lòng a mã nhất, da thịt đàn hồi, ngực lại ấm áp, mềm cứng vừa phải.

Tiểu Thi Ngừ không nhịn được lấy tay gỡ đầu, rồi lắc lắc tóc, lúc đưa tay lên nhìn thì phát hiện một sợi tóc rụng bị mắc dưới móng tay. Ô, mới chỉ gỡ mấy cái thôi mà! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Ngừ nhăn lại thành một đống, sau khi ngẩng đầu nhìn nửa cung tròn không tóc tỏa sáng trên đầu a mã, khuôn mặt của Thi Ngừ càng nhăn nhó kinh khủng hơn: không, ta nhất định không thể để giống a mã, vì dùng não quá độ mà tóc rụng sạch sẽ! Nhưng tại sao a mã cứ hết lần này đến lần khác bắt người ta phải tự động não? Chẳng lẽ tại a mã ít tóc nên cũng muốn người khác phải xấu như mình? Nhưng ngạch nương nói, a mã là nam nhân, nam nhân ít tóc như vậy không bị coi là xấu, thậm chí còn tiết kiệm được nến thắp mỗi ngày, bởi vì trán có tác dụng phản quang, ngược lại nếu bé gái không có tóc thì sẽ không ai thèm lấy, còn không được ăn thịt. Tiểu Thi Ngừ bị lẩn khỏi u tối bao vây triệt để.

Đúng lúc này, tiểu gia hỏa bỗng thoáng thấy di Thúy Thúy bê một hộp gỗ quen thuộc đi ở đằng xa, chắc chắn là để giấu kem! “Phốc” một tiếng, đã thấy Thi Ngừ trượt khỏi người a mã mình, bao nhiêu nghi vấn, oán giận hay lễ nghĩa đều không còn quan trọng. Cô bé vén tà váy, vắt chân lên cỏ mà chạy. Lần trước với lần trước nữa, chỉ vì tới trễ mà bị ngạch nương vô tâm ăn hết sạch kem, thậm chí còn hùng hồn tuyên bố “ai đến trước là của người đó”, nếu nhìn thấy thứ gì mình muốn thì tuyệt đối không được do dự, phải ra tay thần tốc. Vậy nên Thi Ngừ khắc sâu mấy chữ sau: lễ nghĩa không thể làm cơm ăn. Vì chuyện này mà cữu gia gia từng giận đến bay cả ria mép, mắng ngạch nương dạy hư trẻ con, ngạch nương lại bảo đây là một trong các bí kíp sinh tồn. Có điều mấy chuyện đó không quan trọng, bây giờ vấn đề lớn nhất là ăn-được-kem!

Đồng Thục Lan thấy con gái mình vọt vào cửa, hai má đỏ ửng, thờ không ra hơi, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, vẫn tiếp tục vùi đầu vào bát ăn. Nhìn thấy trên mặt bàn tròn lớn không có thứ gì, khỏe mắt Trình Thị Ngừ uốn ưót: chẳng lẽ lại chậm mất rồi? Nhưng mà, nhất định không được khóc, ngạch nương bảo khóc là một trong nhiều cách để giải tỏa tâm tình, nhưng nó lại là một cách rất vớ vẩn, bởi vì nó chỉ khiến cho người yêu mình, thương mình càng đau lòng, khổ sở mà thôi, nói chung là người thân khổ mà kẻ thù lại vui. Thi Ngừ nghe xong không hiểu là ý gì, chỉ biết đại khái là nước mắt của mình không có tác dụng gì trước ngạch nương. Có điều, Thi Ngừ nhớ rất rõ, sau khi nghe ngạch nương nói xong những lời này, về mặt a mã trở nên rất quái dị, thật là khó hiểu. Vậy nên, tiểu Thi Ngừ liền thuật lại những lời của ngạch nương cho cữu gia gia nghe, nghe xong mặt cữu gia gia cũng giật giật, thật sự rất thần kì; Thi Ngừ tiếp tục thí nghiệm, chạy đến viện của Thập Tam thúc kể lại chuyện “khóc luận” một lần nữa, Thập Tam thúc há miệng nhưng nói không ra tiếng nào, cuối cùng vẫn là Thập Tam tẩu lắc đầu cười cười: “Đã sớm biết Tứ tẩu không phải là người bình thường, không cần lấy làm lạ”.

Cuối cùng tiểu Thi Ngừ tò mò cũng tìm được người tình nguyện giải quyết nghi hoặc trong lòng mình nên hỏi vội: “Mấy lời này có gì kì quái ạ? Tại sao về mặt của mọi người lại lạ như vậy?”

“Một khóc, hai nháo, ba thất cổ là mấy thủ đoạn các cô nương hay dùng nhất, nhưng đúng như những lời ngạch nương của con nói, nếu đã không ai để ý thì làm những chuyện đó cho ai nhìn? Chỉ uống công lại khiến cho người ta thêm chán ghét mà thôi”.

Mặc dù chưa hiểu hết nhưng tiểu Thi Ngừ vẫn cố thuộc nằm lòng những lời này, xem ra ngạch nương nói gì đều rất có lí. Nước mắt của tiểu Thi Ngừ dù không dùng được với ngạch nương, nhưng với những người khác thì vẫn có tác dụng. Quả nhiên, Tiểu Thúy vừa nhìn thấy bộ dạng “muốn khóc nhưng nhẫn nhịn” đáng thương của Thi Ngừ, liền nhũn đến tận xương, vội vã lấy bát kem từ trong hộp gỗ trên bàn trà đặt xuống trước mặt tiểu thư nhỏ nhà mình. Nước mắt rút đi, cái đầu nhỏ của tiểu Thi Ngừ lập tức chôn vào bát kem.

Sau khi thấy vậy, lại dùng lưỡi liếm qua bát một lượt, Trình Thị Ngừ lúc này mới hết hi vọng ngẩng đầu lên, gọi: “Ngạch nương”.

“Gi?”

“Thập Tam thúc nói tên con có chữ ‘Thi’ vì thi từ ca phú của ngạch nương quá kém, mong con sau này không giống ngạch nương; cữu gia gia lại nói con có tên này vì nó đọc giống ‘thất ngữ’, nghĩa là á khẩu không nói gì, ngạch nương vì sợ con ăn nói giỏi hơn, hậu sinh khả úy nên mới đặt vậy”.

“Vậy nên?”

“Vậy nên, ngạch nương à, ai mới là người nói thật?” Tiểu Thi Ngữ nằm úp sấp trên mặt bàn, chớp chớp đôi mắt to vô tội.

Thục Lan còn chẳng buồn liếc mắt một cái, “Đây mà coi là vấn đề sao?”

“...?” Miệng nhỏ há rồi lại ngậm, không biết nên nói gì.

“Bất luận là một người nói thật, hay cả hai nói thật, hay cả hai nói dối thì chuyện tên con là Trình Thi Ngữ không thể nào thay đổi được. Vậy nên đây không thể coi là một vấn đề, nó đã là sự thật. Mà truy cứu những việc đã không thể thay đổi được là một chuyện hết sức vô nghĩa. So với việc lãng phí thời gian ở những chuyện vô nghĩa, chi bằng trước tiên xét xem chuyện đó có đáng để mình hao tâm tổn trí, vô đầu bút tai, nhưng lại không thu hoạch được gì hay không”.

Không đáng. Chưa cần tới một giây để đưa ra quyết định.

Dận Chân đứng nghe ngoài cửa phòng khẽ nhếch miệng, xem ra đề tiểu Thi Ngữ trò giỏi hơn thầy như Long Khoa Đa hi vọng thì đường còn xa lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ngoại Truyện 4: Vấn Đề Giáo Dục

Dận Chân cực kì chú ý đến vấn đề giáo dục tiểu Thi Ngữ.

Thi từ ca phú từng triều đại đều có điểm khác biệt, vậy nên sẽ có nhiều người dạy thay phiên nhau (Dận Chân, Dận Tường, Triệu Giai Thị, Long Khoa Đa).

Về lễ nghi thực nữ, Dận Chân nhờ cậy Thập Tam đệ muội, mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng vì tương lai của nữ nhi, toàn gia sau khi xem xét đều đồng ý rằng sức ảnh hưởng to lớn của Thục Lan đã bắt đầu tác động đến con gái, vậy nên việc nhờ Triệu Giai Thị dạy tiểu Thi Ngữ lễ nghi thực nữ là là một hành động vô cùng sáng suốt. Hơn nữa, nữ nhân nào đó sau khi nghe tin này cũng không kháng nghị kịch liệt như những người mẹ bình thường khác, trái lại nàng còn bày ra bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm. Bất luận là trước đây hay bây giờ, Đông Thục Lan đều không cho rằng bản thân thích hợp làm một tấm gương về đối nhân xử thế, hơn nữa, nàng còn chưa bao giờ động đến mấy thứ lễ nghi Không Tử cổ đại. Nàng tự nhận thấy mình thích hợp làm người đi giải quyết khúc mắc hơn, khi đó hai bên đều bình đẳng giúp nhau học tập.

Về thi pháp của Thi Ngữ, Dận Chân tự mình dạy. Có câu “nhìn chữ như gặp người”, đây là một chuyện quan trọng. Đồng thời Dận Chân còn kiêm luôn nhiệm vụ giám định thi họa, ai bảo người nào đó trong thời gian làm Hoàng đế lại chuộng thiết kế cách tân, thậm chí còn lấy được mấy cái danh xưng như “Hoàng đế có phẩm vị” làm gì.

Về chuyện võ công, Đông Giai Thị Thục Lan sau khi được hỏi ý kiến thì mãnh liệt đề nghị: những thứ khác có thể coi nhẹ, nhưng riêng hai môn công phu tẩu thoát là cưỡi ngựa và khinh công thì nhất định phải học giỏi, núi xanh còn đó lo gì không có cũi đun. Sau khi ý kiến của nàng được yên lặng thông qua, chức thầy dạy võ thuật tạm thời được giao cho hai người Chu Lan Thái và Lỗ Thái.

Về phần toán học, địa lí và khoa học tự nhiên, Long Khoa Đa có ý kiến rằng con gái không cần biết quá nhiều, dù sao cũng không sử dụng đến. Đại tổng quản Đới Đại vốn đang tính tự đề cử mình, chỉ tiếc, mấy lời của Long Khoa Đa lại vấp phải sự chỉ trích không khoan nhượng từ chính cháu gái nhà mình.

“Không cần học giỏi toán là thế nào?! Bị lừa, kiếm tiền hộ kẻ khác là chuyện nhỏ, rủi như gặp nạn tiền mất tật mang mới là chuyện lớn! Một văn tiền bức từ anh hùng hảo hán (dùng để nhấn mạnh tầm quan trọng của đồng tiền đối với tất cả mọi người). Mặc dù Thi Ngữ của chúng ta không phải là anh hùng, nhưng đại bá cũng phải nghĩ cho tương lai của nó chứ, nếu nó may mắn như cháu, tìm được một tấm chồng tốt thì cháu không có gì để lo lắng, nhưng sợ rằng sau này a mã nó nhất thời bị ngao sò kẹp mắt, nhìn trúng một con rẻ sống không có đạo lí, đến lúc ấy thì có giỏi khinh công cưỡi ngựa đến đâu cũng vô ích, người ta vẫn nói ‘có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước khó đi’”.

Cổ hợng Long Khoa Đa có chút khô: “Ta nói này cháu gái, cháu có nhất thiết phải rửa xả con gái mình như thế không? Sau này con bé sẽ có một vị hôn phu tốt như cháu rẻ cũng không biết chừng, bá phụ ta luôn luôn tin tưởng mắt nhìn người của phu quân cháu”.

“Bá bá, chúng ta đều có tuổi rồi, ai rồi chẳng phải chịu thua tuổi già”.

Lời của Đông Thục Lan làm không ít người trong đại sảnh đen mặt.

“Người già không tránh được mất kém. Con gái cưới gả thuận lợi thì người làm ngạch nương như cháu đương nhiên cũng vui mừng. Cháu chỉ muốn phòng tránh hậu họa, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra thôi. Vậy nên là: mấy thứ như đại số, hình học thì có thể học hành qua quýt, nhưng riêng ghi chép sổ sách, quản lý tài sản thì nhất định phải tinh thông”.

Thấy tình huống này, mấy lời Đới Đại định nói vừa lên đến miệng liền bị nuốt trở về, hần vẫn cứ ngoan ngoãn làm chức tổng quản thôi.

“Y lý cũng vô cùng quan trọng. Không phải để cứu người, mà là để tự cứu mình. Chưa nói đến những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra khi đi xa, nếu biết y lý thì có thể nhận biết thực vật ăn được với thảo dược cứu người, sau khi lập gia đình, không thể không đề phòng những thủ đoạn ở hậu trạch. Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm đề phòng”.

Tất cả đều phải gạt gù đồng ý. Những người trong phòng bằng cách này hay cách khác đều đã được thử nghiệm qua sự tranh đấu của nữ nhân nơi hậu trạch.

“Còn có thiên văn...” Căn cứ theo nguyên tắc phòng còn hơn chống, nữ nhân nào đó bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Đám người lớn trong đại sảnh bắt đầu cảm thấy khổ thay cho tiểu Thi Ngữ, đến hoàng tử cũng không phải học nhiều như vậy, mà nếu thật sự học được hết thì e rằng trên đời này không còn ai dám lấy con bé làm vợ nữa. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải kiếm cho Thi Ngữ một vị hôn phu tốt trước khi con bé học xong tất cả những thứ ngạch nương nó muốn! Long Khoa Đa thầm ghi nhớ điều này trong lòng, lão phải báo cho Hoảng Thời đang buôn bán bên ngoài: bắt đầu tuyển hôn phu cho tiểu Thi Ngữ được rồi!

Về châm ngôn “nữ tử không tài mới là đức”, người trong đại sảnh đều rất thức thời không đề cập đến.

Tiếp đó, kiếp sống chỉ có học tập của tiểu Thi Ngữ bắt đầu, cả ngày trừ thời gian ăn và ngủ ra thì đều có việc để làm. Bình thường thái độ của mọi người trong phủ đối với tiểu Thi Ngữ là nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, đội lên đầu sợ nóng, thế nhưng đến lúc học tập, mấy vị “sư phó” này lại cực kì nghiêm túc, không màng tình thân. Vì vậy, tiểu Thi Ngữ không hiểu chuyện lại coi kẻ đầu têu Thục Lan là người tốt nhất, đáng để thân thiết cùng sùng bái nhất.

Bất cứ khi nào Thi Ngữ chạy đi tìm ngạch nương, Đông Thục Lan cũng đặt sách trên tay xuống, giúp con gái giải tỏa khúc mắc, hay nói đúng hơn là lúc nào cũng sẵn sàng tiếp nhận khiêu chiến của quân địch. Chuyện này đã trở thành tiết mục được người trong phủ mong chờ nhất. Không nói cũng biết người đứng sau giật dây chính là lão Long Khoa Đa già mà không kính. Ví như, vào một ngày đẹp trời, Dận Tường giải thích cho Thi Ngữ, từ “tục” trong bài Ư Tiềm tặng Lục Quân hiền* của Tô Thức nghĩa là tục tăng, bất nhã, thiếu tu dưỡng, là xấu, vì vậy, Trình Thi Ngữ lập chí không làm “tục nhân”. Long Khoa Đa nghe xong còn tận lực tán dương, khiến cho tiểu Thi Ngữ cả người kiêu ngạo y như tiểu nhân đắc chí, chỉ tội cho bà mẹ già nào đó ghen muốn thổ huyết.

*

Ninh khả thực vô nhục, bất khả cư vô trúc

Vô nhục linh nhân sấu, vô trúc linh nhân tục

Nhân sấu thượng khả phi, sĩ tục bất khả y

Bàng nhân tiểu thử ngôn, tự cao hoàn tự si

Nhược đối thử quân nhưng đại tước, thế gian na hữu Dương Châu hạc

Thà ăn cơm không có thịt chứ không thể ở mà không có trúc

Không có thịt làm cho người hoá gầy, không có trúc khiến cho người hoá tục

Người gầy thì có thể mập lại, chứ kẻ sĩ đã tục rồi thì không thể chữa trị được

Tục sĩ cười những lời này, phải là như thanh cao mà cũng là như si ngốc

Nếu đối diện với trúc mà lòng vẫn luôn ham món ngon, trên thế gian này làm gì có người cười hạc đi đến Dương Châu

Ư Tiềm là tên một huyện cũ, nay ở địa phận huyện Lâm An tỉnh Triết Giang. Tăng Ư Tiềm có tên là Tư, tự Tuệ Giác, xuất gia tu tại chùa Tịch Chiếu làng Phong Quốc phía nam huyện Ư Tiềm. Trong chùa có “Lục Quân hiền” (hiền Lục Quân), trồng trúc điểm xuyết chung quanh, phong cảnh vô cùng u nhã. Bài này mượn tiêu đề Ư Tiềm tặng Lục Quân hiền ca ngợi phong nhã cao tiết, phê phán vật dục tục cốt. (www.chuonghung.com)

“Đại tiểu thư của chúng ta từ giờ không cần ăn cơm nữa? Vậy thì nhà lại tiết kiệm được chút thóc gạo cứu đói cho nạn dân rồi”.

Tiểu Thi Ngữ vừa nghe xong lời này, vội vàng từ trên người cữu gia gia trượt xuống, bộ dạng đề phòng như gặp địch, “Con không làm ‘tục nhân’ thì liên quan gì đến chuyện ăn cơm?”

“Chữ ‘tục’ tách ra là chữ ‘nhân’ với chữ ‘cốc’*, người ăn ngũ cốc tức là tục, con không muốn làm ‘tục nhân’, tức là không muốn ăn ngũ cốc, không phải sao?”

* Chữ ‘tục’: 俗, chữ ‘nhân’ (người): 人, chữ ‘cốc’ (ngũ cốc, lúa gạo): 谷.

Trình Thi Ngừ nhúu chặt lông mày, suy nghĩ một hồi lâu, rất thận trọng gật đầu: “Không sao, không ăn ngũ cốc thì còn có thể ăn trái cây, rau dưa, gà vịt thịt cá, rất nhiều thứ”.

“Đội đã, đối với người xuất gia, ‘tục nhân’ chính là người trong thế tục, nếu con không muốn làm tục nhân thì có thể coi là muốn xuất gia, không được ăn thịt”. Đông Thục Lan lắc lắc ngón trỏ trước mặt con gái, “Bây giờ con đang tuổi lớn lại không ăn cái này cái kia, cơm không ăn thịt không động, chắc cơ thể sẽ thiếu dinh dưỡng, sau này người không cao, da lại khô, không xinh đẹp”.

Không đợi người mẹ bất lương nào đó nói xong, sắc mặt tiểu Thi Ngừ đã trắng bệch, lòng cũng kiên quyết sau này chỉ làm “tục nữ”, một mối nghi hoặc cũng đồng thời nảy sinh: “Vậy xét cho cùng ‘tục’ là tốt hay xấu?”

“Ngoan quá, thế này mới coi là động não. Nhớ kỹ một điều: đánh giá chuyện gì cũng phải xét đến hoàn cảnh. Có rất nhiều thứ, xét trong một tình huống, một khoảng thời gian nhất định thì là đúng, nhưng khi đặt vào hoàn cảnh khác lại thành sai. Cũng như chữ ‘tục’ này, đặt trong bài thơ của Tô Thức thì mang nghĩa xấu, nhưng đặt trong những ví dụ ta vừa nói thì không”.

Đánh giá chuyện gì cũng phải xét đến hoàn cảnh, những chữ này được tiểu Thi Ngừ ghi tạc trong lòng, không lúc nào quên, sau này bản thân làm chuyện gì cũng nhất định phải xem xét hoàn cảnh đầu tiên!

Mỗi ngày có một canh giờ giải trí, Trình Thi Ngừ chỉ tìm đến Đông Thục Lan. Trình Thi Ngừ nghe Thập Tam thăm nói, tài năng chơi bài của ngạch nương nàng ở Đại Thanh không ai không biết, thậm chí từng được dùng để đánh bại công chúa Triều Tiên, giữ thể diện cho a mã của nàng! Vậy nên sao có thể lãng phí nguồn tài nguyên như vậy được?! Quà nhiên, trừ cách đánh bài, đánh cờ nổi tiếng đã lâu, Đông Thục Lan còn biết gấp hạc giấy, làm hải đông thanh (cũng chính là máy bay giấy của hiện đại), đấu éch giấy. Những thứ này đủ để cho tiểu Thi Ngừ xưng vương xưng bá trong đám cháu trai cháu gái (các con của Hoàng Thời). Vì thế, Long Khoa Đa lần nào nhìn thấy cũng lắc đầu thở dài, “Đây toàn là trò chơi của bé trai, bé gái chơi còn ra thể thống gì?!”

“Thể thống, lễ nghi là để người khác nhìn vào. Những lúc không có người ngoài thì cứ tạm cất mấy thứ thể thống lễ nghi này đi, miễn làm cho người ta sinh buồn chán”. Vừa nói, Đông Thục Lan vừa tỏ vẻ không quan tâm đi vào thư phòng.

Chưa đợi chân sau của Thục Lan bước qua cánh cửa thư phòng, Long Khoa Đa đã không nhịn được đòi Thi Ngừ dạy mình cách gấp éch giấy, lão cũng muốn đầu. Chuyện này khiến cho Trình Thi Ngừ nhỏ tuổi cũng phải lắc đầu, khó trách cữu gia gia lại đặt hết hi vọng lên người ngoại tôn nữ là nàng, theo nàng thấy, khi đứng trước ngạch nương, một chút năng lực phản công cữu gia gia cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Ngoại Truyện 5: Hoàng Thượng Cát Tường (P1)

Gần đến đêm thất tịch, những nữ tử chưa lập gia đình ở Trần phủ đều bận rộn thu thập đồ vật để chuẩn bị tặng cho ý trung nhân của mình. Những phụ nhân có chồng rồi cũng lập kế hoạch đá con sang một bên để hai vợ chồng có thể trải qua một lễ khát xảo* ngọt ngào nhất có thể.

* Tên gọi khác của lễ thất tịch. Tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn Chúc Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.

Kế hoạch của Đông Thục Lan rất đơn giản. Nàng sắp thành bà già rồi, tốt nhất là đem treo mấy thứ đèn lồng hoa sen với đèn lưu ly trong viện, sau khi dùng bữa tối, hai người họ sẽ ngồi ở chiếc xích đu trong sân, phe phẩy quạt hương bồ, ngắm trăng ngắm đèn, phẩm trà, nói chuyện phiếm... chính là cảnh tượng đôi vợ chồng già hạnh phúc kinh điển.

Mà cảnh tượng này chắc chắn không có phần của trẻ con, vậy nên tiểu Thi Ngừ đương nhiên bị mẹ mình ném sang cho Long Khoa Đa, để một già một trẻ cùng nhau trải qua lễ thất tịch. Đáng tiếc, sau khi Đông Thục Lan ném lại một câu: “Cho đại bá cơ hội trâu già gặm cỏ non này”, “ngọn cỏ non” vốn đang đưa đến miệng Long Khoa Đa ngay lập tức bị cướp lại, lão lại phải trải qua một lễ thất tịch cô đơn đến thê lương.

Cùng lúc này Lỗ Thái có việc phải vào thành Dương Châu, Thúy Châu cũng đi theo chơi hai ba ngày. Tiểu Thi Ngừ, ngọn cỏ non ban nãy, bị a mã của nàng nhét vào cỗ xe ngựa đang thẳng tiến Dương Châu của hai người. Không khí lãng mạn bị phá hủy với lý do hoa mã là: muốn Thi Ngừ được đi đây đi đó để biết thêm kiến thức.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía thành Dương Châu. Nhìn đôi mắt mở to của bảo bối Trần gia trước mặt mình, Thúy Châu lại nhớ tới Đại a ca yếu mệnh,

Đại a ca cũng có đôi mắt to tròn như vậy, nếu như đứa trẻ còn sống...

“Di Thúy Châu đang nghĩ gì thế?” Trình Thi Ngữ thấy hơi kì lạ, tại sao mắt di Thúy Châu nhìn nàng lại buồn như vậy?

“À, không có gì, chỉ là nhớ lại một vài chuyện khi xưa thôi”.

“Chuyện khi xưa? Chuyện của a mã với ngạch nương à?” Thi Ngữ bắt đầu hứng thú.

Thúy Châu suy nghĩ một lát rồi kể: “Nô tỳ nhớ, vào lễ khất xảo năm ấy, lão gia từng tặng cho phu nhân một cây cầu nhỏ hình vòm bằng ngọc lưu ly, chuyện này đúng là náo động cả kinh thành lúc bấy giờ”.

“Không thể nào! A mã mà lãng mạn như vậy?” Biểu cảm của Trình Thi Ngữ như muốn nói: đánh chết con cũng không tin. “Cửu gia gia bảo a mã là một kẻ ngốc, từ xưa tới nay luôn là người chỉ biết yên lặng làm chứ không nói ra. Người sẽ ghi nhớ thật kĩ những câu nói bất kể thật giả của mẹ, sau đó cung chiêu mẹ lên trời. Nhưng khổ nỗi dây thần kinh cảm giác của ngạch nương lại quá thô, vừa nhắc đến ăn liền không biết cái gì gọi là ‘kính già yêu trẻ’. Nếu có mười quả nho thì a mã được ba, con chỉ được một. Nghe đâu trong ba quả nho đưa a mã thì cuối cùng cũng có ít nhất hai quả về lại miệng ngạch nương”. Càng nói, tiểu Thi Ngữ càng bất bình, “Cửu gia gia nói, cưới được nữ nhân như ngạch nương là phúc lớn bằng trời của a mã, nhưng yêu nữ nhân như ngạch nương lại chứng tỏ a mã ngốc hết chỗ nói. Nói mà không làm là giả dối, làm mà không nói là ngu ngốc, phải vừa nói vừa làm mới là đúng đắn. Nói tóm lại, a mã là ngốc nhất thiên hạ! Mấy lời này đều là cửu gia gia nói”. Trình Thi Ngữ đệm thêm câu cuối. Cửu gia gia bảo a mã là kẻ ngốc, cô bé chỉ triển khai ý tứ của cửu gia gia, vậy nên không tính là nói dối, cô bé chỉ chứng minh lời của Long Khoa Đa, nói có sách, mách có chứng, làm cho người nghe tâm phục khẩu phục mà thôi. Có điều, nếu cửu gia gia đã nói chỉ có ngu ngốc mới yêu ngạch nương, vậy tại sao ông lại bảo lấy được ngạch nương là phúc phận của a mã? Loạn quá! Tư duy của Trình Thi Ngữ rối hết cả lên.

Xe ngựa lắc lư mấy cái do bánh xe cán lên vài hòn đá nhỏ. Thúy Châu vẫn còn rất trung thành, định nói đỡ cho lão gia nhà mình mấy câu, cứu vãn hình tượng kẻ ngốc của lão gia trong lòng đứa con gái nhỏ, nàng mở miệng, song lại không nghĩ ra được món quà oanh động nào mà phu nhân từng tặng cho lão gia. Đến cuối cùng, nàng vẫn không nhịn được nói một câu: “Đứa nhỏ ngốc, hạnh phúc lớn nhất trong đời của nữ nhân chẳng phải là được gả cho một nam nhân ‘ngốc’ như con nói sao?”

“Gả cho một kẻ ngốc mà là hạnh phúc ư?”

Thúy Châu cảm thấy đúng là càng nói càng thêm loạn. “Bây giờ con còn nhỏ nên không hiểu, về sau trưởng thành sẽ rõ”.

“À”. Thật giống những người khác trong nhà: lúc nào không nói lại được là sẽ đem những lời này ra dùng, đúng là chỉ có ngạch nương tốt nhất, ngạch nương sẽ giải thích cho đến khi cô bé hiểu mới thôi, a mã thì lúc nào cũng hỏi ngược lại để con mình tự suy nghĩ. Trình Thi Ngữ không định làm khó Thúy Châu nữa, bởi vì ngạch nương đã dặn, khi người khác nói câu này thì chứng tỏ bọn họ không giải đáp được thắc mắc của mình, tốt nhất không nên hỏi tiếp nữa, bằng không vừa không nhận được đáp án mình cần, vừa làm cho người khác mất thể diện, nói không chừng còn thẹn quá hóa giận. Mặc dù chuyện lần này Trình Thi Ngữ vẫn còn thắc mắc, nhưng ngạch nương đã nói: một loại gạo nuôi trăm loại người, mỗi người lại có cách lý giải vấn đề khác nhau, nếu ai ai cũng giống nhau thì thế gian sẽ cực kì nhàm chán. Vậy nên, tốt nhất là cô bé cứ gác những thắc mắc ấy qua một bên, khi nào về hỏi ngạch nương là được.

Đang suy nghĩ thì xe ngựa đột ngột dừng lại. Lỗ Thái vén rèm xe lên, nói: “Mọi người cứ ở trong xe, không được ra ngoài. Phía trước hình như có chuyện, ta sẽ đi kiểm tra tình hình”.

Không khí trong xe thoáng cái đã trở nên căng thẳng. Thúy Châu vội nói: “Chàng nhất định phải cẩn thận. Nếu có gì không ổn thì quay lại ngay, cùng lắm là chúng ta đi đường vòng”.

“Đã biết, nàng cũng phải cẩn thận. Ta để lại mấy người thân thủ nhanh nhẹn. Ta đi một lát sẽ trở về”.

Trình Thi Ngữ thấy bộ dạng đứng ngồi không yên của Thúy Châu, bèn khích lệ: “Di Thúy Châu không cần lo lắng, Lỗ Thái sư phụ võ công rất cao cường, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

“Nếu đây là Chu Lan Thái thì ta đã không lo lắng, chú ấy thấy tình hình không ổn sẽ chạy, nhưng sư phụ Lỗ Thái của con lại không như vậy, nếu thấy chuyện bất bình sẽ lập tức rút đao tương trợ. Vậy nên lão gia luôn giữ sư phụ con bên người, còn cử Chu Lan Thái ra ngoài làm nhiệm vụ. Trước kia ta gả cho sư phụ con cũng vì nhìn trúng bản tính chính trực ấy, bây giờ ta lại hi vọng chàng đừng quá thật thà, như vậy ta sẽ bớt lo hơn. Với lại sư phụ con tuổi tác không còn nhỏ, tay chân không thể linh hoạt như khi còn trẻ được”.

“Di Thúy Châu cứ yên tâm, chỉ cần Lỗ Thái sư phụ còn nhớ hai người chúng ta vẫn đang ở đây chờ, sư phụ chắc chắn sẽ có chỗ kiêng dè, sẽ không liều mạng như vậy đâu”.

Dù nói như vậy nhưng hai người vẫn thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, Thúy Châu thỉnh thoảng lại ló đầu ra ngoài nhìn quanh, thế nhưng người vẫn chưa thấy về.

Lát sau, một hạ nhân tinh mắt hô lên: “Phía trước có người đến”. Những người ngồi vây quanh xe ngựa đồng loạt đứng lên, ai cũng mang vẻ đề phòng. Thúy Châu hạ rèm xuống, ngồi thẳng người, trong miệng liên tục lầm bầm A đi đã phạt, Phạt tổ phù hộ.

“Là tổng hộ viện!”

Nghe thấy tiếng thông báo bên ngoài, hai người ngồi trong xe liền thả lỏng tinh thần, đồng thời vén rèm xe lên. Trình Thi Ngữ còn nhỏ, lanh lợi, nhanh như chớp đã xuống xe ngựa, chạy về phía Lỗ Thái. Thế nhưng sau khi chạy được nửa đường, Thi Ngữ liền khựng lại. Trong đám người đang tiến đến, ngoại

trừ nam nhân nhìn giống chủ tử võ công không cao, còn lại những người vây quanh hẳn đều là cao thủ. Lẽ nào Lỗ Thái sư phụ bị bọn họ bắt? Thi Ngữ quay đầu nhìn về phía Thúy Châu.

Thúy Châu sau khi nhìn thấy người được bảo vệ trong vòng tròn thì nụ cười vì sắp được gặp Lỗ Thái cũng cứng ngắc trên môi. Người này khoác áo choàng nguyệt sắc, trên người mặc áo gấm xanh, đầu đội mũ, giữa mũ đính một viên ngọc bích tuyệt đẹp. Quan trọng nhất là khuôn mặt của người này, mặc dù đã nhiều năm chưa gặp lại, nhưng nàng chỉ cần nhìn lướt qua liền nhận ra được! Hai chân Thúy Châu mềm nhũn:

“Hoàng thượng cát tường!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại Truyện 5 (P2)

“Hoàng thượng cát tường!”

Một câu nói của Thúy Châu khiến cho tất cả đều ngây người. Hoàng Lịch cũng phải sững sờ một lúc mới kịp phản ứng, hần cười khổ: “Miễn lễ. Trẫm tưởng rằng chỉ gặp được một người quen là Lỗ Thái, không ngờ Thúy Châu cũng đi theo đến đây. Ừa, cô bé dễ thương này là ai vậy? Người nhà Lỗ Thái sao?”

Lỗ Thái đứng bên cạnh bỗng do dự. Thúy Châu vội tiếp lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, cô bé này là cháu gái ngoại của Trần các lão đã thoái ẩn, lần này theo hai vợ chồng nô tỳ đến thành Dương Châu du ngoạn”.

“Hoàng thượng cát tường”. Trình Thi Ngữ hành lễ có bài bản.

“Trần Thế Quan?”

“Dạ”.

“Người bây giờ là hộ viện trong phủ của Trần Thế Quan?” Hoàng Lịch cảm thấy khó tin, dù gì Lỗ Thái trước đây cũng là thân tín luôn theo bên người tiên hoàng, chức quan không hề thấp, Thúy Châu dù chưa tiến cung nhưng trước khi xuất giá cũng là đại nha hoàn bên cạnh Hoàng hậu nương nương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ sao lại nghèo túng đến tình cảnh này?

“Dạ”.

“Trần Thế Quan thật to gan, dám đối đãi khất khe với cữu thần của tiên hoàng”. Khuôn mặt Càn Long giận dữ.

Tất cả lập tức quỳ rạp xuống đất, hô: “Xin Hoàng thượng bớt giận”.

Trình Thi Ngữ thoáng cái đã trở thành người cao thứ hai trong đoàn. Bởi vì cô bé hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì với nhau, cho nên lực chú ý của cô bé hoàn toàn tập trung vào khối ngọc quý trên mũ của Càn Long, nhìn qua giống ngọc Lam Điền*, màu sắc óng ả, có thể coi là thượng phẩm, không biết chạm vào sẽ có cảm giác gì.

(*) Là một trong tứ đại danh ngọc của Trung Quốc (còn có ngọc Hòa Điền/nhuyễn ngọc, ngọc Độc Sơn và ngọc Tụ). Được đặt là ngọc Lam Điền vì sinh ra ở núi Lam Điền, tỉnh Thiểm Tây.

“Xin Hoàng thượng bớt giận. Trần các lão không hề khất khe với nô tài, trái lại còn tiếp đãi rất nồng hậu, cũng vì nô tài kiên quyết ‘không làm không hưởng lộc’, nên cuối cùng mới được giao vị trí hộ viện”. Lỗ Thái trả lời rất tinh tế.

Càn Long gật đầu, hần biết Lỗ Thái là người ăn ngay nói thật: “Tóm lại...” Sau khi nghĩ chuyện này rất có thể có liên quan đến tiên hoàng, lời của Càn Long vừa ra đến miệng lại dừng. Theo những gì hần suy đoán, rất có thể Hoàng a mã khi còn sống đã cho Lỗ Thái đi làm một chuyện cực kì cơ mật, sau khi việc đó hoàn thành, vốn nên diệt khẩu, nhưng vì Lỗ Thái đã đi theo tiên hoàng nhiều năm, Hoàng a mã không đành lòng nên mới cho hần mai danh ẩn tích, sống nốt quãng đời còn lại.

Có một số việc, hần không biết vẫn hơn. Nghĩ tới đây, Càn Long chuyển mắt, rồi lực chú ý sang cô bé được xưng là cháu ngoại của Trần Thế Quan. Hơn nửa người của cô bé núp sau lưng Thúy Châu, hai tay cũng nắm chặt lấy y phục của Thúy Châu, thế nhưng trên mặt cô bé lại không có vẻ sợ hãi, thậm chí mắt còn nhìn trân trân lên đỉnh đầu hần. Hoàng Lịch không nhìn được ngẩng đầu lên, phía trên là bầu trời xanh thẳm bao la, một đám mây trắng đang chậm rãi bay bay, không có gì đặc biệt. Hần cúi đầu, tò mò hỏi: “Người đang nhìn gì vậy?”

“Ngọc tốt”. Mặc dù trên lý thuyết Trình Thi Ngữ biết thế nào là thiên – địa – quân (vua) – thân (cha) – sư (thầy), Hoàng đế là chí cao vô thượng, thế nhưng trên thực tế, nàng chỉ là một thiên kim đại tiểu thư được bao bọc quá mức, không hiểu rốt cuộc Hoàng đế đáng lẽ ra là gì.

“Người cũng biết về ngọc?” Càn Long cười, cô bé còn nhỏ tuổi mà đã biết nhận xét ngọc tốt ngọc xấu rồi? Có lẽ cô bé chỉ đơn giản thấy mảnh ngọc này đẹp mà thôi.

“Có học qua”. Nói chuyện phải giữ lại ba phần sự thật.

Trình Thị Ngừ nhớ rất rõ những gì ngạch nương đã nói: biết giấu diếm tài năng thì mới không gặp phiền toái. Ví dụ tốt nhất là Thập Tam thúc bị bệnh Tây Thi hiện giờ đang ở một góc nào đó trong biệt viện. Trình Thị Ngừ từng được ngạch nương bí mật kể chuyện: Thập Tam thúc từng là một thanh niên tài tuấn ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, nhưng chỉ vì thường xuyên thể hiện tài năng của mình nên cuối cùng bị một câu “Phiền người rồi” biến thành bộ dạng yếu ớt bệnh tật như bây giờ. A mã của cô bé cũng thiếu chút nữa giẫm lên vết xe đổ của Thập Tam thúc, nhưng sau khi được ngạch nương hết lời khuyên nhủ (Trình Thị Ngừ thấy chi tiết này cực kì khả nghi), khai sáng bằng cách tự kiểm nghiệm (chi tiết này lại cực kì đáng tin), thì cuối cùng đã hoàn toàn ngộ ra, lảng tử quay đầu, giao mọi việc cho Tam ca xử lí (Đông Thục Lan dùng từ “ca”, vậy nên Trình Thị Ngừ tự động hiểu Tam ca là Trình (Hoàng) Thời). So với việc cả ngày chỉ ngồi trong viện, không được đi đâu, ngày ngày phải uống thuốc đắng, làm bạn với thuốc bổ,... thì đương nhiên Trình Thị Ngừ muốn được giống như ngạch nương, lúc nào muốn là có thể chạy theo a mã du ngoạn khắp nơi.

“Tiểu thư khuê các học cái này làm gì?” Những tiểu thư nhà giàu bình thường chẳng phải đều học những thứ như cầm kỳ thi họa, thêu thùa may vá sao?

“Đề dù không có ý lừa người, cũng sẽ không bị người lừa gạt”.

“Hả?” Càn Long nhất thời sững lại, trong nháy mắt, hần như gặp lại một người đã chết từ lâu, cũng vẻ mặt này, cũng giọng nói này.

“Ngạch nương bảo: có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước khó đi”.

Khỏe miệng Càn Long giật giật, hần nhìn qua Thúy Châu cùng đoàn tùy tùng Trần gia phía sau cô bé, ai nấy mặt không đổi sắc, coi những gì tiểu thư nhà họ nói là bình thường. Hoàng Lịch lại quay sang nhìn đoàn tùy tùng của mình, hần an lòng, xem ra người không bình thường chính là đám người ở Trần gia, không phải hần, có điều... “Ngạch nương? Người là người Mãn sao?”

“Không phải đâu. Dân nữ là người Hán”. Trình Thị Ngừ có chút khó hiểu: “Tại sao Hoàng thượng lại cho rằng dân nữ là người Mãn?”

Không hiểu sao, trong lòng Hoàng Lịch lại xuất hiện cảm giác hẫng hụt, hần hi vọng cái gì, đầu thai chuyển thế ư? Gạt bỏ ảo tưởng không thể thành sự thật trong đầu, Càn Long cảm thấy thoải mái hơn: “Chẳng phải vừa rồi người còn đang kể chuyện ngạch nương sao, ‘ngạch nương’ là từ xưng hô của người Mãn”.

“Dân nữ cũng có lúc gọi cha mẹ mà. Bởi vì ‘cha’, ‘mẹ’ nghe rất êm tai, thích hợp để làm nũng, khi cần xin gì có thể đem ra dùng, nếu bình thường gọi như thế thì đến thời khắc mấu chốt cần dùng đến, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều. Vậy nên bình thường dân nữ đều dùng ‘a mã’ và ‘ngạch nương’ trong tiếng Mãn, dù sao đều chung một nghĩa, cha mẹ cũng không phản đối”. Nàng thấy thật quái lạ, “Chẳng lẽ pháp luật Đại Thanh có quy định người Hán không được gọi cha mẹ là a mã và ngạch nương?” Chút nữa nàng sẽ đi hỏi a mã, a mã là người hiểu các điều lệ trong pháp luật Đại Thanh nhất, chẳng qua nếu luật này thực sự tồn tại, chắc chắn a mã sẽ chỉ ra lỗi sai ngay lập tức, nói theo cách của ngạch nương sẽ là: đôi lúc, ở một vài phương diện, a mã quá cẩn thận tỉ mỉ, tính toán quá chi li.

Càn Long cùng tùy tùng của hần nghe xong liền đen mặt tập thể, Trần Thế Quan trong ấn tượng của Càn Long là một người đàn ông hoàng, không công lao không tội trạng, an phận từ lúc thăng quan đến lúc thoái ẩn, Càn Long nghĩ mãi vẫn không hiểu ông lão ấy làm thế nào để dạy dỗ được một cô cháu gái như vậy, mới vài tuổi đầu đã biết luật pháp Đại Thanh? Hoàng Lịch càng thêm hứng thú, cô bé này sẽ trở thành tiên hoàng Thục phi thứ hai sao?

Thấy ánh sáng lóe lên trong mắt Càn Long, Lỗ Thái cùng Thúy Châu không hẹn mà cùng lo lắng liếc nhìn nhau.

Quả nhiên, Càn Long gấp quạt giấy trong tay lại, lên tiếng: “Người tên gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, dân nữ là Trình Thị Ngừ”.

“Trần Thị Ngừ, người có muốn hồi cung cùng trẫm không?” Hoàng Lịch hiểu nhầm Trình Thị Ngừ là cháu ngoại cùng họ của Trần Thế Quan.

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại!” Một người bên cạnh Càn Long vội nói: “Thái hậu...”

Lỗ Thái, Thúy Châu cùng đoàn người ở Trần phủ lại quỳ đầy đất: “Xin Hoàng thượng nghĩ lại”.

Càn Long giờ tay cầm quạt lên, ngăn không cho người nọ tiếp tục nói, sau đó chăm chú nhìn tiểu Thị Ngừ: “Người nói đi”.

“Tiến cung?” Tiểu Thị Ngừ cẩn thận quan sát gương mặt tuấn tú của Hoàng Lịch, lúc trước nhìn mặt hần nàng cảm thấy giống Tam ca, trong lòng còn sinh ra cảm giác thân thiết, không hiểu sao giờ nhìn lại, nàng lại thấy hần rất giống hình tượng kẻ xấu buôn bán trẻ em mà ngạch nương miêu tả? Nàng lại nhìn bộ dạng của Lỗ Thái sư phụ và di Thúy Châu, rất hiển nhiên bọn họ đều không muốn nàng tiến cung, “Không muốn”.

“Vì sao? Nữ nhân trong thiên hạ đều coi việc tiến cung là vinh dự to lớn, có thể làm rạng rỡ tổ tông”.

“A mã bảo chỉ có kẻ nhu nhược mới nghĩ phải dựa vào nữ nhân để làm rạng rỡ tổ tông. Và lại, muốn trở thành vị hôn phu của dân nữ thì trước tiên phải tới chỗ cửu gia ghi danh, điền đơn mới được. Nghe nói danh sách ứng viên làm phu quân tương lai của dân nữ đã dày sánh ngang tự điển Khang Hi rồi. Có điều, ngài mà đi ghi danh thì chỉ phí thời gian thôi, bởi vì điều kiện kén rể thứ nhất chính là ‘phải được làm vợ cả, không được làm vợ bé’, ngài không đạt tiêu chuẩn đâu”. Ủi, hình như nói sai rồi (bởi vì Thúy Châu vừa lén lút véo vào sau bàn chân tiểu Thị Ngừ), hần là Hoàng thượng, lúc này phải

tỏ ra mình ở thế yếu, dựa theo thuật ngữ võ học thì chính là: lấy yếu thắng mạnh.

“Dân nữ là con gái duy nhất trong nhà, mặc dù trên còn có huynh trưởng, nhưng người xưa có câu: trong ‘trung’, ‘hiếu’, ‘lễ’, ‘nghĩa’, chữ ‘hiếu’ đi đầu. Hoàng thượng có lòng hiếu thảo nổi tiếng thiên hạ, tất sẽ hiểu được mong muốn phụng dưỡng cha mẹ suốt quãng đời còn lại của dân nữ”. Còn có gì để đem ra nói linh tinh nữa không? Trình Thi Ngữ gãi gãi đầu, xem ra cữu gia gia nói đúng, nàng vẫn chưa rèn luyện đủ, không thể thuận miệng nói ra một tràng đạo lý rõ ràng như ngách nương, “Hơn nữa, vừa rồi tùy tùng của ngài nhắc tới Thái hậu nương nương, còn khuyên ngài nghỉ lại, nói cách khác, các tùy tùng của ngài cũng không muốn Thi Ngữ tiến cung. Dân ý, dân tâm ở đây đều không muốn Thi Ngữ tiến cung, dân nữ biết Hoàng thượng là minh quân được thể nhân ca tụng, chắc chắn sẽ không làm tổn hại mảnh dân ý dân tâm này”.

Đây là lời nói của một bé gái sao? Hay là tiên hoàng Thục phi đã chuyển thể đầu thai thành cô bé này? Càn Long cùng những người hân mang theo đều đứng ngẩn ngơ, hàng loạt tượng băng hình người sắc sỡ bỗng chốc được hình thành, đám người Trần phủ thì cúi đầu đến mức thấp nhất có thể, có không ít đôi vai còn run rẩy.

Tận dụng thời cơ này, Thi Ngữ len lén nói thầm với Thúy Châu: “Đi Thúy Châu, có nên chạy không?”

“Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu. Tiểu Thi Ngữ không cần lo lắng, trở lại Trần phủ, có lão gia, kể cả Hoàng thượng cũng không làm gì được con”. Đến lúc này tâm trạng Thúy Châu bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Sau khi nhiệt độ của nắng chiều chậm rãi hòa tan đám tượng băng khi nãy, Càn Long nhìn xuống những người Trần phủ đang cúi đầu quỳ đầy đất, mắt cũng không nhìn sang Lỗ Thái, ra lệnh: “Đến Trần phủ, ta muốn gặp Trần Thế Quan”.

“Tuân lệnh”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Ngoại Truyện 6: Người Là Nam Châm

Sau khi nhận được tin tức Lỗ Thái cho người báo về, Long Khoa Đa lập tức chỉ huy, điều chỉnh lại “nhân viên” trong phủ một cách rất bình tĩnh. Chẳng hạn như một số gương mặt quen thuộc mà Hoàng đế có thể nhận ra như Đới Đại, Chu Lan Thái, ... đều bị đá xuống nhà sau, những vật có khả năng làm lộ sơ hở cũng bị cất hết. Ví dụ như bản vẽ của Tứ Tứ và Thập Tam, với gia thế của Trần Thế Quan, hẳn có khả năng sở hữu một hai bức, nhưng tuyệt đối không thể có nhiều, hơn nữa chúng phải được đóng khung chiếm ngưỡng, được cung phụng, không thể có lời bình chú giải bên dưới, bút tích của tiên hoàng Thục phi lại càng không được xuất hiện trong nhà của một quan lại bình thường.

Dận Tường vẫn ở biệt viện cũ để tu thân dưỡng tính. Hoàng thượng có đến hay không đều không liên quan tới hắn, hắn là bệnh nhân nổi tiếng Trần gia, Hoàng thượng dù có định triệu kiến hắn cũng sẽ bị người bên cạnh ngăn cản.

Triệu Giai Thị có phần buồn bã, thấy Tứ bá có con trai (Hoảng Thời) con gái (Thi Ngữ) hầu hạ dưới gối, Hoàng Thời lại lấy vợ từ lâu, đã có con cái, bây giờ Hoàng thượng lại tới... Hoàng Lịch từ nhỏ đã thông minh (nếu không Hoàng a mã đã không thích hắn như vậy), nếu hắn phát hiện ra chân tướng sự việc, e rằng vẫn sẽ duy trì tình trạng hiện tại! Nhưng mà nàng cùng Thập Tam gia cũng có con cái, cũng biết chúng mạnh khỏe nhưng lại không thể gặp mặt, không thể nhận thân thích, nhìn thấy tiểu Thi Ngữ của Tứ bá, Triệu Giai Thị đôi lúc không nhận được mà cảm thấy hơi ghen tị.

Thấy Triệu Giai Thị yên lặng ngắm hoa trà ngoài cửa sổ, Dận Tường liền hiểu sau khi nghe tin Hoàng thượng tới, nàng lại nhớ về những đứa con đang ở kinh thành của bọn họ. Hắn đi lên trước, cầm tay Triệu Giai Thị, nhẹ giọng hỏi: “Nàng đã bao giờ... hối hận chưa?”

Nghĩ đến những nữ nhân ở hậu trạch Di vương phủ, nghĩ đến những tranh đấu gay gắt trên triều đình, Triệu Giai Thị siết chặt đôi bàn tay đang nắm lấy tay mình, lắc đầu: “Cậu đã nói, con cháu có phúc của con cháu, chỉ cần biết chúng vẫn bình an là đủ rồi”.

Trong một viện khác, sau khi nhận được tin tức, Dận Chân cùng Đông Thục Lan lại có thái độ khác hẳn. Nữ nhân nào đó cả mặt đều hiện vẻ suy sụp, vất vả lắm mới tổng khứ được “bà trẻ” Trình Thi Ngữ, những tưởng bản thân sẽ được thanh tịnh đôi ba ngày, không ngờ mới đi được nửa đường, còn chưa đến thành Dương Châu, ai đó đã rước về một bọc phiền toái, hại hai người họ không thể đi đâu được, suy cho cùng, hiện giờ ai làm gì đều phải hỏi ý kiến của Tứ Tứ.

Sau khi hỏi thăm cận kề người đưa tin, Đông Giai Thị Thục Lan cảm thấy bất lực, bộ dạng “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”: “Lão gia, tên Lỗ Thái này bao nhiêu tuổi rồi? Sao vẫn còn nhiệt tình quân chuyện người khác như vậy? Trước kia hắn cũng không có chừng mực như thế này?”

“Không phải”. Dận Chân mặt sa sầm.

“Muốn đến thành Dương Châu thì nhất định phải đi qua đoạn đường đó ả”. Thường ngày tổng hộ viện rất chiều cố bọn họ, vậy nên người đưa tin cũng không nhận được nói đỡ cho Lỗ Thái mấy câu. Mặc dù hắn được kẻ đương gia chủ mẫu trong phủ rất giỏi ăn nói, nhưng mà hắn biết các vị chủ tử trước nay đều thường phạt phân minh, rất coi trọng đạo lý. Thật ra Đông Thục Lan chỉ có cái danh mà thôi, trên thực tế, hầu như tất cả những chuyện trong phủ

đều do Triệu Giai Thị xử lý, dù sao nàng ấy cũng được coi là người “trong nghề” mấy chục năm, quen việc sẽ dễ làm hơn.

“Nhất định phải đi qua? Chưa nói đến chuyện đường là do người đi mà thành, trên đời này chẳng có gì gọi là ‘đường nhất định phải đi qua’, chỉ có đường gần nhất và đường xa nhất thôi, mà các ngươi lại vừa lúc chọn con đường gần nhất. Có câu ‘con đường nào cũng dẫn tới La Mã’, kể cả ngươi đi hướng ngược lại thì cũng sẽ có ngày đến được thành Dương Châu”.

Dận Chân đưa mắt nhìn qua người đưa tin đang cúi đầu đứng một bên, nếu đã muốn gán tội cho người khác thì nói như thế nào chẳng được – về không phục của người nọ biểu lộ không sót chút nào. Phải chăng hẳn cho rằng Thục Lan có tư thù với Lỗ Thái, nên bây giờ mới mượn việc công trả thù riêng? Nhưng đây là bản tính của nàng ấy mà. Trong mắt Dận Chân chứa đựng sự dịu dàng mà chính hắn cũng không biết. Có lẽ sau khi rời xa cửa cung, rời xa triều đình rồi ren hỗn loạn, không còn những quy phạm lễ nghi, lại được mọi người trong nhà dung túng, bản tính của Đông Thục Lan mới dần dần được bộc lộ ra ngoài. Có lẽ chính nàng cũng không biết bây giờ tiết mục người trong phủ thích xem nhất chính là màn tranh luận giữa nàng và tiểu Thi Ngừ, vậy nên Long Khoa Đa mới liên tục tính kế xúi bẩy tiểu Thi Ngừ đến khiêu chiến với ngách nương mình, lão cũng không biết mệt là gì. Mà Dận Chân thích nhất là nhìn sự hăng hái của Thục Lan khi nàng thao thao bất tuyệt nói những điều tâm đắc, thật giống như cả người nàng đều bắt đầu tỏa sáng, trong một khắc ấy, Dận Chân không chỉ thấy Thục Lan như trẻ lại, mà hắn cũng cảm giác mình thoáng chốc đã trở lại khoảng thời gian khi mới hai, ba mươi tuổi, nhớ lại những năm tháng đầy nhiệt huyết cùng hăng hái. Chẳng qua trên người nàng luôn tồn tại vẻ lười biếng, nhàn tản, nhìn qua có vẻ như chẳng để chuyện gì trong lòng, nhưng thực tế chuyện gì cũng nhìn thấu, khiến cho người khác không đoán được nàng biết nhiều hay biết ít. Có lẽ chính vẻ nhàn tản đó đã khiến hắn hâm mộ, chính phần “không đoán được” đó khiến hắn không thể buông tay, muốn biết rốt cuộc nàng hiểu hắn đến mức nào.

“À, không đúng, hai điểm tạo thành đường thẳng, phải đi theo đường vòng cung của hình cầu mới tới được thành Dương Châu, đi đường kiểu khác thì không đến được”. Đông Thục Lan nắm tay trái đập vào lòng bàn tay phải.

Đầu óc người đưa tin mù mịt, hoàn toàn không hiểu vị đương gia chủ mẫu này đang nói cái gì, điều duy nhất hắn quan tâm chính là tổng hộ viện có phải chịu phạt vì chuyện lần này hay không. Tiếc rằng, Dận Chân chỉ phất tay một cái, ý bảo người nọ lui ra, hắn không muốn thanh danh bà xã hắn lan truyền rộng rãi. Danh hiệu bác học phu nhân khi xưa đã quá nổi tiếng rồi, nghe Hoàng Thời kể, dù đã qua nhiều năm, thỉnh thoảng trong kinh thành vẫn có người nhắc tới, rui như lần này người ta lại đồn đại về một bác học lão thái thái, lại có người nhân rồi nhận ra sự liên quan với vị bác học phu nhân khi xưa, vậy thì tình hình sẽ rất khó thu xếp. Tốt nhất là cứ để nàng mua vui cho người nhà ở hậu viện thôi.

“Sao lại là hình cầu?” Chờ người báo tin lui ra ngoài, Dận Chân hỏi.

“Mặt đất chúng ta đang đứng là mặt cầu mà”.

“Đưa ví dụ”.

“Lấy một ví dụ rất đơn giản nhé, chàng đi biển rồi, khi thuyền bè bơi từ đằng xa lại gần, thứ đầu tiên chàng nhìn thấy là gì?”

“Cột buồm”.

“Đây chính là minh chứng tốt nhất đó, nếu mặt đất phẳng thì chàng phải nhìn thấy cả thân thuyền, chứ không phải là cột buồm trước”. Vừa giải thích, Thục Lan vừa vẽ một sơ đồ đơn giản lên giấy.

“Nhưng nếu là hình cầu thì chúng ta đứng kiểu gì?”

“Chính là nhờ lực hút của từ trường, nói đơn giản thì địa cầu chúng ta đang ở chính là một từ trường cực lớn, cả người lẫn vật đều đang bị hút bởi từ trường ấy. Điều này cũng tương tự như nam châm hút sắt thép. Nhà bác học Newton của nước Anh từng viết những lý luận liên quan đến chủ đề này, hình như còn có cả công thức tính toán gì đó, được gọi là định luật Newton. Nếu chàng cảm thấy hứng thú thì có thể bảo Hoàng Thời cho người đi tìm sách về đọc. Có điều bản dịch tiếng Trung thì chắc sẽ không có”.

“Nàng đã đọc qua rồi?” Dận Chân hoài nghi.

“Thiếp chỉ nghe nói vậy thôi, nhưng sau khi đọc một vài cuốn sách khác thì cho ra kết luận như vậy”.

Nàng ấy được “nghe nói” mấy thứ này ở đâu? Tại sao hắn không thấy ai nhắc đến? Dận Chân có chút buồn bực, dù sao cơ hội tiếp xúc với bên ngoài của hắn hơn Thục Lan rất nhiều. Nếu bàn đến đọc sách, bọn họ bây giờ dùng chung một thư phòng, tại sao hắn không đưa ra được những kết luận như vậy? Chẳng lẽ là do nàng ấy thông minh hơn hắn, thậm chí còn thông minh hơn nhiều lần?

“Ta nhớ trước kia nàng từng nói người cũng là một từ trường, vì thế nên đá quý mới có thể dùng để chữa bệnh?”

“Đúng”. Đông Thục Lan xác nhận nghi vấn của Dận Chân.

“Vậy tại sao người lại không có hiện tượng hút những đồ vật khác?”

“Lực hút của từ trường cũng có mạnh yếu. Ví dụ đơn giản nhất chính là hai thỏi nam châm cùng cực sẽ đẩy nhau, trái cực sẽ hút nhau, giống như con người vậy, khác phái sẽ hút nhau. Dù vậy, trên đời vẫn có hiện tượng thích người cùng giới, chỉ là số lượng không nhiều. Có thể coi hiện tượng này là từ trường sinh ra biến dị cũng được”.

Dận Chân không nói gì, cam bái hạ phong, thậm chí còn có ý định đưa tay lên day trán. Tâm trạng hắn bỗng dưng trở nên mâu thuẫn, vừa cảm thấy thất bại lại vừa cảm thấy tự hào. “Xem ra để lấy được nữ nhân như nàng, lực hút từ trường của lão gia ta cũng phải mạnh lắm”.

“Đó là đương nhiên, lão gia nhất định không được coi nhẹ bản thân”. Mỗ Lan cảm giác được sự sàu nảo của người bên cạnh, vội vàng vút hết cao ngạo của bản thân sang một bên. Không nên tiếc rẻ lời khen.

Đang nói chuyện thì có người tới thông báo: Hoàng thượng đã tới trước cửa Trần phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Ngoại Truyện 7: Chiến Đấu Ở Trần Phủ

Vào lúc Long Khoa Đa nghênh đón đoàn người của Càn Long vào trong phủ, Trình Thi Ngữ liền lén chạy đi tìm viện binh ở nhà sau, nàng vẫn nhớ rõ những gì Thủy Châu bảo: nếu có mặt a mã thì Hoàng đế cũng đối phó được. Chẳng qua là, khi nàng tưởng mình chạy đủ xa rồi, liền cao giọng hô lên: “A mã, ngách nương cứu mạng!”

Trong lúc nhất thời, ở nhà trước, cả Long Khoa Đa lẫn đám tôi tớ đang đứng yên ở cửa đều không nhận được trùng mắt lên, bọn họ không dám trừng Càn Long, vậy nên tất cả đều nhắm thẳng vào Lỗ Thái cùng Thủy Châu. Hoảng Lịch nhất thời cũng mất hết mặt mũi, hắn đáng sợ đến thế sao?

“Trần Thế Quan, người phải bị tội gì?” Một thị vệ bên người Càn Long lớn tiếng quát mắng.

Long Khoa Đa hai gối chạm đất: “Xin Hoàng thượng thứ tội”.

“Không sao, trẫm đã quyết định, để cho Trình Thi Ngữ tiến cung”. Càn Long nói gọn gàng dứt khoát.

“Tiến cung?” Long Khoa Đa khẽ trừng lớn mắt: “Hoàng thượng, Thi Ngữ luận tuổi tác hay gia thế đều không đủ điều kiện để tham gia tuyển tú nữ”.

“Trần các lão nói đúng, xin Hoàng thượng nghĩ lại”. Tùy tùng kia lại mở lời khuyên can, xem ra Trần Thế Quan này cũng không muốn đưa cháu gái tiến cung, đúng là thức thời.

Long Khoa Đa vừa nghe xong liền khẽ ngẩng đầu, liếc người tùy tùng không sợ chết kia một cái, không biết hắn tự coi mình là Lỗ Thái hay Niên Canh Nghiêu?

Quả nhiên, Càn Long sa sầm mặt, không vui nói: “Người đứng lên đi”. Hắn cùng Long Khoa Đa đang quỳ trên đất nói qua lại hai ba câu liền bỏ qua, vung áo choàng ngồi xuống ghế thủ tọa trong phòng khách.

“Tạ ơn Hoàng thượng”. Long Khoa Đa run rẩy được người đỡ đứng dậy, ngồi vào chiếc ghế ở bên cạnh, âm thầm thở hắt ra: Tiểu tử này buông tha dễ dàng như vậy sao? Xem ra tên thị vệ vừa rồi cũng có chút địa vị, chốc nữa lão phải cho người đi hỏi thăm tin tức mới được. Diễn trò thì diễn trò, nói thế nào, Long Khoa Đa cũng được coi là nguyên lão tam triều, chỉ nói riêng tuổi đời thôi đã quá đủ để lão trở nên trầm ổn bình tĩnh, cũng không sợ vị tiểu Hoàng đế trước mặt, huống chi, lão còn có một “tiên hoàng” làm chỗ dựa, chỉ có điều lá bùa hộ mệnh này nếu không phải tình huống bất buộc thì nhất định không được sử dụng.

“Xem ra mấy năm nay khanh sống không tệ”. Càn Long không tỏ thái độ gì, thăm đánh giá đáng người mập mạp của Long Khoa Đa hồi lâu, sau đó đột nhiên nói chuyện.

“Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, cuộc sống không có khó khăn gì”.

“Trình Thi Ngữ này còn nhỏ đã biết đến luật pháp Đại Thanh, hiểu thế nào là nhân hiếu kiệt nghĩa, đều là nhờ khanh giáo dục tốt”.

“Hoàng thượng quá khen. Thi Ngữ là con gái có muộn của cháu gái nội thân, từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều thành quen. Lễ nghi quy củ đúng là chẳng ra sao”. Mà cung cấm lại là nơi trọng quy củ nhất.

“Cô bé làm trẫm nhớ đến hoàng khảo* Thục phi đã qua đời”.

* Đây là cách gọi cha/mẹ đã mất.

Long Khoa Đa lại vội vàng đứng lên: “Nha đầu kia vạn lần không xứng với lời tán thưởng của Hoàng thượng. Uy danh của bác học phu nhân cả Đại Thanh không ai không biết. Không dám đối gạt Hoàng thượng, sở dĩ nha đầu này biết rõ luật lệ Đại Thanh là nhờ phụ thân con bé, cũng chính là cháu rể của thần, y có phần bảo thủ, cứng nhắc, lại không linh hoạt, lúc nào cũng đem luật pháp ra nói chuyện, Thi Ngữ tuổi còn nhỏ đương nhiên học theo những gì mình được nghe”.

“Ngày thường tiểu nha đầu này học những gì?”

“Cầm kỳ thi họa, nữ công... đều là những gì bé gái bình thường được học”. Long Khoa Đa có dự cảm không lành.

“Thế nhưng lúc ở trên đường, trầm nghe tiểu nha đầu kia nói, cô bé còn được học giám định cùng thường thức ngọc khí”. Hai mắt Càn Long nhìn chăm chăm vào Long Khoa Đa, quả nhiên phát hiện được một chút kinh ngạc trong mắt vị cựu thần này. Hắn lại nói thêm một câu: “Không có ý lừa người, cũng sẽ không bị người lừa gạt. Trầm nhớ không lầm chứ”.

“Dạ”. Thị vệ bên cạnh cửa vội cúi đầu đáp.

Xem ra phiên toái lần này không phải do mình Lỗ Thái rước lấy, chủ yếu là do tiểu Thi Ngừ làm lộ chân tướng, khiến người ta chú ý, chuyện này mà để ngách nương con bé biết thì không hiểu sẽ ra đời biện pháp trừng trị nào đây? Lần trước Thục Lan bắt con bé mặc trang phục hầu gái của phương tây, còn đeo thêm tai mèo với cái đuôi, dễ thương vô cùng, sau đó còn bắt con bé hầu bên người, lúc thì đấm lưng, lúc lại bưng trà cùng điềm tâm, đi đi lại lại suốt cả ngày. Người khác nhìn thấy vừa thương lại vừa ghen tị, tự hỏi tại sao người được hầu hạ không phải mình! Long Khoa Đa bỗng nhiên có phần mong chờ hình phạt lần này. Suy nghĩ của lão bị quăng lên chín tầng mây, lúc quay lại mặt đất đã thấy Càn Long đang nhìn mình chăm chăm, có ý nói: khi quân là trọng tội, xem ngươi định giải thích thế nào. Long Khoa Đa không chút hoang mang ôm quyền: “Hồi bẩm Thánh thượng, người trong nhà cũng không thành thầy chuyên dạy về ngọc khí, chỉ tại chúng thần thích ngọc, nên bình thường mới hay nhắc đến”.

“Vậy khanh gia còn sở thích nào khác để ‘nhân tiện’ dạy cho nha đầu này không? Nói ta nghe xem”. Càn Long hơi chuyển mắt, trong đầu chỉ nghĩ xem làm cách nào để đem nha đầu thú vị kia vào cung.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chúng thần có dạy chút ít thì từ...” Long Khoa Đa không biết rốt cuộc tiểu Thi Ngừ đã để lộ bao nhiêu nên trả lời rất cẩn thận, trong lòng thầm nghĩ cách xác định mục đích của tiểu Hoàng để trước mặt.

Ở nhà trước đang vừa đánh vừa công đồn dập, ở nhà sau cũng không hề nhàn rỗi. Trình Thi Ngừ vừa chạy vào thư phòng liền treo lên ghế thái sư của Dận Chân, ôm cô hắn: “A mã cứu con”.

Dận Chân dùng một tay ôm con gái vào trong ngực, sắc mặt hơi khó chịu, tiểu Tử đúng là không ra làm sao, hù dọa muội muội nhà mình đến mức này. “Yên tâm, có a mã ở đây, ai cũng không thể mang con đi!”

Đồng Thục Lan ngồi ở bàn đối diện nheo mắt lại: “Tiểu Thi Ngừ dùng tội làm nũng, kể lại chuyện xảy ra lúc đó xem nào, vì sao Hoàng thượng lại nổi hứng thú, nhất định muốn đem con vào cung?”

Trình Thi Ngừ lắc đầu: “Không biết ạ”.

“Sau khi Lỗ Thái đưa Hoàng thượng đến chỗ con thì xảy ra chuyện gì? Cẩn thận nhớ lại xem, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua”.

“Dạ”. Xem ra ngách nương lại muốn sắm vai Dịch Nhân Kiệt của Đường triều*, chuẩn bị phân tích “vụ án” rồi. “Con nhớ sau khi Lỗ Thái sư phụ trở về, Hoàng thượng có hỏi qua về tình hình của sư phụ, còn rất tức giận, mắng cừu gia gia khất khe với cận thần của tiên hoàng”.

* Dịch Nhân Kiệt (630-700), còn được gọi là Lương Văn Huệ công, là một vị quan có tiếng liêm minh, một người văn võ song toàn của nhà Đường cũng như triều đại Võ Chu, Võ Tắc Thiên. Với năng lực phá án tài tình, mọi vụ án ông điều tra đều có cái kết bất ngờ thông qua việc điều tra ra những tình tiết rất tinh tế khiến người người bội phục, ngợi ca.

Vậy nên hắn muốn trừng trị Trần gia, cho Trình Thi Ngừ chịu tội vào cung? Đồng Thục Lan nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Dận Chân. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó sư phụ nói không phải, còn giải thích mọi chuyện rõ ràng, Hoàng thượng không nói gì nữa, ngài bỗng dừng lại hỏi con đang nhìn cái gì, con liền thật thà trả lời là đang nhìn mảnh ngọc trên mũ ngài...”

Đồng Thục Lan càng nghe càng hiểu đầu đuôi sự việc, xem ra lúc trước nàng đã trách oan Lỗ Thái rồi, phiên phúc lần này là do Trình Thi Ngừ tự mình rước lấy! “Sao lại không muốn tiến cung? Chẳng phải Hoàng thượng đã nói tiến cung là niềm vinh hạnh của gia đình, sẽ làm rạng rỡ tổ tông?”

“Lỗ Thái sư phụ cùng di Thụy Châu đều phản đối, họ sẽ không hại con đâu”. Trình Thi Ngừ thành thật đáp lời.

“Coi như con còn có chút đầu óc”.

Nhận xét của Đồng Thục Lan thành công đem lại cho nàng một cái liếc mắt bất mãn từ phía Tứ gia. Có điều Trình Thi Ngừ lại tỏ phào một hơi thật to, nghe giọng điệu của ngách nương là biết phiên phúc lần này chắc chắn sẽ được giải quyết ổn thỏa, chỉ là không biết nàng sẽ phải chuộc tội thế nào.

Quả nhiên, “Con đã thích ngọc đến thế, Hoàng thượng nghe con nói xong còn muốn đem con vào cung, xem ra ở phương diện giám định cùng thường thức ngọc con cũng có thiên phú, ta nghĩ, hay là con chép lại một lần cuốn Khê đình thú sự xem sao, trong đó không chỉ bàn về ngọc, mà còn có thiên văn, viết về Bắc Đẩu Thất Tinh, địa lý cùng phong tục các nơi nữa”. Thấy Trình Thi Ngừ đang hướng ánh mắt tội nghiệp về phía Dận Chân, Thục Lan nhanh chóng bồi thêm một câu: “Coi như nhân tiện luyện viết bút lông”.

Được rồi, cô bé nhận phạt, nếu đem so sánh thì chép một lần Khê đình thú sự để luyện chữ còn thú vị gấp ngàn lần mấy bài thơ văn triết lý Khổng Mạnh, mấy thứ đó đúng là vừa nhàm chán lại vừa buồn ngủ, thế nhưng nếu cô bé viết xấu thì a mã sẽ mất hứng. Trình Thi Ngừ không muốn nhìn thấy vẻ mặt không vui của a mã. Cô bé nghe cừu gia gia kể, a mã là một người rất ít nói, chuyện gì cũng để ở trong lòng, không chịu nói ra. Không giống ngách nương, chuyện gì cũng nghĩ thông, tâm thế khi có chuyện xảy ra là “thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, trời sắp sẽ có người cao gánh”. Vậy nên, những vấn đề nhỏ không thể tác động đến thần kinh thô của ngách nương, nói quá lên chính là, chuyện phải lớn như trời sắp mới có thể làm ngách nương đau lòng hoặc tức giận; ngược lại với ngách nương, a mã cô bé tinh tế hơn nhiều, vậy nên Thi Ngừ phải bảo vệ a mã, không được làm a mã buồn lòng.

Đang lúc này, người được phái đi nghe ngóng tình hình nhà trước trở lại bẩm báo, nói rằng “Trần các lão” đang gặp phiền phức, có vẻ sắp không chống đỡ được nữa.

Dận Chân cùng Đông Thục Lan đều có chút kinh ngạc, bằng công lực của lão hồ ly Long Khoa Đa mà cũng có lúc không chống đỡ được? Là do công phu của tiểu Tử tốt hơn, hay là Long Khoa Đa đã tuổi già sức yếu rồi? Nghĩ lại thì chuyện này cũng có thể xảy ra, Long Khoa Đa đã rời xa triều đình nhiều năm, trở thành lão Đại của Trần phủ, lâu rồi không chơi trò tranh đấu trước kia, công lực giảm sút cũng là chuyện dễ hiểu.

Xem ra cảnh cha con gặp lại là không thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Ngoại Truyện 8: Cha Con Gặp Mặt

“Hoàng thượng định mượn cớ gì?”

“Hoàng thượng bảo sẽ cho Cung Thân Vương* nhận tiểu thư làm nghĩa nữ, sau đó cho tiểu thư vào cung làm thư đồng của Tam cách cách”.

* Đây là Ái Tân Giác La Hoàng Trú (Hòa Thạc Hòa Cung Thân Vương), con trai thứ năm của Ung Chính, mẹ là Thuần Khác Hoàng quý phi Cảnh thị, được Hiếu Thánh Hiến Hoàng hậu Nữu Hỗ Lộc thị nuôi dưỡng, không phải Cung Thân Vương ở đầu truyện.

Thục Lan phát tay cho người lui đi, thở ra một hơi: “May quá, ta suýt nữa thì cho rằng Hoàng thượng có bệnh thích trẻ con”.

Dận Chân lừ mắt nhìn Đông Thục Lan.

Trình Thi Ngữ lại tò mò vô cùng: “Thích trẻ con là thế nào ạ?”

“Nghĩa ở mặt chữ, không có gì khác”. Hai mẹ con nàng đã quen với áp suất thấp trong phòng, nên không có cảm giác gì. “Nếu vẫn chưa hiểu thì đọc trong cuốn tự điển Khang Hi của con ấy, tra từng chữ một rồi đem nghĩa của ba chữ đó ghép lại sẽ ra”.

Trình Thi Ngữ nghiêm túc gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát rồi thật sự bỏ khỏi người a mã, chạy đến giá sách chuẩn bị tra từ điển. Để tiểu Thi Ngữ tiện tra cứu, cuốn tự điển Khang Hi được đặt ở độ cao vừa phải. Đông Thục Lan luôn khích lệ Thi Ngữ tự thân giải quyết các vấn đề, kết quả không quan trọng, quan trọng là... hưởng thụ quá trình. Mặc dù thầy dạy các bộ môn khác (đặc biệt là đám người Long Khoa Đa) không tin tưởng lắm vào phương pháp giáo dục của Đông Thục Lan, nhưng vì Thục Lan không dạy Thi Ngữ một môn nhất định nào, thuộc vào tầng lớp nhân viên nhân rồi ngoài biên chế, lại không ảnh hưởng đến thái độ khi đi học của Thi Ngữ, vậy nên, mọi người cũng mất nhắm mắt mở bỏ qua.

Nhưng mà lần này, hành động của tiểu Thi Ngữ lại bị ngăn cản, Dận Chân vươn tay ra bế con gái trở lại trong ngực: “Bây giờ con còn nhỏ, không cần biết mấy thứ này”. Con gái hẳn vừa bị dọa sợ, ấn tượng về Tử nhi từ trong lòng con bé đã chịu nhiều đả kích, hẳn không thể để danh dự con trai bị hao tổn thêm nữa. Có bệnh thích trẻ con?! Đường đường là Hoàng đế Đại Thanh, sao có thể bị đồn đại như thế?!

Đông Thục Lan ngồi bên cạnh trợn mắt lên nhìn, nhưng mà, thôi được rồi, nàng sẽ giúp lão gia nhà mình phân ưu, “Lão gia tử, cậu tuổi tác đã cao, ứng đối một lúc lâu đã mệt mỏi rồi, chỉ bằng để Chu Lan Thái cùng Đới tổng quản thỉnh một mình Hoàng thượng đi giá tới thư phòng, cùng ngài ôn chuyện, có được không?” Nếu thấy Chu Lan Thái cùng Đới Đại rồi mà Hoàng Lịch vẫn không đoán được chuyện gì xảy ra, không dám một mình đến thư phòng, vậy thì chỉ có thể trách khi xưa lão gia tử đã chọn nhầm người kế vị, mặc dù hẳn lúc trước không có nhiều lựa chọn, nhưng nhìn Hoàng Thời bây giờ xem, biết làm ăn, được mọi người yêu quý, nói chung là không tồi.

“Ừ”. Dận Chân suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

“Thi Ngữ lại đây, hai mẹ con ta đi chỗ khác”. Đông Thục Lan ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Trình Thi Ngữ.

Hai mẹ con nắm tay nhau ra ngoài. Vừa đi tới cửa, Thục Lan liền dừng bước: “Nếu cần thì hãy để hai huynh đệ chúng nhận lại nhau, đây chưa chắc đã là chuyện xấu. Năm đó nếu không có lão Cửu thì lão Bát chưa chắc đã được như vậy”. Nói xong, nàng không đợi Dận Chân xác nhận liền kéo con gái ra khỏi thư phòng. Có câu “tử đạo hữu, bất tử bần đạo*”. Người làm mẹ tất nhiên sẽ bảo vệ con gái, bia đỡ đạn nào có giá trị đều có thể đem ra dùng, dù không tránh được đạn, nhưng ít nhất cũng phân tán được sự chú ý.

* Có thể hiểu là: chỉ cần mình sống là được, người khác không quan trọng.

Nghe xong lời này, Tử gia một lần nữa chìm vào im lặng, người làm cha làm mẹ nào cũng muốn dành cho con mình những gì tốt đẹp nhất, ở trong mắt bọn họ, con cái không bao giờ đủ trưởng thành, mãi cần sự quan tâm, mặc dù mấy năm nay Dận Chân thấy Hoàng Lịch cai quản quốc gia không tồi, quốc thái dân an, nhưng hẳn vẫn cứ không an tâm, vẫn muốn làm gì đó giúp con trai. Mà Đông Thục Lan lại một lần nữa nói thẳng ra những gì trong lòng

hắn, cưới được một nữ nhân thông tuệ như thế, lại còn là một nữ nhân luôn đứng về phía mình, thật sự là may mắn của hắn! Đang cảm thán, tiếng nói chuyện của hai mẹ con lại từ ngoài cửa thư phòng truyền vào, làm cho Dận Chân sửng người, khóe miệng không nhịn được giật giật.

“Thi Ngữ này, con có biết tại sao Lỗ Thái sư phụ và di Thụy Châu lại phản đối việc con vào cung không?”

“Bởi vì Hoàng đế ở trong cung, mà ngài ấy lại có bệnh thích trẻ con?” Quả nhiên, trẻ nhỏ nhớ những kiến thức mới rất nhanh.

“Đây không phải là vấn đề chính. Chủ yếu là do hoàng cung là một cấm địa. Phần lớn nữ nhân đều ‘khi vào đứng thẳng, ra ngoài nằm ngang’ (vào lúc sống ra lúc chết). Sống như bị nhốt trong lồng, không thể đi đâu được. Trừ phi là làm cung nữ, sau hai mươi lăm tuổi sẽ được thả ra khỏi cung. Làm cung nữ là phải hầu hạ người khác, phải quy củ, nói năng cẩn thận chưa đủ, còn phải làm chỗ cho chủ tử trút giận. Con còn nhớ lần trước bị phạt làm thị nữ không? Ở trong cung còn thể thảm gấp trăm lần như thế”.

Nghe đến đó, Dận Chân không thể không thờ dài, tiếc thay cho Tứ nhi từ nhà mình, ngay từ đầu đã dọa Thi Ngữ sợ, bây giờ ngách nương của con bé còn thêm mắm dặm muối không ngừng, e rằng lúc này rất khó để cải thiện quan hệ giữa hai huynh muội.

Ở một khu nhà khác, Càn Long sau khi nhìn thấy Chu Lan Thái và Đới Đại liền trở nên vô cùng xúc động. Gặp được Lỗ Thái chi là tình cờ, thế nhưng bây giờ Chu Lan Thái và Đới Đại lại cùng ở đây, lẽ nào người đó cũng... “Các người...”

“Trình gia ở thư phòng cung nghênh thánh giá. Xin Thánh thượng di giá một mình”.

“Làm càn!” Thị vệ lúc trước lại nhảy ra.

“Câm miệng. Các người đều ở lại đây”. Càn Long cố gắng kìm chế nỗi kích động không tên trong lòng.

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại”. Lần này tất cả hộ vệ đều khuyên can.

“Ở lại đây!” Càn Long sa sầm mặt, giọng điệu chắc nịch không cho phép người khác dị nghị.

“Dạ”. Những người ngăn cản đều đứng lùi lại.

Trên đường đi về phía thư phòng, ba người không ai nói một câu, Càn Long cố gắng đè nén nỗi kích động đang lớn dần, đúng là người kia ư? Là người hắn nghĩ phải không?

Khi Càn Long bước vào thư phòng, cửa phòng lập tức được người bên ngoài đóng kín, trong thư phòng chỉ còn lại Càn Long cùng một người đang đứng quay mặt về phía cửa sổ. Khi người nọ chậm rãi quay lại, hai đầu gối Hoàng Lịch rất tự giác khụy xuống: “Hoàng... Hoàng a mã”.

Mặc dù Dận Chân không phải là người thích thể hiện tình cảm ra bên ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy đứa con trai nhiều năm chưa gặp lại, hai mắt của hắn vẫn hơi đỏ lên, giọng nói có phần nghẹn ngào: “Đứng lên đi”.

“Mấy năm nay a mã có mạnh khỏe không? Nhi thần chưa từng phụng dưỡng người, đúng là bất hiếu”. Sau khi ổn định lại tâm tình, Càn Long đứng dậy.

“Ở đây mọi thứ đều bình an, con không cần lo lắng. Con chỉ cần ghi nhớ, cai trị Đại Thanh cho tốt chính là cách thực tế nhất để bày tỏ lòng hiếu thuận”.

“Dạ. Nhưng mà, Hoàng a mã, tên Trần Thế Quan này...?” Càn Long mang chút hoài nghi, ông ta không công không trạng, không ai để ý, thế nhưng cách ứng đối của ông ta trước mặt hắn thì không một triều thần bình thường nào có thể sánh bằng. Nếu không phải do Trần Thế Quan biết giấu tài, thì chỉ còn một khả năng...

“Trần Thế Quan là người mình, con có thể hoàn toàn tin tưởng ông ta”. Trong ba đời kể từ khi thế tông Hoàng đế khai quốc, đã có hai Hoàng hậu, hai Hoàng quý phi xuất thân từ dòng họ Đông Giai, thế lực gia tộc hiện giờ không phải bình thường, nếu để người ngoài biết hai nhân vật gây sóng gió nhất dòng họ Đông Giai vẫn còn sống, vậy thì hậu quả... Với tư chất của Hoàng Lịch, nhất định khi nhìn vào Thi Ngữ hắn đã đoán ra được một người, người còn lại, tốt hơn hết Dận Chân không nên để nhi tử phải phiền lòng.

“Dạ”. Điều không nên hỏi thì đừng hỏi, chuyện không nên tra xét thì đừng tra xét. Rủi như điều tra ra chuyện khó giải quyết, vậy thì không khác nào gặp phải phiền toái lớn. Nếu Hoàng a mã đã nói người kia là Trần Thế Quan, vậy thì ông ta chính là Trần Thế Quan!

“Về muội muội Thi Ngữ của con...”

“Muội muội?!” Kinh hi, đúng là quá kinh hi, hắn từ nhỏ đã không có chị em gái, mặc dù con gái trong dòng họ không ít, nhưng mỗi lần nhìn thấy huynh muội nhà khác thương yêu nhau, lúc thì làm nũng, lúc lại đầu vô nôm, Hoàng Lịch đều hăm mộ không thôi, cho dù hiện tại hắn đã có tiểu cách cách của mình, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất mát. Không ngờ lần này tới Giang Nam lại phát hiện ra một muội muội ruột! Đợi đến lúc hắn về kể lại cho Hoàng Trú và Hoàng Chiêm, nhất định hai đệ ấy sẽ hối hận vì không đi cùng... Dưới ánh nhìn của Dận Chân, những suy nghĩ viển vông của Hoàng Lịch nhanh chóng biến mất, hắn trở về với thực tế.

“Còn nơi này, trăm hi vọng vẫn giữ nguyên hiện trạng. Trăm không muốn nghe thấy bất kì lời đồn không hay nào làm tổn hại đến khuê dự của muội muội con”.

“Dạ!” Chuyện này không cần Dận Chân phải nói, Hoàng Lịch sau khi biết Trình Thi Ngữ đáng yêu là muội muội của mình liền tự hứa sẽ bảo vệ cô bé thật tốt. Đồng thời, hắn còn âm thầm ghi nhớ, phải cho người đi hỏi thăm xem tiểu muội của hắn thích ăn món gì, mặc đồ như thế nào, có thích thứ gì

không. Tứ ca hẳn phải chuẩn bị một món quà thật lớn, thử tính xem hẳn đã bỏ lỡ bao nhiêu lần sinh nhật của muội muội rồi!

Một hoàng đế bị muội muội điều khiển đã sinh ra như thế. Nhưng mà hẳn không biết, trong một căn phòng ở viện khác, tiểu muội mà hẳn một lòng hướng về đã đem Tứ ca hẳn xếp vào hàng ngũ ác nhân, chỉ sợ tránh không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ngoại Truyện 9: Cách Cách Sắc Phong

“Bẩm báo, thứ sử Dương Châu, giám sát ngự sử cùng rất nhiều quan viên đang ở ngoài phủ cung nghênh thánh giá”. Giọng nói của Chu Lan Thái vang lên bên ngoài cửa.

“Cứ để bọn họ quỳ ngoài phủ”. Giọng Dận Chân trầm xuống, thể hiện rõ phong phạm Hoàng đế. Dám đẩy đương kim Hoàng thượng vào nguy hiểm, những người này cai quản địa phương kiểu gì vậy? Quan trọng hơn là, sau này bảo hẳn làm sao yên tâm để Thi Ngữ ra ngoài chơi? Cho dù con bé có khinh công, biết cưỡi ngựa lại có nhiều người bảo vệ, nhưng mà bậc làm cha mẹ như hẳn vẫn không thể yên lòng được.

Cảm nhận được không khí âm trầm quen thuộc trong phòng, Hoàng Lịch bất giác có phần sợ hãi: “Hoàng a mã yên tâm, sau khi trở về nhi thần nhất định sẽ nghiêm trị những quan viên lơ là công vụ kia”.

“Được rồi. Trước khi rời cung trấn còn dặn dò con phải chăm sóc Tề phi (Lý thị) thật tốt, con đã làm chưa?”

Cần Long vội vàng khom lưng, chấp tay trả lời: “Chuyện gì nhi thần cũng có thể quên, chỉ có chuyện này là không, mọi nhu cầu của Tề thái phi từ ăn, mặc, ô, đi lại đều không dám có điều gì sơ suất”.

Dận Chân gật đầu, sắc mặt có phần hòa hoãn hơn, đồng thời nhìn sang một phong thư đặt trên bàn, nháy mắt ra hiệu, “Nếu có chuyện gì không tiện ra mặt thì con có thể nhờ Hoảng Thời, anh con bây giờ cũng coi như có chút thành tựu trên thương trường Giang Nam”.

“Tam hoàng huynh?” Hoảng Lịch không chỉ kinh hãi, hẳn còn không dám tin vào tai mình, chỉ nhìn về phía Dận Chân, “Hoàng a mã, chuyện này là thế nào?” Hai tay của hẳn bất giác siết chặt thành nắm đấm.

“Anh con không thích hợp làm Hoàng đế, nếu ta không làm như vậy, thì dù nó có vô tâm với ngại vàng, những kẻ có tâm cũng sẽ không bỏ qua cho nó, nếu có dịp thì hai anh em con có thể cùng ngồi lại ôn chuyện tâm sự. Bây giờ anh con họ Trình, tên là Trình Thời, trong thư có cách thức liên lạc. Ta nghĩ trong lòng con chắc hẳn hiểu rõ phải làm như thế nào, không cần ta phải nói thêm nữa”.

“Nhi thần hiểu”. Hoảng Lịch đem phong thư cất vào trong tay áo, do dự trong chốc lát, hẳn lại nói: “Nhi thần muốn cho tiểu muội một phong hào cách cách. Để như bây giờ thì thật bất công với con bé. Hoàng a mã nghĩ thế nào?”

Trong đầu Dận Chân lập tức hiện ra khuôn mặt ghét bỏ của nữ nhân nào đó, đối với nàng ấy thì phong hào cũng đồng nghĩa với phiền toái. Có điều, bọn họ không còn trẻ nữa, chờ được đến ngày con gái xuất giá đã là cả một vấn đề, phong hào chứng tỏ địa vị, cũng coi như là một hình thức bảo vệ.

“Hoàng a mã, nếu cho tiểu muội một phong hào, thì khi có người phát giác ra mối liên hệ giữa nhi thần với Tam ca, họ cũng sẽ không nghĩ nhiều”. Người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng, nếu không được lợi lớn, Hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ ban phong hào cách cách cho thân thích của một đại thần đã thoái ẩn. Nếu nói là để hòa thân, thì ít nhất cũng phải là Hòa Thạc cách cách trong dòng họ.

“Con tự mình nói với con bé đi”. Đây cũng là cơ hội để hai huynh muội bồi dưỡng tình cảm. Chắc chắn con gái hẳn sẽ cho Tứ ca của mình thấy một cái nhìn khác trong chuyện sắc phong cách cách lần này.

“Nhi thần cáo lui. Xin Hoàng a mã bảo trọng thân thể”.

“Ừ, con đi đi”. Hai người rời khỏi thư phòng, Dận Chân sai người gọi Trình Thi Ngữ tới rồi đi tìm bà xã luôn. Khó khăn lắm phu thê họ mới có được khoảng thời gian thanh tĩnh bên nhau, ai ngờ lại bị phá đám!

“Hoảng thượng cát tường”.

Lần thứ hai trông thấy Trình Thi Ngữ, Hoảng Lịch đã có cảm giác khác hẳn, nhìn muội muội của hẳn xem, thật là dễ thương: “Miễn lễ”. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn có phần cảnh giác của tiểu muội, Hoảng Lịch vội tươi cười hòa ái nhất có thể.

Không ngờ, hành động này của hẳn còn khiến Thi Ngữ cảnh giác hơn trước, mỗi lần cứu gia gia định lừa nàng, khuôn mặt già nua đều tươi như hoa cúc, tuyệt đối mang vẻ nịnh nọt hơn gương mặt phía trước này nhiều.

Trông thấy khuôn mặt nhỏ càng ngày càng cứng nhắc, Càn Long liền thấy hơi thất bại, thầm nghĩ sau khi hồi cung sẽ soi gương luyện tập nhiều hơn, không thể dọa sợ tiểu muội nhà mình, “Nếu muội không muốn vào cung thì không cần vào”.

Hừ, chuyện này đúng theo dự kiến, di Thúy Châu đã nói rồi, a mã đã ra tay thì chuyện gì cũng xong, ngay cả Hoàng đế cũng phải nghe lời a mã. Mặc dù a mã ngây ngốc (điều này chỉ dám nói trước mặt ngạch nương), nhưng vào thời khắc quan trọng thì có thể tin tưởng được, ngạch nương vẫn luôn khích lệ nàng sau này hãy tìm một nam nhân đáng tin như a mã để lấy làm chồng.

“Có điều, trẫm quyết định nhận Thi Ngừ làm nghĩa muội, cho Thi Ngừ một phong hào cách cách”.

Cách cách? Trình Thi Ngừ thầm nghĩ, hình như định nghĩa về “cách cách” của cửu gia gia với ngạch nương rất khác nhau, nàng ngẩng đầu nhìn trời: “Hôm nay mặt trời vẫn mọc ở đằng đông, lặn ở đằng tây; trời không mưa màu hồng, lại càng không mưa bánh bao”.

Khỏe miệng Hoàng Lịch giật giật, bắt đầu hiểu tại sao Hoàng a mã lại muốn hấn đích thân đi hỏi tuổi muội, nếu lập tức tuyên chỉ trước mặt mọi người, tiểu muội lại nói ra mấy lời này, chẳng phải hấn sẽ không biết giấu mặt mũi vào đâu?

“Xin hỏi Hoàng thượng, đây là cách cách kiểu gì? Có cần phải vì nước quên thân không?” Nếu Hoàng thượng đã muốn thi cười, đại gia đây cũng muốn xem xem người nào công lực cao hơn! Trình Thi Ngừ liền nở nụ cười cực kì ngây thơ.

“Vì nước quên thân?” Hoàng Lịch không hiểu gì.

“Thi Ngừ muốn hỏi loại cách cách này có khả năng bị liệt vào danh sách lưu vong tái ngoại, đi chẵn dê nửa đời còn lại hay không? Nếu chỉ đi chơi nửa năm một năm thì Thi Ngừ không ngại, nhưng nếu phải vắt sữa dê cả đời, vậy thì... cái chức cách cách này dân nữ không cần”.

Hả hóc miệng cả nửa ngày, Hoàng Lịch mới thốt ra được hai chữ: “Không-phải”.

“Vậy ngài cũng sẽ không vì dân vì nước, vì níu giữ nhân tài mà gả luôn dân nữ cho người ta chứ?”

“Không đâu”. Đến hấn còn không nghĩ nhiều như vậy, trẻ con bây giờ đã biết tính toán mấy chuyện này rồi? Hình như cách cách của hấn cũng chỉ biết làm nũng thôi, hay là tại chúng đã sớm ý thức được trách nhiệm của một cách cách, nên mới ngoan ngoãn nghe lời?

“Nói miệng không bằng chứng minh, hay là trong lúc viết chiếu chỉ, Hoàng đế ca ca liệt kê mấy điều vừa nói vào luôn”. Trình Thi Ngừ chớp chớp mắt to, cười ngọt ngào hơn nữa. Chiều này của nàng ngoại trừ a mã cùng ngạch nương, ai cũng không chống đỡ được, không biết nó có tác dụng với Hoàng đế không?

“Được thôi”. Mặc dù mặt Hoàng Lịch đã đen kịt, nhưng đứng trước khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hi vọng của muội muội, hấn liền mất hết lực phản kháng, bại trận ngay lập tức.

Hiệp nghị quan trọng nhất đã được kí kết thành công, Trình Thi Ngừ cũng biết thế nào là chừng mực, không thể xin quá nhiều thứ một lúc, bằng không cái sau chưa xin được, cái trước đã chạy mất, có câu thời gian còn nhiều, cứ bòn rút từ từ không phải vội, chút nữa phải lập một danh sách để ngạch nương góp ý, phải xem có xin thêm được gì hoặc có cái gì không được xin thêm hay không, hỏi ý kiến cửu gia gia cũng được, Thập Tam thúc, Thập Tam thím quá đáng hoàng, loại chuyện này không thích hợp để hai người tham dự. Trình Thi Ngừ vừa đi theo Càn Long đến tiền viện, vừa âm thầm tính toán chi li.

Hai người còn chưa đến cửa tiền viện đã nghe thấy đằng trước nhốn nháo, Càn Long không khỏi chau mày, Hoàng a mã ghét nhất náo động vô kỉ luật! Hấn bước nhanh hơn, Chu Lan Thái cùng Đới Đại sau khi đưa Càn Long đến cửa viện liền nhanh chóng lui về hậu trạch, bọn họ cũng không muốn người khác chú ý, dù sao trong số các cựu thần có không ít người biết Chu Lan Thái.

Vừa trông thấy Càn Long xuất hiện, một đám đại thần liền ủa lên, quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng cát tường”.

“Các người ồn ào ở Trần phủ như vậy còn ra thể thống gì? Từ Tích và Quan Chí Hàm nữa, chẳng phải các người nên quý ở ngoài phủ hay sao? Ai cho các người kháng chỉ xông vào đây? Người đâu, tịch thu tất cả mũ miện lông công*, hỏi kinh hậu thám! Những người khác lập tức lui khỏi cổng phủ cho trẫm, nếu còn ai dám kháng chỉ sẽ nghiêm trị không tha”. Nghĩ đến Dân Chân ở hậu trạch, Hoàng Lịch bất giác trở nên nghiêm nghị hơn.

* Trên mũ quan lại nhà Thanh có gắn lông công để phân biệt cấp bậc.

“Dạ”. Thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Càn Long, không một ai dám tiến lên cầu tình cho hai người kia.

Long Khoa Đa lặng lẽ đứng ở phía sau thường thức trò vui, Trần phủ đã lâu chưa náo nhiệt như thế này, nói đúng hơn, đây là lần đầu tiên Trần phủ có màn kịch hay ho như vậy!

Dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, Hoàng Lịch vội cúi đầu, khuôn mặt tươi cười vui vẻ: “Thi Ngừ có bị dọa sợ không?”

Cô bé lắc lắc đầu: “A mã đã nói, không có quy củ thì không thành vương tròn, người làm sai phải chịu phạt”. Nghĩ đến bản thân bị phạt chép Khê đình thú sự, Trình Thi Ngừ liền ai oán liếc Hoàng đế ca ca tương lai một cái.

Càn Long gật đầu: “Trần Thế Quan”.

“Có cựu thần”. Từ đằng sau đám người, Long Khoa Đa vội vàng chen lấn đi ra.

“Cháu gái của khanh, trăm rất thích, cũng nhờ khanh biết cách dạy dỗ”.

“Cụu thần không dám”.

“Trăm quyết định nhận Thi Ngừ làm nghĩa muội, sắc phong làm Hòa Thạc Hải Ninh cách cách”.

Long Khoa Đa chưa kịp mở miệng tạ ơn, thị vệ nọ đã bước ra khỏi hàng ngũ để khuyên can: “Hoàng thượng, chuyện này vạn lần không được, Hòa Thạc công chúa phải là sở xuất chi nữ (con gái vợ cả) của Vương phi hoàng thất. Hoàng thượng làm như vậy là trái với quy cách, sẽ khiến người khác dị nghị”.

Cần Long nhú mày mắt hứng, Long Khoa Đa âm thầm vui vẻ, lão còn đang định diễn trò, từ chối mấy câu, bây giờ thì miễn được rồi, có thể tiếp tục xem kịch, lão còn nhân tiện liếc qua tiểu Thi Ngừ một cái, ý bảo con bé không cần nói xen vào, đứng ngoài xem thôi. Những người khác đều không hiểu tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên muốn nhận cô bé này làm nghĩa muội, chứ không phải nghĩa nữ, xét về tuổi tác, cô bé này còn nhỏ hơn cả trưởng công chúa, có điều vấn đề này không quan trọng, quan trọng là... tiểu nha đầu này rõ ràng đã trở thành cục cưng mới của Hoàng đế rồi!

Nữ tử hoàng tộc cái gì chứ, phải nhận danh hiệu Hòa Thạc cách cách đã là thiệt thòi lớn của Thi Ngừ rồi, đứng ra con bé phải là trưởng công chúa của Đại Thanh quốc! Cần Long bất mãn trong lòng, kiên quyết không chịu nhượng bộ, hẳn cũng chỉ có một muội muội ruột này mà thôi!

Thấy vẻ mặt kiên định của Hoàng đế, sau một hồi suy nghĩ, một thị vệ khác liền tiến lên một bước: “Hoàng thượng, lời Bành Xuân nói không phải không có lý, chỉ bằng Hoàng thượng chỉ ban phong hào cách cách, nhưng vẫn giữ lễ ngộ theo tiêu chuẩn của Hòa Thạc cách cách, chẳng hay ý Thánh thượng thế nào?”

Long Khoa Đa âm thầm gật đầu, tiểu tử này có tiền đồ, biết dùng đầu để nói chuyện. “Cụu thần cũng cho rằng chuyện sắc phong Hòa Thạc cách cách là không nên”. Long Khoa Đa đập đầu, chuyện này dễ khiến người khác nghi ngờ.

Cần Long gật đầu nhượng bộ: “Vậy theo ý khanh, sắc phong Trình Thi Ngừ làm Hải Ninh cách cách, hưởng tất cả đãi ngộ của Hòa Thạc cách cách. Ban thưởng một tòa lầu”.

“Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Ngoại Truyện 10: Dận Chân

Đồng Giai Thị là một trong tám đại gia tộc của Đại Thanh, là ngoại thích phải lôi kéo, lại không thể không đề phòng. Theo những gì ta hình dung, tác phong của Đông Quốc Cương và Đông Mặc Lan mới giống người nhà Đông Giai – luôn chạy theo quyền thế và lợi ích cá nhân. Vậy mà lại có một Đông Thục Lan, một ngoại lệ của cả gia tộc.

Ta không quan tâm nhiều đến nữ nhân trong phủ, bởi vì ta biết Tâm Di rất biết cách quản lý, nàng ấy giống như người trong nhà. Đối với Niên thị và Lý thị, ta lại có một loại tình cảm khác.

Thế nhưng nữ nhân tên Đông Thục Lan này... chỉ có ngoại hình là giống tiểu thư khuê các, còn bản chất thì hoàn toàn không phải. Một tiểu thư khuê các hẳn phải biết cảm kỳ thi họa, mặc dù nàng ấy không phải vô vọng, nhưng kỹ năng rất tầm thường, lại còn không chịu phấn đấu, chẳng phải người ta vẫn nói cần cù bù thông minh đây sao? Đối với mấy bộ sách tà môn ngoại đạo, không chính thống thì nàng ấy lại hào hứng vô cùng, may mà trong đó phần lớn đều là những kiến thức phương tây Hoàng a mã cảm thấy hứng thú, chứ không phải mấy thứ cấm thuật linh tinh. Ngẫm lại, dường như trong lúc vô tình ta đã quá mức dung túng nữ nhân này rồi!

Có đôi khi, ta cảm giác nàng ấy hiểu rõ quá nhiều chuyện, đến mức khiến người ta phải sợ hãi, dường như nàng ấy biết tất cả, và trước mặt nàng ấy, ta không thể che giấu được gì. Cảm thấy có chút thảm hại, nhưng lại không thể buông tay, không thể bỏ qua thế lực nhà Đông Giai. Nói như vậy dường như có hơi lừa mình dối người. Đông Quốc Cương đã bóng gió nhiều lần về vấn đề con nối dõi, muốn ta lấy một nữ tử Đông Giai khác, thế nhưng nghe theo ý ta, Tâm Di đều khéo léo từ chối. Chỉ ít từ chuyện đó, ta thấy được Đông Giai Thị Thục Lan không hoàn toàn đứng về phía nhà mẹ đẻ. Vụ việc nhà Đông Giai tới phủ gây chuyện một hai lần đã làm rõ vấn đề này. Quả là hiếm có. Phải biết rằng, nữ tử sinh ra trong đại gia tộc cũng chính là một quân cờ, người trong nhà đều biết giá trị của quân cờ ấy, cùng lắm chỉ dám bắt kính trong lời nói (chính thất đồ kị hay khoe khoang với thiếp thất), nhưng ở phương diện vật chất thì không dám bắt công quá mức, ai biết được trong tương lai nữ tử kia có tôn quý hơn bọn họ hay không. Vì vậy, theo quan niệm của các gia tộc, giáo dục là cực kỳ quan trọng. Hơn nữa, căn cứ vào những gì Chu Lan Thái điều tra được, trước khi xuất giá, nàng ấy không có xung đột gì lớn với người nhà, đọc không nhiều sách lắm, tất cả đều là những cuốn như Nữ giới, cũng vì thế mà sau khi nhìn thấy cuốn Nữ giới tân giải do chính tay nàng ấy bình luận, ta mới cảm thấy không thể tin nổi. Mấy cái này chắc chắn không phải do nhà Đông Giai dạy!

Nếu nói đằng sau nàng có cao nhân chỉ điểm, vậy tại sao người ta âm thầm phái đi điều tra lại không phát hiện ra một ai? Nàng ấy cũng không thể bị đánh tráo. Tuy rằng lúc mới vào phủ, nữ nhân này biểu hiện vô cùng khiêm nhường, giản dị, thế nhưng nàng ấy vẫn bị đặt dưới sự theo dõi chặt chẽ, tuyệt

đôi không thể đánh tráo giữa đường được. Ta từng bảo Tâm Di đến dò hỏi nữ nhân này, còn mình thì ở bên cạnh quan sát ánh mắt của nàng.

Sắc mặt Đông Thục Lan lúc đó trở nên rất mất tự nhiên, hơn nữa thân mình cũng cứng ngắc.

Quả nhiên có điều mờ ám!

“Chuyện này... cũng có thể... xảy ra được mà”. Nàng ấy cười vô cùng miễn cưỡng, khác xa với dáng vẻ nhanh nhẹn nhanh miệng thường ngày. “Có điều...”

Xem ra nàng ấy câu giờ thành công rồi, đáng ra không nên cho nhiều thời gian suy nghĩ như vậy.

“Có người nói, nếu không bùng nổ trong yên lặng, thì cũng biến thái trong yên lặng. Có lẽ thiếp thân là loại thứ hai”. Đông Thục Lan bất giác rụt cổ lại.

Ta cùng Tâm Di liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng. Có ai lại tự nói mình biến thái bao giờ? Thấy nữ nhân đối diện đang dè dặt quan sát mình và Tâm Di, ta liền hỏi: “Có chuyện gì?”

“Không ạ, nếu gia và phúc tấn cảm thấy từ ‘biến thái’ này quá khó nghe, có thể đổi thành ‘nhộng hóa bướm’. Bởi vì bướm cũng là sinh vật biến thái, với nghĩa rộng, hoa bướm không chỉ đơn thuần là phong lưu đa tình, nó còn dùng để miêu tả biến thái về hình dạng...”

“Đủ rồi. Nàng lui xuống trước đi”. Ta lại để xông con lươn nhỏ này rồi!

“Dạ. Thiếp thân cáo từ”. Đông Thục Lan vung khăn lui đi.

“Gia đang lo lắng điều gì? Tâm Di không hiểu”.

“Nàng thấy sao”.

“Gia đang nói tới Thục Lan?”

“Ừ”.

“Nhìn về ngoài, dường như nàng ấy chỉ cần có sách đọc thì sẽ không gây chuyện. Nhưng mà xét đến xuất thân của Đông Giai Thị, nếu nói nàng ấy không có dã tâm, thì chắc không ai tin được”.

“Nàng hãy chú ý hơn, nhưng nên có chừng mực, còn lại tùy nàng sắp xếp”.

“Dạ”.

Nếu Đông Thục Lan mang thai, nhà Đông Giai chắc chắn sẽ rục rịch, ắt sẽ nảy sinh mâu thuẫn với thế lực của Ô Lạt Na Lạp Thị, chuyện này đối với ta là trăm hại không một lợi! Chi bằng cứ giữ nguyên tình trạng như bây giờ. Ta bỗng cảm thấy có ánh nhìn tò mò hướng đến mình, “Chuyện gì vậy?”

“Gia đề ý Đông Giai Thị”. Đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi.

Đề ý? Hình như cũng đúng. Nó không giống với cảm giác muốn bảo vệ khi ở cạnh Niên thị, không giống với tâm tình thư thái khi đứng trước Lý thị, nhiều khi đang phê duyệt công văn, ta chợt nghĩ: nếu mà nữ nhân kia ngồi đây, nàng sẽ có ý kiến gì, sẽ xử lý như thế nào? Thế là ta rời thư phòng đến viện của nàng. Không phải ta chưa từng hối hận về hành động bông bột của bản thân, ta sợ nàng ấy giống như những nữ nhân khác, lúc nào cũng ở bên cạnh quấy rầy công việc của ta, cũng thâm nghĩ việc mình làm là vô nghĩa. Không ngờ, sự thật lại khác xa tưởng tượng.

Thay gia phân ưu giải nạn – khái niệm này trước sau chưa từng xuất hiện trong đầu Đông Giai Thị Thục Lan! Nàng ấy vừa nhìn thấy công văn chồng chất trên bàn liền thức thối chạy đến phòng khách, sau khi kêu ca nhảm chán để thử thách thần kinh của ta, nàng ấy sẽ ra ngoài phơi nắng, làm thứ gì đó gọi là “nặt nà”, hay chế món ăn mới. Thế nhưng đến lúc dùng bữa tối, trên mặt bàn lại chẳng có món ăn mới nào cả! Chẳng lẽ nàng ấy làm vậy để phản đối chuyện ta hay hỏi nàng, quấy rầy nàng đọc sách? Tuyệt đối không phải! Ta làm vậy chính là coi trọng nàng ấy! Đừng tưởng rằng ta không biết, mấy tên tổng quản dưới trướng vẫn thông qua đường dây của Khoa Nhĩ Khắc và Tiểu Thúy để xin Thục Lan dạy làm vài thứ mới lạ, ra ngoài bán rất đắt hàng, thù lao chính là Thục Lan muốn quyền sách gì, họ sẽ đem về cho bằng được. Nếu không phải vì số tiền kiếm được cuối cùng cũng về hầu bao của ta, ta sao có thể mở một mắt nhắm một mắt trước hành vi của họ? Đúng là nữ nhân không biết đề ý đến hoàn cảnh! Khiến cho người ta phải bực mình.

Mở tấu chương ra, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt lười biếng ấy. Tuyệt đối không thừa nhận sức ảnh hưởng ngày càng lớn của nữ nhân kia, chỉ là, có đôi lúc, ta cảm thấy thực sự hâm mộ nàng, đến khi nào ta mới được sống những ngày tháng nhàn nhã như vậy? E rằng vì Đại Thanh, ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới.

Bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn, làm một Hoàng đế tận tụy, có những ý tưởng phương sách trước đây không thể thực hiện, bây giờ đều có thể. Long Khoa Đa vẫn luôn bí mật mờ ám, ta không phải không biết, xem ra, Thục Lan không phải là trường hợp ngoại lệ của nhà Đông Giai, phải nói nàng giống người bác họ của mình mới đúng. Cậu Long Khoa Đa đã lẫn lộn trong triều hơn mười năm, ta không có gì để nói, tận trung vì nước, thần phục Hoàng thượng cũng không phải chỉ nói xuống! Để dẹp bỏ những tranh đấu vì ngôi vị Hoàng đế, ta đưa lão Tam đi, để Thập Tam có thể tỉnh dưỡng, ta cũng cho hắn đi. Trong hoàng cung lạnh lẽo đi trông thấy, chẳng còn mấy người để nói chuyện cùng. Nghe ám vệ báo cáo, ở chỗ cậu, khi đã không còn những tranh đấu luân quần trong triều đình, thì náo nhiệt vô cùng. Điều này trở thành niềm vui duy nhất của ta sau những lúc xử lý xong công vụ nặng nhọc. Chỉ

tiếp hiện tại ta còn rất nhiều phương sách chưa kịp áp dụng, còn thật nhiều thứ không bỏ xuống được, ta chưa thể rời đi.

Ai sẽ nguyện ý cùng ta trải qua cuộc sống bình thân nửa cuối cuộc đời? Tâm Di? Nàng ấy không thể bỏ gia tộc Ô Lạt Na Lạp Thị sau lưng, trong đầu ta thoáng hiện ra một cái tên duy nhất – Đông Giai Thị Thục Lan. Nàng ấy có thực sự cam lòng sống một cuộc đời bình thân không? Mặc dù đã chung sống với nhau mấy chục năm, ta cũng biết nàng ấy yêu sách như mạng, coi quyền thế là một loại phiền phức, thế nhưng ta chưa bao giờ thực sự nhìn thấu nàng, để quyết định một việc lớn như thế này, ta cần phải xác nhận thật chắc chắn. Tâm Di qua đời, ta đau lòng vì lại mất đi một người cực kì thân thuộc, nhưng đây cũng là lúc ta đẩy Thục Lan lên đỉnh cao quyền lực, nàng ấy sẽ thay đổi hay không? Chỉ mong nàng không làm ta thất vọng.

Quả nhiên ta đã không nhìn nhầm nữ nhân này! Thế nhưng trong sự mừng rỡ lại xen chút ảo não: bị nàng nhìn thấu rồi sao? Nàng lại còn nói muốn cùng ta ra đi! Cậu Long Khoa Đa chắc chắn không liên hệ với người trong hoàng cung, dù sao cậu cũng được coi là một lão hồ ly. Chẳng lẽ nàng ấy muốn trả thù việc bị ta đẩy đến trận tiền, khiến nàng ấy gặp phải nhiều phiền toái, bằng cách nói thẳng rằng bản thân đã nhìn thấu kế hoạch của ta? Cảm giác thật khó chịu!

Đông Giai Thị Thục Lan là một nữ nhân kỳ quái vốn không nên tồn tại bên cạnh ta, khiến ta phải dò xét đề phòng, rồi lại hăm càng sâu, muốn tìm hiểu nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào. Có lẽ đây chính là điểm hấp dẫn nhất ở nàng – luôn gọi lên ý chí chiến đấu trong ta. Chắc rằng lúc ta đi đến chặng cuối của cuộc đời, cũng sẽ là lúc ta hiểu rõ nàng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Sâu Gạo Của Một Sách Ở Thanh Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.